

THỤC SƠN THIẾU NIÊN

Hạ Sinh

Quyển 1

Chương 1: Canh Năm

Chương 2: Mới Quen

Chương 4: Hồn Thú

Chương 5: Áo Hải

Chương 6: Thi Vương

Chương 7: Tin Đồn

Chương 8: Năm Đó

Chương 9: Ma Vương

Chương 10: Đọa Thiên

Chương 11: Giấc Mộng

Chương 12: Yêu Xà

Chương 13: Chiến Đấu

Chương 14: Bí Mật

Chương 15: Tuổi Trẻ

Chương 16: Vi Phạm Lệnh Cấm

Chương 17: Kỳ Ngộ Trong Rừng

Chương 18: Dị Bảo

Chương 19: Lời Mời

Chương 20: Áo Ảnh

Chương 21: Đồng Quán

Chương 22: Bằng Hữu

Chương 23: Nhân Vật Đầu Nào

Chương 24: Sư Hí

Chương 25: Trừng Phạt

Chương 26: Nghe Lén

Chương 27: Manh Mối

Chương 28: Ý Chàng

Chương 29: Cạm Bẫy

Chương 30: Yêu Điệp

Chương 31: Giải Đáp Nghi Hoặc

Chương 33: Tỷ Võ

Chương 36: Biến Cố Kinh Hồn

Chương 41: Chân Tướng

THỤC SƠN THIẾU NIÊN

Hạ Sinh

www.dtv-ebook.com

Quyển 1 Chương 1

Canh Năm

Tháng Ba ở Thục Sơn, vẫn là lúc hơi xuân lành lạnh. Canh năm, trời mới tảng sáng, song ở Ngự Kiếm đường dưới chân núi đã có ánh đèn, bấy giờ các kiếm đồng còn chưa tới, chỉ có mấy tạp dịch đang cần mẫn làm công việc lau dọn hằng ngày.

“Thục Sơn phái quả thật có dáng dấp đại phái, đến chỗ kiếm đồng học kiếm mà cũng rộng rãi thế này.” Người đang nói là phó dịch Lý Tam, một lưu dân chạy nạn đến trấn Phú Nguyên bên cạnh, mới được thuê về từ chập tối hôm qua.

“Phải thế chứ, không thì sao thiên hạ lại nói Thục Sơn phái bọn ta là thiên hạ đệ nhất phái. Chỗ này chỉ là nơi các kiếm đồng tập trung mỗi sớm, phía sau có năm đại điện, nơi rèn luyện của kiếm đồng các cấp, vào sâu hơn nữa còn có Tùng Uyển và Mai Uyển, là nơi ở của các kiếm đồng.” Một tạp dịch đứng cạnh Lý Tam lên tiếng, giọng không che giấu nổi mấy phần tự hào về cái danh hiệu “thiên hạ đệ nhất phái”.

“Sư phụ các kiếm đồng và chương môn không sống ở đây ư?” Lý Tam hỏi.

“Tất nhiên là không, Ngự Kiếm đường chẳng qua chỉ là nơi các kiếm đồng học kiếm, kỳ thật kiếm đồng thì chưa được coi là môn nhân chính

thức của Thục Sơn phái đầu. Các môn nhân chính thức sống ở trên kia kia.” Người nọ vừa trả lời vừa chỉ tay về phía cửa sổ mé bắc.

Lý Tam nhìn theo hướng người đó chỉ, trông thấy ngoài kia thấp thoáng đường nét của dãy Thục Sơn, tuy không nhìn rõ nhưng cũng cảm nhận được thể núi hùng vĩ liên miên bất tuyệt, chắc nhìn vào ban ngày sáng rõ thì khí thế còn sừng sững hơn nữa.

“Thục Sơn bọn ta có tổng cộng mười hai ngọn, Kiếm tông nằm ở Huyền Thiên các trên Vô Vọng phong, Khí tông nằm ở Thanh Hồng các trên Vô Thận phong, Thuật tông nằm ở Trường Minh các trên Vô Ưu phong, còn chương môn nhân sống trong Trùng Dương điện trên Vô Lượng phong.”

Lý Tam nghe mà rối tinh rối mù, bèn hỏi: “Kiếm tông, Khí tông là chuyện gì? Thục Sơn phái còn phân ra nhiều tông phái nữa ư?”

Tạp dịch nọ lắc đầu: “Đến điều này cũng không biết mà dám đem thân lẫn lộn giang hồ cái gì.”

Lý Tam ngượng ngập, vừa cúi đầu quét vừa nói: “Tiểu, tiểu đệ... có phải người giang hồ đâu.”

Tạp dịch nọ thấy y lúng túng, càng thích chí hơn, rắp tâm khoe mẽ một phen trước mặt tên “nhà quê” này: “Hơn trăm năm trước, sau khi sư tổ khai phái qua đời, Thục Sơn bọn ta chia ra làm ba tông là Kiếm, Khí, Thuật. Kiếm tông tất nhiên sở trường kiếm pháp, Khí tông sở trường nội lực, Thuật tông thì mạnh về Ngũ hành thuật pháp. Những người đến Thục Sơn học nghệ, trước tiên phải rèn luyện công phu căn bản ở Ngự Kiếm đường này, vượt qua kỳ Ngũ điện đại thí thì mới có tư cách được ba tông chủ tuyển lựa, được chọn vào tông nào thì sẽ luyện bản lĩnh trấn gia của tông đó. Còn chương môn nhân, cứ mười năm ba tông lại họp mặt tỉ thí một lần để tuyển ra, chương môn đương nhiệm nguyên là tông chủ của Kiếm tông,

chiến thắng kỳ tỷ võ chín năm trước mà thống lĩnh cả ba tông của Thục Sơn bọn ta.”

Đúng lúc ấy, một giọng lạnh lùng đột ngột cất lên: “Cái gì mà Thục Sơn bọn ta? Hạng tạp dịch nhà người mà cũng tự coi mình là người Thục Sơn cái gì. Còn không mau làm việc đi!”

Nghe câu đó, đám tạp dịch cùng im bật, cầm cúi quét dọn, riêng Lý Tam chưa biết lợi hại là dám len lén liếc mắt ngó chủ nhân câu nói ấy. Người này chừng năm mươi tuổi, mình vận áo bào xám tro, vóc người gầy choắt, nét mặt khắc khổ từng trải gió sương. Chợt lão ta hơi ngánh đầu nhìn sang, Lý Tam giật thót, phát hiện ra một trong hai con người người đó trắng dã, phát ra ánh xanh dưới sắc trời mờ sáng, trông thập phần nguy dị.

Người mắt trắng đứng một chốc trong Ngự Kiếm đường, rồi đi vào hậu điện, một mạch qua năm tòa điện đường, vào tới nơi ở của các kiếm đồng. Cả Tùng Uyển bên tây và Mai Uyển bên đông đều đang rất náo nhiệt, các kiếm đồng dậy sớm, có người đã rửa ráy xong, bắt đầu khởi động cho thư gân cốt hoặc ôn lại bài luyện sớm. Mai Uyển là nơi ở của các nữ kiếm đồng, tuy ít người, nhưng tiếng con gái xì xào nói chuyện khiến không khí rộn rã hẳn. Thình thoảng, có kiếm đồng nào trong sân đi ra mà trông thấy người mắt trắng thì đều vội vàng cúi mình thi lễ: “Kính chào Điện giám.” Lão ta hơi gật đầu, lòng vô cùng đắc ý.

Phải, đây chính là khung cảnh khiến Điện giám Ngự Kiếm đường Mục Hiến vừa ý nhất, tất cả đều phải trật tự nề nếp, quy quy củ củ, chỗ nào ra chỗ nấy như thế. Mỗi lần gặp được buổi sáng tương tự, Mục Hiến lại thấy lòng thư thái, bộ mặt lạnh lùng tựa hồ đeo thêm nụ cười, cảm giác vạn vật đều an an định định nằm trong lòng bàn tay mình.

Bất chợt, một tiếng thét chói tai bỗng xé tan buổi sáng bình hòa tĩnh lặng ấy: “Đường Mật, dậy mau....”

Mục Hiến nhú mảy, thăm nhủ tại sao mới sáng sớm đã có tiếng nam đồng vọng ra từ Mai Uyển, chỗ các nữ đồng ở. Tuy các kiếm đồng ở đây đều dưới mười lăm, chẳng ai cấm con trai sang phòng con gái, nhưng bình thường cũng không thể bừa bãi như thế được, phải sắp một gã chấp sự để giữ kỷ luật trong này mới được. Đường Mật à? Có phải tiểu nha đầu mới đến không nhỉ, tại sao giờ này còn chưa dậy? Nha đầu đó lai lịch không nhỏ, hôm kia đích thân Tông chủ Thuật tông Cổ Thanh Thành đưa nó đến. Khi lão hỏi gốc gác, Cổ Thanh Thành chỉ nói là cô nhi được cứu khỏi tay bọn sơn phỉ. Nhưng Mục Hiến chừng quản Ngự Kiếm đường hơn hai mươi năm nay, mới vài bận gặp các đời Tông chủ đích thân đưa người đến, phàm những kẻ được đưa đến, không phải kỳ tài học võ thì cũng là hậu duệ thế gia, thành thử lão tự nhủ phải lưu tâm đến nha đầu này. Phải cái nó đến đã mấy hôm mà chẳng thấy bộc lộ tư chất gì đặc biệt, nhìn ngang nhìn dọc vẫn chỉ giống một đứa nữ đồng mười mấy tuổi đầu bình thường mà thôi.

“Ồ heo lười, dậy mau...” Giọng vừa nãy lộ rõ vẻ tuyệt vọng, bất lực.

Mục Hiến lần theo tiếng ré, chỉ thấy một trong gian nhà dành cho kiếm đồng ở Mai Uyển, một thằng bé đang dốc chút sức lực tré nít lay lắc Đường Mật, vốn ngủ say tít trên giường. Ngồi ghé mép giường bên kia là một nữ đồng tuổi cũng chừng hơn chục tuổi, nó lạnh lùng bảo: “Thôi đi, Trương Úy, ta khuyên người đừng gọi nữa cơ mà. Ta đã bảo người rồi, không gọi nó dậy được đâu, cùng lắm hôm nay không đi học, bị trừ vài điểm thành tích là cùng, có gì ghê gớm đâu!”

Nam đồng tên Trương Úy vẫn không chịu thôi, quát lên: “Các người đương nhiên không sợ bị trừ điểm rồi, nhưng nếu ta, ta bị trừ điểm thì... Này, dậy mau, có chết cũng phải dậy.” Đoạn nó lại túm lấy vai Đường Mật lay thật mạnh.

Thấy Đường Mật bị lay lắc hành hạ như thế mà vẫn nằm thoải mái, mắt nhắm nghiền, mũi thở pho pho, trông rõ là ngủ rất ngon lành, Mục Hiến hơi

cau mày bảo: “Gọi thế nó không chịu thức đâu, người cứ bóp mũi bịt mồm nó, không thở được thì tự nhiên nó phải dậy.”

Trương Úy nghe vậy tỉnh ngộ, liền vươn tay định bóp mũi Đường Mật, nhưng tay chưa chạm tới thì Đường Mật đã ngồi bật dậy, tức tối hét: “Kẻ nào rồi hơi dính vào việc người khác đấy?” Vừa định chửi thêm mấy câu, chợt nhận ra người mới lên tiếng chính là Điện giám Ngự Kiểm đường, nó bèn nuốt ực câu rủa xuống, gở ngay bộ mặt ngây thơ tươi cười ra: “Chào Điện giám.”

Nam đồng tên Trương Úy lúc ấy mới biết mình bị Đường Mật trêu chọc này giờ, giận quá đỏ lựng mặt: “Đường Mật, sao mi giả vờ ngủ, muốn làm liên lụy đến mọi người à? Bị xếp cùng tổ với mi thật xui xẻo quá.” Nó quay lại, quỳ sụp xuống trước mặt Mục Hiến: “Điện giám đại nhân, cầu xin ngài cho con sang tổ khác, nếu con còn ở chung tổ với kẻ này, chắc con không vượt qua được kỳ Ngũ điện đại thí năm nay mất.”

“Người có ý gì hả? Được lắm, chính người đòi tách đấy nhé, vậy thì tách, lúc đầu ba người chúng ta thành một tổ cũng chẳng phải do ta yêu cầu, ai bảo người tay chân vụng về bắt thăm phải tổ chúng ta. Ta cũng không muốn làm liên lụy người, nhưng trời sinh ta sức yếu, hôm nay quả thực không leo núi được, không lên nổi Vô Vong phong đâu.” Đường Mật nói, dáng điệu ba phần ảo não bảy phần tủi thân, “Ta vốn sĩ diện, không leo núi được mà lại không dám thừa nhận với người, đành giả ngủ vậy. Bây giờ người đã nói ra câu đó, vậy được rồi, chúng ta cầu xin Điện giám đại nhân nói với Điện phán đại nhân một lời, giải tán từ đây, ta quyết không làm liên lụy người.”

Mục Hiến nhìn ba đứa, chợt nhận ra mấy kẻ được xếp cùng một tổ này đều có phần khác thường. Trương Úy to mồm là đứa kém tư chất nhất trong đám kiểm đồng lên Thục Sơn mấy năm gần đây, nghe đồn luyện phi kiếm thì đâm vào chân mình, luyện độn thổ thì mắc đầu trong đất không rút ra được. Theo quy định của Thục Sơn, kiểm đồng nào lên Ngự Kiểm đường

luyện đến năm mười lăm tuổi mà vẫn không vượt qua nổi kỳ Ngũ điện đại thí thì sẽ bị đuổi, nó tới học nghệ từ năm mười một tuổi, nháy mắt đã qua hai năm, lần thi đầu tiên ở Trí Mộc điện cũng không qua nổi. Giờ nó đã mười ba, nếu cuối năm nay vẫn không vượt được vòng thi thứ nhất, thì hai năm tới khẳng định không vượt qua được bốn vòng còn lại. Loại bất thành khí này sớm muộn gì cũng bị tống ra khỏi Thục Sơn mà thôi.

Nữ đồng này giờ vẫn đứng cạnh đó, lãnh đạm quan sát câu chuyện cũng là một đứa có lai lịch, tên Bạch Chi Vi, cháu gái đầu lòng của Bạch thị, đệ nhất vọng tộc ở nước Sở. Thân phận cao quý như vậy, nhưng nó lại nhờ cậy chồng của dì là Hàn Giang thành chủ Lục Triệt, nhân vật có uy vọng cực cao trong giang hồ, giới thiệu đến Thục Sơn học nghệ. Khi tiếp nhận nó, Mục Hiến nghĩ chắc đứa bé này chỉ nổi hừng nhất thời, đến Thục Sơn mấy hôm, không chịu được khổ tự khắc bỏ đi thôi, hôm nay lại gặp thái độ xem thường điểm chác, quả nhiên không coi việc học ra gì.

Còn Đường Mật, khi đưa nó đến, tông chủ Cổ Thanh Thành chẳng dằn dò gì nhiều, bây giờ nhìn nó thấy toàn bộ dạng ngại khó ngại khổ. Ngũ điện đại thí là một kỳ thi cần sức mạnh tập thể mới qua được, lần này Trương Úy được phân vào cùng tổ với hai đứa kia, tiền đồ ở Thục Sơn thật mờ mịt. Nghĩ tới đây, Mục Hiến bất giác động lòng trắc ẩn, bèn hỏi: “Trương Úy, người không muốn ở cùng tổ với chúng cũng được, vậy đã định sang tổ nào chưa?”

Không ngờ Trương Úy bỗng ngó Đường Mật, khuôn mặt lại lộ vẻ cương quyết: “Không dám phiền Điện giám bận tâm nữa.” Đoạn nó bảo Đường Mật: “Thu dọn mau lên, ta công người lên Vô Vong phong.”

Ai nấy nghe vậy đều phát hoảng. Đường Mật chớp chớp đôi mắt đen trắng phân minh, ngữ ý thăm dò: “Thế à, thôi, ta không dám làm phiền người đâu.”

“Được mà, đừng lèm bèm nữa, chúng ta được phân vào cùng một tổ, tức thị bạn bè cùng tiến cùng thoái, đời nào ta bỏ mặc chỉ vì người yếu sức, sau này có ta tức là có người. Mau lên, ta công người.” Lúc này ngữ khí Trương Úy rất dứt khoát, như thể không cho ai phản đối. Bản thân nó cũng thấy hào khí ngập lòng, con người đen nhánh sáng rực lên.

Bạch Chỉ Vi cười nhạt, rời phòng đi rửa mặt. Đường Mật vẫn ngơ ngác: “Không cần, không cần nói năng nghiêm trọng đến thế, chúng ta chẳng qua chỉ mới ghép tổ được vài ba ngày, làm gì gần bó đến mức có ta thì có người. Ha ha, Điện giám đại nhân đã cho phép người đổi tổ rồi, người đừng bỏ lỡ cơ hội.”

Trương Úy không phải là người giỏi biểu đạt, lúc này cũng cảm thấy là mình nói năng có hơi quá, nhưng nó vốn là đứa có lòng hiệp nghĩa, cộng thêm từ ngày đến Thục Sơn, do tư chất kém cỏi hơn người ta, mỗi lần được phân vào tổ nào, nó đều bị chê là làm liên lụy người khác, chưa từng nghĩ rằng có ai đó còn kém hơn cả mình. Chỉ cần hồi tưởng tâm trạng mình lúc bị người ta xem thường, nó lại nghĩ bất luận thế nào cũng không thể đối xử với Đường Mật cùng cách đó, bèn hạ quyết tâm, hôm nay cho dù phải còng cũng đưa bằng được Đường Mật lên núi. Nghĩ như vậy, lòng nó dấy lên hào khí dào dạt, nhiệt huyết bùng bùng, liền nói năng đao to búa lớn. Tâm linh non nớt đã hạ quyết tâm làm bạn cùng tiến cùng lùi với Đường Mật kia, nó bèn không hề do dự, nói đầy khẳng định: “Không sao, người đừng lo cho ta. Cùng lắm là năm nay lại trượt Ngũ điện đại thí, cùng lắm là tới mười lăm tuổi phải về nhà, người đừng lo cho ta. Người mau rửa mặt, ta ở ngoài chờ người.”

“Ồ, được, được thôi.” Đường Mật đáp, khuôn mặt thoáng qua chút gì như ngơ ngác, thắc mắc và cả thất vọng.

Mục Hiến bắt gặp vẻ mặt phức tạp ấy, giật mình tự hỏi tại sao một đứa bé mười mấy tuổi đầu lại có biểu tình rắc rối như thế được. Định nhìn kỹ thêm, thì thấy Đường Mật đã lấy lại vẻ tươi tắn, vừa khe khẽ hát vừa đi rửa

mặt. Bóng dáng nhỏ bé đó nhảy chân sáo, rõ là đáng dấp một đứa bé hoạt bát đáng yêu. Đột nhiên lão sức nghĩ, phải chăng Đường Mật ghét Trương Úy ngu độn, không muốn chung tổ với nó, nhưng không tiện nói ra miệng, bèn nghĩ cách ép Trương Úy phải tự lên tiếng trước? Nếu quả thực như thế, nếu quả thực một con bé hơn mười tuổi đầu mà đã suy tính thâm sâu như thế, thì thật đáng sợ. Nghĩ tới đây, lại cảm thấy mình đa nghi quá mức, đâu thể lấy tâm địa người lớn để soi bụng dạ trẻ con, lão khẽ cười, rồi lắc lắc đầu bỏ đi.

THỰC SƠN THIẾU NIÊN

Hạ Sinh

www.dtv-ebook.com

Quyển 1 Chương 2

Mới Quen

Đường Mật vừa đổ nước vào chậu gỗ vừa lẩm bẩm: “Hà, đến nước máy cũng không có cơ chứ.”

“Nước máy là nước gì?” Bạch Chỉ Vi đang ngồi rửa mặt cạnh đó hỏi.

“À, là một loại nước ở quê ta, kỳ thật là trực tiếp dùng ống dẫn nước vào phòng, tiện lắm.”

“Thế hả, nghe cũng không tệ. Đúng rồi Đường Mật, quê người ở đâu?”

Đường Mật sững người, ngoái sang nhìn Bạch Chỉ Vi, hóa ra đối phương cũng đang nhìn nó. Bạch Chỉ Vi rõ ràng chỉ là một cô bé mười hai, mười ba tuổi đầu, ở thế giới của Đường Mật, độ tuổi ấy bất quá mới học lớp năm, lớp sáu hoặc hết cấp một nhưng cô bé lại toát lên khí chất thiếu nữ trong trẻo, ánh mắt trong ngần nhìn nó khiến lòng nó run lên, đột nhiên có cảm giác làm bạn được với cô bé. Nó hỏi dò: “Ừ, ta gọi người là Chỉ Vi nhé? Chúng ta tuy mới quen nhau hai ngày, cũng coi là bằng hữu.”

Bạch Chỉ Vi đâu ngờ Đường Mật đột nhiên đổi chủ đề nên hơi sững lại rồi đáp: “Tự nhiên, có điều từ lúc ta bé đã không có ai thích làm bằng hữu, ai cũng bảo ta nói năng độc địa, tính tình khó ưa.”

Đúng vậy, Đường Mật vẫn nhớ ngày đầu tiên được đưa đến Ngự Kiềm đường, mười hai kiềm đồng rút thăm phân tổ, nó rút được thẻ trúc chữ Bính, tìm quanh quần thấy ngay một nữ đồng mặc áo đỏ rực tay cùng cầm thẻ trúc tương tự, đang nói với một nam đồng mặc áo màu chàm: “À, ta biết rồi, người là Trương Úy không qua nổi kì thi thứ nhất hai năm trước, nghe nói trăm năm nay Thục Sơn chúng ta mới có kẻ tệ như thế.” Giọng nói nhạt nhẽo thản nhiên, nhưng lại như đang ném phi đao, phát nào cũng cắm vào tử huyết, quyết dồn Trương Úy vào cảnh thổ huyết vong mạng. Đường Mật thầm than cô bé độc mồm độc miệng quá, nhìn kĩ thì đáng vẻ Bạch Chỉ Vi nhu nhược, sắc mặt hơi nhợt nhạt, đôi mắt phượng khê ngược lên, mày lá liễu buông dài hài hòa với gương mặt trái xoan, rõ ra đáng thiếu nữ. Nhìn sang Trương Úy trăm năm có một kia, lúc đó đứng như phỗng sành, ngượng ngùng không thốt lên lời.

Đường Mật lắc đầu, trẻ con đúng là trẻ con, không hiểu được đạo lý xử sự, may mà nó trông bề ngoài còn bé hơn hai đứa kia, kỳ thật đã hơn hai mươi rồi, hiểu rõ đạo cư xử, vội bước lên làm dịu bớt tình hình.

Vốn nó cho rằng Bạch Chỉ Vi không biết bản thân có khả năng đả kích người khác một cách vô hình, giờ nghe cô bé tự nói ra, đột nhiên nó cảm thấy cô bé có mấy phần đáng yêu. Có lẽ ở trong thế giới cũ, ngày nào nó cũng chìm đắm trong các kiểu quan hệ vi diệu, đã thấy quá nhiều giả dối nên giờ đâm ưa thích tính cách thẳng thắn của tuổi thiếu niên này. Nó mỉm cười: “Nói năng độc địa còn hơn kẻ miệng nam mô bụng một bồ dao găm, tính tình khó ưa còn hơn kẻ đến đâu cũng thơm thốt lấy lòng, ta lại thấy thế không có gì quan trọng, người đồng ý kết giao vị bằng hữu này chẳng?”

Câu nói này khiến Bạch Chỉ Vi buộc phải quan sát Đường Mật thật kỹ, gương mặt nó mịn màng hợp cùng cặp mắt to tròn lấp lánh, rành rành là trẻ con, vì sao trong mắt lại có linh khí như thế, lúc nói năng cũng đượm phong cách người lớn. Bất giác lòng cô bé máy động, cảm giác đứa bé

trước mắt có thể kết bạn được, liền mỉm cười: “Tất nhiên, từ lúc chúng ta ở cùng một tổ đã là bằng hữu rồi.”

Đường Mật cũng cười, đôi chân mày dài rung rung, mắt sáng hân lên, nói rất thành thực: “Hay quá, cho người biết, quê ta không phải trên thế giới này, ở đây rất giống thế giới cổ đại của chúng ta, nhưng không giống hệt. Thành thử ta không hiểu tí gì phong vật nhân tình nơi này, sau này người nên giảng giải cho ra, đừng để người khác coi ta là đồ ngốc.”

Bạch Chỉ Vi chớp mắt kinh ngạc, ngẫm nghĩ một chốc rồi nói: “Được thôi. Nhưng người đến thế giới này bằng cách nào?”

Đường Mật thấy đối phương không kinh ngạc đến mức buột thành tiếng, biết ngay mình không nhìn nhầm người, thở phào một hơi đáp: “Ta không rõ việc này, đây cũng là một nguyên nhân khiến ta ở lại đây. Tất phải hiểu rõ vì sao đến được rồi mới biết cách trở về. Chưa chừng lúc đó cần người giúp.”

“Giúp được tất nhiên ta sẽ giúp, có điều ta không bao giờ làm việc gì vượt ngoài khả năng, xưa nay ta chỉ giúp người khác những việc đơn giản.”

“Yên tâm, ta không phải loại người đi làm khó người khác.” Đường Mật nói, lòng thầm than Bạch Chỉ Vi quả nhiên lạnh lùng, bản thân nó có thích hợp làm bạn với cô bé không? Nhưng bản thân nó đột nhiên vì nguyên nhân gì đó từ thế kỉ hai mốt quay về thời đại này, cũng không hiểu vì nguyên do gì mà biến thành bộ dạng một đứa bé hơn mười tuổi? Nó thật sự cần tìm một người có thể đỡ đần mình, trước mắt chỉ có Bạch Chỉ Vi tương đối chín chắn là thích hợp, quyết không thể nhờ đến thằng nhóc đàn độn Trương Úy kia.

Đang nghĩ đến Trương Úy thì đầu thằng bé đã thò ra: “Hai vị tiểu thư đừng có rửa mặt lâu thế chứ, mau lên được không, chậm tí nữa thì không còn thời gian ăn cơm đâu, lẽ nào định ôm bụng rỗng lên núi.”

Vốn Bạch Chỉ Vi còn nghi ngờ nhưng thấy trong sân chỉ còn lại ba đứa, biết ngay không còn sớm nữa, đành cho qua. Đường Mật lắc đầu chán nản, quả nhiên không cắt đuôi được thằng ngốc này, kế hoạch đuổi nó đi sáng này coi như uổng phí. Nó đặt cái chậu gỗ xuống đất rồi bảo: “Ta rửa mặt xong rồi, người công ta đi.”

“Hả? Công từ bây giờ ư? Ta tưởng chỉ công người lên núi thôi chứ.”
Trương Úy có vẻ lúng túng.

“Tự nhiên, hai ngày nay luyện tập vất vả, ta không đi nổi nửa bước nữa, để giúp người không bị trừ điểm, ban này ta cố gượng nửa ngum chân khí ra giếng rửa mặt, giờ thở cũng vất vả. Không công thì hôm nay ba chúng ta cùng nghỉ ngơi.” Đường Mật hình như nói rất thật lòng. Chẳng hiểu sao, nó biết rõ Trương Úy là đứa trẻ hiền lành hết mức nhưng vừa thấy mặt thằng bé là lại nảy ra xung động muốn bắt nạt. Lương tâm nó nhận ra rằng mình làm người thật tệ, bắt nạt cả trẻ con nhưng mệnh lệnh bắt nạt Trương Úy như thể đã mọc rễ trong óc, có cơ hội là xuất hiện phản xạ có điều kiện.

“Thôi, không cần nói nữa, lên đi.” Trương Úy quay người lại, hàm ý bảo Đường Mật trèo lên lưng.

Đường Mật lau bàn tay ướt nhẹp vào tay áo, leo thẳng lên lưng Trương Úy. Hóa ra tấm lưng thằng bé rất vững vàng, lúc đi đường hơi thở vẫn bình thường, hình như công phu hạ bàn rất thâm hậu, xem ra là kết quả của mỗi ngày khổ luyện mới có. Chà, một đứa bé cần mẫn như thế, sao tư chất lại tệ đến vậy, hai năm liền không qua nổi kỳ thi thứ nhất, ông trời thật không công bằng.

Kỳ thật từ hôm mới gặp, Đường Mật không hề có ý muốn ép Trương Úy rời tổ, tuy nhiên lúc đó nó được cho biết quy tắc của Ngự Kiểm đường là thành tích xử sự hàng ngày và thành tích luyện tập đều phân chia theo tổ, mục đích là giúp các kiểm đồng đoàn kết hợp tác. Diễn đạt cách khác là *** một con chuột có thể làm hỏng cả bát cháo. Ví như Trương Úy này,

nếu chung tổ với nó thì thành tích xử sự không cần lo lắng nữa. Trương Úy không bao giờ đi ngủ muộn, sáng sớm đã thức dậy, không hay trò chuyện trong lúc luyện tập, thậm chí còn đốc thúc cả bạn cùng tổ chăm chỉ học tập để tiến bộ. Nhưng xử sự chỉ chiếm hai phần trong thành tích sau cùng, hai phần là thành tích luyện tập. Nói đến thành tích này, Trương Úy quả thật “xuất sắc”, đồn rằng hai năm trước, tổ của nó vì bị nó liên lụy mà thành tích luyện tập cực tệ, nếu không vì sáu phần thành tích sau cùng là do biểu hiện của cá nhân tại kỳ điện thí thì e rằng họ đã phải cùng nó chịu nỗi ô danh suốt hai năm vừa qua.

Ban đầu Đường Mật cũng không thấy việc đó có gì ghê gớm, nó không định tranh thủ kỳ ngũ đại điện thí để bá làm môn hạ của tông nào đó, dù sao thì chỉ cần ở lại Thục Sơn ăn nhờ uống gửi đến năm mười lăm rồi tìm cách quay về thế giới cũ là xong. Dẫu trong năm năm này không tìm được cách trở về, tốt xấu gì nó cũng học được đôi điều từ Thục Sơn để sống được trong thế giới này, dù bị tống xuống núi cũng không đến nỗi chết đói. Đối với nó, ngũ đại điện thí chỉ là qua thì may mắn, không qua là do số mệnh.

Ai ngờ thằng bé Trương Úy này lại không để nó được ăn nhờ uống gửi.

Ngày đầu tiên học binh pháp, Diêm điện phán không giảng dạy gì, cho mỗi tổ một cuốn “Binh sách”. Đường Mật không sợ gì đọc sách, từ bé nó đã nhớ dai, mỗi lần thi cử đều tận tối hôm trước mới học bài. Nhưng lần này mở ra liền trở mắt, nó không đọc được nửa chữ, hình như loại chữ này giống với chữ Hán, thi thoảng nó mới thấy vài ba chữ quen quen, có điều đại đa số phức tạp hơn nhiều, đành vậy, không đọc được thì ngủ.

“Này, Đường Mật, những thứ này ta học rồi, có cần ta giúp không?” Hình như Trương Úy phát hiện Đường Mật định lười nhác, liền tỏ vẻ nhiệt tình.

“Hay quá, người giúp ta che tầm nhìn của Diêm điện phán, ta ngủ một chốc.” Đường Mật đáp, thầm nhủ trẻ con lại thích nhúng mũi vào chuyện

người khác, ta không biết chữ thì người giúp cái gì, dựa vào người mà học thì cả hai đều xấu mặt mất thôi.

Lúc sau, ba đứa ngồi vòng tròn dưới nền Trĩ Mộc điện, tiết trời chưa ấm nhưng nền gạch trải chiếu cỏ rất dày, cách mấy bước lại đặt một chậu than đỏ lửa. Tiếng các kiếm đồng đọc sách vang rền bên tai, quả thật áp áp vô cùng, rất dễ chìm vào giấc ngủ.

“Này, đừng ngủ, chốc nữa Diêm điện phán sẽ hỏi, này này.” Trương Úy không hiểu thế nào là tốt xấu, giật giật tay áo Đường Mật.

Đường Mật bức mình, ngẩng mặt lên bức bội: “Đại ca, ta học, ta học đây.”

Thằng nhóc Trương Úy này bức Đường Mật đọc sách đã đành, đến lúc Diêm điện phán hỏi, nó lại là người đầu tiên giơ tay trả lời. Đường Mật tròn con mắt trắng dã nhìn nó, đúng là trẻ con chỉ thích danh hão, đã ở Thục Sơn rồi mà còn không biết cách bớt thể diện mình đi.

Diêm điện phán là nam tử chừng ba mươi tuổi, tướng mạo ôn hòa, mỉm cười với Trương Úy: “Trương Úy, ta biết con thuộc Binh sách rồi, chỉ bằng để bạn cùng tổ con thử đi. Bạch Chỉ Vi, có đọc được bốn mươi dòng đầu không?”

Bạch Chỉ Vi thoáng nghĩ, cặp môi đỏ khê hé, thông thả đọc. Đường Mật liếc Diêm điện phán, mặt ông ta thoáng nét cười, nó biết Bạch Chỉ Vi không đọc sai. Đợi khi cô bé ngừng lại, Diêm điện phán quả nhiên bảo: “Được lắm, không sai chữ nào, đọc rất thông thả, dù không hiểu ý nghĩa nhưng thế là con có trí nhớ tốt lắm rồi. Đường Mật, câu đầu tiên, con giải thích thế nào?”

Đường Mật sờn gai ốc, trừng mắt nhìn Trương Úy, đồ con nít, chính người tự hút hỏa lực về cho tổ. Nó hết cách, đành đáp liêu: “Thưa điện phán, Đường Mật không hiểu, cho rằng câu này chẳng có ý gì.”

Diêm điện phán không hề tỏ ra bức mình: “Kỳ thật câu đầu tiên này là thừa, sau này các con còn phải đọc nhiều sách, việc đầu tiên cần làm là loại bỏ những thứ thừa thãi.”

Đường Mật tỉnh người, thầm nhủ anh hùng quả có cùng ý kiến, đột nhiên cảm giác Diêm điện phán càng nhìn càng anh tuấn: mặc trường bào màu lam, thắt lưng bằng tơ đỏ có tua rua, tà áo rộng tạo nên khí thế muốn cưỡi gió bay đi, tạo cho tướng mạo bình hòa thêm ba phần tiêu dao.

“Chúng ta đi sâu vào từ câu thứ hai, ai biết ý nghĩa câu này?”

Chết tiệt, Trương Úy lại giơ tay, Đường Mật nhân lúc tay thẳng bé chưa giơ cao liền dùng thế sét đánh không kịp bưng tai kéo xuống.

“Người làm gì đấy?” Trương Úy hạ giọng, ngữ khí hơi bức mình.

“Trương Úy, nể mặt người khác chút đi, người thế này có khác gì coi người khác ngu xuẩn hết cả.” Đường Mật hạ giọng, mắng thầm không hiểu tên cuồng trả lời này có kéo cả tổ xuống nước không.

Chỉ là Trương Úy bị ngăn lần đó chứ không ngăn được lần tiếp, cứ vậy tiếp diễn trong giờ học binh pháp, pháp thuật, thảo dược... Đường Mật và Bạch Chi Vi buộc phải dốc hết tinh thần học tập, tổ của hai đứa lúc nào cũng có thể bị gọi dậy trả lời.

Chật vật qua được hai ngày, đến sáng nay Đường Mật mới quyết định dù thế nào cũng phải tổng khứ Trương Úy đi.

THỤC SƠN THIẾU NIÊN

Hạ Sinh

www.dtv-ebook.com

Quyển 1 Chương 4

Hồn Thú

“Trương Úy, Hoàn Lan là ai, sao người quen hẳn?”

“Hoàn Lan hả, năm đầu tiên ta đến Thục Sơn ở cùng tổ với hẳn, ai cũng nói hẳn là kỳ tài trăm năm có một của bản phái.”

“Các vị, xin lỗi đã quấy nhiễu. Không biết các vị có lên Huyền Thiên các không?” Giọng nói hết sức lễ mạo đột nhiên chen vào câu chuyện của ba đứa.

Người nói là một thiếu niên lớn hơn Trương Úy đôi chút, cũng ăn vận theo lối kiếm đồng, trên cổ áo thêu bốn loại hoa văn màu vàng. Đường Mật sững người, nó biết rằng kiếm đồng được Thục Sơn thu nhận đều từ mười tuổi trở lên, tối đa có thể tu luyện được sáu năm, đủ mười lăm tuổi mà chưa qua được ngũ điện đại thí sẽ bị tổng khởi núi. Từ kỳ điện thí thứ ba trở đi bắt đầu có người không qua nổi, thành ra rất nhiều kiếm đồng đã mười lăm, mười sáu tuổi, có điều trên áo chỉ thêu hai, ba đóa hoa, sau cùng đều phải thất vọng rời Thục Sơn. Thiếu niên này cũng chỉ hơn Trương Úy một, hai tuổi mà qua được bốn kỳ điện thí, xem ra là nhân vật lợi hại.

Thiếu niên đó mày thanh mắt sáng, khí chất ôn hòa, Đường Mật liền hỏi dò: “Bọn ta muốn lên trên nhưng dọc đường đi nhanh quá, giờ chân mềm nhũn ra, không lên nổi sạn đạo, không hiểu vị đồng môn này có thể giúp được chăng?”

Không ngoài dự liệu, thiếu niên đó đáp: “Tất nhiên là được, tại hạ gọi thú hồn ra là có thể đưa các vị lên Huyền Thiên các. Bất quá, quy của của Thục Sơn không cho phép đệ tử bay lên đó, phải đi bộ lên, tại hạ sợ...”

“Không sao, nếu bị trách tội trợ giúp chúng tôi thì chúng tôi sẽ chịu. Hơn nữa vừa rồi người cũng thấy có đệ tử bay lên, sao chúng ta lại không được?”

Đối phương ngẫm nghĩ một chốc rồi đáp: “Được thôi.” Đoạn phất tay trái gọi khê: “Ti Vụ.” Sau lưng liền xuất hiện một con chim ưng hai đầu, lông trắng, lớn cỡ con ngựa.

Mắt con ưng màu lam pha vàng, lông trắng như tuyết, cúi đầu hoặc ngẩng lên đầu rất có thần khí. Đường Mật rất thích, kéo Bạch Chỉ Vi đến. Con ưng thấy người đến gần liền kêu khê, giơ mỏ vẫy khê vào hai đứa. Đường Mật chợt thấy trước mắt hoa lên, gió lạnh ập tới, theo bản năng lách người sang bên, vừa hay thoát được mỏ phong, sắc mặt liền tái nhợt.

“Đừng sợ, Ti Vụ chỉ cảnh cáo thôi chứ không có ý đả thương các vị.” Thiếu niên vội nói: “Hồn thú không thích người lạ chạm vào.” Y cong tay, con ưng liền ngoan ngoãn rạp xuống, mắt lộ vẻ thuần phục.

Thiếu niên quay lại, hơi nghiêng người nói: “Mời.”

Đường Mật nhận ra chỉ mấy động tác đơn giản của thiếu niên mà đã lộ ra nét tiêu sái, dù đang độ thiếu niên mà đã hiển lộ phong thái cây ngọc trước gió.

Đợi khi nó và Bạch Chỉ Vi nhảy lên lưng con ưng hai đầu, Đường Mật vẫy tay với Trương Úy vẫn đứng bất động: “Này, lên đi.”

Trương Úy lắc đầu: “Ta đi theo sạn đạo được mà, chốc nữa gặp lại.” Đoạn xoay người bước lên sạn đạo.

Thiếu niên không giữ mà phi thân lên lưng chim ưng: “Đi nào.” Con ưng hai đầu vẫy cánh vút lên mây cao.

Đường Mật từ trên không ngắm nhìn cảnh sắc Thục Sơn, cảm giác khác hẳn lúc đi đường. Thiếu niên nọ hình như có ý để hai cô bé hân thưởng một phen, dè dử không hạ lệnh cho hồn thú hạ xuống dù đoạn đường vốn chỉ nháy mắt là đến nơi.

Đường Mật đột nhiên phát hiện Bạch Chỉ Vi này giờ không nói gì, thuận theo ánh mắt cô bé nhìn xuống, chỉ thấy một bóng màu chàm từ từ men theo dây sắt tiến bước. Chợt Bạch Chỉ Vi lên tiếng: “Đường Mật, ba chúng ta phải nỗ lực, nghe nói qua được ba kỳ điện thí là có thể học tập triệu hoán hồn thú.”

Đường Mật ở cùng Bạch Chỉ Vi mấy ngày, biết cô bé cũng như mình, không coi việc qua được ngũ điện đại thí có gì quan trọng, giờ nói thế là có ý muốn giúp ai đó trong ‘ba người’, nên nó đáp: “Yên tâm, với tư chất trước chưa từng có, sau này cũng không có ai như chúng ta, qua được nào khó gì.”

Thiếu niên ở phía sau bật cười.

“Cười cái gì? Buồn cười lắm hả?”

“Không phải, nghĩ đến việc sau này được gặp lại hai vị thì vui mừng thế thôi. Tại hạ Mộ Dung Phi, năm nay tham dự kỳ thi tại Tín Thổ điện, chuẩn bị vào làm môn hạ Thuật tông, hy vọng có thể nhanh chóng gặp mặt hai vị sư muội.”

Đường Mật hiểu rõ kiếm đồng ở Ngự Kiếm đường không gọi nhau là “sư huynh muội”, chỉ bởi chưa thông qua ngũ điện đại thí, chưa bái tông môn thì không có sư thừa, chưa danh chính ngôn thuận là đệ tử Thục Sơn, thành ra chỉ gọi nhau là đồng môn hoặc trực tiếp gọi tên là được. Thiếu niên này nói thể hiển nhiên cho rằng y sẽ qua được kỳ thi Tín Thổ điện, rồi

sẽ chống mắt xem hai nha đầu ‘trước chưa từng có, sau cũng không có’ bao giờ mới qua được. Nó cho rằng thiếu niên này vẻ ngoài hòa khí song thực ra là kẻ kiêu ngạo vô cùng, vốn định chọc lại một câu ‘chưa biết chừng người không qua được kỳ thi ở Tín Thổ điện,’ nhưng nghĩ rằng người ta đang giúp mình, bèn không nói gì nữa.

Bạch Chỉ Vi xưa nay độc miệng, lạnh nhạt thốt lên: “Người chưa chắc đã thành được sư huynh của bọn ta.”

Bầu không khí liền trở nên khó xử, gió lạnh thổi vù vù qua mặt như dao cắt.

Đường Mật đành phải dàn hòa, thăm thử dài số mình thế nào ấy nhỉ, mới đến thế giới này đã gặp được hai bằng hữu như thế.

“À, Mộ Dung Phỉ, chúng ta bay thấp xuống một chút được không, lạnh quá?”

Con ưng hai đầu đáp xuống bãi đất trống trước Huyền Thiên các, khiến các kiếm đồng qua qua lại lại xôn xao. Bạch Chỉ Vi và Đường Mật nhảy xuống, thấy ngay Hoàn Lan bước tới.

“Hoàn Lan, huynh đến sớm quá.” Mộ Dung Phỉ lên tiếng chào hỏi, dáng vẻ khá thân quen, “Hoán Lôi của huynh hình như lợi hại hơn rồi, mang được huynh lên đây.”

“Không so được với Ti Vụ của huynh, mang ba người mà bay được lâu như vậy.” Hoàn Lan chấp tay sau lưng đáp, ngữ khí lạnh nhạt, dáng vẻ đĩnh bạt lộ rõ nét kiêu ngạo đến xương cốt.

Bạch Chỉ Vi hiểu ngay mình đoán đúng, bản này Mộ Dung Phỉ công hai cô bé bay một vòng chứ không đáp xuống ngay là có ý khoe khoang hèn thú. Cô bé cho rằng y định thể hiện cho Trương Úy xem, hóa ra là muốn tỷ

thí với Hoàn Lan, người như Trương Ủy chắc không lọt vào mắt hai kẻ kiêu ngạo này.

Cô kéo Đường Mật bước đi, lại nghe thấy mấy câu vang lên.

“Tiến bộ nhanh thế, nhất định là dùng bảo vật tăng cường sức mạnh hồn thú, chả được lâu đâu.”

“Không sai, nhưng bảo vật này lấy từ Xích phong tứ dực xà, Vong Ưu phong đột nhiên xuất hiện mấy con, huynh có hứng thì qua xem, có điều xảy ra chuyện gì thì đừng trách tiểu đệ không nói trước.”

“Rắn gì nhỉ? Bảo vật gì nhỉ?” Đường Mật nghe thấy, không khỏi ngoái lại thắc mắc.

Chưa ai trả lời thì bên tai nó vang lên giọng nói như hàn băng vạn năm: “Vừa nãy ai bay lên Huyền Thiên các?”

Nó và Bạch Chỉ Vi chưa kịp phản ứng, Hoàn Lan và Mộ Dung Phi đã quỳ xuống. Nó nhìn qua, một trung niên mặc áo bào đen bó tay đang bách bộ trước cửa Huyền Thiên các, giọng nói ban nãy phảng phất như cất lên bên tai, xem ra người đó võ công bất phàm.

Bạch Chỉ Vi thấy hai kiếm đồng quỳ xuống, biết có lẽ đã phạm lỗi lớn, lập tức cũng quỳ xuống, thuận tay kéo luôn Đường Mật đang ngẩn ra, ra hiệu mau quỳ theo. Nhưng Đường Mật khi ở thế giới kia không chịu quỳ trước mặt cha mẹ, đối với nó động tác ấy mang tính nô bộc, thật sự rất khó thực hiện, nên khi trung niên đến cạnh mà nó vẫn đứng trơ trơ.

Dung mạo người đó khá giống với điện giám Mục Hiến ở Ngự Kiếm đường, chỉ là mắt không trắng, nhưng thần sắc còn lạnh lùng hơn. Kỳ thật, Đường Mật đã có kinh nghiệm sống hai mươi năm trên đời, biết rằng vẻ nghiêm khắc của Mục điện giám là vẻ ngoài để dọa dẫm kiếm đồng, còn trung niên này thật sự khiến nó lạnh buốt cõi lòng.

Trung niên không nói gì, mấy kiếm đồng đều không dám lên tiếng, ngay cả các kiếm đồng đứng xem náo nhiệt phía ngoài cũng ngoan ngoãn thối lui ra đến cự ly an toàn.

Trung niên nhìn kỹ Đường Mật và Bạch Chỉ Vi rồi hỏi Hoàn Lan: “Hoàn Lan, nói đi, là việc gì?”

“Thưa Mục tông chủ, lúc qua sạn đạo, đệ tử bị hai vị đồng môn ngăn cản, vì không muốn để lỡ buổi học kiếm thuật, lại không tiện tranh chấp nên đệ tử gọi hồn thú lên ngay Huyền Thiên các. Tuy là bất đắc dĩ nhưng vì đệ tử biết mà vẫn phạm môn quy, xin tông chủ xử phạt.”

Trung niên lại nhìn Đường Mật, nó cảm giác lòng thắt lại, thầm nhủ đây chắc là tông chủ Kiếm tông Mục Hoảng.

“Mộ Dung Phi, con giải thích thế nào đây?”

“Thưa tông chủ, đệ tử gặp hai vị đồng môn này ở sạn đạo, vì hai vị này không đủ thể lực, nhờ đệ tử giúp đỡ lên Huyền Thiên các, thành ra đệ tử mới làm theo hạ sách đó, Phi biết mà vẫn phạm lỗi, xin tông chủ xử phạt.”

Đến lượt “hai vị đồng môn” rồi, Đường Mật chuẩn bị lên tiếng giải thích, nhưng trung niên lại hỏi Đường Mật và Mộ Dung Phi: “Các con nói đi, vì sao dùng tay trái triệu hoán hồn thú?”

Câu hỏi rõ ràng có ẩn ý, Mộ Dung Phi lập tức hiểu ra, đáp ngay: “Vì tay trái gần tim, trong tim chứa thú.”

“Biết hồn thú là mãnh thú trong tâm, vì sao còn nuôi dưỡng nó hung mãnh như vậy? Vị điện phán của Thuật tông dạy con thuật triệu hoán hồn thú lẽ nào không dạy rằng với năng lực của kiếm đồng, hồn thú chỉ dùng để truyền tin tức, nếu sức mạnh của hồn thú tăng lên, rất có thể phản lại bản tâm của con, khiến con sa vào ma đạo không?” Ngữ khí của Mục Hoảng càng lúc càng nghiêm khắc.

Mộ Dung Phi cứng người, lòng tay đầm mồ hôi. Ngày đầu tiên học thuật triệu hoán hồn thú, y đã được dạy như vậy, nhưng từ ngày ngẫu nhiên thấy hồn thú của Hoàn Lan khá mạnh liền sinh lòng muốn tỷ thí, mới mạo hiểm đi giết Xích phong tứ dực xà, đoạt bảo vật để gia tăng sức mạnh cho hồn thú. Chỉ có điều hồn thú là việc miễn cưỡng, không thể tỷ thí công khai như tỷ kiếm, hôm nay gặp phải Đường Mật và Bạch Chỉ Vi, y liền nhân cơ hội so tài cao thấp với Hoàn Lan. Tâm tính y còn niên thiếu, thấy Hoàn Lan nghênh ngang bay lên Huyền Thiên các liền nghĩ rằng người không giữ môn quy, ta giữ làm gì, bèn bay lên theo, giờ tuy hối hận thì đã muộn.

Mục Hoảng thấy Mộ Dung Phi cúi đầu không nói liền quay sang hỏi Đường Mật: “Con tên gì? Vì sao không quỳ, con cho rằng mình không sai ư?”

Hiện tại Đường Mật đã rất hối hận mình không sớm tạo thành thói quen quỳ xuống, đành “đến đâu hay đến đó”, cũng may mặt nó dày, EQ cũng cao, đầu óc liền chuyển động, đáp: “Thưa tông chủ, con tên Đường Mật. Không phải con không nhận sai mà vì vừa nãy bị uy nghi của tông chủ chấn nhiếp, không biết phải làm thế nào.” Rồi quỳ ngay xuống: “Đường Mật biết sai rồi, mong tông chủ trách phạt.”

Mục Hoảng buộc phải đánh giá lại Đường Mật, thầm nhủ sao một con nhóc mới mười mấy tuổi đầu lại biết trò này? Rõ ràng biết nó nói láo mà không tìm được điểm nào xử phạt.

“Các con đã biết sai thì cứ quỳ ở đây hối lỗi. Mộ Dung Phi, sức mạnh hồn thú của con nhờ đâu mà được tăng cường?”

Mộ Dung Phi miễn cưỡng cời một cái ngọc bội đen trên eo xuống đặt vào tay Mục Hoảng. Họ Mục liếc nhìn, ánh mắt lóe sáng rồi rút lên: “Vật này lấy được từ đâu?”

“Thưa tông chủ, hôm nọ Phỉ may mắn giết được một con Xích phong tứ dực xà, vật này lấy được trên mình nó.”

“Hừ, vật tà ma, không thể giữ lại.” Dứt lời, ngọc bội nát thành bột giữa lòng tay Mục Hoảng.

THỰC SƠN THIẾU NIÊN

Hạ Sinh

www.dtv-ebook.com

Quyển 1 Chương 5

Ảo Hải

Bốn đứa bị phạt quỳ tại bãi đất trống trước Huyền Thiên các, bình thường nơi này vốn nhiều người qua lại, giờ sắp đến bữa trưa, không khí càng náo nhiệt.

“A,” Có giọng con gái ré lên, “kia không phải Hoàn Lan và Mộ Dung Phi thì gì?”

Đường Mật qua tiếng ré liền biết ngay đây là bạn gái của Mộ Dung Phi hoặc Hoàn Lan, bèn liếc nhìn. Cách đó không xa có ba tiểu cô nương tu luyện tại Trí Mộc điện, cũng là ba cô bé duy nhất ở đây, trừ nó và Bạch Chi Vi.

“Đúng, sao lại bị phạt quỳ, Đường Mật và Bạch Chi Vi của điện chúng ta sao lại bị phạt cùng?” Giọng con gái khác vang lên.

“Có phải...” Giọng nói nhỏ dần.

“Không phải đâu, lẽ nào...” Giọng nói càng nhỏ.

Đường Mật lắc đầu, sau cùng cũng hiểu lời đồn từ đâu mà sinh ra.

Trương Úy không hiểu đến từ lúc nào, mặt nó đầy lo lắng.

“Ta vừa nghe nói các người bị phạt quỳ một buổi trưa, thế nào, chịu được không?”

Bạch Chỉ Vi và Đường Mật đều quỳ đến tê cứng chân, nghe vậy liền nhìn nhau, lộ vẻ khổ sở.

Trương Úy thở dài, móc một cái gói giấy dầu từ trong ngực áo ra, mở gói thì là bốn cái bánh bao nóng hổi. “Cơm trưa đây, cho các người, mau ăn đi, ta phải đến lớp kiếm thuật bây giờ.”

“Trương Úy, người tốt lắm, ta đói chết mất.” Đường Mật túm ngay một cái nhét vào mồm, tay kia định lấy cái nữa, Trương Úy đột nhiên cầm cái gói đi, hỏi hai cô bé với vẻ nghi ngại: “Cho bọn Hoàn Lan mỗi người một cái được không? Họ cũng phải quỳ cả trưa.”

“Không phải họ...” Đường Mật tiếc cái bánh, định oán trách mấy câu chột nhận ra không thể oán ai, dù thế nào cũng chỉ là trẻ con mà thôi, nó bèn đổi giọng: “Tùy người, coi như cùng hội cùng thuyền.”

Bạch Chỉ Vi nhìn hai thân ảnh kêu ngạo quỳ thẳng thơm cạnh đó, lên tiếng: “Trương Úy, ý tốt của người chưa chắc người ta đã nhận.”

Trương Úy mặc kệ, ngồi xồm xuống, đưa hai cái bánh bao bốc hơi nghi ngút tới, tỏ vẻ rất chân thành: “Hai vị đồng môn ăn cái bánh lót dạ, chắc sẽ quỳ được qua trưa.”

Bạch Chỉ Vi cho rằng hai thiếu niên đồng môn sẽ không nhận trợ giúp như thế.

Đường Mật cũng cho rằng hai gã sẽ cự tuyệt ân huệ kiểu này.

Nhưng Mộ Dung Phi cảm giác được đôi mắt sáng lấp lánh của thiếu niên lạ mặt này trong suốt, khiến người khác nhìn là nhận ra đáy lòng gã, đó không phải là ân huệ, là đồng tình, chỉ đơn giản là hi vọng người khác

đỡ cực hơn, đừng để bị đói. Nên gương mặt y chợt lộ ra nụ cười, đón lấy cái bánh: “Đa tạ, thật sự cũng đói rồi.”

“Hoàn Lan, đây là của huynh.” Trương Úy thuận tay đưa cái bánh cuối cùng cho Hoàn Lan, rồi đứng dậy, lau tay lên áo: “Ta đi đây, các vị phải cố gắng.” Tiếp đó nó quay người chạy đi.

Thật ra cả bốn không phải quỳ hết buổi trưa.

Trước khi lớp kiểm thuật bắt đầu, giáo thụ dạy kiểm thuật của Trí Mộc điện và Tín Thổ điện đều đến đón người của điện mình.

Lần đầu tiên Đường Mật và Bạch Chỉ Vi thấy điện phán dạy kiểm thuật, không ngờ lại là một nữ tử trẻ tuổi khá xinh đẹp, nàng ta mặc áo bào đen của môn nhân Kiếm tông, hai hàng mi dài uốn cong lá liễu, mái tóc búi lên đỉnh kiểu nam tử có cắm một cái trâm ngọc xanh, càng tô thêm nét anh khí rờ rờ.

“Ta là điện phán của các con, sau này cứ gọi ta là Tuyên điện phán. Tông chủ có dặn rằng các con mới phạm lỗi lần đầu, không nên để các con trẻ giờ học kiểm nên lần này chỉ trừng phạt nhẹ, sau này không được tái phạm.” Tuyên điện phán vừa nói vừa xoa nhẹ lên huyệt đạo trên eo và chân hai cô bé, cả hai lập tức cảm giác đôi chân tê cứng lại có cảm giác. Tuyên điện phán dịu cả hai đứng dậy, thấy hai cô bé đứng cũng không vững, song ngữ khí vẫn nghiêm khắc: “Sau này các con phải nhớ, quy củ của Thực Sơn chúng ta không phải trò đùa, hôm nay là hình phạt nhẹ nhất, nếu còn gây chuyện, ai xin cho các con cũng vô dụng.”

Đường Mật và Bạch Chỉ Vi nhìn nhau, mắt thoáng tia nghi hoặc, ai đã xin hộ hai đứa mà ngay cả tông chủ Kiếm tông cũng nể mặt?

Đến giờ ăn tối, Trương Úy ăn hết bát cháo này đến bát khác, cơ hồ quỳ đói đầu thai.

“Ăn nhiều vậy? Trưa nay người không ăn cơm hả?”

“Đúng, phần ăn trưa của ta cho các người hết rồi.” Trương Úy vẫn cầm củi vào bát cháo, không buồn nhướn mí mắt lên.

“Trương Úy, ăn bát cuối cùng nhanh lên, người ta xuống núi hết rồi, người còn ăn nữa thì khẳng định chúng ta không về kịp lúc Ngự Kiếm đường đóng cửa, người không sợ bị trừ điểm hả?”

“Không sợ, ta biết lối tắt.”

Đường tắt vẫn phải đi qua sạn đạo, xuống được năm, sáu chục bậc rồi vệt từng khóm cây mọc dày lấp lánh dưới ánh trăng liền thấy một lối mòn in dấu chân người.

Bạch Chỉ Vi nhìn con đường mòn dốc xuống, xuyên qua rừng rậm, tỏ vẻ do dự: “Không được đâu Trương Úy, điện phán có nói rằng con đường đá của Thục Sơn có kết giới bảo vệ, dã thú và quái vật trong núi không vào được, nên chúng ta cứ chọn đường chính mà đi.”

“Không sao đâu, ta thường đi lối này. Trước đây ta mãi luyện kiếm trên núi đến quên cả thời gian, lúc xuống núi cũng theo lối này, xuyên qua khu rừng Áo hải nằm giữa Vong Ưu phong và Vô Vong phong, qua khỏi khu rừng là đến chân Vong Ưu phong, cách Ngự Kiếm đường không xa, không rõ nhanh hơn đi theo con đường chính bao nhiêu lần.”

“Không được, ta cũng không đồng ý.” Đường Mật không muốn vì đi tắt một quãng mà mất mạng, không cần nghĩ cũng biết trong khu rừng rậm rạp này có sài lang hổ báo gì đó.

Trương Úy liền bật cười đắc ý, cẩn thận móc một cái túi thơm trong ngực áo rồi đổ ra một viên ngọc màu hổ phách lớn cỡ trứng chim bồ câu. “Không sao, ta có vật này. Viên ngọc này tên Trầm Địch, có nó bên mình,

trong vòng một trượng sẽ không yêu thú nào dám xâm phạm. Mỗi lần đi đường trong đêm, ta đều dựa vào nó.”

Hai cô bé nhìn kỹ viên Trầm Địch, nó tựa một viên hổ phách trong suốt, giữa lòng tựa hồ có một dải hào quang màu vàng không ngừng nháy nhót, xuyên qua thành viên ngọc, hình thành một vầng sáng mờ nhạt chùng một trượng quanh ba đứa. Ở trong vòng sáng, cả ba đều có cảm giác rất yên tâm, như được nằm trong vòng tay ấm áp.

Thử đi hay chẳng?

“Đi thôi.” Trương Úy thấy hai cô bé có vẻ còn do dự, “để các người được thấy rừng Áo hải dưới ánh trăng, cảnh đẹp có một không hai trong đất trời này đây.”

Ba đứa men theo con đường mòn, đi một quãng trong rừng, trước mắt chợt hiện ra bãi cỏ, đầu kia bãi cỏ lại là rừng rậm đen sì.

Bãi cỏ rất cao, phải ngang với lưng người, xanh ngắt như cỏ mùa xuân, đầu lá đọng ánh trăng bàng bạc, từng cọng từng cọng hoa mà tím lam điểm tuyết, gió khẽ mơn qua là cỏ hoa lay động, ánh trăng trên lá cỏ lao xao rơi xuống, sóng cỏ rập rờn như mặt biển dưới ánh trăng.

“Đẹp quá, đây là Áo hải hả? Trương Úy người quả nhiên không nói khoác.” Đường Mật bị cảnh vật mê hoặc, buột miệng khen.

Trương Úy lắc đầu với vẻ đắc ý: “Đường Mật người ngốc lắm, rừng Áo hải tất nhiên là rừng rậm, đây là bãi cỏ. Khu rừng bên kia bãi cỏ mới là rừng Áo hải, đây chỉ là yêu thảo bảo vệ khu rừng mà thôi.”

Trương Úy chưa dứt lời, Bạch Chỉ Vi chỉ vào một đóa hoa đại màu tím lam, ré lên kinh hãi: “Đường Mật, xem kìa.”

Đường Mật nhìn theo ngón tay chỉ, lập tức cảm thấy kinh hãi. Đóa hoa đại đỏ do hơn mười cành hoa lẻ tổ thành, mỗi cành hoa xanh biếc dính một đóa hoa tựa nụ cúc non, cành trở ra hai chiếc lá dài mảnh, điều quý dị là lúc đó trời không gió nhưng đóa hoa đại vẫn lay động không ngớt, hai chiếc lá tựa hai cánh tay phất đi phất lại, thực hiện các động tác, có lúc như uốn éo người, có lúc như ôm đầu trầm tư, có lúc như ôm chặt lấy nhau.

Cả hai lại nhìn Trương Úy.

Bình thường nó bị hai cô bé áp bức cực độ, giờ thấy hai cô có vẻ sợ hãi, nó liền nảy ra ý nghịch ngợm, thuận tay nhổ một cành hoa, bất ngờ đưa đến trước mặt Đường Mật. Bông hoa đại ré lên một tiếng “á” thật to, chất lỏng màu tím lam từ nhị hoa phun vào mặt Đường Mật rồi đóa hoa nhảy khỏi tay Trương Úy, hai ba bước là quay lại bãi cỏ, lập tức khuất bóng.

“Ha ha...” Trương Úy gập người cười ngặt nghẽo, nhìn gương mặt đầy chất lỏng tím lam của Đường Mật.

“Trương đầu to, muốn chết hả?” Đường Mật vừa dùng ống tay áo lau sạch, vừa lao bổ vào Trương Úy.

Trương Úy biết trước Đường Mật sẽ dùng võ lực giải quyết, liền quay đầu chạy, vừa chạy vừa gọi: “Bạch Chỉ Vi, mau bám theo, cách ta quá một trượng tất sẽ có yêu quái ăn thịt người.”

Bạch Chỉ Vi biết nó dọa dẫm nhưng vẫn hoảng sợ, liền nhắc chân chạy theo hai đồng môn.

Vừa chạy vừa đùa nhau, chớp mắt cả ba vượt khỏi bãi yêu thảo, chạy vào rừng Áo hải.

Nhìn từ bên ngoài, khu rừng này đen ngòm, nhưng bước vào thì còn sáng hơn ở ngoài bãi cỏ. Rõ ràng cây cối rậm rịt, cành lá rợp trời, ngay cả

ánh trăng cũng khó lòng lọt xuống những khu rừng tựa khối ngọc bích ngàn năm, tự phát sáng lấp lánh.

“Trương Úy, ánh sáng này từ đâu mà có?” Bạch Chỉ Vi hỏi, cô bé có cảm giác vào rừng là bước chân vào địa vực đầy sinh khí.

“Ta cũng không hiểu rõ hoàn toàn, còn nhớ lần đầu tiên đi vào cũng có cảm giác mọi vật ở đây tự phát sáng, sau này về Tàng thư các tra cứu mới biết rừng Ảo hải có từ lúc thiên địa sơ khai, vì có yêu thảo bảo vệ nên ban ngày biến mất, đến tối khi yêu thảo giảm sức mạnh thì khu rừng mới hiện ra, trăm ngàn năm nay chưa từng bị quấy nhiễu, không hề thay đổi gì. Ta đoán rằng ánh sáng này là do cây cỏ ở đây đều đã thành yêu tinh phát ra.”

Đường Mật nghe vậy, gõ mạnh lên đầu thẳng bé: “Trương đầu to, lại đi dọa người khác.”

Trương Úy tỏ vẻ oan ức: “Ai dọa người, người không thấy nơi này đầy sinh khí sao?”

“Điều này thì đúng, tuy không thấy dã thú phi cầm nào hết nhưng hình như nơi nào ở đây cũng có sinh mệnh.” Đoạn nó trừng mắt nhìn Trương Úy, “bất quá tuyệt đối không phải là yêu khí.”

Bạch Chỉ Vi mỉm cười: “Đường Mật người vừa đến Thục Sơn có mấy ngày đã nhận ra yêu khí rồi này.”

Đường Mật cũng cười, kéo Bạch Chỉ Vi đi vào rừng.

Dọc đường rất nhiều kỳ hoa dị thảo, nhưng đi trong rừng vào ban đêm, hai cô bé ít nhiều cũng sợ hãi thành ra không ngắm kĩ. Không thấy yêu quái hoặc dã thú nhưng vẫn cảm giác được giữa các bụi rậm liên tục có hoạt vật thò ra rồi lại ẩn vào. Mỗi lần Đường Mật muốn xem thì lại không thấy gì, xem ra mọi hoạt vật đều sợ Trầm Định, không dám đến gần, nghĩ vậy nó càng an tâm.

Đi thêm một chốc thì vang lên tiếng nước chảy khe khẽ, không đầy mấy bước liền xuất hiện một cái hồ rất nhỏ.

“Mau đi đi.” Trương Úy bảo, “vòng qua hồ, thêm một đoạn nữa là ra khỏi Áo hải, sẽ đến dãy bậc đá ở Vong Ưu phong, chúng ta đi thế này rút ngắn được nửa thời gian.”

Cùng lúc, ở bên kia loáng thoáng có tiếng kim loại va nhau, nhĩ lực của Trương Úy khá nhất, nhúu mày nói: “Hình như có người đánh nhau, chúng ta qua xem.”

THỤC SƠN THIẾU NIÊN

Hạ Sinh

www.dtv-ebook.com

Quyển 1 Chương 6

Thi Vương

Ba đưa đi về phát ra thanh âm, thấy một kiếm đồng đang đấu với một con quái vật cao gấp ba lần.

Quái vật tựa võ tướng không đầu mặc khôi giáp rách nát, toàn thân đầy vết thương, trước ngực có một vết thương lớn kéo từ vai trái xuống bụng lộ ra xương sườn trắng ớn và thớ thịt đỏ hồng nhe nanh múa vuốt tung hoành ở miệng vết thương, nhưng máu không hề chảy ra.

“Trương Úy, quái vật bị trúng đòn như thế chắc sắp chết rồi, người, người đừng tới nữa.” Đường Mật thấy Trương Úy tích lực lên thượng thân, tay phải đặt lên chuôi thiết kiếm đeo sau lưng, dáng vẻ sắp ra đòn, nó vội lên tiếng ngăn cản.

“Hình như là Hoàn Lan.” Bạch Chỉ Vi nhắc khẽ.

“Thế thì sao, Trương Úy, đừng quấy rối người ta luyện công.” Đường Mật kéo tay Trương Úy đang đặt lên chuôi kiếm, “chúng ta phải học cách kỳ tài trăm năm khó gặp của Thục Sơn giết yêu quái thế nào.”

Trương Úy nhận ra hai cô bé quả thật mở lớn mắt, dáng vẻ chăm chú học tập, nó liền nhẹ nhõm hẳn. Kiếm pháp của Hoàn Lan tinh diệu lưu loát, khắc chế quái vật không động đậy nổi giữa làn kiếm quang. Nhưng nhìn một chốc, nó liền nhận ra có điều bất ổn, hóa ra cây kiếm tung hoành đó

khó lòng đâm trúng quái vật, chiêu thức của quái vật không hề hoa mỹ, nhưng đều hóa giải đúng cách, đáng sợ hơn là tay quái vật không một tấc sắt, chỉ dùng đôi tay thịt đón đỡ kiếm bén mà không hề thương tổn, thiết kiếm của Hoàn Lan cơ hồ đang đấu với xương sắt gân thép.

“Không được, hình như quái vật đó đao thương bất nhập.” Bạch Chỉ Vi phát hiện.

“Có vẻ Hoàn Lan đang sa vào hạ phong.” Đường Mật cuối cùng nhận ra, “cứ thế này, có thể y không chống nổi.”

“Các người giữ chắc Trầm địch, ta tới giúp y.” Trương Úy thốt, công phu của nó khá nhất trong ba đứa, liền bật kiếm chuẩn bị xông tới.

“Quay lại, quái vật này đao thương bất nhập, người xông lên thì giải quyết được vấn đề hả?” Đường Mật ngăn lại, nó đột nhiên thật sự sợ hãi, nếu cả Hoàn Lan cũng không đấu lại thì phải làm sao, Trầm địch có chống nổi quái vật có sức mạnh thế kia chẳng?

“Ta thấy vết thương của quái vật không phải do Hoàn Lan tạo ra, võ tướng không đầu toàn thân đầy thương tích kia có phải là Thi vương?” Bạch Chỉ Vi nhắc đến hai chữ sau cùng, giọng nói hơi run.

“Thi vương là cái gì?” Đường Mật hỏi.

“Truyền thuyết rằng chiến tướng của Ma vương chết đi nhưng không cam lòng, lệ khí không tan liền biến thành Thi vương, dù toàn thân thương tích vẫn liều mạng vì Ma vương, đến khi hoàn toàn bị hủy diệt mới ngừng.”

“Lợi hại lắm sao?” Đường Mật vừa buột miệng hỏi, chợt xoạt một tiếng, tay áo Hoàn Lan bị quái vật xé rách.

“Không được, thế này Hoàn Lan sẽ mất mạng.” Trương Úy gạt Đường Mật ra, lướt tới gia nhập vòng chiến.

Lúc đó Hoàn Lan đấu đến độ sắc mặt nhợt nhạt đi, thấy Trương Úy xông đến liền kêu to: “Trương Úy, ngăn nó lại, ta lui ra thì triển thuật phá giáp phá kim cương bất hoại thân của yêu quái mới giết được nó.”

“Được, yên tâm đi.”

Trương Úy vung kiếm tấn công mạnh mẽ mấy chiêu, Hoàn Lan nhân cơ hội lui ra khỏi vòng chiến, tay nắm kiếm quyết múa tít lên không, đột nhiên chỉ hướng vào quái vật quát to: “Phá.”

Trương Úy lúc đó đang vung kiếm chém vào cánh tay to lớn của quái vật vung tới, tiếng quát của Hoàn Lan vang lên, thiết kiếm của nó găm sâu vào nhục thể vừa rồi còn như tường đồng vách sắt. Hoàn Lan thấy pháp thuật đặc thủ, vội vung kiếm xông lên cùng Trương Úy đối địch.

Nhưng không hiểu pháp thuật của Hoàn Lan không tinh hay thiết kiếm của cả hai không bén, tuy hai thanh kiếm liên tục chém trúng tay quái vật song chỉ tổn thương được lớp da, không thể chặt đứt cánh tay. Quái vật múa tít cánh tay tơi tả da thịt, không hề sa vào mảy may hạ phong.

“Không ổn rồi, Chỉ Vi, họ không đánh nổi quái vật, chúng ta phải chạy thôi.”

“Đường Mật, phải làm sao đây?”

“Chúng ta liều thử xem quái vật sợ Trầm địch hay không, hai chúng ta nắm tay chạy tới xem có bức lùi được yêu quái chăng, nếu được thì kéo luôn hai tên kia bỏ chạy. Ta sợ hai thằng nhóc liều mạng quyết tâm phân thắng bại với quái vật mất.”

“Được.”

Dứt lời, cả hai nắm tay lao tới, quả nhiên khi vầng sáng của Trầm địch sắp chạm vào, quái vật lui nhanh lại, tựa hồ muốn tránh làn sáng.

Hai cô bé nhân cơ hội, mỗi người kéo một cậu thiếu niên, gọi to: “Chạy mau.” Rồi không đợi phân trần, kéo nhau chạy thật nhanh.

Quái vật phản ứng lập tức, gầm vang đuổi theo sát sạt.

Bốn thiếu niên chạy một hồi, sau cùng đến được dãy bậc đá, quay lại thì quái vật đã mất bóng.

“Cũng...cũng... là kết giới ở bậc đá lợi hại.... coi...coi như an toàn rồi.” Đường Mật thở không ra hơi.

“VẬY bỏ tay ta ra.” Hoàn Lan nói với Đường Mật, mặt đỏ lên một cách khả nghi.

“HẢ?” Đường Mật lúc đó mới phát hiện mình đang nắm chặt cánh tay còn nửa ống tay áo của Hoàn Lan, nó cười thầm, trong lúc không để ý đã ‘xâm phạm’ đến vị bằng hữu trẻ con này.

Nó buông tay nhưng vẫn cố ý trêu cợt: “Sao mỗi lần gặp người đều khó coi thế nhỉ? Không bị phạt quỳ thì phải bỏ chạy.”

“Chả phải do người nhắm mắt dính vào hả?” Hoàn Lan đáp không hề khách khí.

“Ta nhắm mắt dính vào? Hoàn Lan, hôm nay ta không để người tạ ơn cứu mạng vì ta là quân tử.” Đường Mật cho rằng cậu bé này không hiểu gì, chẳng qua công phu cao một chút mà tự cao đến thế, hôm nay mà không chạy thì cái mạng của nhãi ranh còn giữ được chắc?

“Vốn không cần phải chạy, các người không phải có bảo vật phòng ngự sao? Ta vào trong quầng sáng nghỉ ngơi một chốc rồi tái chiến.” Hoàn Lan vẫn chưa chịu phục.

Đường Mật tắt tiếng, liếc nhìn cuồng nhân ham đánh nhau trong bộ dạng quần áo tồi tả.

“Tái chiến người cũng chưa chắc thắng được, Trầm địch vị tất chặn nổi đòn công kích toàn lực của quái vật đó, người không tin thì chúng ta đưa Trầm địch cho người quay lại tìm quái vật là được. Bất quá công phu giỏi hơn các kiếm đồng khác cũng chưa phải thiên hạ vô địch, bỏ chạy một lần có gì mà phải suy nghĩ.” Bạch Chỉ Vi lên tiếng.

Đường Mật suýt nữa ôm cổ Bạch Chỉ Vi mà hôn hít, Chỉ Vi, cô đúng là phát ngôn viên tốt nhất của ta, câu nào cũng nói lên được tiếng lòng của ta, sau này chúng ta đi cùng nhau, mọi lời khó nghe đều do cô nói.

Hoàn Lan bị dồn vào cảnh tắt tiếng, tuy biết Bạch Chỉ Vi nói không sai nhưng đang lúc trẻ tuổi khinh cuồng, quyết không chịu cúi đầu, y liền lạnh lùng thốt: “Vậy đưa đây, ta tự đi.”

Bạch Chỉ Vi liếc y, đưa Trầm địch cho, thật sự không chừa cho y lối xuống nước.

Đường Mật nhận ra sẽ liên quan đến tính mạng chứ chẳng chơi, định lên tiếng hòa giải, ai ngờ Trương Úy lên tiếng trước: “Hoàn Lan, đợi một chút, ta đi cùng, quái vật đó lợi hại, thêm một trợ thủ cũng tốt.”

“Được, đi thôi.”

“Đợi đã.” Đường Mật bước lên ngăn lại, tỏ vẻ giận dữ: “Trương Úy, người dùng đầu suy nghĩ đi có được không? Hai các người giết được quái vật hả? Lui lại một bước có hề gì? Dù các người giết được thì giết để làm gì? Đừng chỉ biết sính cường.”

Trương Úy ngăn người, nhận ra Đường Mật nói cũng đúng, ban này nó kịch đấu với quái vật, trong lòng dấy lên ngọn lửa bùng bùng, chưa đến lúc lửa tắt liền bị Đường Mật kéo đi, cảm giác nhiệt huyết trong lòng chưa lắng

xuống, nghe Hoàn Lan nói muốn đi liền không hề suy nghĩ, chỉ muốn theo chân. Nhưng giờ nghĩ lại, việc đó đúng là không thể giải quyết như thế.

Đường Mật lại quay sang hỏi Hoàn Lan: “Hoàn Lan, ta không ngăn nhưng chỉ hỏi người một câu, vì sao nhất định giết quái vật đó, mất mạng để giết nó có đáng không? Chỉ vì hoài nghi nó là Thi vương hả? Ta biết công phu của người không tệ nhưng nắm chắc mấy phần đối phó được Thi vương? Nếu vì bảo vật gì đó mà các người nhắc đến lúc trưa, chẳng phải Mộ Dung Phi nói là trên mình Xích phong tứ dực xà hả, sao người lại khổ sở đến đấu với Thi vương làm gì? Ta thừa nhận bản lĩnh của người hơn bọn ta nhưng cần phải dùng vào chỗ đáng dùng.”

Hoàn Lan cứng họng, ngẩn ra một lúc lâu, thái độ hòa hoãn hơn hẳn: “Ta đang đuổi theo Xích phong tứ dực xà thì gặp quái vật. Bất quá nếu đó là Thi vương thật, chúng ta càng không thể dính vào chuyện này, Thi vương là tử sĩ của Ma vương, sao lại xuất hiện trên Thục Sơn được?”

“Dính vào cũng không đến lượt hai các người xông lên giết quái vật, chúng ta cứ báo cáo điện giám đại nhân, để người xử lý là xong.”

Hoàn Lan thoáng trầm ngâm: “Không được, tối nay ta thấy một người Thục Sơn trong Áo hải, tuy không nhìn rõ mặt mũi nhưng người đó mặc áo xám.”

Sắc mặt ba đứa bé còn lại lạnh hẳn, ai cũng biết người trên Thục Sơn phân biệt nhau qua màu áo, Thuật tông màu lam nhạt, Kiếm tông màu đen tuyền, Khí tông màu nguyệt bạch, còn màu xám chỉ có hai người mặc là chương môn và điện giám Ngự Kiếm đường.

“Sao người biết người đó thuộc Thục Sơn?” Bạch Chỉ Vi hơi nghi hoặc.

“Ta vốn đuổi theo Xích phong tứ dực xà ở bên Vong Ưu phong, nó chạy về hướng Áo hải nên ta đuổi theo, vào đến nơi thì không thấy bóng dáng con rắn, chỉ thấy cách không xa trong rừng loáng lên bóng xám liền đuổi

theo xem là ai, nhưng khinh công người đó hơn hẳn ta, thoáng sau đã biến mất, sau đó ta gặp phải quái vật. Ta khẳng định khinh công thân pháp của người áo xám là của Thục Sơn.”

“Ý ngươi là người đó có liên quan đến Thi vương?” Trương Úy hỏi.

“Ta cũng không biết, chỉ biết là không thể nói chuyện này với ai.”

“Ta đồng ý, tạm thời bốn chúng ta biết là được, việc này còn nhiều nghi vấn, như quái vật đó phải Thi vương chăng, người áo xám là ai, có quan hệ gì với quái vật?” Đường Mật nói, “trước hết bốn chúng ta ngầm điều tra việc này.”

Ba thiếu niên nghe đến ‘ngầm điều tra’ đều sáng mắt. Đường Mật ý thức được đây là tín hiệu nguy hiểm, thậm chí kẻ này có hai tên thích gây chuyện, còn một người chuyên dùng sự thật trần trụi đả kích người khác, ráp lại với nhau không hiểu sẽ gây ra chuyện gì. Nó liền tiếp lời: “Nhưng đã là cùng điều tra, có việc gì phải thương lượng với nhau, không được tự tiện hành động, nói năng cũng phải để ý đến tâm trạng của người khác, được không?”

Ba thiếu niên nam nữ gật đầu, vô hình trung Đường Mật trở thành đầu lĩnh.

Cùng lúc dưới chân núi vang lên tiếng chuông ngân dài, cả bốn đều biến sắc.

Trương Úy nóng lòng đầu tiên: “Đi nhanh, chuông buổi tối của Ngự Kiếm đường giống đến tiếng thứ bốn mươi mà ai chưa về đến là sẽ bị trừ điểm thành tích.”

Cả bốn liền chạy thục mạng xuống núi.

Đường Mật phát giác nhiều năm rồi mình không chạy một cách thoải mái thế này, gió đêm rít vù vù bên tai, thân thể cơ hồ lướt xuống hàng bậc đá, phổi hít vào từng hơi không khí trong lành, cổ họng bị không khí hít vào cấp tốc khiến cho đau rất.

Trong cơn đau chân thật, nó quả thực nghĩ rằng mình đang là một đứa trẻ tự cho chạy nhảy giữa núi non trùng điệp.

“A.” Bạch Chỉ Vi đột nhiên ré lên.

“Sao thế?” Trương Úy dừng phắt lại hỏi, Hoàn Lan và Đường Mật vội dừng chân nhìn cô bé.

Bạch Chỉ Vi khẽ thờ dốc: “Đường Mật, Tàn ma ma của Ti viện chúng ta chẳng phải nói rằng cần về Mai uyển trước tiếng chuông thứ hai mươi sao?”

“Đúng rồi.” Lúc đó Đường Mật mới nhớ đến tổng quản Ti viện của Mai uyển, bà già biến thái đó hình như từng sống trong xã hội đen, lúc nào cũng nói toàn câu chọc vào tai người khác, từ ngày đầu tiên nó vào Mai uyển đã được nhắc rằng bất kể Ngự Kiểm đường có quy định gì, quy định của Mai uyển là cần về trước tiếng chuông thứ hai mươi.

“Hiện tại là tiếng thứ mấy rồi?” Đường Mật vội hỏi.

“Thứ mười lăm.” Bạch Chỉ Vi đáp, không hiểu do chạy nhanh hay nghĩ đến những lời khó tưởng tượng mà Tàn ma ma sẽ thốt ra, sắc mặt cô bé nhợt đi.

Hoàn Lan và Trương Úy cũng biết lợi hại của Ti viện Tàn ma ma ở Mai uyển, cả hai nhìn nhau, Hoàn Lan chột giơ tay trái gọi: “Hoán Lôi.”

Con chim lông đen lập tức xuất hiện cạnh đó, y phất tay: “Mau trèo lên, hai cô người nhẹ, Hoán Lôi miễn cưỡng cũng được.”

Đợi khi Bạch Chỉ Vi và Đường Mật treo lưng chim rồi, hai cô bé chợt nhớ ra rằng người sợ bị phạt hơn cả là Trương Úy mới đúng, liền cùng nhìn gã, định lên tiếng thì gã đã hiểu, lắc đầu thản nhiên: “Còn hai chục tiếng chuông nữa, ta về kịp, các người đi mau. Các người đi rồi, ta và Hoàn Lan mới dùng khinh công chạy thật nhanh được.”

Dứt lời, Hoàn Lan phất tay ra hiệu, Hoán Lô bay vút lên, mang hai cô bé bay xuống chân núi.

THỰC SƠN THIẾU NIÊN

Hạ Sinh

www.dtv-ebook.com

Quyển 1 Chương 7

Tin Đồn

Tối đó, Đường Mật và Bạch Chỉ Vi nằm trên giường, đều hưng phấn vì những gì diễn ra trong ngày, không tài nào nhắm mắt được.

Đường Mật mở mắt nằm trên giường, qua ánh trăng chiếu vào song cửa nhìn lên mái ngói gỗ, kết cấu cổ xưa này nhắc nhở nó về thời không đang sống. Tính đi tính lại cũng đã đến thế giới này dăm ba ngày, mỗi đêm nó đều có giấc như mình là cô bé Dorothy đến vương quốc cầu vồng trong bộ phim Phù thủy xứ Oz, chỉ là cô bé trong cổ tích đó đó sau cùng cũng quay về được thế giới của mình, còn nó thì sao?

Bạch Chỉ Vi ngủ cạnh nó xoay người, nó chợt nghĩ có phải hôm nay mình tìm được đối tượng phù hợp kết bạn rồi chẳng?

“Đường Mật, ngủ chưa?” Bạch Chỉ Vi hỏi rất khẽ.

“Chưa.” Đường Mật quay người lại nhìn Bạch Chỉ Vi, phát hiện cô bé cũng đang quay mặt về phía nó, cả hai mỉm cười qua ánh trăng chiếu rọi.

“Sợ không? Một cô bé như ngươi lại đến một thế giới khác nhất định rất sợ hãi?” Bạch Chỉ Vi hỏi, giọng vẫn nhẹ nhàng.

“Đương nhiên sợ rồi, chẳng qua nơi này không phải hàng hùm ồ sói gì, bình tĩnh một thời gian, thích ứng được là không sao nữa, hơn nữa ta lớn

thế này...” Đường Mật lập tức im bật, tính sĩ diện của nữ nhân nổi lên, nó quyết định giữ bí mật mình là một người lớn ở thế giới khác lại.

Đúng, đánh chết cũng không nói.

Bạch Chỉ Vi phì cười trong bóng tối: “Người lớn quá nhỉ, lớn quá cơ đấy. Nói ra thì người cũng tinh ranh vô cùng, à, Đường Mật này, sao người lại không giống trẻ con tí nào?”

“Người mới giống, trẻ con lấy đâu ra cái kiểu độc mồm như người, thân thể người không thô thảm mà lại xù lông thành con nhím cô độc.” Đường Mật cố ý gheo, nó biết rõ Bạch Chỉ Vi khí chất thanh quý, nhất định xuất thân bất phàm.

“Ừ, thế cũng phải.” Con nhím thở dài, đổi sang tư thế ngựa mặt lên trời, mắt nhìn chăm chăm nóc phòng tối om đến thất thần, rồi tiếp lời: “Mẹ ta là công chúa nước Sở, Bạch thị cũng là thị tộc lớn nhất nước Sở, nhưng mẹ chỉ có một đứa con với cha, chính là ta, đệ đệ và muội muội của ta đều do thị thiếp của cha sinh ra, người hiểu ý chứ?”

“À, cha mẹ người không hòa thuận, đúng không?” Đường Mật vốn thông minh, đoán được ngay cha mẹ Bạch Chỉ Vi là một đôi oan ngẫu lấy nhau vì hôn nhân chính trị.

Bạch Chỉ Vi không muốn nói tiếp, chuyển sang chủ đề khác: “Từ bé ta đã biết một người thật lòng yêu thương người khác là như thế nào, nên rất dễ phân biệt được ai thật dạ ai giả dối với ta, nếu gặp kẻ miệng lưỡi, ta thích cố ý nói ra những lời khắc bạc, dù sao với thân phận của ta, chúng chỉ còn nước nhẫn nhịn. Có lẽ quen như thế mà ta trở thành như bây giờ.”

“Không sao, ta không ghét bỏ gì người.” Đường Mật trêu.

Trong bóng tối vang lên tiếng cười khẽ của Bạch Chỉ Vi: “Đường Mật, ai cũng bảo người được tông chủ Thuật tông Cổ Thanh Thành đưa đến Ngự

Kiểm đường, đúng không?”

“Thật thế, có gì ghê gớm lắm à?”

“Đương nhiên, người không biết địa vị của Thục Sơn được tôn sùng đến thế nào đâu. Trên đời chỉ có hai người thấy quân vương mà không cần quỳ, là chưởng môn Thục Sơn và phật sống của Thanh Nguyên tự. Người nói xem, địa vị của tông chủ chỉ kém mỗi chưởng môn, người được tông chủ đưa tới thì có ghê gớm không?”

“Kỳ thật ta cũng không hoàn toàn nhớ được vì sao mình tới thế giới này, ký ức sau chót của ta là mình dậy sớm, còn nằm trên giường, mẹ ta bước vào rồi chấm dứt. Hiểu không, ký ức dừng lại ở đó.”

“Vậy gặp Cổ tông chủ bằng cách nào?”

“Ông ta nói là gặp ta trọng thương hôn mê bất tỉnh trong núi nên đưa về chữa trị. Khi ta tỉnh lại, ông ta hỏi ta là ai, có nhớ được gì không, ta đáp tên Đường Mật, không nhớ được gì nữa. Ông ta bảo tư chất của con không tệ, nhân lúc có kiếm đồng mới thì cứ đến Ngự Kiếm đường tu luyện đã. Người xem, có đơn giản không?”

“Coi như người may mắn, kiếm đồng được Ngự Kiếm đường thu nhận đều phải được các điện phán và điện giám cùng nhận xét tư chất, không phải ai cũng vào được.”

“Hả?” Đường Mật nghe vậy đột nhiên đặt tay lên trán, hỏi với vẻ kỳ quái: “Như Trương Úy cũng qua được ư? Tốn bao công sức mà không qua được kỳ thử nhất, tư chất chẳng lẽ không tồi?”

“Ta cũng lấy làm lạ, người nói xem mấy hôm nay có thấy hắc ngu xuân ngốc nghếch lắm không?”

“Ừ, đơn thuần, thiện lương, mù quáng, ngốc chưa từng có.”

“Ai cũng nói kỳ thứ nhất trong ngũ điện đại thí rất dễ, sao lại hai năm rồi mà không qua được?”

“Có phải hai năm nay y ham chơi không?”

“Không rõ, sáng mai đi hỏi Hoàn Lan, năm đó hai gã chẳng phải cùng tổ là gì.”

Sáng sớm hôm sau, hai cô bé không tìm thấy Hoàn Lan ở Tùng Uyển, liền đến Thực đường tìm.

Đây cũng là nơi Đường Mật cảm giác thân thiết nhất.

Cứ nói về tên gọi trước, bất kể là phòng ốc kiểu gì thì người xưa cũng gọi là các, là hiên, là đường gì đó, nghe sao mà xa vời, mỗi cái chỗ ăn cơm của Thực Sơn thôi mà cũng gọi là đường, có điều là hai chữ thân thiết – Thực đường. Tiếp đến là cách ăn uống ở đây, không gian chủ thể trong đường bày từng cái bàn vuông cho kiểm đồng ăn uống, một dãy kệ đá dựa sát tường, bên trên bày chậu gỗ lớn đựng thức ăn hoặc màn thầu, dưới đất đặt thùng gỗ đựng cháo hoặc canh, phía sau dãy kệ là một vị đại sư phụ. Bài trí kiểu này rất giống với nhà ăn đại học mà Đường Mật theo học. Thêm vào đó, vị đại sư phụ hai khuya cái muôi theo khí thế chỉ huy thiên quân vạn mã, quát các kiểm đồng nhao nhao vây đến: “Xếms hàng, xếp hàng.” Có lúc Đường Mật cảm giác mình quay lại thế giới cũ.

Đương nhiên ăn cơm ở đây không tốn tiền, không hạn chế nhưng không được lãng phí, thức ăn lại rất khá, thành ra Đường Mật cho rằng chỉ dựa vào thực đường này thôi thì Thực Sơn cũng đáng cho nó ở lại.

Nó và Bạch Chỉ Vi đi một vòng Thực đường không thấy Hoàn Lan liền quyết định lấy phần ăn sáng đã rồi vừa ăn vừa đợi. Cả hai tìm đại một cái bàn trống gần cửa vừa ăn bánh bao vừa thỉnh thoảng nhìn ra cửa ra vào. Đang giờ ăn nên Thực đường đầy nhóc kiểm đồng, Đường Mật gác bội kiểm lên một cái ghế trống cạnh đó, định chiếm chỗ cho Hoàn Lan.

Đúng lúc đó, bạn cùng điện là Diêu Ngưng, Nam Cung Hương, Quân Oánh Oánh bừng thức ăn đi tối. Nam Cung Hương chào từ xa: “Đường Mật, dậy sớm thế.” Đoạn đến ngồi xuống cùng bàn, hai người kia cũng ngồi theo.

Khuôn mặt Nam Cung Hương cực kỳ hoạt bát khả ái, lúc nào cũng hồng hào, thích thú việc gì lại càng đỏ hơn. Lúc đó mắt cô bé lấp lánh, đôi gò má không giấu được màu đỏ, hỏi: “Tối qua hai vị sao thế?”

“A, sao cơ?” Đường Mật cắn bánh bao, cố ý hồ đồ.

“Là việc hai vị cùng quỳ với Hoàn Lan và Mộ Dung Phi ở trước Huyền Thiên các.” Nam Cung Hương tỏ vẻ háo hức.

“Chuyện đó hả? Bị phạt.”

“Ai chả biết là bị phạt, hiện tại cả Ngự Kiếm đường đều biết bốn các vị bị phạt vì cười hồn thú lên Huyền Thiên các, ta hỏi là sao các vị đồng môn lại cùng bị phạt?” Nam Cung Hương không buông tha.

Đường Mật nhận ra dáng vẻ không nén được hiếu kỳ của Nam Cung Hương nhưng không nói gì, lại thấy Diêu Ngưng và Quân Oánh Oánh cũng chăm chú lắng nghe, nó hiểu ngay Mộ Dung Phi và Hoàn Lan được chú ý đến thế nào tại Ngự Kiếm đường, bèn hỏi ngược: “Nam Cung Hương, Hoàn Lan và Mộ Dung Phi nổi tiếng lắm hả? Việc nhỏ xiu như bị phạt mà sau một tối ai ai cũng biết.”

“Tất nhiên, nghe nói trước khi Hoàn Lan đến Ngự Kiếm đường, Mộ Dung Phi được công nhận là đứng đầu, sau đó xuất hiện Hoàn Lan, chỉ hai năm qua được tứ điện đại thí, trở thành kỳ tài trăm năm khó gặp của Thực Sơn, danh tiếng còn hơn cả Mộ Dung Phi, từ đó mọi người mới so sánh xem thật ra ai mới là đệ nhất của Ngự Kiếm đường. Giờ họ cùng tu luyện ở Tín Thổ điện, luôn minh tranh ám đấu, tỷ thí giữa hai người này là việc lớn của Ngự Kiếm đường chúng ta.”

“Ta thấy chúng ta đây mới là việc lớn.” Bạch Chỉ Vi ngoẹo đầu, một tay gấp bẹ cải muối, một tay cầm đũa thông thả ăn cháo, bình thản chêm vào một câu.

Nam Cung Hương vốn là người rộng lượng, lại biết rõ tình Bạch Chỉ Vi nên càng không có ý tranh hơi lời lẽ, chỉ liếc nhìn rồi lại hỏi Đường Mật hòng tìm ra điều gì đó: “Nghe nói hai vị cùng Mộ Dung Phỉ cười hồn thú bay lên, còn Hoàn Lan là sao? Còn nữa, sáng nay nghe nói tối qua hai vị cười Hoán Lôi trở về, việc này cũng cần khai thật ra nhé.”

Vốn Đường Mật thân thiết với người ngây thơ như Nam Cung Hương, giờ thấy cô bé này không hề che giấu gì, đáng vẻ hết sức khả ái, nó cũng không định bày trò huyền hư gì, kể lại tường tận mọi sự xảy ra ở Áo hải.

Có lẽ việc đó quá bình thường hắc Đường Mật kể quá tóm tắt, vẻ mặt ba cô bé không giấu được thất vọng. Bạch Chỉ Vi chợt thất Hoàn Lan tới, liền gọi: “Hoàn Lan.”

Đường Mật nhìn ra cửa, Hoàn Lan đang nhìn về phía nó, nó bèn vẫy tay ra hiệu mời đến. Hoàn Lan nhìn gương mặt cô bé, gật gật đầu, lại chỉ vào đại sư phụ rồi chỉ về phía Đường Mật, hàm ý bùng thức ăn tối. Đường Mật gật đầu, chỉ vào chỗ ngồi gác bội kiểm cạnh mình đoạn tiếp tục ăn bánh bao.

Chợt nó nhận ra ba cô bé kia nhìn nó và Bạch Chỉ Vi với ánh mắt kỳ dị, nhất thời khó lòng miêu tả được. Nó nhớ ra chốc nữa sẽ hỏi thăm Hoàn Lan việc của Trương Úy, sao có thể nói rõ việc đó với ba cô bé, nên vội nhét miếng bánh bao sau cùng vào miệng, nói với Bạch Chỉ Vi: “Chỉ Vi, ăn xong chưa, xong rồi thì chúng ta đi.”

Bạch Chỉ Vi thấy nó chào hỏi Hoàn Lan rồi nhìn nhóm Nam Cung Hương và đòi đi, liền hiểu rõ duyên cớ, gật đầu đứng dậy.

Đường Mật đảo qua chỗ Hoàn Lan đang xếp hàng lấy thức ăn, bảo y ăn xong đến gốc hoa đào bên ngoài tường bao Mai uyển có việc, đoạn kéo Bạch Chỉ Vi đi ra.

Ra khỏi cửa, nó theo ý thức liếc nhìn cái bàn vừa ngồi, nhóm Nam Cung Hương đang chăm chú chụm đầu bàn tán. Nó không để tâm, cười cười bước đi.

Nó không biết rằng chuyện ái hận tình cừu giữa nó, Bạch Chỉ Vi, Hoàn Lan và Mộ Dung Phỉ lan khắp Ngự Kiếm đường với đủ các dị bản.

THỤC SƠN THIẾU NIÊN

Hạ Sinh

www.dtv-ebook.com

Quyển 1 Chương 8

Năm Đó

Hoàn Lan đến gốc hoa đào bên ngoài tường bao Mai uyển liền thấy ngay tình cảnh: hai cô bé một cao một thấp mặc áo kiếm đồng màu đỏ đang cười nói huyền thuyên. Gió thảng ba mơn qua, hoa bay lả tả, cánh hoa trắng ngần bồi bồi rụng, khẽ đậu lên mình cả hai. Cánh hoa trắng nhỏ xíu rụng trên áo đỏ tóc đen, từ xa nhìn lại như phủ một làn tuyết trắng mỏng manh. Cô bé cao hơn cúi xuống giúp cô bé thấp phỉu cánh hoa rụng trên vai, cô bé kia không để tâm, vung vẩy tay đầy hưng phấn. Rồi cô bé thấp hơn thông thả ngoẹo đầu, nhìn thấy Hoàn Lan, gương mặt bé con trắng nõn hé nụ cười rạng rỡ, vẩy vẩy tay với y. Cô bé cao hơn cũng quay ra, làm ra trắng sứ mịn màng lấp lánh dưới ánh nắng, khoe môi mỉm cười, gật đầu với y.

Hoàn Lan chợt có cảm giác lạ lùng, hình như hôm qua y và hai cô bé còn đối xử với nhau không lấy gì làm vui vẻ, sao hôm nay họ lại tỏ ra quen biết mà chào hỏi như thế? Y cũng không lấy làm đột ngột, ngược lại đẩy lên mấy phần cảm giác thân thiết giữa bạn bè với nhau.

“Hoàn Lan, ăn xong chưa? Hoán Lôi thế nào?” Cô bé thấp hơn chào hỏi y theo cách rất kỳ quái, có lẽ trong lòng cô bé, Hoán Lôi cũng là vật cưng của y, câu chào này cũng mang hàm nghĩa kiểu hỏi thăm con cún “ngốc nghếch” nhà bạn bè có khỏe không.

“À, ta khỏe thì nó vẫn khỏe.” Hoàn Lan cho rằng câu hỏi của cô bé tên Đường Mật này quá ngốc nghếch, lạ thật, sao tối qua y lại cho rằng nó thông minh phi thường nhỉ?

“Hoàn Lan, bọn ta muốn hỏi thăm chút chuyện về Trương Úy, nghe nói người và y cùng vào Ngự Kiếm đường tu luyện, lại ở cùng một tổ?” Bạch Chỉ Vi mỉm cười hỏi.

Hoàn Lan nhớ lại tối qua, cô bé Bạch Chỉ Vi nói câu nào cũng khiến người ta tức ói máu, hóa ra cũng có lúc nói năng nhẹ nhàng dễ nghe với người khác.

“Chuyện gì? Trương Úy không có các vị biết hả?”

“Không phải thế, bọn ta cho rằng hỏi thẳng sẽ tổn thương đến tự tôn của y. Bọn ta muốn biết thể hiện y sau khi đến Thục Sơn, sao y không đến nổi ngốc mà kỳ diệu thứ nhất cũng không qua nổi?” Bạch Chỉ Vi hỏi.

“Đúng, chẳng phải ai cũng nói kỳ thứ nhất dễ hơn cả sao, ai cũng qua được cơ mà?” Đường Mật hỏi thêm.

Lúc Trương Úy đến trông thế nào?

Hoàn Lan nhớ lại ngày phân tổ, y cầm thẻ trúc nhìn quanh thì một thằng bé thật thà chột đến trước mặt, toét miện cười, lộ ra hàm răng trắng muốt: “Này, ta cùng một tổ với người.”

Thằng bé đó da ngăm ngăm, mắt to mày rậm, trông rất tươi tỉnh, vòng tay nói: “Ta tên Trương Úy.”

“Hoàn Lan.”

Cùng lúc, một nam kiếm đồng cầm thẻ trúc chạy tới, rồi rít gọi: “Ta cùng tổ với các vị, tên ta là Tư Đồ Thận.”

Cậu bé tên Tư Đồ Thận này gương mặt xinh xắn, hao hao giống con gái, hình như cậu ta hiểu rõ điểm này nên cố thể hiện khí chất con trai, nói năng đồng dục, hành động gọn gàng.

Xưng tên xong, cả ba thư thả trò chuyện. Hoàn Lan không nhớ rõ đã nói những gì, chỉ là khi sau cùng nhắc đến mộng tưởng của mỗi đứa thì đôi mắt đen láy của Trương Úy sáng lên: “Sau khi tu hành ở Thục Sơn xong, ta sẽ tham gia thi võ để trở thành đại tướng quân.”

“Ta muốn trở thành Thục Sơn đệ nhất cao thủ.” Tư Đồ Thận tỏ ra đầy tự tin.

“Ta chỉ muốn trở thành rất mạnh mà thôi.” Y vẫn nhớ mình nói vậy.

Thật ra mạnh đến mức nào mới là rất mạnh?

Hiện tại Hoàn Lan vẫn chưa có câu trả lời.

Y phải mạnh đến mức nào thì mẫu thân mới mỉm cười?

Đường Mật thấy Hoàn Lan không nói gì liền nhắc: “Người nhớ lại xem có phải y ham chơi hoặc dốt đặc về một môn nào đó, tóm lại là có việc gì đặc biệt xảy ra không?”

“Không có, Trương Úy muốn luyện võ nghệ để làm đại tướng quân nên đến Thục Sơn rồi liền chăm chỉ học, có lúc tinh nghịch nhưng không gây ra việc gì quá đáng.” Hoàn Lan ngẫm nghĩ một chốc rồi đáp..

Đường Mật và Bạch Chỉ Vi nhìn nhau đầy tuyệt vọng, hóa ra Trương Úy ngốc thật ư?

“Bất quá, hình như ai cũng chú ý đến thành tích tệ hại của y là từ lúc lớp kiểm thuật lần trước bắt đầu.”

Hoàn Lan vẫn nhớ hôm đó lớp kiểm thuật học cắt đậu hũ.

Điện phán Tuyên Di dạy kiếm thuật đặt một cái ghế dài trước mặt mỗi kiếm đồng, trên mặt bày ba miếng đậu hũ, nhìn kỹ mới thấy mỗi miếng đều do năm miếng dày cỡ ngón tay chắt lên nhau tạo thành.

Các kiếm đồng ngơ ngác nhìn mấy miếng đậu hũ, rồi nhìn Tuyên điện phán đầy hiếu kỳ.

Tuyên điện phán mỉm cười nói: “Mấy lần trước các con đều học chiêu thức kiếm pháp, hôm nay ta dạy các con cách vận dụng kiếm.”

Đoạn nàng ta nhìn một vòng, tùy ý chỉ một kiếm đồng: “Trương Úy, điện phán Khí tông dạy các con phép ‘dưỡng tinh súc duệ’, Tinh ở đây là tinh khí, tam lực hợp lại sẽ thành Tinh, con nói xem, tam lực này là gì?”

“Thưa điện phán, là thể lực, nội lực, tâm lực.”

“Vậy chúng ta nhìn xem phải dùng thể lực thể nào để vận kiếm.” Đoạn Tuyên điện phán nhặt một khúc củi lớn cỡ hai ngón tay, hỏi tiếp: “Báo Sơn, có phải tí lực của con khá nhất không?”

Báo Sơn cao hơn các kiếm đồng khác một cái đầu, lưng gấu eo hùm, thân hình to gấp đôi, gật đầu đáp: “Vâng.”

“Cầm kiếm dốc toàn lực đánh vào khúc củi này.” .” Tuyên điện phán bảo.

Báo Sơn vâng lời tụ lực vung kiếm chém vào khúc củi, xoạt, khúc củi đứt làm hai.

Kiểm mà các kiếm đồng sử dụng đều là kiếm thép không sắc bén lắm do Ngự Kiếm đường phát cho, hơn nữa trẻ con mười một mười hai tuổi mới vừa phát dục, sức lực không thể so với người lớn, Báo Sơn chỉ dựa vào sức mạnh mà chả đôi được khúc củi ngay cả người lớn cũng khó lòng làm được

chỉ trong một kiếm, dù chúng nhân biết y có thần lực trời sinh cũng không khỏi kinh ngạc.

Tuyên điện phán nhìn cậu bé đang tỏ vẻ đắc ý rồi nói với chúng nhân: “Ta biết các con chưa học được mấy ngày nội công nhưng Tư Đồ Thận, nhất định cha con đã dạy con một chút nội công tâm pháp của Thục Sơn chúng ta, con dùng nội lực chế khúc củi này cho ta.”

Tư Đồ Thận là con út của tông chủ Khí tông Tư Đồ Minh, từ lúc bảy tuổi đã theo cha học công phu Thục Sơn, y bước tới vùng kiếm, không cần dùng sức mạnh mà khúc củi đã đứt làm đôi.

Dáng vẻ Tư Đồ Thận vốn thư sinh, thân hình gầy gò nhưng có thể dùng kiếm chĩa đâm khúc củi như Báo Sơn khiến các kiếm đồng đều lộ vẻ bội phục.

Tuyên điện phán giải thích: “Báo Sơn vận kiếm chỉ dùng thể lực còn Tư Đồ Thận vận kiếm có dồn nội lực lên tay, tuy sức mạnh không bằng Báo Sơn nhưng vẫn chế được khúc củi. Giả sử hiện tại cả hai đối địch, bỏ qua kiếm pháp thì sẽ ngang nhau, nhưng nếu Báo Sơn có được nội lực của Tư Đồ Thận hoặc Tư Đồ Thận có được thể lực của Báo Sơn thì đối phương khó lòng chống nổi.”

Tuyên điện phán giảng giải đến đó, nhìn chúng kiếm đồng rồi tiếp tục: “Nên sau này các con có hai lối tu luyện để chọn, nếu có thiên phú dị bẩm về một trong tam lực như Báo Sơn, lại liên tục rèn luyện tất trở nên gấp trăm người khác. Còn không thì phải điều hòa tam lực, lúc vận kiếm sao cho tam lực hòa quyện, tất cũng có thể thắng được địch thủ.”

Chợt có kiếm đồng buột miệng hỏi: “Điện phán, tâm lực thì vận dụng thế nào?”

Tuyên điện phán không đáp ngay, đi đến chỗ cái kệ bày trước mặt một kiếm đồng, chỉ vào đậu hũ nói: “Nếu đặt miếng đậu hũ này lên một tờ giấy

rồi lấy kiếm chém giấy, giấy đứt mà đậu hũ nguyên vẹn, liệu có ai làm được không?”

Các kiếm đồng ngăm ngăm rồi lắc đầu.

Tuyên điện phán mỉm cười, móc một tờ giấy từ trong ngực áo ra đặt lên đậu hũ, thuận tay rút thiết kiếm của một kiếm đồng, vung lên như chớp. Thiết kiếm kêu xoạt một tiếng rồi quay lại vỏ ở sau lưng kiếm đồng đó.

Chúng kiếm đồng đầu cảm thấy nhát kiếm của Tuyên điện phán tùy ý tiêu sái, không rõ có chạm vào tờ giấy hay không nữa, tờ giấy vẫn dính trên mặt miếng đậu, bị hơi nước làm ướt, chẳng biết đã đứt chưa.

Kiếm đồng đứng gần nhất kéo tờ giấy xuống, nó đứt làm đôi còn miếng đậu vẫn nguyên vẹn. “A - -” Chúng kiếm đồng đều buột miệng kêu lên.

Tuyên điện phán đợi chúng nhân lắng đi, rồi nhìn thẳng vào ánh mắt đầy tim tòi của các thiếu niên: “Nhát kiếm vừa nãy đã dùng đến tâm lực.” Rồi nàng ta đặc biệt nhìn Tư Đồ Thận: “Từ khi Thục Sơn phái khai sơn đến nay, tổ sư gia đã hạ nghiêm lệnh không được thu trẻ con dưới mười tuổi bởi tâm lực của hài đồng quá yếu, không thể tự chế ngự, lúc tu luyện khó tránh khỏi cảnh quả xanh chín ép.”

Đoạn nàng ta tuốt bội kiếm cho đồng môn xem. Thanh bảo kiếm này dài và mảnh, mũi kiếm tách làm đôi như lưỡi răn, thân kiếm màu trắng bạc tựa hồ ẩn hiện lưu quang.

“Kiếm của các con chỉ là thiết kiếm tầm thường, sau này tâm lực mạnh lên sẽ dùng loại bảo kiếm có kiếm hồn này, khi đó tâm ý và kiếm hồn tương thông, ‘dĩ tâm ngự kiếm, dĩ lực trì kiếm, dĩ khí hộ kiếm’, đây là căn bản của kiếm đạo Thục Sơn. Hiện giờ kiếm của các con chưa có kiếm hồn nhưng cần học cách lấy tâm lực vận kiếm đã. Cơ bản của tâm thông kiếm hồn trong tương lai ở đây.” Tuyên điện phán giảng xong liền lệnh cho các kiếm đồng tuốt kiếm chuẩn bị.

“Tâm thần ngưng tụ vào đầu kiếm, tam lực hợp nhất, nhắm miếng đậu hũ thứ nhất chém ngang năm kiếm, mỗi nhát chém vào bốn lớp, không được chạm vào lớp thứ năm. Miếng thứ hai...” Tuyên điện phán còn chưa nói xong, thấy có kiếm đồng đã nóng lòng vung kiếm, vội lớn tiếng ngăn cản: “Đợi đã, mỗi nhát kiếm của các con phải có cảm giác hoàn toàn không chế được trong tâm, kiếm tâm tương thông, rồi có cảm giác mũi kiếm chỉ vào đầu mới xuất thủ, bằng không không được chém.”

Các kiếm đồng nghe rõ, loáng thoáng đoán được ý nghĩa của kiếm tâm tương thông, bèn ngưng thần tĩnh tâm tập luyện.

Vốn tư chất ngộ tính của các kiếm đồng khác nhau. Thông minh như Hoàn Lan, nhát kiếm đầu tiên giơ lên hồi lâu mới chém xuống rồi nhát nào cũng nhanh, còn Báo Sơn hiển nhiên kém hơn, nhát nào cũng thận trọng, chém xuống rất chậm. Kết thúc giờ học, tốt xấu gì các kiếm đồng cũng hoàn thành được yêu cầu của Tuyên điện phán, lúc đó tất cả mới nhận ra có một người chưa từng chém xuống.

Kiếm đồng đó cầm kiếm đứng sững, ngón tay nắm kiếm đết răng nhột, toàn thân dồn lực, mắt nhìn chăm chăm miếng đậu hũ như có thâm cừu đại hận, mồ hôi như hạt đầu lăn theo gò má nhỏ xuống tong tong, trước mặt và sau lưng gã đều ướt sũng.

“Trương Ủy, sao còn chưa chém xuống?” Tuyên điện phán tỏ ra quan tâm.

Trương Ủy ngẩng mặt lên, tỏ vẻ tủi thân: “Tuyên điện phán, con...con không có cảm giác.” Dứt lời gã khóc rống lên.

“A, Trương đầu to cũng khóc hả? Là việc mất mặt khác chưa chắc y đã khóc.” Đường Mật bĩu môi, nhưng cũng nêu ra được điểm quan trọng.

“Hiện tại y quen với việc bị mất mặt rồi, những đó là việc năm xưa.” Bạch Chỉ Vi khẽ khàng chen lời.

Hoàn Lan nghe hai cô bé nói nhất thời đâm ra nghi hoặc, hai người này là bằng hữu của Trương Úy ư?

Bạch Chỉ Vi tiếp lời: “Nhưng tư chất có tệ hơn, dù là người bình thường cũng phải có đôi chút cảm giác chứ, việc này chắc chắn có uẩn khúc.”

“Ừ, ta thấy có thể giúp Trương Úy từ điểm này.” Đường Mật gật đầu tán đồng.

Đúng lúc đó, từ xa đã thấy một nam kiếm đồng mặc áo xanh vẫy tay với họ, lớn tiếng gọi: “Đường Mật, Bạch Chỉ Vi, đi mau lên, sau đến giờ học rồi.”

Đường Mật lắc đầu, cố ý lớn tiếng đầy khao trường: “Biết - rồi - đến - ngay - đây.”

Đoạn kéo tay Bạch Chỉ Vi: “Đi mau, học sinh ba tốt (1) kiêm phó điện phán Trương Úy đại nhân của Trí Mộc điện đang nóng ruột rồi kìa.”

Lần đầu tiên Bạch Chỉ Vi được nghe đến bốn chữ “học sinh ba tốt” liền mỉm cười hiểu ý, theo chân Đường Mật.

Chưa đi được bao xa, Đường Mật chợt nhớ ra gì đó, ngoẹo đầu gọi Hoàn Lan còn đứng dưới gốc hoa đào: “Hoàn Lan, tối nay ăn cơm xong chúng ta gặp mặt ở Tàng thư các.”

“Ừ.” Hoàn Lan đáp rất nhỏ, không hiểu hai cô bé có nghe rõ không.

Y không quen nói to, cũng không quen lắm lời, không có bạn bè cũng không biết cách kết bạn. Rất lâu sau này y vẫn luôn nghi hoặc vì sao năm đó lại kết nhóm cùng Đường Mật, Bạch Chỉ Vi, Trương Úy?

(1) danh hiệu tôn vinh học sinh ưu tú ở đại lục – chú thích của người dịch

THỰC SƠN THIẾU NIÊN

Hạ Sinh

www.dtv-ebook.com

Quyển 1 Chương 9

Ma Vương

Đường Mật vẫn hoài nghi tổ sư khai sơn của phái Thực Sơn thông qua dạng thức nào đó kiểu thần giao hoặc tâm điện cảm ứng để nắm bắt tình hình ở trường đại học của nó. Bởi thời khóa biểu của Thực Sơn rất giống với trường đại học nó học. Kỳ thi ở Trí Mộc điện, cũng là kỳ thi đầu tiên, kiểm đồng cần học rất nhiều môn: chủ yếu nhất là kiếm pháp, nội công, pháp thuật, ngoài ra còn cần khinh công, ngự kiếm thuật, ám khí, y thuật, binh pháp và thơ từ ca phú, cầm kỳ thư họa tuy không quan trọng lắm nhưng cũng cần học. Nhưng từ đó thì số môn học của mỗi kỳ điện thí ít dần, ngoài trừ kiếm pháp, nội công, pháp thuật ra, các môn khác đều do kiểm đồng tùy ý lựa chọn. Cũng vậy, năm đầu tiên của Đường Mật ở đại học nó ngập đầu trong các môn học, nhưng đến năm thứ tư lại chỉ còn vài ba môn chuyên ngành, năm đầu tiên nó ở Thực Sơn cũng phải học nhiều đến nỗi ngày nào cũng muốn nguyên rửa thượng đế.

Thành thử mỗi khi ăn tối xong, nó không học hay nghỉ ngơi mà đến Tàng thư các giải quyết câu hỏi về “Thi vương” và “người áo xám”. Với nó mà nói, đây là hành vi học theo tinh thần Lôi Phong (1).

Đường Mật, Bạch Chỉ Vi và Trương Úy đến Tàng thư các thì Hoàn Lan còn chưa tới, cả ba liền đẩy cửa bước vào.

Tàng thư các là một ngôi lầu hai tầng, cửa vào bày một chiếc bàn dài bằng gỗ lê hoa, ngồi phía sau là thủ thư Chúc Ninh trẻ tuổi mặc áo bào màu lam của Thuật tông. Sắc mặt họ Chúc trắng nhợt, dáng vẻ mệt mỏi như vừa qua khỏi trận ốm nặng, thấy ba đưa vào liền hỏi: “Đến tìm sách gì?”

Trương Úy khề thi lễ: “Thưa Chúc thủ thư, bọn con muốn tìm sách liên quan đến Thi vương.”

“Thi vương hả.” Chúc Ninh uể oải chống tay suy nghĩ hồi lâu, rồi thông thả đáp: “Theo ta.”

Lúc ấy Đường Mật mới chú ý rằng Chúc Ninh ngồi trên xe lăn, y từ tốn đẩy bánh xe bằng gỗ đỏ đến chân cầu thang cuộn vòng lên cao, đặt tay lên con sứ tử trang sức tại tay nắm xoay khế, cách một tiếng, mọi bậc thang lập tức khép lại, biến thành một con dốc thoải thoải. Y đẩy xe tới, Đường Mật nghe thấy tiếng xoạt khe khẽ, phát hiện trên con dốc mới tạo thành còn có những rãnh nhỏ xíu, vừa hay giữ được bánh xe. Không hiểu Chúc Ninh làm gì mà xe lăn cứ từ từ tự động tiến lên.

Thang máy ư? Nhất thời Đường Mật không dám tin vào mắt mình.

Trương Úy thấy đồng môn kinh ngạc như vậy liền giải thích: “Chúc thủ thư là đệ nhất cao thủ chế tác cơ quan của Thục Sơn, tương lai sẽ dạy chúng ta.”

Trong lúc nó nói, Chúc Ninh lên đến tầng hai, cách một tiếng, cầu thang trở lại nguyên dạng. Đợi ba đưa lên lầu, họ Chúc đã đứng trước một giá sách, thuận tay chỉ vào nói: “Ở đây này, trong mớ sách này khẳng định có thứ các ngươi cần, tự chọn đi.”

Đường Mật cho rằng thế khác nào không chỉ, với tính khí của nó lúc còn đi học tất đến cãi lý một phen với hạng thủ thư kiểu này, nhưng ở đây nó lạ nước lạ cái – à, dù quen người quen cảnh thì thế nào? Nó không còn

giữ tính trẻ con nữa, Bạch Chi Vi nói nó thế nào nhỉ, ranh ma vô cùng, hình như là vậy.

Giọng nói uể oải của Chúc Ninh lại bổ sung đầy uy hiếp: “Lúc đọc sách cẩn thận một chút cho ta, sách ở đây đều được ta bố trí kết giới, nếu sách có gì tổn hại thì các người xui xẻo đấy.”

Ba đưa vâng lời, đến trước cái giá sách Chúc Ninh bày sẵn, thương lượng chia ra tìm kiếm. Đường Mật không biết nhiều chữ ở thời không này, nhưng vạn lần không thể cho tên Trương đầu to biết chuyện này được. Nó đánh mắt cho Bạch Chi Vi, thấy cô bé mở cuốn sách có ba chữ “Liệt yêu chí” mà nó biết, bèn nằm ngay được phương hướng tìm kiếm.

Nó đến trước giá sách, tìm kiếm cẩn thận hồi lâu, chợt thấy tên một cuốn sách có ba chữ thì tới hai chữ là nó biết, một là “Yêu”, một là “Tập”, cho rằng nội dung sách đến tám chín phần liên quan tới thứ cần tìm, bèn đưa tay lấy xuống. Ai ngờ không lấy được, nó dồn sức mà vẫn không lấy được, hình như có ai đó đang đứng trên giữ cuốn sách lại. Nó nóng tiết lên, tăng lực giằng co, người đó không buông ra khiến cuốn sách rách đến nơi thì đột nhiên cháy rùng rục. Người đối diện kêu một tiếng a đầy kinh hãi rồi buông tay.

Đường Mật cũng kinh hãi buông tay, cuốn sách mang theo cả lưỡi lửa vượn cao rơi xuống trước mặt nó. Kỳ quái là sách vừa chạm đất, ngọn lửa tắt ngúm ngay, sách không hề hấn gì, hoàn toàn không có dấu hiệu bị thiêu đốt. Nếu tay Đường Mật không bị lửa liếm vào còn hơi đau rát thì nó tất cho rằng mình vừa ảo giác.

Lẽ nào đây là kết giới trong truyền thuyết? Nó nghĩ thế rồi cúi người định nhặt sách lên.

Cuốn sách không bốc cháy nữa, nó vừa cầm vào tay thì một giọng nói vang lên rõ mồn một: “Đợi đã, cuốn sách đó ta lấy trước.”

Nó ngẩng lên, một kiếm đồng bước thành thịch tới, vòng qua giá sách, khí thế hung hăng chỉ vào quyển sách: “Ta lấy trước rồi.”

Đường Mật nhận ra tướng mạo kiếm đồng đó rất thư sinh, sao giọng lại lớn như thế, nó lấy làm thú vị, cười nheo mắt đáp: “Có cách gì chứng minh người lấy trước?”

Kiếm đồng đó ngẩn ra, chỉ vào sau lưng: “Y chứng minh được.”

Một kiếm đồng khác cùng vòng qua giá sách bước tới. Đường Mật nhìn đối phương, thầm nhủ không phải trẻ con chưa phát dục sao, hà cớ kiếm đồng này to lớn hơn trẻ con mười mấy tuổi nhiều thế, định thế nào, định dùng võ lực uy hiếp chắc?

“Y là bạn người, tất nhiên sẽ bênh vực người. Ngay cả bản thân người cũng thừa nhận ta lấy trước còn gì.” Đường Mật vẫn cười, có điều dáng vẻ không hề nhượng bộ tí nào.

“Ta nói lúc nào?”

“Ban nãy người nói ‘đợi đã, ta lấy cuốn sách này trước’, đúng không?”

“Đúng.”

“Người bảo ta đợi ai?”

“Đợi ta.”

“Người bảo ta ‘đợi’ tức là ta đã lấy trước rồi còn gì, người chỉ còn cách cầu xin ta ‘đợi’ mà thôi. Bằng không, nếu người lấy trước, cần gì phải bảo ta ‘đợi’. Hiện giờ người bảo ta ‘đợi’, tức là thừa nhận ta đến trước một bước. Vị đồng môn này có hiểu không?” Đường Mật nói xong, vẫn cười híp mắt nhìn hai kẻ vừa bị nó quay như chong chóng, thầm lấy làm tự đắc,

trẻ nít có khác, chưa học lên đại học, chưa biết thế nào là ăn nói, thiệt thòi là do kém văn hóa mà thôi.

Hồi lâu sau, kiếm đồng đó mới đỏ mặt rặn ra một câu: “Người...người cường từ đoạt lý.” Đoạn đánh ra một chưởng, không hiểu định đánh người hay cướp sách.

Đường Mật biết không tránh kịp, liền giơ sách ra đỡ, người định giở bạo lực thì một chưởng này đánh trúng sách sẽ trả lại người.

Nhưng không xảy ra chuyện gì cả, trong sát na điện quang hỏa thạch đó, một năm đấm đã chặn ngọn chưởng lại. Trương Úy đứng sau lưng Đường Mật bước ra.

“Tư Đồ Thận, sao lại đánh con gái?” Trương Úy có vẻ giận.

“Ai định đánh nó, ta muốn lấy sách, ta lấy được trước cơ mà.” Tư Đồ Thận trừng mắt nhìn hai đứa.

Trương Úy nhìn cuốn sách, tỏ vẻ kỳ quái: “Đường Mật, người lấy Yêu ly tập làm gì, thứ chúng ta tìm đâu có ở đây.”

“Cuốn...cuốn này.” Đường Mật ngượng ngùng chớp mắt: “Lấy xem qua thôi.”

Rồi nó lật thật nhanh, đưa cho Tư Đồ Thận: “Đây, cho người, ta coi xong rồi.”

Tư Đồ Thận đón lấy, hàm hừ: “Báo Sơn, chúng ta đi.”

Hai kiếm đồng quay người định bước đi, Trương Úy nghiêm mặt nói: “Tư Đồ Thận, một chưởng ban nãy của người dù để lấy sách cũng hơi quá, đồng môn với nhau sao lại thế?”

Tư Đồ Thận cầm sách rồi liền đi ngay, không buồn cãi lý mà ném lại một câu: “Trương Úy, qua được một kỳ thi rồi hãy giảng lý với ta.” Đoạn đi thẳng.

“Người.” Trương Úy giận không nói thành lời.

Đường Mật kéo tay áo gã: “Trương Úy, kệ hă, năm nay chúng ta qua hai cấp cho hă coi.”

Lúc đó, Bạch Chỉ Vi ôm một cuốn sách đi tới, theo sau là Hoàn Lan.

“Đường Mật, sách này nói đúng lắm, ban ngày chúng ta đã gặp Thi vương.” Bạch Chỉ Vi mở sách cho đồng môn xem.

“Nhiều chữ quá, xem một chết được, người giảng giải đi.” Đường Mật gạt cuốn sách ra.

“À, cuốn sách này viết rằng Thi vương là tướng lĩnh trung thành với Ma vương năm xưa, chiến bại rồi trong lòng không cam, lệ khí không tan được, tự nguyện trở thành yêu vật không được vãng sinh, dùng thân thể tan nát tiếp tục chiến đấu cho Ma vương. Vì là yêu vật nên chúng dù có hình người song kỳ thật tâm trí thấp kém, rất dễ bị khống chế. Sau này những người tu luyện đều cho rằng Thi vương là võ tướng không nghe lời bị Ma vương giết, biến thành tử sĩ ngoan ngoãn. Thi vương có sức mạnh vô cùng, sức phòng ngự của thân thể cực mạnh, là khắc tinh của thuật phá giáp. Biện pháp duy nhất khắc chế là, chà, trang này bị xé rồi.” Bạch Chỉ Vi ngẩng lên, nhìn Đường Mật với vẻ hoang mang.

Đường Mật nhìn cô bé rồi nhìn hai đồng môn còn lại, ngẫm nghĩ một lúc mới đáp: “Nếu bị người ta cố ý xé đi, sao lại không chạm vào kết giới?”

Hoàn Lan cầm sách, ngưng thần xem hồi lâu: “Kết giới trên sách này thì pháp thuật của ta không phá được.”

Cả bốn cùng sa vào trầm mặc.

Một chốc sau, Đường Mật nhớ đến một vấn đề: “Chỉ Vi, Ma vương là kẻ nào?”

“Ma vương hả, hình như là danh hiệu của một vị quốc quân từ trăm năm trước của Triệu quốc đạt tới đẳng cấp phật sống của Thanh Nguyên tự, cũng là Phật địch, ta không đọc kinh phật nên không biết nhiều, sau này hậu thế nói về vị quốc quân này đều chỉ sơ lược, hàm ý không lành.” Bạch Chỉ Vi đáp.

“Phật địch à?” Đường Mật nheo mắt, khẽ nhắc lại mấy chữ này, khéo sao là nó biết.

Phật địch, chương thứ sáu là Ma vương, là có thể hưởng thụ niềm vui của người khác, là có thể tự tại rong chơi khiến người ta không thể đồn ngộ thành phật.

(1) Lôi Phong là một nhân vật có thật, một anh hùng thời kỳ trước Cách mạng Văn hóa ở Trung Quốc, một điển hình về cần cù tiết kiệm và là tấm gương mình vì mọi người. Lôi Phong đã hi sinh trong khi làm nhiệm vụ và được phong là anh hùng

THỤC SƠN THIẾU NIÊN

Hạ Sinh

www.dtv-ebook.com

Quyển 1 Chương 10

Đọa Thiên

Dù gì Đường Mật cũng không phải là trẻ con, nó cân nhắc một chốc, cho rằng phật giáo ở thế giới này không hẳn giống với ở thế giới cũ, nên lẩm nhẩm hai chữ “phật địch” mấy lần nhưng sau rốt không nói gì.

Hoàn Lan nhớ đến một việc khác, xem lại nội dung cuốn sách một lần rồi nhướn mắt lên hỏi Trương Úy: “Hôm qua ta thi triển thuật phá giáp, tuy không hoàn toàn công hiệu nhưng vẫn có tác dụng.”

Trương Úy vẫn nhớ lúc Hoàn Lan thi triển pháp thuật, thiết kiếm của nó dễ dàng cắt vào mình Thi vương, bèn nói: “Khẳng định là có tác dụng.”

“Ở đây bảo rằng Thi vương là khắc tinh của thuật phá giáp, chẳng phải có ý thuật này hoàn toàn vô dụng với nó sao? Vậy việc hôm qua giải thích thế nào?” Đôi mày kiếm tuần tú của Hoàn Lan nhíu lại.

“Trong sách không phải đúng hoàn toàn, tin quá vào sách không bằng chẳng đọc gì.” Đường Mật thuận miệng nói.

Xoạt xoạt xoạt. Nó đột nhiên cảm giác được ánh mắt ba đồng môn nhìn về phía mình, ánh mắt trẻ trung trong veo đó ẩn chứa hào quang lấp lánh. Chuyện, chuyện này à, câu của ta nói hay quá chẳng? Nó suy nghĩ “khiêm tốn”, có nên coi ánh mắt đó là sùng bái không?

Trương Úy lên tiếng, gần như kích động: “Đường Mật, sách khác không nói làm gì, nhưng cuốn này do Đọa Thiên đại nhân viết ra, sao ngươi lại nói vậy?”

“Đọa Thiên?” Đường Mật tỏ vẻ mù mờ.

Dáng vẻ này chỉ Bạch Chỉ Vi hiểu được, còn Trương Úy và Hoàn Lan có phần hồ đồ. Bạch Chỉ Vi vội kéo tay áo Đường Mật, nháy mắt ra hiệu: “Là khai sơn sư tổ của Thục Sơn chúng ta.” Rồi cô bé chuyển chủ đề: “Có khi Thi vương đó đang bệnh tật hoặc bị thương, sức phòng ngự với thuật phá giáp kém hẳn.”

“Rất có thể.” Hoàn Lan ngẫm nghĩ, “dù là nguyên nhân gì, nó cũng yếu hơn hẳn nên mới phải trốn trong Áo hải.”

“Ừ, ta có đọc qua sách về Áo hải. Nó được yêu thảo bảo vệ, từ thừa thiên địa sơ khai đã có rồi, bên trong tinh khí dồi dào, thích nghi với bất kỳ vật gì sinh trưởng. Một cái cây trồng ở miền nam mà mang xuống miền bắc trồng chưa chắc sống được, nhưng bất kể là cây gì, trồng ở bất cứ đâu, mang vào Áo hải tất sống được.” Trương Úy nói.

“Thần kỳ vậy hả, khu rừng đó khác nào bồ tát sống tại thế, cứ kẻ nào dở sống dở chết, chỉ còn một hơi thở mà được mang vào đó là giữ được tính mạng.” Đường Mật tỏ vẻ không tin.

“Chỉ có người là không được. Ban ngày yêu thảo dùng ảo thuật che giấu Áo hải, lúc đó trong rừng ngập khói của yêu thảo, loại khói này không ảnh hưởng gì đến cây cỏ, phi cầm tẩu thú, thậm chí yêu vật bởi những chủng loại này tâm trí rất kém. Người mà hít khói này vào, nhẹ cũng mê man không tỉnh lại, nặng thì xuất hiện ảo giác, trở thành si ngốc.”

Đường Mật nghe Trương Úy giảng giải, nó cảm giác hơi khác lạ, hình như ở đâu cũng có kẻ khác đang theo dõi mình, bèn quay phắt lại, vừa hay

thấy một đôi mắt đen nhanh đang nhìn nó qua khe hở hai cuốn sách, nó kinh hãi chỉ tay kêu lên: “Ai, ai đấy?”

“Sao thế?” Ba đưa còn lại tụ lại cạnh nó, nhìn theo hướng tay chỉ nhưng không phát hiện được gì.

“Hoàn Lan, mau đuổi theo xem, ban nãy có người ở phía sau quan sát chúng ta.” Đường Mật thoát khỏi cơn kinh hãi.

Hoàn Lan gật đầu, thi triển khinh công phi thân lướt đi, Đường Mật cùng Bạch Chỉ Vi, Trương Úy tìm khắp các dãy giá sách, có điều không tìm được gì.

“Đường Mật, nhìn rõ chứ? Thật sự có người hả?” Bạch Chỉ Vi hỏi.

“Khẳng định có.” Đường Mật đáp dứt khoát, từ bé cảm giác của nó đã nhạy bén, có lần vào buổi tối cùng một cô gái khác đi bát phố, cứ cảm giác bị người ta bám theo, quả nhiên một lát sau có một thanh niên mặc áo gió trùm kín, đi đến bóng cây phía trước hai cô gái, thò tay sờ xuống vùng kín. Lúc đó Đường Mật còn chưa hiểu việc đời, trực giác cho nó biết có chuyện không ổn, liền kéo bạn gái bình tĩnh đi sang cửa hàng bán dưa hấu, kẻ kia không dám bám theo. Sau này nó kể lại chuyện cho bạn bè nghe, liền bị trêu chọc: “Đường Mật, bạn gần như đạt đến năng lực của thánh đấu sĩ rồi đấy.”

“Ý bạn là gì?”

“Thánh đấu sĩ thường nói với nữ thần Athena rằng: “Ta có dự cảm không lành.”

Lúc đó Hoàn Lan quay lại, lắc đầu nói: “Không thấy ai hết.”

“Có nên hỏi Chúc thủ thư không, nhất định thủ thư phải biết có ai đến chứ.” Bạch Chỉ Vi đề nghị.

Đường Mật suy nghĩ một lúc rồi gật đầu.

Bốn đứa xuống lầu, Chúc Ninh đang ngồi cạnh bàn làm gì đó, bên mình bày đủ các loại công cụ nhỏ xíu. Đến trước mặt y, Đường Mật mới nhìn rõ y đang chế tác một vật nhỏ xíu bằng kim loại, lớn cỡ bàn tay, phía trên là chong chóng, phía dưới liền với một cái hộp đồng hình trụ đầy lỗ kim.

“Chúc thủ thư.” Bạch Chỉ Vi gọi.

Chúc Ninh nhướng mắt nhìn bốn đứa, tâm tự tựa hồ hoàn toàn chìm đắm trong vật kì lạ kia, nét mặt không còn lạnh lùng như trước, gương mặt nhợt nhạt sáng lên: “Có việc gì?”

“Vâng, ban nãy trừ chúng con ra còn người khác đến nữa không?” Bạch Chỉ Vi hỏi.

Chúc Ninh ngoẹo đầu ngẫm nghĩ: “Không, sao hả?”

“Ban nãy...” Bạch Chỉ Vi chưa nói xong, nhận ra Đường Mật vừa bấm tay mình, cô bé liền ngừng lời.

“Ban nãy chúng con phát hiện quyển sách này bị người ta xé mất một trang.” Đường Mật đưa cuốn sách viết về Thi vương cho Chúc Ninh.

Chúc Ninh chau mày hồi lâu, lúc nhìn bốn đứa thì dáng vẻ y lại uể oải như trước: “Cuốn sách này ở chỗ của ta, ta sẽ điều tra.”

Mấy đứa thấy y nói như vậy liền vâng dạ rồi định lui đi, Đường Mật chợt hỏi: “Chúc thủ thư, vật có chong chóng này bay lên được chăng?”

Chúc Ninh lập tức lấy làm thú vị, vươn người qua bàn chỉ vào cái chong chóng hỏi: “Người gọi vật này là chong chóng?”

“Vâng.” Đường Mật gật đầu theo quán tính.

“Ta còn chưa nghĩ ra tên, chong chóng, tên hay, tên hay lắm.” Chúc Ninh lẩm bẩm, gương mặt nhợt nhợt ửng lên vì vui sướng, nhưng đột nhiên y nghĩ ra gì đó, sầm mặt xuống nhìn Đường Mật chăm chăm hỏi: “Sao người lại biết tên vật này? Sao lại biết nó bay được? Lẽ nào trên đời có người chế tạo ra nó sớm hơn ta? Người thấy ở đâu? Do ai chế tạo?”

Một lô vấn đề như bài sơn đảo hải ập xuống Đường Mật, nó ngăn ra, thầm mắng mình đã vượt thời không trở về sao lại không biết giữ mồm giữ miệng. May mà nó ứng biết giỏi, chớp mắt hỏi ngược: “Chúc thủ thư có thấy món đồ chơi con quay của trẻ con chưa?”

“Thấy rồi, sao cơ?”

Đường Mật thở phào, thế giới này có con quay là được rồi: “Con thấy vật của thủ thư có mấy phần giống con quay nên đoán là nó xoay tròn được, hình lá dính phía trên đáng vẽ như con thuyền, thành ra con mới bật ra cái tên chong chóng.”

Chúc Ninh nhìn nó với vẻ hứng thú: “Sao người đoán được là nó biết bay?”

“Đương nhiên là đoán mò, vật này quay được như con quay chẳng phải sẽ sinh ra gió sao, có gió thì chẳng phải sẽ cưỡi gió bay lên ư? Nên con mới hỏi vậy.”

Chúc Ninh có vẻ vừa ý với lời giải thích của Đường Mật: “Người tên gì, có phải kiếm đồng cùng tu luyện với Trương Úy ở Trí Mộc điện?”

“Thưa thủ thư, con tên Đường Mật, đang tu luyện ở Trí Mộc điện.”

“Được lắm, người cũng có thiên phú với thuật cơ quan, đợi khi qua được hai kỳ điện thí, ta sẽ dạy dỗ cẩn thận, cái này cho người.” Đoạn y đưa vật đó cho Đường Mật, tỏ vẻ muốn thử nó: “Người thử đoán xem làm cách nào nó bay lên được.”

Đường Mật xem xét một hồi, vật đó không có cán để cầm, nó nhớ lại lúc bé thường chơi cuốn tóc, bèn thử cầm đáy cái hộp, tay kia thuận đà quay xuôi chiều cái chong chóng. Quả nhiên tay nó có cảm giác giần giật, một chốc sau thì không chuyển động nữa, nó buông tay, cái chong chóng bay lên lưng chừng không, mấy chục tia sáng bạc nhanh chóng xẹt xuống, bắn trúng bốn bức tường Tầng thư các tóe hoa lửa. Bức tường trắng ngần lưu lại vô số vết đen cháy.

Chúc Ninh cười ha hả, phất tay áo đoán lấy vật rơi xuống rồi đặt vào tay Đường Mật, tỏ ra rất vui mừng: “Không tệ, quả nhiên là kỳ tài, con nhất định phải qua được ngũ điện đại thí, vào làm môn hạ Thuật tông chúng ta.”

Rồi y lại đưa cho nó một cái túi nhỏ đựng đầy ngân châu lớn cỡ hạt gạo: “Trong này đựng ngân châu, dùng hết cứ đến tìm sư phụ.” Xem ra y nghiêm nhiên trở thành sư phụ của Đường Mật.

Đợi khi bốn đứa ra khỏi thư các, Trương Úy mới thở phào: “Đường Mật, Chúc thủ thư là người tính tình cổ quái nổi tiếng khắp Thục Sơn, ban nãy người mà lỡ tay chẳng phải biến bọn ta thành tổ ong hết sao?”

Đường Mật ngẫm nghĩ, không thể nào, Chúc thủ thư vẫn giữ cự ly hợp lý.

Bạch Chỉ Vi nghĩ đến hành vi ban nãy của Đường Mật, liền hỏi: “Đường Mật, người hoài nghi thủ thư?”

“Tự ông ta làm thì chẳng phải chối dễ nhất sao? Ta chỉ muốn xem phản ứng của ông ta.”

“Hiện tại người nhận định thế nào?” Bạch Chỉ Vi, mấy đồng môn đều nhìn cô bé.

Đường Mật đặt hai tay ra gáy, ngẩng đầu nhìn vòm không: “Không, không nhận định gì, manh mối ít quá. Những việc vừa xảy ra có những thứ

không liên mạch với nhau. Người áo xám có khả năng là chương môn hoặc điện giám, cũng có thể không phải. Thi vương có thể liên quan hoặc không liên quan đến người áo xám. Trang sách bị xé có thể do Chúc thủ thư làm hoặc không.” Đường Mật chợt nhớ đến một câu tổng kết của thám tử lừng danh Conan: chân tướng chỉ có một mà thôi, có điều nó phát giác ánh mắt ba đồng môn nhìn mình rất lạ, đặc biệt là Hoàn Lan, vẻ mặt y như muốn nói là “nhăng cuội.”

Đồ trẻ nít, để các người xem thám tử vĩ đại điều tra thế nào mới được. Nghĩ vậy nên Đường Mật chỉ về phía trước, lớn tiếng: “Chúng ta quên mất một manh mối quan trọng.”

“Cái gì?” Ba đồng môn gần như đồng thanh.

“Mộ Dung Phi.” Đường Mật mỉm cười, “Mộ Dung Phi từng qua đó, dù không vào Ảo hải thì có khả năng cũng phát hiện được gì đó.”

Bốn đứa vừa hay đến cửa Tùng uyển, nơi ở của các nam kiếm đồng, Bạch Chỉ Vi lên tiếng: “Hoàn Lan, người vào gọi Mộ Dung Phi ra, chúng ta hỏi y.”

Hoàn Lan lạnh lùng đáp: “Bảo Trương Ủy đi gọi y, ta còn có việc phải đi trước, ngày mai có việc gì cứ đến tìm ta.” Rồi quay người đi ngay.

Ba đứa hiểu rõ quan hệ giữa Hoàn Lan và Mộ Dung Phi nên không để tâm, Trương Ủy tự giác chạy vào Tùng uyển, một lúc sau cùng Mộ Dung Phi đi ra.

Mộ Dung Phi từ bé đã quen với phong thái công tử hào hoa, chấp tay mỉm cười hỏi Đường Mật và Bạch Chỉ Vi: “Hai vị đồng môn đêm khuya đến tìm có việc gì?”

Đường Mật không chịu được dáng vẻ đó, kéo tay Bạch Chỉ Vi, ra hiệu lên tiếng hỏi.

Bạch Chỉ Vi cũng thể hiện phong độ con gái nhà quyền quý, khề gặt đầu thi lễ: “Mạo muội đến tìm, quấy nhiễu Mỗ Dung đồng môn. Chỉ là nghe nói đồng môn sản được Xích phong tứ dực xà ở Vong Ưu phong, nên đến hỏi đồng môn lúc bắt rắn có xảy ra việc gì bất thường không?”

Mộ Dung Phi nhớ lại tình cảnh hôm đó: “Nói ra cũng cổ quái, đêm đó Phi đi xuống từ Vong Ưu phong, gặp mấy con Xích phong tứ dực xà băng qua bậc đá chui vào rừng. Phi nghĩ rằng trên mình rắn có dị bảo liền đuổi theo đến Áo hải, giết được một con. Giờ nhớ lại mới thấy lạ, dây bậc đá từ hơn trăm năm được Đọa Thiên đại nhân bày kết giới, sao lại có rắn chui qua được?”

Bạch Chỉ Vi nhìn Đường Mật và Trương Úy, thoáng biến sắc.

Mộ Dung Phi nhận ra phản ứng của ba đứa, liền thoáng nghi vấn: “Các vị đồng môn gặp việc gì khó khăn? Có thể Phi này giúp được một tay.”

“Không có gì, bọn ta nghe nói trên mình Xích phong tứ dực xà có bảo vật, thử xem có bắt được không.” Đường Mật đáp nhẹ tênh.

Mộ Dung Phi bật cười: “Hôm nay có tới mấy người đến hỏi việc này, nhưng Xích phong tứ dực xà không phải yêu vật tầm thường, các vị nên lượng sức.”

Bạch Chỉ Vi há miệng, Đường Mật đoán là cô bé định nói gì đó khó nghe, liền kéo tay đồng bạn, cười hì hì: “Đa tạ nhắc nhở, nhất định sẽ tự lượng sức. Không còn sớm nữa, bọn ta cáo từ.”

Đường Mật đi được một đoạn mới hỏi: “Chỉ Vi, có thấy rằng sắp có việc lớn xảy ra không?”

Bạch Chỉ Vi ngẩng mặt nhìn vầng trăng treo trên trời, ánh sáng nhu hòa tưới lên mặt cô bé, mông lung linh động. Cô bé ngẫm nghĩ một lúc mới đáp: “Không biết, nhưng Đường Mật, người có thấy lạ không, Đọa Thiên

đại nhân trong truyền thuyết mạnh đến thế nào? Kết giới do người bày ra có ai phá được? ”

Đường Mật tắc tị, nhìn lên vòm trời, thấy giữa màn đêm đen nhánh như nhung xẹt qua một dải sáng màu lam, lao về phía dãy Thục Sơn sừng sững tọa lạc sau Ngự Kiếm đường.

Sao băng ư? Nó nghĩ vậy, liền hối hận vì không kịp ước gì.

THỤC SƠN THIẾU NIÊN

Hạ Sinh

www.dtv-ebook.com

Quyển 1 Chương 11

Giấc Mơ

Lúc Đường Mật và Bạch Chỉ Vi về đến cửa Mai uyển, thấy điện giám Ngự Kiểm đường Mộc Hiến đi tuần tra, đứng ở cửa nói mấy câu với Tần ma ma của Ti viện rồi mới đi về phía Tùng uyển.

Đường Mật nhìn theo bóng áo xám của Mộc Hiến, chợt tỏ ra tỉnh ngộ: “Ài chà, ông ta có chứng cứ vắng mặt.”

Bạch Chỉ Vi đã quen nghe nó nói nhăng nói cuội, nên bình thản bảo nó giảng giải cho mấy từ ở thời không khác mà cô bé không hiểu nổi.

“Mục điện giám mỗi tối đều đi tuần khắp các nơi, chúng ta chỉ cần đi hỏi xem tối qua ông ta có đi tuần không là chí ít cũng chứng minh được Mục điện giám không phải người áo xám rồi.” Đường Mật tỏ vẻ vui mừng, cặp mắt tròn sáng rực, hoàn toàn giống với trẻ con giải đáp được câu đố.

Kỳ thật nó chưa từng xử lý vụ án nào, những vụ phá án đăng trên báo cũng hiếm khi đúng với sự thật, nên tuy nó nói mồm mà trong lòng rối bời, giờ đột nhiên tìm được phương hướng lần theo, cũng như trong đêm tối mịt mù không trăng sao, chợt thấy sao băng lóe qua trong nháy mắt, tuy không phải là ánh sáng nhưng cũng coi như không hoàn toàn chìm trong đêm đen vô vọng.

Bạch Chỉ Vi nhìn bạn, cảm giác gương mặt không giấu nổi niềm vui kia đầy khí chất trẻ con, liền cười bảo: “Được, ngày mai chúng ta đi nghe ngóng. Đường Mật, thế này mới đúng, người mới giống trẻ con. Không hiểu người gặp phải chuyện gì mà ngày thường tinh ranh quá.”

Đêm đó Đường Mật rúc trong chăn, nửa mê nửa tỉnh tự hỏi: “Ta ở chốn này, liệu có thật sự trở thành trẻ con không?”

oOo

Chuông điện thoại vang lên, Đường Mật mơ màng lần lần rìa gối đầu, mãi mới tìm được vật chết tiệt cứ reo vang, ấn nút nghe, giọng trợ lý San San vang lên gấp gáp: “Giám đốc Đường, giám đốc Đường.”

Đường Mật nhất thời chưa tỉnh lại, giám đốc Đường à? Ngần ra một chốc nó mới nhớ rằng mình đã vượt qua vô vàn thử thách, vừa trở thành giám đốc khách hàng trẻ tuổi nhất.

“Có việc gì?” Nó hỏi, cổ ngấn ước muốn được ngáp dài, nhìn lên đồng hồ trong lúc còn mơ màng, mới có bốn giờ sáng.

“Giám đốc mau lên mạng, công ty M tại châu Âu gặp vấn đề về công thức sản xuất hàng, bị yêu cầu rút khỏi giá bán của các cửa hàng.”

Công ty M là tập đoàn sản xuất hóa dụng nổi tiếng toàn cầu, cũng là khách hàng lớn nhất của công ty xuất nhập khẩu mà Đường Mật đang làm việc. Miếng ăn manh áo mới là quan trọng, bốn giờ sáng cũng chả sao hết, Đường Mật vừa mở máy tính vừa trao đổi với San San: “Bên công ty M nói thế nào?”

“Bảy giờ sáng phải qua công ty họ dự hội nghị khẩn cấp, nghe nói tổng công ty của họ ra thông báo rằng nhất định không được để xảy ra vấn đề với thị trường Trung Quốc.”

Đường Mật mở máy tính, nhanh chóng tìm kiếm tin tức liên quan đến công ty M, mạng inte chết tiệt, công ty người ta mới công bố tin tức ở châu Âu năm tiếng trước mà giờ đã có tin bằng tiếng Trung trên mạng. Đột nhiên nó cảm ghét thời đại tin tức.

Nó đọc lại thật kỹ, hóa ra công ty M vẫn dùng khoáng chất là thành phần chủ yếu cho sản phẩm chăm sóc da, trước đây thành phần này vẫn được cho phép, nhưng hiện tại vì hoài nghi thành phần này gây ra ung thư nên châu Âu không cho phép thêm vào sản phẩm dành cho trẻ em, trước mắt các sản phẩm dành cho trẻ em của công ty M tạm thời rút lại, những sản phẩm khác chờ được xử lý sau.

Đường Mật pha một ly cà phê, hít sâu một hơi, bắt đầu nghĩ cách xử lý, lấy sổ tay ra ghi lại biện pháp giải quyết.

Chuông báo thức đánh sáu tiếng, nó gấp sổ tay lại, tỏ ra cực kỳ tin tưởng.

Trong vòng hai mươi tư tiếng, mọi tin tức liên quan đến công ty M phải biến mất khỏi các phương tiện truyền thông. Nó nghĩ vậy, thò tay tắt đồng hồ báo thức nhưng hụt, rơi vào vùng tối tăm hun hút...

oOo

“A.” Đường Mật kêu khẽ, tỉnh lại lập tức, không hiểu là lúc nào rồi. Nó vội đầu xem đã giải quyết việc về công ty M chưa, lúc đó mới nhớ ra hôm đó đã bằng mọi cách lấy được chứng minh của Tổng cục chất lượng quốc gia rằng sản phẩm của công ty hoàn toàn phù hợp tiêu chuẩn, rồi mời chuyên gia trả lời phỏng vấn của truyền thông đại chúng, bác bỏ tin tức khoáng chất có hại cho da như nước ngoài đưa tin, rồi nó đứng ra chủ trì buổi họp báo của công ty M, chính thức phản đối lời đồn trên mạng. Nó còn nhớ mấy lời sau cùng là: “Dù công ty M của chúng tôi ở châu Âu dùng công thức nào thì công thức ở Trung Quốc luôn an toàn, hữu hiệu, tuyệt đối

phù hợp với quy chuẩn quốc gia, bởi chúng tôi coi trọng thị trường Trung Quốc hơn hết, bao giờ cũng mang đến cho người tiêu dùng sản phẩm tốt nhất.”

Mình như thế này, liệu có trở lại là một thiếu niên sáng ngời như thế không?

Đường Mật nằm trên giường bật cười.

Hôm sau, nó cảm giác mình còn ngái ngủ, may mà hôm nay học pháp thuật, môn nó thích nhất, chắc không khó nuốt quá.

Nó chỉ thích pháp thuật, nguyên nhân đầu tiên là điện phán dạy dỗ Diêm Giai Chi rất hợp với nó, từ hôm nghe câu ‘sau này các con còn đọc nhiều sách, việc đầu tiên là phải lọc ra những thứ vớ vẩn’ trong giờ binh pháp, nó liền trở thành một trong các kiếm đồng của Ngự Kiếm đường thích Diêm Giai Chi hơn cả.

Thứ hai vì pháp thuật sơ cấp chú trọng bồi dưỡng tâm lực, Diêm Giai Chi cho các kiếm đồng thoải mái thời gian đả tọa minh tưởng, chính là thời cơ cho nó ngủ bù.

Có điều nhũ trong tư thế đả tọa rất mệt mỏi, nó động não rồi khẽ gọi Diêm Giai Chi: “Diêm điện phán, Mật nghe nói ở phương tây có một cách rèn luyện tâm trí là Du già, không biết điện phán có nghe nói không?”

Diêm Giai Chi dụ giọng: “Không, Đường Mật, con nói thử xem là thế nào?”

“Lúc minh tưởng, Du già công dùng tư thế này.” Đường Mật vừa đáp vừa nằm xuống đệm cỏ dưới nền Trí Mộc điện, nhắm mắt lại, lẩm nhẩm: “Thả lỏng, thả lỏng ngón chân, chóng chân thả lỏng, đùi thả lỏng, cẳng tay thả lỏng, vai thả lỏng, cổ thả lỏng, nét mặt thả lỏng, toàn thân thả lỏng.”

Nụ cười trên môi Diêm Giai Chi càng hiện rõ, khẩu khí rõ ràng đang thiên vị một đứa trẻ lười nhác nhưng khả ái: “Đường Mật, hôm nay con cứ thử mình tưởng theo Du già công đi, nhưng chốc nữa phải cho ta biết khác biệt thế nào với mình tưởng của Thục Sơn chúng ta.” Đoạn, ông ta mỉm cười bước đi, không khí thoảng thoảng mùi quế.

Đường Mật dấy lên niềm vui tiêu nhân đặc chí xen lẫn hạnh phúc được chiều chuộng. Các kiếm đồng quanh đó đều nhắm mắt đả tọa mình tưởng, an tĩnh đến độ nghe được cả tiếng thời gian trôi đi, thi thoảng vang lên tiếng than củi tí tách trong chậu đốt, tô thêm nét ấm áp cho khung cảnh tĩnh mịch.

Trong nháy mắt, cảm giác toàn thân buông lỏng như thủy triều tràn lên thân thể nó, đầu óc dừng suy nghĩ, mắt tựa hồ nhìn được một nơi xa xăm vô hạn, nó tưởng rằng mình sa vào ảo cảnh nửa mộng nửa thực, mỗi cảm quan trong thân thể đều mở ra rồi vờn xa, ngay cả lỗ chân lông cũng nhạy cảm như xúc giác của côn trùng, cảm nhận được chấn động nhỏ nhất trong không khí.

Mình ngủ thật ư? Mình đang trong mộng? Nó tự hỏi, chìm sâu không tỉnh lại được trong biến hóa của thế giới cảm quan kỳ dị.

Đột nhiên hơi lạnh như đao thấm vào xương tủy, toàn thân nó run lên trong tích tắc, bò dậy nhìn quanh đầy cảnh giác.

“Đường Mật, sao thế?” Diêm Giai Chi đứng ngoài xa hỏi.

“Con không biết, ban nãy con cảm giác rất lạ.” Đường Mật khó lòng hình dung được cảm giác ban nãy.

“Lúc mình tưởng đều thế, điều chỉnh lại tâm tư đi.” Diêm Giai Chi đến bên nó, đặt một tay lên vai, nó cảm giác sức mạnh ổn định được tâm tư truyền qua bàn tay đó, quả nhiên nó dần bình tĩnh lại.

Chỉ là cảm giác vừa rồi sao nhỉ? Nó tìm kiếm từ để miêu tả, nguy hiểm, đúng rồi, trong một tích tắc ban nãy nó cảm giác được nguy hiểm. Quanh nó có gì đó nguy hiểm.

Đến giờ ăn trưa, Đường Mật và Bạch Chỉ Vi sai Trương Úy đi xác nhận hành tung tối qua của Mục điện giám, cả hai ở lại bàn vừa ăn vừa chuyện phiếm.

“Chỉ Vi, lúc mình tưởng sáng nay, người có cảm thấy điều gì không ổn chẳng?”

“Không, lúc đó người sao thế?”

“Không nói rõ ràng được, ờ, sau này nói tiếp.” Đường Mật xé cái màn thầu, nhướn mắt lên nhìn, thấy Trương Úy cầm một cái màn thầu vừa ăn vừa hỏi thăm các nam kiếm đồng ở bàn khác, nó bảo: “Trương đầu to nghe lời quá nhỉ.”

Bạch Chỉ Vi nhìn theo ánh mắt Đường Mật, liền bật cười: “Người chẳng phải không biết y ngốc nghếch thế nào, còn nói cái gì càng nhiều nhân chứng càng chứng minh điện giám đại nhân trong sạch, xem kìa, hôm nay y không hỏi đủ năm chục người chắc không chịu dừng.”

May mà Trương Úy thật ra không ngốc như Bạch Chỉ Vi nói, gã cảm thấy tìm được câu trả lời rồi, nhướn đôi mày rậm nói như chém đinh chặt sắt: “Cho các người biết khẳng định không phải điện giám đại nhân.”

Cùng lúc, giọng nói ồm ồm quen thuộc vang lên từ bàn bên cạnh: “Đi hay không tùy người, dù gì đêm nay một mình ta cũng đi.”

Đường Mật ngoái nhìn sang, là Tư Đồ Thận và Báo Sơn từng cướp sách với nó.

“Tất nhiên ta đi, ý ta là nên gọi thêm mấy người.” Báo Sơn đáp, giọng y ồm ồm, tựa hồ đã bước vào thời kỳ vỡ giọng.

“Không cần, hai chúng ta đủ rồi.” Ngử khí Tư Đồ Thận khá tự tin.

Đường Mật chợt nhớ đến quyển sách hôm qua, bèn hỏi Trương Úy: “Trương đầu to, Yêu Ly là vật gì?”

Trương Úy đáp: “Không biết, ta chỉ biết Ly là vô giác chi long, nhưng long là thánh thú, không thể xưng là yêu.”

Bạch Chỉ Vi nhượng mảy: “Xưa nay tên sách thường khoa trương hoặc được ám chỉ, vô giác chi long ám chỉ rắn chằng?”

“Yêu xà, hóa ra bọn Tư Đồ Thận muốn tìm yêu xà, lẽ nào tối nay chúng muốn đi tìm Xích phong tứ dực xà?” Đường Mật nhìn sang Tư Đồ Thận và Báo Sơn ở bên bên, nhỏ giọng nói với Bạch Chỉ Vi và Trương Úy.

“Không được, gặp phải Thi vương thì sao? Ta phải đi theo họ.” Trương Úy định đứng dậy.

Bạch Chỉ Vi ngăn lại, trừng mắt nói: “Không được đi.”

Tuy bình thường Đường Mật bắt nạt Trương Úy nhiều hơn nhưng trong lòng nó lại sợ Bạch Chỉ Vi hơn, bị cô bé trừng mắt, nó liền ngồi ngay xuống, trong lòng buồn bực, tỏ ra không phục: “Vì sao? Biết rõ là có nguy hiểm, đều là đồng môn với nhau, sao lại không nói? Bạch Chỉ Vi, ta vẫn tưởng người ngoài miệng lạnh lùng, trong lòng nhiệt tình.”

Gương mặt Bạch Chỉ Vi cứng lại, không ngờ Trương Úy trông có vẻ ngây ngô lại nói cô bé là người ngoài miệng lạnh lùng, trong lòng nhiệt tình, lời mắng lên đến khóe miệng lại không đành nói ra. May mà lúc đó Đường Mật tiếp lời: “Đầu to, người nghĩ đi, Mộ Dung Phỉ người ta cũng đến, có gặp Thi vương đâu, chỉ dựa vào chúng ta nói là có Thi vương, liệu

Tư Đồ Thận có tin không? Đến lúc hăn hỏi là người gặp Thi vương sao còn sống sót trở về, người đáp là chúng ta gặp một Thi vương đang mắc bệnh, người ta tin được mấy phần? Nói năng không khéo, người ta lại nói ra mấy lời khó nghe chế giễu người.”

Xưa nay Trương Úy luôn thua thiệt Đường Mật khi đối thoại, lần này lại cố chấp: “Chẳng qua là vài câu khó nghe, nam tử hán đại trượng phu sợ gì chuyện đó, không thể cứ đứng nhìn đồng môn gặp chuyện.”

Bạch Chỉ Vi và Đường Mật nhìn nhau, phát hiện cách nghĩ của cả hai khác xa Trương Úy, Đường Mật lắc đầu: “Ta thấy nói cũng vô dụng, biết rõ là tự rước nhục, chi bằng không nói. Bất quá, ta có ý này.”

“Ý gì?”

“Chúng ta đi cùng. Thứ nhất chúng ta có thể xem có manh mối mới không, thứ hai, Trầm địch của người có thể bảo vệ được tất cả, cùng lắm là bỏ chạy, thế nào?”

Trương Úy thoáng suy tư, cho rằng chủ ý này không tệ, bèn thỏa hiệp: “Được, nhưng ai sang nói với họ.”

Bạch Chỉ Vi liếc gã: “Tất nhiên là người.”

Tư Đồ Thận rất thích phong cách giang hồ đại ca che chở cho tiểu đệ, nên Trương Úy qua bàn đó xin được đi theo xem Xích phong tứ dực xà thân mang dị bảo trong truyền thuyết, y lập tức đồng ý ngay, khẩu khí có phần nghĩa hiệp: “Đến lúc đó, người và hai vị cô nương trốn xa một chút, đừng để bị thương, nếu nhiều bảo vật, các người cũng có phần.”

THỤC SƠN THIẾU NIÊN

Hạ Sinh

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 12

Yêu Xà

Sau bữa tối, cả toán tập trung tại cửa Ngự Kiếm đường, cùng đi đến Vong Ưu phong.

Tối đó, quầng ráng trắng lệt lết thường, như ngọn lửa rừng rực cháy ngang tầng không Thục Sơn. Đường Mật đi trong ánh hào quang, tâm tình vô cùng thư thái, không buồn tính toán đến va chạm với Tư Đồ Thận ở Tầng thư các, vừa đi vừa hỏi: “Này, Tư Đồ Thận, cho bọn ta biết quyển sách đó nói thế nào về giá Xích phong tứ dực xà đi.”

Tư Đồ Thận tỏ vẻ long trọng: “Xích phong tứ dực xà hả? Nghe nói trên mình chúng có nhiều dị bảo vì chúng thích chui vào các lăng tẩm, đặc biệt là các lăng mộ từ thượng cổ. Yêu xà cực kỳ tham ăn, thấy vật nào có linh khí cũng nuốt lấy, thành thử sau khi giết chúng rồi thì mỗ cái bấu đỏ của nó sẽ tìm được rất nhiều bảo vật. Yêu xà rất lợi hại, pháp thuật đặc tính Thổ rất mạnh, nhưng nó cũng có nhược điểm là cái bấu đỏ ở dưới hàm, chỉ cần đánh trúng đó là nó phun máu vong mạng.”

“Nói thì đơn giản nhưng nếu dễ bị đánh trúng thế thì yêu xà mang nhiều bảo vật như vậy sớm đã bị giết sạch rồi, đâu đến lượt người.” Bạch Chỉ Vi tỏ vẻ không ưa lối nói nhẹ tênh của Tư Đồ Thận.

“Cô sợ hả, sợ thì về đi, ta sợ nhất là phải đưa mấy cô gái mít ướt theo. Trương Úy, hi vọng qua được kỳ điện thí này của người xa vời lắm.” Tư Đồ

Thận không hề khách khí, hoàn toàn không nề nang gì Bạch Chỉ Vi.

Bạch Chỉ Vi hiếm khi gặp được đối thủ xứng tay, liền mỉm cười đáp: “Cùng với người thì tốt nhỉ, người cùng một tổ với người có qua được không?”

Trương Ủy thoáng biến sắc, Đường Mật vội kéo tay áo nó, định lên tiếng thì Báo Sơn quát khê: “Tư Đồ Thận, đừng nói nữa.”

Giọng nói trầm trầm hữu lực, có cảm giác không còn là trẻ con nữa, khí thế một khi buông ra là không cho phép người khác cưỡng lại. Tư Đồ Thận và Bạch Chỉ Vi trừng mắt nhìn nhau, không nói thêm gì nữa.

Đường Mật ngoẹo đầu, lần đầu tiên quan sát Báo Sơn thật kỹ: thân hình thiếu niên đó cao lớn, cổ khá thô, đại khái theo kiểu “võ phu cổ ngắn”, nên toàn thân cực kỳ tráng kiện. Tuy còn thiếu niên nhưng Báo Sơn mày rậm mắt sâu, mũi thẳng miệng chữ vuông, diện mạo mười phần anh vũ.

Báo Sơn phát giác có người đang nhìn mình, nghiêng đầu liền thấy ngay gương mặt tròn trịa khả ái, đôi mắt to tròn đang nhìn mình đầy thú vị, y liền đỏ mặt, vội ngẩng đầu lên nhìn mây hồng trên trời.

Đường Mật mừng thầm, thầm nghĩ nếu nó thật sự là một cô bé mười mấy tuổi, trong tình cảnh này tất sẽ cúi đầu ngượng ngùng, nhưng tỷ tỷ đây là ai hả, cứ nhìn cậu em chăm chăm xem sao. Nên nó nhìn thật kỹ, đến khi thiếu niên đó đỏ lựng cả cổ, nó mới thoải mái quay đi.

Đến dưới chân Vong Ưu phong, cả bọn đi theo dãy bậc đá được một đoạn, liền theo lối rẽ vào rừng, lúc đó trời còn mờ sáng, cả toán dùng kiếm gạt hết cây bụi ra, tìm tung tích Xích phong tứ dực xà.

“Trong sách nói chỗ chúng bò qua có lưu lại dấu bùn.” Tư Đồ Thận vừa tìm vừa nói.

“Đây hả?” Bạch Chỉ Vi tinh mắt, chỉ vào một thứ nhìn giống chất nhầy ánh lên màu đen của bùn dính vào bụi cỏ.

“Đáng ghét.” Đường Mật nhú mày nhìn.

Lúc đó thiên tính khác biệt giữa nam nữ được biểu hiện. Trương Ủy thò tay chạm vào chất nhầy, dính luôn vào ngón tay đưa lên trước mắt nghiên cứu một chốc rồi đưa cho Tư Đồ Thận. Tư Đồ Thận đón lấy, cũng nhìn ngẩn một lúc, cho lên mũi ngửi trước khi đưa cho Báo Sơn. Báo Sơn miết miết ngón tay thử nghiệm rồi lại đưa vật chất nửa khô nửa ướt cho Đường Mật: “Người cần xem không?”

Đường Mật nhảy lui lại một bước, cười giả lả: “Đa tạ, đa tạ, người cứ tiếp đi.”

“Không rõ, trong sách không nói cụ thể dấu bùn là gì.” Tư Đồ Thận nói, “chúng ta xem quanh đây còn nữa không.”

Rất nhanh, cả nhóm lại phát hiện trên cọng cỏ gần đó cũng có vật tương tự, tìm tiếp thì quả nhiên liên tục thấy, thậm chí tìm đến tận trước rừng Áo hải.

Lúc đó yêu thảo màu lam tím đang từ từ tan đi yêu lực, cành lá tụ lại lắc lư, chạm vào nhau như đang thì thầm.

Rừng Áo hải xanh biếc từ thời thượng cổ như thế đang từ từ nổi lên từ biển cỏ rạp rờn, một vùng hư không càng lúc càng hiện rõ ở phía bên kia bãi cỏ. Nhất thời không thể phân biệt được đó là khu rừng vạn năm không biến đổi từ thời tuyên cổ đến giờ hay là ảo cảnh dưới ánh trăng ngàn năm mộng ảo.

Các thiếu niên lần đầu tiên thấy được cảnh đẹp biến hóa hư thực giữa lúc ngày tàn đêm buông, liền cùng dừng bước, lặng lẽ ngẩn ngía, mặt hiện rõ vẻ kính ngưỡng trước thế giới thần bí mỹ lệ đó.

“Đi thôi.” Tư Đồ Thận lên tiếng đầu tiên.

Cả nhóm men theo dấu vết, thoáng sau đã vào trong rừng.

Tư Đồ Thận đột nhiên dừng bước, ra hiệu chi tất cả im lặng. Y chỉ vào một vật giống như cái bàn đỏ thẫm cách đó không xa: “Yêu xà kia kìa.”

Đường Mật thấy vật đó động đậy, từ từ đuổi mình, yêu xà tựa cái ống đen ngòm, lưng có bướu màu đỏ sậm lớn cỡ cái bàn nhỏ. Nó tưởng sẽ gặp trần tình, giờ hóa ra yêu xà còn ngắn hơn cả mãng xà trong vườn thú, đâm ra thất vọng. Xích phong tứ dực xà không mọc ra bốn cái cánh như tên gọi, nói đơn giản, Đường Mật cảm giác yêu xà giống một con rắn đen mọc ra cái bướu đỏ rực không tương xứng với kích thước thân thể.

Xích phong tứ dực xà cũng phát hiện mấy thiếu niên ở cách không xa, liền ngẩng đầu thè lưỡi, sẵn sàng chờ đợi.

“Trương Ủy, bảo vệ hai nha đầu, Báo Sơn, chúng ta lên.” Tư Đồ Thận vẫy tay với Báo Sơn, vung kiếm lao vào yêu xà.

Đường Mật nhận ra dáng vẻ Tư Đồ Thận trầm tĩnh, bèn ghé sát tai Bạch Chỉ Vi: “Xem ra Tư Đồ Thận không phải loại ẻo lả.”

Bạch Chỉ Vi nhú mày nhìn Xích phong tứ dực xà: “Đợi xem đã, ta không tin dễ thế.”

Yêu xà thấy địch nhân xông lên liền quăng mình, thân rắn ban nãy còn đen sì giờ ánh lên lam quang lạnh lẽo, cái bướu đỏ trên lưng nở tung như hoa, nháy mắt biến thành bốn cái cánh màng đỏ rực. Cánh vẫy mạnh, yêu xà liền bay lên ngang với nửa thân người, nhìn Báo Sơn và Tư Đồ Thận với vẻ cảnh giác.

Lúc đó Đường Mật mới nhìn rõ cái bướu vừa bị cánh che khuất lớn đến thế nào, trên bướu phủ đầy vảy đỏ lấp lánh. Còn về cái u dưới cằm được Tư

Đồ Thận nhắc đến, nó nhìn mãi mới phát hiện chân lý ‘không thể tin vào sách vở’ là đúng. Hóa ra dưới cằm yêu xà có một cái u không lớn bằng móng tay hơi ánh lên, chỉ cần yêu xà há mồm là cái u ẩn mất, chứ không phải treo lủng lẳng dưới cằm như Đường Mật tưởng tượng.

Tư Đồ Thận và Báo Sơn đồng thời công kích chính diện Xích phong tứ dực xà, Đường Mật phát giác cả hai đang dùng ‘Thục Sơn Hồi Phong kiếm pháp’ mà nó đang học. Co điều Tư Đồ Thận dùng khinh kiếm, Báo Sơn dùng trọng kiếm, kiếm pháp xuất ra cũng theo hai phong cách khác hẳn.

Kiểm pháp của Tư Đồ Thận độc địa cực độ, nhắm thẳng vào dưới cằm Xích phong tứ dực xà. Yêu xà tất nhiên biết được ý đồ của y, há miệng bảo vệ nhược điểm, hàm răng trắng nhớn lộ ra, đợi trường kiếm công tới liền cắn ngược lại, mũi kiếm đâm vào răng răn tóa hoa lửa, tiếng kim loại va nhau chọc vào màng tai. Tư Đồ Thận cơ hồ không cảm nổi trường kiếm, chặt vật tăng lực rút kiếm lại, yêu xà cũng bị chấn bật ngửa đầu về phía sau, lộ ra cái u.

Báo Sơn nhắm chuẩn thời cơ, xuất kiếm đâm tới. Mũi cây kiếm của y nặng trĩu, kiếm chưa tới mà kiếm khí ràn rạt bức tới, nếu là dã thú thông thường tất không dám động đậy trong làn kiếm phong đó, yêu xà thấy nhược điểm lộ ra liền không tránh né, nó quật cái đuôi đen sì như ngọn roi quét tới. Ngọn roi không bị kim loại chặt đứt này là khắc tinh của cây kiếm, quật vào thanh kiếm liền quấn lấy, thuận thế giăng mạnh, định đoạt kiếm. Báo Sơn thần lực trời sinh, trầm tay giữ kiếm, yêu xà mượn lực đạo lao tới, há miệng như chậ tuyết cắn vào cổ Báo Sơn.

Tư Đồ Thận xuất ra chiêu thứ hai, vốn đâm vào cái u đỏ, thấy vậy liền cưỡng lại tâm lực biến chiêu đâm vào đầu rắn cứu Báo Sơn. Yêu xà quật cánh, mép cánh như dao, chiêu thức của Tư Đồ Thận chệch đi nửa tấc, trúng ngay lớp vảy vừa cứng vừa trơn trên cổ rắn, kiếm thế bị hóa giải quá nửa, chỉ chém rụng mấy miếng vảy. Cũng may yêu xà bị đánh chệch đầu đi, không cắn trúng Báo Sơn.

Báo Sơn nhận ra không rút được binh khí, tay trái không cầm kiếm liền đâm mạnh vào bụng yêu xà. Lực đạo một quyền này cực mạnh, yêu xà rít lên thảm thiết, quãng kiếm của Báo Sơn đi rồi lao lên cao hơn trượng, toàn thân sáng rực, thân thể vốn đen tuyền lập tức chuyển thành lục sẫm, mắt rần chuyển từ màu vàng sang đỏ, từ trên không giận dữ nhìn hai đối thủ.

Tư Đồ Thận và Báo Sơn giơ kiếm nhìn lên Xích phong tứ dực xà. Tư Đồ Thận nói: “Báo Sơn, không thể để nó thi triển pháp thuật, trong sách cho biết pháp thuật đặc tính thổ của yêu xà rất mạnh, chúng ta nên ngành tiếp nó.” Báo Sơn gật đầu, cả hai thi triển khinh công, lướt lên không giao đấu với yêu xà.

Cả hai đấu dưới đất còn không chiếm được mấy may ưu thế, giờ vận một ngụm chân khí lướt lên không thì chỉ mấy chiêu là sa vào hạ phong. Cả hai không thể ở lâu trên không trong khi yêu xà linh hoạt vô cùng, đợi khi cả hai cạn chân khí rớt xuống, nó mới nhân cơ hội công kích, buộc cả hai phải đón đỡ chật vật, không còn lực hoàn thủ.

Trương Úy nóng lòng, móc Trầm địch ra nói: “Đường Mật, hai người cầm lấy vật này, ta đi trợ lực. Xem ra không dựa vào pháp thuật không thể chế trụ yêu xà. Thi triển pháp thuật thì dù tập trung tâm lực hay kết thủ ấn, niệm khẩu quyết đều cần thời gian, ta đấu với nó, Tư Đồ Thận sẽ có thời gian thi triển pháp thuật.”

Đường Mật buột miệng: “Đầu to, người thi triển không được sao?”

“Ta... ta không thi triển được.” Trương Úy có vẻ ngượng ngập, đưa Trầm địch cho Đường Mật rồi nói: “Ta phải nhanh thôi, yêu vật thi triển pháp thuật không cần bao nhiêu thời gian, hai người tự giữ mình.” Đoạn gã tuốt kiếm gia nhập vòng chiến.

THỤC SƠN THIẾU NIÊN

Hạ Sinh

www.dtv-ebook.com

Quyển 1 Chương 13

Chiến Đấu

Đường Mật học kiếm không mới có mấy ngày nhưng vẫn nhận ra kiếm pháp của Trương Úy có vấn đề, từ khởi thức đến cách vận kiếm đều miễn cưỡng, hình như lực đạo không thể tập trung hết lên kiếm, cây kiếm trong tay khó lòng hành động tùy tâm, đặc biệt trong tình huống giao thủ với Xích phong tứ dực xà bay lượn linh hoạt trên không, Trương Úy càng hiện rõ vẻ chậm chạp.

May mà võ công Trương Úy tuy thấp nhưng cũng có tác dụng, Tư Đồ Thận nắm lấy thời cơ lui khỏi vòng chiến, cầm bảo kiếm vào bao, hai tay kết ấn quát to: “Hỏa.” Một dải lửa từ tay y xạ ra, đập vào mình Xích phong tứ dực xà.

Đường Mật mới học pháp thuật này, nó nhớ Diêm Giai Chi dặn rằng thủ ấn đó diễn hóa từ Kim cương giới tự tại ấn của nhà phật, tuy đơn giản nhưng có thể lợi dụng được cả ngũ hành, diễn hóa thành năm loại biến hóa kim mộc thủy hỏa thổ, là căn bản trong căn bản của pháp thuật công kích phái Thục Sơn, được gọi là “Ngũ hành kim cương thuật”. Lúc đó Diêm Giai Chi cười bảo rằng kỳ thật chỉ cần thật sự học được pháp thuật này cũng đủ lẫn lộn trong giang hồ.

Đường Mật chứng kiến Tư Đồ Thận thi triển pháp thuật này, khí thế khá uy lực nhưng cầu lửa đánh trúng yêu xà liền tan biến mất tăm mất tích.

Tư Đồ Thận ngăn người, thầm nhủ phải chăng yêu vật không sợ hỏa thuật, liền quát to: “Thủy.” Một dải cầu tuyết mang theo vô số băng đao lại xạ ra, đánh trúng mình Xích phong tứ dực xà, tiếng băng vỡ vang lên rào rào, vụn băng tung tóe khiến Trương Úy và Báo Sơn buộc phải lui lại. Nhưng khi lớp tuyết vụn tan đi, yêu xà vẫn bình an vô sự bay lượn trên không, đôi mắt đỏ ngầu nhìn Tư Đồ Thận chăm chăm, không thềm để tâm đến Trương Úy và Báo Sơn.

Báo Sơn và Trương Úy muốn lao bổ tới ngăn cản nhưng ở trên không, yêu xà linh hoạt hơn cả hai nhiều, vốn không thể ngăn cản được. Tư Đồ Thận thấy yêu xà tấn công, y không kịp tuốt kiếm, bèn lăn xuống đất, tránh khỏi hàm răng bén nhưng không tránh được cái đuôi quét tới, xương sườn bị trúng một đòn đích đáng, mắt y tóe hoa cà hoa cải, khí huyết trong ngực nhộn nhạo.

Đường Mật và Bạch Chi Vi biết ba đồng môn tuyệt đối không phải đối thủ của Xích phong tứ dực xà, hai cô bé nhìn nhau, dặt tay cùng xông tới, để quầng sáng của Trầm địch bao phủ Tư Đồ Thận đang thụ thương rồi lớn tiếng gọi Báo Sơn và Trương Úy đang giao đấu với Xích phong tứ dực xà: “Mau vào đây, đừng sinh cường.”

Cả hai hiểu rằng đánh thế này chỉ còn đường chết, lại lo lắng cho Tư Đồ Thận nên vừa đánh vừa lui và quầng sáng của Trầm địch.

Diện mạo Tư Đồ Thận tuy giống con gái nhưng gân cốt và tính tình đều cứng cỏi, nghiêng rằng chờ Báo Sơn đứng dậy: “Không sao, không tin rằng Mộ Dung Phỉ giết được mà chúng ta bó tay.”

“Có phải trên mình yêu vật có bảo vật phòng ngự? Hoặc là...” Bạch Chi Vi vốn định nói công lực, pháp thuật của người quá kém nhưng thấy sắc mặt Tư Đồ Thận trắng nhợt, cô bé liền nuốt nửa câu sau xuống.

“Để ta nghĩ xem, Trương Ủy, bảo bối của người hữu dụng, nó không dám tiến vào chứ?” Tư Đồ Thận hỏi.

Đường Mật xòe tay, đưa Trầm địch cho Tư Đồ Thận xem: “Đây, nó đây, bình thường rất hữu dụng.”

Lúc đó, Xích phong tứ dực xà vẫn lượn vòng trên đầu chúng nhân nhìn thấy Trầm địch liền hưng phấn hẳn lên, gáy vang như tiếng còi rít khiến chúng nhân phải ngẩng nhìn.

Tiếng gáy không dứt, chuyển từ trầm trầm thành lãnh lút, lặp đi lặp lại khiến cảm giác bất an dấy lên trong lòng năm thiếu niên. Thoáng sau, cây lá rung lên xào xạc, cành cây lay động, bốn con Xích phong tứ dực xà nữa bay đến trên đầu cả nhóm.

“Làm sao đây, hình như chúng muốn lấy bảo bối của chúng ta.” Đường Mật nhận ra ánh mắt năm con Xích phong tứ dực xà đều nhìn Trầm địch chăm chăm, lộ vẻ tham lam...

“Tư Đồ Thận, thôi đi, cúng ta phải lui mau.” Báo Sơn đỡ y dậy.

Tư Đồ Thận tuy không cam lòng nhưng biết không thể ham chiến, gật đầu: “Đi thôi.”

Chưa dứt lời, đột nhiên con Xích phong tứ dực xà vừa giao chiến với cả nhóm phun ra một vật tương tự bùn nhão dính lên mình năm đứa. Vật đó tanh nồng, khá dính, chạm vào thân người liền nhanh chóng khô đi, như keo dính giữ chân chúng. Mấy đứa nhấc chân cũng khó khăn, chỉ đành chờ nhau từng bước rời khỏi rừng Áo hải.

Năm con yêu xà thấy địch nhân vẫn di động được liền định phun thêm, Tư Đồ Thận đã có phòng bị, quát to với Báo Sơn: “Báo Sơn, phong thuẫn.”

Tư Đồ Thận và Báo Sơn đẩy mạnh song chưởng ra phía ngoài, ngay sát na chất nhầy từ trên không đổ xuống thì Đường Mật được bảo vệ trong vùng cương khí mạnh mẽ. Lớp chất nhầy trên đầu nó như thể va vào bức tường vô hình, bắn tóe ra bốn phía.

Năm con yêu xà càng lồng lộn, yêu tính đại phát, từ trên lao xuống, liên tục dùng đầu và đuôi quật vào quầng sáng. Mỗi lần chúng bổ xuống, Đường Mật lại thấy quầng sáng nhảy nhót trong lòng Trầm địch lóe lên, nó lo lắng hỏi Trương Úy: “Đầu to, người xem bảo bối có trụ được không?”

“Nếu chúng liều mạng tấn công, thì ta cũng không chắc.” Trương Úy tỏ vẻ khó xử, nó được Trầm địch bảo vệ nhiều năm, chưa từng gặp phải yêu vật liều mạng tấn công, nên không hiểu rốt cuộc thế nào.

“Yêu vật thấy bảo bối liền tham lam đến độ liều mạng, ồ, mấy các người đừng chờ nữa, mau dùng pháp thuật đuổi chúng đi.” Tư Đồ Thận một mặt gian nan cất bước cùng cả nhóm, một mặt thi triển pháp thuật duy trì phong thuận, thật sự không thể lo lắng cho ai nữa.

“Chẳng phải pháp thuật vô dụng sao?” Đường Mật đáp, kỳ thật nó mới học được vỏ ngoài của pháp thuật, chưa thi triển được, nhưng những lời này dù chết cũng không nói với mấy nhóc con này được.

“Trên mình yêu xà nhiều khả năng có bảo vật tị hỏa, không, chưa chắc đã có bảo vật khác, người tấn công kiểu khác đi.” Tư Đồ Thận nhìn Bạch Chỉ Vi: “Không phải thế chứ?”

Năm con yêu xà thay nhau lao xuống, dải sáng trong Trầm địch lấp lóe khiến ai nấy rung mình, Đường Mật nghiêng răng đưa Trầm địch vào tay Trương Úy: “Chỉ Vi, chúng ta thử xem.”

Bạch Chỉ Vi không dám chắc, mím môi nhìn Đường Mật gật đầu. Hai tay cô bé kết ấn, nhìn một con yêu xà trên không chăm chăm, tập trung tâm lực, dần cảm giác sức mạnh khó nắm bắt được tụ lại ở lòng tay, trong tích

tắc cô bé cảm giác trong thế giới của mình chỉ còn lại bản thân và yêu xà bay lượn trên đầu, bên tai vang rõ mồn một tiếng tim đập “thịch thịch thịch”. Yêu xà lao xuống, càng lúc càng gần, thân thể cô bé nhanh hơn một bước, cổ họng buột ra tiếng quát: “Hỏa.” Lập tức một dải cầu lửa từ tay cô vọt ra, rít vang rồi đập trúng bụng yêu xà, nó kêu lên thê thảm, bay vút lên cao không dám hạ xuống nữa.

Cô bé hưng phấn quay lại, mắt sáng lên nói với Đường Mật: “Đường Mật, Đường Mật, ta làm được rồi.”

Đường Mật nhìn vào thần sắc xưa nay thân nhiên của Bạch Chỉ Vi đang lộ ra niềm hân hoan, trong lòng nó đầy cảm giác muốn thử xem, bèn nhắm kỹ mục tiêu, hai tay kết ấn, tìm điểm đột phá để phát ra sức mạnh. Dần dần cảm giác như lúc mình tưởng ban sáng trào lên, thân thể nó như dã thú đang nguy khốn đánh hơi nguy hiểm, sức mạnh liên miên tụ tập vào lòng tay, trong sát na, nó nắm bắt được cảm giác có vật gì đó sắp nổ tung trong thân thể, liền quát khẽ: “Thủy.” Một mũi băng tiễn từ tay xẹt ra, xuyên qua lớp cánh yêu xà. Yêu xà định giãy giụa trên không nhưng cánh bị thủng, dù miễn cưỡng bay được cũng không thể lao xuống đầy khí thế như trước, chỉ còn cch lượn vòng phía trên.

Đường Mật ngoái nhìn Bạch Chỉ Vi, không giấu được hưng phấn, thò tay nói: “Chỉ Vi, chúng ta đập tay chúc mừng thắng lợi, sau này chúng ta cứ dùng cách này chúc mừng nhau, đấy là cách riêng của chúng ta.”

Bạch Chỉ Vi mỉm cười đưa tay ra đón tay Đường Mật, bóp, hai bàn tay vỗ vào nhau.

Cả hai không hẹn mà cùng nhìn sang Trương Úy, quả nhiên nó đang nhìn cả hai, dáng vẻ như đứa trẻ tham ăn nhìn cục kẹo trong tay người khác. Cả hai liền mỉm cười, bóp bóp, hai bàn tay đập vào tay Trương Úy, nó đau quá ré lên oa oa: “Ác nữ, ác nữ.”

Đường Mật cười híp mắt: “Trương Úy, đây là cách chúc mừng riêng của bọn ta, nhớ đấy.”

Lúc Đường Mật và Bạch Chỉ Vi định dốc tâm lực thi triển lần nữa mới phát giác một đòn vừa rồi đã hao tận tâm lực cả hai, thân thể trống trơn, không nắm bắt được gì nữa, chỉ còn cảm giác mệt mỏi lan khắp tứ chi.

May mà cường địch bị dẹp bỏ mất mất hai thanh viên, Trầm địch không còn chịu lực xung kích như vừa nãy, cả nhóm năm đứa gian nan cất bước, sau cùng cũng về đến chỗ bậc đá. Mấy con yêu xà chạm phải kết giới, không dám tiến lên nữa.

Dọc đường xuống núi, mấy đứa đều ủ rũ, bầu không khí trầm mặc đến đáng sợ. Đường Mật vốn hoạt bát như nam nhân cũng mệt mỏi không buồn mở miệng, đi hồi lâu chợt Trương Úy nói: “Hôm nay được thấy cảnh Ảo hải hiện ra, thật tráng lệ quá nhỉ.”

Bốn phía yên tĩnh.

“Cảnh sắc như thế, cả đời cũng không quên được.” Giọng Báo Sơn cất lên khe khẽ giữa yên lặng.

Trước mắt Đường Mật như hiện lên cảnh bãi cỏ tĩnh lặng dưới ánh trăng, cả khu rừng xanh mướt hiện lên từ từ trong hư không, nó lên tiếng: “Đúng là cảnh sắc động lòng người.”

“Cảm động?” Tư Đồ Thận lấy làm lạ sao Đường Mật lại dùng từ đó để hình dung cảnh sắc, nhưng nhớ lại lúc chăm chú quan sát cảnh đẹp, cảm thụ ý nghĩa của những lời vừa nghe ngưng kết trong lòng, y chợt máy động, lên tiếng tán đồng: “Đúng vậy.”

“Nên chuyển đi này không uống.” Bạch Chỉ Vi xen lời. Cô bé nói xong cũng lấy làm lạ, sao xưa nay cô có thói quen đổ nước lạnh vào niềm vui của người khác mà lại thốt ra một câu như thế.

Có điều các đồng môn nghe thấy đều cười thoải mái.

Đường Mật lúc đó toàn thân dính đầy chất nhầy tanh hôi, mệt mỏi vô cùng, song cũng mỉm cười.

Nó nghĩ, đại khái đây chính là tuổi trẻ.

THỤC SƠN THIẾU NIÊN

Hạ Sinh

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 14

Bí Mật

Cả toán về đến Ngự Kiềm đường, Tư Đồ Thận được Báo Sơn dìu suốt dọc đường sau cùng cũng không trụ nổi nữa, sắc mặt nhợt nhạt như tờ giấy, hơi thở phì phò hỗn loạn.

“Tư Đồ Thận, để ta công ngươi.” Trương Úy nói, “vừa nãy ngươi và Báo Sơn hao phí quá nhiều tâm lực, ngươi lại thụ thương, để ta công tốt hơn.”

Tính Tư Đồ Thận vốn cực kỳ tranh cường hiếu thắng, nhất là trước mặt hai cô gái, dù thế nào cũng quyết không để Trương Úy công như kẻ bị trọng thương. Nhưng vết thương trên mình y bỏng rát, mỗi lần điều tức lại thấy hơi thở ứ trệ, thể lực, tâm lực và nội lực gần hao tổn hết trong lúc đối địch với Xích phong tứ dục xà, y định sính cường cũng không còn khả năng, bèn nói với Trương Úy: “Không được, giờ đang lúc Ngự Kiềm đường náo nhiệt, chúng ta tơi tả thế này mà ngươi còn công ta thì sẽ gây chú ý. Bị điện giám đại nhân bắt gặp, nhất định sẽ hỏi vặn, đừng quên cố ý đi vào dây bạc đá sẽ bị trừ điểm hạnh kiểm.”

Nhắc đến trừ điểm hạnh kiểm, sườn Trương Úy đau như bị dao đâm, lộ vẻ khó xử: “Nhưng ngươi không thể miễn cưỡng cất bước, làm thế nào bây giờ?”

“Thế này đi, dù gì cũng không còn xa nữa, người mau về trước, đến chỗ ta ở lấy một bình sứ đen nho nhỏ ra đây, trong bình đựng thánh dược trị thương cha ta cho ta. Người mang đến đây, ta uống rồi sẽ vận khí liệu thương, các người cũng nghỉ ngơi một chỗ. Đợi khi có tiếng chuông chúng ta mới về, khi ấy đại đa số đã về phòng, chúng ta đi khẽ thì sẽ khó lòng bị phát hiện, thế nào?” Tư Đồ Thận nhìn Đường Mật và Bạch Chỉ Vi xin ý kiến.

Đường Mật và Bạch Chỉ Vi là cô nương gái, càng không muốn bị người ta nhìn thấy trong dáng vẻ bán thiêu này, đều cho rằng chủ ý của Tư Đồ Thận không tệ, lập tức gật đầu tán đồng.

Trương Úy đi rồi, mấy đứa liền ngồi xuống, tùy ý trò chuyện băng quơ mấy câu. Đường Mật hứng thú với Đọa Thiên hơn hết bèn hỏi: “Vì sao tổ sư của bản môn lại được gọi là Đọa Thiên? Tên kỳ lạ quá.”

“Chuyện này giờ không mấy ai biết, nhưng cái tên đó là việc của mấy trăm năm rồi, không mấy ai nhớ được.” Tư Đồ Thận tựa vào gốc cổ thụ nhắm mắt dưỡng thần, khẩu khí tùy ý.

“Người biết?” Đường Mật hỏi gặng.

“Tự nhiên, cha ta cho ta biết, rất nhiều việc vì qua cả trăm năm, lại không được ghi chép trong lịch sử, nên trở thành bí mật chỉ có nhân tài như cha ta biết mà thôi.” Tư Đồ Thận thấy có người hỏi gặng liền lấy lại tinh thần, mở mắt ra nhìn, bắt gặp Đường Mật, Bạch Chỉ Vi, Báo Sơn đều nhìn y với ánh mắt đầy hứng thú, liền lấy làm đặc ý, khước mỗi khẽ cười: “Chuyện dài lắm, ta sẽ kể từ từ.”

“Các người cũng biết, năm trăm năm trước nhà Chu diệt vong, từ đó cục diện thống nhất thiên hạ chưa từng xuất hiện trở lại. Cha ta nói ban đầu, các nước chư hầu lớn nhỏ của nhà Chu gồm hơn một trăm bảy mươi, các nước liên tục thôn tính nhau, sau rốt mới hình thành nên cục diện bốn nước Hàn,

Triệu, Ngụy, Sở. Chừng hơn bốn trăm năm trước, thiên hạ có hơn ba mươi nước, Thanh Nguyên tự xuất hiện một vị phật sống cực kỳ lợi hại hiểu biết cả quá khứ lẫn tương lai, có người hỏi ông ta liệu thiên hạ có thể trở về cục diện thống nhất như hơn trăm năm trước chăng? Ông ta đáp, cần có ‘Tha hóa tự tại thiên vương’ chuyển thế mới được, người đó là bậc vương giả có sức mạnh hoán đổi thời thế.”

“Tha hóa tự tại thiên vương là vị vương giả nào?” Báo Sơn chen lời.

“Cha ta bảo nhà phật chú trọng lục đạo luân hồi, trong lục đạo thì Thiên đạo đứng đầu, Thiên đạo lại chia làm ‘dục giới’, ‘sắc giới’ và ‘vô sắc giới’ trong đó Dục giới chia làm lục trùng thiên, trùng thiên thứ sáu là Tha hóa tự tại thiên, ‘Tha hóa tự tại thiên vương’ tất nhiên là vương giả ở đó.”

“Đạo thứ sáu hướng đến thế giới của thần phật, nên ta cho rằng thực tế vị phật sống đó muốn nói là nếu thống nhất thiên hạ tất phải xuất hiện người lợi hại nhất lục đạo. Như thế có khác gì không nói.” Đường Mật bĩu môi, cho rằng mấy hòa thượng cổ đại cố ý giở trò bịp bợm.

“Chuyện này thì ta không biết, dù sao cha ta cũng nói rằng bị phật sống đó còn cho biết ‘Tha hóa tự tại thiên vương’ cần một người phụ tá, người này sẽ đột ngột xuất hiện như từ trên trời rơi xuống, có thể nhìn thấu mệnh trời, vì nguyên do này mà có danh xưng Đọa Thiên. Không hiểu sao lời sấm này bị đồn ra ngoài, các đời vương giả có hùng tâm đều muốn nhất thống thiên hạ, tất phải được phật sống coi là ‘Tha hóa tự tại thiên vương’ luân hồi chuyển thế, họ bèn liên tục xây dựng miếu thờ ở quốc gia của mình, hòng được phật sống các đời ủng hộ. Nhưng chùa miếu trong thiên hạ ngày càng nhiều mà chưa có vương giả nào thống nhất được thiên hạ, hơn hai trăm năm qua đi, quan niệm về ‘Tha hóa tự tại thiên vương’ có thể biến đổi thời thế dần bị quên lãng.”

Đường Mật đột nhiên nhận ra vị hòa thượng cổ đại này thực ra là một cao thủ sắp đặt, liền xen lời: “Vị phật sống nói ra câu đó thật lợi hại, ông ta

không có tiền hay thế lực để đến đâu cũng lập miếu xây chùa, chỉ dựa vào một câu nói đó tạo ra dư luận khiến các quân vương nhao nhao xây hộ. Ta dám chắc thế lực nhà phật hưng khởi được là từ ông ta.”

Tư Đồ Thận lần đầu tiên được nghe đến quan điểm này, ngưng thần ngẫm nghĩ: “Thời kỳ Phật gia hưng thịnh xác thật từ ba bốn trăm năm trước, nhưng ta không nghĩ đến điều người vừa nói. Ta nhớ từng hỏi cha rằng nếu các quân vương được phật gia ủng hộ chưa từng thống nhất thiên hạ, sao họ còn tiếp tục tin tưởng ủng hộ nhà phật?”

Đường Mật bật cười: “Người ta chẳng phải nói cần Đọa Thiên sao, ‘Tha hóa tự tại thiên vương’ có rồi mà chưa thấy Đọa Thiên từ trên trời giáng xuống thì trách được ai? Ha ha, hòa thượng đó không thật thà rồi.”

Tư Đồ Thận vốn uể oải tựa vào gốc cây, nghe Đường Mật nói liền hứng thú hẳn lên, quan sát kỹ lưỡng cô bé như búp bê đó: “Cha nói phật sống các đời giải thích là cái gì mà mệnh trời chưa tới, người trời không giáng xuống.”

“Cổ nhân có cách nghĩ khác hẳn chúng ta.” Bạch Chỉ Vi chợt cảm khái, “ta hiện giờ vẫn chưa nghĩ thông vì sao quốc gia của mình không muốn hợp với quốc gia khác thành một nước?”

“Vì cục diện bốn nước như bây giờ đã tồn tại được mấy trăm năm. Người không nghĩ thế là đương nhiên, các quân vương muốn thống nhất đều là nhân vật ở khoảng một trăm năm sau khi triều Chu diệt vong.” Đường Mật giải thích.

“Ồ, từ đó trở đi, chúng ta đọc sử sách hình như toàn viết các nước thi thố sách lược cường quốc thế nào, thành bá chủ như thế nào, quả thật không có nhân vật muốn nhất thống thiên hạ.” Báo Sơn chen vào một câu.

“Có đấy, có đấy, ta sắp kể đến rồi, các người đừng xen lời.” Tư Đồ Thận nói: “Không phải đã nói việc thống nhất đó bị người đời quên lãng sau hai

ba trăm năm rồi sao. Cha ta bảo, lúc đó cục diện bảy nước tồn tại được hơn hai trăm năm, nước Triệu xuất hiện một vị quân vương, người này cách chúng ta hơn trăm năm, không thể coi là quá cổ xưa, hơn nữa chúng ta có thể xem trong sử sách. Triệu thư chỉ viết lại về ông ta chừng hai, ba chục chữ, nhưng thực tế đây là một nhân vật rất thú vị. Cha ta nói, việc của ông ta không thể kể cho trẻ con nghe.”

“Vì sao?” Ba thánh giả không hện mà cùng hỏi.

“Cha bảo trẻ con chưa hiểu thị phi, dễ sa vào ma đạo. Ồ, ta kể tiếp nhé. Cha ta bảo lúc đó thế lực Thanh Nguyên tự mạnh hơn bây giờ nhiều, chùa miếu của họ ở các nước không chỉ rất hùng vĩ, nhân tài vô số, thậm chí có thể ảnh hưởng đến chính trị các nước. Đương nhiên thành tựu này không dựa vào truyền thuyết ‘Tha hóa tự tại thiên vương’, người ta phát triển mấy trăm năm, tự lâu đã không cần viện vào thứ huyền bí xa vời đó nữa, hà huống lúc đó làm gì còn ai nhớ đến truyền thuyết. Lại nói về vị Triệu vương ấy, ông ta cho rằng thế lực nhà phật là trở lực lớn với mình, hơn nữa khi ấy tầng nhân không thanh tâm quả dục như hiện tại. Triệu vương đó bèn nói rằng các tăng nhân cường chiếm ruộng đất quanh chùa miếu, đàn áp bách tính, thao túng triều cương, còn tiết lộ tình báo của nước Triệu cho ngoại quốc, nên ông ta hạ lệnh trong một ngày phải san bằng mọi chùa miếu trong nước Triệu. Việc đó gây ra ảnh hưởng lớn, sau đấy phật sống của Thanh Nguyên tự viết một bức thư khẩn cho ông ta, đại khái khuyên nhủ gì đó, về chuyện này không ai biết cả. Tóm lại, ông ta đọc thư xong liền hồi âm, lời lẽ phi thường khách khí, song chữ ký lại là ‘Đệ lục thiên Ma vương’.” Tư Đồ Thận kể đến đây liền dừng lại, nhìn các đồng môn đầy thâm ý.

“Đệ lục thiên có hàm ý ông ta là ‘tha hóa tự tại thiên’, đúng không?” Bạch Chỉ Vi hỏi.

“Đúng, vị Triệu vương đó tự phong làm ‘Tha hóa tự tại thiên vương’, hoàn toàn không coi Thanh Nguyên tự và nhà phật vào đâu.” Tư Đồ Thận

kể tới đây, nét mặt hiện rõ khao khát.

“Không chỉ thế,” Đường Mật không nhịn được, buột miệng xen lời, “nhà phật nói rằng người thuyết luân hồi đến Tha hóa tự tại thiên có thể hưởng thụ niềm vui của người khác, có thể tự tại rong chơi nên người ta mê luyện chốn này, không thể đốn ngộ thành phật để rồi vượt khỏi lục đạo luân hồi. Thành ra ‘Tha hóa tự tại thiên vương’ là địch nhân của người một lòng thành phật, cũng là Phật địch. Thực ra ý của vị vương giả đó là chỉ cần ông ta còn sống sẽ tự do sinh tồn theo ý chí của mình, hưởng thụ niềm vui trên đời là đủ rồi, không cần cân nhắc đến vấn đề sau khi chết đi, cũng không ngại coi nhà phật trong toàn thiên hạ là địch nhân.”

“Người như thế...” Bạch Chỉ Vi cảm khái, nhất thời không biết nên nói gì, liền nhìn lên vòm trời đêm xa xăm thần bí.

Tư Đồ Thận tiếp lời: “Có lẽ các người cũng biết, công phu Thục Sơn chúng ta có một phần của Thanh Nguyên tự, vì lúc đó tổ sư của chúng ta tu luyện phật pháp ở Thanh Nguyên tự. Nhưng cha ta nói, người Thanh Nguyên tự cho rằng chúng ta học lén công phu của họ, căn bản không vững vàng, bởi tổ sư Thục Sơn từ bé đã yếu ớt, bị đưa lên Thanh Nguyên tự, chỉ học phật pháp, lại chưa từng được vị sư phụ nào dạy dỗ công phu, hoàn toàn do người dựa vào thiên tài trác tuyệt lĩnh ngộ ra. Lại nói đến vị phật sống đó, nhận được thư hồi đáp thì giận đến dựng đứng râu tóc, không hiểu vì sao tổ sư gia Thục Sơn chúng ta ở cạnh đó bèn cầm bút viết thư trả lời, cha ta không biết nội dung, chỉ là chữ kí của người rất rõ ràng: Đọa Thiên.”

Kể xong, Tư Đồ Thận ngẩng đầu nhìn trời sao tối sẫm ngoài xa, cảm khái vô hạn: “Lúc đó Đọa Thiên và Ma vương đều là thiếu niên mười bảy, mười tám tuổi.”

“Thật là những nhân vật khiến người ta khao khát. Thiếu niên tự phong là Ma vương và thiếu niên tự nhận là Đọa Thiên rồi cũng có ngày gặp

nhau.” Đường Mật ôm mặt thở than, có phần hối tiếc đã không xuyên việt về thời đại đó.

“Sau đó, vì sao...” Báo Sơn chưa hỏi xong liền bị tiếng gọi của Trương Úy cắt ngang. Gã thở hồng hộc chạy tới, toàn thân dính đầy hạt đen nhánh đã khô, móc một cái bình nhỏ màu đen trong ngực áo ra: “Đây, đây này.”

Tư Đồ Thận đón lấy, đổ một viên thuốc đỏ lòn lớn cỡ quả trứng chim bồ câu ra, nói có phần khoe mẽ: “Đây là thánh dược liệu thương ‘Cửu vinh hồi thiên đan’ của Thục Sơn.” Đoạn tống viên thuốc vào mồm. Cùng lúc đó, y nhìn thấy sau lưng Trương Úy có một bóng người màu xám vô thanh vô tức từ trên không đáp xuống như chim trời, liền kinh hãi nuốt chửng viên thuốc, hô hấp nghẹn lại.

Bóng xám thấy sắc mặt Tư Đồ Thận nháy mắt chuyển thành nhợt nhạt liền khẽ lướt tới sau lưng y, phất khẽ tay áo, vỗ một chưởng lên lưng. Cổ họng Tư Đồ Thận chấn động, viên thuốc nuốt xuống bụng, hơi thở trở lại bình thường.

Chúng nhân nhận ra vẻ mặt người đó lạnh lùng, một con mắt ánh lên màu xanh pha trắng, chính là điện giám Mục Hiến của Ngự Kiếm đường, liền cùng quỳ xuống, đồng thanh: “Kính chào điện giám đại nhân.”

Mục Hiến chấp tay đứng im, lạnh lùng nhìn cả nhóm, nhất thời bầu không khí chuyển thành căng thẳng như trước cơn mưa bão.

THỤC SƠN THIẾU NIÊN

Hạ Sinh

www.dtv-ebook.com

Quyển 1 Chương 15

Tuổi Trẻ

Thế giới rất yên tĩnh, gió đêm cũng không dám lay động cành lá.

Đường Mật nhớ đến danh ngôn của tiên sinh Lỗ Tấn: Không nên chết trong trầm mặc mà nên bạo phát trong trầm mặc.

Nó chọn cách bạo phát.

“Chuyện này, Mục điện giám, chuyện là thế này.” Đường Mật nghiêng rằng lên tiếng: “Tối qua Trương Úy và chúng con học kiếm thuật ở Huyền Thiên các trên Vô Vọng phong xong liền xuống núi. Trương Úy lấy viên ngọc bảo bối cho chúng con xem, kết quả không cẩn thận rơi mất vào khu rừng bên ngoài dãy bậc đá. Lúc đó trời tối quá, mấy đứa chúng con lại võ công kém cỏi, không dám đi tìm, liền nhờ Tư Đồ Thận và Báo Sơn đến giúp tìm bảo bối.”

Mục Hiến liếc Đường Mật, khước môi hơi máy, sau cùng cũng mở miệng: “Trương Úy, đưa bảo bối cho ta xem.”

Trương Úy quỳ dưới đất, móc Trầm địch ra đưa lên quá đỉnh đầu. Mục Hoảng cầm lấy xem kỹ rồi trả lại: “Đích xác là bảo bối tốt, mất đi thật đáng tiếc. Trương Úy, con lấy được bảo bối này từ đâu?”

“Thưa điện giám, đây là vật khi Ủy lên Thục Sơn được gia mẫu cho, là bảo vật hộ thân gia truyền.” Trương Ủy cúi đầu đáp, không dám nhìn Mục Hiển, mỗi lần nghĩ đến cảnh con mắt trắng ánh xanh của điện giám đại nhân nhìn, nó lại lạnh buốt cõi lòng.

“Tư Đồ Thận, ‘Cửu vinh hồi thiên đan’ từ đâu mà có?” Mục Hiển quay sang hỏi Tư Đồ Thận.

“Cha con cho.” Giọng Tư Đồ Thận rất nhỏ, cơ hồ không thành tiếng.

“Hừ.” Mục Hiển chưa dứt lời liền xuất thủ, tay phải nắm lấy cổ tay Tư Đồ Thận, tay trái kéo mạnh cổ áo y, vết thương đỏ ửng như bị vết roi quật trên ngực lộ ra quá nửa: “Chút thương vật này mà người dùng đến ‘Cửu vinh hồi thiên đan’? Thánh dược trị thương của Thục Sơn chỉ còn một viên trong tay cha người, ông ta giao cho người hả? Nói thật đi, lấy trộm có phải không?”

“Vâng, điện giám đại nhân.” Tư Đồ Thận cúi đầu thật thấp, đổi thành khẩu khí rất thành khẩn mà bọn Trương Ủy hay dùng: “Gia phụ không hề biết, chính Thận, vâng, đã tự tiện lấy.”

Có lẽ Mục Hiển thấy Trương Ủy và Tư Đồ Thận nói năng quá cẩn thận, liền quay sang Đường Mật còn tương đối thoải mái hỏi: “Cái gì trên mình các người? Gặp phải Xích phong tứ dực xà, đúng không?”

“Thưa điện giám, con gặp rắn bốn cánh trong rừng, có phải là Xích phong tứ dực xà mà điện giám nhắc đến?” Đường Mật nhướng mắt lên, nhìn thẳng vào ánh mắt nghiêm khắc của Mục Hiển, nó không dám tránh, trong lòng cố lên gân, sợ cái gì, tỷ tỷ ta đây không phải trẻ nít mười mấy tuổi đâu nhé.

Mục Hiển nhìn thẳng vào đôi con ngươi đen trắng rõ ràng của nó, thầm lấy làm lạ, ánh mắt thẳng thắn thế lại nói dối ư? Chỉ là cô bé này không hề bé gan tí nào. Xưa nay lão không thích những kiếm đồng phá hoại quy củ

nhưng không hiểu sao lần này không muốn truy cứu: “Đứng dậy hết đi, mau về tắm rửa, nếu trong rừng xuất hiện Xích phong tứ dực xà, sau này tuyệt đối nghiêm cấm tự tiện đi vào, sáng mai ta sẽ nói với các kiếm đồng của Ngự Kiếm đường, nếu có ai lấy thân mình ra thử thì điểm hạnh kiếm năm nay coi như kết thúc.”

Lời Mục Hiến còn văng bên tai mấy đứa thì bóng lão đã khuất, Bạch Chỉ Vi thở phào: “Đường Mật, người lớn mật quá, ta sợ gần chết.”

“Trương Úy, bị người ta bám theo mà người không biết hả?” Tư Đồ Thận oán trách.

“Người bị người có võ công ngang với điện giám đại nhân bám theo thì có phát giác được không?” Bạch Chỉ Vi trừng mắt nhìn y.

“Đúng, nói cho cùng chủ ý là người đề ra.” Đường Mật hòa thêm, những lúc thế này nó và Bạch Chỉ Vi đều một lòng đối phó người ngoài.

“Không nói nữa, không nói nữa, ta sợ hai cô rồi.” Tư Đồ Thận ảo não, rảo bước đi luôn.

Nhưng nếu một người gặp phải việc xui xẻo tấ trong thời gian ngắn sẽ gặp tiếp, đây là ‘định luật liên tục phát sinh xui xẻo’ mà Đường Mật dựa vào kinh nghiệm sống hơn hai mươi năm tổng kết ra.

Nên khi cả nhóm về đến cửa Ngự Kiếm đường, thấy ngay Ti viện Tần ma ma của Mai uyển và Ti viện Phúc bá của Tùng uyển đứng đợi sẵn.

Phúc bá là ông già dễ tính, người cực kỳ gầy gò, cái mũi đỏ ửng rất bắt mắt, vì ông thích trò chuyện nên các nam kiếm đồng hay tìm đến ông nhờ vả rất nhiều chuyện. Các nữ kiếm đồng không có may mắn đó, thân hình Tần ma ma to lớn, lúc đi lại thành thạch như núi lay, mắng người như nước sông miên man chảy, thấy hai cô bé trong dáng vẻ nhếch nhác đi về, mũi thit trên mặt liền rung lên, giọng nói như thanh la quất tới rất mật: “Trời

cao đất dày ơ, điện giám bảo chúng ta ở đây đưa mấy kiếm đồng đi tắm, bộ dạng các người thế này còn tắm cái nổi gì? Hai cô nương các người có cần thanh danh nữa không, lại qua lại với mấy thằng ranh vương bát đản.” Dứt lời hai tay bà ta vung lên, xách cổ Đường Mật và Bạch Chỉ Vi đi vào trong.

Đường Mật và Bạch Chỉ Vi không dám lên tiếng, đều biết rằng nói thêm một câu là lãnh đủ một tràng, liền mặc cho Tần ma ma mắng suốt dọc đường: “Con gái con đứa, tự thân không cần thanh danh cũng phải nghĩ đến danh dự của người khác chứ, phải nghĩ đến danh dự của Thục Sơn. Các người thế này, dọc đường chắc có bao người cười chê Thục Sơn chúng ta, phải không?”

Đường Mật thầm rủa: Người nào hả? Dọc đường không có lấy nửa mái nhà, bà gào lên thế này thì người toàn thiên hạ mới biết.

Vất vả một lúc mới đến ao tắm, Tần ma ma tạm dừng lời, Đường Mật cùng Bạch Chỉ Vi nhanh chóng nhảy xuống, chắc rằng bóng người to lớn kia khuất hẳn mới cùng thở phào.

Đường Mật hít một hơi, ngụp xuống làn nước ấm, áp lực mềm mại từ tứ phía tràn đến, vượt lên đỉnh đầu, bao phủ toàn thân nó. Dễ chịu thật, cũng như bồn tắm ở nhà. Đột nhiên nghĩ đến gia đình, nước mắt nó lại rơi, tan biến vô ảnh vô tung vào ao nước.

Tốt quá, nó nghĩ, không ai thấy mình khóc.

Lúc nó ngoi lên mặt nước, thấy gương mặt Bạch Chỉ Vi đang trầm tư, bèn mỉm cười với cô bé. Bạch Chỉ Vi cũng thấy nó ngoi lên, liền chỉ vào vai nó: “Đường Mật, vết thương này là sao?”

“Vết này hả?” Đường Mật vuốt ve vết thương từ xương cổ bên trái kéo dài xuống sườn: “Không nhớ nữa, đáng sợ lắm, hình như có người định một đao chém đứt tay ta. Tông chủ Thuật tông nói là lúc thấy ta thì ta đã mang vết thương này, nếu ông ta không cứu, ta chết từ lâu rồi.”

Bạch Chỉ Vi nhìn vết thương đáng sợ đó, hít sâu một hơi khí lạnh: “Nhất định lúc đó đau lắm?”

Đường Mật lắc đầu: “Cũng may lúc ta tỉnh lại vết thương đã đóng vảy, không phải chịu đựng nhiều lắm.”

Bạch Chỉ Vi hình như nhớ ra gì đó, đứng lên kéo Đường Mật: “Đường Mật, sang đây, người nghe đi.”

Động tác đó khiến nửa thân thể Bạch Chỉ Vi lộ khỏi mặt nước, cô bé đã bắt đầu phát dục, ngực hơi nhô lên, hiện rõ đường nét ẩn hiện của tuổi thiếu nữ, Đường Mật chột đỏ mặt, lén liếc xuống ngực mình, thầm thở phào.

Ao tắm này tọa lạc ở cuối Ngự Kiếm đường, thực tế nó là suối nước nóng lộ thiên, ngăn thành hai bên cho nam và nữ tắm, nên nếu nghe kĩ vẫn thấy tiếng con trai ở bên kia. Giọng Tư Đồ Thận vang hơn hết: “Trương Úy, năm nay người chạm phải hai nữ ma đầu đó đúng là xui xẻo hết cỡ. Năm đó mà người nghiêng rằng qua được cùng chúng ta có phải tốt không, tiếc là người ngất xỉu.”

“Ta thấy cũng tốt mà, họ coi ta là bạn bè. Còn về ngũ đại điện thí, mẹ ta có nói chỉ cần nỗ lực là được, kết quả thế nào không quan trọng.” Giọng Trương Úy cất lên.

“Tức là người không muốn làm đại tướng quân?” Tư Đồ Thận hỏi.

“Đương nhiên muốn, nên ta phải cố gắng.” Trương Úy đáp.

“Người cũng muốn làm đại tướng quân?” Giọng nói trầm trầm đó là Báo Sơn đang thời kỳ vỡ giọng, “ta cũng thế, mộng tưởng của ta là trở thành đại tướng quân.”

“Thật hả, tốt quá.” Trương Úy gặp được người đồng chí đồng đạo, giọng lộ rõ vẻ hưng phấn.

“Người không học thành tài ở Thục Sơn, sao mà làm được?” Tư Đồ Thận lại hỏi.

“Nên cần phải cố gắng. Cũng như người, muốn trở thành Thục Sơn đệ nhất cao thủ nhưng hiện tại chưa bằng được Hoàn Lan và Mộ Dung Phi, người không cố gắng sao?” Trương Úy hỏi ngược.

Tư Đồ Thận tắt tiếng, bên kia tường, hai thiếu nữ nhìn nhau bật miệng cười. Đường Mật than thầm, hay cho tên đầu to, học được cả bản lĩnh sát nhân vô hình của Bạch Chỉ Vi.

Một lúc sau, bên kia tường vang lên tiếng Tư Đồ Thận nói khê: “Hoàn Lan, Mộ Dung Phi, sẽ có ngày ta đánh bại các người.”

Bạch Chỉ Vi nghe thấy, hạ giọng bảo Đường Mật: “Đường Mật, gặp được các người thật tốt.”

“Hả? Thế nào, muốn mượn tiền ta cứ nói thẳng ra đi.” Đường Mật không chịu được việc người ta có tình cảm với mình.

Bạch Chỉ Vi phì cười, kéo nó rời xa bức tường thấp: “Ta vốn không có mộng tưởng gì. Ta đến đây chỉ vì đã mười hai tuổi rồi, người cũng biết ở gia đình như nhà ta, mười lăm tuổi sẽ làm lễ cập kê rồi gả cho người ta nên mười hai tuổi là đã có người đến dạm hỏi. Ta ghét việc đó nên đến Thục Sơn, ít nhất cũng trốn tránh được tới khi mười lăm tuổi. Hơn nữa con gái thì chỉ có lên học võ ở nơi như Thục Sơn mới không bị chê cười khi không lấy chồng hoặc lấy muộn. Nói như thế, rời Thục Sơn rồi ta có thể kéo dài thời gian lấy chồng. Người thấy đấy, ta vốn muốn ở lại đây mà.”

“Còn hiện tại?” Đường Mật hỏi, dìm nửa khuôn mặt xuống nước, chỉ để lộ hai con mắt đen láy, cười ranh mãnh hỏi Bạch Chỉ Vi.

“Hiện tại, ta hi vọng trở thành một nhân vật được người khác ngưỡng mộ.” Bạch Chỉ Vi đáp, chột tở về ngưỡng ngập, bổ sung một câu: “Ta

không có ý muốn trở thành kiệt xuất như Đọa Thiên đại nhân, ta muốn nói là chỉ ít con cháu tương lai của ta nhắc đến lão tổ mẫu đều cảm thán rằng cuộc đời tổ mẫu thật khiến người ta khao khát. Thế thôi.”

Đường Mật òng ọc thở ra một dải bong bóng trong nước, rồi bật cười, chỉ vào Bạch Chỉ Vi: “Lêu lêu, còn muốn gả cho người ta kìa, nghĩ đến cả con cháu rồi cơ đấy.”

Bạch Chỉ Vi đỏ mặt, hắt nước về phía nó: “Đường Mật đáng chết, không nghiêm chỉnh gì cả.”

Đường Mật cũng hắt lại, nhưng vừa nhấc tay lại thấy đau, liền kêu khê.

Bạch Chỉ Vi vội dừng lại hỏi: “Sao thế?”

“Ta thụ thương, chỗ này đau quá.” Đường Mật chỉ vào sườn.

“Đau thế nào?” Bạch Chỉ Vi tỏ ra quan tâm.

Đường Mật cảm giác một chốc: “Hiện tại không đau nữa, nhưng nhấc tay lên liền đau.”

Bạch Chỉ Vi nhìn vào chỗ Đường Mật chỉ, ngẩn ra rồi bật cười: “Đường Mật, bình thường thôi, đang trở mã đây mà.”

Đường Mật nhất thời không nghĩ ra, hỏi với vẻ thắc mắc: “Đâu, trở mã chỗ nào?”

Bạch Chỉ Vi bật cười vang, vừa cười vừa bảo: “Ngực đấy, ngực người sắp trở mã.”

Đường Mật liền đỏ bừng mặt, nhảy tới bịt miệng Bạch Chỉ Vi, hạ giọng: “Nhỏ tiếng chút đi, bên kia tường toàn là nam tử.”

“Ừ, ừ, ừ.” Bạch Chi Vi gật đầu, nhưng vẫn cười, trượt chân kéo cả Đường Mật xuống nước.

Nước sôi ầm trồm lên thân thể Đường Mật, trong tích tắc đó nó có ảo giác đang được nằm trong lòng mẹ.

Thời kỳ tuổi trẻ lại bắt đầu rồi, lúc đó nó đã nghĩ thế.

THỤC SƠN THIẾU NIÊN

Hạ Sinh

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 16

Vi Phạm Lệnh Cấm

Ngày hôm sau, toàn thể kiếm đồng tham gia buổi tập hợp ban sớm theo thường lệ, điện giám Ngự Kiếm đường Mục Hiến quả nhiên cảnh cáo các kiếm đồng không được tự tiện vượt khỏi dãy bậc đá, ai vi phạm sẽ bị trừ sạch điểm hạnh kiếm.

Sau buổi tập hợp, Đường Mật và Bạch Chỉ Vi, Trương Úy đang rời điện, từ xa đã thấy Hoàn Lan ôm kiếm đứng ở cửa chờ đợi, sắc mặt y khó coi như bị ai cướp mất hai trăm xâu tiền.

“Hoàn Lan, đợi sớm thế.” Đường Mật mỉm cười chào.

Hoàn Lan nghiêm mặt gật đầu: “Cho các người biết một việc, sau này đừng dính vào chuyện Thi vương và người áo xám nữa.”

“Vì sao?” Trương Úy rồi tỉnh rồi mù.

Hoàn Lan không đáp, quay người bước đi. Kỳ thật bản thân y cũng không hiểu vì sao ban nãy lại nói thế. Vốn y chỉ định hỏi: Sao tối qua các người vào rừng bắt yêu xà mà không rủ ta? Nhưng thấy ba đồng môn đi tới, y chợt cảm giác rằng mình chỉ là kẻ đứng ngoài, lập tức mọi hứng thú bay biến hết, cái gì mà ngầm điều tra, thật sự vô vị hết mức.

Y đi chưa đầy mấy bước liền bị giữ lại, ngoái nhìn hóa ra là tiểu tử Trương Úy.

“Hoàn Lan, không phải đã bảo cùng ngầm điều tra sao, thật ra người sao vậy?” Trương Úy vẫn nghi hoặc.

“Việc này vô nghĩa quá, điều tra ra thì sao? Điện giám sẽ vì thế cho người qua được ngũ đại điện thí hả? Trương Úy, có thời gian thì đi luyện công đi, năm nay ta còn phải qua kỳ điện thí thứ năm, không có thời gian quản chuyện bao đồng.” Hoàn Lan nhú mày, hất tay Trương Úy ra.

Đường Mật đi tới chặn đường Hoàn Lan, tỏ vẻ thành thật: “Có thể việc này không ý nghĩa bằng luyện công, nhưng Hoàn Lan, đợi đến ngày chúng ta trưởng thành, nhớ lại thời trẻ tuổi, ấn tượng sâu nhất, cảm giác vui vẻ nhất đều là những việc vô vị. Người chắc cũng không hi vọng sau này nhớ lại những năm ở Thục Sơn chỉ là mỗi ngày luyện công, luyện công, liên tục luyện công chứ?”

Hoàn Lan hoang mang trước những lời Đường Mật nói, lúc đó mới phát giác hai năm nay y ở Thục Sơn chỉ có luyện công, luyện công, liên tục luyện công.

Đường Mật thấy đối phương đổi sắc mặt, biết là y chịu ăn lời, liền trở lại dáng vẻ cười nheo nheo mắt đầy khả ái: “Hoàn Lan, chúng ta là bạn bè, việc này là câu đố cần bạn bè giải cùng, được không? Người không biết tối qua không có người, mấy người bọn ta chận vật thể nào đâu. Hơn nữa, lẽ nào người không hiểu kỳ chân tướng của sự việc?”

“Vậy cũng được, bất quá sau này có việc gì nhớ gọi ta, công phu của các người đều kém thế, gặp nguy hiểm thì làm được gì? Ta đi trước.” Khẩu khí Hoàn Lan không mềm đi nhưng Đường Mật biết sách lược nửa vô mộng ngựa nửa lôi kéo này của mình, cộng thêm khơi gợi một chút hiếu kỳ đã hữu hiệu.

Đội khi Hoàn Lan đi xa, Đường Mật mới thở phào. Tất nhiên nó biết giờ tâm kế ra với thiếu niên thực tế còn nhỏ hơn mình mấy tuổi không phải việc gì lỗi lạc, nhưng qua mấy trải nghiệm kỳ dị trong những ngày này, nó cảm giác trước mặt mình là các quân bài đang úp, mỗi lần mở một quân là tiến thêm một bước đến nguyên nhân vì sao mình lưu lạc tới thời không này, có lẽ khi tất cả các lá bài mở ra, nó sẽ về được thế giới cũ. Còn Hoàn Lan là trợ thủ mạnh nhất có thể khống chế mà nó tìm được trong lúc nhàn rỗi giữa khoảng thời gian mở các quân bài.

Hôm đó học kinh sử, Đường Mật liên tục phân thần, mãi mới hết giờ, nó kéo Bạch Chỉ Vi, Trương Úy đến Tín Thổ điện.

“Đường Mật, chậm chút đã, chuyện gì thế?” Bạch Chỉ Vi bị tụt lại, liền gọi.

“Tìm Mộ Dung Phi, các người có thấy việc Xích phong tứ dực xà có gì khác không?” Đường Mật vừa đi vừa nói.

“Khác chỗ nào?”

“Vì sao Xích phong tứ dực xà chúng ta gặp phải tối qua đáng sợ thế? Ba người bọn Tư Đồ Thận không đối phó được một con mà mình Mộ Dung Phi giết được, các người không thấy lạ sao?”

“Võ công của Mộ Dung Phi số một số hai tại Ngự Kiếm đường đấy.” Trương Úy đi sau nói.

Đường Mật lắc đầu: “Ta nghĩ đến việc đó rồi, ta đã thấy võ công của Hoàn Lan rồi, nếu đơn đấu thì ta tin là mạnh hơn Tư Đồ Thận nhưng hơn được cả Tư Đồ Thận và Báo Sơn ư? Vị tất. Võ công của Hoàn Lan và Mộ Dung Phi ngang nhau, sao lại dễ dàng giết được yêu xà để đoạt bảo vật? Ta phải hỏi kỹ quá trình y giết yêu xà.”

Trong lúc trao đổi, ba đưa đến Tín Thổ điện, vừa hay gặp lúc hết giờ, từng nhóm kiểm đồng từ trong điện đi ra, có cả Hoàn Lan.

Hoàn Lan không lớn hơn Trương Úy, chưa đến tuổi phát dục nhanh nhất, đi giữa một toán thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi vốn đang trở mã lớn nhanh, trông y càng gầy nhỏ. Hơn nữa y cũng khác biệt, khí chất lạnh lùng cô tịch nổi bật hẳn khỏi đám đông.

“Tìm ta?” Y hỏi.

“Ừ, coi là thế, đợi cả Mộ Dung Phi.” Trương Úy đáp, thấy ngay Mộ Dung Phi và một nữ kiểm đồng cười nói đi ra, liền vội chào: “Mộ Dung Phi, bên này, có việc cần tìm.”

Mộ Dung Phi vẫn giữ dáng vẻ tuy nhỏ tuổi nhưng phong độ hơn người, nhưng không hiểu sao Đường Mật cho rằng còn bé mà khí chất phong độ đã thành thế này càng khiến người ta muốn nện cho y một trận, đại khái vì y quá hoàn mỹ, dễ khiến người khác muốn phá hoại.

Nên khi Mộ Dung Phi lễ mạo hỏi: “Các vị đồng môn, có việc gì chẳng?” thì nó quả thật hết chịu nổi, liếc mắt ra hiệu cho Bạch Chỉ Vi.

Bạch Chỉ Vi từ bé đã được huấn luyện lễ nghi, liền làm bộ tịch rất trang trọng, khẽ ngẩng cằm lên: “Mộ Dung đồng môn, quấy nhiễu rồi. Chỉ là muốn hỏi đồng môn một việc.”

“Việc chi?”

“Việc này hơi khó nói.” Đường Mật có vẻ không chịu nổi nữa, chen lời: “Mộ Dung Phi, đều là bạn bè, có thể nói năng bình thường một chút được không? Bọn ta muốn hỏi người hôm gặp Xích phong tứ dục xà, yêu xà có lợi hại không?”

Mộ Dung Phi cười đầy hàm dưỡng: “Đồng môn nói xem thế nào mới là lợi hại?”

“À, có phun chất nhầy vào mình người không?”

“Không hề.”

“Phòng ngự cực tốt với pháp thuật?”

“Thường thôi.”

“Hành động nhanh nhẹn, lực công kích cực mạnh?”

“Cũng bình thường.”

“Không đánh lại người, yêu xà có gọi đồng bạn đến giúp không.”

“Không hề.”

“Mộ Dung Phi, yêu vật chúng ta và người gặp liệu có cùng phải là Xích phong tứ dực xà không?” Đường Mật tỏ vẻ nghi hoặc.

Mộ Dung Phi cười thản nhiên: “Lợi hại hay không vốn chỉ mang tính tương đối, Phi thấy không lợi hại vị tất các vị cũng thế.”

Đường Mật ngăn người, lúc đó mới nhận ra Mộ Dung Phi không phải trẻ con dễ bắt nạt, tâm tư nó máy động: “Người đã nói thế, tối nay chúng ta cùng vào rừng, để xem người dễ dàng giải quyết yêu vật chúng ta không đối phó nổi như thế nào, được chứ?”

Nó dứt lời, giọng Trương Ủy chen ngang: “Không được, điện giám cũng nói không được rời khỏi dãy bậc đá, bằng không điểm hạnh kiểm sẽ bị trừ hết.”

“Thì người đừng đi, ta và Chỉ Vi không cần điểm, không bị điện giám thấy là được rồi, còn hai người?” Đường Mật nhìn sang Hoàn Lan và Mộ Dung Phi.

Hoàn Lan vốn cũng muốn bắt Xích phong tứ dực xà, hà huống ai cũng biết tối qua bọn Tư Đồ Thận nhếch nhác trở về, y cũng muốn xem Mộ Dung Phi thật ra có bản lĩnh gì, liền đồng ý: “Ta đi.”

Mộ Dung Phi nhướn mày: “Được, trời tối gặp nhau ở sau Ngự Kiếm đường, lúc đó điện giám đang tuần tra Mai uyển và Tùng uyển, chắc không vấn đề gì.”

Bốn đứa quyết định xong, chỉ còn Trương Úy vẫn bám theo Bạch Chỉ Vi và Đường Mật khuyên can: “Đường Mật, vì sao nhất định phải làm rõ chuyện này? Nếu chỉ điện giám phát hiện, bị trừ điểm cũng đành. Hôm đó người cũng thấy Xích phong tứ dực xà lợi hại thế nào, nếu xảy ra chuyện gì thì sao?”

Đường Mật dừng chân, nhìn gã với vẻ thật lòng: “Đầu to, người không hiểu đâu, hiện tại việc gì của Thục Sơn ta không nghĩ ra cũng đều rất quan trọng, đều có thể liên quan đến tương lai của ta. Bí mật ẩn tàng ở Thục Sơn cũng quan trọng với ta như điểm thành tích với người, hiểu không? Ta được tông chủ Thuật tông tìm thấy ở Thục Sơn, hoàn toàn không còn nhớ tí nào vì sao lại đến đây. Nếu người đánh mất vật gì, chí ít cũng còn manh mối tìm kiếm, nhưng ta từng đến nơi tông chủ tìm được ta, ở đó không có gì hết, ta không biết nên tìm kiếm từ đâu. Giờ ta chỉ biết tìm hi vọng từ những việc kỳ dị xảy ra quanh mình, khả năng sau cùng mọi việc đều không liên quan đến ta nhưng hiện tại ta chỉ còn cách đó, biết chưa hả?”

Trương Úy nhất thời không hiểu được hết, ngẩn ra nhìn nó.

Đường Mật lắc đầu, ném lại một câu: “Yên tâm, nếu bị điện giám phát hiện, ta sẽ bảo rằng người liều chết ngăn cản, tuyệt đối sẽ không để liên lụy

đến người.” Rồi cùng Bạch Chỉ Vi rời đi.

Đợi trời tối, Đường Mật và Bạch Chỉ Vi đến cửa Ngự Kiếm đường theo ước hẹn, thấy ba nam kiếm đồng đợi sẵn, thiếu niên đầu to vẫy tay với hai cô bé, toét miệng cười, hàm răng trắng cực kỳ bắt mắt trong bóng đêm.

“Đầu to?” Đường Mật và Bạch Chỉ Vi hô khẽ.

“Chuyện này hả? Ta không yên tâm. Tuy nói là võ công của ta không cao nhưng cũng có đôi chút tác dụng.” Trương Úy cười ha hả, “hơn nữa đều là bạn bè, việc quan trọng với Đường Mật người, ta tất phải giúp, bằng không ta sẽ khó chịu lắm.”

“Được, vậy cùng đi. Nhưng đầu to này, vạn nhất bị trừ điểm, đừng có khóc đấy.” Đường Mật trêu.

Trương Úy chỉ cười, không nói thêm gì.

Đường Mật chợt có cảm giác thêm gã là nó cao hứng hẳn, dù biết rõ gã không có tác dụng gì nhiều, kỳ quái thật.

THỰC SƠN THIẾU NIÊN

Hạ Sinh

www.dtv-ebook.com

Quyển 1 Chương 17

Kỳ Ngộ Trong Rừng

Đã có kinh nghiệm mấy lần trước, cả toán nhanh chóng đi qua bãi cỏ ngoài ven tiến vào rừng Áo hải.

Ánh trăng rọi xuống rừng, lửa thừa như tuyết đọng.

Cảnh sắc tuy đẹp nhưng ai nấy đều cúi đầu, tìm kỹ từng gốc cây ngọn cỏ. Đường Mật đã định sẵn, tương lai nhất định phải đến hân thưởng cảnh đêm ở Áo hải.

“Đẹp quá.” Bạch Chỉ Vi buông lời khen ngợi.

Chúng nhân nhìn theo, Bạch Chỉ Vi đang nhìn chăm chú một con bướm đậu trên lá cỏ. Con bướm trong suốt như thủy tinh, tắm mình trong ánh trăng bạc, đôi cánh mỏng manh khẽ vẫy vẫy, ánh trăng chảy tràn giữa hai cái cánh yếu ớt, màu sắc óng ánh tỏa ra không ngớt.

“Hình như ta thấy loại bướm này có nhiều hơn ở bờ hồ đằng kia.”
Trương Úy bảo.

“Đẹp thật, có bắt được một con về không?” Đường Mật hỏi.

“Không được, nhiều loại hoa cỏ chim chóc côn trùng hình như chỉ sống được ở đây.” Trương Úy đáp.

Hai cô bé cùng thở dài, lưu luyến vô hạn nhìn con bướm trong suốt rồi mới tiếp tục cúi đầu cất bước, tiếp tục tìm tung tích Xích phong tứ dực xà.

Đường Mật tìm mãi đâm chán, thấy cách không xa lắm có khối đá cao cỡ nửa thân người, liền nhảy ngay lên đứng nhìn tứ phía, phát hiện còn mấy khối nữa tương tự, hình như tất cả được sắp đặt theo quy củ nào đó. Nó lấy làm lạ, gọi mấy đồng môn đến xem.

“Trận pháp gì đó thì phải.” Mộ Dung Phi nhảy khỏi tảng đá.

Hoàn Lan cũng nhảy lên xem kỹ một hồi cách bố trí các tảng đá: “Trận pháp chưa hoàn thiện, còn thiếu nhiều quá nên không nhận ra trận pháp gì.”

Đường Mật cúi nhìn lớp rêu xanh mọc dưới tảng đá: “Hình như mớ đá này có ở đây lâu lắm rồi, là trận pháp của cổ nhân để lại chăng?”

“Im nào,” Hoàn Lan đứng trên tảng đá đột nhiên cúi đầu, hạ giọng: “Ta thấy rồi, bên kia có một con.”

Mấy đứa nín thở theo sau Hoàn Lan, đi không đầy mấy bước quả nhiên thấy một con Xích phong tứ dực xà cuộn mình dưới bụi cây. Yêu xà cũng cảnh giác dị thường, từ xa đã phát hiện, liền ngẩng đầu thè lưỡi nhìn cả toán đầy e dè.

Đường Mật liếc Mộ Dung Phi, y mỉm cười hiểu ý, một mình xách kiếm bước tới. Yêu xà xòe cánh bay lên lưng chừng không, Mộ Dung Phi chưa tới nơi đã dừng bước, tay bắt kiếm quyết vạch lên không, quát khê: “Phá.” Tiếp đó trường kiếm cắm lại vào bao, hai tay y kết ấn, ngón giữa tay phải chỉ lên trời, quát to: “Thiên lôi.” Ngón giữa tay kia chỉ xuống đất quát thật nhanh: “Địa hỏa.”

Mấy động tác của y liền lạc như hành vân lưu thủy, một đạo bạch quang kèm theo tiếng nổ bổ trúng mình yêu xà, tiếng sấm chưa tan thì một ngọn

lửa từ dưới đất bùng lên, nuốt trọn yêu vật trong màu vàng rừng rực. Lửa tắt đi cũng là lúc yêu xà rơi bịch xuống đất.

Đường Mật không khỏi bội phục, phương thức công kích khác nhau, uy lực pháp thuật bất đồng, kết quả cũng khác xa.

Mộ Dung Phi bước tới vung kiếm chém vào cái u đỏ dưới cằm Xích phong tứ dực xà, kiếm của y quá nhanh, chỉ thấy ánh đỏ lóe lên, mũi kiếm đã vút tới cằm yêu xà, chúng nhân đều cho rằng yêu xà thế là ô hô ai tai, nhưng không ngờ phản ứng của yêu xà cũng nhanh không kém, cắn luôn vào mũi kiếm. “Keng”, tiếng vang như kim loại va nhau chọc vào tai cả nhóm. Mộ Dung Phi không ngờ yêu xà còn sức phản kháng, liền tăng lực đâm mạnh vào yết hầu con rắn. Có điều sức cắn của yêu xà quá mạnh, y không nhích thêm được nửa phân, bèn trầm cổ tay rút kiếm ra, yêu xà há miệng, lại bay lên lưng chừng không.

Yêu xà uốn mình trên không, yêu quang sáng rực, Trương Ủy biết nó lại biến đổi liền kêu lên: “Mộ Dung Phi cẩn thận.” Dư âm chưa dứt, yêu xà đã biến thành toàn thân vàng chóa, rực lên dưới ánh trăng. Nơi duy nhất trên mình nó chưa biến thành màu vàng là cái bướu đỏ, tuy vẫn rực một màu máu song ánh lên lãnh quang như một cục bảo thạch.

Bọn Đường Mật chưa từng thấy con Xích phong tứ dực xà nào thế này, Bạch Chỉ Vi nhíu mày ngài: “Có lẽ đây mới là hình thái sau cùng của yêu xà.”

Xích phong tứ dực xà không để Mộ Dung Phi có thời gian thi triển pháp thuật, từ trên không lao xuống như tia sét vàng óng, Mộ Dung Phi vung kiếm nghênh đón, thoáng chốc đã được mấy hiệp. Cây kiếm của y múa lên dày mật, bất kể đầu, đuôi hay cánh yêu xà đánh tới đều bị ngăn lại. Thân rắn hình như đã biến thành kim cương bất hoại chi thân, mũi kiếm sắc bén của Mộ Dung Phi không thương tổn được mảy may.

Xích phong tứ dực xà tấn công mấy lần vẫn vô dụng liền vẩy mạnh hai cánh, quạt đuôi tới. Mộ Dung Phi giờ kiểm lên đỡ, không ngờ chỉ là hư chiêu, con rắn bay hẳn lên không rồi ngoái lại, mấy trăm mảnh đá vụn từ miệng nó bắn ra với uy thế rợp trời. Mộ Dung Phi không còn thời gian thi triển pháp thuật phòng ngự, cây kiếm lại chưa hết đà, cũng may y đang dùng chiêu thức phòng ngự, liền thuận thế xoay kiếm về che mặt, nhanh chóng hất văng vô số viên đá đang hung hãn lao vào thân kiếm cùng mặt y.

Đá vụn chỉ lớn cỡ viên bi nhưng dày như châu chấu, Mộ Dung Phi tuy bảo vệ được những bộ vị trọng yếu song không che được toàn thân. Vô số mảnh đá vụn đánh trúng đùi y, thân thể run lên nhưng vẫn nghiêng rằng không lùi bước. Chúng nhân đều nhận ra y sa vào hạ phong, Hoàn Lan lướt tới, đúng lúc yêu xà bắn ra loạt đá thứ hai, y dùng phong thuần hỗ trợ Mộ Dung Phi.

“Mộ Dung Phi, thương thế thế nào?” Y nhìn chăm chú yêu vật trên không.

“Không hề gì.” Mộ Dung Phi nhìn xuống đùi, tuy quần bị thủng nhiều chỗ nhưng sức phòng ngự của y không kém, gân cốt chưa hề thương tổn.

Xích phong tứ dực xà lượn một vòng trên không, hiển nhiên nó biết đối thủ sử dụng pháp thuật phòng ngự, liền ngửa cổ rít vang. Mặt đất dưới chân Mộ Dung Phi và Hoàn Lan chấn động, mấy chục mũi đá nhọn hoắt nhô lên, cơ hồ xuyên qua thân thể, cũng may phản ứng của cả hai nhanh nhạy, lập tức đề khí nhảy lên không, chật vật tránh thoát. Yêu xà thấy hai địch thủ nhảy lên, nó liền lao xuống đất, uốn mình cực nhanh rồi vút lên như mũi tên. Hoàn Lan vội thu tay, triệt thoái phong thuần rồi tuốt kiếm cùng Mộ Dung Phi hợp lực nghênh đón. Phong thuần được rút đi nhưng yêu xà không hề giảm tốc trên không, há to miệng phun ra tiếp một loạt đá vụn, rồi uốn mình tránh đi. Cũng may loạt đá từ dưới bắn lên, Mộ Dung Phi và Hoàn Lan đón đỡ dễ dàng hơn nhiều, không vất vả như lúc Mộ Dung Phi hướng lên không đón chặn.

Lần này, ngưng khí cả hai vừa hít cạn sạch, đáp xuống đất, ngẩng lên nhìn thấy ngay Xích phong tứ dực xà đang bay lượn, xem ra chuẩn bị công kích tiếp.

Trương Úy thò tay vào ngực áo móc Trầm địch ném cho hai đồng môn hòng giải quyết áp lực phòng ngự. Đường Mật vội ngăn lại, rít lên: “Không được, một con đã thế này, người còn định kéo cả đàn đến hả?”

“Làm thế nào bây giờ?” Trương Úy rồi lên: “Yêu vật này không cần chuẩn bị cũng thi thố được pháp thuật, cứ tiếp tục, họ sẽ thua mất.”

Xích phong tứ dực xà tiếp tục công kích, từ trên không rít lên bổ xuống. Hoàn Lan và Mộ Dung Phi chụm đầu thương lượng, Mộ Dung Phi đề khí nhảy lên không vung kiếm nghênh đón yêu xà, Hoàn Lan ở dưới đất thi triển thuật phá giáp. Lúc mới thi triển, kiếm của Mộ Dung Phi chém trúng cái đuôi rắn đang quất tới, kiếm quang lóe lên, nửa cái đuôi rụng xuống, yêu xà rít vang quay lại thình không, nhưng không bỏ chạy mà tiếp tục lao xuống. Mộ Dung Phi vừa đáp xuống đất, lại điểm mũi chân vút lên, Hoàn Lan cũng gần như đồng thời nhảy theo, cùng vung kiếm trả đòn. Kỳ quái là hai cây kiếm chém trúng mình yêu vật thì không hề thương tổn tí nào, y như lúc mới giao chiến.

“A, lực phòng ngự khôi phục nhanh thế.” Bạch Chỉ Vi hô lên kinh ngạc.

Yêu xà vừa lãnh đòn nên không cho Hoàn Lan và Mộ Dung Phi có thời gian thi thố pháp thuật, lợi dụng thân thể linh hoạt quần lấy cả hai, cứ hơi có cơ hội là nó lại dùng pháp thuật khiến hai kiếm đồng buộc phải cắt cử ra một chuyên tâm phòng ngự.

“Không được, ta phải lên thôi, để một người có thể chuyên tâm phòng ngự.” Trương Úy định xông lên.

Bạch Chỉ Vi kéo gã lại: “Không phải thế, hai người bọn họ chẳng phải một chuyên tâm phòng ngự, người kia công kích hả? Thêm người thì sức

tấn công thêm được là bao.”

Đường Mật nhìn cục diện hai đồng môn càng đánh càng kém thế: “Ta thấy cứ hoàn toàn không cần phòng ngự là hay hơn.”

Bạch Chỉ Vi và Trương Úy tỏ vẻ không hiểu, nó chỉ vào vô số sợi dây leo từ trên cây rũ xuống nói: “Tuy nói khinh công chúng ta không cao, dựa vào mấy sợi dây này có thể chém được yêu xà trên không, để hai người bọn họ xuống đất, tránh khỏi công kích pháp thuật của yêu xà, nhân lúc chúng ta lơ lửng trên không, toàn lực xuất ra một đòn có khi sẽ thành công.”

Bạch Chỉ Vi và Trương Úy đều thấy cách này khả thi, cả ba vội dùng khinh công không lấy gì làm cao cường nhảy lên các cành cây thấp, tìm dây leo buộc vào lưng, hai chân đạp mạnh, từ ba phía vùng kiếm đâm Xích phong tứ dực xà trên không.

Đường Mật hô: “Hoàn Lan, Mộ Dung Phi, lên cây ngay, bọn ta cầm chân nó, các người toàn lực xử lý nó đi.”

Hoàn Lan và Mộ Dung Phi lập tức hiểu ra, xuất một hư chiêu rồi tung mình nhảy lên hai cây cổ thụ. Lúc đó Xích phong tứ dực xà cũng thấy ba địch nhân từ ba hướng lao tới, kiếm thế chỉ công không thủ, nó dựa vào sức phòng ngự cực cao nên không kinh hoàng, nhắm vào địch nhân có kiếm thế hùng hồn nhất bắn ra một loạt đá vụn, đồng thời dùng đuôi và hai cánh nghênh kích hai địch nhân kia.

Người có kiếm thế hùng hồn nhất là Trương Úy, nhát kiếm này gã hoàn toàn làm theo lời Đường Mật, dốc toàn lực chỉ công không thủ nên không thể biến chiêu, lãnh đủ một loạt đá. Nếu không được dây leo buộc ở thắt lưng chắc gã đã đau đớn rớt phịch xuống. Cũng may Đường Mật và Bạch Chỉ Vi giao thủ một chiêu với yêu xà nên gã không chịu thiệt thòi gì.

Ngay sát na Đường Mật lướt qua mình yêu xà, hai làn băng tiễn từ hai gốc cây xẹt ra, một bắn vào bụng, một bắn cổ rắn. Yêu xà chưa kịp tít lên,

từ hai gốc cây bắn ra hai bóng người, kiếm mang lóe lên, hai thanh trường kiếm rực hàn quang đồng thời cắm vào cái u đỏ dưới cằm Xích phong tứ dực xà.

Nháy mắt, máu rần như thủy ngân phun lên không, nổ bùng tựa pháo hoa, hóa thành vô số giọt màu bạc trắng lấp lánh dưới ánh trăng, rơi xuống rồi tan đi, màn mưa máu màu bạc tung tóe trùm lên năm kiếm đồng.

Cả năm nháy xuống đất, thân mình đều ánh màu máu rần lấp lánh.

“Đầu to, thế nào rồi?” Đường Mật hỏi đầy lo lắng.

“Bị thương ở đâu?” Bạch Chỉ Vi cũng đi tới.

Trương Úy ngồi phịch xuống đất: “Đau chết ta thôi, hình như chỗ nào cũng bị thương.”

Hoàn Lan và Mộ Dung Phi cùng bước đến, giúp Trương Úy kiểm tra kỹ một phen, phát hiện toàn thân gã đều là vết bầm vì bị đá vụn đánh trúng nhưng không chảy máu. Mộ Dung Phi bảo: “Trương Úy, không ngờ năng lực phòng ngự của người khá thế.”

“Đây là da thô thịt dày.” Bạch Chỉ Vi thấy Trương Úy không sao liền trở lại ngữ khí bình thường.

“Ha ha, bình thường chăm khổ luyện nên được đền đáp.” Trương Úy hiếm khi được người ta tán dương, liền cười vui vẻ, quên cả cơn đau.

“Chúng ta xem có bảo bối nào đi.” Đường Mật nói, nó đâu thể quên việc quan trọng như thế.

Hoàn Lan xoay kiếm rạch vào cái bướu đỏ trên thi thể rần, một đồng đồ vật tuôn ra.

Tức thì tất cả đều sáng mắt, chà chà, thấy được hòm châu báu rồi.

THỤC SƠN THIẾU NIÊN

Hạ Sinh

www.dtv-ebook.com

Quyển 1 Chương 18

Dị Bảo

Gió lùa mây che mặt trăng, năm tiểu tặc ngồi chia chiến lợi phẩm.

Giám định cổ vật cũng là một môn học đối với các kiếm đồng Ngự Kiếm đường. Môn học này kiếm đồng đạt đến cấp như Hoàn Lan và Mộ Dung Phi mới được học, bất quá cả hai không hề hứng thú gì với kiến thức kiểu đồ đồng của niên đại nào thì khắc văn tự gì, dùng kí hiệu gì, đời nào thì dùng loại men nào, công nghệ nào... Hơn nữa môn học này không liên quan gì đến kỳ đại thí sau cùng nên cả hai học qua quít cho xong, thành ra bây giờ mù tịt khi đứng trước cả đồng dị bảo.

“Vật này có vẻ quý đây?” Đường Mật cầm một cái bát nhỏ men thiên thanh hỏi Mộ Dung Phi.

Mộ Dung Phi đón lấy, xem dưới đáy bát chỉ thấy mấy chữ “Thái Bình mậu dần ngự chế”. Y nhớ rằng một quân vương nước Sở từng dùng niên hiệu Thái Bình, xem ra vật này chỉ được chế tác cách đây hai, ba chục năm, liền khẳng định: “Đây là đồ trong cung nước Sở, niên hiệu Thái Bình, tuy đẹp nhưng niên đại chỉ hai, ba chục năm, không đáng bao nhiêu tiền.”

“Ồ,” Đường Mật hơi thất vọng, bất quá nó thích tạo hình của cái bát, ngẫm nghĩ một lúc rồi nói, “hình dáng đẹp lắm, tuy không đáng tiền nhưng cứ cho ta.”

Mấy người kia không để tâm, đặc biệt là Hoàn Lan và Mộ Dung Phi đều để hết tâm tư vào tìm bảo bối tăng cường công lực, hơi đâu coi trọng cái bát nhỏ xíu như thế. Hai người gần như đồng thời phát hiện ba viên ngọc không hề phát sáng, một viên màu trắng, một viên đen, một viên đỏ.

Hoàn Lan cầm ngọc lên xem kỹ, viên nào cũng không thuần màu, bề mặt có những điểm tròn màu đỏ không theo quy tắc, loạn xạ như rảy nước. Cả viên ngọc lớn cỡ mắt rồng, chất ngọc không trong suốt cũng không phát sáng nhưng cầm lên lại có hơi ấm áp thấm vào lòng tay, khiến người ta đột nhiên có cảm giác sức mạnh. Hoàn Lan ngẫm nghĩ rồi nói: “Có phải Diêu châu trong truyền thuyết không nhỉ?”

Mộ Dung Phi tỏ vẻ vui mừng, thần sắc thoáng qua này bị Đường Mật nắm được, nó cười thầm: vẫn là trẻ nít có khác, bình thường ra vẻ mắt cao hơn trán, không để lộ vui buồn lên nét mặt, gập bảo bối liền lộ sạch, chỉ là mấy viên ngọc đó là thứ quý giá gì nhỉ?

Mộ Dung Phi nói với Hoàn Lan: “Ban này Xích phong tứ dực xà rõ ràng bị đồng môn hóa giải quá nửa lực phòng ngự, nhưng nháy mắt đã khôi phục, đủ thấy trên mình nó có bảo bối nhanh chóng hồi phục được trong lúc chiến đấu, Diêu châu có tác dụng này.”

“Nếu là Diêu châu thì ta đã được nghe qua, hình như có khả năng khôi phục lực phòng ngự, nội lực, tâm lực. Ba viên ngọc này có tác dụng khôi phục loại lực gì nhỉ?” Trương Úy tỏ vẻ hiếu kỳ.

Hoàn Lan và Mộ Dung Phi im lặng, Mộ Dung Phi giả đồ chăm chú nghiên cứu ba viên ngọc nên không nghe thấy, Hoàn Lan vốn quen để mình đứng ngoài mọi việc, không lên tiếng bao giờ.

“Đừng hỏi, hai tên này có lẽ không biết đâu.” Ngữ khí Bạch Chỉ Vi có ba phần trêu cợt nhưng lại điểm trúng tử huyệt hai đồng môn ưa thể diện.

“Mấy viên ngọc này chia cho ai?” Đường Mật càng quan tâm tới vấn đề này hơn.

“Mỗi người một viên.” Cả hai gần như đồng thời buột miệng rồi nhìn nhau, khóe môi khẽ cười, không phải vì anh hùng có cùng ý kiến mà vì hiểu được tâm tư nhau.

“Hả?” Ba người còn lại tỏ ra nghi hoặc.

“Trương Úy, người và Hoàn Lan mỗi người một viên.” Mộ Dung Phi nói, ‘không hiểu tác dụng thì mỗi người tùy ý lấy là được, người chọn đầu tiên đi. ’

Trương Úy nhìn một lúc rồi chọn viên màu đỏ, Mộ Dung Phi tỏ ra phong độ nhường Hoàn Lan chọn. Hoàn Lan chọn viên đen, y liền bỏ viên trắng vào ngực áo.

Bạch Chỉ Vi chọn một bông hoa sen thủy tinh trắng từ đồng bảo vật: “Đẹp quá, ta lấy nó.”

Đường Mật liếc nhìn, bông hoa sen này chỉ lớn tày nắm đấm trẻ con, tuy điêu khắc tinh tế như thật nhưng không thể đeo hay cài, hơn nữa thủy tinh trắng chẳng phải thứ gì đáng tiền lắm, chẳng qua chỉ là món đồ chơi nhỏ xíu mà thôi, nó cảm thán sao đại tiểu thư còn thích những thứ hão huyền như thế.

Đường Mật nhìn mớ chiến lợi phẩm dưới đất, phát hiện một cái lược bằng thủy tinh đỏ cực đẹp, loại trang sức con gái thường cài lên tóc. Cái lược khắc hình mẫu đơn tinh tế, đính sáu viên trân châu đều nhau chắn chắn, viên nào cũng tròn trịa, giá trị chắc cao lắm, nó bèn nói: “Cái này đẹp quá, ta muốn lấy.”

Mấy cậu bé tất nhiên không có ý kiến gì với đồ vật của con gái. Chỉ Bạch Chỉ Vi vẫn không bỏ thói quen độc mồm độc miệng, nói với Đường

Mật: “Đường Mật, Tư Đồ Thận đã nói là Xích phong tứ dực xà thường lấy bảo bối trong mộ huyết, vật này có thể là cái trên tóc một thi thể nữ, người lấy làm gì.”

Đường Mật lạnh ngắt trong lòng, bàn tay cầm lược run lên, suýt nữa rơi mất, nhưng nhìn kỹ sáu viên trân châu đẹp đẽ thì lại quyết định phản kích, dùng cách nghĩ của người kiên định theo chủ nghĩa duy vật không hề sợ ai ra đáp: “Thế thì sao, thứ các người chọn có lẽ cũng là đồ bồi táng của nữ, bông hoa sen của người có khả năng đặt trong tay thi thể, còn ba viên ngọc là để trong ngực.” Dứt lời nó nở nụ cười khả ái đơn thuần đã thành chiêu bài.

Chúng nhân nhất thời tắt tiếng.

Trong đồng bảo vật còn lại có tới hai chục viên viên bảo thạch đủ màu, năm đĩa chia chác sòng phẳng. Còn một số vật kiểu chén, đĩa, tuy nhìn là biết đồ vật tráng men thượng phẩm nhưng trừ Đường Mật, không ai thích thú, Mộ Dung Phi tỏ vẻ tiếc nuối: “Chà, lần nào cũng những thứ này, lần trước ta hạ được yêu xà, trừ một cái ngọc bội cũng toàn những thứ thế này.”

“Không lấy cũng không thể vứt đi, chiến lợi phẩm vất vả mới giành được này, ta lấy hết.” Đường Mật nói, xé một vạt áo xuống làm bọc, vơ tất cả nhét vào. Lúc đó nó mới phát hiện giữa mớ đồ lấp lánh còn cả một cái đèn lồng nhỏ xíu trông hết sức tầm thường.

“Các vị xem cái gì này.” Nó cầm cái đèn lên cho chúng nhân xem.

Tạo hình cái đèn đơn giản, gổ gỗ đen lên khung rồi dán da dê, ngoài ra không còn trang sức thêm gì nữa, cao chừng ba tấc, tựa như một món đồ chơi nho nhỏ, chả trách trong đêm tối tăm này nó không bị phát hiện, dù nằm giữa đồng bảo vật. Mộ Dung Phi và Hoàn Lan cầm lên xem xét, đều không thấy gì khác thường. Mộ Dung Phi kĩ tính, nhận ra trong đèn còn nửa khúc nến chưa cháy hết, bèn móc cái đánh lửa ra đốt lên.

Đèn sáng, chúng nhân thấy trong ngọn đèn loáng thoáng có bóng một nữ tử, hình ảnh rõ dần, tuy không hơn ngón tay cái nhưng y phục phất phới, tư thế nhẹ nhàng. Vì quá bé nên không nhìn rõ nét mặt nữ tử nhưng chúng nhân đều cảm giác nữ tử này cực kỳ xinh đẹp. Thoáng sau, nữ tử dang tay ngọc, cất bước uyển chuyển, bắt đầu điệu múa.

Thân thể nữ tử đó đẹp dễ, lúc múa lên tựa chim hồng bay qua, bướm vờn trước gió, nhìn kỹ thì thượng thân nàng ta không cử động nhiều, tựa hồ chỉ tùy ý lắc lư, nhưng hạ thân lại biến hóa đa đoan, khó nắm bắt được.

Hoàn Lan nhìn Mộ Dung Phi, tỏ vẻ ngần ngừ: “Người xem có giống một loại bộ pháp không?”

Mộ Dung Phi nhìn kỹ nữ tử đang múa, đáp đầy thận trọng: “Nếu đúng thể đây là loại võ công thượng thừa cực kỳ cao thâm vi diệu. Đồng môn xem kìa, mỗi bước nhìn thì tùy ý nhưng đều chứa cho mình vô số lối có thể tiến hoặc lùi. Mỗi bước của nữ tử đặt xuống không chắc chắn, như thể đang đi trên mặt nước, không đặt chân xuống là đổi bước ngay, hơn nữa vị trí bước lại cực kỳ quái dị. Nếu thật sự có người dùng bộ pháp này đối phó ta, cứ tránh đông né tây kiểu đó chẳng phải cũng khó đối phó như con lươn trơn tuột ư?”

“Cái gì mà lươn, ta thấy giống như Lăng ba vi bộ.” Đường Mật thuận miệng dùng luôn tên võ công trong Thiên Long bát bộ.

“Tên này hay lắm, người coi kìa, bộ pháp này rất tiêu dao, như tiên tử lướt trên sóng.” Bạch Chỉ Vi tán thưởng.

Đường Mật nhớ lại đoạn trong Thiên Long bát bộ, Đoàn Dự dùng Lăng ba vi bộ giữ được tính mạng, còn bản thân nó hiện giờ công phu còn kém hơn họ Đoàn, liền cổ động: “Các vị, chúng ta học đi.”

“Hay thì hay nhưng động tác nhanh quá, chậm lại một chút thì tốt.” Trương Ủy cầm cây đèn. Gã dứt lời, nữ tử trong đèn như thể nghe lời, bộ

pháp chậm hẳn.

Trương Ủy cả kinh trợn mắt lên, tính trẻ con dâng tràn, thử dò: “Chậm tí nữa.” Dứt lời, nữ tử chậm thêm một phần, ai nấy đều khen kỳ lạ.

“Xem ra bảo bối này là thi thể nữ dùng pháp thuật tạo ra để truyền thụ võ công tuyệt thế.” Bạch Chỉ Vi trêu, vẫn không quên thi thể nhắc đến lúc này.

Lần này chúng nhân đều cười, Mộ Dung Phi thối tắt đèn: “Bảo bối do mọi người cùng phát hiện, chi bằng sau này cứ buổi tối chúng ta cùng luyện Lăng ba vi bộ, được chăng?”

Chúng nhân tất nhiên không dị nghị gì, coi như mọi sự đã định.

Trên đường về, Đường Mật mới hỏi Mộ Dung Phi: “Này, người nói xem Xích phong tứ dực xà lần này có lợi hại như lần trước người gặp không?”

Mộ Dung Phi trầm tư: “Thật sự lợi hại hơn nhiều, bất quá nó có ba viên Diêu châu thì việc đó cũng không lạ.”

“Chỉ thế thôi hả?” Đường Mật không bằng lòng với nguyên nhân đó nhưng chẳng có lý do gì để hỏi gặng.

“Vậy phải đấu tiếp với một con yêu xà khác mới biết, không hiểu lần tới Đường Mật cô nương có sẵn lòng đi cùng Phi không?” Mấy chữ cuối cùng, Mộ Dung Phi thoáng đùa cợt.

“Ước hẹn của thiếu niên anh tuấn như thế, Mật tất nhiên vui vẻ lĩnh nhận.” Đường Mật nheo mắt thành hai mảnh trăng non, đáp theo kiểu say đắm.

Mộ Dung Phi mới là thiếu niên mười ba, mười bốn tuổi, chưa từng gặp tiểu cô nương nào như thế, nhất thời đỏ bừng mặt, không biết nên nói gì.

Đường Mật nhìn y với nụ cười thẳng lợi, rảo bước đi mà lòng thầm nhủ, đồ con nít, người còn cố ra vẻ, không chịu thừa nhận lần trước bắt được rắn là do yêu xà yếu kém, còn trêu tỷ tỷ, đã thấy tỷ tỷ đây lợi hại chưa.

Lúc đó Bạch Chi Vi đến cạnh nó, nháy mắt rồi hạ giọng với vẻ thần thần bí bí: “Đường Mật, cho người biết một việc, hoàng thất nước Sở chúng ta cấm dùng đồ sứ màu lam, nên cái bát đó không phải vật của hoàng cung nước ta. Ta nhớ triều Chu cũng dùng niên hiệu Thái Bình. Đường Mật, cái bát của người ít nhất cũng có niên đại năm, sáu trăm năm, lần này người phát tài rồi đấy.”

Đường Mật cười không khép miệng được, ha ha, vô tình lại phát tài cơ đấy.

THỤC SƠN THIẾU NIÊN

Hạ Sinh

www.dtv-ebook.com

Quyển 1 Chương 19

Lời Mời

Cả toán lặng lẽ về đến Ngự Kiếm đường, Hoàn Lan cùng Mộ Dung Phi đưa Trương Úy đi chữa thương, Đường Mật và Bạch Chỉ Vi về nghỉ ngơi.

Tối hôm sau, hai cô bé theo lời hẹn đi ngủ sớm, đang ngủ say thì Đường Mật mơ mơ hồ hồ nghe thấy ngoài cửa sổ có tiếng đá lóc cốc đập vào, nó dụi mắt, mặc áo rời giường, Bạch Chỉ Vi đã dậy rồi.

“Đến giờ rồi hả?” Đường Mật hỏi, ngủ lâu nên giọng nó nhừa nhựa.

“Ừ, vừa sang canh.” Bạch Chỉ Vi vừa đáp vừa mở cửa sổ.

Cả hai phục xuống giường quan sát, quả nhiên thấy trên tường có một người đang ngồi, trời tối om nên không nhận ra ai, hai cái chân cứ đu đưa đưa. Người đó thấy hai cô bé thò ra liền toét miệng cười, hàm răng trắng nổi bật trong đêm, không phải Trương đầu to còn ai nữa?

Hai cô bé đẩy cửa ra đến chân tường, Đường Mật đề khi nhảy lên, lực đạo vừa cạn liền được Trương Úy đưa tay đỡ, nó chụp lấy, tá lực nhảy qua tường, uốn người trên không, vừng vàng đáp xuống đất, trong lòng lấy làm đặc ý. Trương Úy và Bạch Chỉ Vi nhảy xuống theo, cả ba cùng đến ao tắm.

Hoàn Lan và Mộ Dung Phi đã đợi sẵn tại giữa bãi trống trước ao, thấy ba đứa đến liền đốt ngọn đèn. Nữ tử múa trong đèn lại xuất hiện.

Hoàn Lan và Mộ Dung Phi đều là kỳ tài võ học, vừa tự học vừa dạy ba đồng môn, dạy rất có đầu có đuôi. Hơn nữa võ công đi theo lối khinh xảo linh động, biến hóa đa đoan, rất thích hợp cho người nội lực không hề thâm hậu, khinh công cũng chẳng cao nhưng đầu óc linh hoạt như Đường Mật và Bạch Chỉ Vi học, không bao lâu cả hai đã thi triển bộ pháp đầy đủ cả lộ số lẫn tinh tú. Với Trương Ủy, môn võ công này quá hoa dạng, tiến triển của gã rất chậm, rồi cả bốn đồng môn đều xúm vào chỉ điểm, mỗi người một câu khiến gã càng ù ù cạc cạc, không biết nghe ai.

Cùng lúc trống canh vang lên ngoài xa, mấy đứa mới nhận ra canh bốn tới rồi, liền chia tay.

Học liền mười ngày, tháng Ba sắp hết, mấy đứa đều hiểu được yếu lĩnh của bộ pháp, chưa đến canh ba đã bò dậy đi học võ. Có điều việc điều tra Thi vương và người áo xám vì vậy mà bị hoãn lại, hơn nữa chúng đều không tìm thêm được manh mối, hoặc lần ra thêm chi tiết nào, đành tạm thời gác qua một bên. Đường Mật chưa hoàn toàn hiểu rõ được tranh chấp về Xích phong tứ dực xà giữa Mộ Dung Phi và Hoàn Lan nhưng cũng không lấy đâu được luận cứ nào đủ để hoài nghi, đành bỏ qua không tính tới. Nhất thời nó thấy rằng cảm giác về sự việc không ai ngờ tới bám theo mình tựa hồ đã tiêu tan, thế giới an tĩnh trở lại.

Nhưng cùng lúc, bầu không khí trong Ngự Kiếm đường của Thục Sơn tựa hồ đang ủ mầm thứ gì đó, sắp sửa xảy ra đến nơi.

Thấy hai nữ kiếm đồng đảo mắt nhìn lúc đi qua, nó không nhin được nữa, kéo Bạch Chỉ Vi lại hỏi: “Chỉ Vi, có thấy gần đây ai cũng có vấn đề không?”

“Hả?” Bạch Chỉ Vi ngăn người, ngoẹo đầu quan sát mọi người chung quanh: “Chà, lại chuyện hẹn hò riêng tư chứ gì.”

Đường Mật cơ hồ ngất xỉu, thầm trách mình làm hỏng Bạch Chỉ Vi, sao từ miệng Bạch đại tiểu thư lại thốt ra được lời lẽ như thế.

“Chỉ Vi, ta nói nghiêm chỉnh đấy.” Đường Mật nghiêng mặt lại: “Người có thấy trừ hai chúng ta, ai cũng đều khác thường? Có phải chúng ta luyện công cả ngày nên bỏ lỡ việc gì quan trọng chẳng?”

“Không phải, vì hết tháng Tư là cỏ Đồng quân sẽ đỏ, ở đây thường lấy cỏ này tặng cho người mình thích, thành ra nam thì ra vẻ văn chương nho nhã, phong lưu tiêu sái, nữ cố tỏ ra nhu tình như nước, ôn nhu hiền thực, bất quá mong đến thời điểm sẽ nhận được thêm một nhánh cỏ, giả dối quá thể.” Bạch Chỉ Vi nói với vẻ bức dọc, còn nhỏ mà cô bé đã nhìn thấu được nhân tình thế thái.

Lúc đó Đường Mật mới hiểu rằng lễ tình nhân của thời không này sắp đến, tuy nó chả hứng thú gì với lễ tình nhân của lũ nhóc này nhưng Bạch Chỉ Vi nói vậy khiến nó lo lắng: “Người nói vậy không đúng rồi, người thích nhau mượn cỏ Đồng quân để biểu đạt tâm ý, chẳng phải tốt đẹp lắm sao?”

“Tặng là nhất định sẽ thích nhau hả? Cha ta từng tặng mẹ ta cỏ này rồi.” Bạch Chỉ Vi nói đoạn, nhìn về xa xăm vô tận, gương mặt thoáng nụ cười trào phúng.

Nhưng mặc cho Đường Mật và Bạch Chỉ Vi ơ hờ lễ tình nhân thì phần lớn kiếm đồng của Ngự Kiếm đường đều chìm trong niềm vui cỏ Đồng thảo sắp đỏ, nên Đường Mật phát hiện ra rằng quan hệ giữa các kiếm đồng với nhau diễn ra biến hóa vi diệu. Ví như trước đây cả điện chỉ có Trương đầu to chấp nhận cho các cô bé sai bảo thì này bất kì nam kiếm đồng nào cũng thể hiện khuynh hướng sẵn sàng giúp đỡ. Lại như các nữ kiếm đồng bình thường vẫn chịu được khổ luyện công thì hiện tại luôn tỏ vẻ yếu ớt cần được che chở.

Đáng chú ý nhất là khi nói chuyện với người khác giới, ngàn vạn lần không được để đối phương nghĩ sai lạc đi. Có lần Đường Mật vô tình hỏi một nam kiểm đồng là: “Này, tối nay người có rồi không?” Kết quả kiểm đồng đó đỏ lựng mặt, cả ngày đều lén nhìn nó với vẻ tránh né, thấy nó từ ngoài mười trượng đã bỏ chạy như thấy hổ.

Sau đó nó hỏi Nam Cung Hương: “Tiểu Hương, ta làm gì sai sao?”

Nam Cung Hương do dự: “Đường Mật, không biết hả? Nam kiểm đồng ở điện chúng ta đều sợ người và Bạch Chỉ Vi.”

“Vì sao? Bọn ta dữ với họ lắm hả?” Đường Mật hoang mang.

“Không phải, nhưng các người rất dữ với Trương Úy, nên họ đều đoán sẽ chịu chung số phận.” Ánh mắt Nam Cung Hương có vẻ đồng tình.

Đường Mật cảm thán trong lòng, làm người lần thứ hai nó cũng không thể trở thành đóa hoa được người ta yêu mến.

Ngay lúc miễn cảm đó, nó lại nhận được thư của Mộ Dung Phi.

Sự việc xảy ra ngay lúc nghỉ trưa. Một mình Đường Mật ở trong phòng, một con chim nhỏ xiu bay tới, nó vừa nhìn liền nhận ra con chim ranh đó là hồn thú chim ưng hai đầu của Mộ Dung Phi. Hồn thú tuy biến nhỏ lại nhưng vẫn tinh thần rờ rở, nháy tung tăng đến trước mặt nó, đặt vào tay một tờ giấy nhỏ. Đường Mật đọc qua loa, tờ giấy viết: Canh hai hôm nay gặp mặt ở chính điện Ngự Kiểm đường, có việc cần bàn.

Nó không đoán được Mộ Dung Phi có việc gì mà thần bí như thế, vừa hay Bạch Chỉ Vi trở về, nó liền cho cô bé biết.

Bạch Chỉ Vi ngần ra, xòe tay cho nó xem, lòng tay cô bé cũng có một tờ giấy nhỏ: “Lạ thật, Hoàn Lan hẹn ta tối nay đến bãi đất trống trước ao tắm gặp mặt.”

Cả hai không hiểu gì, tối đến liền cùng đi phó ước.

Thời gian Ngự Kiếm đường khóa cửa là canh hai, lúc đó các kiếm đồng đã về nơi ở, chính điện không còn nửa bóng người. Đường Mật đến nơi, Mộ Dung Phi đã đợi sẵn, vẫy vẫy tay ra hiệu cho nó đến.

“Việc gì thế?” Đường Mật vừa đi vừa hỏi. Chính điện là một diễn võ trường rất lớn, Mộ Dung Phi đang đứng trong một góc.

“Muốn mời cô nương hợp tác với Phi trong trò sư hí tới đây.” Mộ Dung Phi nói đầy khách khí.

"Sư hí?"

“Một tháng nữa là lễ thọ Đọa Thiên đại nhân, mỗi năm các kiếm đồng tu luyện ở Tín Thổ điện đều chọn ra hai người mạnh nhất biểu diễn trò Song sư đoạt châu, nói là biểu diễn kỳ thật là tỷ thí. Năm nay Phi và Hoàn Lan được chọn nhưng sư tử cần hai người mới múa được nên Phi muốn tìm một người giúp múa phần đuôi, người đó cứ tìm trong điện nào cũng được.” Mộ Dung Phi giải thích.

“Vì sao lại tìm ta? Có phải người không biết võ công của ta đâu.” Đường Mật thắc mắc.

Cả hai đến góc diễn võ trường, Đường Mật thấy trên mặt đất bày hai mươi cọc gỗ thấp. Mộ Dung Phi chỉ vào đó nói: “Vì cô nương thích hợp, xem này, sư hí của Thục Sơn chúng ta tỷ thí theo cách sau.”

Dứt lời y phất tay, hai mươi cọc gỗ bay lên chừng hai thước. Y lắc mình điểm chân lên một cọc, cây cọc liền trầm xuống, y lập tức nhảy sang cọc khác, cây cọc lúc trước không phải chịu lực nữa liền không trầm xuống thêm. Nhưng cây cọc vừa đặt chân lại trầm xuống, buộc y nhảy sang cọc khác. Cứ thế, thân hình y bay lượn một vòng khắp hai mươi cây cọc rồi

mới tiêu sái đáp xuống, nhìn lên không trung, mỗi cọc gỗ đã trầm xuống chừng nửa phân.

Mộ Dung Phỉ có phần kiêu ngạo trước thành quả: “Đến lúc sư hỉ thật sự, ai đoạt được bảo châu trước hoặc bức được cây cọc đối phương giẫm lên rơi xuống đất trước là thắng.”

“Người nên tìm người có khinh công tốt trợ giúp, khinh công của ta mà giẫm lên là cọc rơi liền.” Đường Mật càng không hiểu.

Mộ Dung Phỉ cười lắc đầu: “Đến lúc đấu, hai trăm cây cọc ở độ cao một trượng, đánh rơi được rất mất thời gian, chỉ dựa vào khinh công thì thể lực và nội lực tiêu hao nhanh lắm, kết quả sau cùng là sẽ rối loạn bộ pháp, để đối phương thừa cơ. Nhưng chúng ta dùng Lăng ba vi bộ thì khác, không phí lực lại linh hoạt khinh xảo.”

“Hóa ra thế.” Đường Mật tỉnh ngộ, mỉm cười thần bí: “Đối thủ của người là Hoàn Lan?”

"Chính thị."

Đường Mật lắc đầu: “Hai các người đúng là kỳ phùng đối thủ, suy nghĩ cũng giống nhau, cho người biết, Hoàn Lan đã hẹn với Chỉ Vi rồi.”

Mộ Dung Phỉ mỉm cười: “Chả trách hôm nay điện phán nói xong, y cũng đi gọi hồn thú. Đường Mật, cô nương đồng ý không?”

Đường Mật thầm nhủ nếu Chỉ Vi đồng ý với Hoàn Lan thì ta đồng ý, coi như thi với Chỉ Vi.

Mộ Dung Phỉ hình như nhìn thấu tâm tư nó: “Không hiểu kỳ à, xem cô nương và Chỉ Vi ai khá hơn?”

Đường Mật xác thật cảm giác muốn thử xem, liền nhìn về chính điện Ngự Kiếm đường ngoài xa. Ngôi điện hùng vĩ đó phản phát tỏa sáng dưới ánh trăng bạc, trang nghiêm thần thánh khôn tả. Nó nhớ điện giám Mục Hiến từng đứng đó trong ngày đầu nó đến Ngự Kiếm đường. Thục Sơn Ngự Kiếm đường là nơi anh hùng thiếu niên trong thiên hạ hội tụ.

“Được, ta đồng ý.” Nó đáp, mục quang vẫn chăm chú vào ngôi điện cổ xưa lấp lánh dưới ánh trăng.

Trong tích tắc buông lời, nó kinh hãi chỉ vào cửa đại điện mà không thể thốt lên lời. Mộ Dung Phỉ nhìn theo tay nó chỉ, một bóng người mặc áo xám loáng lên, hòa vào đại điện.

THỤC SƠN THIẾU NIÊN

Hạ Sinh

www.dtv-ebook.com

Quyển 1 Chương 20

Ảo Ảnh

Mộ Dung Phi không hiểu sao Đường Mật thấy bóng xám đó lại kinh ngạc như vậy, liền hỏi: “Sao thế? Có thể điện giám có việc lên đại điện.”

Đường Mật không hiểu có nên cho Mộ Dung Phi biết việc về người áo xám không, bèn bảo: “Ồ, ta chỉ thấy lạ sao muộn thế mà điện giám còn xuất hiện ở đây. Mộ Dung Phi, từ mai chúng ta tập được không?”

Mộ Dung Phi không cả nghĩ, gật đầu đồng ý rồi chia tay. Đường Mật đợi khi y đi khỏi mới chạy thật nhanh về chính điện. Nó hé cửa nhìn qua khe, bên trong tối om, không một ánh đèn, tựa hồ không có bóng người, nó liền đóng cửa lại len lén quay về.

Chính điện Ngự Kiềm đường tọa lạc ở hướng nam, là một quần thể kiến trúc hùng vĩ, mặt đất lát đá đen nhẵn bóng, bốn bức tường trắng phau bài trí cửa sổ bằng ô mộc có ô vuông điêu khắc Không lăng hoa, ánh trăng chiếu qua song cửa, tạo thành từng vệt sáng đan với vệt tối dưới nền. Trong chính điện trừ mười hai cây trụ ô mộc chống đỡ, không còn vật gì khác, cả điện đường rộng lớn trơn trợt, thoáng nhìn là thấy toàn cảnh. Vì đây là nơi các kiểm đồng tụ tập buổi sáng nên dưới bức tường mé nam có bày một cái bục bằng Hán ngọc màu trắng cho điện giám đứng dạy dỗ. Đường Mật đi một vòng, không phát hiện được chỗ nào đặc biệt, liền đến gần cái bục, chỗ nó chưa từng đi tới.

Bực đá cũng trống trơn, nó hơi thất vọng, cúi đầu tìm vu vơ trên từng viên đá lát, chợt một hàng lỗ nhỏ trên viên đá khiến nó chú ý, bèn ngồi xổm xuống xem xét kỹ càng.

Hàng lỗ thủng chỉ gồm toàn lỗ rộng chừng ba, bốn tấc, không hẳn hình tròn mà là hình bầu dục, mỗi lỗ không lớn hơn lỗ kiến chui bao nhiêu, chỉ những lỗ ở hai đầu lớn hơn đôi chút. Đường Mật đếm được hai mươi lỗ ở giữa, cộng thêm hai lỗ lớn hơn ở hai đầu là hai mươi hai lỗ. Nó nghi hoặc: cái bực này tạc thêm hàng lỗ thủng để làm gì? Có ngân châm mà chọc thử thì tốt quá. Nghĩ đến đây, óc nó lóe linh quang, móc cái lược thủy tinh đỏ lấy được hôm giết yêu xà ra, xòe ngón tay đếm, cái lược vừa hay có hai mươi răng nhỏ và hai răng lớn, tức thì nó run lên, cầm cái lược xuống, kết quả hoàn toàn vừa khít, răng lược ngáp hết vào lỗ, chỉ còn sống lược lộ ngoài mặt đất. Nó chưa kịp nghĩ gì nhiều thì dưới chân khẽ chấn động, nó ngoái nhìn, giữa bực đá vô thanh vô tức xuất hiện một dãy bậc dẫn xuống lòng đất.

Nó nhổ cây lược, bước nhanh xuống, thấy ngay ánh đèn từ dưới hắt lên, nhất thời do dự có nên xuống xem xét chẳng. Nó lại nhìn cái lược trong tay lấp lánh dưới ánh đèn, trên châu khảm trên đó cũng sáng lên, vốn trông cực kỳ đẹp đẽ nhưng có lẽ vì tác dụng của tâm lý mà nó thấy rằng vật này thật sự quý dị, không thể hiểu được một cái lược nhỏ xíu như thế lại là chìa khóa mở mật đạo?

Nó phục xuống cạnh lối vào, nghiêng tai nghe ngóng, không thấy âm thanh nào vọng lên, bèn lấy can đảm men theo bậc đá đi xuống, chừng ba bốn chục bậc thì trước mắt xuất hiện một lối dẫn xuống nữa, hai bên vách cứ mỗi đoạn lại khảm một quả cầu bằng huỳnh thạch, ánh đèn ban nãy nó nhìn thấy bắt nguồn từ mấy quả cầu này. Nó bước xuống bậc đá sau cùng, chợt cảm giác sau lưng có điều dị thường, liền ngoái lại nhìn: dãy bậc đá đang biến mất từ từ, nó hoảng sợ, định chạy quay lại nhưng không kịp,

chớp mắt cả dãy bậc đá tan biến hết, chỉ còn bức tường đá sừng sững trước mặt.

Nó hoảng lên, thầm nhủ không lẽ bị giam ở đây, vội tìm kiếm xem có cơ quan chẳng, lúc đó mới phát hiện trên tường vách cũng có một hàng lỗ như trên mặt đất, cầm cái lược vào là dãy bậc đá dẫn lên trên. Nó thở phào, mình lấm tấm mồ hôi lạnh, liền bật cười tự giễu, nhân vật chính trong truyện mạo hiểm mỗi khi vào bí đạo đều tiến lên không hề do dự còn nó chả ra làm sao cả, chưa gì đã toát mồ hôi lạnh, từ bé nó tự cho là mình gan mật tày trời, nhưng giờ như thế này không hiểu do đảm lượng bản thân kém đi hay thần kinh của các nhân vật chính đó hơn hẳn người thường.

Xác định trăm phần trăm cái lược vô tình có được chính là chìa khóa địa đạo, nó ngẫm nghĩ một lúc rồi quyết định tiếp tục thám hiểm. Nhưng đi hồi lâu mà không thấy lối rẽ nào, duy lối đi dưới chân kéo dài vô tận. Đi kiểu gì thì trước mắt cũng là con đường vươn tới. Hai chữ “vô tận” xuất hiện trong óc nó, chợt lạnh ngắt trong lòng, có lẽ địa đạo này được bày pháp thuật bảo vệ, cứ đi thế này vĩnh viễn không tới được cuối con đường, dù nó kiệt sức mà chết cũng vẫn chưa thấy được địa đạo kết thúc ở đâu. Nó buộc phải quay lại, phát hiện lối về cũng thế, cũng là con đường vô tận, nhất thời nó cảm giác bản thân đang sa vào ảo giác kỳ dị.

Nó cố thân hít sâu một hơi trấn tĩnh lại, nhắm mắt tưởng tượng bản thân đang gặp phải một việc khó nhằn, bèn theo phương thức suy nghĩ quen thuộc để phân tích. Nó nhớ lại lúc Diêm điện phán giảng về ảo thuật có nói dù ảo thuật lợi hại đến đâu cũng chỉ là mê hoặc đôi mắt, chỉ cần không bị che mất tâm linh thì nhất định sẽ tìm được phương pháp phá giải.

Nên phải tin rằng trên đời không có vật gì vô tận, không có ánh sáng vô tận hay bóng tối vô tận. Nó nghĩ vậy, nhắm mắt lại đi về hướng lúc đầu, thò tay chạm vào bức tường đá băng lạnh. Tường không nhả nhụi, cảm giác thô ráp từ đầu ngón tay truyền lên, nó cất bước, phát giác kỳ thật mỗi viên

đá có tính chất khác nhau, có viên nhẵn nhụi hơn hẳn, có viên lại thô ráp hơn, có điều khác biệt này quá nhỏ, nếu không nhắm mắt tất không nhận ra.

Hóa ra con mắt rất dễ bị mê hoặc, trong thế giới chân thật, mỗi bông hoa mỗi cọng cỏ đều không tồn tại giống hệt nhau, chỉ là chúng ta không nhận ra. Nó nghĩ thế, chợt hiểu rằng mình đã chạm đến điểm chân thật của thế giới ảo ảnh này, lòng bèn máy động, tập trung hết tâm lực vào đầu ngón tay, dần dần ngón tay nó biến thành xúc giác nhạy bén nhất của loài côn trùng, lồi lõm nhỏ xíu trên mỗi viên đá cũng trở thành như núi non và thung lũng. Đầu óc nó tựa hồ sáng suốt hẳn ra, trạng thái từng xuất hiện trong lúc mình tưởng lại quay về, nó mở bừng mắt nhìn xuống lối đi: vẫn như lúc trước mà thôi, nhưng trong tâm nó hiểu rằng mình đang nhìn thấy một thứ khác.

Lần này nó thấy lối đi chân chính, tuyệt đối có điểm kết thúc. Nó kiên định cất bước.

Đường Mật phát hiện, cứ đi được một đoạn, trên tường lại có một thạch môn đóng kín, trên đó cũng một hàng lỗ nhỏ, nó tùy ý chọn một vài cánh cửa để nhét cái lược vào, cánh nào cũng mở được. Nhưng sau khi cân nhắc cẩn thận, nó không vào bất cứ cánh cửa nào, chỉ đi theo địa đạo trở về.

Trong con đường yên tĩnh, chỉ có tiếng bước chân của nó cùng tiếng vọng vang lên mồn một.

Cứ đi mãi, điểm cuối con đường vẫn chưa xuất hiện, nó hơi hoài nghi phán đoán của mình, hối hận vì tự tiện vào đây một mình, chợt ý thức được lúc vào sâu trong địa đạo thám hiểm không hề nghe thấy tiếng bước chân, giờ sao lại như có ai đó đang bám theo? Nó quay phắt lại, thấy một tiểu cô nương giống hệt mình đang đứng sau lưng, nháy mắt cười với nó.

Đường Mật cả kinh hô lên, trừng mắt nhìn tiểu cô nương giống mình như hai giọt nước hỏi: “Người là ai?”

Tiểu cô nương đó không đáp, đặt tay lên ngực.

Đường Mật phát giác tiểu cô nương không có địch ý, liền hỏi: “Người quen biết ta? Sao lại bám theo?”

Tiểu cô nương vẫn không nói gì, chỉ chỉ vào cái lược trong tay Đường Mật.

Nó hiểu ra đôi phần: “Người là ta, đúng không?”

Tiểu cô nương lắc đầu, ra vẻ hết cách, sau cùng cũng lên tiếng: “Đúng là ngốc, sao ta lại bị người gọi ra nhỉ? Lẽ nào là xảo hợp?”

“Ta không có gọi, người tự ra đây dọa người thì có.” Đường Mật vẫn nhớ ban nãy mình sợ hãi có hô lên.

“Ta là kiếm hồn, ở trong đó.” Tiểu cô nương chỉ vào cái lược trong tay Đường Mật.

“Đây là cái lược cơ mà?” Đường Mật càng không hiểu gì.

“Nó từng là một cây kiếm.”

"Thủy tinh kiếm?"

"Tinh Thiết kiếm." Tiểu cô nương tỏ ra khinh miệt, nói với vẻ bức mình: “Thôi vậy thôi vậy, không nói nữa, người căn bản không xứng với ta, ban nãy không hiểu sao ta lại thấy lời gọi từ tâm người. Trong lòng người nói là rất cô đơn, muốn có người đi cùng thì tốt quá, ta mới biến thành hình dạng của người đi cùng. Ôi, không ngờ người là một kẻ tầm thường thế này, ta đi đây, sau này không gặp mặt nữa, trừ phi người trở nên rất, rất lợi hại. Tái kiến.”

“Đợi đợi đã.” Đường Mật muốn hỏi thêm mấy câu nhưng tiểu cô nương đã tan biến.

“Này, này, ra đây đi.” Đường Mật hô gọi cái lược nhưng không có gì xảy ra.

Nó đành bỏ cái lược vào ngực áo, tiếp tục cất bước. Một lúc sau nó thấy bức tường sừng sững ở cuối địa đại, định tăng tốc thì hơi lạnh quen thuộc đột nhiên dâng lên, nguy hiểm, có gì đó nguy hiểm, mau rời khỏi đi, trực giác nhắc nhở nó như vậy. Nên nó đi nhanh hơn, rời khỏi địa đạo.

Giờ tập hợp sáng hôm sau, nó ngái ngủ đứng đó nghe điện giám Mục Hiến nhắc nhở. Vô tình, nó mệt đến độ ngủ đứng, kết thúc giờ dạy dỗ, Trương Úy kéo nó ra hỏi: “Tỉnh lại đi, tối qua không ngủ hả.”

Đường Mật ngáp dài: “Ừ, ngủ rất muộn.”

“Bạch Chỉ Vi cũng uể oải như thế, các người làm gì hả? Ha ha, hôm nay ngay cả điện giám đại nhân cũng tỏ vẻ mệt mỏi.” Trương Úy lấy làm thú vị

Đường Mật nghe thế liền đưa mắt nhìn Mục Hiến đang từ bậc đá bước xuống, quả nhiên thấy lão có vẻ hơi mệt, lòng nó máy động, nở nụ cười ngây thơ chào: “Điện giám dậy sớm quá.”

Mục Hiến gật đầu.

Nó lại nói: “Hình như điện giám hơi mệt mỏi, có phải lo lắng cho chúng con quá nên tối không ngủ được?”

Mục Hiến nhìn nó, cho rằng tiểu nha đầu này ngây thơ khả ái thật, đáp nửa thật nửa giả: “Đúng là không ngủ ngon, các người đừng gây chuyện nữa là ta ngủ ngon ngay.”

"Nhất định, nhất định." Đường Mật cười đáp.

Nó nói xong liền nhảy chân sáo đi khỏi, tuy không lễ phép nhưng Mục Hiến cũng không để ý, mỉm cười nhìn các kiếm đồng rời đi, Thục Sơn Ngự

Kiểm đường lại đón thêm một ngày bình tĩnh nữa.

THỤC SƠN THIẾU NIÊN

Hạ Sinh

www.dtv-ebook.com

Quyển 1 Chương 21

Đồng Quán

Tháng Tư ở Thục Sơn là thời điểm đặc biệt.

Với cả phái Thục Sơn, tháng Tư là tháng có ngày lễ thọ của tổ sư khai phái, chuẩn bị cho khánh điển luôn là việc lớn trong một năm. Tuy bình thường Thục Sơn vẫn an tĩnh thanh u, hiếm khi có người ngoài tới nhưng vào thời điểm này mới thấy vì sao Thục Sơn được gọi là thiên hạ đệ nhất môn phái. Vốn Thục Sơn khai phái đã hơn mấy trăm năm, vô số đệ tử hoặc vinh hiển đỗ đạt hoặc nổi danh giang hồ, đến giờ thậm chí phần lớn trọng thần các nước từng tu luyện ở Thục Sơn, nguồn gốc võ công của nhiều danh môn đại phái đại phái trên giang hồ cũng xuất phát từ đây. Thành ra vào ngày lễ, tân khách lên núi Bái Tế rất đông, còn trò sư hỉ là tiết mục quan trọng chiêu đãi tân khách dự yến tiệc.

Đường Mật nghe ra, thầm ngh hóa ra mình vô tình lọt vào trường Harvard của thế giới này, nó chợt nghĩ ra một việc, liền hỏi: “Hoàn Lan, lúc phát hiện Lăng ba vi bộ, người đã định dùng cho sư hỉ, đúng không?”

Hoàn Lan gật đầu: “Bất quá các người cũng có mặt, thật ra là có duyên, bằng không mình ta học được cũng vô dụng.”

“Tiếc là đối thủ của người cũng biết, người không chiếm ưu thế tí nào.” Bạch Chỉ Vi nói.

“Có cần ta giúp người giữ Mộ Dung Phi lại không?” Đường Mật trêu.

“Không cần, kỳ phùng đối thủ mới là niềm vui của đời người.” Hoàn Lan đáp rất nghiêm túc, y vốn không hiểu Đường Mật đang nói đùa.

Đường Mật cắt hứng, chuyển chủ đề: “Canh hai đêm qua ta thấy một người áo xám vào chính điện nhưng không rõ mặt, sáng nay sắc mặt điện giám đại nhân đầy mệt mỏi mà không rõ nguyên nhân.”

“Ý người là người hoài nghi điện giám đại nhân?” Trương Úy hỏi, tuy gã sợ điện giám nhưng trong lòng không mong muốn Mục Hiến liên quan đến bất cứ việc gì không hay.

“Tạm thời là thế. Đương nhiên, dầu người đó là điện giám thì cũng không thể cho rằng người áo xám trong Áo hải là ông ta. Có điều nếu là điện giám, khuya thế còn vào chính điện làm gì? Còn nữa, ta phát hiện ra bí mật rất trọng đại.” Đường Mật cố ý ngừng lại, chớp chớp mắt: “Bên dưới nền chính điện có địa đạo.”

Hoàn Lan bật cười: “Ta tưởng là bí với mật gì cơ, chuyện này thì ta cũng biết, là lối vào duy nhất nối với địa cung của Ngự Kiếm đường, tương lai các người sẽ dự kỳ điện thí thứ hai tại kiếm thất trong đó.”

Đường Mật có phần mất mặt, lại hỏi: “Ai cũng vào được hả?”

“Tất nhiên là không, chỉ có điện giám và chương môn giữ chìa khóa.”

Đường Mật sững người, hơi giật thột, bất giác đặt tay lên ngựa, qua làn áo nó chạm vào một vật cứng cứng, là chiếc chìa khóa thứ ba mở cửa địa cung.

“Đường Mật, ngăn ra làm gì?” Trương Úy huơ huơ tay trước mặt nó.

Đường Mật tỉnh lại, nhất thời không trấn tĩnh nổi, chẳng biết có nên nói rõ mấy tên nhóc này không, ngẩng nhìn gương mặt lạnh lùng của Hoàn Lan, liền nói: “Ta đang nghĩ, Hoàn Lan, sao người không mời ta làm đuôi sư tử nhỉ?” Đoạn nó cười híp mắt, đợi xem Hoàn Lan ngượng ngập.

Quả nhiên cậu bé mặt lạnh tỏ vẻ quẫn bách: “Vì, vì võ công của người kém hơn Bạch Chỉ Vi.”

Đoạn Hoàn Lan vội kiểm cố đi ngay, đến khi khuất hẳn mới thở phào. Nói thật lòng, y cũng không hiểu vì sao từ lúc mới gặp hai tiểu cô nương đã có cảm giác họ đều khó đụng, đặc biệt là Đường Mật, lúc nào y cũng sợ nó, vì sao nhỉ, sao y lại sợ một cô bé?

Đối với các kiếm đồng ở Ngự Kiếm đường, điểm đặc thù cả tháng Tư là không hiểu ngày nào cỏ Đồng quán sẽ chuyển màu đỏ. Phong tục lấy cỏ Đồng quán màu đỏ làm vật biểu đạt tâm ý giữa nam nữ không biết bắt đầu từ năm nào, nhưng kiếm đồng Thục Sơn đều tin rằng, nếu lấy nhánh cỏ đầu tiên chuyển sang màu đỏ của năm đó tặng cho người trong lòng tất sẽ “hữu tình nhân chung thành quyến thuộc”.

“Nên ngày này mỗi năm những ai nhàn rỗi đều vượt khỏi dãy bậc đá tìm kiếm trong rừng mong hái được nhánh cỏ đầu tiên chuyển màu. Vốn điện giám đại nhân thường nhắm một mắt, mở một mắt nhưng giờ phải trách các người, năm nay ngài tuyệt đối cấm bọn ta rời khỏi kết giới.” Nam Cung Hương chu môi oán trách.

“Sao lại trách bọn ta?” Bạch Chỉ Vi có phần bất mãn, cái chày giã thuốc trong tay động cộp cộp.

“Có ai không biết chuyện các người bắt Xích phong tứ dực xà bất thành, bị điện giám tóm cổ về.” Nam Cung Hương đáp.

Đường Mật vốn định hỏi ai tiết lộ, chợt nó nghĩ ra có lẽ ai cũng biết việc đêm đó nó bị Tần ma ma xách tai đi qua Ngự Kiếm đường, liền cười bảo:

“Tiểu Hương, có phải người muốn hái được nhánh cỏ Đồng quán chuyên màu đỏ đầu tiên không?”

Nam Cung Hương đỏ mặt: “Đâu có, ta không tin chuyện đó.”

“Thật ư? Ta định bảo là ta sẽ giúp người hái, ta không sợ bị phạt.”
Đường Mật tiếp tục trêu.

“Ôi, người ta muốn tặng cỏ lại thích đệ nhất mỹ nữ của Ngự Kiếm đường chúng ta, ta có tặng cũng vô dụng.” Nam Cung Hương cúi đầu lí nhí, cái chày giã thuốc tròn tay vẽ một vòng tròn buồn bã.

Đường Mật thừa biết Nam Cung Hương khẩu thị tâm phi, nhủ thầm: “Nếu ngẫu nhiên mà Đường Mật ta tìm được nhánh cỏ đó, nhất định sẽ tặng cô.”

“Đường Mật, thuốc giã chưa nhuyễn lắm đâu.” Giọng điện phán Mạc Thất Thương cất lên.

Đường Mật cúi đầu ra vẻ đang giã, lén liếc Mạc Thất Thương, thấy lão đầu đó vẫn mát tính nó mới yên tâm. Tổng thể nó chỉ học một năm về y dược, nên cũng muốn để lại ấn tượng tốt với thần y lão đầu này, vạn nhất sau này trúng độc gì đó còn có người chữa. Chỉ là thần y Mạc Thất Thương không hề khó mời, quan niệm thần y khó cầu được hoàn toàn do nó chịu ảnh hưởng từ vô số cuốn tiểu thuyết võ hiệp từng đọc trước kia.

Hết giờ y dược, Mạc Thất Thương gọi nó lại: “Đường Mật, tông chủ muốn gặp con.”

Đường Mật lấy làm lạ, nó đến Vong Ưu phong học y dược không phải ngày một ngày hai, sao hôm nay Cố Thanh Thành lại muốn gặp? Bèn bảo Bạch Chỉ Vi và Trương Úy đợi, tự đến Trường Minh các nơi tông chủ Thuật tông ở.

Trường Minh các là kiến trúc cao nhất trên Vong Ưu phong, bất quá cũng chỉ cao hai tầng, có điều cơ quan trùng trùng, tinh xảo cực độ như mọi nhà cửa trên đỉnh núi. Ngày đầu tiên các kiểm đồng đến đây học, Mạc Thất Thương đã cảnh cáo không được đi loạn, không được rời khỏi lối chính, riêng Đường Mật biết lối đến đình viện của Cổ Thanh Thành.

Nó đẩy cánh cửa bằng trúc xanh, tòa viện tử tinh tế xanh mượt cây cỏ đập vào mắt, một người đứng chấp tay xoay lưng lại với nó, thân ảnh người ấy cao lớn, chính là tông chủ Thuật tông Cổ Thanh Thành, nhân vật truyền kỳ của Thục Sơn.

Đường Mật chỉ biết sự tình về y qua lời Trương Úy và Bạch Chỉ Vi kể, nghe nói y mới ba mươi, hai năm trước tiếp nhiệm chức tông chủ Thuật tông, trở thành tông chủ trẻ tuổi nhất trong hơn trăm năm nay của Thục Sơn.

Cổ Thanh Thành quay lại, gật đầu cười ôn hòa với Đường Mật. Tuy nó biết sẽ được gặp một nhân vật tuần nhã như cây tùng xanh dưới ánh trăng nhưng không khỏi xao động trước phong độ ngời ngời đó, có phải mọi nhân vật truyền kì đều khiến người ta sinh lòng kinh ngưỡng như vậy chăng?

“Đường Mật, sống ở Ngự Kiểm đường thế nào?” Cổ Thanh Thành hỏi đầy thân thiết.

“Rất tốt ạ, học được nhiều thứ, đồ ăn cũng ngon, còn kết giao được cả bằng hữu.” Đường Mật cười đáp, nó biết rõ thân phận Cổ Thanh Thành tôn quý, nhưng không hề dùng khẩu khí lễ độ như thường đối đáp với các điện phán.

Cổ Thanh Thành tựa hồ cũng thích thái độ thoải mái của nó, lại hỏi: “Vết thương trên mình con còn đau không? Nhớ ra được việc gì chưa?”

“Không còn đau nữa, đã khỏi rồi. Chỉ là con không nhớ gì về việc trong quá khứ.” Đường Mật chợt thấy nhói lòng, khẩu khí pha lẫn đôi chút ý vị làm nũng.

“Không sao, lâu dần sẽ nhớ ra. Dù không nghĩ ra thì chỉ cần con tu luyện ở Thục Sơn, tương lai nhất định tiền đồ vô lượng.” Cố Thanh Thành an ủi, thái độ thân thiết như bậc cha anh.

Chợt Đường Mật thấy sau lưng Cố Thanh Thành có một cây cỏ cao chừng nửa thước, trông như cây trúc không có lá, thân cỏ đỏ rực rất bắt mắt, nó liền hỏi: “Tông chủ, là loại cỏ gì vậy?”

Cố Thanh Thành liếc nhìn: “Là cỏ Đồng quán, Đường Mật, con không biết sao?”

Đường Mật vui vẻ nhảy tung tăng: “Tốt quá rồi, đây là nhánh cỏ Đồng quán đầu tiên ngả màu đỏ, tông chủ, cho con được chăng?”

Cố Thanh Thành nhìn cô bé có gương mặt xinh xắn, ánh mắt sáng rực, liền lấy làm hứng thú: “Được chứ, con định cho ai hả?”

“Không, không, con cho rằng người đầu tiên nhìn thấy rất có vận khí, người ta không tìm được còn con chỉ tùy tiện nhìn một lần là thấy, con muốn mang về kẹp vào sách cho khô, coi là ngọn cỏ may mắn.” Đường Mật sợ nói là tặng người khác sẽ không nhận được, liền cố ý đưa ra lý do chính đáng.

Cố Thanh Thành bật cười, không hiểu có tin hay không, nhưng cũng quay lại cúi người hái nhánh cỏ Đồng quán đó đưa cho nó. Rồi y lại hỏi mấy câu nữa trước khi cho nó xuống núi.

Đường Mật và Bạch Chỉ Vi, Trương Ủy cùng về, nó cố ý khua khua nhánh cỏ: “Tiếc quá, nếu không cho Tiểu Hương, ta nên mang nó về Ngự Kiếm đường bán kiếm tiền.”

Chưa dứt lời, không hiểu một người từ đâu mọc ra chặn ba đứa lại:
“Tiểu cô nương, nhánh cỏ Đồng quán này giá bao nhiêu?”

Ba đứa ngẩn người, lấy làm lạ sao mình biết võ công mà người này đột ngột xuất hiện trước mắt, cả ba lại không biết gì?

Trương Úy thấy người đó không ăn vận trang phục Thục Sơn, liền tiến lên một bước che trước mặt hai cô bé, nghiêm mặt hỏi: “Xin lỗi, chúng tôi chỉ nói đùa, không bán đâu.”

Đường Mật và Bạch Chỉ Vi đứng sau lưng gã quan sát, người chặn đường tuy trẻ tuổi nhưng tóc đã hoa râm, ngũ quan tuy tuấn mỹ nhưng mắt như đóa hoa đào ẩn chứa mùa xuân, thoáng nhìn cũng biết không phải người nghiêm chỉnh. Người đó mặc áo bào đen, tuy trông bình thường nhưng loáng thoáng phát ra ánh sáng, rõ ràng chất liệu quý hiếm.

Tay người đó cầm quạt giấy, biết hai cô bé lén quan sát mình liền cố ý xòe quạt ra, bề mặt cây quạt trắng muốt viết một chữ Sắc cứng cáp to cỡ cái đầu đập ngay vào mắt Đường Mật và Bạch Chỉ Vi.

Cả hai cùng lùi lại nửa bước, nhìn chữ Sắc chăm chăm, khẩn trương hẳn, thầm nghĩ: Lễ nào gặp phải đại đạo hái hoa trong truyền thuyết?

Người đó nhận ra, bật cười ha hả xoay ngược mặt kia cái quạt, một chữ Nguyệt kích cỡ tương tự được viết bằng nét bút đậm xuất hiện.

Hai cô bé biết bị trêu chọc, giận đỏ mặt lên. Đường Mật trừng mắt: “Không thấy bảo là không bán sao, người là ai mà dám đến Thục Sơn gây loạn?”

Người đó tắt cười: “Tiêu Vô Cực ôn hòa như thế mà dạy ra toàn đồ đệ nóng tính, được lắm.”

Tiêu Vô Cực là chương môn Thục Sơn, Trương Úy thấy người đó gọi một cách bất kính như vậy liền tức giận: “Người dám bất kính với chương môn, gọi thẳng tên Người hả?”

Người đó thản nhiên: “Thế nào? Thiên hạ có cái lý sư phụ không được gọi tên đồ đệ sao?”

Ba đưa giật thót mình, nhìn chăm chăm nam tử tóc bạc cuồng ngạo đó, hoàn toàn không biết nên nói gì.

THỤC SƠN THIẾU NIÊN

Hạ Sinh

www.dtv-ebook.com

Quyển 1 Chương 22

Bằng Hữu

Đường Mật đánh giá nam tử kỳ dị đang đứng trước mặt, thầm nhủ: Nếu theo diện mạo của y, dù già cũng cỡ ba mươi bảy, ba mươi tám, tất nhiên có những người trẻ hơn tuổi, dầu thực tế tuổi y ngoài bốn mươi, tuổi đó tối đa cũng chỉ ngang với chưởng môn, sao lại sự phụ của người được? Nhưng đầu tóc nam tử này trắng muốt, nếu không lớn tuổi sao tóc lại có màu như thế? Lẽ nào võ công đạt đến cảnh giới nhất định sẽ xảy ra hiện tượng hạc phát đồng nhan?

Nam tử đó thấy ba đứa nhìn mình đầy mê hoặc, cũng không muốn giải thích nhiều, cố gắng nói nhẹ nhàng: “Mấy nhóc, ta không muốn làm khó các người, ta đến Vong Ưu phong để tìm nhánh cỏ Đồng quán đầu tiên chuyển màu đỏ, nhưng các người tìm được rồi, nếu muốn bán cứ nói giá ra đi, bao nhiêu ta cũng trả.”

Tuy nam tử cho rằng khẩu khí của mình rất hòa hoãn nhưng không biết rằng tính cuồng đã ngấm vào xương tủy, ngữ khí ấy lọt vào tai người khác mang ý vị tất sẽ lấy được, không cho phép từ chối. Hơn nữa y phạm một sai lầm lớn, nói cho chính xác là hai sai lầm. Thứ nhất là gọi thiếu niên đang độ là nhóc, thứ hai là gọi thanh niên bị quay về tuổi thiếu niên là nhóc. Nên cả ba “nhóc tì” đều tỏ ra bị chạm nọc, nhìn y với vẻ khiêu chiến, cơ hồ đồng thời kêu lên: “Không bán.”

Người đó không ngờ lần thứ hai lại bị từ chối gọn gàng như vậy nhưng không giận mà cười hỏi: “Vì sao, có phải trong các người có kẻ thích người khác, cần nhánh cỏ tặng cho người ta?”

Ba thiếu niên nhìn nhau rồi Trương Úy đáp với vẻ thành thật cực độ: “Không có. Chỉ vì một người bạn của bọn vẫn bối thích người khác, bọn vẫn bối muốn giúp đỡ người bạn đó.”

“Vậy thế nào mới cho ta nhánh cỏ nhỉ?” Nam tử lại hỏi.

“Không thể nào cả, nhánh cỏ này rất quan trọng với bạn của bọn vẫn bối.” Trương Úy cự tuyệt thẳng thừng.

Nam tử lại nhìn thiếu niên ngây ngô đó, phát giác muốn đối phó với trẻ con thành thật kiểu này quả thật phiền phức, nếu cướp thì dễ nhưng xem ra ba đứa đều là kiếm đồng Ngự Kiếm đường, y không thể ra tay được. Thoáng chốc, y nảy ra một kế, lại hỏi Trương Úy: “Ta hỏi người, nếu người có hai người bạn, nhánh cỏ này đối với cả hai người đó đều quan trọng thì người cho ai?”

“Nếu thật sự đều quan trọng, lại không thể chẻ cỏ Đồng quán làm đôi, chỉ đành không cho ai cả.” Trương Úy đáp, nó ngầm nghĩ liền nhận ra không ổn, lại bảo: “Không được, thế thì không giúp được ai cả, chi bằng để ai đến trước sẽ lấy được.”

“Hay, Tạ Thượng ta hôm nay sẽ kết giao bằng hữu với các vị, tiểu huynh đệ, ta đến trước vậy có thể lấy trước chăng?” Tạ Thượng dứt lời liền thò tay ra trước mặt Đường Mật.

Đường Mật tất nhiên không dễ bị bắt nạt như thế, nó ngoẹo đầu, cười nheo mắt: “Tạ đại ca, kết giao bằng hữu đương nhiên khả dĩ, chỉ e quý nhân hay quên nhiều việc, tương lai không nhớ ra mấy vị bằng hữu trẻ con này, chi bằng đại ca cho bọn tiểu muội tín vật, được chăng?”

Tạ Thượng đáp gọn: “Được.” Liền cỡi cây quạt đưa cho nó.

Bạch Chỉ Vi chợt đưa tay ngăn lại, nhướn đôi mày dài lên nói: “Tín vật cũng không thể tin được, chi bằng thề thì hơn. Hôm nay mấy người chúng ta kết làm bạn bè, nếu tương lai ông vi phạm đạo nghĩa bạn bè, thì người nhận cở Đồng quản của ông sẽ...”

Tạ Thượng cả kinh, phất tay áo, Bạch Chỉ Vi ngồi phệt xuống bậc đá, y nói: “Nhóc con, đừng có không biết tốt xấu chứ, nếu không phải nể các người nhỏ tuổi, dù là hậu bối thì lý nào ta lại phí công với các người như thế?”

Bạch Chỉ Vi đứng dậy, không hề kinh hoàng, khẩu khí vẫn bình thản: “Nào có phí công của ông chút nào, chẳng qua là giả ý kết giao bằng hữu với bọn ta, bày trò lừa gạt mà thôi. Lấy cây quạt đó ra gạt gẫm, tương lai ông không thừa nhận cũng có sao đâu. Ông là nam tử hán đại trượng phu, cứ đường hoàng cướp đoạt còn ra vẻ hơn thế này nhiều.”

Tạ Thượng nào ngờ cô bé này còn nhỏ nhưng mồm miệng sắc bén như vậy, không nén được lửa giận trong lòng toan bước tới thì lại thấy thẳng bé bảo: “Bạch Chỉ Vi, đừng nói Tạ đại ca quá đáng như vậy.” Rồi gã quay lại nói: “Tạ đại ca, đệ tên Trương Úy, đây là Bạch Chỉ Vi và Đường Mật cùng tổ với đệ, cả bọn đang tu luyện ở Trí Mộc điện. Đệ thấy Tạ đại ca hình như rất cần cây cỏ này, vậy tặng cho đại ca. Vốn người ta kết giao bằng hữu tất phải trong lòng vui vẻ, hòa hợp tình cảm mới được. Những thứ như tín vật, thề độc khiến tình bằng hữu chỉ tổ hỏng mất mà thôi, đệ thấy không cần đâu.”

Tạ Thượng thấy gã nói chân thành đến thế, nhớ lại ban nãy mình bày trò, đâm ra lúng túng, cả đời y tự nhận bất phàm, hôm nay chỉ vì tâm tư gửi hết lên nhánh cở Đồng quản, lại không bằng cả trẻ con, y bèn nói: “Hảo, đa tạ, nhất định ta phải kết giao với vị bằng hữu này.”

Lúc đó, Đường Mật vẫn cười nheo nheo cạnh đó mới lên tiếng: “Tạ đại ca, cỏ Đồng quán tặng cho đại ca nhưng có thể đáp ứng tiểu muội một việc chăng?”

“Người nói đi là việc gì?”

Đường Mật chỉ vào Trương Úy: “Chỉ điểm, chỉ điểm võ công cho y.”

“Được, ta xong việc sẽ đến.” Tạ Thượng đáp không cần nghĩ.

Đợi khi Tạ Thượng khuất bóng, Trương Úy mới nói: “Bạch Chỉ Vi, ta biết ban này người có ý tốt nhưng như thế không khỏi quá nhỏ nhen. Hơn nữa, nếu y thật sự nổi giận mà xuất thủ thì làm sao?”

Không ngờ Đường Mật và Bạch Chỉ Vi cùng cười, Đường Mật ung dung buông lời: “Chỉ Vi xem đi, Trương Úy và hai chúng ta đúng là hợp nhau.”

Trương Úy ngẩn người không hiểu, Đường Mật mặc kệ gã, kéo Bạch Chỉ Vi xuống núi, Trương Úy đành theo sau nghe hai cô bé trò chuyện huyên thuyên.

“Sao người lại biết nhất định võ công của y bất phàm?”

“À, dám gọi thẳng tên họ chương môn, chắc không thể kém được.”

“Người lớn mật thật, thật sự không sợ y đánh hả?”

“Không, từ đầu y đã không cướp, chắc chắn không phải đại ác nhân, ít nhiều gì cũng còn tự trọng thân phận. Hơn nữa còn cả Trương đầu to, sao y lại động đến ta? Còn người, sao lại biết y nhất định sẽ đồng ý?”

“À, y muốn lấy cỏ Đồng quán như vậy, lấy được thì có vui không? Hơn nữa ai bảo Trương đầu to khả ái như thế, y cự tuyệt mà được sao?”

Trương Úy theo sau không thể chen lời, tựa hồ vĩnh viễn là thế, gã không thể theo kịp suy nghĩ của hai cô bé, nhưng không hiểu sao trong lòng vô cùng khoái hoạt, thật sự khoái hoạt.

Những ngày sau đó, Đường Mật và Bạch Chỉ Vi vì phải luyện tập sư hí và hoàn thành các môn học nên rất bận rộn. Trương Úy đâm ra cô đơn, gã có thói quen một mình luyện công buổi tối, nên cũng không thấy tịch mịch lắm. Tối đó, một mình gã luyện kiếm dưới chân bức tường phía sau Trí Mộc điện, chợt bên tai vang lên tiếng người: “Tiểu huynh đệ, vẫn khỏe chứ?”

Gã ngoẹo đầu nhìn, Tạ Thượng đầu bạc áo đen đang đứng trước mặt. Lúc đó ánh trăng như lụa, y đang đứng giữa ánh trăng, toàn thân khẽ phát sáng, có điều thần sắc bình thản, không còn vẻ phong lưu như lúc mới gặp, ngược lại có đôi phần tịch mịch như vầng trăng cô đơn trên cao.

“Tạ đại ca đến rồi, có tặng được cở Đồng quản cho người mình thích chăng?” Trương Úy vui vẻ hỏi.

Tạ Thượng xịu mặt: “Đừng nhắc đến việc đó nữa, tiểu huynh đệ, hôm nay ta đến chỉ điểm võ công cho đệ. Ngày lễ thọ sắp đến rồi, lúc đó trên núi đông người lắm, ta lại không thích náo nhiệt, ngày mai sẽ đến bãi tế Đọa Thiên đại nhân trước rồi đi. Nào, luyện Hồi Phong kiếm pháp một lượt cho ta xem.”

Trương Úy hiểu rằng chuyến đi này của Tạ Thượng không dễ dàng, liền không nói nhiều, chăm chú diễn luyện Hồi Phong kiếm pháp một lần. Tạ Thượng xem xong liền nhíu mày: “Vị điện phán nào dạy đệ kiếm pháp này?”

“Dạ, Tuyên điện phán.”

“Tuyên Di là cao thủ bản môn, sao lại dạy đệ kiếm pháp kiểu này nhỉ?” Tạ Thượng không hề khách khí.

May mà Trương Úy quen bị đả kích, không lấy đó làm điều mà hỏi thẳng: “Tạ đại ca, kiếm pháp của tiểu đệ sao ở chỗ nào, cứ nói thẳng đi.”

“Tuyên Di nói như thế nào?”

“Tuyên điện phán bảo tam lực của đệ thủy chung không thể hợp lại, tâm bất ngự kiếm, lực không đạt đến tâm.”

“Nói không sai, nó giúp đệ chỉnh sửa kiểu nào?”

“Tuyên điện phán bảo vấn đề là tâm lực của đệ quá yếu, nên dạy đệ cách tăng cường tâm lực.”

Vẻ mặt Tạ Thượng hiện lên nét trầm tư, một chốc sau mới nói: “Nói như thế, sau khi đệ huấn luyện tâm lực thì tiến bộ thến nào?”

Trương Úy căn môi, do dự một chốc rồi hạ quyết tâm lên tiếng: “Tạ đại ca, đệ không biết tâm lực là gì, hoàn toàn không có cảm giác.” Nói xong, bên tai gã tựa hồ vẫn nghe thấy tiếng cười nhạo như năm xưa, lúc gã lần đầu tiên nói thế.

Tạ Thượng không cười, vẻ mặt thoáng qua nét nghi hoặc, rồi xòe chiết phiến ra quạt.

Trương Úy nhìn y với vẻ nghi hoặc, dần dần gã phát hiện trên không có cánh hoa đào trắng nhạt rơi xuống. Hoa đào ở đâu ra? Lúc đó gã mới phát hiện mình đang đứng trong khu rừng hoa đào trắng sâu thẳm, còn Tạ Thượng không biết đã biến mất đi đâu.

Không trung xao xác hoa rơi, lúc như cuồng phong thổi tan cánh bướm, lúc dịu dàng như bông gạo tháng Ba. Thoáng chốc, Trương Úy cảm giác màn cánh hoa ngợp trời đó tựa hồ muốn nói gì đó với gã nhưng sau cùng gã chỉ nhìn thấy hoa đào, hoa đào trắng nhạt.

Gã chợt hiểu đó là ảo giác, hoa đào nở rộ lúc ban đầu, dệt thành một màn náo nhiệt giữa đất trời, nhưng sau rốt vẫn chỉ là hoa đào mà thôi. Là hoa đào rồi sẽ tàn, gã nghĩ vậy nên thở dài.

Thế giới trở lại nguyên dạng cùng tiếng thở dài đó, Tạ Thượng đứng cách gã vài phân, thần tình có phần cao thâm mạc trắc.

“Tiểu huynh đệ, ban nãy thấy gì?” Tạ Thượng nhìn thẳng, không để ánh mắt Trương Úy tránh đi.

“Hoa đào, chỉ có hoa đào thôi, ồ, có một tích tắc đệ thấy hoa đào như muốn nói với mình gì đó, nhưng sau cùng không hiểu gì, chỉ thấy hoa đào, Tạ đại ca vừa thi triển ảo thuật, đúng không?” Trương Úy đáp thành thật.

Tạ Thượng gật đầu: “Đó là đào hoa chương, mỗi người đều nhìn thấy gì đó, ta muốn nói đến thứ ngoài hoa đào ra.” Nói đến đây, y lộ vẻ nghi hoặc, thò tay ra, ngón tay dài mảnh hữu lực đặt lên ngực Trương Úy, tiếp lời: “Nơi này rõ ràng rất sáng láng, cảm giác được hoa đào muốn nói gì đó, vì sao sau cùng lại chỉ thấy mỗi hoa đào?”

“Vì chỉ là hoa đào.” Trương Úy đáp, gã cùng nghi hoặc nhìn Tạ Thượng, không hiểu vấn đề là ở đâu.

Tạ Thượng xòe tay mỉm cười, giải thích: “Nếu là hai bằng hữu của đệ, nhất định nhìn thấy rất nhiều, tâm lực của chúng đủ mạnh sẽ phá giải được ảo giác này, không đủ mạnh sẽ trầm luân trong đó. Không chỉ chúng mà đại đa số người trên đời đều thế, chỉ là tâm lực càng mạnh thì tốc độ hóa giải càng nhanh. Còn đệ từ đầu đến cuối chỉ thấy hoa đào, người như thế ta chưa từng gặp, chỉ nghe nói là có một người.”

“Ai?” Trương Úy buột miệng.

Tạ Thượng nhìn về Thục Sơn sừng sững trong bóng tối xa xăm, khoe môi mỏng khẽ động: “Đọa Thiên đại nhân.”

Trương Úy ngẩn người, nhất thời không thể hoàn toàn minh bạch hàm nghĩa của câu trả lời.

Tạ Thượng quay mặt lại: “Ý ta là có lẽ đệ mang trong mình trái tim rất mạnh mẽ, rất kiên định, rất trong trẻo.” Rồi y đặt tay lên cổ tay Trương Úy, gã liền cảm giác một làn chân khí mảnh như tơ chảy vào, liên tục lưu chuyển khắp ngũ tạng lục phủ. Hồi lâu, Tạ Thượng lại tỏ vẻ nghi vấn: “Đệ tu luyện ở điện nào? Được mấy năm rồi?”

“Trí Mộc điện, luyện hai năm rồi, chưa qua được kỳ điện thí nào.” Trương Úy ấp úng.

“Luyện hai năm mà nội lực như vậy, nhất định đệ khắc khổ lắm nhỉ?”

“Vâng, sớm tối mỗi ngày đệ đều không dám lơ là.”

“Đáng tiếc,” Tạ Thượng buông tay: “Tiếc là tam lực của đệ không thể dung hợp, cuối cùng cũng vô dụng thôi. Cùng như một cái ấm trà vôi hẹp, bên trong đầy tràn mà không thể rót ra.”

“Đại ca cho rằng nên làm thế nào?” Lần đầu tiên Trương Úy nghe một người nói thế về mình, không phải tư chất của gã tầm thường, trong lòng chợt dấy lên hi vọng và niềm vui khó tả bằng lời, xen lẫn với âu lo.

“Lần đầu tiên ta thấy tình trạng này, kỳ thật đệ không hợp với việc được dạy chung, nên có người dạy riêng, như thế có lẽ đệ sẽ thành cao thủ siêu việt, có đồng ý rời Thục Sơn theo ta không?” Tạ Thượng hỏi.

Trương Úy động lòng, nhưng rồi bao người bao việc dâng lên như nước triều, gã trầm mặc hồi lâu, sau cùng đáp: “Không, đa tạ ý tốt của đại ca, nhưng đệ muốn ở lại Thục Sơn.”

Tạ Thượng nhìn gương mặt trẻ trung kiên định trong bóng tối, biết trong lòng gã chứa chất kiên trì cùng cố chấp, nên không hỏi nhiều: “Vậy được,

tùy đệ, ta tạm thời nghĩ lấy một vài cách chỉnh sửa lỗi mòn võ công không ra gì của đệ. Nhưng đó đều là cách sửa chữa vỏ ngoài chứ không phải bản chất, không giải trừ được vấn đề tam lực không hợp được, khó lòng thành tài.”

Trương Úy cung kính thi lễ thật sâu: “Đa tạ Tạ đại ca, như vậy cũng khiến đệ cảm kích bất tận.”

Tạ Thượng đưa tay đỡ, mặt hiện lên nụ cười cao thâm khó hiểu: “Đừng đa tạ, phải cảm tạ hai vị bằng hữu giáo hoạt của đệ. Nếu không có họ, Tạ Thượng ta sao lại dễ dàng đồng ý chỉ điểm võ công cho người khác.”

“Hóa ra Tạ đại ca đã hiểu hết.”

Tạ Thượng ngửa mặt cười vang: “Khoảnh khắc đáp ứng xong thì ta không hiểu nhưng thoáng sau là hiểu.” Rồi y rõ ràng rất trịnh trọng: “Bất quá, hôm đó ta chỉ chuẩn bị chỉ điểm cho đệ một đêm, không thể coi là đã thực hiện lời hứa. Hôm nay ta quyết định dạy đệ thêm mấy ngày, không phải vì họ.”

Trương Úy chợt thấy rằng ánh mắt Tạ Thượng nhìn mình chăm chăm sâu tựa biển, phảng phất xuyên thấu chính gã, nhìn về nơi nào xa thẳm: “Ta chỉ nghĩ tương lai có ngày Ngân Hồ Tạ Thượng ta sẽ lấy làm vinh dự vì được xưng huynh gọi đệ với Trương Úy tiểu đệ.”

Nhiều ngày sau, Trương Úy tìm được cơ hội kéo Đường Mật và Bạch Chỉ Vi đến một nơi yên tĩnh, dùng thái độ thành khẩn và thành thực nhất nói với hai cô bé: “Mấy tối này Tạ Thượng đều chỉ điểm cho ta, ta muốn đa tạ hai cô, nếu không có hai cô bày kế, y sẽ không dạy ta đâu.”

Đường Mật chuẩn bị về ngủ bù, nhưng vẫn tỏ ra nghiêm túc vỗ vai Trương Úy, kiên nhẫn nói: “Đầu to, người đánh giá hai chúng ta cao quá, chúng ta không phải thần tiên, không thương lượng trước thì lấy đâu ra kế

với sách. Bất quá bọn ta tâm cơ linh hoạt, hiểu được tình huống mà thuận nước đẩy thuyền thôi, người ngàn vạn lần đừng sùng bái bọn ta.”

Bạch Chỉ Vi chỉ thở dài: “Bằng hữu không cần dùng lời nói, đã tự hiểu nhau, chút việc nhỏ nhặt đó đâu cần kể mưu. Người đúng là gốc hết thuốc chữa.”

Đoạn cả hai vội vàng đi luôn, để lại Trương Úy chìm trong suy tư: Ta, thật ra có phải bằng hữu của họ không? Sao ta lại có thể tự hiểu được như họ?

THỤC SƠN THIẾU NIÊN

Hạ Sinh

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 23

Nhân Vật Đầu Não

Cách lễ thọ hai, ba ngày, Thục Sơn đã vô cùng náo nhiệt. Đường Mật nghĩ thế, nhận ra kỳ thật nó thích náo nhiệt hơn vẫn tưởng nhiều.

Nghe nói cả Phú Nguyên trấn gần đó cũng đầy khách, phòng ốc trên Thục Sơn có thể đem đãi khách đã sử dụng hết rồi, dọc dãy bậc thang đá thường có người lạ lên lên xuống xuống, có người đầy chất giang hồ hào hiệp, có người văn nhã như thư sinh.

Không chỉ thế, Ngự Kiếm đường cũng bị quấy nhiễu hơn bao giờ hết. Tối đó Đường Mật và Mộ Dung Phi luyện xong sư hí, trên đường trở về chợt cảm giác trên đầu có chim đêm lướt qua, cả hai ngẩng lên nhìn quanh, chỉ thấy trời đêm thăm thẳm mênh mang, trăng tỏ sao sáng, nửa cánh chim cũng không thấy đâu. Đồng thời nghe thấy từ nóc Tín Thổ điện vang lên tiếng hai người đang đàm luận.

Đường Mật và Mộ Dung Phi nhìn nhau, lén đến gần Tín Thổ điện, ẩn mình vào một gốc bách xanh ngàn tuổi nghe lén. Nói là nghe lén, kỳ thật không đúng lắm. Hai người trên nóc vốn không hề nói thầm, tuy không đến mức gào to song giọng nói không hề e ngại bị nghe thấy.

Giọng nữ trầm trầm, mềm mại cất lên: “Hóa ra nhiều năm rồi người không về, năm nay ta cũng đột nhiên nảy ra ý định quay về xem sao.”

Giọng nữ này mười phần đặc biệt, không hề trong trẻo uyển chuyển như giọng nữ bình thường, mà trầm trầm trơn tuột, khiến Đường Mật có cảm giác tơ lụa cọ vào da thịt.

Giọng nữ vừa dứt, không khí thoảng mùi rượu thơm ngát, rồi giọng nam tử hùng hậu vang lên: “Ngân Hồ rời Thục Sơn rồi, nơi này còn gì thú vị nữa, quay lại có ý nghĩa gì?”

“Đúng, năm xưa chúng ta còn ở đây, ai ngờ rằng có ngày Tiêu Vô Cực và Mục Hiến lại được mặc áo xám.” Nữ tử nói, giọng đầy vẻ khinh miệt.

“Mục Hiến cũng được, dù sao Ngự Kiếm đường cũng là nơi dạy dỗ kiếm đồng, tính cách cẩn thận như y cũng coi là thích hợp. Người coi Tiêu Vô Cực kìa, tính cách vừa hủ lậu vừa thiên cận, trừ võ công cao ra thì còn điểm gì hơn người?” Nam tử nói với giọng có phần không phục.

Nữ tử lại cười: “Ha ha, tiếc là võ công của người ta cao đến mức người không nói gì được nữa.” Rồi nàng ta thở dài, tiếp tục cảm khái: “Tiêu Vô Cực, Tư Đồ Minh, Mục Hiến, Mục Hoảng, còn cả thằng nhóc Cố Thanh Thành nữa, năm đó có ai ngờ họ lại là năm nhân vật đầu não của Thục Sơn? Ôi, người xem những người thuộc lớp này, đúng là phong vân biến chuyển.”

Lúc đó vang lên tiếng bộp, tựa hồ là tiếng vật gì đó kiểu hồ rượu đập xuống đất vỡ tan, rồi giọng nam tử vang lên: “Đi thôi, Mục Hiến thấy thế sẽ biết chúng ta đến mời y uống rượu, không rõ tiểu tử này hiện giờ còn là Tam bôi đảo nữa không.”

“Được, đi thôi.” Giọng nữ hơi ngừng lại rồi tiếp tục: “Chà, tiểu quý nghe lén, ra đi.”

Đường Mật và Mộ Dung Phi đều ngẩn người rồi ngoan ngoãn ra khỏi gốc cây, ngẩng nhìn nóc điện, chỉ thấy một nam một nữ đứng trong bóng

tối nên không nhìn rõ dung mạo nhưng cả hai đều như cây ngọc trước gió, tà áo bay bay, khí độ đó thoát nhìn là biết không phải hạng tầm thường.

Nữ tử bảo: “Người coi kìa, coi đi, lại là một đôi tiểu quý lén ra đây tặng nhau cỏ Đồng quán. Chà, khiến người ta nhớ lại chuyện năm xưa.” Nói đoạn thân hình nàng ta loáng lên như cánh chim bay lên nóc điện, mấy lần nhô lên hụp xuống là biến mất trong bóng đêm.

Nam tử cười nói bám theo, giọng y vang vang giữa trời đêm: “Tĩnh nữ kỳ luyện, di ngã Đồng quán. Đồng quán hữu vĩ, thuyết dịch nữ mỹ.” (Trinh nữ yêu mến, tặng ta cỏ Đồng quán, Đồng quán đỏ au, đẹp lòng mỹ nữ)

Người nói vô ý nhưng nhắc đến cỏ Đồng quán khiến Đường Mật không vui. Tuy nó không có ý với ai nhưng trong ngày lễ tặng cỏ oanh oanh liệt liệt, được người khác tặng cỏ luôn là việc đầy quyến rũ và được hoan nghênh cực độ. Những đến giờ nó vẫn chưa nhận được nửa nhánh cỏ nhỏ xíu nào, dù thế nào thì như thế cũng tổn thương đến chút lòng hư vinh của nó. Đường Mật cho rằng nếu chỉ luận dung mạo, Bạch Chỉ Vi không kém đệ nhất mỹ nữ của Ngự Kiềm đường, cũng là đại mỹ nữ Nhạc Nam Phù của Nghĩa Kim điện bao nhiêu, sao tình cảnh lại khác biệt đến thế? Người ta thì nhận hết nhánh cỏ này đến nhanh cỏ khác.

Nghĩ vậy, nó lại nhìn Mộ Dung Phi, thầm nghĩ: “Y chắc cũng là nhân vật nhận được nhiều lắm đây.” Bèn hỏi: “Còn người nhất định nhận được nhiều nhánh cỏ đỏ lắm nhỉ?”

Mộ Dung Phi mỉm cười lắc đầu: “Khả định không nhiều như người nghĩ.”

“Sao thế?”

“Mấy năm trước còn nhiều, hiện tại ít lắm, vì ta không tặng lại ai, người ta tặng ta làm gì nữa.”

Đường Mật nói với khẩu khí nửa đùa nửa thật: “Người không tặng người khác có phải không muốn vì một người mà đắc tội với nhiều người không?”

Mộ Dung Phi thoáng ngượng ngùng: “Hóa ra cô nương coi Phi này là người như thế.”

“Không phải ư? Người lúc nào chả lẽ mạo, không đắc tội với ai, không ai không bảo người là người tốt.”

“Cô nương thì không phải vậy ư? Cũng long lanh mọi bề.”

Đường Mật xòe tay, có vẻ chán nản: “Dù thế cũng làm gì có ai tặng ta nửa cọng cỏ nào.”

Mộ Dung Phi mỉm cười lắc đầu: “Chuyện đó không can hệ gì đến việc đắc tội với người ta. Ta đoán rằng Bạch Chỉ Vi cũng không nhận được?”

Đường Mật gật đầu.

“Hai cô hả, chỉ nhìn qua cũng thấy là người quá thông minh. Cô thì quý kế đa đoan, Bạch Chỉ Vi lại quá sắc sảo, nam nhân đều không thích nữ nhân quá thông minh.” Mộ Dung Phi nói thẳng.

Đường Mật cười thầm: Thăng nhóc này, được bao lớn mà dám nói nam nhân nữ nhân với tỷ tỷ đây. Nó ngẩng lên, nói với Mộ Dung Phi cao hơn mình cả cái đầu: “Sai, trẻ nít mới sợ nữ nhân thông minh, nam nhân chân chính chỉ thích nữ nhân thông minh. Nam nhân càng mạnh mẽ càng thích nữ nhân thông minh.”

Mộ Dung Phi thoáng tỏ vẻ kinh ngạc rồi nở nụ cười: “Thế này đi, đợi đến khi cỏ Đồng quản héo mà không ai tặng hai cô thì ta tặng. Dù sao con gái cũng không bằng được con trai, ngay cả một nhánh cỏ cũng không nhận được thì không ra gì.”

Đường Mật nhận ra cả hai đã đến chỗ chia tay: “Không cần, không cần, hai bọn ta mặt dày lắm, chả thấy có gì không ổn cả.” Đoạn vẫy tay với Mộ Dung Phi, nhẩy chân sáo vào Mai uyển. Sau lưng nó vang lên giọng Mộ Dung Phi: “Đường Mật, ngày mai nhớ dậy sớm, phải đến Trùng Dương điện trên Vô Lượng phong chuẩn bị.”

Hôm sau, Đường Mật lần đầu tiên lên Vô Lượng phong, nơi chương môn Thục Sơn cư ngụ, cùng Bạch Chỉ Vi, Hoàn Lan, Mộ Dung Phi được gặp năm nhân vật đầu não của Thục Sơn ngay trước khi trò sư hí bắt đầu.

Chương môn nhân Tiêu Vô Cực là một nam tử trung niên mặt vàng, chừng ngoài bốn mươi. Đường Mật cho rằng với giang hồ đệ nhất đại môn phái như Thục Sơn, ngoại hình của Tiêu Vô Cực quá bình thường, cũng còn may là hai mắt y tinh quang nội liễm, khí chất trầm tĩnh ổn định, dù thế nào cũng có phong phạm chương môn một phái.

Một người nữa nó chưa gặp bao giờ là cha Tư Đồ Thận, tông chủ Khí tông Tư Đồ Minh. Niên kỷ ông ta không hơn Mục Hoảng, Tiêu Vô Cực bao nhiêu nhưng trông trẻ hơn nhiều. Đường Mật cho rằng người này không then với xuất thân Khí tông thiện nghệ tu dưỡng. Sắc mặt ông ta hồng nhuận, trước ngực phất phơ năm chòm râu dày công giữ gìn, cộng thêm màu áo nguyệt bạch đặc thù của Khí tông, nhìn vào rất đậm vẻ tiên phong đạo cốt.

Cố Thanh Thành và Mục Hiến thấy Hoàn Lan, Mộ Dung Phi mời Đường Mật cùng Bạch Chỉ Vi làm đuôi sư tử thì đều có vẻ kinh ngạc, nhưng không nói gì. Mục Hiến đợi bốn đứa bá kiến chương môn và các vị tông chủ rồi mới bảo: “Hôm nay nhiều tân khách, ngay cả Thanh Nguyên tự cũng phái Huyền Trí đại sư dẫn đệ tử đến dự, các người phải toàn lực biểu diễn cho tốt, cho họ thấy hài tử của Ngự Kiếm đường chúng ta xuất sắc thế nào.”

Mộ Dung Phi thay mặt đáp: “Nhất định không phụ kỳ vọng của chương môn, điện giám và các vị tông chủ.”

Lúc đó Tiêu Vô Cực mới từ tốn lên tiếng: “Tên con và Hoàn Lan thì ta đã nghe nói đến. Hi vọng trò sư hỉ hôm nay không chỉ khiến tân khách vui vẻ mà khiến võ lâm thiên hạ chứng kiến đệ tử xuất sắc nhất lứa này của Thục Sơn chúng ta là thế nào. Được rồi, chuẩn bị đi.”

Bốn đứa vâng lời, đi ra hậu điện.

Đi xa rồi mà Đường Mật vẫn có cảm giác ai đó đang nhìn, ngoái lại còn thấy năm nhân vật đầu não đứng đó, chỉ là diện mạo mơ hồ, nhờ vào màu áo khác nhau mới nhận ra từng người.

Nhưng màu xám có đến hai người, trong lòng nó mơ mơ hồ hồ cảm giác được có gì đó quan trọng ẩn chứa trong đó.

THỰC SƠN THIẾU NIÊN

Hạ Sinh

www.dtv-ebook.com

Quyển 1 Chương 24

Sư Hí

Hoàn Lan và Mộ Dung Phi thay áo biểu diễn xong, đứng ở một góc sân phía sau Trùng Dương điện đợi hai cô bé. Cả hai cũng như lúc bình thường, trừ vài câu thăm hỏi phải phép liền không nói nửa câu thừa thãi.

Tiếng người ồn ã bên ngoài Trùng Dương điện xuyên qua điện đường rộng lớn bay vào sâu sau, có phần không chân thật. Cả hai biết rõ lúc nào những giọng nói đó đang đàm luận cảnh sắc Thực Sơn hoặc những việc tầm phào gặp dọc đường, có điều lọt vào tai chúng lại như tiếng trống trận vang vang, từng hồi từng hồi gõ vào huyết dịch khiến huyết mạch căng lên.

Có một tích tắc, hai thiếu niên vui đầu chăm chút sư tử của mình tựa hồ cùng cảm giác thấy điều gì đó, gần như đồng thời ngẩng lên nhìn đối phương, ánh mắt trong veo như nhau sáng rực dưới ánh nắng tháng Tư, khát vọng thắng lợi hiện rõ mồn một, cháy lên rạng rỡ. Cả hai cùng cười, Mộ Dung Phi nói: “Hoàn Lan, hình như lần này là lần tỷ thí đầu tiên.”

“Ừ, tiếc là không phải một chọi một.”

“Có thể đào tạo được đuôi sư tử hay cũng là bản lĩnh, bất quá vẫn hy vọng có ngày được đơn đấu với nhau một trận.”

“Đúng, rồi sẽ có ngày đó.”

Hai cô bé cũng thay xong y phục biểu diễn, bước ra. Đường Mật mặc trang phục sư tử vàng, quần áo cùng một màu vàng lấp lánh dưới ánh nắng, cộng thêm nó không cao lắm mà y phục lại thùng thình, chính bản thân nó cũng thấy mình là một đĩnh vàng di động. Bạch Chỉ Vi mặc trng phục sư tử bạc trông khá hơn, quần áo cùng màu bạc như rắc một lớp phấn bạc lấp la lấp lánh, miễn cưỡng khiến Đường Mật liên tưởng tới một con cá bạc.

“Mộ Dung Phỉ, biết trước là mặc đồ khó coi thế này, dù đánh chết ta cũng không đồng ý.” Đường Mật chống nạnh, hầm hừ bảo.

Mộ Dung Phỉ ra vẻ vô tội: “Khó coi chỗ nào, sao tại hạ không thấy thế nhỉ? Hoàn Lan huynh đệ nói thử xem nào?”

Hoàn Lan chăm chú quan sát, lúc đó y mới nhận ra mình không có tí khái niệm nào về việc con gái ăn mặc kiểu gì là đẹp, nhưng dưới ánh nắng ấm áp lúc đó, y thấy được hai thiếu nữ như mặt trời chói lọi và mặt trăng hiền hòa, lòng không khỏi thoải mái, bèn đáp: “Rất đẹp.”

Đường Mật lắc đầu bất lực, thầm nhủ: Đúng là thẩm mỹ quan ấu trĩ lại quái dị.

Bạch Chỉ Vi kéo nó ra cười bảo: “Đi thôi, mau mau để sư tử che lấp, đừng để bị nhìn thấy thì còn ra thể thống gì nữa.”

Bốn đứa đến Trùng Dương điện, hé cửa nhìn ra, khoảng sân trống trước điện bày đầy bàn tiệc, những khách khứa quan trọng đều ngồi ở hàng đầu, hàng sau là đệ tử Thục Sơn và kiếm đồng Ngự Kiếm đường. chưởng môn và các điện giám ngồi trên đài cao dưới mái hiên Trùng Dương điện, xoay lưng lại phía chúng. Lúc đó, điện giám Mộc Hiến cảm giác sau lưng khác lạ, ngoái lại nhìn thấy lộ ra mấy đôi mắt từ khe cửa, liền hạ giọng hỏi: “Xong chưa?”

“Dạ rồi.” Mộ Dung Phỉ đáp khẽ.

Mục Hiến đưa mắt ra hiệu cho chúng đến cửa ngách, rồi nói nhỏ mấy câu với Tiêu Vô Cực, chưởng môn liền đứng dậy, nâng chén nói to: “Tiêu mỗ kính các vị quý khách một chén, cảm tạ các vị từ xa đến bái tế Đọa Thiên đại nhân. Kiểm đồng Ngự Kiểm đường của Thục Sơn chúng tôi đặc biệt biểu diễn trò sư hí mua vui cho các vị, hy vọng các vị xem thấy thỏa mãn.”

Tiêu Vô Cực dứt lời, uống cạn chén rượu rồi phất tay áo vào bãi đất trống, hai trăm cây cột gỗ ngắn nhất tề bay lên cao một trượng, nổi lơ lửng. Tiếp đó chuông trống vang rền, hai con sư tử một vàng một bạc từ cửa chính Trùng Dương điện lắc lư đầu bước ra.

Mục Hiến thấy Hoàn Lan và Mộ Dung Phi mặc trang phục sư tử đi ra liền mở một cái hộp gỗ đen ở bên cạnh ra, trong hộp đựng một quả cầu thủy tinh sắc trắng lớn cỡ trái dưa nhỏ, đầy tua rua màu đỏ quắn kim tuyến. Quả cầu như có sinh mệnh, chỉ đợi nắp hộp mở ra là bay vút lên, dừng lại phía trên hai trăm cọc gỗ lơ lửng chừng không, khe khẽ động đậy. Chúng nhân nhìn thấy quả cầu phát ra ánh sáng bảy sắc trong ánh dương quang, tua rua hai màu đỏ vàng phất phơ trong gió, kim quang lấp lánh, quang hoa xán lạn như mặt trời mới mọc.

Hai con sư tử dưới đất thấy quả cầu được ném ra liền như hai mũi tên rời dây cung vút tới há miệng đớp. Nhưng quả cầu hình như có mắt, ngay tích tắc hai con sư tử sắp ngoạm vào, nó liền bay lên thêm ba thước, tránh khỏi hai cái mõm lớn. Hai con sư tử suýt nữa chạm vào nhau, nhưng hai thiếu niên mặc áo sư tử khê đào bộ pháp, điểm nhẹ lên khối gỗ đang nổi lơ lửng, hai con sư tử liền lướt qua nhau. Tuy hai đầu sư tử tránh được nhưng hai đuôi bị đầu kéo đi lại không có không gian tránh né, hai người ăn vận kiểu đuôi sư tử cơ hồ sắp va vào nhau thì đuôi màu bạc giảm mạnh xuống, đuôi màu vàng hiểu ý điểm chân vào mình đuôi màu bạc, tá lực lướt qua phía trên. Chỉ là khối gỗ dưới chân đuôi màu bạc chịu lực quá độ, rơi thẳng xuống lập tức, đuôi màu bạc mất chỗ đặt chân, thân thể cũng liêu xiêu chực

rơi xuống. May mà phản ứng của đầu sư tử bạc nhanh nhẹn, lướt nhanh tới hai bước, để đuôi tá lực nhảy tới, cân bằng lại thân hình.

Chúng nhân dự tiệc không phải lần đầu xem kiểm đồng biểu diễn sư hí, chỉ là những lần trước hai con sư tử xuất trường rồi chỉ quanh quẩn thăm dò, không hề dốc toàn lực quyết thư hùng như lần này. Nên tất cả hứng thú hơn hẳn, xem hai con sư tử biểu diễn được trò hoa dạng gì. Càng xem họ càng kinh ngạc, hai con sư tử xoay chuyển giao đấu trên cọc gỗ lơ lửng, trong vòng cả một nén hương cứ tranh đoạt qua lại, theo lý thuyết, mấy cọc gỗ chịu lực sẽ rơi ngay, ngày trước mà đấu lâu như thế thì đại đa số các cọc gỗ đã bị giẫm xuống chỉ còn cách mặt đất ba thước, nhưng lần này vẫn lơ lửng ở độ cao năm, sáu thước, không khỏi khiến người ta đoán xem khinh công của bốn thiếu niên này thật ra cao đến đâu.

Xem thêm một chốc, tất cả càng kinh ngạc. Bốn đứa đấu lâu như vậy mà không hề tỏ ra mệt mỏi, vẫn giao tranh kịch liệt. Ai cũng biết trò sư hí trên cọc gỗ này hoàn toàn dựa vào nội lực thuần hậu, khinh công cao siêu của Thục Sơn mới có thể giao đấu lâu trên các cọc gỗ gần như không dựa vào lực nào mà lơ lửng này. Nhưng kiểm đồng còn nhỏ, nội lực hữu hạn, duy trì được hai nén hương đã xứng danh cao thủ, mà bốn đứa đấu tới ba nén hương mà vẫn tinh lực thịnh vượng, không mảy may mệt mỏi.

Khách dự tiệc phần lớn là cao thủ, nhiều người phát hiện ra bộ pháp của bốn đứa tinh diệu tuyệt luân, thân hình đan nhau cùng di hình hoán ảnh mỗi lúc đặt chân xuống khiến người ta không nhìn rõ, họ liền đoán rằng vì bộ pháp đó linh xảo cực độ nên bốn đứa không cần phí nhiều nội lực cũng di chuyển được dễ dàng trên cọc gỗ. Đa số khách khứa từng tu luyện ở Thục Sơn hoặc có liên quan đến võ học của phái, thấy thân pháp này lạ mắt liền cho rằng là công phu mới được bản phái sáng tạo ra, nhìn sang ngũ đại cự đầu, chỉ thấy họ đều thản nhiên, không mảy may tỏ ra kinh ngạc.

Lúc đó, hai con sư tử gần như đồng thời tóm được quả cầu thủy tinh bay lượn tứ phía trơn tuột như chạch, hai cái miệng ngậm chặt hai nửa. Nhưng

cọc gỗ dưới chân không thể là nơi tá lực lâu, nên cả hai con sư tử đều lấy quả cầu làm trung tâm để di chuyển vòng quanh. Nói chính xác hơn là hai cái đuôi chạy nhanh còn hai đầu sư tử vừa chạy vừa tay đấm chân đá, công kích lẫn nhau. Giằng co hồi lâu vẫn bất phân thắng bại khiến tiếng khen ngợi của khách dự tiệc vang lên không ngớt.

Điện giám Ngự Kiểm đường Mục Hiến chợt đứng dậy phất tay áo, quả cầu thủy tinh vù một tiếng, từ giữa hai cái miệng sư tử quay về hộp gỗ đen. Hai con sư tử liền lao vào nhau, may mà cả hai linh mẫn, một lao sang trái một sang phải, đảo người kéo theo cả đuôi đáp xuống đất. Ca bốn đứa bỏ hóa trang, để lộ bốn gương mặt trẻ trung đỏ lựng, khách khứa không thấy gì lạ nhưng trong các kiểm đồng có đứa kêu lên kinh ngạc: “Là người Trí Mộc điện.”

Mục Hiến vẫn giữ thần tình nghiêm túc như thường, lời lẽ hòa hoãn: “Sư hí là để đãi khách, không nhất thiết phải phân thắng bại, hôm nay tân khách hiếm khi được xem một màn hay như vậy, hai con coi như ngang nhau.”

Lão dứt lời, từ tiệc rượu bước ra một lão hòa thượng mày trắng mặc cà sa đỏ, chính là Huyền Trí đại sư của Thanh Nguyên tự, khề thi lễ: “Đích xác hôm nay lão nạp được khai nhãn giới, không ngờ môn phong Thục Sơn lại phát triển như thế, các đệ tử học được võ công xảo diệu đến vậy. ”

Mục Hiến thản nhiên đáp: “Chẳng qua là trò chơi của trẻ con đãi khách, một chút tiểu xảo cũng là vì chúng muốn làm vui lòng quý khách, không liên quan gì đến môn phong của Thục Sơn, đại sư nặng lời quá.”

Huyền Trí không lảng nhảng, chỉ nói đầy ý nghĩa: “Như thế càng hay, thật khiến lão nạp được xem trò vui. Lão nạp phải chúc mừng chương môn và điện giám, hàng ngũ hậu bối của Thục Sơn có được thiếu niên xuất sắc như vậy thật đáng mừng.”

Phần lớn chúng nhân biết được quan hệ vi diệu giữa Thục Sơn và Thanh Nguyên tự, nhưng đều ủng hộ Thục Sơn phái nên không ít người chen vào xập xị xập ngẫu, có người nói: “Đúng vậy, anh hùng xuất thiếu niên.” Lại có người nói: “Thục Sơn phái chúng ta có người thừa kế rồi.”

Trong lúc tất cả đang khen ngợi, Mục Hiến đưa mắt ra hiệu cho bốn đứa, cả bốn liền hiểu ý, vòng tay bái tạ chúng nhân rồi đi ra hậu điện.

Vừa vào đến cửa ngách, một tạp dịch đuổi theo nói với bốn đứa: “Các vị đợi một chút, chường môn dặn rằng các vị không nên đi đâu, cứ vào sương phòng phía sau đợi, một lúc nữa chường môn sẽ có lời muốn hỏi.”

Tạp dịch nói xong đi ngay, mặc bốn đứa đưa mắt nhìn nhau.

“Hình như có chuyện gì đó không ổn.” Đường Mật lên tiếng.

“Đại khái chúng ta dùng công phu không phải của Thục Sơn, chường môn tất không vui.” Mộ Dung Phi đáp.

“Nếu chỉ thế cũng không phải việc gì lớn lao, chẳng phải Thục Sơn chúng ta vẫn khuyến khích đệ tử học tập cái hay của phái khác ư? Hình như đó là di huấn của Đọa Thiên đại nhân.” Bạch Chỉ Vi nói.

“Đúng, còn việc gì nữa nhỉ? Không để chúng ta phân thắng bại.” Đường Mật nhìn ba đồng môn, vẻ mặt chúng ít nhiều đều tỏ ra tiếc nuối.

Hoàn Lan hơi nhú mào: “Xưa nay chưa từng nghe nói sư hỉ hòa nhau bao giờ, nhất định có vấn đề gì đó.”

“Đúng, chính xác là có vấn đề.” Một giọng lạnh lùng chen vào, bốn đứa ngoái nhìn, chỉ thấy tông chủ Mục Hoảng không biết đã vào từ bao giờ, tà áo đen sừng sững trong bóng tối của Trùng Dương điện, khiến người ta không lạnh mà run.

Y lạnh lùng hỏi: “Nói đi, ai dạy các người võ công tà ma đó?”

THỤC SƠN THIẾU NIÊN

Hạ Sinh

www.dtv-ebook.com

Quyển 1 Chương 25

Trùng Phạt

Bốn thiếu niên nghe Mục Hoảng dùng giọng lạnh lùng nói ra bốn chữ “võ công tà ma”, lòng đều kinh hoảng. Đường Mật đưa mắt ra hiệu cho Mộ Dung Phi, hàm ý y toàn quyền giải thích.

Mộ Dung Phi gật đầu hiểu ý: “Thưa tông chủ, cũng như ngọc bội lần trước, bọn đệ tử cũng lấy được một món dị bảo trên mình Xích phong tứ dực xà, Lăng ba vi bộ này là võ công ghi trên đó.”

“Hừ, Lăng ba vi bộ, các người nghĩ ra tên hay ho thật. Các người lên học võ công tà ma, có biết tội chưa? Còn không quỳ xuống.” Giọng Mục Hoảng xuyên qua bóng tối Trùng Dương điện, chọc vào tai bốn thiếu niên, cả bọn khuất phục trước uy nghi của lão, không kịp nghĩ gì quỳ ngay xuống.

Đường Mật nhận ra giọng nói đó chứa đầy giận dữ, nó đâm ra bất an, định giải thích thì nghe thấy một giọng ôn hòa nói: “Mục tông chủ, bất tất như thế, chúng vẫn là trẻ con, đợi chương môn đến hỏi rõ rồi mới xử trí.” Nó quen người này, ngẩng lên nhìn quả nhiên thấy tông chủ Thuật tông Cổ Thanh Thành đã vào trong điện. Sau lưng y, cánh cửa gỗ đen của Trùng Dương điện dạt sang hai bên, ánh nắng và gió xuân cùng ùa vào.

Cổ Thanh Thành lại nói: “Chẳng phải chương môn bảo các người ra phía sau đợi sao, ở đây làm gì? Nào, theo ta.”

Bốn đứa đi theo, vào một gian sương phòng. Đường Mật thấy Mục Hoảng hoàn toàn khuất bóng, liền lên tiếng cầu cứu: “Cố tông chủ...”

Cố Thanh Thành lắc đầu, ra hiệu cho nó im lặng, rồi nhìn bốn thiếu niên dụ giọng: “Chốc nữa chưởng môn tới, không được nói nửa lời giả dối, chỉ cần các con không nói dối, ông ta sẽ nghiêm khắc như Mục tông chủ. Nếu đến lúc cầu cứu, phải cầu cứu Mục diên giám, ông ta là người danh chính ngôn thuận bảo vệ các con.” Đoạn quay người đi ra, để lại sau lưng bao thấp thỏm, nặng nề.

Hồi lâu không thấy ai đến, bốn đứa có đủ thời gian để bình tĩnh lại, phân tích tình thế, thảo luận đi thảo luận lại vẫn thấy tốt nhất là làm theo lời Cố Thanh Thành. Dù sao kẻ không biết không có tội, sai lầm cũng không phải gì ghê gớm lắm, nhưng nhất định việc này chỉ có bốn đứa tham dự, không kéo thêm Trương Úy vào làm gì.

Lại đợi thêm một lúc, có tạp dịch đưa cơm đến, mãi đến sau bữa tối mới thấy Tiêu Vô Cực, Mục Hiến và ba vị tông chủ đến sương phòng. Đường Mật lén liếc nhìn, phát hiện Tiêu Vô Cực không hề giận dữ như tưởng tượng, nhớ lại lời Cố Thanh Thành nói lúc trước, nó mới hơi yên tâm. Tiêu Vô Cực ngồi xuống, nhìn bốn nhân vật quan trọng của Thục Sơn đứng hai bên, tựa hồ xác định thái độ mỗi người rồi mới nói: “Hoàn Lan, Mộ Dung Phi, nói xem tình hình là thế nào.”

Lúc thế này tất nhiên kẻ lợi khẩu hơn là Mộ Dung Phi đứng ra giải thích, y cung kính thi lễ: “Thưa chưởng môn, việc này nguyên là chúng con bắt được một con Xích phong tứ dực xà ở trong rừng, bụng rắn chứa một cái đèn đồ chơi nho nhỏ. Bọn con vì hiếu kì nên đốt thử, trong đèn xuất hiện một nữ tử đang múa, xem kĩ thì phát hiện là một loại võ công rất thích hợp cho sư hí, bèn đặt tên là Lăng ba vi bộ, mấy đứa cùng học.”

Tiêu Vô Cực hơi nhú mày: “Ngọn đèn đó ở đâu?”

“Thưa chương môn, đèn do Phỉ giữ, hiện tại ở Ngự Kiểm đường.”

“Bảo hồn thú của con mang đến đây.” Tiêu Vô Cực dặn.

Mộ Dung Phỉ giơ tay trái, khẽ gọi con ưng hai đầu tới, con chim như cây kiếm bạc lao ra ngoài cửa.

Tiêu Vô Cực nhìn theo hồn thú khuất bóng, hồi lâu mới nói: “Mộ Dung Phỉ, tên con và Hoàn Lan có vang đến tai ta, với võ nghệ của các con, không học võ công của Ma vương cũng biểu diễn xuất sắc trò sư hí, nói đi, thật ra các con nghĩ thế nào?”

Mộ Dung Phỉ trầm ngâm một chốc: “Thưa chương môn, Phỉ nói như sau đây hình như có phần giống với giáo biện nhưng lúc con nhìn thấy võ công của nữ tử trong đèn, hoàn toàn không thấy tà khí tí nào, ngược lại đẹp đẽ như tiên tử lướt sóng. Hơn nữa Đọa Thiên đại nhân từng di huấn rằng đệ tử Thục Sơn phải học lấy cái hay của người ta, không nên đi theo lối mòn, nên bọn con đã học, hoàn toàn không biết là võ công của Ma vương.”

“Hừ, người cũng biết là giáo biện hả? Căn bản là các người quá tham lam mới không chống nổi tà ma quyến rũ, võ công quái dị như thế, sao các người lại không biết là võ công của tà ma?” Mục Hoảng vẫn hỏi với giọng không bớt gay gắt tí nào.

Đường Mật nhin Mục Hoảng đã lâu, giờ thấy thái độ của Tiêu Vô Cực như vậy, lại biết có Cố Thanh Thành hậu thuẫn liền ngẩng đầu lên nói với chương môn: “Chương môn, chúng con chẳng qua là kiếm đồng Ngự Kiểm đường, không nhận ra nguồn gốc võ công này là điều bình thường. Hơn nữa chương môn chỉ cần nhìn ngọn đèn là thấy ngay, nữ tử trong đèn múa rất đẹp, không hề có tí yêu khí nào, tư thế uyển chuyển, dựa vào đâu chúng con nhận định được nàng ta có liên quan đến tà ma?”

Nó nhận ra sắc mặt năm nhân vật đầu nào Thục Sơn hơi biến đổi, Mục Hoảng càng sa sầm hơn, Tiêu Vô Cực không để nó tiếp tục nói: “Các con

không biết thì ta không ngại giảng giải một phen. Cọc gỗ lơ lửng mà các con thấy là pháp thuật Phù Không của Thục Sơn khiến cho mọi vật nổi được trong không khí, chỉ là cọc gỗ chịu lực vào liền rơi ngay, lực càng mạnh càng rơi nhanh. Năm xưa Đọa Thiên đại nhân thí khinh công và nội lực với Ma vương trên đó, tất nhiên Đọa Thiên đại nhân thắng nhưng không lâu sau, Ma vương lại khiêu chiến, lần này bất phân thắng bại với đại nhân. Các con cũng biết khinh công và nội lực không thể tăng nhanh đến thế, vậy thì vì sao?”

“Có phải vì Ma vương nghĩ ra Lăng ba vi bộ?” Đường Mật buột miệng.

“Công phu này thì đúng rồi nhưng tên là Ma La vũ.” Tiêu Vô Cực nói rồi nhìn Hoàn Lan: “Hoàn Lan, mỗi ngày mẫu thân con đều tụng kinh, hai chữ Ma La là ý gì?”

Hoàn Lan ngẫm nghĩ rồi đáp: “Thưa chương môn, Lan nhớ rằng hai chữ đó hàm ý nhiễu loạn, phá hoại, nhưng không xác định được.”

Tiêu Vô Cực gật đầu: “Đúng, có thể nói là đủ khả năng nhiễu loạn, phá hoại phật gia tu hành. Võ công Ma vương sáng tạo cho mình lấy theo cái tên đó bởi ý nghĩa quan trọng nhất là võ công như thể thiên về tiểu xảo, đi theo lối tắt, không cần dốc nhiều thời gian và tinh lực tu luyện khinh công cùng nội lực nhưng vẫn đạt được hiệu quả tương đương. Đó là nguyên nhân chính để mê hoặc nhân tâm, nhiễu loạn tu hành, kiểu quyến rũ bề ngoài sao có thể so sánh với nó được. Các con nghĩ đi, vì sao lại không kháng cự được mê hoặc?”

Bốn thiếu niên lắng nghe, nhất thời trầm mặc, Tiêu Vô Cực cũng không nói gì nữa, trong sương phòng lập tức yên tĩnh đến độ nghe rõ cả tiếng thở cơ hồ không nghe được trong lúc bình thường. Chợt tiếng đập cánh phá vỡ bầu không khí yên tĩnh, hóa ra là con ửng hai đầu của Mộ Dung Phi quay lại, mang theo cái đèn bát giác nhỏ xíu. Nó bay đến trước mặt Mộ Dung Phi, đặt cái đèn xuống rồi tan biến khi y đưa tay lên.

Mộ Dung Phi bưng cái đèn đưa cho Tiêu Vô Cực, ông ta đón lấy xem xét kỹ lưỡng rồi đưa cho bốn người kia xem xong. Đoạn nói: “Các vị thấy sao, ta thấy hình như không phải vật của Ma vương.”

Tư Đồ Minh từ đầu đến giờ chưa nói gì, chợt lên tiếng: “Đúng, không có tiêu ký của Ma vương, cũng không có dấu ma huyết.”

“Mộ Dung Phi, đốt lên xem sao.” Tiêu Vô Cực ra lệnh.

Mộ Dung Phi y lời đốt đèn lên, thoáng chốc chúng nhân liền thấy một nữ tử đẹp dễ uyển chuyển đang múa trong ánh đèn chao chát. Chốc sau, Cổ Thanh Thành đứng cạnh Tiêu Vô Cực ngoẹo đầu hỏi ý kiến: “Chường môn, phải hủy ngay vật này đi.”

Tiêu Vô Cực gật đầu phất tay áo, chường phong quét qua, ngọn đèn liền vỡ làm tám mảnh. Đoạn ông ta quay sang hỏi Mục Hiến đang im lặng: “Mục điện giám, sự tình đã rõ, xử phạt kiếm đồng thể nào là tùy ông.”

Người Thục Sơn đều biết Mục Hiến tuy bình thường vẫn nghiêm khắc nhưng thực tế hay che chở cho kiếm đồng, Tiêu Vô Cực để lâu quyết định cách xử phạt là ngầm có ý không nên quá nghiêm, Mục Hiến tất nhiên hiểu ý: “Mấy kiếm đồng vô tình học Ma La vũ là cái sai thứ nhất, tiếp đó là bất chấp lệnh cấm, dám rời khỏi dãy bậc đá. Theo tôi, trừ toàn bộ điểm hạnh kiếm một năm để trừng phạt.”

Xem ra đây là hình thức xử phạt nhẹ nhất rồi, mấy đứa đều thở phào. Đường Mật liếc sang, tông chủ Kiếm tông vốn hung dữ nhất tuy có vẻ không vui nhưng không lên tiếng phản đối, nó thầm lấy làm may mắn. Tiêu Vô Cực lại nói: “Cũng được, cứ thế đi. Bất quá, trừ bốn đứa ra, còn kiếm đồng nào khác học võ công này không?”

“Không có.” Bốn đứa dị khẩu đồng thanh đáp.

Đáp quá chinh tề nên Tiêu Vô Cực và Mục Hiến đều nhú mày. Mục Hiến nói: “Kiếm đồng cùng tổ không học ư?”

Đường Mật và Bạch Chỉ Vi biết lão đang hỏi chúng, vì kiếm đồng ở điện mà Hoàn Lan và Mộ Dung Phi học không còn phân tổ nữa. Đường Mật nhướng mắt, không hề né tránh ánh mắt chúng nhân, khẳng định: “Không hề.”

“Vậy gọi gã đến hỏi.” Mục Hiến hồi lâu không nói gì đột nhiên xen vào.

Những người khác không có lý do phủ quyết, liền sai tạp dịch đi gọi Trương Úy.

Chốc sau, Trương Úy đến nơi, Đường Mật vội ngoái lại nháy mắt ra hiệu. Nhưng Trương Úy chỉ thấy Đường Mật nhướng mày, nhìn gã trừng trừng nên hoàn toàn không hiểu gì hết. Gã đến cạnh Bạch Chỉ Vi đứng ở ngoài rìa hơn hết, thi lễ với năm nhân vật cao cấp rồi cúi đầu đợi được hỏi, chợt phát giác thân thể Bạch Chỉ Vi hơi động, ống tay áo rộng của cô bé che lấy tay áo gã, một bàn tay nhỏ bé lạnh buốt thò vào tay áo gã, đầu ngón tay hơi ươn ướt vạch vào lòng tay gã, tạo cảm giác hơi ngứa ngáy, hóa ra là viết chữ “phủ.”

Điện giám Mục Hiến hỏi: “Trương Úy, ngươi có học võ công tà ma trong đền như chúng không?”

Trương Úy hiểu ngay Đường Mật và Bạch Chỉ Vi muốn gã phủ nhận, đoán ra hai cô đã phủ nhận thay mình, nên đáp: “Thưa điện giám, Úy chưa từng học.” Gã chưa từng nói dối nên mở miệng nói mà thiếu đi mấy phần dứt khoát.

Dứt lời, gã nghe thấy một giọng lạnh băng cất lên: “Phân tổ cho các kiếm đồng là để hỗ trợ, thương yêu, giám sát lẫn nhau. Người nói đi, hiện tại hai người cùng tổ qua mặt người, tự ý rời khỏi hàng bậc đá, lén luyện võ công tà ma, phạm điều gì trong Thục Sơn thập giới?”

Trương Ủy biết chủ nhân giọng nói này là người nghiêm khắc nhất Thục Sơn – tông chủ Kiếm tông Mục Hoảng, cũng biết lão nói đến điều ‘không được dối bạn, phản lại chữ tín’ trong Thục Sơn thập giới. Phạm bất cứ điều nào trong hai tội danh này cũng đủ bị trục xuất. Gã không biết nên giải thích thế nào, lén nhìn sang phía Đường Mật và Bạch Chỉ Vi, cả hai đang sầm mặt, mím môi không nói gì.

Gã lập tức quyết định dù thế nào cũng không thể nói rằng bọn Đường Mật lừa mình, bèn lớn tiếng: “Họ không dối con, con cùng họ đi bắt rắn, lẽ nào lại không thấy điệu múa trong đèn, chỉ là tư chất của con quá tệ, nhìn cả chục lần vẫn không nhớ nên mới không học.”

Đây là lần thứ hai trong đời gã nói dối, không muốn hoàn toàn dối trá nên đâm ra lời nói nửa thật nửa giả, được thốt lên rất dứt khoát, không ai thấy có điểm nào không hợp tình hợp lý. Vô hình chung gã đạt đến cảnh giới tối cao của nói dối.

Gã nói vậy, Mục Hoảng không tiện nói gì nữa, liền quay sang nói với Mục Hiến: “Xem ra huynh phải phạt thêm một người, lại một tiểu quý tử ý rồi khỏi dây bậc đá.”

Khi năm người bọn Đường Mật rời Trùng Dương điện, trời đã tối om, Đường Mật nhìn quanh thấy không có ai mới buột miệng mắng: “Đồ quạ đen, suýt nữa để người bắt thóp, định đuổi bọn ta khỏi Thục Sơn hả, nghĩ hay quá nhỉ?”

Đồng bạn chưa tiếp lời, sau lưng nó có người nói: “Đường Mật, đợi một chút nữa hẵng đi.”

Nó giật mình ngoái lại, Cố Thanh Thành thần xuất quỷ một đứng sau lưng, nó không khỏi nổi giận thầm: “Sao khinh công của ai cũng cao siêu như quỷ mị vậy nhỉ? Có một ngày khinh công của lão nương còn quỷ mị hơn cả quỷ.”

“Tông chủ, tìm con có việc chẳng?” Nó nhanh chóng ra vẻ ngây thơ.

“Đúng, bảo bạn con đi trước đi.” Cổ Thanh Thành gật đầu.

Đường Mật từ biệt bốn người, yên tĩnh đợi Cổ Thanh Thành lên tiếng, không hiểu vì sao nó cảm giác Cổ Thanh Thành hơi khác nhưng thật ra khác thế nào thì khó lòng miêu tả được. Con người này thái quá hoàn mỹ, diện mạo đậm ra mơ hồ, xa xăm khó với tới.

“Không nên đắc tội với Mục tông chủ.” Sau cùng Cổ Thanh Thành cũng lên tiếng, “lần trước các con bay lên Huyền Thiên các, ta đã xin hộ, tính cách ông ta nghiêm khắc, hận nhất là bất kì thứ gì liên quan đến Ma vương, con liên tục dính đến nhưng thứ ông ta căm hận nhất, sau này nên cẩn thận.”

Đường Mật gật đầu, lòng ấm áp hẳn, giọng cũng nhu hòa ngoan ngoãn hơn nhiều, ngênh mặt lên cười nói: “Tông chủ yên tâm, nhất định con sẽ không khiến tông chủ phải lo lắng.”

Cổ Thanh Thành ngẩn người, cô bé này xưa nay ngây thơ khả ái, thực tế lại ngang bướng, tự theo ý mình, chưa từng ngoan ngoãn như mèo con thế nào. Y đưa tay vuốt tóc nó: “Sau này có việc gì phải cho ta biết, đừng tự ý làm, dù sao cũng là ta cứu con. Ở đây con không thân không thích, nên có một người che chở.” Truyện Thục Sơn Thiếu Niên

“Vâng, nhất định.”

Đường Mật nhìn theo bóng Cổ Thanh Thành, cảm giác tay áo y phất lên, bước chân lả lướt, khí độ tiêu sái khôn tả. Lúc đó nó mới phát giác mình đang sa vào nguy cơ si mê đối phương, bèn gõ đầu mảng: “Tĩnh đi, tĩnh đi, người đứng là ngốc.”

Chưa cảm thán xong chợt mắt nó hoa lên, một bóng người màu lục đậm xuất hiện trước mắt, bàn tay trắng muốt thò tới điểm vào á huyết, phong bế

mọi âm thanh của nó.

Không đợi nó nhìn rõ mặt, người đó đã kẹp nó vào nách rồi tung người lướt lên nóc nhà. Nó nghe người đó nói: “Đừng sợ, không động đến người đâu.”

Giọng nói đó đặc biệt quá, trầm trầm trơn tuột khiến Đường Mật có cảm giác như lụa cọ vào da thịt.

Là bà ta, nhất định là bà ta, trong lòng nó gào lên như thế.

THỤC SƠN THIẾU NIÊN

Hạ Sinh

www.dtv-ebook.com

Quyển 1 Chương 26

Nghe Lén

Nữ tử đó không nhận ra Đường Mật, chắc không để ý đến hai tiểu quỷ nghe lén nàng ta và nam tử nói chuyện trên nóc Ngự Kiếm đường một ngày trước. Lần này Đường Mật không nhìn rõ diện mạo nàng ta, bị kẹp dưới nách nên chỉ nhìn được cái cằm uốn cong theo một đường đẹp đẽ.

Đường Mật phát hiện khinh công của nữ tử cực cao, mang thêm một người nhưng vẫn vô thanh vô tức lướt trên nóc nhà như chim kiêu bay trong đêm. Dù vậy, nàng ta chỉ bám theo Cố Thanh Thành từ xa, tựa hồ rất e dè võ công của họ Cố, sợ bị y phát hiện. Cố Thanh Thành sắp về đến gian sương phòng thăm vấn bọn Đường Mật lúc trước, nữ tử liền lướt tới nhưng không dám áp sát, chỉ nhẹ nhàng đáp lên nóc một tòa nhà gần gian phòng, rồi nín thở ngưng thần, nghe lén mấy cao thủ trò chuyện.

Ở cự ly xa thế, Đường Mật gần như không nghe thấy gì, nó thử điều động chân khí tụ lên hai tai, ần ần ước ước nghe thấy những lời đứt quãng.

...

"... Xích phong tứ dục xà..." Giọng Tiêu Vô Cực.

"...Lệnh cấm... tiếp tục điều tra rõ..." Mục Hiến đáp.

“...chuyển thế của Đọa Thiên đã chết...thanh trừ mọi kẻ kế thừa ma huyết...” Lúc nói ra những lời đó, Mục Hoảng hơi kích động, giọng vang hơn hẳn những người khác. Đường Mật phát giác thân thể nữ tử hơi run lên, hiển nhiên đã nghe thấy tin tức quá kinh hãi.

Đường Mật thấy nàng ta phản ứng như thế, buộc phải đánh giá lại câu không toàn vẹn nghe được vừa rồi, nhất thời phân thần, đến lúc tỉnh táo lại thì không hiểu mấy người trong nhà bàn đến đâu rồi. Một chốc sau, mấy người trong phòng đi ra, hóa ra đã giải tán.

Đợi họ đi thật xa, nữ tử mới đưa Đường Mật rời khỏi nóc nhà, chạy hộc tốc một hồi mới dừng chân trong một khu rừng rậm. Nàng ta đặt Đường Mật xuống đất, ngón tay ngọc khua lên, giải huyết cho nó rồi cười bảo: “Thế nào, sợ ta ư?”

Đường Mật cuối cùng cũng nhìn rõ diện mạo nữ tử, bất chợt phát hoảng. Gương mặt tròn vành vạnh của nàng ta trắng ngần, nhưng vẫn vện dây leo màu đen, dưới ánh trăng mớ dây leo tươi rói như thật đó quấn chặt lấy nhau, phảng phất như có sinh mệnh. Nhưng ánh mắt nàng ta cực kỳ lôi cuốn, khe liếc là đủ nhiếp hồn đoạt phách, khiến người ta không dám chắc gương mặt đó là xấu hay đẹp.

“Không sợ, tỷ tỷ khá đẹp đấy chứ.” Đường Mật tất nhiên biết rõ chân lý lúc nào cần phải vỗ mông ngựa.

Nữ tử khẽ bật cười: “Ta biết. Ta muốn nói là người không sợ ta làm gì người sao?”

“Ban đầu hơi sợ nhưng như tỷ tỷ đã nói là không động đến muội, muội liền không sợ.” Đường Mật tiếp tục khéo léo vỗ mông ngựa.

Nữ tử quả nhiên càng cười vui vẻ: “Người là kẻ ban nãy họ nói đến?”

Lúc đó Đường Mật mới biết mấy người kia đã bàn luận về nó và mấy đồng bạn: “Muội tên Đường Mật, tỷ tỷ nói xem mấy người lớn đó có rồi hơi không, lại đi nói xấu sau lưng trẻ con.”

Nữ tử không nhận ra Đường Mật có ý gài bẫy: “Ồ, là tiểu nha đầu thông minh nhất mà họ nói đến đó hả? Ủ, các người lớn mật lắm, dám nói khoác trước mặt chưởng môn và điện giám. Tiếc là không giúp đỡ được bằng hữu, vẫn cùng bị phạt. Nếu không phải chưởng môn và điện giám có ý tha cho thì tội khi sư đó tất bị trục xuất khỏi Thục Sơn.”

“Vâng, trừ tên Hắc, à không, tông chủ Kiếm tông ra, mấy vị kia đều là người tốt.” Đường Mật đáp.

Nữ tử lại hừ lạnh: “Ai biết được. Người tốt không biểu hiện qua nét mặt. Ở Thục Sơn này vĩnh viễn chỉ có vẻ bình tĩnh bề ngoài thôi.”

“Sao tỷ tỷ nói thế?” Đường Mật chột nháy cặp mắt to hỏi đầy hiếu kỳ.

“Vì sức mạnh của Thục Sơn quá lớn. Người cũng biết năm xưa Đọa Thiên đại nhân khai sáng Thục Sơn để đối phó với Ma vương. Việc này bắt đầu từ khi Đọa Thiên dẫn liên quân ba nước tiến vào hoàng cung nước Triệu. Nghe nói lúc đó Ma vương không địch lại Đọa Thiên, song vẫn chừa cho mình một sát chiêu, khi Đọa Thiên giết Ma vương, ma huyết liền vút lên trời cao, liền đó không trung xuất hiện mưa máu rơi lên mình mấy vạn người trong và ngoài hoàng cung, những người đó trở thành kẻ kế thừa ma huyết. Nhưng họ không phải đều trở thành Ma vương, cần có thiên thời địa lợi mới được. Huyết thống này đời đời truyền lại, khi cơ duyên thích hợp đến với ai đó ở đời nào đó thì huyết thống sẽ kích phát ma tính trong lòng.”

“Đáng sợ quá, lúc đó Đọa Thiên đại nhân đã giết mấy vạn người cơ à?”

Nữ tử nhìn Đường Mật với vẻ tiêu khiển, ánh mắt lấp lóe hỏi: “Nếu là người thì thế nào? Mấy vạn người đó có cả kẻ hầu người hạ thấp kém nhất hoàng cung nước Triệu, có tướng quân cùng binh sĩ thuộc liên quân ba

nước, cùng đổ máu sát cánh với Đọa Thiên đại nhân, thậm chí có cả vương tộc các nước. Hơn nữa họ đều không biết gì, nếu không nhờ cơ duyên xảo hợp thì họ sẽ sống kiếp bình thường. Nếu người là Đọa Thiên đại nhân thì sẽ thế nào?”

Đường Mật hoang mang, lần đầu tiên nó nhận ra Đọa Thiên hoặc Ma vương đều đứng ở chốn cao xa, tầm nhìn và suy nghĩ trong lòng họ đều vượt khỏi ước đoán. Kẻ tự cho là thông minh như nó cũng lần đầu cảm thấy bản thân chẳng qua chỉ sở hữu tâm trí thông minh nhưng là tờ giấy trắng.

Nữ tử thấy nó không đáp, cũng nằm trong ý liệu nên tiếp tục nói: “Ma vương nhìn mưa máu đổ xuống liền nói với Đọa Thiên đại nhân: Người không đủ độc ác giết mấy vạn người đó, dù hiện tại dùng pháp thuật nào đó khống chế được máu của ta nhưng có ngày người sẽ chết đi, thắng lợi sau cùng sẽ thuộc về ta. Quả thật Ma vương quá hiểu Đọa Thiên đại nhân, ngài đã không giết những người nhiễm ma huyết nên sáng tạo ra phái Thục Sơn để ứng phó.”

“Ngài định khi ma huyết vạn nhất bị kích phát, thì sẽ tập hợp sức mạnh Thục Sơn đối phó?” Đường Mật hỏi.

Nữ tử lắc đầu: “Không chỉ đơn giản thế. Người xem, đệ tử Thục Sơn chúng ta qua được ngũ đại điện thí sẽ có thể ở lại tu luyện thêm ba năm rồi được tự do. Những người xuất sơn tản về các nước, dù theo chính trị, quân sự hay lang bạt giang hồ cũng dần dần trở thành nhân vật được các nước coi trọng. Họ chịu sự giáo dục giống nhau, dù tư chất khác biệt cũng không đến mức một trời một vực, như thế sẽ không xuất hiện cục diện từ hơn trăm năm trước chỉ có hai thiên tài là Đọa Thiên và Ma vương, mà các nước đều có nhân tài ưu tú, tự khắc chế lẫn nhau, đầu xuất hiện một người định huyết tẩy thiên hạ như Ma vương năm xưa cũng sẽ có vô số người tài hoa chống lại. Nhờ thế hơn trăm năm nay tuy bốn nước không ngừng va chạm nhưng chưa xảy ra đại chiến.”

“Không ngờ đệ tử Thục Sơn là nguyên nhân quan trọng cho các nước giữ thế cân bằng.” Trong lòng Đường Mật tự nhủ: “Té ra Đọa Thiên đại nhân được vạn người kính ngưỡng là chuyên gia phổ cập giáo dục cấp cao.”

“Đúng, nên người xem, Thục Sơn phái chúng ta không có môn võ công nào bị giữ kín, Đọa Thiên đại nhân cho rằng võ công hay tài trí cao thấp không do một hai độc môn bí kỹ quyết định, đại nhân dốc hết sở học truyền cho ba đệ tử, mỗi người sở trường một thứ, đây là nguyên nhân xuất hiện tam tông. Đọa Thiên đại nhân từng nói nếu không vì tư chất người thiên hạ quá cách biệt thì ngài hi vọng họ đều đến Thục Sơn học tập. Có được điều đó, với Thục Sơn là vì có Ngự Kiếm đường và các điện phán biết cách dạy dỗ ra nhân tài.” Nữ tử chợt nhận ra có điểm không ổn, đôi mắt xinh đẹp quét nhìn Đường Mật: “Sao ta lại nói với người nhiều thế nhỉ, ta bắt người đến đây để hỏi cơ mà.”

Đường Mật lại giở nụ cười khả ái ra: “Vị tỷ tỷ là người rất tốt, thấy muội đại đột mọi bề nên kiên nhẫn dạy dỗ, tỷ tỷ, nghe tỷ nói thì tỷ là người Thục Sơn, sao lại không làm điện phán, với võ công và tính kiên nhẫn của tỷ tỷ, nhất định hơn điện phán đang dạy bọn muội trăm lần.”

Nữ tử đột nhiên biến sắc, lớp dây leo văn vện trên mặt chuyển động, như con rắn độc đen ngòm đang bò. Nàng ta lạnh lùng: “Bớt võ mộng ngựa đi, ai dạy người Ma La vũ?”

Đường Mật định nói thật nhưng lòng máy động, hình như nữ tử nghe được rất nhiều, dù không nghe thấy hết cũng nghe được nhiều hơn nó, tốt nhất nên bịa ra mấy câu. Chủ ý đã định, nó buông ra một câu nói thật vô thường vô phạt: “Do một người áo xám bịt mặt dạy mấy đứa bọn muội. Bọn muội không biết người đó là ai, mỗi tối đều theo học, người đó nói là có cách dạy bọn muội rút ngắn quá trình huấn luyện sư hí, không ngờ lại là làm hại.”

Nữ tử kích động đến độ không giữ được bình tĩnh, hỏi với giọng cấp thiết: “Hiện tại người đó ở đâu?”

“Không biết, mỗi tối bọn muội đều gặp mặt ở nơi hẹn trước.” Đường Mật đáp.

“Chỗ nào?” Nữ tử hỏi dồn.

“Tại một góc quảng trường ở chính điện Ngự Kiếm đường.” Đường Mật bị dồn, buột miệng nói ra chỗ nó và Mộ Dung Phi luyện tập.

“Đi, đưa ta tới đó.” Nữ tử dứt lời, chụp lấy vai Đường Mật, định đi ngay.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ, trấn tĩnh, trấn tĩnh. Hiện tại đến đó thì người ta cũng không có mặt.” Đường Mật bị chụp vào vai, đau đến nỗi kêu ré lên.

“Cứ đến xem sao.” Nữ tử nói, gương mặt được mở dây leo bao phủ cũng không che giấu được vẻ bức thiết.

Đường Mật đang cho rằng xui xẻo quá, lại bị kẹp dưới nách nữa thì nữ tử rút bội kiếm ra nói: “Khinh công quá chậm, chúng ta ngự kiếm phi hành.” Đoạn ném thanh kiếm lơ mờ ánh sáng tím lên lưng chừng không, thanh kiếm nổi lập lòe cách mặt đất ba thước. Nàng ta kẹp Đường Mật nhảy lên, cả hai song song đứng trên cây kiếm.

Đường Mật cảm thấy cây kiếm dưới chân hơi run lên rồi nó bay lên không. Không hiểu cây kiếm bay nhanh đến đâu mà bên tai nó gió đêm rít vù vù, nhìn xuống chỉ thấy đỉnh núi thung lũng lóe lên rồi vụt tắt dưới ánh trăng, thác nước đầm sâu như sao rơi tản mát, ngân quang lấp lánh, nó buột miệng cảm thán: “Hóa ra ngự kiếm thuật bay cao được thế này. Tỷ tỷ lợi hại quá, điện phán dạy bọn muội cũng bay được ở độ cao ba thước, nói rằng cả Thục Sơn không mấy người bay được, nhiều kẻ suốt đời không bay lên nổi.”

Lần này nó không định vỗ mông ngựa, nhưng lại khiến nữ tử rất thoải mái: “Tất nhiên, cả Thục Sơn chỉ e có mấy người bọn Tiêu Vô Cực làm được.”

Đường Mật thấy tâm tình nàng ta ổn định hơn, liền hỏi dò: “Tỷ tỷ, chuyển thể của Đọa Thiên vì sao lại chết?”

Nữ tử hơi run lên, cây kiếm dưới chân cấp tốc lắc lư, nàng ta rít giọng: “Nói vớ vẩn gì thế, ban này người nghe thấy gì?”

“Không có gì, chỉ mấy từ ‘chuyển thể của Đọa Thiên đã chết’, Mục tông chủ nói mấy tiếng đó quá to.”

“Đừng có hồ ngôn loạn ngữ, những lời này không thể tùy tiện thốt ra, Mục Hoảng nói là ‘nếu chuyển thể của Đọa Thiên đã chết’, chỉ là giả thiết mà thôi.” Đường Mật cho rằng lời này của nữ tử không thể tin được.

Cả hai đến tầng không phía trên Ngự Kiếm đường, nữ tử đưa Đường Mật đáp xuống quảng trường chính điện, Đường Mật đành đưa nàng ta đến chỗ nó và Mộ Dung Phi tập luyện, cũng may ở đó còn bày biện cọc gỗ nên không khiến nàng ta sinh nghi.

Nữ tử tựa hồ tìm kiếm manh mối, lần tìm hồi lâu khắp góc tối này, vẫn không thu hoạch được gì, ngẩng đầu với vẻ thoáng thất vọng nhìn về đại điện ngoài xa. Đường Mật đứng cạnh, thuận theo ánh nhìn mà ngẩn người, định lên tiếng hỏi thì nữ tử hô khẽ: “Là y.” Đoạn kéo nó bay về phía đại điện.

Một bóng xám lướt qua cửa điện.

Đường Mật thầm kinh hãi: Thần thánh ới, ngài thật sự để người áo xám xuất hiện sao!

THỤC SƠN THIẾU NIÊN

Hạ Sinh

www.dtv-ebook.com

Quyển 1 Chương 27

Manh Mối

Lúc nữ tử kéo Đường Mật lướt vào cửa điện, thấy ngay bóng xám đang vào lối thông xuống địa cung.

“Mục Hiến, đứng lại.” Nữ tử buột miệng.

Bóng xám hơi sững lại nhưng không dừng mà nhanh chóng tiến vào thông đạo, y vừa khuất bóng, cánh cửa tự động đóng lại. Nữ tử không bắt kịp, ném vỏ kiếm vào cửa động, choang một tiếng, vỏ kiếm cắm luôn lên cửa động, cánh cửa không khép được hoàn toàn.

Cả hai lướt tới, Đường Mật chợt phát hiện có điểm không ổn, liền hỏi: “Tỷ tỷ, sao bên dưới lại tối om thế, chẳng phải vẫn có huỳnh thạch chiếu sáng chứ.”

Nữ tử hừ lạnh: “Là pháp thuật ‘Quang chướng’, xem ra là lão bằng hữu rồi, không muốn để ta thấy mặt nên mới dùng chiêu này. Người đợi ở đây, đừng để cửa đóng lại, ta đi tìm y.”

Nữ tử lao vào thông đạo, bóng dáng khuất sau cánh cửa. Đường Mật y lời giữ vỏ kiếm ở cửa động, ngồi xuống cạnh đó, hai tay tỳ lên mặt, đầu óc vương vấn hai chữ nữ tử hô lên ban nãy: Mục Hiến.

Người áo xám là điện giám? Nó từng hoài nghi như thế nhưng khi lần đầu tiên gặp người xám, rất nhiều người khác lại thấy Mục Hiến ở Ngự Kiếm đường. Hơn nữa màu xám là màu nổi bật ở Thục Sơn, nếu nó là điện giám, khi làm một việc gì đó không thể cho người khác biết, đổi sang y phục khác chẳng tốt hơn ư? Nó đâm ra nghi ngờ có phải nữ tử chỉ thấy bóng xám là phán đoán mò? Ý nghĩ vừa lóe lên, đầu óc nó sáng láng hẳn, vỗ mạnh lên đùi kêu khẽ: ‘Đúng, có người muốn người ta hiểu lầm người khác.’

Nhưng thoáng nghĩ một chốc nó lại thấy người gây ra việc đó còn chưa nghĩ chín, việc Mục điện giám đi tuần đêm ở Ngự Kiếm đường thì ai chả biết, dù nó và đồng bạn hoài nghi cũng chỉ cần hỏi một lượt là rõ ràng mọi sự liền. Vậy thì... Hai bóng xám đứng cạnh nhau ở Trùng Dương điện tối nay lại hiện lên trong lòng nó, có phải ai đó muốn lừa gạt chúng, khiến chúng nghĩ rằng bóng xám là chương môn?

Đường Mật theo ý thức ngẩng nhìn phía ngoài điện, mới nhận ra bên ngoài tối om, ánh trăng không còn thấy nữa, từng tia chớp sáng lòa vạch ngang màn đêm rồi tiếng sấm ì ùng vang lên, chốc sau, mưa lộp độp trút xuống.

Nó nghiêng tai lắng nghe động tĩnh trong thông đạo, song tiếng mưa ào ạt che lấp tất cả, bất giác nó lo cho nữ tử. Hiện tại mới nghĩ ra rằng nữ tử rất giỏi võ công nhưng không thiện nghệ tính toán, tính khí có phần vui giận thất thường song không đến nỗi đáng ghét, dù thế nào thì nàng ta an lành vẫn là hay nhất.

Thêm một lúc nữa, nó cảm giác dưới đất có động tĩnh, vội mở cửa động, từ trong bóng tối phả ra mùi máu tanh, một người chui ra gọi: “Tiểu nha đầu, mau đi thôi.”

Giọng nói quá đặc biệt, Đường Mật không cần nhìn cũng biết là nữ tử, vội hỏi: “Tỷ tỷ thụ thương ư?” Truyện Thục Sơn Thiếu Niên

“Không sao, chúng ta đi mau.” Nữ tử nói xong, thân hình chột chao đảo rồi ngã xuống. Đường Mật vội đỡ lấy, không dám chần chừ thêm nữa, rồi khỏi chính điện về Mai uyển.

Cũng may bên ngoài mưa như trút, dọc đường nó không gặp ai. Đáng thương cho Bạch Chỉ Vi vốn lãnh tĩnh hơn người nhưng mở cửa ra thấy ngay một quái vật toàn thân đầy máu, nước nhỏ tong tong từ trên người xuống thì không nén được buột ra tiếng kêu kinh hãi.

Đường Mật bước lên bịt mồm cô: “Đừng lên tiếng, cẩn thận cừu nhân nghe thấy.”

Bạch Chỉ Vi nhanh chóng trấn tĩnh, giúp Đường Mật đỡ nữ tử vào nhà, đóng cửa lại rồi thay y phục khô cho nàng ta, đỡ lên giường rồi mở ngăn kéo lấy ra hai cái lọ sứ nhỏ: “Đại thẩm...”

Bạch Chỉ Vi chưa dứt lời, nữ tử thổ ra một ngụm máu, Đường Mật thầm kêu không ổn: “Chỉ Vi, xem câu gọi đại thẩm của người kìa, khiến người ta thổ huyết, mau gọi tỷ tỷ.”

Khóe môi nữ tử hơi nhếch lên, miễn cưỡng mỉm cười: “Xem có người đuổi tới không.”

“Tỷ tỷ yên tâm, không ai đuổi theo đâu, bên ngoài mưa lớn thế, dù muốn đuổi cũng không tìm được tung tích.” Đường Mật nói.

Bạch Chỉ Vi đưa lọ sứ cho nàng ta, định gọi tỷ tỷ nhưng khó mở lời, nói luôn: “Đây là Huyết thương ninh và Ích khí hoàn bọn muội mới học từ lớp thảo dược, tỷ thử xem có dám uống hay không, dù sao bọn muội cũng không dám xớ đến.”

Nữ tử mở lọ ra ngửi rồi nuốt ngay mấy viên thuốc, đoạn hỏi: “Có phải Mạc Thất Thương dạy các người thảo dược?”

“Vâng.”

“Vây phiên các người giúp ta một phen, thấy y thì bảo là Ngọc Diện xin một viên ‘Cửu vinh hồi thiên đan’, nhất định y sẽ cho, vết thương của ta chỉ loại thuốc đó mới khôi phục nhanh chóng được, bằng không sẽ rất lâu.”

Đường Mật vốn định cho nàng ta biết viên ‘Cửu vinh hồi thiên đan’ sau chót đã bị Tư Đồ Thận dùng để chữa một vết thương xoàng rồi nhưng ngẫm nghĩ kĩ lại thôi, nó không muốn đối phương bị đả kích thổ huyết lần nữa: “Được, sáng mai bọn muội sẽ học thảo dược, tất nói với Mạc điện phán.”

Nó hỏi tiếp: “Tỷ tỷ bị người áo xám đả thương? Có biết là ai không? Mạc điện giám chăng?”

Ngọc Diện nhắm mắt, chuẩn bị vận khí liệu thương: “Không rõ, nhưng người có võ công cỡ đó, toàn Thục Sơn không được mấy ai. Bất quá ta dính đòn vì không thuộc đường trong địa đạo, mới bị y đánh lén. Người cũng biết địa cung đó có cánh cửa cần chìa khóa mới mở ra được, có cánh cửa chỉ cần đẩy ra là xong, kẻ đó đi lại thông thuộc như vậy, lại có chìa khóa, không phải Mạc Hiến cũng là Tiêu Vô Cực.”

“Chưa biết chừng người khác cũng có chìa khóa.” Đường Mật đưa tay sờ vào cái lược trong ngực.

Ngọc Diện hình như không muốn phí cân não suy nghĩ: “Dù thế nào ta cũng biết mục đích của y là lấy trộm ‘Lục âm dịch’. Thôi, ta phải vận công liệu thương, có gì mai hỏi tiếp.” T

Đường Mật và Bạch Chỉ Vi liền sang cái giường còn lại ngủ, Đường Mật kể lại qua loa, Bạch Chỉ Vi khẽ cảm thán: “Đường Mật, thật phục người đấy, tối đa chỉ gọi bà ta là phu nhân mà thôi mà người lại kêu bằng tỷ tử được.”

Đường Mật cười hình hích: “Trước đây đồng nghiệp của ta, nữ nhân dù trên ba mươi cũng đều gọi là tỷ tỷ, dưới ba mươi đều gọi là muội muội, kết quả thân nhau lắm cơ.”

“Đồng nghiệp?”

“Ừ, cũng như quan hệ giữa chúng ta, đều là người cùng làm một việc.”

“Chà, Đường Mật, đồng nghiệp Trương Úy của chúng ta hôm nay bị trừ toàn bộ điểm hạnh kiểm một năm, liệu y có qua được kỳ điện thí không? Lúc hạ sơn hôm nay, ta không dám nói chuyện với y.” Bạch Chỉ Vi hỏi, nhận ra Đường Mật đã mệt mỏi ngủ mất rồi.

Sáng sớm hôm sau, trên đường đến buổi tập trung sớm, Đường Mật kể lại suy đoán tối qua cho Bạch Chỉ Vi nghe. Cô bé nhíu mày ngài ngẫm nghĩ rồi nói: “Ta không nghĩ thông suy đoán như thế. Người nói thử xem, kẻ đó lừa chúng ta có tác dụng gì?”

Đường Mật sững người, chúng chỉ là mấy kiếm đồng nhỏ nhoi ở Thục Sơn, lừa gạt chúng thì được tác dụng gì? Câu hỏi này quẩn lấy lòng nó nên cả buổi tập trung cứ trôi qua trong ù ù cạc cạc. Lúc Bạch Chỉ Vi gọi, nó mới nhận ra buổi tập trung kết thúc, cả tổ nó cùng Hoàn Lan, Mộ Dung Phi bị lưu lại.

Câu hỏi cũng không có gì ngoài việc kể lại tình huống gặp Xích phong tứ dực xà, yêu xà không phải yêu vật thường thấy ở Thục Sơn mà xuất hiện liên tục như vậy nên Mục điện giám muốn điều tra một phen. Mấy đứa vừa chịu phạt, không dám nói dối mà thật thà kể lại trải nghiệm mấy lần gặp yêu xà. Đường Mật đứng cạnh không nói gì, nghe Mộ Dung Phi kể là thấy Xích phong tứ dực xà bò qua dãy bậc đá, Hoàn Lan kể lại việc thấy người áo xám và Thi vương, nó lưu ý về mặt Mục Hiến nhưng lão tỏ ra bình tĩnh, hoàn toàn không thể dò ra suy nghĩ trong lòng lão. Một ý niệm thoáng qua đầu óc nó, mãi mới kết thúc buổi hỏi han, nó kéo Bạch Chỉ Vi ra ngoài.

“Chỉ Vi, câu hỏi lúc trước, ta đã tìm được một lời giải thích. Có khi kẻ đó không muốn gặt chúng ta mà muốn mượn mồm chúng ta kể lại việc này cho điện giám, có thể kẻ đó muốn gặt điện giám.”

Bạch Chỉ Vi thuận theo cách nghĩ đó: “Nếu theo lời người, kẻ đó tất dự liệu được có ngày chúng ta bị điện giám gọi đến hỏi về Xích phong tứ dực xà. Vậy chúng ta sẽ cho điện giám biết việc kết giới bị mở, gặp gỡ người áo xám, tất điện giám sẽ nghĩ ai có năng lực mở được kết giới rồi khôi phục lại? Người mặc áo xám là ai? Như thế, theo lời người, dễ nghĩ đến chương môn nhất. Nghe có vẻ hợp tình hợp lý nhưng khiến điện giám hoài nghi chương môn thì có ý nghĩa gì?”

“Điện giám và chương môn cũng coi là hai người được tôn sùng nhất Thục Sơn, có lẽ kẻ đó muốn họ đối phó nhau.” Đường Mật có vẻ tùy ý đưa ra suy đoán lớn mật.

“Có phải liên quan đến tỷ võ sắp tới? Tỷ võ mười năm một lần để chọn chương môn, đúng năm ngày sau lễ thọ Đọa Thiên đại nhân.” Bạch Chỉ Vi nói.

Đường Mật cũng nghe đến việc tỷ võ, nhưng vì Ngự Kiếm đường ở dưới không được can dự vào việc ‘trên núi’ nên nó không quan tâm, giờ Bạch Chỉ Vi nói vậy nó mới nhận ra việc đó cũng là đại sự của Thục Sơn phái, trừ lễ thọ Đọa Thiên, nếu có âm mưu quỷ kế gì dính dáng tới cũng là lẽ tất nhiên. Nó bèn nói: “Ừ, có lẽ thế, chưa biết chừng có kẻ nhắm vào ghế chương môn.”

Bạch Chỉ Vi không đáp ngay, cô vốn cho rằng Đường Mật rất thông minh, chỉ là cách suy nghĩ và suy đoán lớn mật của nó khác hẳn tập quán của cô. Với cô, không có bằng cứ thực tế trong tay, không qua quá trình suy đoán nghiêm mật thật khó khiến cô tin. Nghĩ một chốc, cô bảo: “Đường Mật, dù sao ta cũng thấy nghĩ vậy là đơn giản hóa sự việc rồi.”

Đường Mật và Bạch Chỉ Vi ở với nhau mấy ngày rồi, tất nhiên biết cô bé là người theo chủ nghĩa lý tính trời sinh, cách suy đoán dựa hết vào giả thiết của nó tất không thể khiến cô tin, nhưng trực giác cho nó biết cách nghĩ này là chính xác, nên nói: “Để ta nghĩ xem.”

Sau lưng hai đứa vang lên một trận ho, hóa ra Trương Úy đến đã lâu. Đường Mật nghĩ lại những lời Bạch Chỉ Vi nói lúc nó lơ mơ ngủ tối qua, đâm ra hơi khó xử, nhưng nó giỏi ứng biến mà cũng không biết nên nói gì, đành cười với Trương Úy rồi ngậm miệng.

Ba đứa gần như trầm mặc suốt dọc đường đến Vong Ưu phong của Thuật tông, vào được đường. Đường Mật thấy cạnh Mạc Thất Thương không có ai liền nhỏ giọng: “Mạc điện phán, Ngọc Điện nhờ con xin điện phán một viên ‘Cửu vinh hồi thiên đan’.”

Mạc Thất Thương ngẩn ra, vân vê hàng ria chữ bát: “Con bảo bà ta không phải ta không cho mà dùng hết rồi. Bất quá hôm nay mà bắt được hoạt sâm thì phối chế thêm mấy viên không phải việc khó, tám vị thuốc khác đều có trong được đường.”

Đường Mật hơi hiếu kỳ: “Hoạt sâm là gì?”

Mạc Thất Thương làm ra vẻ thần bí: “Một vật hay lắm, hôm nay sẽ cho các con chơi với nó.”

Sau đó Đường Mật bị bức phải hát hò suốt cả canh giờ trong rừng, mới biết bị Mạc Thất Thương lừa.

Té ra hoạt sâm là nhân sâm gần đạt đến mức yêu vật, mỗi mười lăm năm lại chín một lần, lúc đó sẽ lang thang trong rừng. Chúng rất nhát gan, chỉ cần gió lay cỏ động là độn thổ ngay, rất khó hái được. Thứ duy nhất hấp dẫn chúng là tiếng hát của trẻ con nên mỗi mười lăm năm kiếm đồng chưa vỡ giọng đều bị gọi đi bắt hoạt sâm.

Mới đầu chúng kiểm đồng đều cho rằng rất vui, cầm pháo hoa Mạc Thất Thương đưa cho để cảnh báo khi gặp nguy hiểm rồi liền tản đi. Thoáng sau, khắp Thục Sơn vang vang tiếng trẻ con hát.

Đường Mật và Bạch Chỉ Vi đi một đoạn, liền bảo: “Chỉ Vi hát đi, ta không biết lời ca ở đây.”

Bạch Chỉ Vi hơi dừng lại: “Được, để ta hát.”

Khoe môi cô bé khẽ động, bài ca khẽ vang lên, lời ca từ đông dạt bắc rồi từ bắc hướng nam, từ nam về tây rồi vòng lại bắc.

Hóa ra vận mệnh rất công bằng, Đường Mật nghĩ vậy khi nghe hát. Xinh đẹp thông minh như Bạch Chỉ Vi nhưng ngũ âm bất toàn, ca hát không hay lắm, Đường Mật à, về sau đừng tự oán tự trách nữa nhé.

“Chỉ Vi, Mạc điện phán nói đông người thì hoạt sâm không xuất hiện, chúng ta chia ra thôi.” Đường Mật muốn nhanh nhanh hoàn thành nhiệm vụ nên quyết định tách ra.

Nhưng một thời thần sau, nó hối hận cũng không kịp.

Không hiểu sao nó hát hết các ca khúc nhi đồng còn nhớ được mà không thấy nửa cọng hoạt sâm xuất hiện. Khó rồi, hoạt sâm không thích nghe ca khúc nhi đồng ở thế giới của chúng ta nhỉ? Nó nghĩ thế, nếu tiếng ca cỡ Bạch Chỉ Vi mà hấp dẫn được hoạt sâm, ta mà về không thì còn mặt mũi nào?

Nó quyết định đổi phong cách, lục lại đầu óc một lần rồi lớn tiếng hát: “Rửa thật sạch, rửa thật sạch, à à...”

Nó hát rống lên: “Xin người trả lại thứ của ta cho ta, thổ ra thứ người ăn của ta.” Sau lưng nó chột vang lên tiếng trẻ con cười khanh khách quý dị. Ngoái lại nhìn quả nhiên thấy một cây nhân sâm trắng nõn lớn cỡ bàn tay,

dáng vẻ như trẻ con chưa mở mắt. Đầu cây sâm xanh rờn lá, tứ chi trắng ngần tựa ngó sen non, đang lắc lư đầu cười khanh khách nghe tiếng hát của nó.

Đường Mật vui lắm, vừa hát vừa đi đến gần, rồi xuất kỳ bất ý chụp lấy túm lá xanh trên đầu cây sâm, đang vui mừng đến độ muốn kêu to thì đột nhiên cảm giác được chương phong quất tới, không kịp phản ứng liền gục xuống.

Trước khi tia ý thức sau chót tan đi, nó cảm thấy ai đó lấy cây sâm khỏi tay mình, bèn mò lấy cây pháo hoa, dùng hết chút ý thức và sức mạnh còn lại kéo dây dẫn. Nhìn ngọn lửa đỏ rực vút lên không, nó không chịu đựng được nữa, hôn mê tức thì.

THỤC SƠN THIẾU NIÊN

Hạ Sinh

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 28

Ý Chàng

Đường Mật mơ mơ hồ hồ ngửi thấy mùi thuốc, định mở mắt nhưng mí nặng trĩu, đầu óc ong ong. Xem ra sọ não bị chấn động. Nằm thêm một chốc, nó cũng mở mắt được, phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường mềm trong kho phía sau dược phòng, chung quanh là hàng hàng ngăn kéo đen đựng thuốc, mỗi cái ngăn kéo đều có tay cầm là đầu thú bằng đồng, chữ trên đó như “Thủ ô”, “Bạch chỉ”, “Huyết thương ninh”, “Quy nguyên đan” đều nhỏ xíu, viết bằng kim bút.

Một bóng đỏ quen thuộc đang ôm quyển sách lụa dày sụ đi đi lại lại giữa các ngăn kéo đựng thuốc, kéo từng ngăn ra xem, bước chân tỏ vẻ nóng lòng, định lên lấy thuốc ở ngăn kéo cao bèn sử dụng công phu khinh thân nhẹ nhàng như hoẵng non nhảy nhót giữa sườn núi, như tiên tử nghịch nước nơi khe suối, chính là Ma La vũ bị nghiêm lệnh cấm chỉ.

“Này, thần tiên muội muội, võ công của nàng phạm giới rồi.” Đường Mật hữu khí vô lực, khó nhọc thốt.

“Không sao, dù gì cũng chả có ai.” Bạch Chỉ Vi đáp, đưa tay lau mồ hôi trên mũi.

“Người thật ra đang làm gì?” Đường Mật lại hỏi.

“Cũng vì tất cả đi tìm người nên trong coi kho thuốc lỏng lẻo, bị đạo tặc ra tay. Mạc điện phán bảo ta ở lại soát thuốc xem bị lấy mất những gì.” Bạch Chỉ Vi vừa đáp vừa thực hiện công việc, lại hỏi: “Người thế nào rồi, có sao không? Còn khó chịu không?”

“Tất nhiên khó chịu, đầu óc nặng trĩu. Người nói xem sao lại xảo hợp đến thế, ta gặp phải cường đạo, bị hấn đánh gục rồi lấy mất hoạt sâm?” Đường Mật than.

Bạch Chỉ Vi ngừng lại, có vẻ kinh ngạc: “Người tìm thấy hoạt sâm? Mọi người tìm cả ngày không thấy sao người lại thấy? Nhưng vẫn đánh mất, hại bọn ta ngày mai vẫn phải đi tìm.”

“Thần tiên muội muội, đúng là bạc bẽo, ban nãy ta nhấn mạnh rằng bị cường đạo đánh mà muội cứ hoạt sâm, hoạt sâm.” Đường Mật bĩu môi tức giận.

Bạch Chỉ Vi không kịp đối đáp, sau đó mới nhớ ra việc quan trọng: “Sao người lại bị cướp, kho thuốc cũng bị cướp? Hình như đạo tặc đã hẹn nhau từ trước.”

Đầu óc Đường Mật lúc đó mờ mịt, không đủ khả năng suy đoán một việc phức tạp như thế, liền hỏi: “Mạc điện phán nói sao về việc kho thuốc?”

“Ông ta đứng ở đây mắng khách đến xem chương môn tử võ là tiểu nhân, dám ăn trộm của chủ nhà. Nhưng ta thấy mấy hôm nay trên núi vì lễ thọ là loạn hết lên, khách khứa rồng rắn lẫn lộn, nếu có kẻ ăn cắp thuốc cũng không phải điều gì lạ lùng. Nhưng cộng thêm việc của người thì hình như hơi quá xảo hợp.” Bạch Chỉ Vi nói xong liền tiếp tục kiểm kê thuốc.

“Chà, Chỉ Vi, người vô tình bị Mạc điện phán lợi dụng mất rồi.” Đường Mật cho rằng Mạc Thất Thương thuần túy đang lợi dụng trí nhớ và tâm tư cẩn thận của Bạch Chỉ Vi đi làm công việc vốn do tạp dịch đảm nhiệm.

Bạch Chỉ Vi không ngoái lại, vừa làm vừa đáp: “Ta tự nguyện, xảy ra việc mất thuốc này, điện phán cho bọn ta xuống núi hết nhưng ta muốn ở lại cùng người, tiện thể sắp xếp kho thuốc.”

Dứt lời, sau lưng cô vang lên tiếng bước chân thành thịch, không cần đoán cũng biết, cả Thục Sơn, trừ tạp dịch ra, trong số những người biết khinh công, chỉ một người có tiếng bước chân oanh oanh liệt liệt như thế. Đường Mật nằm trên giường không thèm nhìn, hỏi ngay: “Đầu to, chưa đi hả?” T

“Nấu thuốc cho người thì đi thế nào được.” Trương Úy đáp, bưng một cái khay sơn đỏ đặt bát thuốc đen kịt tới, có cả dược cao cùng màu.

Đường Mật còn cách xa bát thuốc đã ngửi thấy mùi đắng ngắt, liền chun mũi: “A, đầu to, người hạ thủ rồi hả, ta có chỗ nào không phải với người? Trừ việc bị trừ điểm hạnh kiểm. Người tha cho ta, ta thừa nhận là không phải với người, nhất định sẽ cố gắng để năm nay chúng ta qua được hai kỳ thi. Được không, tha cho ta đi, đừng bắt ta uống thứ này.”

Trương Úy bưng cái khay, cười khanh khách với dáng vẻ vô lại cực độ của Đường Mật, lúc đó mới nhận ra từ tối qua xảy ra sự kiện Ma La vũ, đây là lần đầu tiên Đường Mật chính diện nhắc đến, bản thân gã vốn không biết hóa giải cục diện khó xử giữa ba đứa thế nào, giờ bèn thuận nước đẩy thuyền: “Được được, ta tha cho người, cứ uống hết ‘Ngưng thần thang’ là ta tha cho.”

Đường Mật lục tục bò dậy, cười bảo: “Được, ta uống.”

Đường Mật uống xong, Trương Úy liền rút cái trâm cài tóc của nó ra, ba ngàn sợi đen nhánh rũ xuống. Đường Mật cứng người: “Định, định làm gì hả?”

Trương Úy hoàn toàn trong sáng, không biết gì về chuyện nam nữ, thản nhiên đáp: “Đắp thuốc cho người, đầu người sưng u lên rồi.”

“À.” Đường Mật tự thấy bản thân không trong sáng, cố lái đi: “Vậy người nhẹ tay chút.”

Trương Úy đồng ý, tay phải cầm cái que trúc nhỏ khều một chút thuốc, tay trái vén tóc sau gáy Đường Mật lên, cẩn thận bôi vào. Đường Mật cảm giác da mát lạnh rất dễ chịu, trong lòng cũng vậy.

Bôi thuốc xong, Trương Úy liền giúp Bạch Chỉ Vi kiểm kê thuốc, Đường Mật tựa người trên giường, ngắm nhìn hai đồng bạn.

Thiếu niên áo lam vì chưa đến lúc trở mã, đầu lại đặc biệt to, mỗi hành động đều bị dáng vẻ đó phá hỏng, trở nên cực kỳ ngớ ngẩn. Thiếu nữ áp đảo lại như mầm măng sau mưa vươn lên không trung, thoáng nét lạnh lẽo thanh nhã. Đường Mật tin rằng thiếu niên ngốc nghếch đó sẽ trở thành nam tử hán ‘vai năm thước rộng thân mười thước cao’, còn thiếu nữ thanh nhã đó sẽ xinh đẹp đến độ người ta không dám nhìn thẳng.

Lúc đó nó ở đâu? Nó chột thương cảm, dù biết rằng sau chót cũng phải ra đi.

Lúc xuống núi, Đường Mật cho Trương Úy biết suy đoán của nó về người áo xám. Không ngờ Trương Úy chưa nói gì, Bạch Chỉ Vi đã đưa ra ý kiến phản đối: “Ta thấy lần đầu tiên gặp người áo xám, người không thể nói là Mục điện giám vì ai cũng biết điện giám đang ở Ngự Kiếm đường. Nhưng sau đó không hẳn vậy. Hiện tại mọi suy đoán của người đều cho thấy Mục điện giám có thể tin được, có khi nào lại sai lầm không?”

“Đây là trực giác của ta, có lúc cần đến trực giác chứ.” Đường Mật không phục.

“Theo suy đoán của người, tới đây sẽ xảy ra việc lớn, việc lớn như thế sao lại chỉ tin vào qua trực giác một người.” Bạch Chỉ Vi không chịu nhượng bộ.

“Lúc đầu tiên ta kết bạn với người qua trực giác, có gì sai sao?” Đường Mật phản pháo.

Bạch Chỉ Vi hơi giận: “Đường Mật, người giảo biện.”

“Ta cũng thấy Mục điện giám tin tưởng được, tin một người qua cảm giác có gì không ổn?” Trương Úy nêu lên ý kiến.

Bạch Chỉ Vi không muốn lép vế, ngôn từ trở nên gay gắt: “Sao các người không dựa vào cảm giác đoán xem ai là chủ mưu đằng sau đi? Kẻ này vất vả như thế chỉ để khiến bọn ta chuyển lời thôi sao? Sao người không bảo là để toàn bộ kiếm đồng Ngự Kiếm đường đưa tin hộ có phải hay ho hơn không, có khả năng thế chẳng?”

“Sao không? Đại chúng dễ bị thao túng và lừa gạt nhất, có lúc lừa một toán dễ hơn một người nhiều.” Đường Mật trả treo, thầm nhủ: Tiểu nha đầu, trước kia tỷ tỷ đây chuyên chiêu đó, lúc ta dùng mạng đưa tin thì người còn bú sữa mẹ kia.

“Hừ nói hay lắm.” Bạch Chỉ Vi không dễ bị thuyết phục, hỏi ngược: “Vậy người nói đi, việc chúng ta gặp phải có liên quan gì đến đại chúng.”

“Tỷ như...” Đường Mật sa vào thế bí, dạo này mấy đứa đều điều tra bí mật, lấy đâu ra liên quan gì đến đại chúng, nhưng nó không phải người dễ chịu thua, lục lọi trí nhớ rồi nhớ đến một việc rất quan trọng: “Tỷ như bọn Nam Cung Hương có nói, ai cũng biết chúng ta bị phạt vì bay lên Huyền Thiên các. Vì thế nhiều người hỏi Mộ Dung Phi về Xích phong tứ dực xà, nhưng kẻ hiếu thắng như Tư Đồ Thận mới đi tìm bảo vật.”

“Bội phục, bội phục, theo suy đoán của người thì kẻ chủ mưu định thông qua đại chúng thúc đẩy Tư Đồ Thận đi giết Xích phong tứ dực xà, đúng không? Hóa ra đây là việc lớn sắp xảy ra.” Bạch Chỉ Vi có ý trào lộng.

“Ta...” Đường Mật nhất thời đỏ lười.

Trương Ủy thấy hai cô bé làm găng, định hòa giải nhưng không biết nói gì, đành trơ mắt nhìn bầu không khí mãi mới hòa hoãn trở lại dần trở lên trầm mặc suốt dọc đường.

Lúc Bạch Chỉ Vi và Đường Mật về đến Mai uyển, phát giác Ngọc Diện đã ngủ rồi. Cả hai không nói gì mà lặng lẽ rửa ráy, tắt đèn lên giường đi ngủ. Cái giường vốn dành cho một người nên hai đứa nằm vào liền chật chội, vai đụng nhau, hơi thở phả vào nhau, mà không biết làm sao mở lời với đối phương. Chợt ngoài cửa sổ vang tiếng đá va vào cạch một tiếng, cả hai nhìn nhau, im lặng mặc y phục.

Đẩy cửa ra xem thấy trên tường có một thiếu niên đầu to đang ngồi, hai chân đung đưa, toét miệng cười lộ ra hàm răng trắng đã thành chiêu bài.

“Lên đây.” Thiêu niên nhẹ giọng gọi.

Đường Mật và Bạch Chỉ Vi phi thân lên, ngồi xuống hai bên thiếu niên.

“Có việc gì?”

Thiếu niên móc một vật trong ngực ra, hai cô bé nhận ra là hai nhánh cỏ Đồng quán đỏ rực. Gã nói: “Ta đoán không ai tặng các người.”

“Im nào, ai cần người thương hại, cút ngay.” Đường Mật nổi nóng.

“Không phải thế, dù có người tặng rồi, ta vẫn muốn tặng các người.” Thiêu niên hoảng hốt giải thích.

“Mau cút đi, người có biết tặng cái này có ý gì không?” Bạch Chỉ Vi nói.

“Tặng cho người mình thích, ta thích các người.” Thiêu niên thành khẩn đáp: “Kỳ thật ta muốn nói là, ta không trách các người chuyện bị trừ một

năm điểm hạnh kiểm. Ừ, năm nay là năm ta vui nhất từ khi lên Thục Sơn.”

“Vây được, tỷ tỷ đây muốn nhận.” Đường Mật mỉm cười với lấy một nhánh cỏ.

“Ta cũng cần, ta cũng đáng thương.” Bạch Chỉ Vi lấy nốt nhánh còn lại.

Thiếu niên mỉm cười nhảy xuống, nói với hai thiếu nữ ở trên: “Các người đã làm hòa chưa?”

“Mau đi đi, đúng là lắm chuyện.” Hai thiếu nữ trên tường gần như đồng thời thốt ra câu đó rồi cùng mỉm cười.

Thiếu niên đi được mấy bước, chợt nghe thiếu nữ trên tường nói: “Trương Ủy, hôm nay ta nói nghiêm chỉnh đấy, chúng ta phải qua được hai kỳ thi năm nay, Hoàn Lan làm được, sao chúng ta lại không?”

Thiếu niên gật đầu dứt khoát: “Được, tái kiến.” Rồi khuất vào bóng đêm.

Đêm đó là đêm không yên tĩnh. Đường Mật và Bạch Chỉ Vi vừa định nhắm mắt lại nghe tiếng đá đập vào cửa sổ. Lần này vẫn là Trương đầu to nhưng mặt gã đầy lo lắng.

“Đường Mật, Bạch Chỉ Vi, xảy ra chuyện rồi.” Gã bảo: “Tư Đồ Thận ở cùng phòng với ta đi rồi.”

“Có gì lạ đâu nhỉ?”

“Y, y mang theo một toán người lên đi bắt Xích phong tứ dực xà.”

Đường Mật và Bạch Chỉ Vi nhìn nhau kinh ngạc, lẽ nào sắp có việc lớn xảy ra thật ư?

THỤC SƠN THIẾU NIÊN

Hạ Sinh

www.dtv-ebook.com

Quyển 1 Chương 29

Cạm Bẫy

Trương Úy đưa một quyển sách tới, Bạch Chỉ Vi cầm lên xem mới nhận ra hôm nay là mừng một, trời không ánh trăng, tuy sao sáng rực rỡ nhưng ánh sáng lấm tấm đó không thể đủ để nhìn rõ mấy chữ nhỏ xíu.

Trương Úy chỉ vào quyển sách nói: “Ta sớm đã nghĩ đến việc Tư Đồ Thận có được mấy trang bị mất của quyển sách này.”

“Thế này là thế nào?” Đường Mật hỏi.

Trương Úy châm cây đốt lửa: “Hôm trước Tư Đồ Thận nói tìm được mấy trang từ quyển sách này rơi ra, vừa hay có một trang viết về giảng Xích phong tứ dục xà, người xem đi.”

Bạch Chỉ Vi nhờ vào ánh lửa, thấy quyển sách chính là Yêu ly tập, kẹp mấy trang rời ra, một trang liên quan đến Xích phong tứ dục xà viết: “Vị như Xích phong tứ dục xà, ngày mừng một là yêu lực giám sát nên đều vượt ngàn dặm đến Áo hải hòng được che chở.”

Đường Mật ngẩng nhìn thình không tầm tới: “Hôm nay là mừng một, theo sách thì là thời cơ tốt nhất để bắt yêu xà. Hơn nữa còn gặp một đàn yêu xà tụ tập lại.”

“Đúng, Tư Đồ Thận thấy trang này thì cao hứng lắm, ta khuyên y là việc này đã bị nghiêm cấm, hơn nữa dựa vào pháp bảo tăng cường công lực là lỗi tắt, không nên ham hố.” Trương Úy nói.

“Tư Đồ Thận tâm tâm niệm niệm ý nghĩ vượt qua Hoàn Lan, trở thành đệ nhất Thục Sơn, lấy đầu ra nghe lời người.” Đường Mật bảo.

Bạch Chỉ Vi chưa nói gì chợt lên tiếng: “Không đúng, quyển sách này lừa gạt người ta.”

Cả hai ngẩn người, cùng nhìn Bạch Chỉ Vi, cô khẽ nhướn mày: “Không sai, Áo hải nổi danh nhất ở chỗ bảo vệ được các sinh linh, thoát nghĩ thì điều viết trong sách này không sai, nhưng yêu thảo cứ trời tối là mất sức bảo vệ, yêu xà mất yêu lực trốn vào đó ban đêm thì có tác dụng gì?”

“Ý người là cuốn sách này viết sao?” Trương Úy nghi hoặc.

“Có hai khả năng, một là sách viết sai, hai là có người cố ý giả tạo trang sách dụ Tư Đồ Thận vào Áo hải đêm nay.” Bạch Chỉ Vi nói, đưa mấy trang sách cho Đường Mật: “Nếu là khả năng thứ hai, kẻ chủ mưu cũng khá tốn công đấy.”

Đường Mật đón lấy soi vào ánh lửa, trang nói về Xích phong tứ dực xà hoàn toàn giống các trang khác về chất liệu giấy, độ mới, kiểu chữ, mép giấy còn dấu vết bị xé khiến người ta lập tức nghĩ đến khả năng lúc trang sách rơi khỏi cuốn sách bị chỉ khâu gây tổn hại.

“Nếu là giả tạo, tinh tế thế này để không chỉ dụ Tư Đồ Thận đi mà còn cắt hết manh mối. Nếu xảy ra chuyện gì chỉ đành chấp nhận rằng Tư Đồ Thận tin vào một quyển sách sai lầm mà thôi.” Đường Mật vừa nói vừa suy ngẫm, sách vở ở thế giới này rất quý, đều do người ta tự tay viết, nếu đây là cuốn duy nhất của Thục Sơn, thậm chí của toàn thiên hạ, thì thật sự chết rồi không còn đối chứng nữa.

“Đừng lắm lời thế, các người đều cho rằng là cạm bẫy thì mau đi cản họ lại.” Trương Úy dập lửa, chạy ra ngoài Ngự Kiếm đường.

“Đội đã, mấy chúng ta e rằng không được, gọi thêm mấy trợ thủ.” Đường Mật nói.

“Gọi ai?”

Lúc đó Đường Mật cho rằng hữu dụng nhất là hai người.

Thấy hai người đó dụi mắt ngái ngủ, bị Trương Úy kéo khỏi Tùng uyển, Đường Mật chợt có cảm giác đáy lòng thất lại, hình như nắm bắt được điều gì đó nhưng không biết mở lời thế nào.

Đến khi bốn đứa thi triển khinh công phi hành trên sơn lộ, nó vẫn trầm mặc, đầu óc nổi lên vô số mảnh vỡ ký ức. Những mảnh vỡ ấy như một bức tranh, tựa hồ có manh mối để ghép lại, lại phảng phất như thiếu mất mảnh quan trọng nhất khiến người ta không thể nhìn rõ toàn thể.

Tranh cãi lúc hạ sơn với Bạch Chỉ Vi lại nổi lên trước mắt. Lúc đó sao ta lại ghép những sự việc vào với nhau nhỉ, nó nghĩ, ta bảo là có kẻ thao túng kiểm đồng Ngự Kiếm đường, hoặc nói cho đúng là dư luận để ảnh hưởng một ai đó. Khi ấy nó nói mò những giờ nghĩ lại, việc như thế cũng bình thường thôi, năm xưa nó làm gì nhỉ? Chính là sử dụng thủ đoạn kỹ xảo ảnh hưởng đến đại chúng, rồi...

Nó dùng cách nghĩ đó tiếp nối các sự kiện lại, trong lòng chợt nghĩ thông, bật ra tiếng kêu “A.”

“Đường Mật, sao thế?” Bạch Chỉ Vi dừng bước hỏi đầy quan tâm, ba đồng bạn cũng dừng lại nhìn Đường Mật.

Đường Mật nín thở, nói với Hoàn Lan và Mộ Dung Phi: “Các người nghe đây, giờ ta sẽ kể sơ lược lại những việc bọn ta gặp phải, các người thử

xem có gì không ổn.”

“Có một kẻ mở kết giới trên dây bậc thang để một con Xích phong tứ dực xà chui qua, vừa hay Mộ Dung Phi đi qua nhìn thấy nên lấy được một món bảo vật. Kẻ này biết Mộ Dung Phi và Hoàn Lan vẫn ngầm tỷ thí nên sẽ có ngày Hoàn Lan phát hiện Mộ Dung Phi nhờ bảo vật mà trở nên lợi hại, vì thế cũng sẽ đi tìm yêu xà. Ta nghĩ Hoàn Lan không phát hiện Mộ Dung Phi trở nên lợi hại nhờ bảo vật thì kẻ này cũng sẽ hành động như lúc để Mộ Dung Phi gặp hiện Xích phong tứ dực xà, sẽ sắp đặt để Hoàn Lan ‘vô tình’ phát hiện một con, lấy được bảo vật gì đó.”

“Ý người là có kẻ bày mưu, bất luận dùng cách gì cũng để ta và Hoàn Lan gặp Xích phong tứ dực xà, lấy được bảo vật?” Mộ Dung Phi nhú chặt chân mày.

“Đúng.”

“Vì sao?”

“Vì y biết người và Hoàn Lan là hai kiếm đồng được chú ý nhất, hơn nữa vẫn ngầm so kè, nếu lấy được bảo vật có thể tăng cường công lực, với tâm tính của các người nhất định sẽ tìm cơ hội tỷ thí, các người nói xem đúng không?” Đường Mật hỏi.

Mộ Dung Phi nhướng mày mỉm cười. Hoàn Lan nhún vai, không đáp.

Đường Mật tiếp lời: “Chỉ cần các người tỷ thí, ta nghĩ, thậm chí không cần tỷ thì mà trong trường hợp thích hợp có ai đó để lộ nguyên nhân tiến bộ nhanh nhờ bảo vật là kẻ đó đạt mục đích. Vì việc liên quan đến hai người, dù là gì cũng sẽ nhanh chóng lan khắp Ngự Kiếm đường. Mục đích của y là khiến tất cả đoán già đoán non xem các người trở nên lợi hại thế nào sau khi có bảo vật. Các người xem đi, hiện giờ dù quá trình xảy ra thế nào thì mục đích của y đã đạt được.”

“Y làm thế để làm gì?” Mộ Dung Phi khoanh tay trước ngực, tỏ vẻ không hiểu.

“Vì các người có sức ảnh hưởng đến đại chúng.” Đường Mật nói rồi mới nhận ra mình đang dùng thuật ngữ riêng, liền giải thích. “Vì nhiều kiếm đồng Ngự Kiếm đường hi vọng sẽ được như các người, thậm chí vượt hơn, chẳng hạn Tư Đồ Thận là một, hôm nay y và mấy người đi bắt Xích phong tứ dực xà là vì thế. Mục đích thật sự của kẻ chủ mưu là cổ động bọn họ đêm nay đi bắt yêu xà, thành thử Tư Đồ Thận mới ‘vô tình’ tìm được mấy trang sách chỉ dẫn đi bắt yêu xà vào tối đầu tháng. Điểm hay nhất của kế này là nếu có chuyện xảy ra cũng không lấy đâu ra chứng cứ xác thực chứng minh đó là âm mưu. Cả quá trình này không hề có ai bị xúi giục làm bất cứ việc gì, nhìn bề ngoài tất cả đều tự nguyện.”

Bạch Chỉ Vi khẽ thở dài, cẩn thận phát ngôn: “Theo suy đoán của người, kẻ chủ mưu này cực kỳ hiểu Ngự Kiếm đường, hơn nữa hiểu rất rõ cá tính Hoàn Lan và Mộ Dung Phi, Tư Đồ Thận, nhiều khả năng y là...”

Bạch Chỉ Vi không nói tiếp, nhìn Đường Mật và Trương Ủy. Trương Ủy lại lắc đầu như chém đinh chặt sắt, tỏ ra cố chấp: “Ta vẫn tin ông ta, người hiểu Ngự Kiếm đường có thiếu gì.”

Hoàn Lan và Mộ Dung Phi không biết ba đứa xảy ra tranh chấp gì tối nay, nhưng cũng lờ mờ đoán ra ẩn ý. Hoàn Lan hỏi: “Đường Mật, giải thích thế nào về người áo xám?”

Đường Mật xòe tay: “Hiện tại còn chưa giải thích được, bất quá có một chỗ chưa thông có thể giải thích. Lần trước chúng ta chạm trán Xích phong tứ dực xà, cả Tư Đồ Thận cùng gặp, đều lợi hại hơn yêu xà mà Mộ Dung Phi gặp nhiều, đúng không? Ta thấy, có chuyện đó vì yêu xà mà Mộ Dung Phi gặp là đã được người ta chuẩn bị sẵn, đã bị người ta gỡ thủ đoạn ra rồi, để cả người dễ dàng lấy được bảo vật. Lần đó Tư Đồ Thận đi không phải là

lúc kẻ đó hy vọng y đi, chúng ta đi cũng là vượt ngoài dự liệu của hắn, thành ra chúng ta gặp phải yêu xà chân chính, lợi hại hơn nhiều.”

“Thậm chí, nếu kẻ đó hiểu Tư Đồ Thận, mới cố ý để y gặp phải yêu xà lợi hại, đẩy lên cổ chấp quyết giết Xích phong tứ dực xà bằng được.” Bạch Chỉ Vi thuận theo lối nghĩ của Đường Mật.

“Theo người đoán, tất kẻ đó có thể thao túng yêu vật. Để chúng xuất hiện, rồi bắt chúng biến đi. Kẻ này...” Mộ Dung Phi nói đến đó, nhìn mấy đồng bạn: “Hắn bày ra cái bẫy này không đơn giản chỉ để dụ một toán kiếm đồng Ngự Kiếm đường vào Ảo hải bắt Xích phong tứ dực xà, vì cái gì nhỉ?”

“Không biết, chỉ e phải đi mới biết.” Đường Mật nói đoạn, nhìn khu rừng rậm trở nên thần bí hơn trong đêm không trăng, trong lòng dâng lên nỗi hoảng sợ, có lẽ trong bóng cây đen đặc, ánh sáng không thể xuyên qua kia có ẩn tàng dã thú hung hãn, hoặc ẩn tàng yêu vật khát máu nào đó, hơn nữa còn có cả tâm linh đen tối, cũng như con nhện độc dẹt mạng trong bóng đêm, lặng lẽ bày ra bẫy rập đợi con mồi sa lưới. Còn bọn nó, mấy đứa trẻ đột nhiên chạy tới, thật ra là bất ngờ với kẻ săn mồi hay cũng là con mồi đang được mong đợi? Nghĩ thế, nó chợt run lên.

Tay nó chợt được một bàn tay ấm áp, kiên định nắm lấy, bàn tay đó mười phần dứt khoát, vòng rõ từng đường gân. Chủ nhân bàn tay bảo: “Đi thôi, tất cả cùng đi.”

Đường Mật thở phào, lại dùng khẩu khí cợt nhả: “Đầu to, có biết không, kẻ ngu sẽ dũng cảm. Một người hoảng sợ trong lòng là biểu hiện người đó suy tính kỹ càng, nghĩ tới được các khả năng nguy hiểm.”

Thiếu niên đầu to cười hì hì, ánh mắt sáng rực như sao trên trời. Gã kéo tay nó, nhắc chân chạy trên dãy bậc đá.

Gó đêm thối qua, y phục các thiếu niên đang chạy bay phất phới, tóc vương lên mặt. Dây bậc đá dưới chân liên miên bất tuyệt, đưa chúng vào bóng tối đầy bí ẩn.

Sợ ư? Đối diện với bóng tối bí ẩn, ai cũng ít nhiều hoảng sợ, nhưng đi cùng nhau cơ mà, Đường Mật nghĩ vậy song vẫn hỏi đầy thực tế: “Đầu to, có mang theo Trâm dịch không?”

THỤC SƠN THIẾU NIÊN

Hạ Sinh

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 30

Yêu Điệp

Năm thiếu niên chạy đến bờ cái hồ nhỏ ngoài vạt rừng Áo hải, tất thấy đều bị cảnh vật kì lạ khiến cho không thốt nổi lên lời.

Giữa màn đêm đen đặc, khắp trời toàn là vàng rắng, phảng phất ngân hà rơi xuống, ánh sáng đủ màu lan tràn. Nhìn kĩ, hóa ra ánh sáng lấp lánh ngút ngàn đó là đàn bướm đẹp dễ mấy đứa đã gặp trong rừng lần trước, có điều lần đó chỉ thấy một hai con còn bây giờ ngàn vạn con tề tụ bên bờ hồ hoặc lả lướt theo gió trên không trung, hoặc đậu trên ngọn cỏ xòe cánh vẫy vẫy, tạo thành cảnh đẹp kỳ lạ như hạt thủy tinh nổi chìm khắp thiên địa.

“A, xem kìa.” Bạch Chỉ Vi chỉ vào bờ hồ ngoài xa.

Chúng nhân nhìn theo tay cô chỉ, phía đó có từng đàn bướm đậu dưới đất, những gò hồ điệp này không còn trong suốt mà biến thành màu máu. Thoáng chốc đàn bướm máu vỗ cánh bay đi, lộ ra thứ ẩn tàng dưới vô số cánh bướm: thi thể.

Thi thể, là thi thể ư? Ai nấy kinh hãi trợn trừng mắt nhìn thật kỹ, nhưng đàn bướm màu máu vừa bay lên, số bướm trong suốt trên không lại đậu xuống, trùng trùng điệp điệp, điệp điệp trùng trùng lớp cánh mỏng manh đan nhau, nhấn chìm tất cả trong hư ảo. Rồi đàn bướm trong suốt lại biến thành màu đỏ chói mắt, tiếp tục bay lên.

Lần này Đường Mật đã chuẩn bị sẵn, đàn bướm đỏ vừa bay lên, nó ném ám khí được Chúc Ninh cho ra. Ngân quang lóe lên, đàn bướm kinh hãi bay loạn xạ.

“Dưới đất là bọn Tư Đồ Thận,” Bạch Chỉ Vi tinh mắt, “không rõ đã chết hay chưa.”

Đàn bướm vừa kinh hãi bay lên đã bình tĩnh, Trương Úy vội móc Trầm địch ra: “Đi mau thôi.”

Bốn đứa nhờ ánh sáng của Trầm địch yểm hộ xông vào đàn bướm, phát hiện dưới đất ngổn ngang hơn mười người. Trầm địch chỉ tỏa sáng được hơn một trượng, có mấy người không được ánh sáng bảo vệ, sát na đã bị hồ điệp trùm kín. Trương Úy đặt Trầm địch xuống đất: “Đường Mật, người và Bạch Chỉ Vi gom những người này lại, ba nam nhân bọn ta sẽ kéo mấy người còn lại vào.”

Ba thiếu niên nhìn nhau, Mộ Dung Phi cố làm ra vẻ thản nhiên: “Đàn bướm đậu trên thân người, không thể dùng kiếm hay pháp thuật đuổi đi, chỉ dùng tay được thôi, lần này chúng ta thì xem ai da dày thịt dai hơn.”

Trương Úy mỉm cười không đáp, ra khỏi làn sáng của Trầm địch. Thoáng chốc, đàn bướm trên không như thể đàn sói đói ngửi thấy mùi thịt tươi, lao bổ xuống Trương Úy. Gã đã chuẩn bị sẵn, vung kiếm lên ngăn, kiếm chiêu của gã được Tạ Thượng chỉ điểm, múa lên dày đặc, tuy không hành vân lưu thủy như Hoàn Lan, thậm chí là Đường Mật, nhưng không còn chậm chạp ngốc nghếch như trước. Gã đến bên một người, thò bàn tay còn lại ra đuổi bướm, đàn bướm bay lên, đốt vào tay gã, nhất thời gã chỉ thấy hơi ngứa nên không để ý, chụp lấy cổ áo người dưới đất kéo vào vòng sáng của Trầm địch. Hoàn Lan cũng làm theo, Mộ Dung Phi thấy hai đồng bạn bị bướm đốt rồi cũng không sao, nên kéo nốt người còn lại.

Hai ba lần như vậy, mấy đứa tập trung được hết nạn nhân vào vùng sáng của Trầm dịch, tạm thời có thể lấy lại hơi sức. Đường Mật đếm được mười hai người, không khỏi cảm thán Tư Đồ Thận quả thật vô tư, tìm bảo bối mà cũng đồng ý chia sẻ với người khác, chỉ là ngần này kẻ không biết sống chết, làm cách nào đưa về được?

Hoàn Lan bắt mạch môn một người, hơi nhúu mảy xuống, ngừng một lát rồi nói: “Chưa chết, nhưng trạng thái này kì quái quá.”

Mộ Dung Phi cũng cầm cổ tay một người, hai ngón tay bắt mạch môn: “Tựa hồ tam lực giảm xuống mức thấp nhất, chỉ còn một chút sức để duy trì không chết, kỳ quái thật.”

Y và Hoàn Lan thăm dò một lượt những người còn lại, kết quả đều như thế, tuy không chết nhưng sinh mệnh mong manh, đang ở bên bờ tử vong.

Đường Mật nhìn toán nạn nhân, cảm giác họ đều thần sắc trầm tĩnh như đang ngủ, chợt nhớ lại sách sinh vật đọc lúc bé: “Lúc bé ta thấy ong bắp cày đốt sâu xanh khiến sâu cứng đờ, không chết nhưng chìm vào trạng thái hôn mê. Rồi ong bắp cày coi con sâu là thức ăn dài hạn, đẻ trứng vào đó, ấu trùng lại coi con sâu là thức ăn. Các người nói xem liệu mấy con hồ điệp kỳ quái này có thể không?”

Trương Úy vỗ đầu nói: “Việc ong ăn sâu này ta được nghe từ bé, cha ta nói vậy.”

Bạch Chỉ Vi, Hoàn Lan và Mộ Dung Phi lại lấy làm kì quái, Bạch Chỉ Vi hỏi Đường Mật: “Người nói là những người này bị hồ điệp biến thành trạng thái giả chết, rồi coi làm thức ăn dài hạn?”

Đường Mật gật đầu: “Ừ,” rồi chêm một câu theo lối chỉ sợ thiên hạ không loạn: “Chưa biết chừng đã đẻ trứng vào mình họ.”

Bạch Chỉ Vi sợ hãi run lên, lách sang bên, đụng ngay vào mình Trương Úy, chợt thấy gã thốt lên: “Cha đến rồi.”

Bạch Chỉ Vi sững người, nhìn sang Trương Úy, gã đang nhìn Đường Mật chăm chăm, thần tình kích động, mặt hơi đỏ lên.

Đường Mật xua tay trước mặt gã: “Đầu to, người nói với ta hả?”

Trương Úy đưa tay ra nắm chặt tay Đường Mật, mắt ràn rụa lệ, nói với vẻ cấp thiết: “Cha đã nhận được tin Ngự Kiếm đường thu con làm kiếm đồng rồi hả? Cha có vui không? Bệnh của cha đỡ chưa? Cha trách con hai năm chưa về nhà phải không? Cha, năm nay hài nhi nhất định sẽ về. Kỳ thật con rất nhớ cha mẹ nhưng chưa qua được kỳ thi nào, không còn mặt mũi gặp hai người. Cha, vì sao lại khóc?”

Đường Mật lau dịch thể từ trong mắt chảy ra, bảo: “Chỉ Vi, điểm huyết ngũ của y.”

Nó và Bạch Chỉ Vi đặt Trương Úy xuống đất, Bạch Chỉ Vi hỏi: “Có phải vì bị hồ điệp đốt không?”

“Hình như thế, bị đốt nặng thì cứng đờ giả chết, nhẹ thì sinh ra ảo giác.” Đường Mật đoán, nhớ ra còn hai người nữa đã bị hồ điệp đốt, nhìn sang thấy cả hai ngoan ngoãn ngồi dưới đất trò chuyện, nó thở phào nhưng đến gần xem mới nhận ra có điều cổ quái.

Ánh mắt Hoàn Lan trống rỗng: “Không thể nào, người không thể vượt được ra. Bất quá chỉ theo sau ta mà thôi.”

Mắt Mộ Dung Phi cũng vô thần: “Người không hiểu đâu, tất phải trở thành cường giả, không đủ mạnh sẽ vô giá trị.”

Hoàn Lan đáp: “Hoàn Lan, người không cần cứ ngẩng nhìn ta mãi, mệt mỏi lắm. Mau khiến mẫu thân cười một lần đi, nàng cười đẹp lắm.”

Mộ Dung Phi lại nói: “Dù y vô năng cũng phải theo sao? Đây là ngu trung! Ngu trung.”

Lúc đó Đường Mật mới nhận ra cả hai đang tự nói, hơn nữa đang nói với ai đó, hoặc đó là những mảnh vỡ không thể quên được trong ký ức. Làm thế nào đây? Cũng điểm huyết ngủ? Nó định thò tay thì Bạch Chỉ Vi chợt kéo nó, chỉ lên trên đầu: “Đường Mật, xem kìa.”

Vầng sáng hình cầu của Trầm địch đang bảo vệ cả bọn hiện rõ đầy bướm bướm trong suốt, cả bọn như đang ở trong chiếc lồng điêu khắc từ thủy tinh. Ở gần, nó nhìn rõ đàn bướm phát ra làn hơi dính vào dải sáng, liên tục lay động, không hiểu đang làm gì. Nó nhìn Trầm địch, phát hiện đốm sáng ở giữa đang âm thầm dần.

Bạch Chỉ Vi cũng chú ý thấy điều đó, lo lắng: “Hình như Trầm địch không chịu được bao lâu nữa.”

Đường Mật nhặt ám khí “Loa toàn tường” dưới đất lên, đổ đầy ngân châu, kéo cò rồi ném lên không, lập tức ngân đạn bắn ra nổ tung, hất bay không ít bướm bướm đậu trên quầng sáng, nhưng lập tức có bướm bướm mới lấp vào chỗ trống, tiếp tục thốt ra dải khí như lưỡi răn, run run rẩy rẩy.

Đường Mật lại nhặt “Loa toàn tường”, đổ đầy đạn rồi ném lên không, vài lần liên tục. Hồ điệp liên tục chết nhưng không thiếu hồ điệp khác lấp đầy, liều mạng áp sát vầng sáng.

“Đường Mật, đừng ném nữa.” Bạch Chỉ Vi ngăn nó lại: “Vô dụng thôi.”

“Làm thế nào đây?” Đường Mật thoáng tuyệt vọng, ủ rũ ngồi xuống.

“Chúng ta nghĩ cách cầu cứu trong lúc Trầm địch còn chống chịu được.” Bạch Chỉ Vi nói, sắc mặt hơi nhợt nhạt, mím môi tựa hồ hạ quyết tâm rất lớn: “Hai chúng ta cầm Trầm địch chạy đi tìm người cứu họ. Nếu đúng như

người nói, họ không thể chết ngay, chỉ là sống thực vật một thời gian mà thôi.”

Đường Mật ngấn ra lắc đầu: “Ta không dám, ta sợ lúc chúng ta quay lại họ đã chết rồi, ai biết họ chịu được bao lâu nữa.”

Bạch Chỉ Vi cúi đầu, làm mi dày che đi ánh mắt: “Người chắc nghĩ rằng ta độc ác nhưng đó là cách cứu người duy nhất, thêm chút nữa tất cả sẽ đều chết ở đây. Người cũng biết chúng ta tất phải có người đi cầu cứu.”

Đường Mật chợt nhớ ra: “Hồn thú, hồn thú khả dĩ đi cầu cứu.”

Bạch Chỉ Vi máy động, nhìn hai thiếu niên đang lăm nhăm dưới đất: “Họ thế này có gọi được hồn thú không?”

“Thử đi.” Đường Mật đi tới hỏi Hoàn Lan: “Này, người lợi hại thế thì có hồn thú không?”

“Tất nhiên.”

“Gọi ra cho bọn ta xem, người cạnh người vừa gọi ra, lợi hại lắm.”

Hoàn Lan chỉ vào tim: “Ở đây này, người tự xem đi.”

Đường Mật bất lực lắc đầu, thầm nghĩ tên nhóc này đầu óc bất thường mất rồi. Chợt nó cảm thấy Hoàn Lan kéo đầu mình, mặt nó dán lên ngực y, tiếng tim đập thành thịch truyền ra sau làn áo.

“Thấy chưa?” Y hỏi: “Nó mạnh lắm.”

Đường Mật tức giận thầm nghĩ: “Chó chết. Ta mà có bản lĩnh tất nhảy vào lôi cổ con chim chết tiệt của người ra.”

Bạch Chỉ Vi đổ dầu vào lửa: “Đường Mật, thử đi, thử xem có gọi được hồn thú của y ra không.”

Đường Mật đẩy Hoàn Lan ngã xuống đất, hỏi ngược Bạch Chỉ Vi: “Tiểu thư, có phải người khác không gọi được thú không?” Đoạn nó đá Hoàn Lan một cước, chỉ vào Bạch Chỉ Vi hỏi: “Này, tiểu tử, xem đi, đó là hồn thú của ta, đẹp lắm, có bản lĩnh thì gọi của người ra đọ xem.”

Ánh mắt vô thần của Hoàn Lan nhìn Bạch Chỉ Vi: “Đẹp thật.” Rồi giơ tay trái gọi: “Hoán Lôi.” Con chim đen ngòm liền xuất hiện sau lưng y tiếp lời: “Nhưng không đẹp như của ta.”

Đường Mật thấy Hoán Lôi được gọi, không biết con chim đó có trở nên hồ đồ như chủ nhân không, liền nói: “Hoán Lôi, chúng ta gặp nguy hiểm, cần người đi cầu cứu, bằng không tất cả sẽ chết hết ở đây, người hiểu không?”

Hoán Lôi nháy cặp mắt vàng, rồi quỳ xuống ra vẻ hoàn toàn phục tùng. Đường Mật vui mừng, xé một vạt áo xuống, vạch ngón tay vào lưỡi kiếm, viết vội mấy chữ: “Bị hồ điệp tấn công, mau đến cứu ở Áo hải” rồi cột vào chân Hoán Lôi. Nó do dự hỏi Bạch Chỉ Vi: “Cầu cứu Mục điện giám được không?”

Bạch Chỉ Vi mỉm cười: “Được, Đường Mật, ta tin trực giác của người.”

THỤC SƠN THIẾU NIÊN

Hạ Sinh

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 31

Giải Đáp Nghi Hoặc

Đường Mật và Bạch Chỉ Vi không chịu được cảnh Hoàn Lan và Mộ Dung Phi mất đi ý thức, cứ lải nhải, không hiểu là nói về việc của cả hai hay của người khác, nên điểm huyết ngủ.

Tất cả đột nhiên yên tĩnh hẳn, chỉ còn lại tiếng đập cánh của vượn con bướm bướm trên trời, phảng phất vào một ngày hè yên ắng, gió mơn qua ngọn cây, lá xanh khe khẽ cọ vào nhau. Ấn tượng về âm thanh này với Đường Mật là lúc còn đi học, mỗi khi thi học kỳ cuối năm, nó gặp phải câu hỏi không trả lời được là dừng bút, đầu óc trống không, tiếng gió lùa qua kẽ lá ngoài lớp học lại lọt vào tai.

Nhẹ nhàng, nhẹ nhàng, âm thanh đơn điệu mà yên lặng ghi lại từng giọt thời gian trôi đi.

Đường Mật ngồi dưới đất, chăm chú nhìn Trầm địch âm ỉm dần, không hiểu Hoán Lô đi đã bao lâu, lên tiếng: “Xin lỗi, Chỉ Vi, kỳ thật ta cũng biết cách của người có khả năng cứu người lớn hơn sai hờn thú đi báo tin. Hờn thú đi rồi, mọi thứ đều không chắc chắn. Nhưng ta không có dũng khí đó. Ta muốn nói đến loại dũng khí nhận trách nhiệm khi vạ nhất chúng ta trở lại nhìn thấy một đồng thi thể. Ta không còn thứ cô dũng của tuổi thiếu niên đó nữa.”

Bạch Chỉ Vi không lập tức đáp lời, dù trường thành sớm thì cô cũng không hoàn toàn hiểu hết. Chỉ là hai chữ ‘cô dũng’ khắc sâu vào lòng. Nghĩ kỹ cô mới thấy kỳ thật bản thân hoàn toàn nghĩ đến khả năng vạn nhất đó như Đường Mật, tựa hồ sự tình nhất định sẽ xảy ra như dự tính, nên cô mới có được dũng khí đó.

Cô không nói gì, Đường Mật tiếp tục: “Còn nữa, ta biết kẻ chủ mưu không chỉ thông thuộc Ngự Kiếm đường, hơn nữa có cả cơ hội vào Ngự Kiếm đường mà không ai biết, bằng không sao Tư Đồ Thận lại thấy được mấy trang sách còn thiếu? Nhưng ta cho rằng người như điện giám, sao lại...”

Bạch Chỉ Vi ngắt lời, cầm tay nó: “Đường Mật, từ khi ta biết suy nghĩ, mẫu thân luôn bảo ta rằng con người, đặc biệt là nữ nhân, không nên để tình cảm lấn át, cả đời bà chỉ để tình cảm quyết định một lần mà hối hận suốt kiếp. Đến giờ ta vẫn tin những lời đó là đúng, nhưng ta lại muốn tin vào trực giác của người và đầu to.”

Đường Mật mỉm cười với cô: “Ta hiểu.” Rồi móc hết số ngân đạn ra, nhìn đàn bướm bao trùm chung quanh: “Ta bắn hết số đạn này rồi với sức mạnh của chúng ta, mỗi người có thể thi triển được hai, ba lần pháp thuật. Đến lúc đó nếu không ai tới cứu, chúng ta sẽ mang Trầm địch chạy lên Vong Ưu phong tìm Cố tông chủ, ông ta là người tin tưởng được. Người yên tâm, hiện tại còn chưa phải tuyệt cảnh.”

Hai đứa ngồi xuống đất, xem “Loa toàn tường” liên tục bay lên không, ngân quang tóe ra, ngọn lửa bùng nổ. Mỗi lần đều có mấy chục con bướm trong suốt bị đánh rơi. Trong sát na đó, đàn bướm sao mà mong manh, cũng như đầu tiên chúng nhìn thấy, nhưng chỉ nháy mắt liền có mấy chục con bướm khác lấp chỗ trống, tiếp tục vây kín chúng.

Bắn xong viên đạn sau cùng, hai đứa nhìn nhau không nói, đứng dậy kết ấn, nhìn chăm chăm vào cái lồng hồ điệp như lớp băng vạn năm kết dày

trên đầu, bắn ra hỏa cầu. Cái lồng mở hoác một lỗ lớn, mấy trăm con hồ điệp giãy giụa trong làn lửa, nhưng đàn bướm lập tức tràn xuống như nước triều, lấp kín cái lỗ, cơ hồ nơi đó chưa từng có cái lỗ nào.

Sau cùng, hai đứa cảm giác không còn tâm lực phát động pháp thuật nữa, Đường Mật cầm Trầm địch đã ảm đạm hẳn lên nói: “Đi thôi, nếu việc ong bắp cày và sâu xanh cũng đúng với đàn bướm này thì họ nhất thời không thể chết được.”

Nhưng phải đi thật thì Bạch Chỉ Vi lại thấy khó nhấc chân, cô nghiến răng không nhìn những người nằm dưới đất nữa, nắm tay Đường Mật định cất bước. Đột nhiên, cô nhận ra cái lồng bướm bướm đang bao phủ phía trên bắt đầu bốc cháy, phảng phất hai đứa đứng dưới gầm trời rực lửa, chỉ là vòm trời thấp mà ngọn lửa rừng rực. Ngọn lửa ánh lên gương mặt nõn nà của Đường Mật, đôi mắt to hấp háy dưới ánh lửa, bốc cháy theo. Dáng vẻ đó khiến cô rất muốn ôm lấy nó.

Ngọn lửa tắt lịm, quanh hai đứa xuất hiện mấy người, trừ Mục điện giám và Tiêu chương môn còn ba vị tông chủ, Mạc điện phán, Diêm điện phán cùng mấy đệ tử Thục Sơn mà chúng không biết mặt.

Mục điện phán lắc người, đến trước mặt hai đứa, hỏi đầy quan tâm: “Hai người thế nào?”

“Không sao ạ, chỉ không hiểu bọn họ thế nào.” Đường Mật chỉ vào đám kiếm đồng ngổn ngang dưới đất, tỏ vẻ lo lắng.

Mục Hiến khom người, kiểm tra kỹ đám kiếm đồng, những người khác cũng cùng xem xét. Thoáng sau, lão đứng lên, trao đổi ánh mắt với Tiêu Vô Cực rồi nói với Đường Mật và Bạch Chỉ Vi: “Không chết, chương môn sẽ đưa các kiếm đồng về Vong Ưu phong chữa trị, hai người theo ta, ta có lời muốn hỏi.”

Đường Mật và Bạch Chỉ Vi theo sau Mục Hiến đi trên hàng bậc đá, cảm giác được lão đang áp chế cơn giận, một lúc sau lão lên tiếng: “Hai người nói xem là chuyện gì, lệnh cấm của ta bị các người coi là gió thoảng qua tai hả?”

“Không phải đâu điện giám, lần này chúng con đến ngăn bọn Tư Đồ Thận vào Ảo hải bắt xích phong tứ dực xà, có điều không kịp.” Đường Mật giải thích.

“Vì sao không cho ta biết trước?” Lão vẫn chưa nguôi giận.

“Vì lúc đó chúng con cho rằng mấy đứa có thể giải quyết vấn đề này.”

Mục Hiến hừ lạnh: “Dù chỉ một con Xích phong tứ dực xà, vài kiểm đồng các người cũng không địch nổi, nói gì đến hơn vạn con Ảo điệp trong ngày đi kiếm ăn, ngay cả ta cũng không thể một mình đối phó được.”

Đường Mật máy động trong lòng: “Điện giám, Ảo điệp và ngày đi kiếm ăn là thế nào?”

“Ảo điệp là một loại yêu vật, ngàn năm trước thường thấy trong rừng. Bình thường chúng vô hại, mỗi năm chỉ có ngày mừng một tháng Năm là ngày chúng đi kiếm ăn, đậu lên người nào là sẽ phóng độc dịch, ít thì sinh ra ảo ảnh, nhiều thì khiến người đó ngưng trệ tam lực, đứng bên bờ tử vong, chúng sẽ hút tinh khí của người đó trong thời gian dài, đến khi họ thật sự đèn khô dầu cạn. Ảo hải tuy có loại bướm này nhưng bao năm nay đều coi cây cỏ, dã thú trong rừng là thức ăn, chưa từng gặp phải kẻ lớn mật như các người, ba phen bốn lượt vào rừng, có phải dựa vào Trầm địch không? Đưa cho ta xem.”

Đường Mật và Bạch Chỉ Vi nhìn nhau, mỉm cười hiểu ý, không đưa Trầm địch ra ngay. Bạch Chỉ Vi đánh trống lảng: “Điện giám, họ không sao chứ?”

“Không chết, chỉ là hiện tại không có độc dịch Áo điệp phóng ra mỗi lần hút thức ăn, tất phải cứu ngay mới được, hai ngày sau mà không tỉnh thì sẽ chết thật.”

Đường Mật vẫn chưa nghĩ thông kẻ chủ mưu phí lực mang ngân ấy kiếm đồng cho Áo điệp làm thức ăn, thật ra có ý gì? Bạch Chỉ Vi lại hỏi: “Cứu họ bằng cách nào?”

“Có ‘Cửu vinh hồi thiên đan’ là được, không hiểu sáng nay các người bắt được mấy con hoạt sâm, bắt quá, một con là đủ rồi.”

Lòng Đường Mật trầm xuống, cơ hồ nhìn thấy bức tranh lập lòe trong óc được ghép lại, không nén được kích động: “Điện giám, ‘Cửu vinh hồi thiên đan’ trừ hoạt sâm còn cần tám vị thuốc nào nữa?”

“Tuyệt liên, linh chi, địa điệp, ngư châu, hoàng kỳ, thiên thuế, vinh nguyên, tử thảo, người hỏi thế làm gì? Trầm địch đâu, đừng có lảng?” Mục Hiến ngoái lại, nói đầy nghiêm khắc với hai tiểu cô nương.

Đường Mật ra vẻ không thấy ánh mắt lão, quay hỏi Bạch Chỉ Vi: “Chỉ Vi, hôm nay bị mất thuốc có tám vị đó không?”

Bạch Chỉ Vi hơi nghĩ ngợi: “Đủ cả.”

Đường Mật cơ hồ cảm thấy mình tìm được mảnh ghép sau cùng, cố ức chế hưng phấn: “Điện giám, hôm nay không bắt được hoạt sâm, họ có cứu được không?”

Mục Hiến biến sắc, quên cả Trầm địch, dừng chân hỏi: “Không được một con nào sao?”

“Không hề.”

Mục Hiến không nói gì, quay người đi lên núi.

“Điện giám, thế nào bây giờ, họ phải làm sao?” Đường Mật đi theo hỏi.

“Cứu được, chỉ còn cách vận công cứu chữa. Công lực như thế, cả Thục Sơn trừ ta và chương môn chỉ còn mấy vị tông chủ, công lực của những người còn lại miễn cưỡng cứu được một đứa chứ ngần ấy thì không thể.” Mục Hiến vừa đi vừa giải thích ngắn gọn.

Đường Mật nghe thế, bất chấp tôn ti, nắm tay lão: “Điện giám, điện giám nghe con đã, việc này có gian trá, có kẻ chủ mưu đằng sau, theo con đoán mục đích của hắn là khiến các vị hao phí công lực cứu người, để hắn đạt được mưu đồ.”

Mục Hiến đứng lại, tỏ vẻ nghi hoặc: “Đường Mật, nói rõ xem nào.”

Đường Mật giải thích theo cách nghĩ đó: “Chúng con cho rằng có kẻ cố ý dẫn dụ Tư Đồ Thận và các kiếm đồng vào Áo hải trong ngày Áo điệp kiếm ăn. ‘Cửu vinh hồi thiên đan’ thiếu mất hoạt sâm thì không thể phối chế nên các vị cần phải ra tay cứu người. Điện giám có biết hôm nay kho thuốc bị trộm, mất rất nhiều thuốc, có cả tám vị mà điện giám vừa nói. Còn nữa, kỳ thật con bắt được hoạt sâm nhưng bị người ta đánh ngất, cướp đi mất.”

Mục Hiến nhíu chặt chân mày: “Dẫn dụ bọn Tư Đồ Thận vào Áo hải là như thế nào?”

Đường Mật kể lại tóm tắt suy đoán, Mục Hiến nghe xong càng nhíu chặt mày, sắc mặt ngưng trọng hơn, hồi lâu mới nói: “Đường Mật, theo con nói thì những việc không hề liên quan đó có thể ghép lại, vậy thì kẻ đó đã tính toán chuẩn xác, dù chúng ta phát hiện cũng vẫn phải ra tay cứu người. Hai người mau cùng ta lên Vong Ưu phong, ta và chương môn phải cứu người, còn chuẩn bị xem có gì bất trắc xảy ra không, hiện tại trên núi rồng rắn hỗn tạp, chúng ta phải cẩn thận. Đợi khi ta xong việc sẽ sai người hộ tống các

người về Ngự Kiếm đường, nơi đó cũng cần phòng bị, vạn nhất xảy ra chuyện gì đó.”

Đường Mật và Bạch Chỉ Vi gật đầu nhìn nhau, phát giác trên mặt đối phương thoáng qua nét không xác định.

Thật vậy ư? Suy đoán đó hoàn toàn chính xác sao? Bản thân Đường Mật không nắm chắc trăm phần trăm.

Vì quá mệt mỏi nên Đường Mật ngủ say sưa, lúc tỉnh lại không hiểu mình đang ở đâu, làm khách ở chốn xa lạ hóa ra là cảm giác này.

Trong nhà chỉ có mình nó, đi ra ngoài thấy ngay nắng sớm le lói, xem ra ngày ngày dậy sớm luyện công nên đồng hồ sinh học không cho phép nó ngủ lười. Trước cửa có hai thiếu niên mặc áo xanh đang cười nói vui vẻ, không chú ý rằng nó đã dậy. Ánh nắng sớm vàng hoe tràn qua gương mặt hai thiếu niên, không chói mắt lắm nhưng khiến hai gương mặt sinh động khôn tả.

Lúc đó từ trên cây vang lên tiếng nói: “Sáng rồi.” Nó ngẩng lên nhìn, chỉ thấy trên cây cổ thụ cành lá rậm rì có một thiếu niên ôm kiếm đứng trên một cành to, vòm lá tối sáng đan xen che kín nửa gương mặt y, chỉ có ánh mắt sáng trong như nước suối nguồn.

Tốt quá, nó chợt nghĩ, tất cả đều an toàn, buổi sớm ở Thục Sơn vẫn bình tĩnh như thế. Giờ nó mới nhận ra ở thời không này, nó đã có thứ cần phải gìn giữ.

Hai thiếu niên đứng dưới gốc cây nghe tiếng ngoái lại, thiếu niên đầu to mỉm cười: “Đường Mật dậy rồi hả, bọn ta đợi người, đêm qua đa tạ người cứu bọn ta.”

Một thiếu niên theo sau gã, cười ôn hòa: “Cần phải đa tạ hai vị, nghe nói tối qua rất hung hiểm.”

Thiếu niên trên cây cũng đáp xuống, chỉ là những lời cảm tạ đều bị nói hết rồi, y đứng đực ra không biết nói gì.

Đường Mật cười nheo nheo mắt lắc đầu: “Không cần đa tạ, chỉ cần kiếp này các người nhớ ơn cứu mạng của tử tử, có cơ hội là gan óc lầy đất, trả lại đầy đủ là được.” Nó nhớ ra những người khác, hỏi: “Bọn Tư Đồ Thận thế nào?”

“Họ trúng độc nặng, cần điện giám và chường môn vận công đẩy chất độc ra, giờ còn ở Trường Minh các.”

“Còn Chỉ Vi?”

Ba thiếu niên đều lắc đầu.

Sau cùng cả toán tìm thấy Bạch Chỉ Vi ở kho thuốc, cô đang ôm quyển sách tựa ngời dưới đất, cạnh hàng ngăn kéo đựng thuốc, ánh mắt lơ đãng, tựa hồ suy nghĩ gì đó đến nhập thần.

Đường Mật cúi xuống, xua xua tay trước mặt cô: “Thần tiên muội muội, hồn về mau.”

Bạch Chỉ Vi phì cười, nhét quyển sách vào ngực nó, nhảy lên cười: “Yêu tinh tử tử, lần này nhìn sai rồi.”

Đường Mật không hiểu ngay, ngoẹo đầu hỏi: “Thần tiên muội muội, việc này là sao?”

Bạch Chỉ Vi nhìn ba thiếu niên, nói với nó: “Người có thấy theo suy đoán của mình, việc cướp hoạt sâm và ăn cắp thuốc có chỗ chưa thông chẳng?”

“Không thông chỗ nào?”

“Người coi, hoạt sâm là vật khó kiếm, nếu như người nói vì không môn chúng ta phối thành ‘Cửu vinh hồi thiên đan’, bức điện giám và các vị tông chủ phải vận công cứu người thì chỉ cần cướp con sâm của người là được rồi. Trong vòng một hai ngày, chúng ta khó lòng bắt được con thứ hai, hơn nữa điện giám cũng không thể mạo hiểm đến mức đợi thêm vài ngày mới cứu người. Vậy vì sao hã còn mạo hiểm đến kho trộm thuốc? Tựa hồ như thế chỉ là vẽ rắn thêm chân, tự rước lấy hiểm nguy.” Bạch Chỉ Vi nói xong, cầm quyển sách lật lên, mở ra chỉ vào một chỗ: “Đây là điểm thứ hai không thông. Tám vị thuốc kia cũng đều khó kiếm không kém, ví như tuyết liên phải là loại ba mươi năm, như địa điệp cũng phải là loại trăm năm. Kể này vào được kho thuốc, chỉ cần lấy hết một loại, trong vòng một hai hôm mà chúng ta muốn kiếm đủ cũng đâu có dễ, hà tất hã còn muốn cướp hoạt sâm?”

Đường Mật ngưng thần im lặng, hồi lâu không nghĩ ra đáp án. Trương Úy đứng cạnh nó, xen một câu: “Vậy không phải hã muốn chúng ta không phối thành ‘Cửu vinh hồi thiên đan’, cứ nghĩ tiếp là được.”

Mấy đứa lại ngồi xuống, Đường Mật kể qua lối suy tư của mình, rồi để mấy người kia nêu lên ý kiến. Mọi đứa đều thấy rằng tổ hợp những việc thoát nhìn không liên quan gì đến nhau lại, trừ nghi vấn không giải thích được của Bạch Chỉ Vi, thì hình như khá hợp lý.

Tất nhiên vẫn còn một khả năng là suy đoán của Đường Mật sai lầm.

Hoàn Lan nói lên ý kiến đó xong, Đường Mật lập tức như đĩa phải vôi, chỉ vào mũi y: “Người đang sỉ nhục trí tuệ của ta. Người nói đi, còn khả năng nào nữa?”

Hiện tại Hoàn Lan đã quen với dáng hung hăng của Đường Mật, không thèm chấp như lúc mới gặp ở trên sạn đạo, bèn thản nhiên đáp: “Còn người áo xám, sao không tính vào?”

Đường Mật nhất thời tắc họng, trừng mắt nhìn Hoàn Lan, lần đầu tiên lép vế trước mặt thẳng nhóc này, đang vắt óc nghĩ cách đáp thì Bạch Chỉ Vi kêu lên: “Ái chà, đừng để bà ta chết đói.”

Đường Mật biết Bạch Chỉ Vi nói đến Ngọc Diện đang ở trong phòng hai đứa, trước khi đi học thảo dược sáng qua, chúng để lại cho nàng ta một bát cháo, tối về đã thấy nàng ta ngủ rồi, không hiểu tình trạng thế nào, ăn gì chưa. Đêm qua vất vả nên hai đứa đã quên nàng ta.

Cả hai vội đứng dậy, chạy ngay xuống núi, Trương Úy theo sau gọi: “Này, hai người không dự lớp sáng nay hả?” Nhưng hai cô bé không buồn ngoái lại, thoáng sau tà áo đỏ khuất vào sương sớm mênh mang khắp núi.

Trương Úy lắc đầu mỉm cười nhìn theo hai cô bé khuất bóng, chợt có cảm giác trút bỏ được thứ đang đè nặng trong lòng, thầm nhủ: Thế cũng tốt, dù gì điểm hạnh kiểm cũng bị trừ sạch rồi. Nếu năm nay không qua được kỳ đại thí thì sẽ ở lại đây cùng họ. Đường đi trong thiên hạ không phải chỉ có mỗi lối Thục Sơn, nhưng bằng hữu hợp nhau thì rất khó kiếm, sau này mình còn nhỏ nhen như thế tất sẽ bị họ cười chê.

Đường Mật và Bạch Chỉ Vi về phòng, thấy Ngọc Diện đang yên tĩnh ngồi trên giường vận công, đều thở phào, nhón chân đi kiểm thử gì cho nàng ta ăn, chợt nghe giọng nói tức giận cất lên: “Nha đầu, định bỏ ta chết đói phải không?”

Đường Mật vội mỉm cười: “Tỷ tỷ, vì tối qua xảy ra nhiều chuyện, bọn muội phải ngủ trên Vong Ưu phong, vừa dậy sáng nay là đi gặp tỷ tỷ ngay. Đợi chút, bọn muội sẽ đi kiếm cái gì ăn cho tỷ tỷ.”

Ngọc Diện ăn xong, tâm tình tựa hồ tốt hẳn lên, Đường Mật có cảm giác mớ dây leo vẫn vện trên mặt nàng ta cũng thư thái, thầm nhủ người này nếu không phải tâm tính vui giận khó đoán thì cũng tương đối đơn giản. Nó hỏi: “Tỷ tỷ, thương thế sao rồi?”

“Chết thì không, chỉ là không có ‘Cửu vinh hồi thiên đan’ tất điều dường chậm lắm. Mạc Thất Thương cho các người chưa?” Ngọc Diện hỏi.

“Chưa cho, không phải điện phán không cho mà không có. Mấy hôm nay là thời gian hoạt sâm xuất hiện, các kiếm đồng bọn muội ngày nào cũng lên núi tìm, tỷ tỷ đừng nóng, cứ đợi đi.” Đường Mật đáp.

Bạch Chỉ Vi nghĩ ra gì đó, liền ấp úng gọi ‘tỷ tỷ’ rồi hỏi: “Nếu lấy đủ chín vị thuốc của ‘Cửu vinh hồi thiên đan’, tỷ tỷ phối chế được không? Chắc tỷ cũng học thảo dược ở Ngự Kiếm đường rồi?”

“Đương nhiên không, học thảo dược một năm chỉ toàn phương thức thô thiển, sau đó ta lại bán làm môn hạ Kiếm tông, không học gì đến y dược nữa.”

Bạch Chỉ Vi và Đường Mật đưa mắt nhìn nhau. Đường Mật hỏi: “Tỷ tỷ, người áo xám ở địa cung hôm đó bị tỷ đả thương chẳng?”

“Không, tiếc là võ công của y dù cao hơn nữa cũng để lộ manh mối, ở Thục Sơn, trừ điện giám của các người, chỉ còn Tiêu Vô Cực và hai ba người có thể so sánh cao thấp với ta.”

Đường Mật nhớ ra nàng ta từng bàn luận về các nhân vật trọng yếu của Thục Sơn ở trên nóc Tín Thổ điện, liền hỏi: “Tỷ tỷ biết hết các vị tông chủ và chương môn, họ là người thế nào?”

Ngọc Diện thoáng trầm ngâm, trông mắt đen nhánh dưới làn mi dài lấp lóe, lẩm bẩm: “Người thế nào ư? Ta mà biết thì hiện này không thành thế này. Người nói xem dưới gầm trời này còn ai ngốc như ta nữa không? Dù bị hại mà vẫn không biết bị ai hại.” Chợt nàng ta ngửa mặt cười vang, tiếng cười khanh khách như chim kiêu ăn đêm khiến song cửa rung bần bật, Đường Mật và Bạch Chỉ Vi cảm giác khí huyết trong lồng ngực sôi trào, vội vận công chống lại.

Cũng may Ngọc Diện không muốn đả thương hai đứa, phát hiện chúng biến sắc liền ngừng lại, mới nhận ra mình vừa sử dụng chân khí, thân thể thụ thương càng tệ hơn. Nhưng nàng ta là người thế nào? Vốn sính cường thành tính liền cố nén khí huyết đang trào lên: “Hai tiểu nha đầu các người, muốn biết gì hả, có phải gần đây Thục Sơn phát sinh việc gì thì mau nói ra.”

Đường Mật và Bạch Chỉ Vi không nhận ra thương thế của Ngọc Diện chuyển xấu, chỉ cho rằng nàng ta đã bị thương mà võ công còn như thế, chưa biết là địch hay bạn, cứ cẩn thận ứng phó vẫn hơn. Đường Mật mỉm cười ngây thơ: “Tỷ tỷ sao lại hỏi thế? Muội chỉ thuận miệng hỏi thôi.”

Ngọc Diện không hỏi gì, nhắm mắt vận công một lúc mới từ tốn mở miệng: “Các người không nói cũng không sao, không biết cũng không sao, chỉ là từ đây Thục Sơn nhất định sẽ có biến đổi lớn. Ngày mừng năm là thời gian chương môn tỷ võ, nhiều năm ta không về Thục Sơn, lần này đến định xem náo nhiệt, không ngờ gặp phải náo nhiệt cỡ này.” Nàng ta mở mắt nhìn hai cô bé: “Ta thấy hai người là hài tử tâm địa thuần lương, xảy ra chuyện gì phải đi cầu cứu điện giám, ở Thục Sơn này dù là chương môn thì điện giám của các người cũng có thể khắc chế đôi phần.”

Đường Mật thầm nhủ nhất định nàng ta nghe được gì đó ở Trùng Dương điện, hoặc biết được điều gì đó ở địa cung, liền tiếp tục dò hỏi: “Vâng, chắc tỷ tỷ và điện giám quen nhau lắm.”

“Ừ, nói ra thì hai huynh đệ bọn họ đều vất vả. Ta đã cho người biết việc về ma huyết, bách tính bình thường không hiểu rõ sự tình, truyền đến dân gian không hiểu sao việc đó lại biến thành trẻ con sinh đôi có thể là Ma vương, đặc biệt Mục Hiến trời sinh có đôi mắt trắng, nên từ bé hai huynh đệ họ chịu không ít khổ sở. Vì thế Mục Hoảng cực hận bất cứ việc gì liên quan đến Ma vương.” Ngọc Diện nói đến đây, không chịu nổi nữa, tiếp tục nhắm mắt, tiếp tục vận công liệu thương.

Đường Mật biết không hỏi gì được nữa, thầm nhủ nhất thời nàng ta chưa đi, liền kéo Bạch Chỉ Vi rời phòng: “Người có cho rằng kẻ đó trộm thuốc để phối chế ‘Cửu vinh hồi thiên đan’ cho bản thân?”

“Ừ, nếu chỉ vì không để chúng ta phối chế thuốc, bất tất lấy cả chín vị.” Bạch Chỉ Vi gật đầu.

“Ban nãy ta cũng nghĩ thế, sau đó mới suy đoán xem ai cần chữa thương? Nếu không phải người áo xám ở địa cung hôm nọ thì là ai? Nhưng Ngọc Diện nhắc đến mấy người nhóm chương môn, ta đột nhiên nghĩ rằng có lẽ không phải vì liệu thương, mà để khôi phục công lực.”

Bạch Chỉ Vi hơi biến sắc: “Người nói là ngoại trừ điện giám, kẻ đó là một trong bốn người kia?”

“Đúng, người nghĩ xem, trong âm mưu này, thời gian sao lại chuẩn như thế? Nếu việc bức bách mấy cao thủ cứu người vào ngày mùng bốn, thì dù trên núi đầy nhóc khách đợi xem tỷ võ cũng vẫn có lý do trì hoãn. Nhưng giờ còn ba ngày nữa mới tỷ võ, trong ba ngày, cao thủ tuyệt đỉnh như họ tất khôi phục được bảy, tám thành, tỷ võ không vì lý do cứu người mà trì hoãn được. Nhưng nếu kẻ này hiểu rõ thực lực của mấy đối thủ, đoán được họ không thể hoàn toàn khôi phục, hẳn chỉ cần hồi phục nhiều hơn họ một thành, cao thủ quá chiêu, thế cũng đủ quyết định thắng bại rồi.” Nói đến đây, Đường Mật không hiểu lấy đâu ra lòng tin, nhìn về Thục Sơn chìm trong sương sớm mây mù ngoài xa, nói: “Người xem đi, nếu kẻ chủ mưu hành động như ta đoán, nhân lúc mấy người điện giám vận công cứu người mà ra tay thì hôm nay là thời cơ tốt nhất. Còn nếu nhắm đến ngôi chương môn thì mấy ngày sau đây sẽ yên tĩnh vô cùng.”

Bạch Chỉ Vi nhìn cô bé đầy tự tin trước mặt mình, thầm nhủ nha đầu này quả thật có tài, mỗi lần đầu kể rành rẽ sự tình suy đoán, thật ra loại tự tin đó lấy ở đâu ra?

THỤC SƠN THIẾU NIÊN

Hạ Sinh

www.dtv-ebook.com

Quyển 1 Chương 33

Tỷ Vỗ

Mục Hiến đứng ở con đường lát đá vụn giao cắt giữa Tùng uyển và Mai uyển, nghĩ thầm: Có phải những người từng ở Ngự Kiếm đường đều yêu thích buổi sáng nơi đây như ta? Trong không khí có mùi ẩm ướt của sương sớm, các tạp dịch quét dọn làm vang lên tiếng sà sạt đặc biệt nhanh, gương mặt các thiếu niên nam nữ dậy sớm lấp lánh sáng, áo bào đỏ rực và màu chàm khẽ phất lên theo mỗi bước đi, như những con chim non sắp tung cánh.

Lúc đó, ba kiếm đồng, hai nữ một nam, ánh mắt sáng trong, đến trước mặt lão. Tiểu cô nương đi đầu cười tươi hành lễ, ra dáng trịnh trọng: “Mục điện giám, suy đoán bốn ngày trước của Mật có lẽ sai lầm. Hiện nay Mật cho rằng kẻ chủ mưu nhắm đến ngôi chưởng môn, nên lấy cấp chín vị thuốc của ‘Cửu vinh hồi thiên đan’ phối chế cho bản thân, hòng khôi phục nhiều hơn mấy thành công lực với các đối thủ. Điện giám, nếu để kẻ gian đắc ý, lên được ngôi chưởng môn thì e Thục Sơn gặp nguy to.”

Mục Hiến biết nha đầu này xưa nay tùy tiện, giờ trịnh trọng như vậy, chỉ e đã suy nghĩ kĩ càng lắm rồi. Có điều việc nó nói ra quá trọng đại, lại vẫn hoàn toàn dựa vào suy đoán như lần trước, không có bằng cứ, lão trầm ngâm hồi lâu rồi nghiêm mặt: “Đường Mật, ta sẽ lưu ý lời người nói, tỷ võ hôm nay chắc đã an bài sẵn rồi. Việc này quan hệ trọng đại, lại không bằng

không chứng, ba các người không được đề cập với bất kỳ ai, bằng không sẽ phạm tội vọng ngôn trong giới luật Thục Sơn.”

Ba đứa ngoan ngoãn vâng dạ, ra về rất biết nghe lời.

Mục Hiến thấy vậy cũng yên tâm đôi phần, đoạn mang theo tâm tư nặng trĩu rời đi.

Đợi lâu đi xa, Bạch Chỉ Vi mới lắc đầu: “Thấy chưa, ta đã nói điện giám cũng bó tay mà. Chẳng lẽ phải đợi đến sau khi tỷ võ mới nói cho ông ta biết rằng ai thắng hôm nay chính là tiểu nhân giở trò?”

“Dù thế cũng phải nói, không để loại tiểu nhân tâm thuật bất chính đó dễ dàng lên được ghế chưởng môn Thục Sơn, dầu thế nào điện giám cũng đã phòng bị rồi.” Trương Úy tỏ vẻ nghiêm túc.

“Thôi, chúng ta lên Vô Lượng phong.” Đường Mật tiếp tục cất bước: “Để xem ai có năng lực đó, người ta nhìn thấu kế sách của hãn mà cũng không nắm được điểm sơ hở nào.”

Đến Vô Lượng phong, ba đứa nhận ra Trùng Dương điện vô cùng náo nhiệt, tân khách còn ở lại từ hôm dự lễ thọ Đọa Thiên đại nhân đang ngồi trên tiệc rượu vây kín bốn góc quảng trường, chụm đầu giương mắt chờ đợi màn so tài giữ các cao thủ tuyệt đỉnh của Thục Sơn.

Quảng trường mấy hôm trước Đường Mật và Bạch Chỉ Vi biểu diễn sư hí đã dựng một tòa lôi đài cao cả trượng, cũng như mọi cuộc tỷ võ khác, nhận thua hoặc bị đánh rớt khỏi lôi đài là thua cuộc.

“Người đoán xem lần này ai sẽ lên làm chưởng môn Thục Sơn?”

“Vẫn là Tiêu Vô Cực, mười năm trước võ công của y đã đăng phong tạo cực, ba vị tông chủ tuy cũng phi phạm nhưng vẫn kém hơn một chút.”

Lời đàm luận lọt vào tai Đường Mật, nó cười thầm, trong lòng có phần háo hức đợi kết quả đến nhanh.

Vị trí của kiếm đồng được sắp xếp sau tân khách, cũng may ba đứa thấy Mộ Dung Phi đến sớm chọn được chỗ ngồi không tệ, liền đi tới. Đường Mật bất chợt ngẩng lên, thấy thiếu niên thích ngồi trên cây ở cách đó không xa, liền đi tới, lắc mình ung dung đáp xuống cành cây, ngồi cạnh y.

“Vị trí Hoàn Lan chọn quả không tệ.” Đường Mật thúc khuỷu tay châm chọc.

Hoàn Lan liếc nó, nhích sang bên một chút giữ cự ly: “Lại dùng Ma La vũ, chắc phải tổng người khỏi Thục Sơn thôi.”

“Im, thần tiên muội muội nhà ta ngay cả phơi áo cũng dùng Ma La vũ. Ma ở trong lòng, lòng không có ma thì võ công của Ma vương cũng sử dụng thoải mái.”

Chúng nhân phía dưới xôn xao, cả hai nhìn về phía Trùng Dương điện, nhận ra điện giám, chương môn và các vị tông chủ đã đến trước điện.

Mục Hiến nói đơn giản mấy câu khách sáo mào đầu. Gọi tạp dịch mang một cái ống gỗ đỏ lên để bốn người chuẩn bị tỷ võ rút thăm, kết quả trận đầu Cố Thanh Thành đấu với Tiêu Vô Cực, trận hai giữa Tư Đồ Minh và Mục Hoảng.

“Người bảo là người thắng sau cùng là kẻ giở trò?” Hoàn Lan nhìn về Trùng Dương điện, nói với Đường Mật.

“Ừ.” Đường Mật cũng nhìn xuống lôi đài. Cố Thanh Thành tung mình nhảy lên, lúc đáp xuống cố ý đè khí, thân hình thon gọn nhẹ như bông gòn trong gió, vô thanh vô tức đáp trên mặt đất. Tiêu Vô Cực đơn giản hơn nhiều, thân hình khẽ lắc, bóng xám đã đứng ở mé kia lôi đài.

“Người đoán trận này ai thắng?” Nói hỏi.

“Theo lẽ thường, chương môn có nhiều cơ hội thắng hơn.” Hoàn Lan nói, hai thân ảnh màu lam và xám trên lôi đài đã bật kiếm xuất chiêu, kiếm phong va nhau vang lên rồn rảng.

“Vì sao?”

“Chương môn xuất thân Kiếm tông, người của Thuật tông thường lép vế khi tỷ võ. Người thi triển pháp thuật, dù công lực cao đến đâu cũng cần thời gian, trong khoảng thời gian này không thể tiến công hay phòng thủ, nhưng cao thủ giao đấu xáp lá cà, một chút thời gian là đủ quyết định thắng bại. Người cũng biết hơn trăm năm nay Thục Sơn chỉ có một vị chương môn xuất thân Thuật tông.” Hoàn Lan giải thích.

A.” Đường Mật phát hiện Tiêu Vô Cực đang sử dụng Hồi Phong kiếm pháp, bất giác kêu lên kinh hãi. Kiếm pháp bình thường đó được ông ta sử dụng lại trở nên quy củ, phòng thủ hay tấn công đều tuyệt diệu. Lúc trải ra thì trường kiếm xé toang tầng không như mây phủ dày đặc, không mấy may ánh sáng xuyên qua, lúc khép lại thì kiếm mang đột nhiên xuất hiện như sấm sét bổ xuống, như ánh chớp vạch ngang bầu trời.

“Theo người thì kẻ đó không phải là chương môn, bởi ông ta muốn điện giám hiểu lầm việc này liên can đến chương môn?” Hoàn Lan vừa xem vừa hỏi.

“Tất nhiên.”

“Vì sao hẳn muốn gạt điện giám?” Hoàn Lan không hiểu, ngoái lại hỏi Đường Mật.

“Vì...” Đường Mật thấy Hoàn Lan vẫn nhìn nó liền đưa tay hất đầu y quay lại: “Mau xem, mau xem, hấp dẫn đến độ ta nghẹt thở. Hoàn Lan, những lúc này đừng có nhìn ta mà hỏi, từ bé ta được dạy rằng lúc nói phải

nhìn vào mắt đối phương nhưng người nhìn là ta không chịu được, lúc này mà người nhìn ta rồi hỏi có phải định không cho ta xem tỷ võ chẳng?”

“Ừ.” Hoàn Lan ngẩng cổ, không dám ngoái lại nữa, nhưng trong lòng y mang một nghi vấn lớn định hỏi Đường Mật: Vì sao ta nhìn thì người lại không chịu được? Nhưng hình như thốt ra mồm lại không tiện, nên cứ tự hỏi đi tự hỏi lại, chợt nhận ra hai người trên lôi đài đã đấu mười chiêu rồi.

“Người thử nghĩ xem, kẻ chủ mưu cần mật như thế, có nghĩ đến việc nếu kiếm đồng xảy ra chuyện, điện giám nhất định sẽ điều tra không?” Đường Mật nhìn chăm chăm lôi đài, phân nửa tâm trí ra hỏi.

“Chắc vậy.”

“Thứ nhất hẳn sợ điện giám phát hiện ra manh mối gì đó hẳn không ngờ. Thứ hai, hẳn hi vọng có điều gì đó gây nhiễu loạn phán đoán của điện giám. Thứ ba, hẳn vốn định giá hóa việc này cho chương môn, nên biết ở Thục Sơn chỉ có điện giám khống chế được chương môn. Tóm lại, bất luận hẳn nghĩ đến khả năng nào trong ba khả năng ta vừa đưa ra, mặc áo xám vào rồi đổ vấy cho chương môn, thì chí ít cũng khuấy loạn mọi thứ lên, thậm chí đạt được mục đích.” Đường Mật giải thích xong, hỏi tiếp: “Cố Thanh Thành sử dụng kiếm pháp gì?”

“Thục Sơn Phân Vân kiếm pháp.”

“Ta học kiếm pháp này rồi, đẹp đến kinh ngạc.” Đường Mật nói, thầm nghĩ: đại khái không chỉ nó mà mọi người đang xem tỷ thí đều nghĩ vậy. Cốt kiếm của Cố Thanh Thành lấp lánh ô quang, mỗi lần vung lên như phân hoa phát liễu, rõ ràng là trận ác đấu thắng thua mà loại kiếm pháp phong lưu tiêu sái đó tạo thành cảm giác hư ảo.

Đột nhiên kiếm của Cố Thanh Thành gạt Tiêu Vô Cực ra, nhân một tích tắc đó bật lùi lại cách xa Tiêu Vô Cực, tạo cho mình khoảnh khắc thi triển pháp thuật, tay trái không cầm kiếm búng ngón giữa quát khẽ: “Liên hỏa.”

Một đóa hoa sen cháy bùng lên trên đầu ngón tay, tỏa ánh rừng rực chói lòa. Khoảnh khắc, đóa hoa sen ngàn cánh đỏ bao trùm Tiêu Vô Cực.

Chúng nhân dưới lôi đài cơ hồ đồng thời ‘a’ một tiếng. Ai cũng biết trong lúc tỷ thí mà để Cố Thanh Thành có thời gian thi thố pháp thuật là y sẽ thắng. Chỉ vì khi tỷ võ không thể mang theo bảo vật gì, Tiêu Vô Cực mà thi thố pháp thuật phòng ngự tất không sánh được Cố Thanh Thành về tốc độ, sức mạnh pháp thuật cũng kém hơn. Nên một đòn này của Cố Thanh Thành dù không tất thắng cũng đủ để trọng thương Tiêu Vô Cực, sau đó chỉ mấy chiêu là giành thắng lợi.

Nhưng đồng thời với khoảnh khắc ngọn lửa nuốt chửng Tiêu Vô Cực, một đạo bạch quang vút lên khỏi vùng lửa lao vào Cố Thanh Thành, hóa ra là bảo kiếm của Tiêu Vô Cực.

“Ngự kiếm thuật.” Hoàn Lan khê hô.

Nhát kiếm gần như đồng thời công tới với lúc Cố Thanh Thành thi triển pháp thuật, y đang lúc không thể tiến công hay phòng thủ, căn bản không kịp giờ kiếm lên chặn, đành lui lại một bước. Cây kiếm như có sinh mạng, liên tục tấn công, không cho y cơ hội lấy hơi, hai ba nhát đã bức y đến sát mép lôi đài. Cố Thanh Thành tránh khỏi nhát kiếm đó đã không còn đường lùi, giẫm hụt vào không khí, đáp xuống đất.

Cố Thanh Thành xoay người trên không, tiêu sái đáp xuống, tuyệt không hề khó coi tí nào, vòng tay nói với Tiêu Vô Cực: “Ngự kiếm thuật của chương môn đẳng phong tạo cực, Thanh Thành cam bái hạ phong.”

Nhìn lên Tiêu Vô Cực, làn lửa bao quanh y đã tan biến, còn y ung dung đứng đó, hoàn toàn không có dấu hiệu bị lửa đốt.

Đường Mật nhìn Tiêu Vô Cực đi xuống lôi đài, bước đi hơi ngưng trệ, tỏ vẻ không hiểu: “Thế nào vậy?”

“Liên hỏa không phải là lửa thật, là ảo hỏa công kích vào đây.” Hoàn Lan chỉ vào tim, “nên chắc người hiểu võ công của chương môn cao đến thế nào. Ngự kiếm thuật cũng dựa vào tâm lực để tương thông với kiếm hồn, để kiếm hồn thao túng kiếm công kích đối thủ, chương môn đang bị ảo thuật công kích mà vẫn còn tâm lực không chế phi kiếm như thế, quả thật thâm bất khả trắc.”

Đang lúc hai đứa nói chuyện, tông chủ Kiếm tông Mục Hoảng và tông chủ Khí tông Tư Đồ Minh đã lên lôi đài. Đường Mật neho mắt nhìn hai người, khẩu khí chắc nịch: “Kỳ thật không cần xem trận này, ai thắng sẽ là tiểu nhân giở trò sau lưng, cũng là chương môn tương lai của Thục Sơn.”

Hoàn Lan nhìn hai người trên lôi đài, một đen một trắng phân minh, thầm nhủ: “Là một trong hai người này.”

Ấn tượng của Đường Mật về người Khí tông là điện phán Lý Tuần dạy nó nội công và khinh công, tuổi ông ta cũng tương đương tông chủ Tư Đồ Minh, luôn mặc tà áo trắng vĩnh viễn không nhuộm bụi trần, gương mặt mang nụ cười ôn hòa khiến nó nhớ đến các giảng viên đại học khiêm tốn lại uyên bác.

Còn Tư Đồ Minh đứng trên lôi đài lúc này cũng vẫn giữ khí chất ôn hòa như thế, không hề vương sát khí, phảng phất đứng giữa biển mây rừng tùng, chứ không phải chỗ cho cao thủ đối quyết.

“Khí tông sở trường rèn giữa tinh khí thần, không hiểu võ công thế nào?” Đường Mật hỏi Hoàn Lan.

“Khí tông đào tạo ra nhiều tôn sư võ học tự thành một phái, ngang ngửa với Kiếm tông về Ngự kiếm thuật.” Hoàn Lan đáp. Trong lúc nói, hai bóng đen trắng trên lôi đài đã đấu được ba chiêu.

Đường Mật bị Mục Hoảng giáo huấn hai lần, trong lòng vẫn ghi thù nhưng không thể không thừa nhận thân ảnh đen trên lôi đài đang múa kiếm

đến độ xuất thần nhập hóa, mắt tinh như nó cũng chỉ thấy kiếm quang linh động, kiếm ảnh ràn rạt, không nhận ra chiêu thức gì.

“Hoàn Lan, Mục tông chủ sử dụng kiếm pháp gì nhỉ?” Đường Mật lại hỏi.

Hoàn Lan cũng đang tập trung hết tinh thần quan sát trận đấu trên lôi đài, hơi nhú mào đáp: “Tựa hồ không phải kiếm pháp gì hết, nhưng mỗi chiêu đều là Thục Sơn kiếm pháp, lẽ nào đã quán thông toàn bộ kiếm pháp bản phái?”

Đường Mật cũng nhận ra càng đấu, cự ly giữa hai cao thủ càng giãn cách, bèn hỏi: “Sao hai người hình như ngày càng cách ra?”

“Kiếm khí của Tư Đồ tông chủ quá mạnh, liên tục bức Mục tông chủ dạt ra, nếu đấu xáp lá cà, trong thiên hạ đại khái không mấy ai thắng được Mục tông chủ.” Hoàn Lan đáp.

Đường Mật trợn mắt quan sát kỹ xem kiếm khí ở đâu nhưng chỉ thấy kiếm pháp của Tư Đồ Minh trầm ổn già dặn, lại hỏi: “Kiếm khí cũng như pháp thuật phòng ngự, không thấy được hả?”

Hoàn Lan kiên nhẫn giải thích: “Tất nhiên không phải thế, pháp thuật phòng ngự vô dụng với Mục tông chủ, kiếm của người tên Phá Giáp, là danh kiếm thiên hạ đệ nhất về phá thuật phòng ngự. Kiếm khí là sức mạnh vô hình từ nội lực ngưng tụ trên kiếm, do kiếm phát ra. Kỳ thật kiếm khí của Tư Đồ tông chủ và Mục tông chủ đều cực mạnh, chỉ là nội lực của Tư Đồ tông chủ thâm hậu hơn, cứ kéo dài thế này, e rằng tình thế có lợi hơn cho Tư Đồ tông chủ.”

Dần dần, hai người trên lôi đài càng đấu càng hung hiểm, càng kịch liệt, lúc mới tỷ võ còn nghe được tiếng người khác to nhỏ đàm luận, hiện giờ dưới lôi đài lặng ngắt như tờ, chỉ còn tiếng binh khí của hai người trên lôi đài va nhau, cùng tiếng y phục lật phật. Hoàn Lan và Đường Mật cũng

quên cả nói chuyện, hoàn toàn bị kiểm pháp tinh diệu của Mục Hoảng thu hút tâm thần.

Hai đối thủ cứ thế giao chiến, dần dần Mục Hoảng chiếm thượng phong, kiểm thể của Tư Đồ Minh tuy không giảm bớt hùng hồn nhưng tốc độ chậm hơn. Đường Mật không nén được, thốt lên: “Xem ra Mục tông chủ sẽ thắng.”

Hoàn Lan lắc đầu: “Chưa hẳn, nếu đấu thêm một lúc nữa vẫn không phân thắng bại, nội lực của Tư Đồ tông chủ mạnh hơn, sẽ chiếm được thượng phong thôi.”

Quả nhiên Mục Hoảng tựa hồ tăng tốc độ và lực độ xuất chiêu, định quyết thắng bại trong vòng mấy chiêu, nhất thời kiếm vung như rồng lượn, kiếm khí động tứ phương. Nhưng năm chiêu trôi qua, Tư Đồ Minh tuy rơi vào thế thủ nhưng vẫn vững vàng, Mục Hoảng chột tung mình lùi lại, cảm kiếm vào bao, vòng tay nói: “Nội công của Tư Đồ tông chủ đã đạt tới hóa cảnh, Mục mỗ bội phục, tự thẹn không bằng.”

Lời buông ra, cả Hoàn Lan và Đường Mật đồng thời nhìn nhau, ánh mắt lộ vẻ khó tin.

Đường Mật lắc đầu, tỏ vẻ bó tay: “Người hiểu Tư Đồ Thận còn ai vào đây nữa. Chỉ là vì ngôi chưởng môn mà bỏ cả con ruột.”

Hoàn Lan thở dài: “Dù sao thì việc này ông ta cũng tính chắc rằng điện giám phải cứu người, nên mới giở trò đó.”

“Nhưng sự tình luôn xảy ra khả năng vạn nhất, nếu có bất ngờ, ông ta không sợ thương tổn đến con trai ư?” Đường Mật chột nhó đến Tư Đồ Thận tuy hơi bộ chấp nhưng cũng khá khí khái, liền than: “Chà, Tư Đồ Thận rồi sẽ mừng đến độ thăng thiên vì cha y lên làm chưởng môn mất.”

Cả hai nhận ra Bạch Chỉ Vi, Trương Ủy, Mộ Dung Phi ở cách đó không xa đang nhìn, gương mặt chúng hiện rõ nét kinh ngạc trước kết quả cùng nổi thất vọng về thế giới của người lớn.

Trận thứ ba còn lâu sau mới bắt đầu, đợi khi hai bóng người một trắng một xám lên lôi đài, Đường Mật cảm giác được bầu không khí nóng bỏng, gấp gáp từ phía dưới lan rộng, tiếng thì thầm hòa vào nhau, lúc truyền lên chỗ nó tạo thành tiếng ong ong.

Thục Sơn chương môn được vạn người chú ý sắp được quyết định, nhưng Đường Mật lại thấy hào hứng. Người như thế lên làm chương môn sẽ thế nào? Có chứng cứ nào lật đổ được ông ta không? Đôi mày của nó nhíu chặt, vất óc nghĩ ngợi.

Lúc Đường Mật chú ý đến lôi đài, Tư Đồ Minh và Tiêu Vô Cực đã đấu hơn mười chiêu. Kiểm pháp của cả hai đều trầm ổn, có điều Tiêu Vô Cực cương mãnh hơn một chút, Tư Đồ Minh âm nhu hơn đôi phần.

“Kiểm pháp của Tư Đồ tông chủ tuy mềm mại nhưng thật ra trong nhu nhuyễn ẩn chứa sắc bén, kiếm khí cực mạnh. Người xem kìa, kiếm phong của chương môn luôn tránh mũi kiếm của Tư Đồ tông chủ, chỉ để tránh kiếm khí đó.” Hoàn Lan giải thích nhưng tâm tư Đường Mật đã bay xa, chỉ gật đầu lấy lệ.

Ngay lúc nó phân tâm, chợt nghe thấy tiếng động trầm trầm rõ rệt vang lên từ lôi đài, nhướng mắt nhìn thì thấy hai thanh kiếm của Tiêu Vô Cực và Tư Đồ Minh cùng bay lên không.

“Sao thế?” Nó vội kéo tay áo Hoàn Lan hỏi.

Hoàn Lan kéo tay áo ra: “Nội lực ngưng trên hai thanh kiếm quá mạnh, ban nãy hai thanh kiếm chạm nhau, lực tụ trên kiếm quá lớn, nếu họ không buông tay, kiếm tất bị hủy.”

Hai cây kiếm bay lên không nhưng vẫn giao đấu như có người khống chế, hai người đứng trên lôi đài tuy tay không cầm kiếm song vẫn như cầm kiếm múa tít, bàn tay không liên tục đổi thủ ấn. Đường Mật lại cố ý kéo tay áo Hoàn Lan: “Đó là Ngự kiếm thuật, đúng không?”

Hoàn Lan nhìn nó, quả nhiên lại rút tay áo ra: “Ừ.”

Đường Mật không còn lòng dạ nào xem, mỉm cười gian xảo hỏi: “Hoàn Lan, hồn thú của ta đẹp không?”

Hoàn Lan biết nó nói đến điều gì. Trong đêm bị trúng độc Ảo điệp, thần trí của y không sáng suốt, ký ức đọng lại cũng như sau khi say rượu, mơ hồ lại không chân thực, tựa có tựa không. Đường Mật không nhắc đến, y cũng coi như ảo giác, giờ vấp phải câu hỏi này, y không còn lỗ nẻ nào để chui xuống, hận không thể lập tức nhảy khỏi tầng cây.

Nhưng y không hành động như thế, quay mặt đi không nhìn nó, lạnh lùng đáp: “Không biết người đang nói gì.”

Đường Mật cười gian xảo, nhìn quanh định tìm thứ gì đó trên chóc thẳng nhóc thích giả bộ này, thì chúng nhân phía dưới cơ hồ dị khẩu đồng thanh kêu lên kinh hãi: “A.”

“Không ai ngờ rằng lại...” Nó chú ý đến lôi đài, chưa nói xong đã ngẩn ra.

Tiêu Vô Cực và Tư Đồ Minh trên lôi đài đứng đối diện, kiếm của Tiêu Vô Cực đã quay về vỏ, kiếm của Tư Đồ Minh nằm dưới nền. Ông ta vòng tay: “Ngự kiếm thuật của chương môn xuất thần nhập hóa, Minh mỗi không phải đổi thủ.” Dứt lời vung tay, cây kiếm dưới đất bay vào bao.

Chúng nhân xôn xao, tiếng chúc mừng xen lẫn hoan hô hòa vào nhau thành một biển om xòm, Đường Mật bị chìm lấp trong đó, nhất thời không thể suy nghĩ.

Sao kết quả lại thế này? Hoàn toàn không hợp với suy đoán. Thật ra sai ở chỗ nào? Nó tự hỏi nhưng không tự đáp được.

“Người cho là chương môn hả? Tựa hồ không ổn.” Hoàn Lan hỏi, tỏ vẻ nghi hoặc.

Đường Mật nhìn trong đám đông nhin nhao vui mừng có ba thiếu niên đứng bất động, đang hoang mang nhìn nó, ngoài xa hơn, dưới bóng râm của Trùng Dương điện có một bóng xám cũng đứng thẳng thớm, tựa hồ không thể hòa vào bầu không khí vui vẻ đó.

“Đường Mật, đừng vỗ đầu vỗ trán nữa, cẩn thận óc tóe ra đấy.” Bạch Chỉ Vi kéo tay nó lại.

“Ta không nghĩ thông, thật ra sai ở chỗ nào? Võ công của chương môn rõ ràng cao hơn những người khác, vì sao phải làm thế?” Đường Mật nói.

“Vậy không phải do chương môn làm.” Trương Úy xen lời.

“Không phải ông ta thì ai? Người nói xem nào.” Đường Mật cầm cẩu.

“Đường Mật, có lẽ sự tình không như người đoán.” Mộ Dung Phi cẩn thận lên tiếng.

“Sai ở đâu, người nói thử xem?” Đường Mật chìm trong cảm giác thất bại, tâm tình tồi tệ cực điểm, phiền lòng đến độ biến thành một quả pháo chực phát nổ.

“Có lẽ là chương môn, vì nguyên nhân nào đó ông ta không chắc thắng nên mới làm vậy.” Hoàn Lan nói.

“Nguyên nhân gì khiến ông ta không dám chắc thắng?”

Chúng nhân trầm mặc.

Chốc sau, Trương Úy ấp úng: “Việc này, Đường Mật, ta mà nói sai thì người đừng gào lên với ta, được không?”

“Nói, nói, nói đi, đừng lải nhải nữa.”

“Chuyện đó, ta nghĩ ra một khả năng, nếu là ta thì ta không làm thế. Nhưng ta không thông minh như các người nên không hiểu người và Bạch Chỉ Vi có làm thế không. Nếu các người làm thế, ta cũng phải nói là không đúng, vì ta ta cho rằng kẻ đó tất cũng thông minh như các người.”

“Thật ra người muốn nói gì, đầu to? Người đúng là giống Đường Tăng?” Đường Mật lại gào lên.

“Đường Tăng là ai?” Trương Úy không hiểu.

Đường Mật thấy Trương Úy tỏ vẻ không hiểu thật sự, bất giác nhúc óc, ôm Bạch Chỉ Vi kêu lên: “A, Chỉ Vi, giết ta đi, ta không muốn chết trong tay đầu to.”

Bạch Chỉ Vi trừng mắt phượng, chỉ vào mũi Trương Úy: “Đầu to, có gì nói đi, cho người vô tội.”

“Ừ, người thử nghĩ xem, theo lời Đường Mật thì kẻ đó bày kế kích động kiếm đồng, lại không muốn để lộ, cũng không muốn để người ta liên hệ việc đó với cuộc tử võ hôm nay, để hắn có lên làm chương môn thì cũng không bị hoài nghi. Nếu thật sự nghĩ thế, mà là ta thì ta sẽ không đi lấy trộm thuốc và hoạt sâm. Dù lấy thêm được loại thuốc nào thì tất có thể đánh lạc hướng người khác rằng hắn muốn luyện loại đan dược nào đó nhưng hoạt sâm cũng bị lấy thì chẳng phải dễ dàng khiến người ta nghĩ đến Cửu vinh hồi thiên đan ư? Chỉ cần xem xét chỗ thuốc bị mất thôi cũng đủ khiến người ta hoài nghi.” Trương Úy vừa nói vừa lén liếc Đường Mật, nó lắng nghe chăm chú, gãi thở phào: “Đổi lại là ta sẽ tìm cách khác đơn giản hơn, càng khó bị khám phá.”

“Cách gì?” Máy đưa gần như dị khẩu đồng thanh hỏi.

“Cửu vinh hồi thiên đan tuy là linh dược khôi phục công lực nhưng còn ba, bốn ngày nữa mới tở võ, linh dược khác dầu khôi phục chậm hơn nhưng vị tất không đạt hiệu quả. Việc này đã tính toán từ trước thì là ta, tất sẽ tìm linh dược liệu thương khác mà dùng, hà tất phí lăm tâm tư đi ăn trộm thuốc làm gì?” Trương Úy nhìn cả nhóm: “Ta thấy thế dễ dàng hơn lại khó bị hoài nghi, không hiểu có phải ta nghĩ quá đơn giản không?”

Bốn đứa ngẫm kĩ lời Trương Úy, mới nhận ra chúng thật sự chưa nghĩ thông mọi sự.

Trương Úy cảm thấy từ sau lần tở võ chương môn, khí thế của nha đầu Đường Mật xẹp hẳn. Trước đó gã luôn lấy làm lạ sao một nha đầu còn hơi sữa lại chín chắn như thế, hình như luôn coi người khác là con nít không bằng. Hiện tại nó trầm tĩnh hơn, chịu nghe người khác, dù lúc nghe ánh mắt liên tục lóe lên giáo hoạt nhưng dầu thế nào, Đường Mật thế này khả ái hơn trước nhiều.

Hoàng hôn một hôm, gã thấy Đường Mật ngồi một mình trên bậc thềm Trí Mộc điện, tịch dương vàng rực trùm lên mình nó, toàn thân hơi sáng lên, thoáng chốc nó phảng phất biến thành người khác. Gã đi tới, ngồi xuống hỏi: “Đường Mật, còn nghĩ đến việc tở võ sao?”

Ánh mắt Đường Mật nhìn về nơi rất xa xăm, ngữ khí có phần mất mát: “Không, việc đó ta không nghĩ thông suốt, tạm thời gác lại. Ta chỉ nghĩ, trong quá khứ dù sao ta cũng là nhân tài, hiện tại thì là gì? Đầu to à, hiện tại ta là kẻ mù chữ ăm ương, không biết nổi nửa chữ, làm cách nào qua được kỳ thi văn?”

Trương Úy âm lòng, tuy không hiểu “mù chữ ăm ương” là có ý gì nhưng biết nó vẫn nhớ tới việc cùng gã qua được hai kỳ điện thí. Hóa ra theo khóa trình của Ngự Kiểm đường, các môn của Trí Mộc điện và Nhân

Hỏa điện giống nhau, chỉ là trình độ sâu hơn. Thành ra Ngự Kiểm đường cho phép những kiểm đồng có năng lực đồng thời dự hai kỳ điện thí, bất quá điều kiện hà khắc không kém. Đầu tiên phải đạt điểm cao trong kỳ thi văn. Thứ hai khi thi võ phải qua nhanh trong kỳ điện thí thứ nhất, bởi hai kỳ thi song song khai mạc, thời gian chỉ có một canh giờ, hết giờ là trường thi kết thúc.

“Đường Mật, kỳ thật...” Trương Úy định an ủi Đường Mật.

Đường Mật đưa tay ngăn lại, thần sắc trịnh trọng hẳn: “Ngàn vạn lần người đừng nói những lời nhụt chí, chúng ta sớm đã hẹn rồi, đồng chí đâu to ạ.”

“Được, chúng ta cùng cố gắng, dù gì cũng còn năm tháng nữa, chưa việc gì đâu vào đâu hết.” Trương Úy nhất thời cảm giác hào khí dâng lên trong ngực, rồi chợt nhớ ra: “Đường Mật, ‘đồng chí’ là ý gì?”

“Đồng chí là người cùng chí hướng, chẳng phải hiện giờ chúng ta chung chí hướng vĩ đại một lèo qua được hai kỳ điện thí sao? Nên gọi là đồng chí.” Đường Mật cười cười giải thích.

“Không gọi là đồng nghiệp hả?” Không hiểu lúc nào Bạch Chỉ Vi đến sau lưng họ, cười cười tỏ vẻ nghi vấn.

“Không gọi, đổi là đồng chí, tình cảm càng sâu.” Đường Mật nhảy bật lên, nắm chặt tay Bạch Chỉ Vi, nói với vẻ tình cảm sâu đậm: “Đồng chí Bạch Chỉ Vi, trách nhiệm nặng nề giúp đồng chí Đường Mật học chữ được giao cho đồng chí.”

Bạch Chỉ Vi bị chọc phá, bật cười khanh khách: “Được rồi, đồng chí Đường Mật.”

Trương Úy cười theo nhưng thoáng cái, trong lòng gã lại dấy lên nỗi buồn.

Đợi khi Đường Mật và Bạch Chỉ Vi phát hiện ra Trương Ủy không ổn thì đã qua hơn tháng rồi. Thời gian này Thục Sơn nhốn nháo vì lễ thọ Đọa Thiên đại nhân và tỷ võ chương môn cũng trở lại yên tĩnh, Ngọc Diện dường như trong phòng hai đứa cũng không từ biệt mà đi, những việc có vẻ bất thường cũng không xuất hiện. Tỷ như trước ngày hết thời hạn hoạt sâm xuất hiện thì các kiếm đồng cũng bắt được mấy con, Xích phong tứ dực xà cũng hoàn toàn biến mất.

Đường Mật không phát biểu ý kiến gì về những việc này, bề ngoài tựa hồ nó bị đả kích nhưng bản thân nó biết so với bị người ta coi là nó đang bị đả kích còn hơn bị coi là nhỏ nhoi trong vai trò một thiếu niên tồn tại trong thế giới lạ lùng này. Có lúc nó hoang mang, thật ra vì sao vận mệnh lại để nó xuất hiện ở thời không này? Thật ra nó quên mất việc quan trọng gì?

Ngày tháng trôi qua bình tĩnh, Đường Mật bắt đầu nỗ lực học tập loại chữ vuông văn kiểu tiểu triện ở thời không này, bắt đầu thực sự chú tâm vào những lớp khô khan như binh pháp, văn thơ để chuẩn bị cho kỳ thi văn chương.

Cũng may về thi văn, chúng quen một cao thủ từng một lèo qua được cả kỳ thi ở Trí Mộc điện và Nhân Hỏa điện, tên là Mộ Dung Phi. Theo tin tức ngoài luồng của Ngự Kiếm đường, Mộ Dung Phi luôn đạt điểm tối đa tại kỳ thi văn, sở trường đoán được đề thi. Bất quá khi Đường Mật và Bạch Chỉ Vi hỏi, y lại cố ra vẻ cao thâm, mặt vẫn giữ nụ cười hoàn mỹ.

Nhưng Mộ Dung Phi vẫn đồng ý phụ đạo cho ba đứa về chữ nghĩa, nhất là khoản văn chương vẫn khiến Đường Mật nhức óc hơn hết. Hóa ra ở thời không này, từ thời Chu phân ra hơn trăm nước chư hầu, đã xuất hiện bách gia chư tử Khổng Mạnh Lão Trang, các nhà đều chỉ truyền đạo thụ nghiệp trong nhà, riêng người sáng lập Thục Sơn là Đọa Thiên gộp tư tưởng bách gia lại làm một, phân thành ba quyển thượng-trung-hạ để các kiếm đồng học tập. Bách gia chư tử ngôn luận khác nhau, cùng một sự kiện cũng nhìn nhận khác hẳn nhau khiến Đường Mật học đến là đau đầu. Không chỉ nó

mà trí nhớ tốt như Bạch Chỉ Vi cũng nói: “Đạo trị thế chỉ cần một hai nhà là đủ, hà tất bách gia.”

Kết quả là Mộ Dung Phi phản đối kịch liệt: “Trước khi gia nhập Thục Sơn, ta không hiểu vì sao ai cũng bảo đệ tử Thục Sơn văn võ song toàn, có tài tế thế trị quốc. Nhưng khi xem quyển văn tuyển kiêm hết bách gia liền hiểu vì sao người Thục Sơn có tầm nhìn rộng rãi đến thế, không câu nệ vào điều gì.”

Đường Mật gật đầu khen phải liên mồm, không dám đắc tội với vị bồ tát sống được mời đến này, bất quá trong lòng nó cũng thật sự bội phục Đọa Thiên đại nhân, ở thời đại phong kiến nặng nề tính huyết thống mà có nhân vật lòng dạ khoáng đạt như thế, thật khiến người ta khâm phục.

Vấn đề của Trương Úy, mãi đến khi hai đứa hỏi Tư Đồ Thận ở cùng phòng gã mới rõ. Hôm đó Tư Đồ Thận đến hỏi: “Các người nói gì với Trương Úy mà giờ cả đêm y không ngủ, đả tọa đến tận trời sáng, cứ thế này dù người thép cũng không chịu nổi. Hỏi thì y không nói, chỉ nói có ước định gì đó với các người.”

Đường Mật biết ngay có liên quan đến đại thí, liền hỏi: “Tư Đồ Thận, năm xưa người và Trương Úy cùng một tổ tham gia kỳ thi Trí Mộc điện đúng không? Sao y lại rút?”

Tư Đồ Thận đáp: “Không biết. Lúc bọn ta vào trường thi, xuất hiện sa mạc. Ta và Hoàn Lan thấy có người đột thổ tới chuẩn bị tập kích bọn ta nhưng y bất động, đứng ngây ra ở đó như tên ngốc, rồi ngắt xiù. Sau rốt ta và Hoàn Lan đành giải quyết nốt địch nhân của y. Hỏi là chuyện gì thì y không nói. Các người hỏi thử xem sao.”

Đường Mật và Bạch Chỉ Vi biết Trương Úy có lúc rất mù quáng, đã cho việc gì là đúng rất khó lay chuyển được, tối nay sẽ gọi gã ra hỏi thử xem sao.

Khi ánh trăng rọi qua lớp giấy dán cửa sổ ố vàng, bên ngoài vang lên tiếng đá đập vào cộp cộp, cả hai mở cửa thấy ngay Trương Úy đang cười cười ngồi trên bức tường vôi trắng ngói đen.

Cả hai nhảy ra, vút lên tường ngồi hai bên gã, chưa kịp nói gì, Trương Úy đã hỏi: “Ta có việc có hai người biết.”

“Đồng chí đầu to nói đi.”

Ánh mắt gã hơi tối đi, tựa hồ đang cân nhắc xem nên nói từ đâu: “Tạ Thượng từng hi vọng được dạy riêng ta, y nói ta không thích hợp học chung với mọi người ở Thục Sơn.”

Trương Úy kể đến đó, vô ý liếc hai cô bé ngồi bên vốn đang chăm chú, ánh mắt lấp lánh, bất chợt lòng gã ấm lại: “Nhưng ta không đồng ý, vì hy vọng lớn nhất trong đời cha ta là ta thành tài ở Thục Sơn, trở thành đại tướng quân danh chấn thiên hạ.”

“Im, ta còn tưởng không đành xa ta và thần tiên muội muội.” Nó ngửa người về phía sau, “phí công ta lo cho người.”

“Đúng là ngốc, theo Tạ Thượng tu luyện còn sợ gì không thành được đại tướng quân?” Bạch Chỉ Vi chỉ ngón trỏ vào trán gã: “Chưa gặp ai khó bảo như người.”

Trương Úy cười hì hì, không nổi lời hai cô: “Bạch Chỉ Vi, có biết việc đại tướng quân Thẩm Mục của nước Ngụy không?”

Bạch Chỉ Vi gật đầu: “Ừ, là danh tướng, mới mười tám tuổi đã thành đại tướng quân của nước Ngụy, nhiều lần đại phá Hung Nô ở phương bắc khiến chúng hơn mười năm liền không dám bén mảng tới biên giới nước Ngụy, nước đó nhờ thế mới phát triển thành cường quốc.”

“Thẩm đại tướng quân là môn nhân Thục Sơn. Cha ta là truyền lệnh binh dưới trướng của ngài, sau khi ngài bị gian thần hãm hại, cha ta liền rời quân ngũ, nhưng trong lòng không quên những ngày phục vụ cho đại tướng quân, luôn hy vọng ta cũng được như ngài, mười tám tuổi xuất sư Thục Sơn, thành danh tướng.” Trương Úy thở dài: “Mấy năm nay cha ta không khỏe, chỉ duy nhất việc ta được Ngự Kiếm đường thu nhận là khiến cha vui lòng, mẹ ta viết trong thư rằng, lúc tin từ Ngự Kiếm đường đưa về thị trấn, cha ta không đợi người ta mang về thôn mà nén bệnh cùng mẹ lên trấn nhận tin.”

Bạch Chỉ Vi và Đường Mật nhìn nhau, nhớ lại những lời gã nói lúc bị trúng độc Ảo điệp, có phần đồng cảm với gã. Trương Úy không nhận ra, tiếp tục nói: “Nên khi Tạ Thượng nói là muốn dạy dỗ, ta đã nghĩ thứ ta cần không chỉ là một thân bản lĩnh mà là đường đường chính chính xuất sư Thục Sơn. Hơn nữa, cùng được tuyển chọn từ ngàn vạn người, sao người khác làm được mà ta thì không? Ta không tin tà quái.”

“Nhưng sao Tạ Thượng lại bảo người không thích hợp?” Bạch Chỉ Vi hỏi.

Trương Úy trầm mặc một chốc, không biết nên nói hay không. Gã vốn là thiếu niên tâm địa thoáng đảng, chỉ việc này trở thành gút mắc trong lòng, tuy không chịu thừa nhận tư chất kém hơn người ta nhưng rõ ràng việc này nói lên rằng gã khác người. Một chốc sau, gã hạ quyết tâm, nhướn đôi mày rậm lên nói: “Vì ta hoàn toàn không có cách nào cảm giác được tâm lực, nếu cố phát động tâm lực liền ngất xỉu. Hơn nữa ta cũng không thấy ảo ảnh, hai việc này thì ta luôn cố gắng mà không khắc phục được.”

Đường Mật và Bạch Chỉ Vi liền hiểu vì sao gã không qua được điện thí. Hóa ra kỳ thi thứ nhất tại Trí Mộc điện là các vị điện phán hợp lực tạo ra ảo ảnh, các kiếm đồng sẽ thấy cảnh tượng và địch nhân khác nhau, tất sẽ nghĩ cách thủ thắng. Các điện phán đứng ngoài quan sát, căn cứ vào biểu hiện

của mỗi kiếm đồng mà cho điểm. Trương Úy không thấy địch nhân, hoàn toàn bất động, tất nhiên không được điểm nào.

Chỉ là biết duyên cớ hình như cũng vô dụng, Đường Mật hỏi: “Ta thấy kiếm pháp của người khá hơn nhiều, không dùng tâm lực sao lại tâm tùy kiếm như thế được?”

“Vì Tà đại ca dạy ta mấy tiểu chiêu thức phát lực cổ tay, dùng những chiêu thức này nối liền đại chiêu thức của Hồi Phong kiếm pháp sẽ khắc phục được cảm giác ngưng trệ khi ngự kiếm do không cảm nhận được tâm lực, nhìn bề ngoài kiếm pháp lưu loát hơn hẳn.”

“Ngân Hồ đúng là đồ lưu manh lười nhác, rõ ràng không chưa được tận gốc mà.” Bạch Chỉ Vi khẽ mỉm cười.

Trương Úy cúi đầu ủ rũ, trầm ngâm một lúc rồi ngẩng lên, nói dứt khoát: “Thôi vậy, dù sao ta cũng nỗ lực một lần nữa, nếu không thành sẽ rời Thục Sơn, thiên hạ không phải chỉ có mỗi con đường này, các tướng quân đâu phải đều từ Thục Sơn mà ra. Tư chất không phải thứ nhân lực thay đổi được, ta đã tận toàn lực, không thẹn với lòng, không có gì phải xấu hổ với cha mẹ.”

Đường Mật vỗ vai gã, mỉm cười: “Đồng chí đầu to, có phải đã biết chắc tương lai đồng chí làm gì rồi chẳng?”

“Đúng.”

“Gặp khó cũng không đổi mục tiêu?”

“Không.”

“Vậy xin chúc mừng, tư chất của đồng chí không có vấn đề gì, hơn nữa ta còn cho rằng đồng chí là thiên tài.”

“Hả?” Trương Úy nhìn nó với vẻ nghi ngờ, không hiểu tiêu nha đầu này giờ trò gì.

Đường Mật chợt nói đầy kẻ cả: “Đại đa số người ta không hề thật sự biết mình muốn làm gì, nên dễ thay đổi, còn thiên tài tuyệt đối biết mình muốn gì, nên gặp khó khăn cũng không lay động, sau cùng sẽ đạt được sở nguyện. Hiểu chưa đồng chí đầu to?”

Trương Úy cảm giác máu nóng sôi lên, hào khí tràn ngực. Bạch Chỉ Vi lại dội nước lạnh: “Được rồi đồng chí Đường Mật, đừng có nịnh nữa, như thế giải quyết được vấn đề hả?”

Đường Mật lắc đầu: “Không, nói thật là ta không nghĩ ra cách nhưng chúng ta không phải quen một vị đại tiên vô địch tại ngũ đại điện thí sao? Có khi y có cách.”

Bạch Chỉ Vi cười: “À, người nói đến đồng chí Hoàn Lan.”

THỤC SƠN THIẾU NIÊN

Hạ Sinh

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 36

Biến Cố Kinh Hồn

Đồng chí Hoàn Lan ủ rũ ngồi ở bậc thang Trí Mộc điện, cố gắng suy nghĩ hồi lâu rồi nói ra hai chữ: “Ta chịu.”

“Bọn ta giúp y giết địch được chăng? Mặc y tự do vùng kiếm lên là được?” Đường Mật hỏi.

“Không thể, các điện phán đều có mặt, chỉ là các người sa vào ảo ảnh nên không nhìn thấy họ thôi. Điểm do biểu hiện của mỗi cá nhân mà giành được, các người giúp thì y có được điểm nào đâu.”

“Nhưng Ngự Kiếm đường chẳng phải yêu cầu cả tổ hợp tác là gì? Ba người bọn ta hợp tác có được không?” Bạch Chỉ Vi hỏi.

“Được thì được, nhưng y phải làm gì đó chứ không thể đứng trơ như phỗng ở đó.”

“Chúng ta cho y biết địch nhân ở đâu có được không?” Đường Mật lại hỏi.

“Có thể dùng ám khí chỉ điểm phương vị cho y không? Bọn ta ném phi đao biến địch nhân trong ảo ảnh thành con nhím, đầu to sẽ theo đó vùng dao.” Bạch Chỉ Vi đưa ra kiến nghị hung hãn hơn.

Hoàn Lan lắc đầu: “Thứ nhất, địch nhân không phải yếu kém như các người tưởng. Thứ hai, phi đao trông có vẻ găm hết lên mình địch nhân, địch nhân cũng thụ thương nhưng thực tế toàn bộ đều rơi xuống đất. Chỉ là các người chìm trong hư ảo nên không nhận ra. Thứ ba nếu các người không ngừng chỉ điểm cho Trương Úy, các điện phán đứng quan sát sẽ cho y điểm thấp. Hơn nữa các người cũng cần đủ mạnh để có thể phân thần chỉ điểm.”

Nhất thời Bạch Chỉ Vi và Đường Mật không nghĩ ra cách gì, nhìn sang Trương Úy vẫn ngồi yên không nói, có điều sắc mặt y thản nhiên, không hề lo lắng gì, tựa hồ đã nghĩ thông suốt.

Linh quang chợt lóe lên trong óc Hoàn Lan: “Bất quá có thể dùng dùng linh phù làm tiêu kí.”

“Linh phù có rơi xuống đất không?” Bạch Chỉ Vi hỏi.

“Linh phù bình thường tất nhiên không được, nhưng Đoạn Hư phù chuyên dùng để phá giải ảo ảnh, có thể dính vào ảo ảnh. Loại linh phù này vốn trừ được ảo ảnh nhưng với công lực của các người không thể trừ được ảo ảnh do mấy vị điện phán cùng tạo ra. Có điều Trương Úy thấy được linh phù là biết vị trí địch nhân rồi. Viết linh phù này không khó, ta dạy các người.” Hoàn Lan đáp.

“Cách này được đấy, bất quá đầu to chỉ nhìn được một tấm phù, vẫn khó lắm, bọn ta nhắc một hai câu được không?” Đường Mật vẫn cho rằng thật khó cho Trương Úy coi tấm phù lơ lửng trên không là địch nhân.

“Linh phù dính vào tay địch nhân là được rồi. Nhắc một hai câu không sao, nhưng chỉ toan hèn vài câu thì có tác dụng gì không nhỉ?” Hoàn Lan hỏi ngược.

“À, chi bằng chúng ta dùng một loại mật ngữ các điện phán không hiểu?” Đường Mật nháy mắt, cảm giác đắc ý với “sáng kiến bất ngờ.”

"Mật ngữ?" Ba đưa cùng nhìn nó.

"Đúng, ta biết một loại, để ta dạy các người. Ví như lên là up, xuống là down, phía trước là front, phía sau là back."

"Lên là a bá hả?" Trương Úy không hiểu.

"Xuống là đằng hả?" Bạch Chỉ Vi phát âm khá chuẩn xác.

"Đúng đúng, ta dạy các người." Đường Mật cầm một viên đá viết vài chữ, nói tiếp: "Sau này đây là mật ngữ giữ chúng ta, chỉ có chúng ta biết thôi, thế nào?"

Ba thiếu niên thấy Đường Mật cầm viên đá viết lên mấy chữ trắng nhạt trên nền đá, tiếng viên đá ma sát vào bậc thềm sàn sạt, một hàng văn tự kỳ dị hiện lên.

"Viết gì đấy?" Bạch Chỉ Vi hỏi.

Hàng chữ màu trắng là: Winners never quit, quitters never win.

Đường Mật ném viên đá đi, phúi sạch bụi, cười bảo: "Kẻ chiến thắng không bao giờ bỏ cuộc, kẻ bỏ cuộc không bao giờ chiến thắng."

Khoảnh khắc đó, mấy chữ liền nét như có ma lực thần kỳ, hấp dẫn tâm trí ba thiếu niên kia.

"Đó là mật ngữ của chúng ta, trên đời này chỉ có chúng ta biết."

Tháng Sáu tới, cỏ xanh oanh hót, các thiếu niên cũng như cây cối sắp kết quả vào độ thu về, bắt đầu cố gắng hút chất dinh dưỡng. Chớp mắt, thời quang vùn vụt, mùa hạ dài dằng dặc cũng hết, tiếng ve Thục Sơn dần lặng tắt, màu xanh om khắp núi chuyển thành tầng tầng lớp lớp màu vàng loang lổ, ngũ đại điện thí sau rốt đã tới.

Sáng sớm hôm đó, Đường Mật và Bạch Chỉ Vi rời Mai uyển, thấy ngay Trương Úy ôm kiếm đợi. Ánh nắng thu trong trẻo vô cùng, rọi lên gương mặt tươi trẻ đang mỉm cười. Gã nói: “Chào.”

“Chào.” Hai cô đáp.

Đi không được bao xa lại gặp Mộ Dung Phi đang đi tới, y đeo kiếm, chuẩn bị tham gia kỳ điện thí thứ năm, thấy ba đưa đi tới liền cười hỏi: “Thế nào, thi văn ổn chứ?”

“Đề hôm qua đúng đến tám chín phần mà công tử đã dự đoán.” Đường Mật cười: “Cộng thêm thường ngày Mộ Dung công tử dạy dỗ đúng phép, không ổn tất không phải với công tử.”

“Đừng khách khí, vậy Phi đợi các vị sư đệ sư muội.” Mộ Dung Phi vẫy tay chào.

“Người chưa chắc đã thành sư huynh của bọn ta.” Bạch Chỉ Vi gọi với theo một câu.

Mộ Dung Phi không ngoái lại, cười vang. Ba đưa đứng đó cười khách khách theo, chợt có tiếng nói vang lên bình thản: “Chuẩn bị xong hết chưa?”

Ba đưa quay lại, thấy Hoàn Lan cũng đeo kiếm sau lưng đứng đó.

“Chuẩn bị xong rồi, Hoàn Lan, đa tạ người ngày thường chỉ điểm.”

“Vậy ta đi đây.” Hoàn Lan đi mấy bước, nhớ ra gì đó liền ngoái lại: “Không nên dùng mật ngữ đó quá nhiều, các điện phán đâu phải gốc, dù không hiểu các người nói gì cũng sẽ nghi ngờ.”

Đường Mật mỉm cười xua tay: “Đừng lo, bọn ta nghĩ ra cách giúp Trương Úy, lúc không địch nổi sẽ dùng để qua được kỳ điện thí.”

Đến Trí Mộc điện, ba đứa nhận ra các kiếm đồng đến khá đông rồi. Trước cửa điện có ba người mặc áo đen, lam, trắng đang đứng, là các điện phán Lý Tuần, Diêm Giai Chi, Tuyên Di, trước mặt họ là một cái bàn dài đặt ống gỗ đen đựng thăm, chỉ còn lại một cái thăm đỏ rực. Tuyên Di lấy ra đưa cho chúng, có vẻ lo lắng nhìn Trương Úy: “Các con đến muộn, chỉ còn cái thăm này.”

Ba đứa đón lấy, tấm thẻ viết chữ Bính, biết là tổ số hai, đều thở phào, thăm nhủ không phải tổ cuối cùng là đủ thời gian tham dự kỳ điện thí thứ hai.

Đường Mật cười vui: “Người xem chúng ta có duyên với chữ Bính nay không, lúc phân tổ cũng rút được chữ này, vận khí đúng là may đến không còn gì để nói.”

Vẻ mặt nhẹ nhõm của ba đứa khiến Tuyên Di thở dài: “Trương Úy, mỗi lần Mộc điện giám đến trường thi, gặp tổ chữ Bính ở Trí Mộc điện là sẽ khảo nghiệm thực lực của kiếm đồng, đột nhiên ra tay. Các con phải chuẩn bị trước.”

Ba đứa hiểu ý Tuyên điện phán, có thể độ khó của tổ này sẽ tăng lên, thần sắc liền nghiêm hẳn.

Lý Tuần thấy chúng biến sắc liền an ủi: “Đừng lo, Mộc điện giám chỉ định thử thân thủ kiếm đồng chứ không định gây khó khăn.”

Diêm Giai Chi vỗ đầu Trương Úy: “Năm nay Trương Úy tiến bộ rất nhiều, không cần lo lắng gì đâu.”

Ba đứa hơi yên tâm, đi qua bên lạng lẽ chờ đợi.

Hai tổ trước hình như rất thuận lợi, không đầy nửa canh giờ đã thấy Nam Cung Hương ở tổ chữ Ất nhảy chân sáo khỏi Trí Mộc điện, vui vẻ nói: “Đợi xem các người.”

Đường Mật nhìn ra xa, không thấy bóng Mục Hiến, liền kéo tay Bạch Chỉ Vi vào trong điện: “Mau lên, tốt nhất là thi xong trước khi điện giám đến.”

Vào trong điện, cánh cửa sau lưng liền đóng sầm lại, ánh nắng tắt ngóm. Đường Mật chỉ thấy trước mắt tối sầm, chưa kịp để mắt thích ứng thì không gian đã sáng lên, một khu rừng đá lởm chởm vây quanh.

Bạch Chỉ Vi cúi nhìn, nhận ra dưới đất là cát vàng, nhớ lại Hoàn Lan bảo rằng mặt cát dễ có địch nhân đột thổ tập kích, liền nói với Trương Úy: “Đầu to, là rừng đá và mặt cát, có thể có địch nhân từ phía dưới chui lên.”

Trương Úy gật đầu, nhưng trước mắt gã vẫn là Trí Mộc điện như bình thường, có điều toàn bộ cửa bị đóng lại, cả đại điện tối om, ở phía ngoài là ba vị điện giám khoanh chân ngồi, cạnh họ là một ngọn đèn dầu cháy sáng, ánh lửa leo lét nhìn có vẻ yếu ớt, tựa hồ một trận gió thổi qua là tắt ngúm.

Gã hít sâu một hơi, đã hai lần thấy qua cảnh này, mỗi lần đồng bạn vùng kiếm giết địch là gã chỉ còn nước bó tay đứng đó. Những lúc như thế, gã cảm giác mình cách xa họ vời vợi, trong bóng tối vô biên chỉ còn mình gã cùng cảm giác bất lực đeo sát, không thể rũ bỏ.

Nhưng lần này, hai đồng bạn rõ ràng đang ở một thế giới khác nhưng gã lại cảm thấy có thứ kỳ lạ nào đó nổi lên ba đứa. Là mật ngữ ư? Trên đời chỉ có chúng biết loại ngôn ngữ đó, gã nghĩ vậy.

Bạch Chỉ Vi và Đường Mật đi đến trước mặt gã, theo ước định từ trước, tạo thành thế trận tam giác, cảnh giác quan sát động tĩnh chung quanh. Chốc sau, Bạch Chỉ Vi thất mật cát ngoài xa hơi lún xuống, liền móc Đoạn Hư phù ra, luồn vào lòng tay. Đường Mật cầm kiếm, liếc Bạch Chỉ Vi, biết cô bé tinh mắt đó đã phát hiện địch nhân, nói: “Enemy ahead.” (Địch nhân ở đằng trước.)

Trương Úy gơ ngang kiếm trước ngực, cảnh giác nhìn về phía trước.

Đồng thời, Bạch Chỉ Vi nhìn thấy cái hố cát đang từ từ di động về phía ba đứa, cự ly còn chừng một trượng thì dừng lại, đột nhiên lớp cát trắng pha vàng phun lên như suối nguồn, cùng dòng cát là ba người bịt mặt áo đen từ dưới đất nhảy bật lên, vung kiếm lao tới.

Đường Mật vung kiếm chặn đòn đầu tiên của ba hắc y nhân lại, Bạch Chỉ Vi nhân lúc đó khê phát tay, sáu lá phù Đoạn Hư chuẩn xác dính lên tay ba hắc y nhân. Trương Úy lập tức thấy sáu lá phù lơ lửng trên không, nói luôn: “I can see them.” (Ta nhìn thấy chúng.)

Cả hai biết Trương Úy đã nhận ra vị trí của địch nhân, liền mỗi người cầm chân một hắc y nhân, để lại một tên cho Trương Úy.

Trương Úy thấy hai lá phù từ bóng tối lao về phía mình, biết đó là địch nhân, tuy không hiểu hắc y nhân dùng chiêu thức gì, nhưng gã dùng luôn chiêu Phong Tảo Thiên Quân uy lực nhất Hồi Phong kiếm pháp. Theo kế hoạch, tuy gã không nhìn thấy địch nhân song chiêu thức này rất bá đạo, nếu dùng mười phần thể lực cùng nội lực chính diện công tới, đối phương chắc chắn phải dùng kiếm khí diện nghênh kích, chiêu đón đỡ này là thực chiêu, khó mà kịp biến đổi thành hư chiêu. Trương Úy lại học được mấy chiêu tiểu xảo về uốn cổ tay, có thể nhanh chóng biến chiêu, từ bên sườn phản lại một kiếm, nhát kiếm này buộc phải vừa nhanh vừa độc, tốt nhất một nhát giải quyết địch nhân. Tóm lại, dù gã không thấy gì cũng phải nhanh chóng dùng khoai đao chém loạn xạ.

Nhát kiếm của gã rút gió xuất ra, quả nhiên vị trí hai lá phù xoay về tử thủ, gã liền lật cổ tay, nhát kiếm đâm vào eo địch nhân. Kiếm của gã đâm hụt, không hiểu có đắc thủ không, lại nhanh chóng xoay cổ tay bởi một nhát nữa.

Cùng lúc, Đường Mật ở bên kia vừa đánh vừa nói: “Bingo.”

Trong lòng Trương Úy vui mừng, ha ha, hạ được tên đầu tiên rồi.

Tuyên Di, Lý Tuần, Diêm Giai Chi ẩn tàng trong ảo ảnh đều nhìn thấy Trương Úy hạ được địch nhân đầu tiên, không khỏi bất ngờ. Họ đã dạy gã gần ba năm, nếu nói về nỗ lực e rằng gã đổ công gấp mười kiếm đồng khác, chỉ là mỗi khi dự điện thí đều đứng ngẩn ra đó rồi ngất xỉu, sau đó họ hỏi gã thì gã chỉ quật cường nhắm mắt.

Trong ba người chỉ có Tuyên Di phần nào chuẩn bị trước, lúc dạy Trương Úy kiếm thuật, nàng ta phát hiện kiếm pháp của gã không ngừng trệ như trước. Lần đầu tiên chứng kiến, nàng ta cho rằng sau rốt nó cũng khai thông được bế tắc, biết cách dĩ tâm ngự kiếm nhưng quan sát kỹ liền thấy ngay vấn đề. Hóa ra gã chỉ thêm liên chiêu vào giữa các chiêu thức. Tuyên Di không biết ai dạy tiểu xảo này cho gã nhưng vì mềm lòng nên không lật tẩy. Tất nhiên nàng ta biết mấy tiểu xảo đó chuyên môn thiết kế cho Hồi Phong kiếm pháp nên dù có luyện pho kiếm này đến mức hành vân lưu thủy mà đổi sang kiếm pháp khác tất tiểu xảo này vô dụng. Nhưng từ đáy lòng nàng ta hi vọng thiếu niên mắt sáng như sao này qua được điện thí, thành thử không nói gì.

Diêm Giai Chi dạy pháp thuật và Lý Tuần dạy Ngự kiếm thuật lại đau đầu hơn hết với Trương Úy, cho rằng gã như bị tầng tầng lớp lớp tường sắt bao phủ, dù thế nào cũng không phát ra được sức mạnh vốn có. Diêm Giai Chi tỏ vẻ nghi hoặc hỏi Tuyên Di: “Trương Úy sao lại không theo chương pháp nào thế, xông lên là dốc toàn lực, không hề chừa cho mình đường rút lui, hình như không giống với cách Tuyên điện phán dạy.”

Tuyên Di hơi sửng người, hiểu ý Diêm Giai Chi, nếu không phải là ảo ảnh do họ tạo ra mà là địch nhân không rõ trình độ võ công thế nào, một đòn như thế mà không khắc chế được kẻ địch tất mất hết khả năng hoàn thủ. Điện thí nhằm xem xét chính thể năng lực ứng phó của kiếm đồng, cách đánh của Trương Úy dù hạ được địch nhân vẫn sa vào hạ thừa.

“Hài tử này như vậy cũng tốt, ta thấy như thế có vẻ thích hợp với nó hơn, chẳng phải mỗi người mỗi cách sao.” Tuyên Di nói đỡ cho Trương Úy.

Diêm Giai Chi cười bình thản: “Cũng đúng.”

Cả ba đều cảm giác được động tĩnh lạ ở ngoài ảo ảnh, liền tách tâm thần ra nhìn về cửa điện, quả nhiên phát hiện điện giám Mục Hiến đã tới.

Mục Hiến gật đầu với ba điện giám rồi men tường đến ngòai xếp bằng cạnh họ, đẩy tâm thần vào ảo ảnh, thấy Trương Úy đứng sững ở đó, còn Đường Mật và Bạch Chỉ Vi đang giao đấu với địch nhân.

“Thế nào vậy, Trương Úy làm gì đấy?” Lão hỏi.

“Nó vừa hạ xong địch nhân.” Tuyên Di giải thích.

“Hả?” Mục Hiến hơi kinh ngạc, lại hỏi: “Sao không giúp người cùng tổ, đứng ngây ra đấy làm gì.”

Tuyên Di lập tức đáp: “Hai tiểu cô nương này không cần giúp, đều là kiếm đồng có kiếm pháp cao nhất điện.” Lời vừa dứt, Bạch Chỉ Vi và Đường Mật đã giải quyết xong địch nhân, Tuyên Di thở phào.

Mục Hiến gật đầu không nói gì, tiếp tục ngưng thần quan sát.

Lúc đó, Đường Mật và Bạch Chỉ Vi ở trong ảo ảnh đang nhìn quanh tìm địch nhân kế tiếp. Nhưng rừng đá lặng ngắt, thì thoảng mới có gió lùa qua, thổi tung lớp cát dưới chân. Cả hai hiểu rằng đang được thử thách năng lực tìm địch nhân, liền nhìn nhau, Đường Mật cố ý nói to: “Trương Úy, đứng nguyên ở đấy phòng bị, Chỉ Vi, người tìm quanh đây, ta lên chỗ cao tìm thử xem.”

Bạch Chỉ Vi hiểu ý, cứ để Trương Úy đứng chờ ra đấy thì kỳ cục nhưng gã không thấy địch nhân, không thấy rừng đá lởm chởm mà cứ để đi loạn, tất sẽ dễ dàng lộ tẩy, cô nhỏ giọng bảo: “Trương Úy left five steps, right seven steps, front nine steps, back eight steps.” (Sang trái năm bước, phải bảy bước, phía trước chín bước, sau lưng tám bước.)

Trương Úy gật đầu, biết đây là phạm vi di chuyển an toàn, vượt ra ngoài nhiều khả năng có chướng ngại vật ảo ảnh, ý Đường Mật và Bạch Chỉ Vi là bảo gã giả bộ đi lại trong khu vực an toàn đó. Gã bèn cầm kiếm, đi đi lại lại theo hướng dẫn của Bạch Chỉ Vi, nhìn quanh như thể đang tìm kiếm.

Có điều gã chơi cùng Đường Mật và Bạch Chỉ Vi lâu như vậy vẫn không được bản lĩnh giả đồ. Bạch Chỉ Vi thấy gã cầm kiếm nhìn đông liếc tây, dáng vẻ lấm lét, nào giống tìm kiếm địch nhân mà giống tiểu tặc tìm cơ hội hạ thủ giữa chốn chợ búa thì đúng hơn. Cô bật cười lắc đầu, đi vào rừng đá tìm kẻ địch.

Đường Mật đi xa hơn, nhảy lên một tảng đá cao vút nhìn xuống tứ phía. Nó nhận ra mấy cột đá quanh Trương Úy hình như bất thường, nhìn thật kĩ liền phát hiện các cột đá đang đổi vị trí, bất giác kinh hãi, hóa ra địch nhân hóa trang thành đá, từ từ áp sát Trương Úy, liền lớn tiếng hô: “Chỉ Vi, địch nhân ảo hóa thành cột đá đến gần Trương Úy.”

Bạch Chỉ Vi vội móc Đoạn Hư phù ra, nhưng cô đang ở trong rừng đá, vị trí quan sát khác Đường Mật, chỉ thấy khắp nơi toàn là cột đá to nhỏ lờm chờm, khó lòng nhận ra vị trí địch nhân. Cô thoáng nghĩ ngợi, vội lùi khỏi rừng đá, đến sát Trương Úy, hạ giọng: “Enemy close.” (Kẻ địch đến gần)

Rồi cô nhanh chóng bỏ Đoạn Hư phù vào ngực, hai tay chập lại, quặp hai ngón tay vào, kết Thiên cổ lôi âm như lai thủ ấn, giơ lên quá đầu quát khẽ: “Thiên lôi.” Một tia sét màu lam từ trung tâm là cô tản ra tứ phía, đánh vào cách cột đá quanh đó. Những cột nhỏ bị đánh gục, những cột to lắc lư nhưng vẫn vững vàng, chỉ có ba cột ngay trong na bị công kích liền biến thành ba hắc y nhân che mặt, vùng kiếm tấn công cô và Trương Úy.

Đường Mật cũng về kịp, móc Đoạn Hư phù bắn vào tay ba hắc y nhân, nhưng nó quá gấp gáp, xuất thủ không ổn, lực đạo không chuẩn, hắc y nhân cách xa nhất không bị bắn trúng. Trương Úy không nhìn thấy địch nhân đó mà vùng kiếm tấn công một hắc y nhân bị bắn trúng, còn Bạch Chỉ Vi đang

bị một hắc y nhân cầm chân, nó vội vàng sử dụng Ma La vũ, chặn luôn nhất kiếm của hắc y nhân tấn công Trương Úy.

Đường Mật ngăn chặn nhất kiếm của hắc y nhân, chợt phát hiện mình toát mồ hôi lạnh, chỉ là tình thế không cho phép nghĩ vẩn vơ, nó dốc hết tâm thân giao đấu với hắc y nhân.

Mục Hiến hơi nhú mày: “Chiến thuật của ba kiếm đồng này kỳ quái quá.”

Ba vị điện phán hiểu ý, Trương Úy không đón đánh địch nhân tấn công mình mà hướng sang địch thủ của Đường Mật còn Đường Mật lại từ xa vòng đến, ném ra Đoạn Hư phù.

Diêm Giai Chi dạy binh pháp giải thích: “Ba kiếm đồng này học binh pháp rất khá, có thể đây là cách đánh cổ quái chúng tự nghĩ ra.”

“Phóng ra Đoạn Hư phù hả, lẽ nào chúng có rằng với sức của mình lại phá giải được ảo ảnh do ba người thi triển?” Mục Hiến nói.

Lý Tuần dạy phù pháp lập tức giải thích: “Ba kiếm đồng này có lẽ định thử, lúc đó có hỏi Tuần rất nhiều câu về đạo phù nào, theo Tuần có lẽ tâm tính thiếu niên của chúng định thử một phen chăng?”

Mục Hiến gật đầu, không nói gì nữa, thò một bàn tay ra nắm chặt lại, lúc mở tay thì trong đó rùng rục một chùm hỏa cầu. Lão thối khế, hỏa cầu tản đi tứ tán, biến thành vô số tia lửa bắn vào ba thiếu niên.

Đường Mật, Bạch Chỉ Vi, Trương Úy diệt xong địch nhân liền nhìn nhau, cơ hồ cùng cười bảo: “Enemy clear.” (Địch nhân hiện rõ)

Cùng lúc đó, Đường Mật và Bạch Chỉ Vi nhìn thấy một dải tia lửa từ xa ập tới như đàn ong, cả hai đều ngẩn ra, không biết nên ứng phó thế nào. Theo lý thuyết thì nên dùng pháp thuật nhưng dải tia lửa càng lúc càng tỏa

rộng, đến trước mặt ba đứa thì trải khắp cả không gian. Trong những pháp thuật chúng được học, không có loại nào đồng thời công kích đích nhân ở bốn phương tám hướng, làm thế nào đây?

Đường Mật thấy dải tia lửa lơ lửng trên không, chứ không chủ động công kích, chợt hiểu rằng có người đang thử thách chúng dùng pháp thuật phòng ngự thế nào. Đến giờ nó chỉ học mỗi một loại là phong thuần, hơn nữa do tâm lực không đủ, mỗi đứa chỉ phòng thủ được một mặt, lại không thể kéo dài lâu. Hiện tại muốn ngăn chặn khắp trời tia lửa này nhất định cần cả ba chia ra ba hướng thi triển phong thuần mới được. Có điều Trương Úy không thể thi thố pháp thuật, có cách gì nữa đây?

Đường Mật nghiêng rằng nói với Bạch Chỉ Vi: “Chỉ Vi, hai chúng ta thi triển phong thuần.” Đoạn quay sang nói với Trương Úy: “Đầu to, hết cách rồi, xài con đầm pích thôi.”

Trương Úy tuy không thấy trong thế giới ảo ảnh có gì nhưng gã biết Đường Mật từng nhắc đến một trò chơi là bài lá, con bài sau rốt quyết định thắng bại chính thị đầm pích. Theo ước định, khi hết cách sẽ dùng đến chiêu sau cùng, được gọi là tuyệt chiêu đầm pích.

Trương Úy gật đầu, trấn tĩnh nhìn về phái ngọn đèn leo lét ngoài xa, hạ giọng: “Front, fifty steps.” (Đằng trước, năm mươi bước)

Đường Mật và Bạch Chỉ Vi đứng lên phía trước nó, tạo thành hình tam giác, thi triển phong thuần che chắn.

Quả nhiên, phong thuần xuất hiện là những tia lửa trên không như nhận lệnh, đồng loạt lao xuống. Đường Mật và Bạch Chỉ Vi đẩy phong thuần lên phía trước, cùng Trương Úy ở phía sau nhấc chân chạy thật nhanh, mặc kệ những chỗ không phòng ngự được bị bao nhiêu tia lửa bắn trúng.

Đường Mật cảm giác mỗi lần tia lửa nhỏ đánh vào cây kiếm, nó lại có cảm giác hơi bỏng rát, đành tự nhắc nhở: “Là giả đấy, chỉ là ảo ảnh, là ma

tướng chưa phá được.”

Lúc chúng chạy đến chỗ có mũi đá chặn đường, cả hai chợt dừng lại, Trương Úy đi sau tuốt phắt thanh kiếm, lao vút lên như chim ưng non bổ xuống.

Tuyên Di đang lấy làm lạ xem ba đứa làm gì thì Trương Úy đã nhảy tới trước mặt, kề kiếm lên ngực nàng ta, cất giọng trầm trầm: “Nhìn thấy các vị rồi.” Rồi không đợi nàng ta phản ứng, nó thu kiếm cung kính đứng sang bên: “Tuyên điện phán, Úy xin đặc tội.”

Trong sát na, toàn bộ ảo ảnh vây quanh Đường Mật và Bạch Chỉ Vi tan biến hết, trong bóng tối chỉ còn còn lại ba vị điện phán há hốc mồm cùng điện giám Mục Hiến trước ngọn đèn dầu vàng vọt.

Đường Mật lập tức đổi sang nụ cười đã thành chiêu bài, hơi ngoẹo đầu hỏi: “Xin hỏi thế này đã là qua ải chưa ạ?”

Kim Điện La Sát

Mục Hiến cho rằng từ khi lão chấp chương Ngự Kiếm đường đến nay đã gặp một số việc kỳ lạ, nhưng không việc nào sánh được với hiện tại.

Ba kiếm đồng tu luyện tại Trí Mộc điện chưa đầy một năm lại phá được ảo ảnh do ba vị điện phán hợp lực tạo ra, hơn nữa hoàn toàn không bị ảo ảnh ảnh hưởng, tìm được người thi triển ẩn mình giữa lớp ảo ảnh. Việc này mà nói với bất kỳ ai cũng bị coi là nằm mơ giữa ban ngày.

Nhưng việc đó đã xảy ra thật sự, thiếu niên tên Trương Úy đó như từ trên trời rơi xuống, chỉ mũi kiếm vào Tuyên Di vốn không phòng bị gì, nói cho chính xác là nàng ta không hề định phòng ngự, rồi gã nói: “Thấy các vị rồi.”

Lúc thiếu niên này buông lời, giọng rất bình thản, thậm chí có mấy phần lễ mạo, phảng phất hóa giải được ảo ảnh của ba vị cao thủ Thục Sơn chỉ là việc rất bình thường. Dù là ba Cố Thanh Thành năm xưa hay ba Hoàn Lan hiện tại có làm được như thế không? Mục Hiến nghĩ thế, buộc phải đánh giá lại ba kiếm đồng: ba gương mặt đỏ lựng, ánh mắt sáng như sao, ba gương mặt trẻ trung sống động dưới ánh đèn, gương mặt nào cũng rùng rục lửa. Với những thiếu niên anh tư bột phát thế này thì nên nói gì đây nhỉ? Lão than thầm từ tận đáy lòng.

Đường Mật nhìn gương mặt dưới ánh đèn của Mục Hiến đang đầy nghi hoặc, nó không khỏi đặc ý. Hôm trước ba đứa đã thảo luận về chiêu át chủ bài này, biết chắc dù thế nào các điện phán cũng không ngờ ba kiếm đồng lại phá được ảo ảnh, mà họ có nghĩ nát óc cũng không ra việc Trương Úy vì không nhìn thấy ảo ảnh nên từ đầu đến cuối luôn nhìn rõ vị trí của họ. Chúng muốn qua được điện thí tất phải nhân lúc họ đang chấn kinh cùng hỗn loạn, nhanh chóng tìm lấy lời đáp. Nên nó lại hỏi: “Xin hỏi chúng con phá được ảo ảnh rồi, đã qua chưa?”

Mục Hiến và ba vị điện phán nhìn nhau, hỏi: “Trương Úy, nói xem nào, sao các người lại nhìn ra chỗ các điện phán ẩn thân?”

Trương Úy dùng luôn những lời đã chuẩn bị trước, cung kính đáp: “Thưa điện giám, đây là nhờ cảm giác.”

Mục Hiến thấy thiếu niên thật thà này nói ra một câu huyền hoặc như thế, mũi lão thiếu điều xì khói, biết có hỏi nữa cũng vô dụng: “Theo lý thuyết là qua rồi. Chỉ là ta không tin với sức các người lại giải được ảo ảnh do ba vị điện phán tạo ra. Nghe nói các người thi văn rất khá, có ý thi liên hai kỳ, nếu kỳ thi này các người dựa vào tiểu xảo qua được chứ không do thực lực thì các người đã biết hậu quả là gì chưa?”

Ba thiếu niên lắc đầu.

“Sau này không còn cơ hội tham gia kỳ đại thí nào nữa.” Mục Hiến thản nhiên nói.

Ba đưa ngấn ra, lời Mục Hiến khác hẳn những gì chúng nghe được. Trước khi dự điện thí, chúng đã hỏi rõ kỳ thi Nhân Hỏa điện có những mục nào, độ khó ra sao. Kết quả bất ngờ là ai cũng cho rằng kỳ điện thí này rất đơn giản, chưa từng có ai không qua.

Kỳ điện thí này chỉ là để các kiếm đồng tìm được bảo kiếm ở trong kiếm thất.

Hóa ra kiếm của người Thục Sơn không phải bảo kiếm thông thường mà đều do bậc đại sư đổ tâm huyết, dồn tinh hoa nhật nguyệt đúc lên, mỗi cây kiếm đều có kiếm hồn. Kiếm hồn nhận chủ rồi là tâm thần tương thông với chủ, từ đó mới thật sự đạt đến nhân kiếm hợp nhất. Mỗi lần chủ nhân thăng lợi là kiếm hồn mạnh hơn, Ngự kiếm thuật cũng tiến thêm. Một thanh kiếm nhận chủ là vĩnh viễn đi theo, nếu chủ nhân vong mạng, thanh kiếm sẽ bay về kiếm thất trong Ngự Kiếm đường, yên tĩnh đợi chủ nhân mới tới.

Mỗi kiếm đồng Thục Sơn muốn tu luyện tiến bộ tất phải tìm được cho mình thanh kiếm thích hợp, từ đó người còn kiếm còn, người mất kiếm vong.

Bọn Đường Mật được cho biết rằng quá trình chọn kiếm rất đơn giản, từng đưa vào kiếm thất, dựa vào cảm giác và sở thích mà chọn một thanh giữa nhiều giá đựng kiếm, rồi đợi kiếm hồn ra gặp gỡ, chỉ cần kiếm hồn đồng ý gặp tức là nó đã nhận chủ.

“Chỉ cần là người Thục Sơn tất sẽ tìm được kiếm của mình.” Hoàn Lan nói với chúng bằng khẩu khí hết sức bình thường.

Mục Hiến thấy ba đưa tỏ vẻ không tin, đại khái đoán ra chúng nghĩ gì, nên giải thích: “Các người chưa nghe đến chuyện ai đó không được kiếm hồn nhận, đúng không? Chỉ vì kiếm đồng tu luyện được hai năm rồi đều có

thực lực được kiểm hồn chấp nhận. Còn kiểm đồng một lần qua hai kỳ như Hoàn Lan thì chúng ta đồng ý cho y dự kỳ thứ hai không chỉ bởi y đủ điều kiện, còn vì chúng ta căn cứ vào biểu hiện của y ở kỳ điện thí thứ nhất, phán đoán được rằng y có thực lực đó. Còn các người thì ta không thể đoán nổi.”

“Xin hỏi điện giám, không chọn được kiểm thì sao?” Đường Mật hỏi.

“Không được chọn sẽ mất tư cách ở lại Thục Sơn, mỗi người chỉ có một cơ hội, quy củ trăm năm nay của Thục Sơn vẫn thế.” Mục Hiến nói đến đó, ánh mắt trở nên sắc bén, nhìn ba thiếu niên, chợt đổi đề tài: “Các người có biết ảo ảnh đả thương người ta bằng cách nào không?”

Đường Mật bị ánh mắt sắc bén của lão quét trúng, bất giác muốn thoái lui một bước: “Thưa điện giám, ảo ảnh vốn không đả thương người ta, nhưng người lạc vào ảo ảnh sẽ bị mê hoặc tâm trí, tự bị tổn thương. Ví như người bị ảo hóa giết, trên mình không có dấu vết thiêu đốt nhưng thân thể lại co quắp theo hình thái của kẻ bị thiêu đến chết.”

Mục Hiến gật đầu, từ tốn nói: “Biết là được rồi, hi vọng các người không bị ảo ảnh trong lòng mê hoặc. Các người chọn đi, nếu cho rằng mình có thực lực được kiểm hồn thừa nhận, thì theo ta.”

Đường Mật có cảm giác Mục Hiến nói câu này thì ánh mắt tựa hồ nhìn nó, đặc biệt là con mắt trắng như thể phát ra tia sáng nhìn thấu lòng người, tích tắc đó nó muốn rút lui. Cơ hồ nó ghét chính mình, mỗi lần cần dùng khí để quyết đoán, nó lại có thói quen cả nghĩ, thoáng chốc đầu óc nổi lên vô số câu hỏi, nếu không được kiểm hồn nhận thì sao? Rời khỏi Thục Sơn sẽ sống thế nào? Trương Úy không được kiểm hồn nhận thì sẽ ra sao? Chẳng phải như thế là hại gã ư?

Đang lúc nó do dự thì bên tai vang lên tiếng Bạch Chỉ Vi: “Thưa điện giám, chúng con nhất định phải thử, nếu không sao biết được có bị ảo ảnh

trong lòng mê hoặc hay không?”

Giọng nói đó vẫn như thế, vẫn quyết tiến lên. Đường Mật thở dài, đó mới là lời đáp chân chính của tuổi trẻ.

Ba đưa theo Mục Hiến đến chính điện, thấy một vị điện phán áo đen lạt mặt đang đứng ở lối vào địa cung, y thấy bốn người tới lên bước lên thi lễ với Mục Hiến: “Điện giám, kiểm đồng Nhân Hỏa điện vừa qua được đại thí, một chốc nữa kiểm thất sẽ tự đóng lại.”

Mục Hiến gật đầu nói: “Tôn Loan, ba kiểm đồng này muốn thi thêm điện thí của Nhân Hỏa điện.” Đoạn quay lại nói với bọn Đường Mật: “Mau lên, chìa khóa kiểm thất chỉ chương môn mới có, mở ra một thời thần là tự đóng lại, hi vọng ba người đều qua được.”

Ba đưa được điện phán Tôn Loan dẫn đến cửa kiểm thất dưới địa cung, thạch môn phía trước khẽ đẩy ra, ba đưa thấy một căn phòng đá nhỏ xíu không bày vật gì, ở bức tường đối diện có một cánh cửa sắt đóng kín, hai cánh khảm hai con thú bằng đồng thau ngậm vòng.

“Cánh cửa sắt thông vào kiểm thất có bày bố pháp thuật, có người đứng trước là mở ra, mỗi lần vào được một người, các người thương lượng xem ai vào trước, còn lại ở ngoài căn phòng đá đợi.” Tôn Loan nói xong liền đi ra.

Cửa phòng từ từ khép lại, Trương Úy nhìn Đường Mật và Bạch Chỉ Vi: “Để ta đi trước, nếu ta không được nhận, hai người không cần lo lắng nữa.”

“Đầu to, nếu vạn nhất không được, đừng trách...” Đường Mật định nói ‘đừng trách ta’ nhưng lời đến khóe miệng, nó liền nhận ra mình sao lại kém thế, quả thật đáng hận, liền quyết tâm: “Không được cũng có gì đâu, lúc đó tỷ tỷ ta sẽ cùng người xông pha giang hồ.”

“Thế đi, nếu người không được, hai bọn ta cũng không thềm vào chọn kiếm gì hết, ba chúng ta rời Thục Sơn, kết bạn thành du hiệp vô danh vô phái.” Bạch Chi Vi lên tiếng.

Trương Úy không giấu được nụ cười: “Vây càng tốt. Bất quá tuy lúc đầu ta không nói nhưng tự nhận thấy mình khác người, không thấy ảo ảnh là một việc rất tệ. Nhưng hôm nay ta mới bất thành linh nhận ra như thế cũng không sao.” Đoạn đặt tay lên ngực, thần sắc trầm tĩnh lại kiên định: “Ta thấy rằng tâm của ta không kém cỏi tí nào, sẽ được chấp nhận thôi, ta có thực lực đó, các người cứ yên tâm.”

Dứt lời gã đi đến trước khung cửa sắt, hai cánh cửa khẽ lay động rồi mở ra hai bên. Gã nhận ra bên trong sáng sủa nhưng không nhìn rõ vật gì, tựa hồ có sức mạnh hút lấy gã, bất giác bước tới.

Vào đến kiếm thất mới phát hiện nơi này kỳ thật không phải một gian phòng nhỏ là căn thạch ốc lớn bằng nửa tổng thể Ngự Kiếm đường, giữa phòng có một hố sâu hình vuông, ánh sáng từ đó phát ra. Gã đến cạnh hố, bốn vách hố được tạc thành hàng hàng chỉnh tề những hốc lõm vào, trong mỗi hốc có một thanh bảo kiếm lấp lánh nằm yên tĩnh. Những tia sáng mờ mờ đó tự lại khiến cái hố như đang chôn vùi một tảng đá quý lớn, linh quang rực rỡ.

Mỗi vách hố đều có cầu thang dựng đứng hẹp vanh vanh dẫn xuống. Gã đang cân nhắc xem có nên đi theo lối đó xuống không thì một khối tròn phát sáng từ đáy hố dâng lên, nhìn kỹ hóa ra là đài sen màu vàng.

Đài sen thoáng chốc đã đến trước mặt, gã nhảy lên ngồi thật vững, đài sen liền từ từ hạ xuống. Mỗi lần ánh mắt lướt qua thanh kiếm nào, định thò tay ra lấy thì đài sen như được lệnh dừng lại ngay, nhưng gã cứ ngần ngừ, trong lòng cảm giác có điều chưa được ổn thỏa, liền rút tay về.

Càng lúc đài sen càng đến gần đáy mà gã vẫn chưa đưa ra quyết định. Lúc đó gã mới hiểu rằng người tìm được kiếm nhất định phải dựa vào tâm lực cảm nhận thanh kiếm nối liền với vận mệnh mình, còn gã vẫn chưa có cảm giác đó. Đang lúc suy tư, chợt tâm gã trầm hẳn xuống, không kịp nghĩ gì nhiều thì ánh mắt đã hướng tới một thanh cổ kiếm ở cách đó không xa, sát na này, gã cơ hồ cảm giác thấy lời kêu gọi của số mệnh. Được lực hấp dẫn như từ kiếp trước nối liền với huyết mạch đó tác động, gã dứt khoát đưa tay ra...

Vỏ kiếm đó đen ngòm ảm đạm vô quang, lớn hơn thanh kiếm bình thường đến hai, ba lần, xứng danh cự kiếm, chuôi kiếm và cái bảo vệ tay bằng đồng thau bị mài đến độ sáng bóng, khiến người ta không khỏi liên tưởng năm xưa là ai đã cầm cây kiếm này tung hoành giang hồ.

Trương Úy hít sâu một hơi, tay phải cầm chắc chuôi kiếm tuốt ra, chợt bạch quang lóe lên, khí lạnh phả vào mặt. Từ đáy lòng mình, gã thầm khen kiếm tốt, ngẩng nhìn thấy ngay một thiếu niên y hệt mình đứng trước mặt.

“Người là kiếm hồn?” Trương Úy hỏi ngay.

Thiếu niên giống hệt gã nhướng mày lên, coi như trả lời.

“Tức là người nhận ta làm chủ nhân mới?” Trương Úy không nén được hưng phấn.

“Cho là vậy đi.” Thiếu niên đó tỏ vẻ bức mình: “Ta vẫn chờ để chịu sai khiến của người khác, chỉ là không ngờ lại là một tiểu tử ngốc cỡ này, sao không cảm thấy tâm lực của người nhỉ? Nội lực và thể lực của người rõ ràng rất mạnh cơ mà, sao nhỉ?”

“Ta cũng không biết.” Trương Úy ngượng ngùng, định hỏi tiếp thì thiếu niên đó đã mất kiên nhẫn, phất tay biến mất.

Đường Mật và Bạch Chỉ Vi đợi ở ngoài thấy Trương Úy ôm kiếm đi ra, liền vui vẻ chạy đến vây lấy hỏi: “Kiếm gì, kiếm gì thế?”

Trương Úy cười ha hả tuốt kiếm ra, chỉ vào hai chữ Trầm Phong. Bạch Chỉ Vi miết hai ngón tay mảnh mai qua hai chữ đó, khẽ lẩm nhẩm: “Trầm Phong, cứ như là tên huynh đệ của bảo châu Trầm Địch của người nhĩ.”

“Không hẳn, ta định hỏi thêm nhưng kiếm hồn biến mất, ngạo mạn lắm.” Trương Úy đáp.

Đường Mật nhớ lại lúc mình gặp kiếm hồn, liền bảo: “Đúng thế, kiếm hồn nào hình như cũng kiêu ngạo.” Rồi nó vỗ vai Bạch Chỉ Vi: “Được rồi, vào thôi, thời gian không còn nhiều nữa.”

Bạch Chỉ Vi gần như bị Đường Mật đẩy vào khung cửa sắt. Cô cảm giác trước mắt sáng bừng, theo ý thức nhắm mắt lại, lúc mở mắt ra đã thấy một đài sen vàng dừng cạnh chân, cô thoáng nghĩ ngợi rồi đứng lên, mặc cho đài sen đưa xuống dưới hố.

Có khoảnh khắc, cô chợt cảm giác được những thanh kiếm nằm yên tĩnh trong hốc đá không phải là kiếm mà là những năm tháng khiến người ta ngưỡng vọng. Bãi bể nương dâu, càn khôn đảo chuyển, mặc cho những thanh kiếm đó từng huy hoàng thế nào giờ đều quay về đây, chờ đợi vận mệnh luân chuyển một lần nữa.

Đang lúc suy tư, trong đáy lòng tựa hồ nghe thấy âm thanh hô hoán, ngẩng lên nhìn thấy hai thanh kiếm nằm trong hai hốc đá trước mặt. Thanh bên tay trái có vỏ kiếm bạc trắng, có vẻ mỏng mảnh, vỏ khắc tầng tầng mây lành. Thanh bên tay phải dài hơn đôi chút, vỏ kiếm màu xanh ngọc rất đặc biệt như được chế tạo từ đá Đại Lý, hoa văn thiên nhiên hòa quyện hai màu xanh trắng, tựa hồ là hình vẽ gì đó, lại như không phải.

Cô chợt có dự cảm mạnh mẽ rằng mình lấy thanh nào cũng được. Nhưng chọn thanh nào nhĩ, ngẫm nghĩ hồi lâu vẫn không có đáp án, cô bèn

móc đồng tiền trong ngực áo ra ném lên không, tò tay đón lấy rồi mở ra nhìn, mỉm cười cầm luôn thanh bên trái.

Giữ dải mây lành khắc trên vỏ kiếm, cô thấy hai chữ Vụ Ân, chợt nghĩ: Chào người, Vụ Ân kiếm, người nói xem vận mệnh có lúc là thứ kỳ diệu xiết bao, chúng ta được gặp nhau.

“Ôi, việc trọng yếu như thế lại dùng đồng tiền quyết định, chủ nhân lần này đúng là vô tâm.” Lưng chừng không vang lên giọng nói yếu điệu, Bạch Chỉ Vi buộc phải ngoái nhìn.

Một tiểu cô nương giống hệt cô đang lơ lửng trên không, cô bèn hỏi: “Người là kiếm hồn? Chủ nhân trước kia của người là ai?”

Tiểu cô nương lắc đầu: “Không nói được, việc đó đâu liên quan đến người.”

“Không nói thì thôi, ta chỉ muốn biết mình được ai truyền thừa.”

“Người sai rồi, chủ nhân đời trước chết đi, sức mạnh của kiếm hồn cũng tan biến nên người chả được truyền thừa gì hết. Ta mới sinh ra, cũng như người, là độc nhất vô nhị nên có khả năng vô hạn.”

Bạch Chỉ Vi máy động trong lòng, cơ hồ năm bắt được điều gì đó lướt qua tâm.

Ta ư? Có khả năng vô hạn, là mới mẻ, là độc nhất vô nhị? Trong lòng cô lặp đi lặp lại mấy câu đó, hồi lâu vẫn ngẩn ra.

Khi cô ra khỏi cánh cửa, bị Đường Mật ôm lấy, hỏi dồn dập: “Kiếm gì, kiếm gì đấy?”

Bạch Chỉ Vi mỉm cười thoát khỏi vòng tay Đường Mật, tuốt kiếm ra: “Vụ Ân kiếm.”

Đường Mật và Trương Ủy nhìn thanh kiếm, không khỏi kinh ngạc, thanh kiếm gần như trong suốt, cơ hồ đúc từ hàn băng không tạp chất, mũi kiếm khê động là có lãnh quang phát ra, hàn ý thấu xương. Đường Mật đã biết ở thế giới này có thứ tên ‘tinh thiết’ nên không đến mức thốt ra ba chữ vô tri ‘thủy tinh kiếm’ nữa, mà hỏi: “Tinh thiết kiếm hả?”

“Tinh thiết gần như trong suốt này đúng là hiếm thấy.” Bạch Chỉ Vi đáp, vẻ mặt không giấu được nụ cười.

Thấy Bạch Chỉ Vi hiếm khi cười cũng cao hứng như thế, Đường Mật biết nhất định đó là bảo kiếm hiếm có, đâm ra thích thú, vẫy tay với hai đồng bạn: “Được rồi, đừng khoe nữa, tở tở vào đây.”

Đi vào kiếm thất, nó phát giác cái lược tinh thiết trong ngực áo nóng lên, thầm nhủ: Có phải kiếm hồn trong lược nhận ra đã về đến đại bản doanh của nó nên mới hưng phấn thế? Cũng không biết có phải kiếm hồn ngạo mạn đó thấy người ta đều là bảo kiếm sáng lấp lánh còn bản thân chỉ là cái lược nên không còn mặt mũi nào chẳng? Nó móc cái lược ra: “Nào nhìn các huynh đệ tỷ muội, đại thúc đại thẩm của người đi.”

Không ngờ cái lược tinh thiết đỏ vừa được móc ra liền nóng rực, Đường Mật cảm giác tay bỗng rất liền buông ra, cái lược hóa thành một đạo hồng quang lao xuống đáy hồ. Lúc đó đài sen vàng cũng đến trước mặt, nó không nghĩ ngợi gì ngồi lên ngay, hạ lệnh: “Đuổi theo nó.”

Nhưng đài sen không nghe nó chỉ huy, cứ từ từ trôi trong hồ kiếm. Đường Mật không hiểu sao chẳng để ý đến thanh nào trong các hốc đá, trong lòng chỉ cho rằng cái lược mới là quan trọng. Nháy mắt sau, đài sen hạ xuống đáy hồ, Đường Mật vội vàng nhảy khỏi, tìm kiếm cái lược, sau cùng cũng thấy nó nằm yên tĩnh ở hốc đá dưới cùng, ngay cạnh một thanh kiếm.

Thanh kiếm liền khiến nó chú ý ngay, thoát nhìn gần hơn kiếm thường một chút, trên kiếm không có trang sức gì, cả vỏ và chuôi kiếm đều được bọc da mãng xà màu đỏ rực như phù sa, bề mặt còn có hoa văn lồi lõm đặc hữu, nhìn một là thấy ngay vật quý trọng hiếm thấy. Đường Mật thò tay cầm lên xem kỹ, mới thấy trên lớp bảo vệ cổ tay bằng đồng thau khắc hai chữ Vị Sương nhỏ xíu. Nó thử bặt kiếm, không ngờ vừa ra khỏi vỏ, thân kiếm mỏng manh lại được đúc thành từ thủy tinh đỏ, mới biết Vị Sương là chỉ thanh kiếm tinh thiết màu đỏ này.

Cái lược đỏ của nó cũng là tinh thiết, có phải là một đôi với Vị Sương? Hoặc Vị Sương vốn là song kiếm, có người lấy một thanh đúc thành lược chẳng? Đường Mật nghĩ mãi vẫn không thấy kiếm hồn đâu, đâm ra nghi ngờ: Không phải ai cũng bảo chỉ cần kiếm rời vỏ được là đã được kiếm hồn nhận chủ sao? Ta tuốt ra lâu thế sao nửa kiếm hồn cũng không thấy? Thế này có được coi là đã được kiếm hồn nhận chủ chưa?

Bất thành linh nó nghe thấy trên đỉnh hồ có tiếng lạch cạch như thể vật gì rơi xuống đất, rồi giọng Trương Úy rồn rảng vang lên: “Đường Mật, nhanh lên, Tôn điện phán đến giục rồi.”

“Ra đây, ra đây.” Nó đáp, nhảy lên cái đài sen.

Lên đến đỉnh, nó để ý nhìn quanh, trong kiếm thất trừ kiếm khanh ra nào còn vật gì, lấy đâu ra tiếng đồ vật rơi xuống, liền cho rằng mình nghe lầm, bèn ra khỏi cánh cửa sắt.

Trương Úy và Bạch Chỉ Vi thấy nó ôm kiếm cười nheo nheo bước ra, cả hai hưng phấn chạy tới, Bạch Chỉ Vi cướp lấy thanh kiếm: “Ta xem nào, à, đẹp quá.”

“Đúng là đẹp, tuy hơi nhỏ nhưng hợp với người.” Trương Úy khen, thò tay vuốt chuôi kiếm bọc da mãng xà hơi ánh lên.

“Kiểm cứ dùng được là tốt, quan trọng nhất là ba chúng ta cùng qua. Đầu to, chúc mừng.” Đường Mật cố gắng mỉm cười, che giấu nỗi thấp thỏm trong lòng.

Trương Úy vỗ vỗ gáy, nở nụ cười tươi, có vẻ ngượng ngập: “Ta muốn đa tạ các người. Bất quá, kỳ thật ta vui nhất vì ba chúng ta cùng qua.”

“Ừ, ừ, chúng ta đi mau, không phải Tôn điện phán giục rồi sao.” Đường Mật nói qua quít, với nó có phải như thế là biểu hiện trong lòng hoang mang chẳng?

Vừa ra khỏi cửa, Đường Mật chợt a một tiếng, vỗ trán: “Quên mất rồi, cái lược của ta còn ở trong đó.”

“Mau vào lấy, sắp đóng cửa rồi.” Bạch Chi Vi giục.

Đường Mật quay lại, vừa đẩy khung cửa sắt lao vào liền va phải vật gì đó, chưa hiểu đầu cua tai nheo ra sao đã nghe thấy tiếng đình đình đang đang rơi xuống đất. Nó định thần nhìn kỹ, hóa ra va vào một nam tử, hẳn đang cuống quýt cúi người nhặt gì đó.

Mặt đất rải rác năm, sáu viên lưu ly trong suốt lớn cỡ nắm đấm, viên nào cũng đỏ rực. Mấy viên bị văng ra xa tí, vẫn lăn lông lốc, cách chân Đường Mật không xa có hai viên chắc bị lực va chạm vừa rồi làm vỡ, dịch thể đỏ rực đang chảy ra theo vết nứt, rất giống máu đang trào ra từ vết thương. Không khí thoảng mùi máu tanh.

“Người là ai, ở đây làm gì?” Đường Mật đặt tay lên bội kiếm, gằn giọng hỏi.

Nam tử đó vội vàng nhặt quả cầu lưu ly cuối cùng còn nguyên, nhét vào ngực, hung hăng mắng: “Nha đầu đáng chết, làm vỡ Huyết Ảnh lưu ly rồi, lấy mạng ra đền đi.”

Đường Mật nhìn kỹ nam tử, có cảm giác hơi quen mặt, lại thấy hần mặc áo tạp dịch Thục Sơn, liền không chịu kém: “Hừ, Huyết Ảnh lưu ly của người sao, tạp dịch sao lại vào được kiểm thất? Rõ ràng đến trộm đồ.”

Nam tử lùi lại nửa bước, hơi sập mí mắt xuống, thoáng qua nét có tật giật mình, nhưng rồi sắc mặt nhanh chóng chuyển thành hung hãn, trừng mắt: “Tạp dịch thì sao? Từ hôm nay trở đi Lý Tam ta đây sẽ thành nhân vật lưu danh giang hồ.”

Kim Diện La Sát

Đường Mật dùng tốc độ nhanh nhất phân tích lời kẻ tự xưng là Lý Tam vừa nói.

Lẽ thường một người nói rằng “tạp dịch thì sao” tất tám, chín phần người đó là tạp dịch. Còn một người trước khi nói rằng ‘từ hôm nay sẽ là nhân vật nổi danh giang hồ’ còn thêm vào danh hiệu ‘Lý Tam ta đây’ thì tám, chín phần người người đó thật sự tên Lý Tam.

Chỉ là tạp dịch Lý Tam vì sao lại lưu danh giang hồ? Nó không khỏi liếc mấy cục gỗ lên trong ngực Lý Tam, lẽ nào vì thứ gọi là Huyết Ảnh lưu ly đó?

“Muốn lưu danh giang hồ cũng không thể ăn trộm đồ, mau bỏ Huyết Ảnh lưu ly xuống, không thì bản cô nương không khách khí đâu.” Đường Mật thấy Lý Tam không có vẻ gì là từng xông pha giang hồ, liền tiếp tục uy hiếp: “Người tưởng Thục Sơn phái để cho người lấy cắp đồ ra giang hồ lập uy chắc, mau bỏ xuống, ta sẽ tha cho người đường sống.”

Cơ mặt Lý Tam co lại, tựa hồ hơi hoảng sợ nhưng rồi lại tỏ vẻ quyết liệt: “Hừ, Thục Sơn phái bị mấy lão cổ hủ Mục Hiến và Tiêu Vô Cực chưởng quản thì không thể đảm đương được trách nhiệm khuông phò chính nghĩa giang hồ nữa rồi, ta thay mặt thiên hạ đến lấy Huyết Ảnh lưu ly.”

Đường Mật nghe Lý Tam tuân ra những lời có dấu hiệu của người đọc sách, đoán chừng hẳn được ai đó dạy cho, nó càng nghi hoặc, còn lơ mơ nhớ được ai đó ở đâu đó từng chỉ trích chương môn cổ hủ, liền rặn ra mấy lời khách sáo, giọng hòa hoãn hẳn theo kiểu ngây thơ: “Đại thúc, xin hỏi đại thúc lấy Huyết Ảnh lưu ly đi thì có bản lĩnh gì khuông phò chính nghĩa, thiên hạ sẽ xảy ra đại sự gì mà đại thúc phải tự hủy trong sạch của bản thân đi ăn trộm đồ?”

Lý Tam tựa hồ bị bắt trúng mạch: “Ta có bản lĩnh gì, chỉ cần có bầu máu nóng nam nhi là đủ. Tiểu nha đầu, người có biết hơn trăm năm nay, đời nay nổi đời kia, ma huyết đã lan ra không biết bao nhiêu người, trên đời chỉ có Huyết Ảnh lưu ly nhận ra được đâu là yêu nghiệt mang ma huyết. Nhưng bọn Tiêu Vô Cực lại giấu Huyết Ảnh lưu ly ở đây, ta thấy bọn lão có khác gì tà ma. Lý Tam ta thay trời hành đạo, để trừ khử dư nghiệt của tà ma thì chút trong sạch này có là gì, tương lai người đời hiểu cho khổ tâm của ta, sẽ bội phục hiệp nghĩa của Lý Tam này, gọi ta một tiếng Lý đại hiệp.”

Đường Mật nhận ra chỗ mâu thuẫn, vội hỏi: “Đại thúc nói gì? Qua Huyết Ảnh lưu ly này sẽ phát hiện ai là đời sau của Ma vương rồi trừ đi ư? Chẳng phải sẽ giết mấy chục vạn người sao? Hơn nữa người lớn trẻ con, nam nữ già trẻ đều không tha? Đây là hành vi hiệp nghĩa?”

Lý Tam vẫn ra vẻ chính khí lắm liệt: “Thế thì sao, không như thế mà cứ giữ ý thiện với tà ma thì khác nào làm ác? Tiểu nha đầu, mau tránh ra, ta thấy người còn nhỏ tuổi, còn chưa hiểu việc đời, không muốn xuất thủ đả thương người.”

Đường Mật lắc đầu biết rằng hẳn đã hoàn toàn bị tẩy não, không thể giảng lý lẽ được, liền nghiêm mặt nói: “Ta không để người qua được. Không tính đến việc những người có ma huyết chưa từng làm việc gì xấu, mà theo ta biết, không có cơ duyên thì ma tính sẽ không bị kích phát, họ hoàn toàn tuân theo sinh lão bệnh tử như người thường. Người làm thế này có khác gì tùy tiện giết người vô tội? Ta thấy tà ma thật sự là người.”

Lý Tam nghe Đường Mật mắng mình là tà ma, cơn giận liền dâng lên, rít vang: “Được, không tránh ra đừng trách ta không khách khí.” Dứt lời vùng chưởng tấn công.

Đường Mật tránh khỏi ngọn chưởng đầu tiên, thuận thế bạt Vị Sương kiếm ra. Không ngờ thân thủ Lý Tam rất nhanh nhẹn, lách người tránh khỏi nhát kiếm rồi nhảy lùi lại, tuốt nhuyễn kiếm trên eo xuống.

Eo hấn đeo một cây nhuyễn kiếm hiếm thấy, tuy chỉ xuất nửa chiêu nửa thức nhưng Đường Mật cũng nhận ra là công phu Thục Sơn, nghi hoặc trong lòng nó càng đậm, giơ kiếm ngang ngực: “Người thật ra là ai, sao lại biết công phu Thục Sơn?”

Lý Tam cười lạnh: “Đại trượng phu đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, ta là Lý Tam. Đọa Thiên đại nhân nói rồi, thiên hạ ai cũng có thể tập công phu Thục Sơn, sao ta lại không biết? Đừng tưởng mình là kiếm đồng Thục Sơn tất có quyền coi thường người khác.”

Cùng lúc cánh cửa sắt bật mở, hóa ra Trương Úy và Bạch Chi Vi đợi ở ngoài thấy Đường Mật không ra, đâm lo lắng nó gặp chuyện gì nên vào tìm. Hai đứa thấy Đường Mật giơ kiếm đối diện với một người lạ mặt thì không nói gì, tuốt bội kiếm đứng cạnh nó.

Trương Úy hỏi: “Đường Mật, chuyện gì thế?”

“Kẻ này trộm đồ của Thục Sơn đi giết người, quyết không được để hắn thoát, tính mạng mấy chục vạn người đang nằm trong tay hắn.” Đường Mật nói nhanh.

Trương Úy nhíu đôi mày rậm, chỉ mũi kiếm vào địch: “Được, vậy thì liều mạng cũng không thể để hắn thoát.”

Đường Mật nhìn Lý Tam chăm chăm, nói với Trương Úy và Bạch Chi Vi: “Không hiểu võ công của hắn nông sâu thế nào, chúng ta chỉ cần cầm

chân, tí nữa các điện phán thấy chúng ta chưa ra, nhất định sẽ vào tìm.”

Lý Tam lộ vẻ nóng nảy, ba kiếm đồng đã không dễ đối phó, nếu các điện phán Ngự Kiếm đường đến thì hẳn đừng mơ thoát thân nữa, liền hạ quyết tâm, lầm rầm niệm phù chú.

Ba thiếu niên thấy Lý Tam lâm bầm gì đó, làn da trần xuất hiện mạch máu xanh lét vòng lên, như những con rắn xanh bò ngoằn ngoèo trên da. Gương mặt bình thường của hắn, vì mạch máu nổi lên đan nhau mà biến thành vô cùng nanh ác, hai bên huyết thái dương không hiểu sao lại có dấu xoáy màu vàng, phảng phất bị ai đó vẽ lên.

“Sao còn chưa chọn được kiếm? Kiếm thất sắp tự đóng rồi. Ồ, người đâu nhỉ?” Sau lưng ba đưa vang lên giọng điện phán Tôn Loan, tiếp đó khung cửa sắt mở ra, Tôn Loan bước vào.

Đường Mật mừng thầm, chỉ là đang đấu với đại địch nên không dám quay lại. Bạch Chỉ Vi xoay người, bước lên một bước, nói đầy cấp thiết: “Tôn điện phán, kẻ này định lấy vật của Thục Sơn chúng ta đi gây ác.”

Tôn Loan hơi kinh ngạc khi thấy tình cảnh đó, lập tức hiểu ngay, nói với Bạch Chỉ Vi đầy ôn hòa: “Không sao, để ta xử lý.” Dứt lời y xuất chưởng tống ngay vào ngực cô. Bạch Chỉ Vi phun máu, thân thể nhỏ bé như điều đứt dây văng xa, va đánh bịch xuống đất nằm thẳng đơ.

Đường Mật liếc thấy Bạch Chỉ Vi văng đi, không biết sống chết thế nào, trong lòng nó hoảng sợ, bàn tay cầm kiếm run lên, định chạy đến xem xét đồng bạn nhưng lại không dám di động, sợ Lý Tam đã chuẩn bị sẵn thừa cơ tấn công, đành nghiêng răng trắn tĩnh, trừng mắt nhìn địch nhân, có điều lệ nóng trào ra khóe mắt.

“Điện phán, vì sao?” Trương Úy vừa kinh hãi vừa phẫn nộ, quay lại tựa lưng vào Đường Mật, chỉ kiếm sang phái Tôn Loan, lớn tiếng chất vấn, phẫn hận trong lòng gã dâng tràn, lời nói cũng không được liền mạch.

Tôn Loan không thềm để ý đến hai kiếm đồng, bước tới hai bước, lạnh lùng nói với Lý Tam: “Người mau đi đi, ở đây có ta xử lý, chốc nữa cửa đóng sẽ có Mục Hiến đến tuần tra, gặp lão thì phiền đấy.”

Lý Tam không ngờ lại đột ngột xảy ra biến cố này liền dốc mười phần sức mạnh xuất kiếm bổ vào Đường Mật, cho rằng tiểu nha đầu không dám ngạnh tiếp, chỉ cần nó né tránh là sẽ cướp đường thoát thân. Ai ngờ Đường Mật cứng đầu lên rồi thì không ai lay chuyển được, dù biết kiếm khí của Lý Tam như bài sơn đảo hải đồ tới, sức mình không thể chặn nổi nhưng trong lòng quyết không thể để tặc tử này thoát, phải cầm chân hẳn cho đến khi Mục điện giám tới, bèn ngưng tụ toàn bộ nội lực vào tay cầm kiếm, thẳng thừng đón tiếp.

Tiếng kim loại va nhau chát chúa vang lên trong kiếm thất đóng kín, Đường Mật cảm thấy huyết khí trong ngực sôi trào, đứng không vững, phải ngồi phệt xuống. Lúc đó Trương Úy và Tôn Loan đang giao đấu kịch liệt, gã không thể nhìn xem Đường Mật có xảy ra chuyện gì không, miệng gầm vang: “Đường Mật, ta chặn điện phán, người đừng để hãn tẩu thoát.”

Lý Tam hất Đường Mật ngồi xuống, thuận thế tung cước đá nó văng khỏi khung cửa sắt. Đường Mật nghe tiếng Trương Úy kêu to, cố nén huyết khí dâng lên họng, nghiêng răng bò dậy, bước được bước đầu tiên, nó chợt thấy dưới chân hụt hẫng, bổ nhào về phía trước. Cùng lúc một đạo hồng quang từ vực kiếm bay lên, đập vào ngực khiến nó cảm thấy ngực ầm lên, huyết khí hòa hoãn hẳn, tuy loạng choạng nhưng không ngã xuống. Nó sờ lên ngực, hóa ra cái lược tinh thiết đã quay lại, nó không nghĩ ngợi nhiều, nhắc chân lao theo.

Tôn Loan là điện phán nên không đành hạ thủ với trẻ con, vốn định thả Lý Tam đi rồi sẽ rời Thục Sơn, nên xuất thủ lưu tình, chỉ có ý cầm chân Trương Úy. Ai ngờ hai kiếm đồng này lại như ba ba trong ao, cắn vào là không nhả ra. Y tận mắt thấy cô bé như búp bê bị đánh ngã xuống đất, rõ

ràng thụ nội thương nhưng lại bỏ dẫy đuổi theo Lý Tam, còn bản thân bị thiếu niên này rập mắt to quẩn chân không thể thoát đư

THỰC SƠN THIẾU NIÊN

Hạ Sinh

www.dtv-ebook.com

Quyển 1 Chương 41

Chân Tướng

Đường Mật ra khỏi kiếm thất, thấy bóng Lý Tam chạy nhanh dọc thông đạo, liền đề khí định thi triển khinh công, mới phát hiện nội tức bất ổn, vội đổi thành Ma La vũ không cần nhiều nội lực cũng thi triển được. Quả nhiên võ công do tà ma sáng tạo ra cực kỳ nhẹ nhàng, một chút nội lực cùng với thân hình biến hóa là nó lướt đi như bay.

Sắp đuổi kịp, nó tuốt kiếm đề khí nhảy bật tới, đâm vào bối tâm Lý Tam. Hắn đang chạy nhanh, cộng thêm Đường Mật không hề hành động như các hiệp khách trong phim ảnh, luôn hô to kinh thiên động địa “chạy đi đâu” khi đuổi theo địch mà vô thanh vô tức áp sát, nên tất nhiên hắn không phòng bị nhất kiếm của nó. Sắp đắc thủ, trong óc Đường Mật lại loáng qua ý niệm: Đâm nhất kiếm này xuống, ta sẽ sát nhân. Nó nghĩ vậy, không đành hạ thủ, mũi kiếm chệch đi, đâm vào tay trái Lý Tam.

Lý Tam bị đâm trúng, kinh hãi lao tới, mũi chân trái điểm xuống đất, chân phải làm trụ quay tròn, ngoắt lại tuốt nhuyễn kiếm ra chặn Vị Sương kiếm. Đường Mật biết không thể ngạnh tiếp với gã tạp dịch nổi vòng mạch máu kia, liền dựa vào bộ pháp linh hoạt của Ma La vũ mà giao đấu, hi vọng cầm chân được một lúc, đợi Mục Hiến tới.

Thông đạo không hẹp lắm, đủ cho năm sáu người đi hàng ngang, công phu Ma La vũ của nó trải qua huấn luyện đặc biệt của Mộ Dung Phi để thi

triển trong không gian của hai mươi khối gỗ lơ lửng, thành ra công phu của Lý Tam hơn hẳn nhưng vẫn bị nó cầm chân thành công.

Đang lúc giao đấu, Đường Mật chợt có cảm giác khí lạnh ập tới sau lưng, tuy nó không có kinh nghiệm đối địch, chỉ dựa vào trực giác cũng biết có binh khí đâm tới, liền thụp người xuống, cảm giác vai trái bị vật nhọn đâm vào. Khoảnh khắc đó, nó không thấy đau, chỉ thấy vật gì đó lạnh ngắt đâm vào huyết nhục, sau đó mới nhói buốt lên tận óc. Kẻ đánh lên không đánh trúng nơi yếu hại, lại bạt kiếm đâm tiếp. Đường Mật lăn dưới đất một vòng, tay phải cầm kiếm chống xuống đất, loạng choạng đứng dậy, giơ kiếm ngang ngực, giận dữ nhìn địch nhân.

Trước mặt nó lúc ấy có hai địch nhân, một là Lý Tam, một là Tôn Loan vừa đến ra tay đánh lên. Đường Mật thấy Tôn Loan, nhất thời quên cả đau đớn, gầm lên: “Đầu to đầu, lẽ nào người giết y rồi, người không xứng là điện phán.”

Gương mặt trẻ trung của Tôn Loan hiện lên nét nanh ác, không đáp câu hỏi của Đường Mật mà lạnh lùng bảo: “Ta vẫn bảo các người nhìn quen quá, hóa ra là mấy đứa nhóc luyện võ công tà ma. Lần trước các người phá hoại việc tốt của bọn ta, lần này lại xen vào khiến sự tình rối hết lên, coi như tự tìm lấy cái chết.”

Đường Mật chỉ nghĩ đến một việc, có lẽ Trương Úy đã ngộ hại, đầu óc nó hỗn loạn, không hiểu đã phá hỏng việc tốt nào, liền nói đầy phẫn hận: “Các người giết kẻ vô tội mới là hành vi của tà ma. Dù gì bằng hữu của ta cũng bị các người giết rồi, một mình ta chẳng có gì phải sợ nữa. Hôm nay các người muốn ra khỏi đây, cứ bước qua xác ta.”

Tôn Loan hừ lạnh: “Yên tâm, vốn ta không định để người sống sót rời khỏi đây.” Dứt lời kiếm của y xuất thủ.

Đường Mật vốn bị nội thương, miễn cưỡng đấu với Lý Tam đến giờ, cộng thêm cơn đau từ trên vai, liên tục chảy máu, đứng còn không vững, thấy kiếm của Tôn Loan đâm tới, nó giơ kiếm lên đỡ nhưng trong lòng cũng biết chỉ là lần giầy giụa vô dụng, đỡ hay không chỉ khác nhau ở chỗ chết sớm hay muộn mà thôi. Nhưng kiếm của nó và Tôn Loan không chạm vào nhau, một cây phi kiếm trắng bạc nhanh hơn nó một bước chặn lại. Nó nhận ra cây kiếm đó, vui mừng quay lại gọi: “Điện giám.”

Ở đầu thông đạo có một bóng người mặc áo xám đang vung tay phải cách không ngự kiếm, gương mặt sương gió đó cùng con mắt trắng ánh lên lạnh lẽo, trừ điện giám Ngự Kiếm đường Mục Hiến còn ai nữa. Đường Mật nghe lão nói: “Đường Mật, lùi lại sau lưng ta.”

Nó định chạy đến nhưng nhuyễn kiếm của Lý Tam lại công tới, không cần nó đỡ, cây phi kiếm vừa đấu với Tôn Loan vòng lại chặn hộ nó. Sát na đó, Tôn Loan nhận ra cơ hội, phóng phi kiếm trong tay đâm vào Mục Hiến không có binh khí hộ thân. Lão giơ tay trái, trong không khí tựa hồ xuất hiện một bức tường vô hình, cây kiếm bay đến trước mặt lão liền dừng lại, không nhúc nhích nổi nửa phân.

Tôn Loan không ngã lòng, dốc sức ngự kiếm, hi vọng đột phá được pháp thuật phòng ngự của Mục Hiến, không ngờ cây kiếm cứ ì ra trên không, không mảy may nhích động, ngược lại trong tâm y nổi sóng. Lúc đó y mới biết mình không phải địch thủ của Mục Hiến, bèn búng người lao vào Đường Mật đang chạy đến chỗ Mục Hiến, vỗ mạnh một chưởng vào cổ nó.

Mục Hiến đành thu thuật phòng ngự lại, lách mình tránh khỏi phi kiếm, lướt tới bảo vệ Đường Mật, đồng thời tay phải vẫy lên không thu hồi phi kiếm. Tôn Loan liệu trước lão sẽ bảo vệ kiếm đồng, liền quát to với Lý Tam: “Người còn không mau chạy?”

Lý Tam thấy phi kiếm quay cho hắn như tử chột rút lui, không kịp định thần đã nghe tiếng quát to đó, như tỉnh mộng nhắc chân chạy đi. Mục Hiến đuổi tới, vung kiếm gạt Tôn Loan ra, cùng y giao đấu. Đường Mật biết lão không thể phân thân, liền đề khí, tập trung tâm lực, phóng phi kiếm xong, chân nó nhũn ra ngã xuống.

Ngự Kiếm đường vốn là bản lĩnh khó học, Ngự Kiếm đường của kiếm đồng như Đường Mật thật ra chỉ đạt đến mức khiến bảo kiếm lơ lửng trên không, không có tác dụng đối địch. Nhưng Lý Tam đang chạy cầm đầu cầm cổ, không tránh được cây kiếm Đường Mật ném tới. Vị Sương là danh kiếm sắc bén cực độ, lực đạo tuy không lớn nhưng cắm sâu vào đầu gối hắn, bịch một tiếng, hắn ngã nhào.

Tôn Loan biết đại thế đã qua, dùng đầu tiếp với Mục Hiến cũng không còn hy vọng, nên dốc hết sở học liều mạng tấn công Mục Hiến mấy chiêu, bức lão lùi nửa bước, lại công thêm một hư chiêu, thân hình lắt nhanh nhảy khỏi vòng chiến, lao về hướng lối ra địa cung.

Mục Hiến không đuổi theo Tôn Loan mà lướt tới Đường Mật dậy, điểm huyết cầm máu cho nó, rồi đẩy một làn chân khí vào giúp nó ổn định nội tức. Đường Mật cảm giác thân thể dễ chịu, chỉ vào thân ảnh bám lấy bức tường, lê cái chân bị thương: “Điện giám, đừng tha cho hắn, hắn lấy Huyết Ảnh lưu ly.”

Mục Hiến hơi biến sắc, đỡ Đường Mật ngồi vững rồi liền vung tay chụp lấy cổ áo Lý Tam. Hắn tuy trọng thương nhưng sức mạnh kinh nhân, xoạt một tiếng, y phục sau lưng bị Mục Hiến xé rách một miếng to, cả người hắn bổ tới phía trước, ngã nhào xuống.

Mục Hiến liền chỉ trường kiếm vào Lý Tam nằm dưới đất, rút lên: “Nói, ngươi tên gì, ai bảo ngươi trộm Huyết Ảnh lưu ly?”

Lý Tam bĩu môi: “Ta tên Lý Tam, không ai bảo mà ta tự đến.”

“Điện giám, hẳn biết công phu Thục Sơn.” Đường Mật nói.

Mục Hiến nhú mào, chất vấn: “Người học từ đâu?”

“Tự học, mỗi ngày ta quét dọn đều xem các kiếm đồng luyện võ, xem nhiều là biết thôi.”

Cùng lúc, một giọng nói chen vào: “Đại ca, xảy ra chuyện gì? Ai đây?”

Mục Hiến ngẩng nhìn, ở đầu lối vào có một người đang đứng, chính thị đệ đệ song sinh Mục Hoảng có gương mặt giống hệt lão, liền bảo: “Kẻ trộm Huyết Ảnh lưu ly, tựa hồ là tạp dịch Ngự Kiếm đường.”

Trong lúc nói, Mục Hoảng đã đến trước mặt Đường Mật và Mục Hiến, hơi cúi xuống quan sát Lý Tam, rồi quay lại bảo Mục Hiến: “Đệ biết hẳn là ai.”

“Hả, là ai?” Mục Hiến hơi kinh ngạc, hỏi.

“Hẳn là...” Mục Hoảng chưa dứt lời, đột nhiên xuất thủ, tổng mạnh một chưởng vào ngực Mục Hiến, thân thể Mục Hiến như lá khô dạt về phía sau, nhẹ nhàng đáp xuống đất.

Đường Mật thấy tình cảnh đó, kinh ngạc đến nỗi không thốt thành tiếng, ngẩn ra nhìn hai người, hoàn toàn không biết nên phản ứng thế nào.

Hai người đó, một đen một xám, hai gương mặt giống nhau đều giận dữ, hồi lâu không nói gì.

“Không ngờ người lại thật sự xuống tay với ta.” Sau rốt Mục Hiến lên tiếng.

“Ta cũng không ngờ người lại phòng bị ta.” Mục Hoảng cười nhạt lắc đầu: “Tiếc rằng dù người vận khí chuẩn bị sẵn nhưng một chưởng đó vẫn thương tổn được người.”

“Đúng, là ta nhìn nhằm người, không ngờ người hạ thủ nặng như thế.”
Gương mặt Mục Hiến hơi đỏ lên, tựa hồ nội tức bất ổn.

“Vốn không chỉ thế, nhưng ta vẫn e dè võ công của người, sợ xuất thủ nhẹ thì sau này không còn cơ hội.” Mục Hoảng lại hỏi: “Sao người lại nghi ngờ? Từ khi nào? Quả thật người thâm tàng bất lộ.”

“Người khổ tâm sắp đặt như vậy, lúc hành sự lại cẩn thận, sao ta có thể nhìn thấu. Chỉ tiếc là...” Mục Hiến nói đến đây cố ý dừng lời, tranh thủ thời gian điều chỉnh nội tức.

Mục Hoảng sầm mặt: “Tiếc cái gì?”

“Tiếc là ta quá hiểu người.” Mục Hiến trông sang Đường Mật ngồi tựa vào tường, đánh giá tình thế rồi bảo: “Lúc hài tử này nhắc nhở, đích xác ta không lần ra mục đích đằng sau sự việc là gì. Dù hôm nay thấy kẻ ăn cắp Huyết Ảnh lưu ly, ta cũng không lập tức liên hệ với việc xảy ra từ mấy tháng trước, nhưng người lại xuất hiện ở đây. Hoảng à, kẻ muốn lấy được Huyết Ảnh lưu ly nhất trên đời chỉ có người mà thôi.”

Mục Hoảng hơi biến sắc: “Người đoán được rồi, sao không xuất thủ?”

Ánh mắt Mục Hiến hơi mờ đi, thở dài gần như không thể nghe rõ: “Vì chỉ là suy đoán, ta hy vọng mình lầm.” Lão ngừng một chốc rồi tiếp tục nói: “Ta luôn nhớ lúc người còn nhỏ, chỉ chừng bảy, tám tuổi, vì bị coi là đời sau của tà ma, kết quả có người thả chó đen ra cắn chúng ta, lúc đó ta chỉ làm được một việc là ôm người vào lòng cha chở. Người đã khóc mà nói rằng, đại ca, đệ sẽ báo thù cho huynh. Nhưng sau đó chúng ta gặp con chó ấy bị sa bẫy thả trên núi, người lại tha cho nó. Ta vốn cho rằng tận đáy lòng người là trái tim nóng ấm.”

Mục Hoảng nghe kể lại chuyện cũ, thần sắc hơi hòa hoãn, khẩu khí vẫn lạnh lùng: “Ta tha cho con chó chỉ vì ta biết đối tượng cần trả thù là chủ

nhân của nó. Nhưng sau cũng ta cũng tha cho hắn vì khi ta đủ sức mạnh thì kẻ đó trở nên nhỏ nhoi như hạt bụi trong mắt ta, không đáng cho ta ra tay.”

Dứt lời Mục Hoảng từ từ rảo bước đối diện với nam tử áo xám có gương mặt giống y, trong người cùng chảy một dòng máu, cơ hồ là cái bóng dưới dòng nước của y. Ngừ khí y thốt lên đờm tiếc nuối: “Hiển à, ta thật không hy vọng lại đến nước này với ngươi, nhưng ngươi chặn đường ta.”

Đường Mật không biết thương thế của Mục Hiến thế nào nhưng hiểu rằng thêm được tí thời gian nào hay tí ấy, liền lớn tiếng: “Tông chủ, ta biết, để ta chết mà hiểu rõ, có được không?”

Mục Hoảng dừng bước, đuôi mắt liếc nó, hỏi Mục Hiến: “Ban nãy ngươi nói hài tử này nhắc nhở ngươi, có phải nhắc là đề phòng ta không?”

“Không, chúng nhắc nhở ta việc về Xích phong tứ dực xà, việc kiếm đồng bị Áo điệp tấn công và kho thuốc bị mất trộm đều do ai đó giở trò. Bất quá ngươi vẫn cao hơn một nước cờ, ta không tìm ra kẻ chủ mưu là ai.” Mục Hiến cố ý kéo dài thời gian: “Việc này chắc ngươi chuẩn bị lâu rồi.”

“Không lâu lắm, còn nhớ không, có lần ngươi cùng ta uống rượu, nhắc đến một công dụng không ai biết của Lục âm địch, không chỉ thống chế được yêu vật mà có cả tác dụng với bán yêu, khiến chúng ngủ say hoặc tỉnh lại. Từ lúc đó ta đã bắt đầu tính kế cho việc này.”

Đường Mật nghe thấy ba chữ Lục âm địch, nhớ rằng Ngọc Diện từng nói người áo xám ăn trộm vật này. Sau đó nó hỏi nàng ta Lục âm địch có tác dụng gì, Ngọc Diện đáp: “Có năm âm là cung, thương, giốc, chủy, vũ, còn âm thứ sáu chỉ có yêu vật mới nghe được, thành ra Lục âm địch là cây địch để khống chế yêu vật.” Lúc đó nó không hiểu gì, cho rằng người áo xám ăn cắp cây địch để khống chế Xích phong tứ dực xà, nhưng việc xảy ra tối hôm lễ thọ Đọa Thiên, Xích phong tứ dực xà đã xuất hiện mấy lần, nên

nó không hiểu được. Hiện giờ nó được hai gương mặt giống hệt nhau bổ sung chỗ còn thiếu trong các manh mối, thì chân tướng coi như bày ra trước mặt.

“Hóa ra là thế,” nó lớn tiếng: “Mục tông chủ muốn lấy được Huyết Ảnh lưu ly giấu trong kiếm thất, nhưng chìa khóa chỉ chương môn mới có, thành ra mới định tìm cách đoạt lấy ngôi chương môn. Nhưng ông tự biết võ công không địch nổi Tiêu chương môn, biết được Lục âm địch có tác dụng với bán yêu, liền mượn cơ hội điện giám không phòng bị với mình, điện giám lại là người ‘tam bôi đảo’, nhiều lần chuốc say điện giám, ăn trộm chìa khóa địa cung đi lấy Lục âm địch. Ban đầu ông định không chế Xích phong tứ dực xà, để bọn Hoàn Lan lấy được bảo vật khiến các kiếm đồng vào Ảo hải trong ngày mừng một, rồi bị Ảo điệp đả thương. Lần ăn trộm địch đó, ông gặp phải Ngọc Diện, cũng là ngày hoạt sâm chín, ông khiến chúng ngủ tiếp để Thục Sơn không phối chế được Cửu vinh hồi thiên đan, chương môn buộc phải vận công cứu người. Lúc tỷ võ, vì ông chuẩn bị trước, công lực khôi phục nhanh hơn người khác, sẽ dễ dàng lên ngôi chương môn, lấy được chìa khóa kiếm thất.”

Vẻ mặt Mục Hoảng tỏ vẻ thú vị, lần đầu tiên quan sát nó kỹ càng: “Đúng là tiểu nha đầu thông minh, ta vốn cho rằng sự tình bị các người làm loạn chỉ vì xảo hợp, không ngờ người hiểu rõ đến thế. Xem ra ta đánh giá quá thấp mấy tên nhóc các người, nói xem, người còn nhìn ra được gì nữa?”

Đường Mật vẫn không hiểu sao lại dính vào kế hoạch của Mục Hoảng, cũng như vì sao sau cùng lão lại từ bỏ việc tranh đoạt ngôi chương môn. Nhưng nó nhận ra lão dừng chân, nhìn nó có phần hứng thú, bèn vắt óc nghĩ ra gì đó kéo dài thời gian: “Ta biết ông không dám thật sự lấy Lục âm địch đi vì biết Mục điện giám có thói quen kiểm tra bảo vật trong địa cung, nếu để ông ấy biết chuyện Xích phong tứ dực xà, vạn nhất sinh nghi có kẻ cố tình thao túng yêu xà thì sẽ xem còn ‘Lục âm địch hay không. Nên ông

bày bố mưu kế, hi vọng hơn hết là khiến mọi sự trông có vẻ ngẫu nhiên, không thể tìm ra chứng cứ. Lần nào ông cũng trả lại cây địch, còn cố tình mặc áo xám, dù ban đêm có bị bắt gặp thì đa số mọi người sẽ cho rằng đấy là Mực điện giám, đúng không?”

Mục Hoảng đến gần Đường Mật thêm một bước, thần sắc khó nhận ra là giận hay vui: “Tiểu nha đầu người thật ra lai lịch thế nào?”

Đường Mật mắng thầm: bà cô người xuyên việt về đây, người có biết xuyên việt là cái gì không hả, đại thúc cổ đại? Ngoài miệng lại nói: “Không nhớ, được tông chủ Cổ Thanh Thành đưa từ trong núi về.”

Mục Hoảng cười ha hả: “Nếu đúng thế thì thật ý trời không cho Hoảng này thành đại sự.” Đoạn lại nhìn Mục Hiến: “Nhất định người lấy làm lạ sao ta lại bỏ ý tranh đoạt ngôi chưởng môn?”

“Đúng, vì sao? Hại ta lúc đó cho rằng mình suy đoán nhầm lẫn gì đó.” Đường Mật nói: “Đằng nào cũng chết, để ta chết mà không mơ hồ.”

“Được, để cho người hiểu rõ, lúc người học binh pháp, Diêm Giai Chi có cho các người biết là trong thiên hạ không có tướng quân nào chiến thắng mãi không?”

“Vì dù tính toán thế nào cũng không tính hết được bất ngờ.”

“Đúng, bất ngờ.” Mục Hoảng hơi cảm thán: “Bất ngờ thứ nhất, ta không ngờ trong đàn Xích phong tứ dực xà lại có một con mang ngọn đèn Ma La vũ, càng không ngờ các người vừa nếm mùi với yêu xà mà lại dám vi phạm lệnh cấm. Kết quả, vốn ta hi vọng việc về Xích phong tứ dực xà chỉ thu hút chú ý của kiếm đồng chứ không phải điện giám của các người, nhưng các người thi triển Ma La vũ trong lúc biểu diễn sư hí, thành thử chưởng môn cũng chú ý. Như thế, nếu liên kết các việc lại, rất có thể mọi người sẽ sinh nghi.”

Đường Mật coi như đã hiểu, thầm nhủ nếu Mục Hoảng vì thế mà tức giận, tung một chưởng giải quyết nó thì thật oan uổng.

“Bất ngờ thứ hai, dù thế nào cũng là ta tính sai. Vốn ta tưởng để Tư Đồ Thận lấy cặp Cửu vinh hồi thiên đan của cha hẳn rồi thì Lý Tam sẽ dễ dàng lấy cặp. Ai ngờ Tư Đồ Thận lỗ mãng như vậy, tùy tùy tiện tiện sử dụng mất, kết quả nhân lúc lễ thọ Đọa Thiên, Ngự Kiếm đường vắng người, Lý Tam ba lần vào lấy trộm Cửu vinh hồi thiên đan mà không có. Tiểu nha đầu, người không hẳn nói đúng hết, tối hôm lễ thọ ta lấy cặp Lục âm địch vì tạm thời không muốn hoạt sâm xuất hiện, thứ hai là để một kiếm đồng đi đơn lẻ, đánh thức hoạt sâm quanh khu vực kiếm đồng đó tìm rồi hoạt sâm bị tiếng ca dụ ra, ta sẽ phối chế được thuốc. Tiếc là những việc đó đều bất đắc dĩ, cướp sâm trộm thuốc như thế quá nổi bật. Thành ra ta cân nhắc mãi, cho rằng như vậy sẽ bị sinh nghi, sau cùng đã bỏ cuộc.” Mục Hoảng lại hỏi Mục Hiến: “Người nói xem ta lo lắng có thừa không? Từ lúc tỷ võ chưởng môn là người đã phòng bị ta?”

Mục Hiến gật đầu: “Không sai, tuy không biết là ai đang giở trò nhưng ta cũng có bố trí. Chỉ là người xử lý hay lắm, cố ý khiến Hoàn Lan nhìn thấy người áo xám, nên lúc biết kết quả tỷ võ, thật sự ta hơi nghi ngờ chưởng môn.”

Mục Hoảng mất hứng với Đường Mật, lại tiếp lời với Mục Hiến: “Cuối cùng ta thuyết phục được Tôn Loan, bằng không phải giết mấy kiếm đồng này để trút hận. Người xem, đáng tiếc biết bao, nếu không vì những việc đó thì mưu đồ của ta đã thuận lợi hoàn thành, hiện tại chúng ta cũng không phải thế này.”

Mục Hiến đáp dứt khoát: “Người sai rồi, sau cùng vẫn sẽ thế này. Dù người dựa vào thân phạm chưởng môn thuận lợi lấy được Huyết Ảnh lưu ly, ta cũng sẽ không để người thoải mái giết chóc. Người biết rõ Đọa Thiên đại nhân chế tạo ra Huyết Ảnh lưu ly có công dụng giám định ai mang ma huyết trên mình nhưng ngài vẫn cất nó đi cũng chỉ vì không muốn kẻ vô tội

bị đồ sát. Người làn thế lễ nào không phải là Ma vương? Đừng đem chiêu bài trừ ác giúp thiện ra làm cái cớ gây dựng vây cánh, như thế thì người ngụy quân tử đến mực cười.”

Cả đời Mục Hoảng hận nhất nghe đến hai từ Ma vương, liền nổi giận: “Người và Tiêu Vô Cực cứ ôm lấy mớ lý lẽ cổ hủ đi, rõ ràng người thấy chuyển thế của Đọa Thiên đã chết, hai năm rồi thì còn kỳ vọng gì? Người chống mắt lên mà xem, kết giới ở dãy bậc đá yếu đi rồi, giờ cả ta và người đều mở được. Còn nữa, người có cảm thấy không, sức mạnh ở địa cũng cũng yếu đi. Người không hiểu hử, cứ thế này, thế giới sẽ biến đổi. Hôm nay ta phải làm thế, dù là người chặn ta cũng chỉ có đường chết.”

Dứt lời, kiếm của Mục Hoảng được tuốt ra, đâm vào gương mặt y hết mình với khí thế dõng dạc.

Đây là lần thứ hai trong đời Đường Mật được thấy cao thủ giao đấu. So với lần này, tỷ võ chương môn khác nào cuộc biểu diễn điểm tới là dừng. Nó xem hai cao thủ lao qua lao lại vun vút trong thông đạo không lấy gì làm rộng rãi, kiếm phong va nhau chan chát, kiếm khí lạnh lẽo ràn rạt tỏa ra, mới hiểu hóa ra cao thủ liễu mạng giao đấu là thế này. Mỗi chiêu công ra đều quyết đoán, phảng phất không cần lối rút lui, chỉ cần một chiêu là chế ngự được địch thủ, một khi bị chặn lại thì chiêu thức sắc bén cực độ đó lại nháy mắt đã biến đổi, hoặc công hoặc thủ, hoàn toàn không ngưng trệ.

Đang lúc nó bị trận đấu giữa hai đại cao thủ thu hút hết tâm thần, vô ý nhìn thấy một thân ảnh vẫn co rúm ở góc tường động đậy, thầm nhủ không ổn, lớn tiếng gọi: “Điện giám cẩn thận.”

Nhưng đã muộn, cơ hồ cùng với tiếng kêu của nó, nhuyễn kiếm của Lý Tam đâm vào bụng Mục Hiến. Gương mặt đầy huyết quản nổi vồng lên hiện rõ nụ cười xiêm nhỉnh, nói với Mục Hoảng: “Tông chủ, tiểu nhân...”

Mục Hoảng không đợi hần nói hết, vả ngay một cái đích đáng vào mặt hần, Lý Tam ngồi phệt xuống, máu cùng hai cái răng phun ra. Tiếng gầm giận dữ của Mục Hoảng vang vọng trong thông đạo: “Sao người dám đả thương hần, sao người dám?”

Lý Tam co rúm người lùi lại, lẩm nhẩm giải thích: “Tiểu, tiểu nhân muốn giúp tông chủ.”

Mục Hoảng chưa tan cơn giận, trường kiếm run rẩy chỉ vào ngực Lý Tam, rít lên: “Người là kẻ nào, trước mặt ta người còn chưa có tư cách cầm kiếm, trên đời chỉ mình ta có tư cách giết hần.” Lão nhìn thấy ngực Lý Tam ướt đầm, vì áo bào màu đen nên thoát nhìn khó thấy, liền chỉ mũi kiếm vào nơi gồ lên trên ngực hần, chất vấn: ‘Việc gì hả, Huyết Ảnh lưu ly đâu? ’

Truyện "Thục Sơn Thiểu Niên " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc ()

Lý Tam cúi đầu, nhận ra ngực ướt đầm, hoảng hốt móc ra một viên lưu ly có vết nứt ngoằn ngoèo trên bề mặt, dịch thể đỏ lòm từ trong viên lưu ly theo đó chảy ra. Hần hoảng sợ, vội móc một viên khác ra, cũng vân như thế, móc liền năm viên mà không viên nào còn nguyên. Hần biết có xem nữa cũng vô dụng, liền ngẩng lên ấp úng: “Tông, tông chủ, tiểu, tiểu nhân bị chúng làm ngã hai lần, tiểu, tiểu nhân...”

Lý Tam nhắm mắt, cho rằng Mục Hoảng không tặng cho hần một chưởng thì cũng một kiếm vào ngực, ai ngờ Mục Hoảng ngửa mặt cười ta, âm thanh vọng mãi không dứt trong thông đạo.

Hồi lâu, y tắt cười, nhìn người áo xám ngồi dưới đất: “Người nói đi, ta tính toán mọi bề, nào ngờ trời không chiều ta, lẽ nào thiên hạ này sẽ biến đổi?”

Dứt lời, y vung kiếm định chém Lý Tam: “Để hần bồi táng người, coi như đã tận tình.”

Mục Hiến đã điểm huyết chỉ huyết, nhưng bị thương vào chỗ yếu hại, lão không dám động đây, chỉ khẽ nói: “Hà tất như thế, người biết chắc hẳn không sống được mấy hơi nữa.”

Vì trọng thương nên giọng Mục Hiến trầm hẳn, nhưng trong thông đạo nhỏ hẹp này, ai cũng nghe thấy rõ ràng. Giọng nói từ tốn, hơi ngập ngừng đó cất lên: “Dấu ấn màu vàng trên huyết thái dương ấy là gì? Là pháp thuật của tà ma, nghe nói Ma vương từng dùng để khiến sức mạnh của một người bộc phát trong thời gian ngắn, rồi sẽ chết ngay.”

Mục Hiến nói ra những lời này mà không nhìn ai, nhắm mắt lại như đang dưỡng thần. Lý Tam lại run lên, đổi hẳn tư thế co ro thành nhìn Mục Hoảng chăm chăm, lớn tiếng: “Tông chủ, không phải ngài bảo rằng pháp thuật đó để giúp tôi gia tăng công lực sao?”

Mục Hoảng thu kiếm lại, nhìn Lý Tam, khóe môi hiện rõ nụ cười trào phúng: “Không sai, để tăng công lực cho người, chẳng phải thế sao? Bằng không người xuất được nửa chiêu sao? Không đáng là đối thủ của mấy kiếm đồng này.”

“Nhưng chết thật nhanh là thế nào?” Giọng Lý Tam hơi khàn đi.

“Trên đời có được tất có mất, lấy đâu ra sức mạnh tự nhiên mà có. Nếu trách thì trách bản thân người vô dụng, lúc thi triển pháp thuật, ta đã bảo người chưa đến lúc vạn bất đắc dĩ thì đừng sử dụng.”

Đường Mật thấy ánh sáng khác lạ lóe lên trong mắt Lý Tam, liền máy động, hiểu rằng Mục điện giám nói ra những lời đó nhằm ly gián, Lý Tam chính là hy vọng sống sót duy nhất, nó bèn lớn tiếng: “Đừng nói láo rằng người thi thổ pháp thuật nhằm giúp hãn vạn nhất gặp kẻ địch, khó lòng chống cự thì giở sát chiêu ra. Với người thì chỉ cần hãn lấy được Huyết Ảnh lưu ly là đủ, hãn chẳng qua là con cờ người muốn vớt lúc nào thì vớt.

Cái gì mà nổi danh giang hồ, chẳng qua là lời phỉnh nịnh người mới cho hẵn mà thôi.”

Lý Tam nghe thế, không hiểu lấy đâu ra sức mạnh, lê cái chân bị thương, nhảy bật lên lao vào Mục Hoảng.

Mục Hoảng vung kiếm gạt nhát kiếm của Lý Tam, không thèm giải thích, lật cổ tay đâm địch thủ. Kiếm pháp của Lý Tam cách lão cả ngàn dặm nhưng lúc đó sức mạnh của hắn vô tận, hoàn toàn theo lối đồng quy vu tận, liên ba chiêu mà Mục Hoảng không thể lấy được mạng hắn.

Đường Mật đứng ngoài xem nóng lòng, lén đến cạnh bên Mục Hiến: “Điện giám, Lý Tam hình như không thể thắng được.”

Mục Hiến mở mắt, bình tĩnh nói: “Tận lực mà thôi, sau đó phải trông vào mệnh trời.”

Trong lòng chìm hẳn xuống, hơi hướm tử vong đang đến gần liên tục tràn tới. Nó nhớ lại vừa nãy còn tỏ vẻ anh dũng nói: “Bước qua xác ta đã.” Nhưng lúc đó, vì nghĩ đến Trương Úy và Bạch Chỉ Vi đã chết, toàn thân nó như bốc cháy, cái chết hình như chỉ là vung đao sao cho thống khoái, không phụ sát na huy hoàng của tuổi trẻ. Còn bây giờ, nó trầm tĩnh lại, khi tử vong đến gần, xòe đôi cánh đen khổng lồ ra mà nó chỉ biết trơ mắt chờ đợi, trái tim nó nghẹn lại, run rẩy không ngừng.

Ngay lúc đó, khí lạnh quen thuộc dâng lên trong lòng nó.

Nguy hiểm, có nguy hiểm gì đó, trực giác cảnh cáo nó cần phải đi ngay, cũng như hai lần trước xuất hiện cảm giác này.

Nó kinh hoảng ngẩng nhìn hai người đang quyết đấu, trường kiếm của Mục Hoảng vạch qua yết hầu Lý Tam, máu văng tung tóe thành một đường cong rực rỡ trên không. Thân thể Lý Tam đổ xuống như cây chuối bị dao

phạt, liên tục co rút rồi biến thành một cái xác khô đen xì, lặng lẽ nằm trong lớp áo choàng đen.

Nhưng nó kiểm pháp kịp sợ hãi, sát ý thân thuộc lại giáng lâm. Nó nhìn quanh đấy, một thân ảnh to lớn đứng ở trong thông đạo. Là một võ tướng không đầu, mình mặc khôi giáp rách nát, toàn thân đầy vết thương.

“Thi vương.” Nó ré lên, hoảng hốt hỏi Mục Hiến: “Điện giám, sao Thi vương lại ở đây?”

Yêu vật xuất hiện ở đây hình như cũng nằm ngoài dự liệu của Mục Hiến, lão ngẫm nghĩ rồi đáp: “Địa cung không phải do Đọa Thiên đại nhân xây dựng mà là di tích của người xưa, rộng hơn người tưởng tượng nhiều, trong đó có những nơi chúng ta chưa từng biết tới rất có thể ẩn tàng yêu vật. Đọa Thiên đại nhân dùng phép thuật bảo vệ khu vực Ngự Kiếm đường, rồi gắn huỳnh thạch lên tường chiếu sáng. Giờ như người cũng biết sức mạnh của đại nhân để lại đã yếu đi, yêu vật này có lẽ đã xuyên qua được kết giới.”

Đường Mật nhớ lại lần đầu tiên xuất hiện cảm giác này tại giờ học pháp thuật, lúc đó nó hoài nghi yêu vật đang lang thang gần Trí Mộc điện, liền nói: “Chắc yêu vật đã lang thang quanh đây lâu rồi.”

“Sao lại nói thế?”

Đường Mật biết có những chỗ không giải thích được, đáp hàm hồ: “Cảm giác.”

Mục Hoảng chỉ kiểm vào Thi vương: “Ma tướng Thi vương, hừ, giờ yêu vật cỡ này cũng vào địa cung được mà các người vẫn cứ ôm lấy di huấn của Đọa Thiên đại nhân, nực cười thật.”

Thi vương rõ ràng là yêu vật không có tai mắt, nhưng hình như nghe rõ, quay sang Mục Hoảng rồi lao bổ tới như Thái Sơn áp đỉnh.

Đường Mật nhìn chăm chăm Mục Hoảng và Thi vương đang giao đấu, lần đầu tiên không biết nên hi vọng bên nào thắng, hơn nữa theo tình hình thật sự không thể phán đoán ai sẽ nở nụ cười thắng lợi. Nó cảm giác rằng Thi vương này lợi hại hơn Thi vương nó và các đồng bạn gặp trong Ảo hải không chỉ mười lần. Lúc mới thấy Thi vương, đầu óc nó lóe lên ý nghĩ: yêu vật này sao lại đến đây? Nhưng khí thế và sức mạnh kinh nhân của yêu vật thể hiện ra với Mục Hoảng, ấn tượng từ mấy tháng trước của nó có mơ hồ hơn nữa thì cũng xác định được: Thi vương nó gặp lúc đó không thể hung mãnh thế này.

“Đường Mật, người cử động được hả?” Mục Hiến vừa chăm chú quan sát chiến cục, vừa nhỏ giọng hỏi.

“Có thể.”

“Người lên lại đây, cầm kiếm lên chuẩn bị. Hiện tại ta không thể động võ nhưng vẫn còn sức thi thố đôi chút pháp thuật. Chúng ta chờ thời cơ, lần này phải một đòn trúng ngay.”

Đường Mật quỳ dưới đất, từ từ lần đến chóc Vị Sương kiếm bị nó cầm vào đầu gối Lý Tam, giờ lăn lóc dưới đất. Cầm được kiếm vào tay, nó tự nhủ: “Lần này dù giết người hay yêu quái thì nhất định phải ra tay.”

Lúc nó ngẩng lên quan sát trận chiến, chợt phát hiện cục diện căng thẳng vừa nãy đã biến thành Mục Hoảng đang yếu thế. Nó biết Mục Hoảng là tông chủ Kiếm tông, kiếm pháp ảo diệu đến độ thiên hạ không mấy ai sánh được, còn được nghe Hoàn Lan nói rằng bội kiếm Phá Giáp của lão là chí bảo hiếm có, tự phá được thuật phòng ngự. Nó cho rằng trận này lão sẽ thắng, ai ngờ trường kiếm của Mục Hoảng chém vào hai tay Thi vương lại không mấy may sút mẻ.

Mục Hoảng cũng cho rằng Phá Giáp có thể thuật phòng ngự, kiếm pháp thiên hẳn về bá đạo, thích công hơn thủ, mỗi khi gặp kẻ không đủ khả năng

phòng ngự, chỉ đơn thuần lấy kiếm phòng ngự, lấy kiếm đấu với kiếm thì phần thắng nghiêng về lão nhiều hơn. Nhưng hôm nay đụng phải yêu vật phòng ngự cực độ như Thi vương, kiếm của Mục Hoảng không chỉ không đủ thương được mà còn bị lối đánh hoàn toàn chỉ công không thủ của yêu vật dồn ép càng lúc càng bị động.

Đường Mật vừa quan sát vừa nghĩ: Đây là lần đầu tiên Mục tông chủ phải phòng ngự. Sở trường của lão hoàn toàn bị áp chế, thật sự gặp phải khắc tinh rồi. Nó nhớ lại lâu rồi từng cùng Bạch Chỉ Vi đọc được trong sách rằng Thi vương là khắc tinh của thuật phá giáp, đúng là ông trời an bài khắc tinh của Mục Hoảng ở đây. Ý nghĩ đó lướt qua đầu óc, không hiểu sao, nó lại thấy không ổn, nhưng trận đấu đang đến hồi lâm ly, no không kịp nghĩ thêm đã hoàn toàn bị trận đấu sinh tử thu hút tâm thần.

Càng đấu lâu, thế yếu của Mục Hoảng càng lộ rõ, y phục lão có hai chỗ bị Thi vương xé rách, nhiều nơi trúng quyền. Đường Mật không khỏi nhìn sang Mục Hoảng, thầm nhủ: Điện giám nhất định nhìn rõ dấu hiệu bại trận của đệ đệ, ông ta định thế nào? Nhưng gương mặt Mục Hiến bình tĩnh như mặt biển, dù dưới đáy cuộn cuộn nhiều dòng chảy, bề mặt vẫn bình tĩnh.

Sau hơn ba trăm chiêu, thời khắc quyết định đã tới.

Mục Hoảng đã hơi mệt mỏi không phòng thủ kịp, ngọn quyền của Thi vương quét tới, bịch một tiếng đập vào đầu lão, trong tích tắc, cái đầu rời khỏi thân thể, đập vào bậc đá trong thông đạo, lăn thêm mấy vòng, huyết dịch đỏ lòm phun khỏi cổ như mưa trút xuống.

Thân ảnh đen ngòm gục xuống.

Thi vương quay lại nhìn Đường Mật, nó đột nhiên thấy rằng nếu yêu vật không có khuôn mặt biết biểu lộ này, nhất định sẽ nhìn nó với ánh mắt thù hận, khí lạnh dâng lên trong lòng buộc nó lùi lại mấy bước.

“Đường Mật, chỉ có một cách giết Thi vương. Yêu vật không phải không có mặt mà lấy vú làm mắt, lấy rốn thay miệng. Chốc nữa yêu vật quỳ xuống bất động, người đâm thủng rốn rồi cắt yêu vật làm đôi, chém vào eo.” Mục Hiến lớn tiếng nói với Đường Mật.

Lúc đó nó mới phát hiện phía dưới lớp áo giáp rách rưới của Thi vương, ở vị trí hai vú và rốn quả nhiên có kẽ hở rất nhỏ, bị lớp giáp che đi nên không nhìn rõ. Nó lấy làm kỳ quái: Vì sao chốc nữa Thi vương sẽ quỳ xuống bất động?

Nó nhìn Mục Hiến đầy nghi hoặc, lão nhắm mắt lẩm nhẩm gì đó, thoáng sau gương mặt lão dần biến hóa, nháy mắt đã hoàn toàn biến thành một nữ tử mỹ lệ.

Đường Mật gần như ngây ra, không phải vì lần đầu tiên nó thấy thuật biến thân, cũng không phải vì nữ tử được biến hóa ra quá đẹp mà vì đó là nữ tử nó từng thấy trong ngọn đèn đoạt được từ Xích phong tứ dực xà. Tuy dung mạo nữ tử trong đèn không rõ ràng nhưng nó khẳng định được hình dáng đó, phong vận đó nhất định là nữ tử đó, chỉ có thể là nàng ta.

Âm thanh áo giáp cọ vào nhau vang lên, Đường Mật ngoái nhìn, chỉ thấy Thi vương thiên hạ vô địch đột nhiên quỳ xuống.

Nó không kịp nghĩ vung kiếm đâm vào rốn Thi vương vốn không hề phòng bị rồi lại nhanh chóng xuất kiếm, xé yêu vật làm đôi. Thân trên Thi vương lắc lư, đổ sập xuống, thân dưới vẫn quỳ nghiêm trang, giữ nguyên tư thế kính cẩn.

Ma tướng Thi vương thiên hạ vô địch không kịp kêu lên, lạng lẽ siêu thoát hồng trần.

Đường Mật ngẩn ra một lúc mới nhẹ giọng hỏi đầy nghi vấn: “Điện giám, nàng ta là...”

Mục Hiến đã biến trở lại dáng vẻ vốn có, thần tình trịnh trọng gật đầu: “Đúng, nàng ta là Ma vương Hoa Tuyền, quân vương đời thứ mười tám của nước Triệu...”

Đường Mật không biết nên nói gì, lẩm bẩm: “Vậy, vậy Đọa Thiên đại nhân đã giết nữ nhân?”

Mục Hiến không nhìn nó, thản nhiên nhìn cái đầu giống hệt lão ở dưới đất, thông thả đáp: “Không phải, ngài giết địch nhân.”

Giọng nói không hề để lộ tình cảm, nhưng khí lạnh thấm vào lòng Đường Mật, thuận theo ánh mắt Mục Hiến, nó nhìn sang cái đầu, ý niệm mơ hồ từng lóe lên trong óc dần rõ ràng, hỏi: “Điện giám, thiên hạ có mấy Thi vương?”

Mục Hiến nhìn nó nghi hoặc, không hiểu sao lại hỏi thế: “Ma tướng Thi vương là yêu vật chí cường chí bá trong thiên hạ, tất nhiên chỉ có một.”

“Điện giám, có vật có sinh bệnh không? Vì nguyên nhân nào đó mà trở nên yếu ớt?” Nó nháy mắt, cổ ra vẻ ngây thơ.

Mục Hiến không hiểu sao nó lại hỏi một câu không ăn nhập gì như thế, nhưng vẫn kiên nhẫn giải thích: “Có thể vì bị người ta phong ấn sức mạnh, chứ sinh bệnh thì chưa từng nghe nói tới.”

“À, con biết rồi.” Đường Mật rủ làn mi dài, không nói gì nữa.

Sau rốt nó cũng khẳng định được một việc.

Cách đây khá lâu, Thi vương mà chúng gặp trong Ảo hải giờ đã gục ngã trước mặt nó.

Một việc còn lại, nó không thể khẳng định.

Tựa hồ có ai đó cố ý đem Thi vương khắc chế được Mục Hoảng vào địa cung, cũng như sắp sẵn đồ đao đợi tông chủ Kiếm tông.

Có khả năng đó không? Đường Mật nghĩ, hay là mình quá đa nghi?

Sát na cửa kiếm thất mở ra, Đường Mật hơi chùn bước, không phải là người đầu tiên bước vào. Nó theo Mạc Thất Thương đi vào, nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng nói sang sảng: “Mạc điện phán, Đường Mật đâu? Tiểu cô nương thế nào rồi?”

Tim nó đập mạnh, lao vào gọi: “Đầu to, đầu to.”

Trương Úy và Bạch Chỉ Vi đang ngồi xếp bằng dưới đất, hai tay Trương Úy để sau lưng Bạch Chỉ Vi, đang vận công liệu thương cho cô. Sắc mặt Bạch Chỉ Vi nhợt nhạt, hai mắt nhắm tịt. Đường Mật khẽ hỏi: “Chỉ Vi, sao rồi?”

Bạch Chỉ Vi khẽ nhếch khóe môi, sau rốt không nói gì. Mạc Thất Thương đặt tay lên mạch môn cô, nửa nói với Đường Mật, nửa với Tiêu Vô Cực ở sau lưng: “Tính mệnh không đáng ngại.”

Đường Mật và Trương Úy cùng thở phào, nhìn nhau cười ha hả.

Nụ cười sáng khoái đó khiến Tiêu Vô Cực cũng thoáng nở nụ cười: “Hai cô bé này nhất định phải lên Thuật tông dưỡng thương, tạm thời không về nhà.”

Lúc đó Đường Mật mới nhớ ra hôm nay ngũ đại điện thí toàn bộ kết thúc, các kiếm đồng được nghỉ xuân. Kỳ nghỉ này để chúng được về nhà gặp gỡ người thân trong độ xuân về, chỉ vì giao thông không thuận lợi nên dẫu đi ngựa hay xe cũng đều mất hơn tháng là bình thường, thành ra thời gian nghỉ lên tới hơn bốn tháng. Tháng Mười, khi trời chưa chuyển lạnh, các kiếm đồng khởi hành về nhà; tháng Ba, khi tiết trời ấm dần, chúng lại quay về Thục Sơn.

Đường Mật không có nhà để về, dịp nghỉ xuân càng khiến nó thương cảm, giờ biết có người ở lại cùng thì đâm vui mừng: “Không sao hết.”

“Vậy ta ở lại cùng các người.” Trương Úy nói.

Đường Mật cười nheo mắt: “Không cần, có cha ở cùng với mẹ tại đây là được rồi.”

Trương Úy háy mắt ngơ ngác, hoàn toàn không hiểu. Đường Mật bật cười khanh khách trước dáng vẻ ngây ngô của gã, mãi đến lúc vết thương mới được buộc lại qua loa đau nhói lên, nó mới dừng lại, thở hồng hộc bảo: “Đầu to, sau này đừng tùy tiện gọi ta là cha nhé.”

Lúc đó Trương Úy mới nhớ lại mấy tháng trước gã trúng độc Ảo điệp, liên đở bùng mặt, không rặn được nửa câu.

Mạc Thất Thương lấy làm thú vị với hai cô bé, vô tình nhìn xuống bội kiếm của ba đứa, a một tiếng rồi khẽ nói với Tiêu Vô Cực: “Chương môn xem kìa.”

Tiêu Vô Cực thuận theo ánh nhìn của Mạc Thất Thương, thời sắc hơi động, mày nhú lại.

“Phong sương vũ tuyết vụ, toàn bộ đều hiện thế rồi.” Mạc Thất Thương nói với âm thanh cơ hồ chỉ ông ta nghe được.

Không hiểu Tiêu Vô Cực có nghe thấy không, nhưng thần sắc trở nên bình tĩnh nghiêm túc, trịnh trọng nói với ba thiếu niên: “Các người nghe cho rõ đây, việc hôm nay quan hệ trọng đại, tuyệt đối không được nói với ai, biết chưa?”

Câu nói đột ngột của Tiêu Vô Cực khiến Trương Úy và Đường Mật ngẩn ra rồi hiểu ra, đồng thanh: “Cẩn tuân mệnh lệnh của chương môn.”

Tháng ngày dưỡng thương của Đường Mật trôi qua thư thái. Không chỉ Cố Thanh Thành sai tạp dịch đến phục vụ riêng nó và Bạch Chỉ Vi, hơn nữa còn cả Trương Úy, tạp dịch nam lúc nào cũng sẵn sàng chờ sai khiến. Kỳ thật nó và Bạch Chỉ Vi biết gã hai năm không về nhà, nhà gã lại ở nước Ngụy không hề gần Thục Sơn chút nào, vốn định bảo gã về mau, nhưng gã cố chấp muốn ở lại, nói là vạn nhất cần gã dùng nội lực liệu thương cho họ thì sao. Nói cho cùng đây cũng là việc tốt với gã, qua lần này gã biết viên Diêu châu đỏ lấy được từ Xích phong tứ dực xà là dị bảo khôi phục nội lực, cộng thêm không hiểu gã nịnh nọt thế nào mà Phúc bá của Tùng uyển lại cho gã trước áo kiếm đồng thêu hoa văn Mộc và Hỏa màu vàng. Cả ngày gã mặc áo mới đi khắp nơi, miệng cười toe toét.

Có một hôm, thần tiên muội muội không thể chịu nổi cảnh Trương đầu to cả ngày đứng một chỗ vuốt ve cổ áo thêu hoa, liền nhướn mày bảo: “Đầu to, người cưới vợ có con rồi hả?”

Trương Úy hồ đồ: “Không có.”

“Vậy đừng có cả ngày cười ngây ra đấy, dễ khiến người ta hiểu lầm.”

“Hi hi hi hi.” Trương Úy vuốt đóa hoa thêu màu vàng trên cổ áo, không đáp. Gã thầm nhủ: Lấy vợ có con còn nhanh hơn thế này.

Chừng hơn nửa tháng, vết thương của Đường Mật và Bạch Chỉ Vi khỏi được bảy, tám phần, Trương Úy mới yên tâm về nhà. Đường Mật đang tính xem sau khi Bạch Chỉ Vi về nhà thì nó nên làm gì, Cố Thanh Thành chợt đến thăm.

“Đường Mật, lành lại rồi có chuẩn bị đi đâu không?” Y hỏi nó với giọng ôn hòa.

Lần này thụ thương, Đường Mật biết Cố Thanh Thành yêu thương nó hơn người khác, liền nửa đùa nửa nũng nịu: “Con là cô nhi không có nhà để về, chi bằng Cố tông chủ đưa con vào giang hồ chơi.”

Cố Thanh Thành cười: “Được thôi, đợi khi con khỏi hẳn sẽ hạ sơn.”

Đường Mật vỗ tay nhảy lên, vui vẻ vô cùng, trong lòng kêu to: “Giang hồ, ta đến đây.”

Quay vào trong nhà, nó thấy Bạch Chỉ Vi đang nhú mày đọc thư, liền hỏi: “Ai viết thư cho người, gia đình hả?”

Bạch Chỉ Vi thở dài, đặt thư xuống: “Ai cũng biết ta bị thương ở đây, quả thật thần thông quảng đại. Cứ giục ta về. Chà, ở đây lâu rồi, càng lúc càng không muốn về.”

“Nghĩ về mặt tốt đi, cha mẹ có khi đang nhớ người.”

“Thôi vậy, chắc cũng mấy việc đó. Không biết về rồi còn quay lại được không?” Bạch Chỉ Vi thoáng nét buồn.

Đường Mật nhìn gương mặt thanh tú của cô, chợt nhận ra qua mấy tháng, Bạch Chỉ Vi hoàn toàn không còn là trẻ nít mà hoàn toàn trở thành thiếu nữ. Qua năm nay cô sẽ đến tuổi mai mối, nó hiểu cô lo điều gì, liền tỏ vẻ hăng hái: “Đừng lo, ta cùng người về nhà, đảm bảo người về được sẽ đi được.”

Bạch Chỉ Vi nhìn gương mặt trẻ thơ của Đường Mật lộ ra nụ cười狡黠, chợt hiểu ý nó, khóe môi mỉm cười: “Được, ta tin người.”

Sau đó mỗi lần Đường Mật nghĩ đến việc nó vì hứng trí nhất thời mà bỏ lỡ cơ hội cùng Cố Thanh Thành du lịch giang hồ đều hối hận khôn cùng, nhưng vẫn y lời hẹn cùng Bạch Chỉ Vi về nước Sở.

Thục Sơn nằm ở vùng giáp ranh ba nước Ngụy, Triệu, Hàn nên phải đi qua cực nam nước Triệu mới đến được nước Sở. Đường Mật và Bạch Chỉ Vi ngồi xe ngựa, quan sát phong cảnh từ chốn thôn dã chuyển thành thị trấn đông đúc. Xe ngựa từ từ xuyên qua đám đông, một ý niệm chợt dâng lên

trong lòng Đường Mật: Hiện giờ trên đời chỉ còn mình ta khả dĩ xác định trên mình có ma huyết hay không, lẽ nào việc này có liên hệ gì đến chuyện ta tới thế giới này?

Trong cỗ xe ngựa lắc lư, nó cứ ngẫm nghĩ mãi vấn đề đó, đoán xem tương lai có sự tình gì xảy ra bất ngờ, dần dần mí mắt sụp xuống.

Trong xe lặng ngắt, bên ngoài tiếng người xôn xao, hai thiếu nữ dần chìm vào mộng đẹp theo tiết tấu từ từ của nhịp lăn bánh xe. Cỗ xe vẫn tiến tới, đưa hai đứa vào tương lai không thể đoán trước.

THỤC SƠN THIẾU NIÊN

Hạ Sinh

Quyển 2

Chương 45: Nam Tử Mà Chi Vi Thích

Chương 49: Nữ Tử Được Gọi Là Công Chúa

Chương 53: Phía Sau Áo Ảnh

Chương 57: Phía Sau Áo Ảnh

Chương 61: Mãnh Hổ Ngủ Hoa Tường Vi

Chương 62: Trước Khi Lên Đường

Chương 63: Tâm Sự Của Ba Người

Chương 66: Thục Sơn Bí Động

Chương 71: Cho Ta Lỡ Nè Để Chui Xuống

Chương 76: Áo Ảnh Bong Bóng

Chương 81: Kế Hoạch Tiến Hành Thuận Lợi

Chương 86: Năm Nay Ai Người Tặng Đồng Quân

Chương 91: Bắt Đầu Tỷ Võ

Chương 96: Sen Hồng Trong Đêm Tối

Chương 100: Mưu Sát Dài Hơi

THỤC SƠN THIẾU NIÊN

Hạ Sinh

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 45

Nam Tử Mà Chỉ Vi Thích

Sử Tam Nhi kỳ thật có một cái tên, ba chữ Sử Tam Thuận đọc lên cũng khá có khí thế. Hơn nữa có tên, hàm ý y thuộc nhóm vài đứa biết chữ trong số con cái các nhà bán đậu hũ ở làng Tứ Phương, huyện An Hưng, ít nhất cũng hơn hẳn Vương Nhị sống sát nhà. Nhớ đến Vương Nhị, y lại buồn cười, nam nhi sống đến ba mươi mấy tuổi đầu mà không có tên, bị người ta gọi là Tiểu Nhị, hèn gì đến giờ già vẫn chưa cưới được vợ.

Nhưng hiện tại y thích được gọi là Sử Tam Nhi, đương nhiên hay nhất vẫn gọi là Sử tam thiếu, như thế phần nào khiến y cảm thấy bản thân giống với thần tượng Tiêu thập nhị thiếu. Tiêu thập nhị thiếu là ai? Kẻ hỏi câu đó nhất định chưa từng đến sông bạc Ngân Câu, ít nhất mấy ngày gần đây cũng không đến, bằng không sao lại không biết Tiêu thập nhị thiếu đột nhiên xuất hiện tại đó như thiên thần giáng lâm?

Sử Tam Nhi vẫn nhớ hôm đó y nhân lúc cha mẹ không để ý, lén ra ngoài tìm Phương Hóa và Lý Tế cùng làng đến đánh Lý Nhị Cầu ở làng An Khánh. Nguyên nhân vì mấy hôm trước Lý Nhị Cầu dám ngang nhiên trêu cợt đóa hoa của làng Tứ Phương, cô cháu gái Thường Ngọc của Thường lão đầu xem bói. Việc này, nói theo kiểu sách vở Khổng Phu Tử mà Sử Tam Nhi vẫn bị cha mẹ bức bách phải đọc, là “Muốn nhin cũng không thể được nữa.” Cô nương Thường Ngọc năm nay mười bốn, là giấc mộng của mọi thiếu niên cùng tuổi Sử Tam Nhi, còn Lý Nhị Cầu mặt rỗ chẳng rỗ chịt

mà cũng dám động tới hả? Lý Nhị Cầu người là cái thá gì? Dù cho mọi tiệm bán thịt trong huyện An Hưng đều do Lý gia nhà người mở thì theo lời Khổng Phu Tử cũng chỉ là “hạng đồ phụ” mà thôi. Sử Tam Nhi nghĩ thế, càng thêm phần uất.

Y mang tâm trạng đó rời nhà, thấy ngay Vương Nhị đang ngồi trên con đường lát đá xanh chạy qua cửa, cầm hai đồng tiền vừa so sánh vừa cười ngây ngô. Sử Tam Nhi hiếu kỳ, muốn biết sự thể ra sao, liền hỏi: “Tiểu Nhị, vui gì thế?”

Vương Nhị toét miệng cười, hàm răng vàng ệch khắp khểnh ánh lên dưới nắng hè: “Tam ca, đệ phát hiện một việc hay lắm.”

“Việc gì?”

Vương Nhị để một đồng tiền sát mắt, nhắm con mắt còn lại, chỉ dùng một mắt nhìn qua lỗ đồng tiền, rồi đưa đồng kia ra xa hơn: “Tam ca coi này, nhìn qua hai lỗ rõ hơn nhìn qua một lỗ biết bao nhiêu, có phải hay không?”

Sử Tam Nhi cười thầm: Lấy đâu ra việc như thế. Rồi ý nghĩ chợt lướt qua trong lòng: “Tiểu nhị, ta muốn đưa đồng tiền ra xa hơn, người nhìn qua hai lỗ sẽ rõ hơn, có tin không?”

“Thật chứ?”

“Đương nhiên, không tin cứ thử.” Sử Tam Nhi xòe tay ra với Vương Nhị, hàm ý đưa tiền đây.

Vương Nhị do dự một chốc, đặt đồng tiền vào tay y, Sử Tam Nhi đưa đồng tiền ra xa hơn một chút rồi để sát đồng trên mặt Vương Nhị, hỏi: “Thế nào, rõ không?”

“Hình, hình như rõ hơn.”

“Ta đưa ra xa hơn, người lại nhìn xem nhé.” Sử Tam Nhi nói, cầm đồng tiền vừa chạy vừa kêu: “Chưa đủ xa đâu, đợi chút nữa ta sẽ gọi.”

Chốc sau, Vương Nhị đã khuất bóng, Sử Tam Nhi chỉ nghe sau lưng vang lên tiếng gọi: “Tam ca, Tam ca, được chưa, được chưa?”

“Con mẹ nó ngu quá.” Sử Tam Nhi vừa chạy vừa lẩm bẩm. Dọc đường ngẫu nhiên gặp ai đó, đều hỏi y: “Tiểu tam nhi, vui quá nhỉ? Nhặt được vàng hả?”

Y chỉ cười ha hả không đáp, đội vầng mặt trời mùa thu trắng xóa, tiếp tục cất bước.

Nhưng một chốc sau, cơn cao hứng qua đi, đột nhiên y cảm thấy lừa tiền một thằng ngốc không phải việc hay ho gì, nhưng giờ mà quay về thì có phần không đành lòng, cứ cân nhắc mãi, lúc ngẩng lên thì đã đến cửa sông bạc Ngân Câu.

Mộng tưởng khác của y là kiếm nhiều tiền ở sông bạc Ngân Câu.

Cha mẹ y rất chi ly về khoản tiền bạc, một vài lần y khó khăn lắm mới thó được mấy đồng, đến sông bạc Ngân Câu, chui qua đám đông, đứng xem hồi lâu mới hạ quyết tâm đặt hết tiền. Lúc đó nhà cái sẽ liếc nhìn y rồi lạnh lùng nói to: “Mở.”

Đấy là giây phút y thích nhất.

Cảm giác nghe rõ tiếng tim mình đập tình thích, tư thái dốc túi ra quyết thắng bại, mùi vị kỳ diệu như thể cả người treo lơ lửng đối diện với tương lai bất định khiến y thích thú từ tận đáy lòng.

Tuy nhiên sau cùng y luôn thua sạch bách.

Đi đánh một lần thôi, y tự nhủ, vận khí hôm nay hình như không tệ, thắng rồi sẽ trả lại đồng tiền cho Vương Nhị.

Sử Tam Nhi đi vào bàn đánh bạc, nghe người ở đó bàn luận: “Năm lần Đại liên tục rồi, lần này nhất định Tiểu.”

“Đúng thế, không lẽ lại là tà môn.”

Mọi người quả nhiên nhao nhao đặt cửa Tiểu, chỉ có Sử Tam Nhi nắm chặt bàn tay cầm đồng tiền, hồi lâu không đặt xuống nổi, lòng tay lấm tấm mồ hôi. Chợt có người thì thầm vào tai y: “Ta mà là người sẽ đặt Đại.”

Sử Tam Nhi ngoẹo đầu, cạnh y là một nam trẻ tuổi vận áo xanh may bằng loại vải thông thường, đôi mắt hơi nhướng lên, mày dài rủ xuống, cặp môi mỏng hơi chu lại thành nụ cười mỉm. Không hiểu sao, Sử Tam Nhi cho rằng thanh niên không ăn vận xa hoa này lại toát lên khí thế cao quý, bản thân y như được cổ vũ, bất giác đặt đồng tiền trong tay vào cửa Đại.

“Ta mà là người sẽ đặt ba con lục.” Người đó lại nói, thanh âm tựa hồ rất nhẹ, như thể chỉ nói cho riêng mình y nghe, nhưng nhà cái rõ ràng cũng nghe được, cơ mặt co lại.

Tâm lý Sử Tam Nhi thất lại, biết rằng đặt Đại chỉ thắng được một đồng, vừa đặt Đại vừa đặt thêm ba con lục sẽ thắng một trăm tám mươi đồng.

“Đặt đi, một đồng thôi mà, có gì to tát đâu.” Giọng người đó tỏ rõ vẻ uể oải.

“Được, thì đặt.” Sử Tam Nhi nói, đẩy đồng tiền vào ba con lục.

Nhà cái, một nam tử trung niên mặt dài, liếc cả hai bằng ánh mắt xám đục, bàn tay gầy gò hữu lực cầm lấy ống lắc, dài giọng nói to: “Mở đây.” Rồi nhanh chóng lắc ống, tiếng xúc xắc va nhau công cốc, bộp một tiếng, hấn động ống lắc xuống: “Mở.”

Giọng nói chưa tắt, Sử Tam Nhi nghe nam tử đứng cạnh y vỗ tay xuống bàn, có vẻ nổi giận: “Hừ, lại dám không nể mặt Tiêu thập nhị thiếu ta đây.”

Nhà cái nghe thấy mấy chữ Tiêu thập nhị thiếu, biến hẳn sắc mặt, bàn tay đặt trên ống đờ run run, tựa hồ không nhấc lên nổi, con bạc vây quanh không nén được, kêu ầm lên: “Mở ra, mau mau mở ra.”

Ống đờ từ từ mở ra, Sử Tam Nhi và tất thảy kêu a một tiếng, ba con lục, đúng là ba con lục.

Chỉ có nam tử tên Tiêu thập nhị thiếu mỉm cười: “Không nể mặt thì ta tránh mặt vậy.” Đoạn đi khỏi đám đông, đến chỗ nhà cái nói: “Đánh một ván ngàn lạng vàng.”

Nhà cái chơi Đại, Tiểu vội đến nơi, cười vuốt: “Thập nhị thiếu, xin được tha lỗi, địa phương nhỏ xiu như chỗ chúng tôi đâu ngờ được người cao quý như thập nhị thiếu hạ cố. Tiểu nhân vừa rồi không nhận ra thiếu gia, bằng không có thêm một túi mật nữa tiểu nhân sao dám không nể mặt thập nhị thiếu. Hơn nữa, là tiểu nhân hay ai đi chẳng nữa, thập nhị thiếu cũng sẽ thẳng thôi mà. Tiểu nhân xin được, à không, thiệp nhị thiếu quý nhân đại lượng, xin tha cho tiểu nhân.”

Sử Tam Nhi chưa bao giờ thấy nhà cái lạnh lùng lại hạ giọng cầu xin ai như vậy, cộng thêm y đang giữ một trăm tám mươi đồng tiền, số tiền chưa giờ có được, y tưởng như tất cả đang trong mộng. Đám đông xung quanh ồn ã hẳn, Sử Tam Nhi không nghe rõ tiếng gì, chỉ có từng tiếng từng tiếng gọi thập nhị thiếu lọt vào tai.

Hôm đó, mọi con bạc ở sông Ngân Câu tại huyện Hưng An lần đầu tiên được thấy ván bạc ngàn lạng vàng, còn cả Tiêu thập nhị thiếu được tôn sùng như thiên thần bất bại.

Sau đó Sử Tam Nhi theo Tiêu thập nhị thiếu rời khỏi sông bạc Ngân Câu, đi hồi lâu Tiêu thập nhị thiếu sau cùng cũng ngoái lại, ôn hòa hỏi:

“Nhóc con, theo ta làm gì?”

“Tôi, tôi muốn đa tạ thập nhị thiếu.” Sử Tam Nhi hơi khấn trương.

“Một đồng là đủ, ta thấy người trù trừ nên mới giúp thôi. Không cần cảm tạ, sau này đừng đánh bạc nữa, công phu đổ xúc xắc đều nằm trong tay nhà cái, lẽ nào hôm nay người còn chưa rõ? Được rồi, đi thôi.” Tiêu thập nhị thiếu nói đoạn xoay người bước đi, Sử Tam Nhi quỳ dưới đất ôm chặt đùi gã, khấn cẩn: “Tiêu thập nhị thiếu, sau này tôi hầu hạ cho ngài, mong ngài nhận tôi làm đồ đệ.”

Tiêu thập nhị thiếu nhìn y, dáng vẻ y không lấy gì làm chinh tề, gương mặt đen nhẻm, mắt không lớn lắm nhưng ánh lên linh quang, đầu tóc nửa rối bù, nửa búi gọn, đúng kiểu trẻ con, nên bảo: “Người còn nhỏ quá, đợi khi búi tóc xong mà có duyên gặp lại thì tính sau.”

“Tiêu thập nhị thiếu, tôi mười bốn tuổi rồi, đến tuổi búi tóc, ngài cứ đợi xem, tôi sẽ búi lên cho mà xem.” Đoạn Sử Tam Nhi quỳ dưới đất cuống cuống gom mái tóc rối bời lại.

Tiêu thập nhị thiếu đỡ y đứng dậy rồi nói: “Được rồi, được rồi, không phải bái sư gì hết, ta dạy nhóc chút công phu đổ xúc xắc đó coi như duyên phận, những thứ khác đừng nài nữa.”

Sử Tam Nhi biết thế cũng là phúc phận to lớn với mình, liền không nói nữa, quỳ xuống dập đầu bái tạ.

Tiêu thập nhị thiếu dạy y một thời thần rồi nói sau đây cần chính bản thân y rèn luyện, học tập. Sử Tam Nhi không dây dưa, biết đây là kỳ ngộ khó gặp, liền bái tạ như tạ ơn sư phụ.

Xẩm tối rồi, ngực áo Sử Tam Nhi nổi cộm một trăm tám mươi đồng tiền vừa kiếm được, tung tẩy đi trên đường, chuẩn bị gọi bằng hữu đến tửu lâu

lớn nhất huyện An Hưng đánh chén một bữa thỏa thích, thì thấy Thường lão đầu xem bói đang dọn hàng.

Y ngồi phịch xuống cái ghế trúc trước quán, móc ra ba đồng tiền, gục gặc đầu nói: “Thường lão đầu, bói cho Sử tam thiếu một quẻ.”

Thường lão đầu biết Sử Tam Nhi là tiểu tử mặt rệp thường chơi cùng với đứa cháu gái Thường Ngọc của lão, bình thường lão không buồn để ý đến chúng nhưng giờ nể ba đồng tiền, liền nói với vẻ khách khí: “Tiểu tam nhi có chuyện vui rồi.”

“Chuyện vui nhiều lắm, xem lão có bói được không thôi.”

“Tiểu tam nhi muốn bói gì?”

“Bói tương lai của tam thiếu ta đi.”

“Vậy đoán chữ nào.”

Sử Tam Nhi thuận tay viết chữ Tam rồi hỏi: “Lão nói xem có gì đúng không nào?”

Thường lão đầu cố ra vẻ kinh ngạc, vuốt chòm râu dê nói: “Ái chà chà, quý khôn tả đây.”

Sử Tam Nhi mở lớn mắt, chúi người tới hỏi gấp gáp: “Thế là thế nào?”

“Tiểu tam nhi xem đi, ba chữ nhất có nghĩa là ba việc quan trọng trong tương lai của cậu đều hạng nhất.” Thường lão đầu cố ra vẻ huyền hù, ngừng lời cười ha hả.

Sử Tam Nhi đảo mắt, lại móc ra ba đồng: “Nói mau.”

Thường lão đầu đã nghĩ được mấy lời có cánh: “Xem này, ba chữ đó mà thêm một nét sổ chẳng phải chữ Vương biểu hiện địa vị tôn quý ư? Trên

dưới mà thêm hai nét chấm thì là chữ Phong, biểu thị giàu có. Cả hai việc đời người cầu mong là địa vị tài phú thì giờ cậu có đủ, đúng là mệnh đại phú đại quý.”

Sử Tam Nhi cười toe toét, hỏi nhanh: “Việc thứ ba là gì?”

“Việc thứ ba là nhân duyên. Tiểu tam nhi cậu tương lai nhất định lấy được mỹ nữ hạng nhất.” Thường lão đầu nhận ra ánh mắt thiếu niên nhìn mình chăm chăm, chợt nghĩ tiểu tử này đang mơ đến việc cưới cháu gái ta hả, quả thật cóc lại đòi ăn thịt thiên nga. Càng nghĩ, lão càng thấy Sử Tam Nhi khả nghi, thầm nhủ phải mau dập tắt ý niệm của tiểu tử mặt rệp này đi: “Thế này đi, cậu vui như thế, lão phu tặng cậu một lá thăm nhân duyên, xem lương duyên của cậu ở đâu.”

Sử Tam Nhi cầm lấy ống thăm lắc mạnh, một cái thẻ rơi ra, y vội vàng cầm lên xem, tấm thẻ vẽ một vách đá cao, trên vách có một đóa mẫu đơn cô độc bùng nở, bên dưới là năm chữ: “Mẫu đơn trên vách núi.”

“Đây là ý gì?” Y nghi hoặc đưa lá thăm tới.

Thường lão đầu cười bảo: “Cung hỉ cung hỉ, quẻ này tốt lắm. ‘Mẫu đơn trên vách núi’ là nhân duyên của cậu không phải ở chốn tầm thường, phải nhìn lên cao, mẫu đơn là hoa trung chi vương, thiên tư quốc sắc, thê tử tương lai của Tiểu tam nhi nhất định là tuyệt đại giai nhân, cao quý bất phàm. Phải mất nhiều công hơn người ta mới đạt được nhân duyên đấy.”

Sử Tam Nhi chưa bao giờ thấy lòng thư thái đến thế, lại lấy ra hai đồng tiền: “Bói hay lắm, thưởng cho lão đầu.”

Lúc y và mấy bằng hữu Phương Hóa, Lý Tế đến tửu lâu, chọn luôn chỗ ngồi tốt nhất ở tầng hai, Phương Hóa vênh mặt lớn tiếng: “Hỏa kế, mang rượu ngon thịt béo lên cho Sử tam thiếu.”

Rượu thịt chưa được mang lên, chúng nhân đang cười nói ồn ã, Lý Tế chỉ vào một cái bàn gần đó: “Mau xem kìa, không phải kiếm đồng Thực Sơn ư?”

Sử Tam Nhi thuận theo tay Lý Tế chỉ, nhìn đúng gương mặt một thiếu nữ áo đỏ. Khoảnh khắc đó, tâm tạng y như bị bàn tay nào đó ấn mạnh vào, lồng ngực bức bối. Thanh âm lao xao chung quanh chợt tan đi, chỉ còn y và thiếu nữ đó cấu thành một thế giới riêng, cứ thế nhìn nhau.

Nói chính xác, thiếu nữ chỉ liếc y rồi ngênh cằm, nhướng mày, quay đầu ngắm phong cảnh bên ngoài.

Sử Tam Nhi nghĩ thầm: Tiểu cô nương có thần khí quá, cả đời ta chưa gặp tiểu cô nương nào có thần khí như thế.

Rồi cảm giác chưa từng trải nghiệm từ từ lan khắp tứ chi, như ngọn lửa chảy khắp huyết dịch, lại như một con hung thú còn non chạy lung tung tìm lối ra nhưng không thấy.

Tim đập thành thạch, lòng tay nóng dần, mặt cũng nóng lên.

Ta sắp phát bệnh rồi, lúc đó Sử Tam Nhi nghĩ thế.

Trước đó, Sử Tam Nhi chưa từng gặp kiếm đồng Thực Sơn nào, cũng không tưởng tượng được kiếm đồng Thực Sơn đại danh鼎鼎 đầu của tai nheo ra sao. Hiện giờ y đã hiểu vì sao người ta lại ca ngợi những thiếu niên tuổi tác tương tự y như thế.

Hóa ra họ khác biệt quá.

Tiểu cô nương Thực Sơn đó chừng mười ba, mười bốn, nhưng không đầu tóc lò xo hay búi qua loa thành hai búi như mấy tiểu nha đầu, cũng không búi gọn thành một búi như thiếu nữ cập kê, mà trên đầu cài thoa cùng trang sức đoá hoa các màu. Tóc cô bé búi gọn lại, phẳng phất muốn

nói rằng đừng coi cô bé là trẻ con. Mái tóc búi đơn giản lại đó cài một cái trâm gỗ đen, lối búi tóc kiểu nam tử đó khiến cô bé toát lên khí khái khó tả.

Khí chất còn nhỏ tuổi nhưng lại thành thực như người lớn đó khiến Sử Tam Nhi không nhận ra cảm xúc trong lòng là gì, hình như là ngưỡng mộ, óc y lóe lên mấy chữ ‘mẫu đơn trên vách đá.’

“Hai tiểu cô nương Thục Sơn đó đều xinh đẹp quá nhỉ.” Phương hóa nói.

Sử Tam Nhi chú ý thấy canậ tiểu cô nương đó còn một tiểu cô nương khác, thấp hơn một chút nhưng ánh mắt to sáng lấp lánh, đượm tinh thần. Cô bé đó đang cười nheo nheo mắt nhìn y, rồi thì thầm với tiểu cô nương ngồi cạnh mấy câu, tiểu cô nương liền ngoái lại, nhìn thẳng vào mắt y.

Sử Tam Nhi giật mình, bị ánh mắt đó nhiếp hồn. Đôi mắt phượng hơi nhướng lên đó, ánh mắt trong veo cơ hồ toát ra khí lạnh. Nhưng không hiểu sao, đôi mắt hơi nheo lại đó một lần nữa cười với y.

Chớp mắt, trong lòng Sử Tam Nhi ngập niềm vui, nhưng y chưa kịp tận hưởng niềm vui thì hai tiểu cô nương Thục Sơn đã đứng dậy.

“Cô nương.” Y gần như không kịp nghĩ gì, đứng dậy định đuổi theo, nhưng bước quá gấp, dưới chân mềm nhũn, ngã phịch xuống.

Hai tiểu cô nương ngoái lại, mỉm cười rồi đi thẳng.

Sử Tam Nhi nhồm lên từ dưới đất, sau lưng là tiếng bằng hữu cười nhạo, bên dưới là một trăm tám mươi đồng khiến y đau nhói, nhưng y nghĩ: Cô nương đi rồi, e rằng không gặp lại nữa. Nên y nén đau, bò lên đuổi theo.

Lần này y chỉ dám bám theo từ xa, đến khi hai tiểu cô nương vào khách sạn, y cũng không dám ho he gì.

Tối đó, lần đầu tiên Sử Tam Nhi nếm mùi mất ngủ. hơn nữa còn nghĩ đến bài thơ của Khổng phu tử, lẩm nhẩm: “Du tai du tai, triển chuyển phản trắc.” (1) Mà đợi lê minh tới.

Khi tia nắng đầu tiên rọi qua song cửa, Sử Tam Nhi lồm cồm bò dậy, nhón chân nhón tay lấy tấn gương đồng của mẹ rồi quay về chăm chú búi tóc. Xong xuôi, y ra giếng rửa mặt, mặc bộ y phục tử tế nhất trước khi rời nhà.

Lúc đến cửa khách sạn, trời còn chưa sáng rõ, hai cánh cửa vẫn khép kín, ngọn đèn lồng treo đằng trước chưa tắt, phát ra ánh sáng vàng vọt. Không muốn làm nhản nhúm y phục, y không tùy tiện tìm một chỗ ngồi như bình thường mà đứng nghiêm trang cạnh gốc đại thụ gần cửa.

Y đợi gì nhỉ? Chính y cũng không rõ nhưng nhất định phải đợi gì đó, niềm tự tin đó y có được sau một đêm cân nhắc, cho rằng tiểu cô nương không thể vô duyên vô cớ mỉm cười với mình.

Y cứ đợi thế cho đến lúc trên đường đông người, cửa khách sạn đột nhiên bật mở, nữ kiếm đồng Thục Sơn thấp hơn hậm hực đi ra cùng điểm hỏa kế, bực bực cất tiếng: “Người ở đâu?”

“Dạ, ở chuồng ngựa.” Điểm hỏa kế chỉ đường rồi nhanh chóng lẫn vào.

Tiểu cô nương đến chuồng ngựa, chỉ vào một hán tử dáng vẻ như xa phu nói: “Sao nói không đưa nữa là không đưa nữa, dọc đường bọn ta bạc đãi người? Bọn ta định xuất phát người mới nói là không đưa nữa, bảo ta tìm người ở đâu ra.”

Xa phu vội vàng xin lỗi: “Thật sự nhà tiểu nhân có việc gấp, mới nhận được tin, cô nương, ở đây thiếu gì xa phu rồi việc, chọn ai chả được.”

Sử Tam Nhi nghe thế, bước nhanh tới: “Tại hạ nhận lời.”

Tiểu cô nương thấy thật sự có người nhận lời, liền ngăn người rồi quan sát Sử Tam Nhi thật kỹ, cười ranh mãnh: “Được, người cũng được, bọn ta muốn đến Dĩnh Thành, kinh đô nước Sở, người biết đường không?”

Sử Tam Nhi thở phào, đi nơi nào thì không biết chứ đi Dĩnh Thành chỉ cần đi theo quan đạo hướng nam của nước Triệu là xong, liền đáp: “Biết chứ, cô nương yên tâm. Nhưng cô nương phải đợi một lúc, tại hạ về nhà sắp xếp.”

Y về nhà, cha mẹ đều vắng mặt, liền viết thư cài lên bàn, chia tiền thành ba phần, một để lại nhà, một chôn ở sân, một phần mang theo, rồi nhặt nhạnh qua loa nhét vào một cái bao nhỏ, bước ra khỏi nhà.

Vừa ra khỏi cửa, thấy Vương Nhị ngồi ngây ngô bên đường, liền đi tới bảo: “Vương Nhị, tiền của người hôm qua sinh được chín đứa con, hôm nay thành mười đồng rồi.” Đoạn móc ra mười đồng nhét vào tay Vương Nhị.

Vương Nhị hớn hờ: “Thật ư, sinh được ư?”

“Được chứ, cưới vợ là được.”

Lúc đó Vương Nhị mới chú ý hình như Sử Tam Nhi có vẻ sắp đi xa, liền hỏi: “Tam ca, định làm gì thế?”

Sử Tam Nhi cười hì hì: “Đi tìm vợ.” Đoạn chạy ngay.

Sau lưng y vang lên tiếng Vương Nhị: “Cũng sinh chín đứa con?”

“Hơn chứ, hơn chứ.” Y gào lên, trong lòng vui vẻ khôn cùng.

Nhưng nhiều ngày sau, tình hình của y không thuận lợi lắm, hai tiểu cô nương gần như không nói gì với y, cơ hồ không nhìn thấy xa phu ngọc thụ

lâm phong, anh tuần tiêu sái của y. Mỗi khi y tìm cớ gì đó gọi chuyện, cô bé thấp hơn lại lễ mạo trả lời, còn cô kia hoàn toàn không phản ứng.

Y thích ngắm trăng ban đêm, lẩm bẩm lại ý nghĩ: Lúc đó vì sao cô nương ấy cười với ta? Lần nào câu trả lời cũng là chỉ và Sử tam thiếu ta đẩy ngọc thụ lâm phong, anh tuần tiêu sái. Rồi lòng y dấy lên dửng khi vô vàn, tìm cách ngày mai dùng lý do nào đó khiến tiểu cô nương mở miệng,

“Ánh trăng đẹp không?” Y nghe thấy sau lưng có người hỏi, ngoái lại hóa ra là tiểu cô nương thấp hơn.

“Đẹp lắm.” Y đáp.

“Chỉ Vi có đẹp không?”

“Đẹp.” Y buột miệng, chột ra không ổn, tỏ vẻ kinh ngạc: “Tiểu cô nương biết hết hả?”

“Ha ha, có thể không nhận ra thì người coi thường tỷ tỷ ta quá.” Cô bé đáp, cười quỷ dị: “Người tên gì?”

“Sử Tam Thuận.”

Cô bé cười khanh khách khiến Sử Tam Nhi nổi da gà.

“Thế nào, có gì không ổn hả?”

Cô bé nín cười: “Người có biết cái tên người bất lợi với nhân duyên lắm không?”

Sử Tam Nhi buồn hăn, tỏ vẻ khẩn trương: “Thế là thế nào?”

Cô bé ra vẻ nghiêm túc, cặp mắt to hấp háy: “Người biết không, thời cổ có người tên Sử Tam Thuận mà, nhân duyên phi thường bất thuận. Qua nhiều lần thấy bại, y phát hiện nguyên nhân là cái tên Tam Thuận đó không

có lợi cho nhân duyên tí nào, bèn đổi thành Kim Hy Chân, từ đó tung hoành tình trường, đạt được lương duyên.”

“Thật thế hả?” Y nghi ngờ: “Sao ta không nghe thấy bao giờ?”

“Bách gia chư tử, người đọc sách của mấy nhà rồi?” Cô bé có vẻ không vui.

“Hai, ba nhà.”

“Ta đọc hai, ba chục nhà rồi, chuyện đó ghi trong Hàn tử.”

“Sách của Hàn Phi Tử hả?”

“Không, là Hàn Kịch, Hàn Kịch Tử.”

“Đổi tên là được hả? Sao ta thấy không đơn giản như thế? Nàng ta có nhìn ta lần nào đâu?”

Lần này tiểu cô nương ngẫm nghĩ một chỗ rồi nói thật thành khẩn: “Thật lòng thì đổi rồi cũng vẫn còn nhiều chướng ngại, người mà thành công cũng coi là kỳ tích. Nhưng trên đời có hai thứ không phải ai cũng gặp nhưng chúng thật sự tồn tại, là nhất kiến chung tình và kỳ tích.”

Sử Tam Nhi xáo động trong lòng, như thể có gì đó đang cố vũ, nói dứt khoát: “Được, ta đổi.” Đoạn tỏ vẻ khó xử: “Nhưng đổi thế nào mới được?”

Tiểu cô nương nhú mày trầm tư một chốc, rồi mắt sáng rực lên hưng phấn nói: “Ta nghĩ ra một cái tên. Ta lấy nhân cách của Đường Mật ta ra bảo đảm, cái tên này tương lai nhất định sẽ đại danh鼎鼎, ai cũng biết tới.”

“Tên gì?”

Tiểu cô nương đưa ngón tay chỉ vào ngực y: “Người đổi tên thành Sử Lai Khắc đi?”

“Sử Lai Khắc? Tên kỳ lạ lắm, ý nghĩa là gì?” Y nghi hoặc.

“Người đọc nhanh ba chữ đó đi, là Shrek đó. Người nghe đi, Shrek soái ca, Shrek soái ca, Shrek soái ca. Người gọi kiểu gì cũng tên soái ca hết, làm sao nhân duyên lại không tốt được.” Cô bé tiếp tục cười, khiến Sử Tam Nhi đột nhiên thấy bất an.

Đột nhiên sau lưng y vang lên tiếng cười trong vắt, y nghe thấy giọng nói lọt tai vang lên: “Đường Mật, đừng trêu người ta nữa.”

Sử Tam Nhi chưa nghe giọng nói đó nhiều nhưng không nhận nhầm. Toàn thân y trong giây lát đó cứng hẳn, tim đập thành thịch như ngựa sút cương.

“Ta không trêu y, thật không nghĩ ra cái tên gì hay.”

“Ừ, nếu muốn đổi, theo ta đổi thành Sử Thụy được không? Thụy là ngọc, thủy là điềm lành, chẳng phải cái tên thay đổi vận mệnh ư? Là con thứ ba thì về sau lấy tên chữ là Thúc Tường đi, người thấy thế nào?”

Sử Tam Nhi không phản ứng gì, cô bé nói ‘người’ là chỉ y, nên y không trả lời.

Im lặng một lúc.

“Không thích hả?” Cô bé hỏi.

“Không, không, thích lắm, cái tên rất hay.” Y vội vàng đáp, trong lòng hớn hờ.

Tối đó, thiếu niên Sử Tam Nhi quả nhiên thấy cả nhất kiến chung tình và kỳ tích đều xảy ra.

-----*-----

(1) Nhớ cô dang dặc cơn sầu, Cho ta dần dọc dễ hầu ngủ yên –

Nguyên là thiên Thư Cửu trong Kinh Thi.

Lúc đó Đường Mật và Bạch Chỉ Vi không ngờ rằng việc ngẫu nhiên đổi xa phu lại là bước ngoặt quan trọng với thiếu niên Sử Thụ năm nay vừa mười bốn tuổi. Với họ chỉ là tùy tiện đổi một xa phu ‘giả cây’, kết quả vì đi nhầm đường mà lỡ mất rất nhiều thời gian.

“Thật ra người có thuộc đường không?” Đường Mật thấy phía trước là một thôn nhỏ, thoáng nhìn có phần tiêu điều, bực dọc hỏi Sử Thụ.

Y gãi gãi đầu, tỏ vẻ oan ức: “Thì đi đúng đường mà, trước khi đi còn hỏi hỏa kế ở dịch trạm, đến con đường lớn thứ ba sau cầu Hòe Thụ thì rẽ trái, tại hạ không nhầm đường đâu.”

“Sao người lại hỏi hỏa kế dịch trạm đường đi hả, chẳng phải người không biết đường sao?” Bạch Chỉ Vi chụp lấy sơ hở.

Cũng may Sử Thụ lanh lợi, vội giải thích: “Tại hạ biết đường, chỉ là lâu rồi không đi, ở đây lắm lối rẽ, hỏi kỹ vẫn hơn.”

“Thôi đi, thôi đi, hiện giờ nói thế còn ý nghĩa gì, sắp tối rồi, tìm chỗ nghỉ chân cái đã.” Đường Mật ngược nhìn sắc trời tối dần bảo.

Ngôi làng nhỏ đó yên tĩnh đến hiu hắt, thi thoảng mới vang lên đôi tiếng chó sủa cùng vài ngọn khói khiến người ta cảm nhận được sự sống. Xe ngựa đi vào thôn, tiếng vó vang vang giữa hoàng hôn tĩnh lặng, phảng phất muốn nói rằng khách không mời đang tới.

Một bà già tóc bạc đang ngồi bóc vỏ đỗ trước cửa ngôi nhà gần cổng thôn. Đường Mật lễ mạo nhảy xuống, khẽ thi lễ hỏi: “Bà bà, xin hỏi ở đây

có khách sạn chẳng?” Nói xong nó liền hối hận, làng nhỏ hẻo lánh thế này lấy đâu ra khách sạn? Nó vừa hỏi một câu ngu xuẩn.

Quả nhiên bà già ngược mắt nhìn nó, hai cánh môi khô cong há ra, thốt lên hai chữ: “Không có.”

“Vậy có nhà nào thừa phòng cho bọn văn bối tạm nghỉ một đêm chẳng? Bọn văn bối sẽ trả tiền.” Đường Mật lại hỏi.

“Ở đây không cho người ngoài trú lại, phía đông thôn có một căn nhà hoang, nếu nghỉ qua đêm cứ đến đó, cùng lắm già chỉ cho các vị được ít mì gạo mà thôi.” Bà già đáp.

Đường Mật nghĩ thế cũng tốt, chỉ nghỉ lại một đêm, trả tiền mua mì gạo cũng không sao. Bèn bảo Sử Thụy đánh xe về phía đông thôn,

Căn nhà hoang đó là một nơi rất nhỏ, đơn độc đứng ở bãi hoang phía đông, tường bao sập mất quá nửa, ba gian nhà ngói thì gian phía tây đã sập, cũng may ba đứa kiểm tra kĩ mà hai gian còn lại vẫn kiên cố, nên quyết định nghỉ chân.

Trước khi lên Thục Sơn, Bạch Chỉ Vi là đại tiểu thư cành vàng lá ngọc, sau này có học giặt giũ nhưng chưa từng nấu nướng. Đường Mật tuy biết nấu xong không phải dùng loại bếp lò đất này, thành ra trách nhiệm nặng nề được đẩy cho Sử Thụy, hai cô bé đi dọn dẹp nhà.

Bạch Chỉ Vi kéo nước từ giếng lên, tìm miếng vải rách lau sạch cái ghế duy nhất còn lại trong nhà, không ngờ lau hết bụi đi rồi, thấy ngay hai chữ xiêu xiêu vẹo vẹo khắc ở đó. Hai chữ khắc kín đáo ở thành ghế, lại không lớn lắm, độ sâu khắc vào gỗ không đều, nét bút mười phần ngây ngô, nhìn là biết tác phẩm của trẻ con. Bạch Chỉ Vi lau hai lần xem cho rõ, hai chữ ‘Mục Hoảng’ đập ngay vào mắt.

“Đường Mật, Đường Mật, mau đến đây, nhanh lên.” Cô gọi giật giọng.

Đường Mật đang quét dọn giường, không biết xảy ra chuyện gì, vội vàng chạy tới hỏi: “Thế nào, thấy chuột à?”

Nó thấy Bạch Chỉ Vi khí định thần nhàn đứng đó, liền khẳng định không sao, bằng không Bạch đại tiểu thư nhất định đang đu trên xà nhà.

“Không có gì, xem đi này, hình như là chữ Mục tông chủ khắc lúc còn bé.” Bạch Chỉ Vi chỉ vào cái ghế gỗ.

Đường Mật hơi chần chừ, một lúc sau mới phản ứng kịp, Mục tông chủ chính là tông chủ Kiếm tông Mục Hoảng bị người Thục Sơn rao truyền là chết vì bạo bệnh. Cái chết của lão quan hệ trọng đại, Đường Mật không nói sự thật với cả Bạch Chỉ Vi. Nó đến nhìn rồi tỏ vẻ khó tin: “Chà chà chả lẽ đây là chỗ điện giám và tông chủ ngụ lúc còn nhỏ?”

Dứt lời, nó thấy Sử Thụy cầm cành củi chạy vào hỏi: “Bạch cô nương, Bạch cô nương, sao thế?”

“Không, sao, người nấu cơm đi.” Bạch Chỉ Vi không thèm nhận tấm lòng của y, tùy ý sai khiến luôn.

Đường Mật nhận rõ mọi sự, thở dài cho thiếu niên mới chớm vào tình ái này, nói với Bạch Chỉ Vi: “Sử Thụy rất quan tâm đến ngươi, không thấy sao?”

Bạch Chỉ Vi khẽ nhướn mày ngài, buông một câu nhạt thếch: “À, vậy à!”

Đường Mật lắc đầu: “Chà, ngươi không nhận ra hả, y là tiểu tử nhãi ranh nhìn chăm chăm ngươi ở từ lâu, cũng là kẻ ta bảo giống như con khi đó.”

“À, hóa ra y là xa phu.” Bạch Chỉ Vi đáp, hoàn toàn không bắt lấy trọng điểm lời Đường Mật nói.

Đường Mật có phần đồng tình với Sử Thụy, lần đầu tiên đề cập đến vấn đề tình cảm khi nói chuyện với Bạch Chỉ Vi: “Chỉ Vi, người thích nam tử như thế nào?”

Bạch Chỉ Vi nào ngờ Đường Mật đột nhiên hỏi đến vấn đề đó, má ửng lên hai đóa mây hồng: “Không thích thế nào cả.” Rồi đi luôn.

Đường Mật cười cười, không hỏi thêm, vào trong nhà quét dọn. Đoán rằng căn nhà là nơi Mục điện giám sống lúc bé, nên nó tìm kiếm rất cẩn thận, thậm chí sẽ tìm được chi tiết nào đó mới về lão, ví như bức thư tình đầu tiên chẳng hạn. Tiếc là căn nhà bị bỏ hoang quá lâu, hoàn toàn trống trơn, không phát hiện được gì.

Nó thấy bên dưới cái chăn bông rách trên giường còn một lớp đệm cỏ dày, thậm chí Sử Thụy ngủ ở ngoài, thôi thì cho y cái đệm này rải xuống đất, bèn kéo luôn xuống. Ai ngờ lại thấy một tờ giấy ố vàng, cầm lên xem kĩ, thì ra là hình vẽ của trẻ con.

Trang đầu vẽ mấy con gà chó, mèo vịt đều còn non, cả hai tiểu đồng mặt mũi giống nhau chơi đùa. Tuy hình vẽ non nớt nhưng nó thấy thật thú vị, tiếp tục lật xem.

Trang thứ hai vẽ hai đứa trẻ tỷ kiếm, còn ghi thêm một hàng chữ xiêu vẹo, nhìn kỹ thì là “ta muốn trở thành nhất đại kiếm hiệp”. Trang thứ ba xuất hiện một đám người đuổi đánh hai đứa trẻ, tuy là tranh trẻ con vẽ nhưng vẫn toát lên cảm giác bạo lực. Mỗi trang sau đó đều là cảnh hai đứa bị bắt nạt thế nào, như bị thả chó ra cắn, bị ném đá, nét vẽ chứa đầy phần nộ ẩn ức. Đường Mật nhìn thấy hàng chữ ở một trang đề “Phải nhớ toàn bộ, không tha cho bất kỳ cừu nhân nào, Hiến.”

Chữ Hiến đập vào mắt Đường Mật, nó cảm giác mí mắt trái giãn giãn, lòng chìm hẳn xuống, theo ý thức lật qua trang khác, trang cuối cùng hóa ra còn vẽ cảnh tanh máu hơn nữa – một trong hai cậu bé mặt mũi giống hệt

nhau cầm kiếm đâm vào ngực đứa kia, máu theo thanh kiếm chảy xuống đất. Cậu bé cầm kiếm cười lãnh khốc, bên cạnh ghi hàng chữ: “Hoảng mà không tồn tại thì càng hay.”

Đường Mật nhìn bức tranh chăm chăm, trong óc hiện lên cảnh một thằng bé mặt mũi nhợt nhạt phục trên giường, vẽ mặt lạnh lùng, liều mạng vẽ ra bức tranh. Khung cảnh chân thật rõ ràng như thế khiến người ta lạnh ngắt từ tận đáy lòng. Cùng lúc, gió tối lùa qua song cửa, tờ giấy chực bay đi, nó vội đưa tay giữ lại, không ngờ dùng sức quá độ, tờ giấy qua mấy chục năm đã mủm nát, bị nó chụp trúng liền nát thành vô số mảnh, tản đi theo gió, cũng như hoa tuyết lạnh giữa mùa đông phơi phơi bay.

“Đường cô nương, Bạch cô nương, cơm chín rồi.” Gian ngoài vang lên giọng Sử Thụy.

Đường Mật vội thu dọn căn nhà, ra ngoài thấy trên bàn bày ba bát cháo và đĩa rau, trong hoàn cảnh này mà nấu được như thế là không tệ nhưng nó không quên trêu Sử Thụy: “Tiểu tam nhi, sau này phải chú ý nấu ăn, nên biết thời cơ có vị đại hiệp nói rằng đường đến trái tim một nữ nhân thông qua dạ dày nàng ta.”

Sử Thụy cho rằng những lời này có chứa huyền cơ, bất giác thêm kính trọng Đường Mật mấy phần.

Chợt bên ngoài vang lên tiếng lục lạc ngựa, Đường Mật nhìn qua bức tường đổ nát, tám võ sĩ áo đen ngựa ô phi đến cửa.

Tám người này đều diện mạo anh vũ, tuần mã đang cười lông đen nhánh như bôi dầu. Phía sau họ là một nam tử vận áo tím, cưỡi ngựa trắng, dáng vẻ còn cao lớn, khí thế bất phàm hơn. Đường Mật chưa kịp nhận ra gì thì Bạch Chỉ Vi kêu to: “Di phụ.” Rồi buông đuôi chạy ra.

Đường Mật lúc đó mới biết người đến là Hàn Giang thành chủ Lục Triệt nghe danh đã lâu, chính y đưa Bạch Chỉ Vi lên Thục Sơn học nghệ. Nó

nghe Bạch Chỉ Vi kể nhiều về vị di phụ này, biết di mẫu của cô bé, Phong Hoa công chúa vì lấy nam tử đó mà từ bỏ danh hiệu công chúa, dùng thân phận bình dân để sống với Lục Triệt, trở thành giai thoại tình ái nổi danh dân gian một thời.

Kỳ thật không phải là công chúa thì không thể lấy thành chủ. Ngược lại, thành chủ là quân phiệt một cõi tương đối có thực lực, luôn giải quyết rất ráo nhưng vấn đề liên quan đến cai trị, dân tộc mà phép tắc của vương quyền trung ương không thể thực thi ở đó. Thành ra vương thất thường giao cho các gia tộc lớn ở địa phương cai trị thay, trao cho họ quyền tự trị rất lớn. Từ đây cũng thấy vương thất thường hi vọng liên kết được với thành chủ để tăng cường quan hệ.

Tiếc rằng một công chúa nước Sở yêu một thành chủ nước Triệu thì lại là sự kiện chính trị mẫn cảm. Lúc biết việc này Đường Mật đã nghĩ: Bỏ xưng hiệu công chúa thì trong mình vẫn mang dòng máu vương thất nước Sở cơ mà. Đôi vợ chồng như thế phải chịu áp lực nặng nề là đương nhiên.

Lục Triệt bước vào, mỉm cười ôn hòa với Đường Mật hỏi: “Tiểu cô nương là hảo bằng hữu Đường Mật mà Chỉ Vi nhắc đến trong thư hả?”

Lục Triệt trên dưới ba mươi, diện mạo anh tuấn, khí chất cao quý, cộng với hào khí khó tả bằng lời khiến Đường Mật thoáng xiêu lòng, đáp: “Vâng, Đường Mật xin chào thành chủ.”

“Chỉ Vi ít có bằng hữu, chắc tiểu cô nương cũng là hài tử đặc biệt.” Lục Triệt nhìn mấy món đơn giản trên bàn, nín thở hỏi: “Chỉ Vi, sao lại ăn thứ này?”

“Dọc đường không có nơi nghỉ, cháu không ngờ phải tự nấu, đây là mấy thứ mua của thôn dân, lấp đầy bụng là được mà.” Bạch Chỉ Vi giải thích.

Lục Triệt khẽ ngoái lại, nói với một thiếu niên tuấn mỹ cao ráo, mi tâm có nốt ruồi đỏ: “Lam, người dẫn bảy người đi săn vật gì quanh đây về.”

Thiếu niên tên Lam nhận lệnh, Bạch Chỉ Vi nhìn theo bóng y hỏi: “Đó là cậu bé năm xưa di phụ cứu hủ, lớn quá rồi.”

“Đúng, còn lớn hơn cháu đấy, đừng gọi người ta là trẻ con.”

“Di phụ, Hàn Giang thập lục kỵ sao chỉ có tám người tới.”

“Còn tám người ở lại khách sạn bảo vệ di mẫu của cháu và Húc Dĩnh, dọc đường bọn ta phát hiện ký hiệu liên lạc của người Ma cung, đuổi tới tận đây, định nghỉ chân ở chỗ hoang vu này, vừa hay gặp các cháu.” Lục Triệt đáp.

Lục tiệt nhắc đến vợ, ánh mắt mềm hẫ, bất giác Đường Mật đâm ra hâm mộ. Nó càng mẫn cảm hơn với hai chữ Ma cung, liền hỏi: “Lục thúc thúc, Ma cung là gì?”

“Ma cung kỳ thật là Xích Ngọc cung, võ công của chúng liên quan đến Ma vương nên bị gọi là Ma cung.” Lục Triệt giải thích qua qua.

Đường Mật gật đầu, định hỏi thêm chợt phát hiện Bạch Chỉ Vi đang nhìn y với ánh mắt đằm đằm nhu hòa, khóe môi thoáng ba phần cười, toàn thân tỏa sáng tựa ôn ngọc.

Hóa ra đây là mẫu nam tử cô bé thích, Đường Mật nghĩ vậy, trong lòng thoáng qua chút lo âu.

Sử Thụy xuôi tay đứng cạnh đó, nhận ra Bạch Chỉ Vi khác thường, nhưng thiếu niên chưa trải sự đời như y, không hiểu rõ cảm giác trong lòng là gì, chỉ thấy từ đáy lòng dấy lên bất an, nóng ruột khiến bản thân khó chịu vô vàn.

Lục Triệt lúc đó mới chú ý đến Sử Thụy: “Vị này là...?”

Đường Mật không hiểu vì nguyên nhân gì, đáp trước: “Là một vị bằng hữu bọn tiểu điệt mới kết giao, thấy xa phu đột nhiên không đánh xe nữa mới giúp bọn tiểu điệt.”

Lục Triệt gật đầu với Sử Thụy, tỏ vẻ cao hứng: “Mấy năm nay Chỉ Vi kết giao được không ít bằng hữu, xem ra lên Sử Thụy là đúng, khiến ta nhớ lại những năm tháng ở Thục Sơn, đúng là những ngày vui nhất đời.”

Bạch Chỉ Vi không hiểu sao Đường Mật lại nói thế nhưng không lật tẩy mà nhìn nó nghi hoặc, lựa lời Lục Triệt: “Đúng, cháu rất thích ở Thục Sơn. Di phu, có lẽ cháu lại cần di phu giúp, năm mới di phu sẽ đến Dĩnh Thành chăng?”

“Có, kỳ thật ta đang cùng di mẫu của cháu đến Dĩnh Thành, hơn nữa định ở lại một thời gian.” Lục Triệt đáp.

Bạch Chỉ Vi bật cười: “Tốt quá, vì sao vậy?”

“Nước Sở sắp thi võ, ta muốn ở lại xem, nhiều năm rồi chưa xem những việc như thế.”

Đường Mật sợ lộ thân phận, cố nén lòng hiếu kỳ không hỏi về việc thi võ, lại nghe Bạch Chỉ Vi hỏi: “Di phu, cháu sợ mẹ không cho cháu về Thục Sơn, lúc đó cần di phu giúp.”

Lục Triệt thấy cô nói khéo, nhưng không hiểu vì sao mẹ cô lại không cho cô về Thục Sơn, bèn nói: “Không thể nào, lúc trước đã đồng ý cho cháu đến Thục Sơn, mẹ cháu sẽ không nuốt lời đâu. Hôn sự có thể cân nhắc, cứ chọn một nhà ưng ý, học nghệ ở Thục Sơn xong mới tính chưa muộn.”

Bạch Chỉ Vi chưa kịp phản ứng gì thì nghe xoảng một tiếng, hóa ra Sử Thụy bất cẩn làm đổ một bát cháo.

Bạch Chỉ Vi liếc nhìn y: “Cháu không đồng ý, cháu thấy ai cũng kém cỏi như nhau.”

Lục Triệt cho rằng cô bé vẫn là trẻ con chưa hiểu biết việc đó, liền mỉm cười: “Sẽ không thế nữa đâu.”

Lúc đó, tám Hàn Giang thiết kỵ mang thú săn được về, thiếu niên tên Lam hiển nhiên là đầu lĩnh, nhanh chóng phân phù những người khác làm thịt, đốt lửa nướng lên, không lâu sau trong tiểu viện thơm nức mùi thịt.

Ngay lúc Lục Triệt gọi mọi người vào ăn thịt nướng, không hiểu Bạch Chỉ Vi nghĩ gì, chợt quay lại mỉm cười gọi: “Sử Thụy, mau đi ăn.”

Trong lòng Sử Thụy nở bừng, niềm tự tin ngọc thụ lâm phong, anh tuân tiều sái trở lại trong nháy mắt, chạy ngay tới.

Đêm đến, Bạch Chỉ Vi và Đường Mật nằm trên giường, Bạch Chỉ Vi hạ giọng hỏi: “Đường Mật, vì sao người lại bảo Sử Thụy là bằng hữu của chúng ta?”

Đường Mật nhất thời im lặng, vì sao nhỉ, vấn đề này không phải một hai câu mà giải thích được.

Nó không đáp, Bạch Chỉ Vi lại hỏi: “Bất luận nguyên nhân gì, chúng ta cũng là bằng hữu, ta sẽ giúp người tiếp tục, ta biết nhất định người có lý do.”

Đường Mật thở dài: “Chỉ Vi, hiện tại ta không biết rõ, chỉ hi vọng giúp người đôi chút mà thôi.”

Bạch Chỉ Vi không hiểu: “Liên quan đến ta hả?”

“Ừ, người thích ai chưa? Hoặc hỏi thế này vậy, người thấy nam nhân thế nào là tốt?” Đường Mật hỏi, nghĩ đến việc hai tiểu nha đầu nằm cùng nhau

nói về chuyện này, chính nó cũng thấy lạ lùng.

“Như di phụ, những người như thế ta chỉ gặp một người.” Bạch Chỉ Vi nói ra câu Đường Mật vẫn lo lắng nhất.

“Những người khác thì sao?”

“Ừ, còn có...” Bạch Chỉ Vi ngần ngừ hồi lâu, tìm khắp trí nhớ, đều thấy mọi người khác giới đều như nhau, xưa nay cô chưa bao giờ phí cân não cân nhắc xem ai anh tuấn hơn, tính cách ai khá hơn ai, khác hẳn ra chỉ có Lục Triệt, hoặc là... “Còn cả đầu to, nhưng y là bằng hữu.”

“Những người khác đều tệ hại cả?”

Bạch Chỉ Vi bật cười: “Không tệ thế đâu, chỉ là nghĩ đến đều thấy kém hơn.”

“Ừ, được rồi.” Đường Mật quay người đối diện Bạch Chỉ Vi, hai mắt sáng rực, như thế quyết định việc gì đó trọng đại: “Ta sẽ thay người giải quyết vấn đề.”

“Hả?” Bạch Chỉ Vi nhìn gương mặt Đường Mật nửa tối nửa sáng dưới ánh trăng, thật sự cô bé cảm thấy hồ đồ.

Đêm đó Sử Thụy ngủ say sưa, mơ mơ hồ hồ cảm giác có người cấu vào mặt, mở mắt ra thấy ngay Đường Mật đang cười cười ngồi xổm trước mặt.

Đường Mật đặt ngón trỏ lên môi, ra hiệu cho y im lặng đi theo.

Sử Thụy nhón chân ra đến ngoài sân hỏi: “Đường cô nương, chuyện gì thế?”

“Chúng ta đi xa chút nữa, những người này võ công lợi hại, sẽ nghe thấy mất.” Đường Mật chỉ vào căn phòng.

Sử Thụy gật đầu, theo nó ra rìa thôn mới hỏi: “Việc liên quan đến Bạch cô nương hả?”

Đường Mật thầm nhủ tiểu tử Sử Thụy này không ngốc tí nào, lại thích Chỉ Vi như thế, đúng là nhân tuyển thượng đẳng. Bèn bảo: “Người có biết vì sao ta chấp nhận người làm xa phu không?”

“Vì sao?”

“Nói thật vì thấy thú vị, tính ta luôn chỉ e thiên hạ không loạn.” Đường Mật đáp thật thà: “Nhưng hiện tại ta muốn giúp Chỉ Vi, đồng thời có lẽ là giúp người luôn.”

“Bạch cô nương có khó khăn gì? Tại hạ giúp được sao?” Sử Thụy nghe đến việc giúp Bạch Chỉ Vi, tỏ vẻ không từ nan bất cứ khó khăn nào.

Đường Mật không đáp ngay mà hỏi: “Sử Thụy, người có thấy mỗi cô nương người quen đều khác nhau, tỷ như cô này ôn nhu hơn, cô kia xinh đẹp hơn, nói chung ai cũng có chỗ khả ái nhưng người lại không thích họ.”

Sử Thụy dù là du côn số một ở làng Tứ Phương cũng chưa từng nói chuyện này với một cô nương nào, nhất thời không biết nói gì, chỉ thấy sờn gai ốc với ánh mắt nhìn chăm chăm của Đường Mật, ấp úng hồi lâu mới nói: “Đúng, tại hạ thừa nhận đại đa số là thế.”

Đường Mật vỗ lên vai y, tỏ vẻ vừa ý: “Đúng thế, thế mới đúng với lứa tuổi của người. Người biết không, đó là mở đầu cho tương lai người yêu ai. Vì khi người thấy được đặc điểm của họ mới chú ý đến họ, đặc điểm nào hấp dẫn người nhất thì người sẽ yêu người đó, đúng không?”

Sử Thụy tự nhân da mặt rất dày không ngờ tiểu cô nương thấp hơn y một cái đầu này còn dày hơn, nói ra vấn đề này mà tim không đập nhanh, mặt không đỏ, cứ như đang nói chuyện thiên kinh địa nghĩa nào đó, y thầm nhủ: “Người Thục Sơn quả nhiên khác thường.”

“Nhưng Chỉ Vi coi các người đều giống nhau.” Đường Mật tiếp lời, xém chút nói ra nửa câu sau – trừ di phụ của nàng ta.

“Ý cô nương là Bạch cô nương coi nam tử nào cũng tốt hoặc xấu?” Bản năng cho Sử Thụy biết việc đó cực tệ.

“Đúng, yêu bắt đầu từ lòng hiếu kỳ, nhưng Chỉ Vi lại không thể với các người, thế mới khó.” Đường Mật tỏ vẻ trịnh trọng, nói đến phần quan trọng: “Nên chúng ta phải giúp Chỉ Vi ý thức được chỗ đặc biệt của nam tử, chí ít là nét đặc biệt của người. Hiếu không? Trước hết người cần để lại trong lòng Chỉ Vi ấn tượng khác thường, dù không thích người cũng phải có cảm giác tim đập thành thịch.”

Sử Thụy nửa hiểu nửa hồ đồ, lần đầu tiên nhận ra rằng thích một người hóa ra lại phức tạp như thế. Trong lòng y dấy lên hàng loạt câu hỏi: Tim đập thành thịch còn chưa coi là thích hả? Thế thì thích một người sẽ có cảm giác thế nào? Ngần ấy câu hỏi khiến y hoang mang.

“Vâng, tại hạ không biết, nên làm thế nào?” Y hạ giọng.

“Đừng lo, tỷ tỷ dạy người.” Đường Mật vỗ ngực, ra vẻ chuyên nghiệp: “Chỉ cần ngoan ngoãn làm theo là được, bảo đảm Chỉ Vi sẽ xiêu lòng.”

Sử Thụy hình như bị đánh về chắc chắn của Đường Mật cổ vũ, lớn tiếng nói: “Được, xin nghe theo cô nương.”

“Đầu tiên, từ giờ chúng ta là bằng hữu, ở Thục Sơn, bằng hữu đều gọi thẳng tên nhau. Ta sẽ cải tạo người, từ lời lẽ cử chỉ, cách ăn mặc nữa. Nhưng những thứ đó không quan trọng, quanh Chỉ Vi thiếu gì công tử phong lưu nhưng Chỉ Vi không chú ý đến ai. Nên thứ quan trọng nhất là người phải đặc biệt, hiếu không, lúc nói phải có sức mạnh khiến người ta xiêu lòng.”

Sử Thụy lần thứ hai nghe đến từ ‘xiêu lòng’, không hiểu nên hỏi: “Như thế nào mới khiến lòng người ta xiêu?”

“Chuyện này...” Đường Mật thoáng ngập ngừng, phát hiện mình cách thời đại luyện ái đơn thuần này xa quá, mấy năm nay nó nhìn nam nhân cũng như chọn xe hoặc chọn nhà, biết nói thế nào về loại tình ái đơn thuần nhỉ?

Đường Mật nhíu mày ngẫm nghĩ hồi lâu, sau cùng lên tiếng: “Ngày xưa có một bà cô tên Quỳnh Dao hiểu thấu tình cảm nam nữ. Say này bà ta sáng tạo ra một cách nói, nếu theo phương thức của trường phái này nhất định sẽ khiến lòng người xiêu đi.”

“Phương thức nói chuyện đó là thế nào?” Sử Thụy nhìn thấy tia sáng cuối đường hầm, hỏi đầy cấp thiết.

Đường Mật hắng giọng: “Nghe cho rõ này, hiện tại ta dùng cách nói chuyện đó biểu đạt tình cảm của một người với một người. Nhớ thay đổi cách xưng hô phù hợp.”

“Người có biết địa vị của người trong lòng ta cao thế nào, tôn quý thế nào không? Trên đời không có ai khiến ta ngưỡng vọng như thế! Lòng ta ngập niềm ái mộ, thương cảm, đau đớn và ảo tưởng về người, tình cảm ấy khiến ta tan ra, đẩy ra về vực sâu vô tận. Lúc không thấy người, ta chỉ biết nghĩ đến người, nhớ người, nhớ người. Lúc ở cùng người, suy nghĩ của ta chỉ là yêu người như thế nào, đến gần nào. Nhưng người quá tàn nhẫn, quá tự tư với ta, không dành cho ta dù một chút tình cảm. Đúng thế, chỉ một ánh nhìn của người khiến ta không thoát được, biết là rượu độc vẫn cam tâm uống. Người biết không, hiện tại ta đau đớn lắm, khó chịu lắm, bơ vơ lắm. Nhưng ta không thể khống chế bản thân, đúng, ta điên rồi, chỉ vì ta yêu người. Yêu người nhiều lắm.”

Bốn phái tối đen lặng lẽ, không hiểu từ lúc nào vầng trăng lặn vào mây đen, từ trong thôn vang lên hai tiếng chó sủa kì quái rồi tất cả lại chìm vào tĩnh mịch.

Đường Mật nói xong chữ cuối cùng, vì dâng tràn cảm xúc nên mặt đỏ bừng, mắt sáng như sao. Sử Thụy vì chấn động quá độ, nhất thời không nói thành lời, thầm nhủ: Quả nhiên, không chỉ xiêu lòng mà lỗ chân lông cũng dựng lên. Nói như thế thật uy lực vô cùng.

Sáng sớm hôm sau, Đường Mật bị Bạch Chỉ Vi kéo khỏi giường: “Đường Mật, dậy mau, di phụ muốn gặp người.” Đường Mật không hiểu chuyện gì xảy ra, vội vàng mặc y phục đi gặp, Lục Triệt đang chấp tay xoay lưng lại, đứng trong sân, tám Hàn Giang thiết kỵ đứng chỉnh tề sau lưng y. Còn Sử Thụy cúi đầu đứng bên.

Lục Triệt nghe tiếng Đường Mật bước tới, quay lại hỏi, sắc mặt trầm lặng như nước: “Đường Mật, tối qua có ra ngoài không?”

“Có ra một lần, sao cơ ạ?”

Giọng Lục Triệt hòa hoãn cất lên: “Thôn ở đầu cầu đêm qua bị người ta đồ sát, già trẻ toàn thôn, cả chó mèo cũng không chừa.”

THỤC SƠN THIẾU NIÊN

Hạ Sinh

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 49

Nữ Tử Được Gọi Là Công Chúa

Đường Mật ngấn ra, thôn ở đầu cầu chính là thôn nó đang ở, có điều căn nhà nát nó nghỉ chân cách thôn khá xa nên mới cảm giác là ngôi nhà trọ. Nó nhú mày nghĩ rồi nói: “Đêm qua tiểu diệt có nghe thấy tiếng chó sủa trong thôn, nhanh lắm, rồi lại im lặng.”

“Ừ, Lam cũng đã kiểm tra, do cao thủ thực hiện, rất gọn ghẽ.” Lục Triệt hơi nghiêng người tới hỏi: “Đường Mật, tối qua cháu ra ngoài khuya thế làm gì?”

“Tiểu diệt không ngủ được, ra ngắm trăng.” Đường Mật đáp bừa.

Lục Triệt vỗ vỗ đầu nó, liếc nhìn Sử Thụy, nở nụ cười giảo hoạt: “Cháu ngắm trăng, y ngắm sao, không hện trước hả?” Lời buông ra, cả Bạch Chỉ Vi và Hàn Giang thiết kỵ cùng cười, chỉ riêng Đường Mật và Sử Thụy đứng giữa nhìn nhau ngượng ngập, càng khiến quan hệ giữa hai người ám muội hơn.

Đường Mật thấy Bạch Chỉ Vi cười bí ẩn, thầm nhủ hỏng rồi, ai hiểu lầm cũng được, trừ thần tiên muội muội, bèn vội thanh minh: “Sao phải hện trước, y ngắm sao, ta ngắm trăng, xảo hợp gặp nhau thôi.”

Không ngờ chúng nhân càng cười to, Bạch Chỉ Vi gập người xuống cười, chỉ vào Sử Thụy: “Ban nãy y nói đi ngắm trăng, gặp người ngắm sao,

xảo hợp gặp nhau mà thôi, hai người thật ra đã thương lượng rồi hả?”

Đường Mật không hiểu mình giận hay xấu hổ, mặt đỏ lựng lên, hậm hực nhìn Lục Triệt thâm nhủ: “Đúng là lão hồ ly, dám giả dối với ta, mối thù này ghi tạc, khiến Đường tiểu thư đỏ mặt thì phải trả giá.”

“Các vị nên quan tâm đến việc toàn thôn bị đồ sát.” Sử Thụy thấy Đường Mật khốn quẫn, liền chuyển chủ đề.

Lục Triệt nghiêm túc trở lại: “Các cháu ăn cơm đã, ta tự đến xem sao.”

“Tiểu diệt cũng đi.” Đường Mật nhảy đến cạnh y.

Tuy nó còn bé nhưng Lục Triệt cho rằng nó là kiếm đồng Thục Sơn, có lẽ thành thạo việc quan sát thi thể, liền bảo: “Vây đi cùng, Chỉ Vi không sợ thì đi luôn.”

Bạch Chỉ Vi đồng ý, không quên lấy khuỷu tay thúc Đường Mật, nháy mắt tinh ranh: “Ta nhất định sẽ giúp người.”

Đường Mật theo sau cô, đỡ tay lên trán, thâm cười khố: Hoàn toàn loạn hết lên rồi. Đột nhiên nó nghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng, mấy người này đều có võ công cao như thế, phát giác nó và Sử Thụy ra ngoài tối qua, liệu có nghe thấy những lời yêu đương ‘nồng nàn’ chẳng? Nó ngoái lại nhìn mấy Hàn Giang thiết kỵ, mục quang chạm ngay thiếu niên tên Lam, kết quả phát hiện y đang tỏ ra cố nén cười. Thượng đế ơi, nó khổ não, có nhảy xuống sông Nile cũng không rửa sạch được oan ức này.

Nó theo Lục Triệt vào thôn, hóa ra tình cảnh không đậm máu tanh như tưởng tượng. Xem ra kẻ đồ sát toàn thôn là vài cao thủ, thôn dân đều bị kiếm cắt đứt cuống họng, không hề giãy giụa nhiều, cũng không đổ nhiều máu, ai nấy đều nhắm mắt, nếu không có chấm đỏ trên cổ, họ cứ như đang ngủ say.

Bạch Chỉ Vi bị mấy thi thể chó ngồn ngang trong sân hấp dẫn chú ý, ngừng thần ngẫm nghĩ rồi hỏi: “Lục Lam, chó mọi nhà đều giết như thế này?”

Lúc đó Đường Mật mới chú ý thấy con chó kỳ thật chết thảm hơn người, đầu lìa khỏi xác, vết máu đỏ loang dưới đất.

“Vâng, đều thế.” Lục Lam đáp.

Lục Triệt nhíu mày nhìn thấy chó: “Sát thủ hình như ghét chó lắm.”

Lời này lọt vào tai Đường Mật, hình ảnh một người lướt qua óc, nó vội lắc đầu dặn mình không được suy đoán lung tung.

“Không thể có chuyện dân nghèo ở đây kết thâm cừu đại hận với ai đó, nhất định có nguyên nhân khác.” Bạch Chỉ Vi nói.

Lục Triệt từ từ đi quanh: “Có khả năng nhất là chúng ta hại họ.”

“Di phụ muốn nói là có thể họ biết gì đó về Ma cung, đêm qua các vị đến đây, Ma cung sợ các vị sẽ hỏi han nên nhân lúc ban đêm sát nhân diệt khẩu?”

“Ta chỉ đoán thế, không có bằng cứ chân thực nào. Sát thủ rất gọn gàng, không tìm được manh mối gì thêm.” Lục Triệt vừa nói vừa ngồi xổm xuống, xem xét một thi thể chó: “Kiếm của sát thủ nhất định là bảo kiếm, kiếm thường không thể cắt đứt xương cổ ngọt thế này. Hiện tại chỉ phát hiện được thế thôi.”

Y sai Hàn Giang thiết kỵ mai táng chúng thôn dân, dẫn bọn Đường Mật lên đường, đến khách sạn hội hợp với vợ con rồi cùng đến nước Sở. Thời đó chưa xuất hiện vành bánh xe, trên bánh cỗ xe gỗ chỉ đóng mấy cái đinh sắt chống ma sát nên lúc xe đi cực kỳ lắc lư. Lục Triệt cho đi chậm, y đi cạnh cỗ xe, trò chuyện huyền thoại với Đường Mật và Bạch Chỉ Vi.

Đường Mật cho rằng Lục Triệt cũng từng học ở Thục Sơn, tuổi ngang với Cố Thanh Thành, liền hỏi: “Lục thúc thúc có biết Cố tông chủ không?”

“Biết chứ, y là một trong mấy người xuất sắc lớp chúng ta. Lúc y gia nhập Thục Sơn đã mười ba, không ai cho rằng lúc mười lăm tuổi y qua được ngũ đại điện thí, kết quả, trong ba năm đã qua hết, hiện tại còn trở thành tông chủ Thuật tông.”

“Cũng không có gì, bằng hữu Hoàn Lan của bọn tiểu diệt chưa đầy mười ba đã qua được ngũ đại điện thí.” Đường Mật nói.

Lục Triệt kinh ngạc: “Hoàn Lan hả? Có phải đệ đệ của Bá Hàn không?”

“Bá Hàn là ai?”

“Ngụy vương Hoàn Thương. Chắc là đệ đệ của y, ta nhớ lúc Ngụy vương nhắc đến đệ đệ có nói là Lan đã lên Thục Sơn.”

Đường Mật và Bạch Chỉ Vi chưa từng nghe Hoàn Lan nhắc đến việc nhà, không hiểu có đúng thế chẳng. Đường Mật thầm nhủ: Hay nhất là nhầm, bằng không ta gọi là Lục thúc thúc mà y gọi Lục đại ca thì ta thiệt thòi quá.

Bạch Chỉ Vi nghe đến cái tên Bá Hàn hình như nhớ ra việc khác, hỏi đầy hứng thú: “Di phụ, bọn cháu lớn hơn một chút nữa có thể lấy tên chữ không?”

Lục Triệt cười bảo: “Nếu là nữ nhi Thục Sơn thì muốn thế nào được thế ấy.”

Bạch Chỉ Vi cười cười, nói với Đường Mật: “Vậy ta lấy tên chữ cho người là Mật Đường, không tệ chứ?”

Đường Mật cũng lấy làm thú vị: Là người Thục Sơn hóa ra cũng không tệ.

“Mục điện giám của bọn tiểu diệt lúc đó có là điện giám của thúc thúc không? Lúc đó ông ta đã nghiêm túc như bây giờ chưa?” Đường Mật hỏi.

“Không phải, hơn hai mươi năm trước, y vẫn là điện phán. Bất quá từ khi đó y đã không hay cười đùa, ấn tượng sâu nhất của ta chính thị ai cũng bảo Mục Hiến là người học rộng nhất Thục Sơn. Lúc đó bọn ta đoán rằng nếu có một ai đọc hết sách trong Tàng thư các, nhất định phải là Mục điện phán.”

Lục Triệt nhớ lại thừa thiếu thời, vẻ mặt rạng rỡ hẳn lên, vốn y mũi cao mắt sâu, dáng vẻ đượm bá khí nhưng lúc đó lại toát lên nét linh động của tuổi trẻ. Đường Mật ngồi trong xe cũng khen thầm nam tử như y quả nhiên dễ khiến người ta động lòng, lại thấy Bạch Chỉ Vi cười tươi nhìn y, nổi ưu phiền vô danh liền dâng lên trong lòng nó.

Đến chỗ nghỉ, điểm gia cho biết thành chủ phu nhân và tiểu thư dẫn hộ vệ đi ngoạn cảnh khu rừng cạnh đó, Lục Triệt cười: “Nha đầu Húc Dĩnh này nhất định lại vào rừng tìm yêu vật. Chỉ Vi, chốc nữa gặp Húc Dĩnh đừng có nhắc đến trong núi ở Thục Sơn có yêu vật thú vị gì nhé, bằng không thế nào Húc Dĩnh cũng gào khóc đòi đến Thục Sơn bằng được.”

Bạch Chỉ Vi gật đầu, chưa kịp lên tiếng, chợt cảm giác có bóng đen lao về phía mình, kèm theo kiếm khí lạnh buốt đổ tới. Cô tuốt Vụ Ẩn kiếm chặn lại, không kịp nhìn rõ diện mạo kẻ tập kích, liên tục đâm ra ba kiếm. Xưa nay cô ra tay không nương tình, ba nhát kiếm này lại càng độc địa, địch nhân miễn cưỡng tiếp được nhưng bị ép đến góc tường. Lúc đó Bạch Chỉ Vi mới định thần nhìn rõ, thu kiếm lại, kêu lên kinh ngạc: “Húc Ngôn, là đệ hả.”

Đường Mật nhìn sang, kẻ đánh lén là một thằng bé chỉ bảy, tám tuổi, đôi con ngươi đen láy nổi bật trên gương mặt trắng trẻo, đầu thắt hai bím như mọi đứa trẻ khác, nếu mặc thêm cái yếm đỏ tất không khác gì đứa trẻ mũm mĩm vẫn được vẽ trong tranh.

Lục Triệt quát to: “Lục Húc Ngôn, con thích chết hả.”

Tất nhiên y nhận ra tình thế vừa rồi hung hiểm thế nào, ba nhát kiếm của Bạch Chỉ Vi toàn nhắm vào nơi yếu hại, xuất thủ nhanh nhẹn, trong đường tơ kẽ tóc cũng đủ lấy mạng nhi tử của y, cũng may tiểu tử đó còn nhỏ nhưng thân thủ không tệ, đón đỡ được ba nhát kiếm.

Lục Húc Ngôn tỏ vẻ oan ức, lao ngay vào lòng Bạch Chỉ Vi, nũng nịu: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ, nhớ tỷ tỷ quá.”

Đường Mật thầm nhủ: Thằng nhóc này không đơn giản, tốc độ thay đổi thái độ sánh được với ta đây.

Lục Húc Ngôn tựa hồ cảm giác được ánh mắt Đường Mật, thò đầu khỏi lòng Bạch Chỉ Vi, cười ngây thơ: “Chà chà, vị tỷ tỷ này xinh đẹp quá.” Đoạn nhảy bổ tới, ôm Đường Mật thật chặt.

Đường Mật chỉ thấy thằng bé rúc đầu vào vòm ngực vừa phát dục của nó, cảm giác không dễ chịu tí nào, ý niệm lóe qua óc: Thằng nhóc này định vô lễ với ta hả? Bèn đẩy mạnh ra, cúi xuống vuốt má thằng bé, lớn tiếng: “Tiểu đệ đệ, khả ái quá.” Nói đến chữ ái, tay nó bóp mạnh, mắt bắn ra ý uy hiếp.

Lục Húc Ngôn quả nhiên thông minh, mỉm cười lùi bước: “Tỷ tỷ cũng khả ái lắm.”

Bạch Chỉ Vi hỏi Lục Triệt: “Di phụ, sao không bảo có cả Húc Ngôn?”

Lục Triệt cười ngượng: “Nếu di phụ mà nói thì con chịu đi cùng sao?”

Hôm đó Đường Mật cảm giác rất khó chịu, đột nhiên xuất hiện tiểu quỷ lăm chuyen Lục Húc Ngôn, nếu không phải Lục Triệt ngăn chắc thằng bé đánh sát nó hoặc Bạch Chỉ Vi. Mỗi lần Lục Lam thấy nó đều tỏ vẻ cực lực khắc chế, phảng phất chỉ hơi lỏng ra là sẽ bật cười.

Sau cùng, nó không nén được nữa, tìm cơ hội kéo Lục Lam đến một góc không người trong khách sạn, nói với khẩu khí thành khẩn nhất: “Lục Lam, nhất định huynh hiểu lầm ta gì đó, đêm qua nghe thấy gì hả? Kỳ thật, hoàn toàn không như huynh nghĩ?”

Về mặt chí thành của nó khiến Lục Lam không nhịn được, bật cười ha hả, hồi lâu sau mới dừng, ôm bụng nói: “Đường cô nương, tại hạ không nói với ai chuyện đó, sau này cũng không. Tại hạ không nghe được hết, chỉ nghe được đoạn, đoạn...” Y nén cười, hít sâu nói: “Ta yêu người, yêu người biết bao.”

Mặt Đường Mật đỏ lựng, định giải thích thì đột nhiên một tiểu nữ hài mặc váy gấm màu lam xuyên qua đám đông, lao vào giữa nó và Lục Lam, nhìn với ánh mắt bốc lửa.

Đường Mật cho rằng nếu con người có tiểu vũ trụ thì tiểu vũ trụ của cô bé đó đang cháy rừng rực. Cô bé nói: “Người là ai, dám đến quấy rối Lam.”

Hóa ra là thế, Đường Mật ôm trán giữa mặt thở dài: “Không ra làm sao cả, loạn hết cả lên.”

Cô bé đầy lửa giận trước mặt Đường Mật tuổi trạc Lục Húc Ngôn, dáng vẻ cũng trắng trẻo khá ái. Nó thầm nghĩ: Vào năm đại hạn cầu mưa, nếu hai đứa nhóc này mà không bị ném xuống sông tể Long vương thì thật đáng tiếc.

Nó vốn không phải người so đo cùng trẻ con, nảy sinh ý nghĩ độc ác như thế vì tiểu nữ hài không đợi nó giải thích gì đã móc ra một con ngựa

màu vàng cam, lớn cỡ bàn tay, toàn thân những vảy là vảy, hướng đầu ngựa vào nó rồi kéo bờm, con ngựa há miệng phun ra một cột lửa vào nó.

May mà nó phản ứng nhanh nhẹn, lách người tránh khỏi đòn tấn công, định giải thích thì cột lửa thứ hai xẹt tới mặt. Nó trượt chân về phía sau, cong người theo thế Thiết bản kiều tránh thoát, búng người lên toan giải thích thì cột lửa thứ ba bắn tới. Nó muốn thi triển phong thuần, nhưng đối phương là yêu vật phun lửa, trời sinh đã biết thi triển pháp thuật, nó nhanh đến đâu cũng cần thời gian thi thố, thành ra chỉ biết tránh né bị động. Lúc đó Lục Lam cầm cổ con ngựa, nổi giận mắng tiểu nữ hài: “Húc Dĩnh, đừng ngang ngược nữa, thu Tiểu Hồng lại nay.”

Cô bé càng tỏ vẻ giận dữ, hậm hực phản bác: “Người còn bảo vệ thị, người...người bắt nạt ta.”

“Ai bắt nạt người, rõ ràng người cậy có yêu vật, không thèm hỏi rõ đã tùy tiện công kích người khác. Ta ghét nhất kiểu trẻ con tự cao, kỳ thật không biết gì hết. Ai nấy đều nhường nhịn người mà người còn cho rằng mình đáng thương, bị bắt nạt. Nhưng người hiểu rõ rằng vì người là trẻ con nên có thể nào, sau cùng ai cũng bỏ qua nên người càng vô lại.”

Những lời đó vang lên sau lưng Đường Mật, nó biết thần tiên muội muội ở đó. Chỉ bởi trên đời không ít người có thể nói năng sắc bén song mấy ai diễn đạt lưu loát được như thế, ít ra nó chỉ biết một người là Bạch Chỉ Vi.

“Lục Húc Dĩnh, vị tỷ tỷ này là bằng hữu ở Thục Sơn của tỷ, còn không mau xin lỗi.” Giọng Bạch Chỉ Vi hàm chứa uy nghiêm không thể cãi lại.

Lục Húc Dĩnh xếp ngay, tuy vẫn tỏ vẻ hậm hực nhưng lại lí nhí với Đường Mật: “Xin lỗi.”

Đường Mật định tỏ ra độ lượng nói: “Hiểu lầm thôi mà.” Thì Lục Húc Ngôn ở sau lưng Bạch Chỉ Vi nói to: “Lục Húc Dĩnh, tỷ đúng là độc ác, lại

dùng Hồng giết được cả rồng ra tấn công Đường tỷ tỷ, rõ ràng tỷ muốn giết người.”

“Đây chỉ là Hồng non, thêm hai trăm năm nữa mới giết được rồng. Hơn nữa, tỷ ấy chẳng phải là kiếm đồng Thục Sơn sao, làm gì có chuyện dễ dàng bị giết thế.” Lục Húc Dĩnh bĩu môi phản kích.

Đường Mật quyết định không giải thích, thầm nhủ: Con nhóc, kệ mi hiểu lầm, cứ ghen tức đi.

Tối đó, nó gặp Lục phu nhân, mẹ của hai tỷ đệ bảo bối. Bất ngờ là vị Phong Hoa công chúa này không phải nữ tử yếu đuối như hoa tươi trong nhà kính mà dung mạo đơm phần khí khái, khác hẳn Bạch Chỉ Vi, đặc biệt hai hàng mi thẳng cùng đôi con ngươi đen nhánh khiến nó nghĩ đến một nam tử sung mãn tinh khí thần.

Thoạt nhìn Lục phu nhân còn rất trẻ, chỉ chừng ngoài hai mươi, thấy Bạch Chỉ Vi và Đường Mật liền xin thứ lỗi trước: “Nghe nói Húc Ngôn và Húc Dĩnh quấy rối hai cháu, hai hài tử này được cha nuông chiều sinh hư, không biết phân nặng nhẹ, hai cháu đừng để ý. Ta xin thay mặt chúng tạ lỗi với hai cháu.”

“Di mẫu không cần xin lỗi thay, hai đứa lớn rồi, làm việc gì sai nên tự chịu.” Bạch Chỉ Vi không hề khách khí.

Lục phu nhân mỉm cười: “Vậy tùy cháu trừng phạt, dù gì chúng cũng đều nghe cháu.”

Bạch Chỉ Vi nhìn Lục Húc Ngôn và Lục Húc Dĩnh ở sau lưng, không biết nên phạt gì: “Vậy phạt chúng sau này không được xuất hiện trong vòng một trượng quanh cháu là được.”

Không ngờ hai đứa cùng chạy đến kéo tay cô van xin: “Chỉ Vi tỷ tỷ, tha cho bọn đệ muội đi, sau này không dám nữa.”

Đường Mật và Lục phu nhân nhìn nhau, đều lắc đầu. Đường Mật nghĩ: Quả nhiên rau nào sâu ấy.

“Say này phải nghe lời ta và Đường tử tử, được không?” Bạch Chỉ Vi hỏi.

“Nhất định, nhất định.” Lục Húc Ngôn gật đầu.

Lục Húc Dĩnh nhìn Đường Mật, có vẻ không tình nguyện, miễn miễn cưỡng cưỡng nói: “Chỉ Vi tử, sau này muội nghe tử.”

Nhưng số lượng đuôi bám theo từ một thành hai không phải chuyện vui vẻ gì, nhất là hai cái đuôi thiên phú dị bẩm.

Lục Húc Ngôn là kỳ tài học võ, vì còn nhỏ nên Lục Triệt chưa thật sự dạy dỗ, nó học Hàn Giang thiết kỵ vài chiêu không đầu không đuôi nhưng võ công lại đạt được đôi phần thành tựu, giờ bám lấy Bạch Chỉ Vi và Đường Mật đòi chỉ điểm võ công. Đường Mật cho rằng thế cũng không sao, đầu đầu nhất là thằng bé luôn tự nhận có dự cảm với nguy hiểm, thường thường áp sát mặt vào nó, hạ giọng: “Đường tử tử, đệ nhắc nhở nhé, tử sẽ gặp nguy hiểm.” Rồi thuận tay ôm nó.

Mỗi khi như thế, Đường Mật lại liếc Lục Húc Dĩnh. Bản lĩnh của tiểu nha đầu này là khả năng kết thân với yêu vật còn non, lại thích thu gom các loại yêu vật. Đường Mật lo rằng có ngày nó sơ ý bị yêu vật nào đó tập kích.

Tối đó, nó nằm trên giường, ngủ không say lắm. Ánh bạc trong veo từ vầng trăng tròn ngoài cửa sổ chiếu lên bức tường trắng tinh, cả gian phòng ngập trong ánh sáng mờ mờ.

Gần đây nó thường ra ngắm trăng, quả thật ngắm trăng khiến người ta nghĩ ra nhiều thứ. Trong đêm trăng yên tĩnh, linh hồn trong thân thể thiếu nữ xao động, ánh mắt Bạch Chỉ Vi nhìn Lục Triệt lặng lẽ hiện lên trong óc, đột nhiên nó nhận ra lâu lắm rồi không nhìn nam tử nào như thế.

Vì sao lại thế? Cảm giác tơ tình mềm mại, kì dị quẩn quít vô vàn đó sao lại tan biến theo năm tháng? Nó ôm mình, nhẹ giọng tự hỏi: “Người còn có thể động lòng vì một người nào nữa không?”

Trên xà nhà vang lên tiếng động khe khẽ. Đường Mật nhìn về hướng âm thanh, tối om om nên nào thấy gì. Một chốc sau, âm thanh hình như chuyển đến ven tường, nó nhìn sang liền kinh hoảng, một con nhện năm màu lớn cỡ cái bát đang bò trên bờ tường trắng toát, hoa văn đỏ vàng lam lục đen đan nhau thành hình xoáy ốc trên lưng rất bắt mắt.

Quả nhiên tiểu nha đầu Lục Húc Dĩnh không phải kẻ dễ bỏ cuộc. Đường Mật lục tục bò dậy, đặt tay lên Vị Sương để cạnh giường.

Con nhện ngũ sắc co người, mấy chục sợi tơ bạc từ mồm phun vào Đường Mật. Nó lăn mình dưới đất, định tránh khỏi tấm lưới nhưng không ngờ tấm lưới nở bùng trên không như hoa cúc, chụp lên nó. Nó quay kiếm trên đầu, tơ nhện và kiếm va nhau, bị cắt vụn lả tả, lại thêm một tấm lưới bay tới, định quẩn lấy nó.

Nó cảm giác tấm lưới nhện đàn hồi rất tốt, lại dính chặt, biết rằng nếu bị tấm lưới thứ hai quẩn trúng thì khó thoát, bèn lắc người tránh đi. Tấm lưới thứ hai cũng tỏa ra nhưng lần này nó chuẩn bị trước rồi, đưa tay lên thi triển phong thuần như tấm ô xòe ra trên đầu khiến mưa tơ không chụp xuống được. Nó vừa thi triển pháp thuật vừa nhắc Vị Sương dính đầy tơ nhện lên đâm vào con nhện.

Sát na cây kiếm Vị Sương đỏ rực cắm vào lưng con nhện, dòng dịch thể trắng muốt theo cây kiếm chảy xuống. Con nhện rít lên hai tiếng rồi im bật.

Đường Mật đáp xuống đất, thầm nhủ Lục Húc Dĩnh tuy có dị năng khổng chế yêu vật còn non nhưng năng lực không cao, nhất định ăn mình gần đó, nó đẩy cửa ra, quả nhiên thấy bóng một cô bé đang chạy, lắc người tiến vào một cánh cửa. Nó giận dữ quát to: “Lục Húc Dĩnh, đừng để ta bắt

được người.” Giọng nói vang vọng trong hành lang không người, khiến mọi gian phòng nghe thấy động tĩnh, cánh cửa phòng bên cạnh mở toang, Bạch Chỉ Vi thò đầu ra, ngái ngủ hỏi: “Húc Dĩnh thả yêu vật gì hả?”

“Không chắc, tiểu nha đầu đó chạy nhanh quá.”

“Mặc kệ nó, nó thả yêu vật gì ra thì người cứ giết sạch, sau cùng nó mới là người đau đớn. Chết vài yêu vật là nó phải ngoan ngoãn.” Bạch Chỉ Vi lại chui vào chăn ngủ tiếp.

Đường Mật nhún vai, quay vào phòng dọn dẹp, ném cả thi thể và tơ nhện ra ngoài cửa sổ, quyết định bố trí kết giới bảo vệ.

Kết giới là thuật pháp nó học sau cùng ở lớp pháp thuật phòng ngự, chưa từng sử dụng nên không biết uy lực thế nào, có điều yêu vật non của Lục Húc Dĩnh cũng không lợi hại đến độ phá được.

Nó bày xong kết giới đoạn kê cao gối ngủ ngon lành.

Không hiểu ngủ đến giờ nào, nó mơ mơ hồ hồ cảm giác được thân thể tựa hồ bị rung rinh, định mở mắt nhưng mắt bị một sợi tơ dính chặt, mí mắt cũng khó nhấc lên. Nó định xé sợi tơ xuống nhưng chân tay cũng đều bị trói chặt, không động đậy nổi. Nó biết ngay có cường địch xuất hiện, đã đột phá kết giới, lặng lẽ chế ngự nó. Nhớ ra sợi tơ dính này quen thuộc, nó giận giữ kêu ầm lên: “Lục Húc Dĩnh, người...” Có điều âm thanh phát ra chỉ nghèn nghẹt, hóa ra miệng cũng bị tơ phong kín.

Nó cảm giác mình như cái bánh tét bị kéo đi rồi bị vật gì đó móc vào eo, kéo khỏi mặt đất, mùi tanh xộc vào mặt, lúc đó mới ý thức ra rằng mình bị giữ trong miệng con gì đó.

Ta bị ăn thịt đến nơi rồi, nó nghĩ thế, toàn lực giãy giụa, định hô lên cầu cứu. Nhưng bất ngờ là hàm răng giữ nó không cắn xuống mà ngậm lồi đi, hiển nhiên mang nó đi khỏi.

Gió lạnh lùa qua, không khí chung quanh mát mẻ hẳn, nó đoán là đã bị lôi ra khỏi phòng, nếu bị đưa đi xa, khả năng được cứu gần như bằng không. Nó dụng lực hô nhưng cổ họng chỉ ú ớ.

Nó cho rằng nhóm Lục Triệt toàn là cao thủ, chỉ cần hơi có động tĩnh là phát giác ra. Quả nhiên, vừa nghĩ thế thì nghe thấy tiếng người hô: “Đứng lại, người định làm gì?”

Giọng nói này khiến lòng nó lạnh đi, thầm nhủ: “Tam Thuận ơi, sao lại là người, không ngủ mà ra ngắm trăng làm gì?”

Lúc Sử Thụy còn rất nhỏ, trong rừng gần huyện An Hưng cũng có yêu vật xuất hiện, sau đó người ta khai khẩn ruộng nương, chặt mất nhiều khoảnh rừng rậm nên yêu vật không mấy khi xuất hiện. Lúc y thấy yêu vật, còn cho là một hắc y nam tử, lúc yêu vật ngoái đầu lại, y thấy một gương mặt tròn trĩnh hình dạng như bộ ngựa, hai sợi râu to đang kẹp một vật hình người bọc trong tơ trắng. Nhìn kĩ thì yêu vật tuy có thân thể giống người nhưng cơ nhục cuộn cuộn, tráng kiện hơn người thường nhiều, trên mình không mặc áo đen hoặc giả da mà là lớp vỏ cứng đen nhánh.

Sử Thụy thấy yêu vật từ chỗ Bạch Chỉ Vi chạy ra, lòng liền cuống lên, mong rằng người bị trói trong tơ ngàn vạn lần đừng là cô, lại cho rằng là cô thì cũng tốt, đây là cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân ngàn năm khó gặp. Y liền gan dạ hơn hẳn, vừa hay cạnh người có một cục gạch, bèn nhặt lên ném yêu vật.

Y không biết võ công nhưng lúc đánh nhau ở huyện An Hưng lại là hảo thủ ném gạch hạng nhất, cục gạch được ném ra chuẩn xác lại đúng lực, đập luôn vào đầu yêu vật. Cộp một tiếng, cục gạch khiến đầu yêu vật tóe máu, khói bụi bốc lên rồi một dòng dịch thể đỏ lòm chảy xuống.

Vốn Sử Thụy vẫn sợ hãi yêu vật, giờ thấy yêu vật giống hệt người, đầu bị ném trúng cũng chảy máu, y liền gan dạ hẳn, nhặt viên gạch thứ hai ném

tới.

Yêu vật lau máu trên trán, dễ dàng như lau mồ hôi, ngoẹo đầu ngẫm nghĩ nên phản kích hay rút lui. Viên gạch thứ hai bay tới, nó vung quyền đánh vỡ, rồi như đã quyết định, bỏ Đường Mật đã bị kiềm chế xuống, nhảy lên lao vào Sử Thụy.

Đường Mật nghe thấy tiếng gạch vỡ vụn rồi nó bị ném xuống đất, đoán rằng yêu vật bắt mình đang công kích Sử Thụy, liền nóng lòng hô to: “Sử Thụy, gọi người ta mau.” Nhưng âm thanh phát ra chỉ là mấy tiếng ú ớ.

Sử Thụy một lòng anh hùng cứu mỹ nhân, ném ra viên gạch thứ ba, yêu vật đâm vỡ rồi, y mới lớn tiếng hô: “Bớ người ta, có yêu vật.” Thiết quyền của yêu vật đâm tới mặt, cũng may phản ứng của y dị thường linh mẫn, giờ cục gạch ra đỡ, nghiêng người lăn một vòng tránh thoát.

Khách sạn có động tĩnh, yêu vật không ham chiến, quay lại chụp lấy Đường Mật. Sử Thụy nóng lòng, sợ Bạch Chỉ Vi bị bắt đi, thầm nhủ dù thế nào cũng phải đợi người đến giúp, liền bò dậy ôm lấy yêu vật từ phía sau, đám đá loạn xạ.

Quả nhiên có viện binh. Sử Thụy cảm giác hơi lạnh từ sau lưng phả tới, hàn quang lướt qua tai, cây kiếm cắm luôn vào lưng yêu vật. Yêu vật trúng đòn liền phát cuồng, lắc mạnh người hất văng y, rồi mặc kệ trường kiếm cắm trên mình, liều mạng chống trả.

Đột nhiên tiếng địch vang lên du dương, thoát xa thoát gần, không biết cất lên từ đâu. Yêu vật nghe thấy tiếng địch, liền không tham chiến nữa, thân hình lao về phía trước, lẩn khuất vào màn đêm thăm thẳm.

Sử Thụy ngoái nhìn, Lục Triệt đứng cách đó không xa vung tay, cây kiếm cắm vào lưng yêu vật bay về. Lục Triệt hỏi: “Chuyện gì thế?”

“Yêu vật đó bắt Bạch, ồ, một người.” Ba chữ bạch cô nương chưa nói xong, y thấy Bạch Chỉ Vi vừa đến sau lưng Lục Triệt, liền thầm thở dài, đúng là hoài hời một phen.

Đợi khi Đường Mật thoát khỏi mớ tơ, câu đầu tiên của nó là: “Lục Húc Dĩnh đâu?”

Lục Húc Dĩnh thò đầu khỏi đám đông vây quanh nó, thè lưỡi bảo: “Không phải muội làm.”

Lục Triệt vội giải thích: “Đường cô nương, lần này đúng là không phải Húc Dĩnh, người của mỗ đã đuổi theo yêu vật nhưng mỗ và họ đều đoán rằng yêu vật là Thích quý, Húc Dĩnh tuyệt độ không đủ khả năng điều khiển Thích quý.”

“Thích quý là vật gì?” Đường Mật hỏi.

“Thích quý là một loại yêu vật, lúc người sắp chết, nếu dùng pháp thuật kết hợp với yêu vật sẽ biến thành Thích quý mà sống tiếp. Thích quý thông minh hơn yêu vật nhiều, có thể thực hiện được những mệnh lệnh phức tạp của chủ nhân.” Lục Triệt ngừng lại, thần sắc hơi ngưng trọng: “Pháp thuật đó, người Xích Ngọc cung mới biết.”

“Lục thúc thúc muốn nói là người Ma cung định bắt tiểu điệt?” Đường Mật hỏi, không hiểu người theo chủ nghĩa hào bình như nó thì động chạm gì đến Xích Ngọc cung.

“Có vẻ là vậy. Đường cô nương, trước đây cô nương có gặp người Xích Ngọc cung chăng?” Lục Triệt hỏi.

“Không hề.”

“Thành chủ, có thể mục tiêu của chúng là tiểu thư.” Lục lam lên tiếng.

Chúng nhân lúc đó mới nhớ ra phòng Đường Mật vốn là nơi Lục Húc Dĩnh ở, chỉ vì Húc Dĩnh nhất định muốn ngủ cùng Bạch Chỉ Vi nên Đường Mật mới đến đó.

Lục Triệt bảo hai đứa con: “Húc Dĩnh, sau này con ngủ cùng mẹ, Húc Ngôn ngủ cùng cha. Lục lam, từ giờ mỗi đêm các người chia làm bốn tổ bảo vệ, thử xem người Ma cung định giở trò gì?”

Đường Mật thấy chúng nhân không chú ý đến mình, liền đến cạnh thì thầm với Sử Thụy: “Sử Thụy, đa tạ ban này cứu ta.”

Đường Mật nói thật thành khẩn, Sử Thụy cũng thấy vui, tuy không cứu được Bạch Chỉ Vi nhưng giúp nó cũng tốt. Vừa hay Bạch Chỉ Vi đến cạnh y, nói nhỏ: “Sử Thụy, đa tạ người.” Khoảnh khắc đó y cảm thấy đầu nặng chân nhẹ, trong lòng cơ hồ xiêu đi, không nghe rõ Bạch Chỉ Vi nói gì tiếp theo, lúc tỉnh lại thì cô đã kéo Đường Mật đi xa, lòng y trống vắng nhìn theo hai bóng người, nỗi buồn chợt ập đến.

Vì Lục Húc Dĩnh bị mẹ quản lý nghiêm, cộng thêm Bạch Chỉ Vi có thể trấn áp có mặt nên không dám sinh sự thêm. Lục Triệt cũng tăng cường bảo vệ, dọc đường không xảy ra thêm chuyện gì. Cả toán đến Dĩnh Thành nhưng Đường Mật không vội theo Bạch Chỉ Vi về nhà ngay mà thần thần bí bí kéo Sử Thụy đến tiệm cầm đồ lớn nhất.

Cả hai vào tiệm, thấy ngay một trung niên nam tử mặt rỗ vừa mua bán xong với hỏa kế. Đường Mật bước đến nhìn hỏa kế lạnh lùng ngồi sau cái quầy cao ngất: “Xin hỏi có mua đồ cổ không?”

“Có.”

Đường Mật móc một cái bình sứ lưu ly men thiên thanh ra hỏi: “Cái này bao nhiêu tiền?”

Hỏa kế đón lấy, liếc nhìn với vẻ coi thường: “Tối đa bốn mươi đồng.”

Đường Mật không nói thêm gì, cầm cái bình về nói với Sử Thụy: “Quả nhiên người ra giá cao hơn, tám mươi đồng là được, một tay giao tiền một tay nhận hàng.”

Sử Thụy rất tinh ý, lập tức hòa theo: “Được.” Rồi móc tiền ra.

Hỏa kế vội vàng nói: “Này, tiểu cô nương, ta trả một trăm đồng, thế nào?”

Đường Mật ngẩn người, mỉm cười ngoái lại: “Được.”

Không ngờ trung niên mặt rỗ đột nhiên chen vào, hỏi ôn hòa: “Tiểu cô nương, có thể cho tại hạ xem món đồ cổ không?”

Đường Mật thấy y ăn nói khách khí liền đưa cái bình cho, người đó quan sát thật kỹ rồi nói: “Tiểu cô nương, tại hạ trả ba trăm đồng, thế nào?”

Đường Mật không biết món đồ này bao nhiêu là đúng giá, vốn nó cho rằng hơn trăm đồng cũng là không tệ, giờ có người trả đến ba trăm, đầu tiên thì vui mừng, rồi lại thấy không ổn, bèn hỏi: “Ông đến chuộc đồ, lấy đâu ra tiền trả cho ta?”

Người đó lắc đầu: “Tại hạ đến chuộc đồ, mua thêm chỉ là nhất thời nổi hứng. Cô nương không tìn thì đi theo tại hạ, ba trăm đồng sẽ dâng tận tay.”

Đường Mật cho rằng hán tử mặt rỗ không phải người xấu, dù gì nó cũng là người biết võ công, đi theo cũng chả sao, liền đồng ý rời tiệm.

Ba người rời tiệm cầm đồ, người mặt rỗ cười bảo: “Tiểu cô nương, chốc nữa kiếm được nhiều, nhớ chia cho tại hạ một phần.”

Đường Mật ngẩn ra, chưa hiểu ý thì hỏa kế đã đuổi theo: “Tiểu cô nương, chường quỹ chỗ chúng tôi nói muốn mua với giá bốn trăm đồng.”

Lúc Đường Mật rời tiệm với túi tiền nặng trĩu, thấy ngay người mặt rỗ đứng đợi. Nó cho rằng cần đa tạ người này, liền lấy ra năm mươi đồng: “Đa tạ đại thúc, đây là chút tiền thù lao.”

Không người người đó tỏ ra không vui: “Cô nương đúng là hẹp bụng, tại hạ giúp cô nương kiếm được một món to mà cô nương chỉ cho có mấy đồng.”

Đường Mật cũng không vui vẻ gì, thầm nhủ: Bình thường kẻ đến tiệm cầm đồ, có ai không bí tiền, ngần ấy mà người còn tham nữa. Nó bèn hỏi không hề khách khí: “Đại thúc muốn bao nhiêu?”

Người đó xòe năm ngón tay: “Cô nương kiếm được nhiều thế, nên cho tại hạ năm phần.”

Đường Mật đảo mắt, nheo lại thành hai sợi: “Được, ta kiếm được nhiều, chúng ta chia đôi.” Đoạn rảo bước đi.

Người mặt rỗ vội ngăn nó: “Sao cô nương lại đi, tiền đâu?”

Đường Mật tỏ vẻ ngây thơ: “Đã đưa rồi mà.”

“Mới có năm mươi đồng, không phải nói là chia đôi sao? Lúc đó tiệm cầm đồ trả cô nương một tấm đồng, giờ là bốn trăm, cô nương kiếm được ba trăm, nên cho tại hạ một trăm năm mươi đồng.”

Đường Mật mỉm cười lắc đầu: “Không đúng, đại thúc đồng ý với ta giá ba trăm, tiệm trả bốn trăm, ta chỉ kiếm được một trăm đồng, chia cho đại thúc một nửa vừa hay là năm mươi đồng.”

Hán tử mặt rỗ ngẩn ra rồi cười khanh khách: “Không ngờ trẻ con ở Ngự Kiếm đường lại thú vị như thế, xem ra nhất định phải nhận chức điện phán.”

Đường Mật có vẻ không tin: “Đại thúc nói gì, đến Ngự Kiềm đường làm điện phán?”

Người mặt rỗ chợt đổi giọng thành giọng nữ trầm trầm: “Không sai, người tên gì?”

Đường Mật cảm giác lúc người mặt rỗ nói, khí thế toát ra không thể kháng cự, rõ ràng là nam nhân lại nói giọng nữ, quả thật kỳ quái, nó bèn cố ra vẻ như thường đáp: “Ta tên Đường Mật.”

Người đó vỗ vỗ đầu nó: “Được rồi Đường Mật, ta tên Mộ Dung Trinh Lộ, xem ra lần gặp mặt trước người không nhận ra ta.” Đoạn phất tay áo, ung dung bước đi.

“Người Thục Sơn các vị đứng là khác người.” Sử Thụy nhìn theo bóng Mộ Dung Trinh Lộ, tỏ ra có phần cảm khái.

Đường Mật lại nghĩ, Mộ Dung không là họ thường thấy, Mộ Dung Trinh Lộ dịch dung này có phải thân thích của Mộ Dung Phi chăng?

Đường Mật mua y phục cho Sử Thụy xong, an trí y ở khách sạn rồi mới vội vàng đến nhà Bạch Chỉ Vi. Đến cửa Bạch phủ, nó mới thấy dòng chữ “nhà” đều gọi nơi này không ổn. Tuy Bạch Chỉ Vi có bảo nó cha cô được phong tước Thông hầu đứng đầu nước Sở nhưng nó vẫn bị choáng ngợp trước khí phái của Thông hầu phủ.

Phong cách kiến trúc của nước Sở khác ba nước kia, thiên về mái diềm uốn lượn, màu sắc sắc sỡ, đượm phong vị Nam quốc. Đường Mật đứng trước khung cửa đỏ rực thếp vàng, không hiểu sao lại cho rằng nơi này không hợp với Bạch Chỉ Vi mà nó quen, tựa hồ thần tiên muội đứng dưới khung cảnh cột đen tường trắng, đại điện cao vợi ở Thục Sơn, mặc tấm áo đỏ rực mới là bắt mắt hơn hết.

Tạp dịch canh cửa đã được dặn, thấy hồng y kiểm đồng xuất hiện, một người liền vào trong thông báo, người kia tươi cười ra đón: “Đường cô nương hả? Chủ nhân nhà tôi đang đợi cô nương.”

Đường Mật vốn cho rằng chủ nhân này là phụ thân Bạch Sùng của Bạch Chỉ Vi, ai ngờ tạp dịch dẫn nó vào nhà, đến cửa một gian Noãn các, nha hoàn đứng đó đẩy cửa ra thông báo: “Công chúa, Đường cô nương đến rồi.”

Cánh cửa điêu khắc cầu kì được đẩy ra, một nha hoàn mặc váy màu xanh nhạt dẫn Đường Mật vào Noãn các. Qua hai lớp trường sa, Đường Mật thấy một nữ tử mỹ lệ mặc áo gấm ngũ sắc tựa người trên giường đệm, làn mi dài rũ xuống như đang ngủ, khóe môi nhếch lên nửa cười nửa không. Nó biết đây là mẫu thân Bạch Chỉ Vi: Hy Hoa công chúa điện hạ.

“Công chúa, Đường cô nương đến rồi.” Nha hoàn lại thông báo một lần nữa.

Hy Hoa công chúa nhướng mắt nhìn, hình như còn ngái ngủ, từ tốn hỏi: “Đường Mật hả, có nghe Chỉ Vi nhắc đến cháu.”

“Vâng, tiểu diệt và Chỉ Vi là bạn thân ở Ngự Kiếm đường.” Đường Mật cung kính đáp.

Hy Hoa công chúa lại nhướng mày, từ từ thẳng người lên, giọng nói vẫn hơi mỗi mệ: “Vậy hả, hài tử như Chỉ Vi cũng có bạn, xem ra Đường cô nương độ lượng lắm đây.”

Đường Mật tuy biết bà có ẩn ý nhưng không nhận ra ẩn ý ở đâu, bèn bảo: “Tính Chỉ Vi rất tốt, có lúc còn nhân nhượng tiểu diệt.”

Hy Hoa công chúa mỉm cười nhìn nó: “Đường cô nương có hiểu không, bạn bè với Chỉ Vi chẳng có ý nghĩa gì, nó cần người chịu theo bên mình, cô nương là người như thế chẳng?”

Đường Mật sau rốt cũng hiểu, hỏi đầy khách khí: “Công chúa điện hạ cho là vậy à? Tiểu diệt chưa từng nghe Chỉ Vi nói thế.”

Hy Hoa công chúa vẫn cười nhạt, nó không đoán được tâm tình bà ta: “Phải xem cô nương nghĩ thế nào, xem ra cô nương thông minh lắm.”

Bức màn sa vén lên, Bạch Chỉ Vi bước vào, hơi sa mảy xuống: “Mẫu thân, sao lại vội gặp bạn của con thế?”

“Ta chưa thấy con thích ai nên muốn gặp xem sao. Đích xác là một tiểu cô nương đặc biệt.” Hy Hoa công chúa đáp, vẫn giữ nụ cười khó hiểu.

“Không có gì thì bọn con đi trước, bạn con vất vả suốt dọc đường, cần nghỉ ngơi đã, nhà chúng ta vẫn đãi khách vậy mà.” Nói đoạn Bạch Chỉ Vi kéo Đường Mật đi.

Ra khỏi Noãn các, làn gió lạnh tiết đông ở phương nam thổi tới, cả hai rùng mình, Đường Mật hỏi Bạch Chỉ Vi đang sa sầm: “Người đừng cả nghĩ, mẫu thân người chẳng qua muốn tốt cho người, đợi khi lớn rồi người sẽ biết không cha mẹ nào không thương con, có điều phương thức yêu thương khác nhau.”

Bạch Chỉ Vi nhìn khoảnh sân đầy hoa cúc tàn tạ: “Ta hiểu, người không để tâm là được rồi.” Đoạn nói với giọng mang tâm sự: “Đường Mật, tối nay người sẽ ăn cơm với cả nhà ta, sau đó không cần thế nữa. Nếu có gì không vui thì mong người nhẫn nhịn.”

Đường Mật gật đầu, không khỏi lo lắng cho bạn.

Tối đó, lúc Bạch gia mở tiệc, Đường Mật được gặp Thông hầu Bạch Sùng. Trước khi gặp ông ta, nó cho rằng Bạch Chỉ Vi xinh đẹp giống mẹ, nhưng gặp rồi mới biết kỳ thật cô giống cha, đặc biệt vẻ lãnh đạm trên nét mặt khiến hai người liên kết với nhau theo quan hệ thân thiết hơn là vẻ bề ngoài.

Khiến nó ngạc nhiên nhất là ba người thiếp của Thông hầu làm nó ngỡ đang gặp ba chị em. Ba nữ tử đó diện mạo tương tự, đều có gương mặt trái xoan, cái mũi hơi cao, nhưng không hiểu sao nó nhận định rằng ba người này không phải tỷ muội. Hỏi Bạch Chỉ Vi thì cô chỉ mỉm cười, rũ mắt xuống chứ không nói gì.

May mà tiệc ở thời đó chưa theo lối cùng bàn, ai nấy ngồi bàn riêng. Hình thức này khiến khoảng cách giữa mọi người không đến nỗi khó chịu. Ai nấy đều giữ nụ cười trên môi, không hề hỏi han hàn huyên gì, bữa ăn trôi qua bình tĩnh đến vô vị, song không khó chịu cho lắm.

Đợi khi cũng Bạch Chỉ Vi rời khỏi bữa ăn, Đường Mật không nén được nữa, hỏi: “Chỉ Vi, vợ lẽ của cha người là quan hệ máu mủ hả?”

Bạch Chỉ Vi biết sớm muộn gì nó cũng hỏi câu này, thở dài: “Không quan hệ gì. Họ thành vợ lẽ của cha ta vì dáng vẻ giống với một nữ tử.”

Đường Mật nhìn gương mặt Bạch Chỉ Vi đầy bình tĩnh, cảm giác hơi khó chịu dâng lên, nó có phần bất bình: “Phụ thân người hà tất ngang nhiên như thế, khiến mẫu thân người khó xử biết bao.”

“Vì mẫu thân ta giết nữ tử đó.” Bạch Chỉ Vi sau rốt cũng buông ra câu nói này, chợt cho rằng không nên nói gì nữa, quay lại mỉm cười với Đường Mật: “Người xem, nhà ta đấy. Cha mẹ ta hận nhau, mẹ ta lấy tính mạng người cha ta yêu nhất, cha ta liền nghĩ cách khiến bà ngày nào cũng thấy thứ khiến mình căm ghét và nhục nhã.”

Đường Mật chợt thấy nôn nao, không biết nên nói gì, nhớ ra những lời vẫn dùng để an ủi trẻ con sau khi cha mẹ ly hôn, kéo tay cô: “Thôi đi, mặc kệ họ, dù thế nào họ cũng yêu thương người.”

Không ngờ Bạch Chỉ Vi lại cười lạnh: “Sau đây người gặp ba nam một nữ do mấy người vợ lẽ đó sinh ra, thấy thái độ của cha ta là biết ông ấy yêu thương ai. Còn mẹ ta, nhiều năm nay không có chỗ để gửi gắm nên dốc hết

tâm tư vào quyền lực. Nước Sở chúng ta mấy năm nay đều do ngoại thích nắm triều chính, ngoại thích gồm hai phe của hoàng hậu và công chúa, công chúa chính là mẹ ta, phe cánh của bà ấy là họ Bạch. Nên dù cha mẹ ta thành thế nào, họ vẫn cần nhau.”

Bạch Chỉ Vi nói ra những lời đó, ánh mắt trong veo đến độ không giống một thiếu nữ, Đường Mật có phần lo lắng, nắm chặt tay cô: “Chỉ Vi, chúng ta nhất định về được Thục Sơn, ta hứa đấy.”

Sớm hôm sau, Đường Mật định đến Đông hồ nổi danh nhất Dĩnh Thành du ngoạn, vừa hay hai cái đuôi Lục Húc Ngôn và Lục Húc Dĩnh cũng đến, chúng nhân liền rình rang ra hồ. Rình rang không phải vì Bạch Chỉ Vi bày vẽ mang theo người hầu mà vì huynh muội họ Lục được bảo vệ chặt chẽ, có Lục Lam và bốn Hàn Giang thiết kỵ theo sát.

Đến bờ hồ, một con thuyền lớn tiến tới, đầu thuyền có một thiếu niên áo gấm đứng. Thuyền đến gần, chúng nhân mới nhận ra thiếu niên chính là Sử Thụy.

Y vốn cho rằng chỉ có Đường Mật và Bạch Chỉ Vi, thấy trên bờ có cả đám người đâm ra thất vọng, bất quá vẫn làm theo lời Đường Mật, tỏ ra phong độ mời chúng nhân xuống thuyền.

Đường Mật cố ý nháy mắt với Bạch Chỉ Vi: “Người thấy Sử Thụy thế nào?”

Bạch Chỉ Vi quan sát kỹ: “Đúng là người đẹp vì lụa, Sử Thụy ăn vận thế này cũng ra dáng lắm.”

Theo trí nhớ của Đường Mật, đây là lần đầu tiên thần tiên muội muội chú ý đến dáng vẻ của người khác giới, nó đang cao hứng thì chợt nghe Bạch Chỉ Vi tiếp tục: “Yên tâm, chốc nữa ta sẽ cản Húc Ngôn lại, mặc các người trò chuyện.”

“Không phải, không phải, hôm nay y...” Đường Mật chưa nói xong, một người đã nhào vào lòng nó. Nó không biết là ai, đẩy ra hỏi: “Định làm gì hả Lục tiểu quý?”

“Tỷ tỷ, người ta có chuyện muốn nói thầm.” Lục Húc Ngôn phụng phịu, ra vẻ oan ức lắm.

“Cứ nói đi.” Đường Mật đẩy thẳng bé ra.

Lục Húc Ngôn nhìn xuống nước hồ gợn sóng, tỏ vẻ thật thà: “Đệ cho là có nguy hiểm, tỷ tỷ phải cẩn thận.”

Đường Mật theo ý thức liếc nhìn Lục Húc Dĩnh đứng với chúng nhân ở mũi thuyền, hỏi: “Tỷ tỷ người lại mang theo yêu vật gì tác quái được dưới nước hả?”

Lục Húc Ngôn nháy mắt lắc đầu, nói thật nghiêm túc: “Đệ không biết, đệ chỉ cảm thấy tỷ gặp nguy hiểm. Đường tỷ tỷ, không ai cho tỷ tỷ biết hả? Tỷ rất giống một người gặp điềm dữ, ừ, trên mình phát ra khí không lành, tỷ tỷ xinh đẹp thế này có phải do yêu nghiệt biến thành không?”

Đường Mật không biết nên vui hay cho Lục Húc Ngôn một trận, định đưa tay véo má thẳng bé, chợt đầu thuyền chao đảo, nó liêu xiêu, ôm luôn Lục Húc Ngôn vào lòng.

Không đợi nó phản ứng, mặt nước ở mũi thuyền bắn lên sáu bóng đen mang theo kiếm quang tấn công chúng nhân.

Nó thấy chúng hộ vệ đều ở mũi thuyền bảo vệ Lục Húc Dĩnh, có cả Bạch Chỉ Vi nên số lượng ngang với địch nhân, liền đẩy Lục Húc Ngôn vào trong khoang: “Húc Ngôn ngoan ở yên trong đó, Đường tỷ tỷ đi giúp Bạch tỷ tỷ.”

Không ngờ Lục Húc Ngôn lại kéo áo nó: “Đường tỷ tỷ đừng đi, đệ thấy tỷ tỷ gặp nguy hiểm.”

Thằng bé vừa dứt lời, Đường Mật liền thấy eo hình như bị trói chặt, cúi nhìn liền thấy một sợi tơ mảnh màu trắng bạc đã quấn vào. Nó biết ngay có chuyện không hay, lẽ nào Thích quý lại tới, quả nhiên trên mạn thuyền cách nó không xa, một yêu vật đầu có hai sừng đang đứng.

Sát na, một ý niệm lướt qua đầu nó: Có phải yêu vật này chuyên đến bắt nó không?

THỰC SƠN THIẾU NIÊN

Hạ Sinh

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 53

Phía Sau Áo Ảnh

Lúc Bạch Chỉ Vi nghe tiếng Lục Húc Ngôn hô hoán, cho rằng thằng bé gặp chuyện gì, liền gạt người bịt mặt tấn công mình, chạy đến mạn thuyền. Cô vừa chạy vừa phân thần đề phòng người bịt mặt tấn công, không ngờ mọi người bịt mặt như thể nghe thấy tín hiệu rút lui, đột nhiên toàn bộ dừng tay nhảy xuống nước.

Tuy cô ngạc nhiên nhưng không kịp cả nghĩ, vội lao về phía Lục Húc Ngôn, thằng bé đang bị một sợi tơ bạc trói cứng trên ván thuyền.

“Chuyện gì thế?” Cô dùng vự ẫn cắt dây.

“Đường tử tử bị Thích quý bắt rồi.” Lục Húc Ngôn nóng lòng: “Thích quý quá lợi hại, chúng ta không phải đối thủ đâu.”

Vự Ẩn là bảo kiếm mỏng lại bén ngót, cắt sợi dây tơ rất dễ dàng, Bạch Chỉ Vi hất đoạn dây trói sau cùng ra, hỏi: “Thích quý mang Đường Mật đi đâu?”

Lục Húc Ngôn nhảy lên chỉ xuống nước: “Đó.”

Bạch Chỉ Vi nhìn theo tay thằng bé, nhíu mày: “Là lòng hồ mà, đệ cho rằng họ có bơi vào bờ không?”

“Tuyệt đối không sai, Thích quý phun tở ra trối chặt Đường tử tử rồi nhảy xuống nước, bơi theo hướng đó.” Lục Húc Ngôn khẳng định.

Bạch Chỉ Vi nhìn khoảng nước mênh mông hướng về lòng hồ, nhưng không thấy mặt nước có động tĩnh gì, tỏ ra nghi hoặc: “Sao lại bơi nhanh thế? Không nhìn thấy gì.”

“Có thể là lặn xuống bơi một quãng dài rồi mới ngoi lên lấy hơi.” Không hiểu từ lúc nào Sử Thụy tới nơi, đứng sau lưng Bạch Chỉ Vi, lên tiếng: “Chỉ bằng để tại hạ xuống nước xem sao, công phu dưới nước của tại hạ không tệ đâu.”

Bạch Chỉ Vi nóng lòng: “Đường Mật bị trối thì lặn thế nào được, như thế còn sống được chăng?”

“Bạch, bạch cô nương đừng cuống.” Sử Thụy không thể dễ dàng gọi tên Bạch Chỉ Vi như lúc gọi Đường Mật, y ngừng một chốc rồi tiếp lời: “Tại hạ lặn xuống xem sao.” Đoạn cởi áo khoác ra nhảy xuống nước.

Bạch Chỉ Vi quay lại, Lục Lam đã tới, cô bèn nói: “Lục Lam, Đường Mật có lẽ bị Thích quý bắt xuống lòng hồ, chúng ta mau ra đó.”

Không ngờ Lục Lam khê thi lễ, khẩu khí khiêm cung cự tuyệt: “Xin lỗi biểu tiểu thư, chức trách của Lam là bảo vệ công tử và tiểu thư, không thể để họ mạo hiểm cứu người. Nếu muốn cứu, phải để tại hạ đưa họ vào chỗ an toàn rồi sẽ hiệp trợ biểu tiểu thư cứu người.”

“Lục Lam, người...” Bạch Chỉ Vi nóng tiết, vốn định phát tác nhưng nghĩ đến hai hài tử mà Lục Triệt muốn bảo vệ, liền cố nén lại: “Chúng ta đợi Sử Thụy ngoi lên rồi chia ra hành động.”

“Không, ta muốn cùng Chỉ Vi tử tử đi cứu Đường tử tử.” Lục Húc Ngôn chen lời.

“Ta không đi, ta muốn cùng Lam về.” Lục Húc Dĩnh hoàn toàn không hợp tác.

Bạch Chỉ Vi vỗ vỗ đầu Lục Húc Ngôn, gượng cười: “Húc Ngôn, đệ về cùng Lục Lam đi, đệ mà đi thì tỷ tỷ lại phải phân tâm bảo vệ đệ, đệ cứ bình an vô sự là giúp tỷ rồi.” Dứt lời, cô ngược nhìn mặt hồ xanh biếc, một lá thuyền nhẹ đang nhanh chóng lướt tới, trên đầu thuyền có hai người đội nón rộng vành nên không nhìn rõ mặt. Thuyền đến gần, mới thấy một người mặc áo màu chàm, vạt áo thêu năm đoá hoa vàng, lối ăn vận này của kiếm đồng đã qua ngũ đại điện thí, bái làm môn hạ Thuật tông. Người bên cạnh mặc áo đen, hình như là người Kiếm tông.

Nháy mắt con thuyền nhẹ đã áp sát, hai người cởi nón, Bạch Chỉ Vi liền hoan hỉ vô ngần. Hóa ra kiếm đồng Thuật tông chính là Mộ Dung Phi đã lâu không gặp. Người cạnh y dung mạo đẹp đẽ, khí chất đặc biệt, nếu bảo là nam tử thì đôi mắt trong veo ẩn chứa mấy phần xinh đẹp của nữ tử, còn bảo là nữ tử thì cảm lại hơi bạnh ra theo kiểu nam nhi.

“Mộ Dung Phi, sao lại là người?” Lần đầu tiên Bạch Chỉ Vi vui như thế khi thấy Mộ Dung Phi.

Mộ Dung Phi cũng tỏ ra ngạc nhiên: “Sao lại là cô nương, bọn tại hạ từ ngoài xa thấy có người giao đấu trên thuyền, tưởng xảy ra chuyện gì, định đến trợ giúp.”

Bạch Chỉ Vi thầm nhủ, dù sao cũng gặp được viện binh cứng, bèn không nói gì, nhảy sang lá thuyền nhẹ của Mộ Dung Phi: “Xảy ra chuyện rồi, Đường Mật bị Thích quỷ kéo xuống nước.”

“Người nói đến kiếm đồng mắt to, cổ linh tinh quái của Ngự Kiếm đường hả?” Người đứng cạnh Mộ Dung Phi hỏi, nghe giọng nói này, Bạch Chỉ Vi mới xác định đây là nữ tử.

“Đúng vậy, cô nương biết Đường Mật?” Bạch Chỉ Vi hỏi.

“Mới quen, cô nương này gặp chuyện thì nhất định phải cứu, nhân tuyến thượng thừa đấy.” Người đó nói xong, nháy mắt với Mộ Dung Phi.

Y tỏ vẻ không tự nhiên, ho mấy tiếng rồi tỏ vẻ nghiêm túc: “Đường tử, ai thì cũng phải cứu.”

Mặt nước chợt thò lên một cái đầu, hóa ra Sử Thụy quay lên, bám vào mạn thuyền, thở hồng hộc mấy hơi rồi nói: “Yêu vật lặn về phía lòng hồ, hình như mang theo một vật như cái kén trắng, cách xa quá nên tại hạ không nhìn rõ. Yêu vật giữ hơi tốt hơn tại hạ nhiều, nổi lên lấy hơi là bị cắt đuôi liền.”

“Được, chúng ta ra lòng hồ xem sao.” Bạch Chỉ Vi nghĩ ra Sử Thụy không biết võ công, liền bảo: “Sử Thụy, lên thuyền mau, cũng Húc Ngôn về trước. Bọn ta không biết chuyển này gặp phải gì, người không biết võ công nên không cần theo, đừng để thụ thương, thậm chí nguy hiểm đến tính mạng.”

Sử Thụy ở cùng cô nhiều ngày, chưa bao giờ cô nói với y nhiều như thế, đừng nói đến chuyện lời lẽ đầy ý quan tâm. Niềm tự tin bất phàm của y càng dâng cao, nén niềm vui trong lòng xuống, nói dứt khoát: “Không được, tại hạ phải đi cùng cứu Đường Mật. Từ bé tại hạ đánh nhau chưa từng thua, thủy tính cũng khá, đến lúc lại có đất dụng võ.”

Bạch Chỉ Vi cho rằng y nói có lý, lại thông cảm y lo lắng cho Đường Mật, nên gật đầu đồng ý.

Đông hồ không phải vùng nước rộng lắm, lòng hồ không sâu lắm, nổi tiếng vì hồ kề với núi, bờ hẹp lại trải dài, có đến vạn khoảnh xanh biếc nổi lên với trời xanh, sơn thủy hữu tình, gió đưa hương ngát, thuyền đi đến chỗ nào cũng gặp cảnh đẹp.

Lúc đó Bạch Chỉ Vi không còn lòng dạ nào ngắm cảnh, nhìn chăm chăm xuống mặt hồ ngưng thần không nói gì, hồi lâu mới nghe thấy có

tiếng nói: “Có phải người Xích Ngọc cung nhắm đến Đường Mật?”

Hai người cạnh cô đều tập võ, giọng nói tuy nhỏ nhưng vẫn nghe rõ, Mộ Dung Phi hỏi: “Ý cô nương là mục tiêu của Thích quý không phải biểu muội của cô nương?”

“Ừ, di phu của ta đối địch với Xích Ngọc cung nhiều năm, là cột trụ của chính đạo võ lâm, nếu Xích Ngọc cung bắt người nhà của di phu cũng hợp tình hợp lý. Nhưng hôm nay có mấy người bịt mặt đến chặn bọn ta để Thích quý bắt Đường Mật, xem ra là nhắm vào Đường Mật, còn nếu nhắm vào di phu thì bắt Lục Húc Ngôn mới đúng.”

“Tiểu Phi, cha mẹ Đường Mật là ai?” Mộ Dung Trinh Lộ hỏi.

Mộ Dung Phi thấy có người gọi y là Tiểu Phi trước mặt người khác, ho khan mất tiếng không lấy gì làm tự nhiên: “Phụ mẫu Đường cô nương bị phi đồ sát hại, Đường cô nương cũng bị trọng thương, vừa hay Cố tông chủ đi qua, cứu về Thục Sơn chữa trị, lúc tỉnh lại đã quên hết mọi việc trong quá khứ.”

Đây là lời giải thích của Đường Mật với y, các kiếm đồng đều cho rằng thân thể nó đáng thương nhưng Mộ Dung Trinh Lộ thoáng nghĩ rồi hỏi: “Có phải phụ mẫu cô bé đó không chỉ đơn giản chết trong tay phi đồ, thân thể còn có huyền cơ khác?”

Bạch Chỉ Vi tất nhiên biết rõ thân thể Đường Mật, lúc lần đầu tiên cô nghe Đường Mật bảo quê nhà nó ở thế giới khác, lòng cô cũng kinh ngạc vô vàn, có điều từ bé học được cách không thể hiện vui buồn ra mặt nên không biểu hiện ra. Sau này ở cùng nhau mới thấy Đường Mật khác thường nhưng cô đã hoàn toàn chấp nhận người bạn này, dù nó bảo mình là yêu quái thì cô cũng coi là thường. Việc hôm nay có liên quan đến lai lịch của Đường Mật chẳng? Được Mộ Dung Trinh Lộ nhắc nhở, cô liền tập trung suy tư.

“Chỉ ít tạm thời cũng chưa chết được đâu, yêu vật mất công bắt Đường cô nương như vậy, chắc sẽ không giết.” Mộ Dung Trinh Lộ tiếp tục.

“Các vị, trước mặt là lòng hồ rồi, có đến không?” Thuyền phu hỏi.

“Giữa hồ chỉ có một hòn đảo hỏ?” Mộ Dung Trinh Lộ thấy chỉ nhìn là hết tâm, liền hỏi.

“Chỉ có một hòn đảo, trên đảo có ngôi miếu nát không ai trông nom, trừ ra chỉ có cỏ dại, cây cối đều không mọc.” Thuyền phu đáp.

“Trên đảo sao lại xây một ngôi miếu? Vì sao lại hoang phế?” Mộ Dung Trinh Lộ hỏi.

Bạch Chỉ Vi biết Mộ Dung Phi là người nước Tề, quốc gia sở tại của Thanh Nguyên tự, rất sùng bái Phật gia, miếu vũ nào cũng hương hỏa thịnh vượng, không thể hiểu được chuyện chùa miếu lại bị bỏ hoang, nên giải thích: “Miếu này xây dựng từ hơn trăm năm trước khi các nước đại tu miếu vũ, nghe nói lúc đó người ta dựng chùa chiền miếu vũ ở mọi nơi. Sau này vì Phật Thích Ca Mâu Ni phong bế miếu vũ, những kẻ không ưa Phật giáo ở nước Sở chúng ta liền mượn cơ hội phản Phật. Vốn nước Sở khác những nước còn lại, tín phụng vu thuật và bói toán, sau lần đó thế lực nhà Phật giảm hẳn, những miếu vũ giao thông không thuận như ở đây đa phần đều hoang phế.”

“Bất quá, thuyền gia chúng tôi đều nói rằng nơi này có Bồ Tát Hiện Linh.” Thuyền gia chen lời: “Đồn rằng từ lâu lắm rồi, xảy ra con nước lớn, có người dạt lên đảo nhưng rồi đảo này cũng bị nhấn chìm mà người đó còn sống trở về, nói là được Bồ Tát Hiện Linh cứu giúp.”

Mộ Dung Trinh Lộ mỉm cười, nói với giọng trêu cợt: “Đến xem đi, biết đâu có người bắt Đường Mật đến bái tế Bồ Tát Hiện Linh.”

Mộ Dung Phi nghe vậy, cảm giác lời nói đùa ấy khiến người ta ớn lạnh, nhìn sang Sử Thụy và Bạch Chỉ Vi đều không cười nổi, y đành ho khan mấy tiếng phá đi bầu không khí ngưng ngùn.

Không ngờ Mộ Dung Trinh Lộ ghé sát tai y, nói với giọng ai cũng nghe rõ: “Tiểu Phi bị bệnh hả, sao lại ho khù khụ thế?”

“Không phải, họng ngứa thôi mà.” Mộ Dung Phi vẫn giữ nụ cười tươi, khuỷu tay co lại đánh vào mắt Mộ Dung Trinh Lộ.

Mộ Dung Trinh giữ nguyên tư thế ghé sát, lật tay chặn lại, đẩy ra định hất y ngã. Ai ngờ Mộ Dung Phi thu thế lại trước khiến thân thể nàng ta hơi chao, suýt nữa đứng không vững.

“Tiểu Phi càng lớn càng ranh mãnh.” Mộ Dung Trinh Lộ cười bảo.

“Thế mới trị được đường tử.” Mộ Dung Phi cũng cười.

Sử Thụy đứng ngoài thấy hai người bất động thanh sắc trao đổi hai chiêu, liền thầm nhủ: Người Thục Sơn thú vị thật.

Lòng hồ rất nhỏ, thoáng nhìn là rõ hết.

Trên đảo từ cỏ dại và lau lách, chỉ có một ngôi chùa hoang đứng lẻ loi. Nhóm Bạch Chỉ Vi tìm khắp bãi cỏ, không thấy gì liền cùng vào ngôi chùa.

Ngôi chùa bé tẹo có nhiều nơi đã đổ nát, tượng bồ tát bằng đất sét vốn ngồi trên đài sen không hiểu biến mất đi đâu, miếu đường từng được sơn son thếp vàng đã xỉn màu, nơi nào cũng thấy mạng nhện.

Mộ Dung Phi và Mộ Dung Trinh Lộ từng học thuật cơ quan ở Thục Sơn, cùng tìm kiếm cẩn thận khắp ngôi miếu nhưng không phát hiện cửa ngầm hoặc lối vào địa đạo nào. Nhất thời bốn người ngẩn ra ở miếu đường, không biết nên làm gì.

“Có phải dưới nước có gì cổ quái chẳng? Để ta xuống xem, các vị cứ đợi.” Sử Thụy định chạy ra cửa miếu.

“Mộ Dung Phi, người nước Tề các người tin bồ tát lắm hả?” Bạch Chi Vi cùng Sử Thụy ra đến cửa miếu, nhìn mặt hồ óng ánh rồi hỏi.

“Tại hạ chỉ tin vào thứ mình thấy hoặc nắm vững.” Mộ Dung Phi đáp.

“Hồ lớn thế này, nếu nước lên, hòn đảo sẽ chìm ngấm, trừ phi bồ tát hiển linh thì có rời đi được không?” Bạch Chi Vi hỏi tiếp.

“Dù cho có cơ quan ám đạo, bị nước nhấn chìm thì thoát thế nào được?” Mộ Dung Trinh Lộ gõ cái cột bong hết lớp sơn đỏ, ngẫm nghĩ rồi nói: “Nếu không phải truyền thuyết là thật thì người đó thoát bằng cách nào?”

“Nếu người đó ôm gỗ thì chắc không nói với người ta là bồ tát hiển linh. Nhất định xảy ra việc gì đó không thể giải thích, ví như tưởng chết chắc, vừa lạnh vừa mệt đến ngất đi, tỉnh lại thấy mình ở trên bờ rồi tất sẽ cho rằng bồ tát cứu giúp.” Mộ Dung Phi nhìn lên đài sen, cất tiếng giải thích.

“Xuống nước lâu mà không chết thì chỉ có cách dựa vào bảo vật tị thủy, rồi người đó vì muốn che giấu việc lấy được bảo vật nên nói là bồ tát hiển linh.” Mộ Dung Trinh Lộ nói: “Nếu thế, ở đây vốn có bảo vật tị thủy, nhưng hiện giờ không còn nữa.”

“Người tấn công chúng ta đều từ dưới nước lao lên rồi quay lại dưới nước. Có phải người Xích Ngọc cung có trong tay bảo vật tị thủy?” Bạch Chi Vi hồi tưởng lại tình hình bị công kích ban nãy.

Ba người đang thảo luận, chợt Sử Thụy ở ngoài cửa hô lớn: “Bạch cô nương, Bạch cô nương, dưới đảo có sông ngầm.”

Ba người phấn chấn, vội chạy ra. Sử Thụy toàn thân ướt sũng chạy vào, hưng phấn nói: “Dưới đảo có lòng động rộng cỡ một người, nước chảy từ

đó ra, chắc là lối vào sông ngầm.”

“Có thể là lối vào đâu đó.” Mộ Dung Phi buột miệng.

Sử Thụy thở hồng hộc lắc đầu: “Không hẳn, thủy tính của tại hạ cũng khá mà không dám tiến vào. Ai biết dòng sông ngầm đó dài bao nhiêu mà nín hơi? Lẽ nào chuyên môn để yêu vật ra vào?”

“Dù yêu vật ra vào được, còn Đường Mật? Thở thế nào? Chúng mất công như thế, chẳng lẽ để bắt lấy một người chết?” Bạch Chỉ Vi lắc đầu, cảm giác có nhiều chỗ chưa thông.

“Đường Mật bị khốn trong một cái kén, có phải cái kén đó cổ quái, khiến cô nương đó thở được trong nước?” Sử Thụy lên tiếng.

Tim Bạch Chỉ Vi đập mạnh, chạy vào trong miếu, tiếp đó cô kêu to: “Sử Thụy, vào đây xem này.”

Sử Thụy không biết xảy ra việc gì, nhắc chân chạy vào trong, Bạch Chỉ Vi chỉ vào một con nhện đang đan mạng ở góc tường: “Người xem, có giống Thích quý không?”

Sử Thụy thấy con nhện đó toàn thân đen ngòm, chỉ lớn cỡ móng tay, nhìn kĩ thấy đầu nó giống bọ ngựa, đầu có râu, quả nhiên khá giống Thích quý.

Lúc tối lần trước, Bạch Chỉ Vi thoáng thấy Thích quý ở khách sạn, không dám khẳng định nên hỏi Sử Thụy: “Nói đi, có giống không?”

“Đầu rất giống.” Sử Thụy lần đầu tiên thấy Bạch Chỉ Vi nóng lòng như thế, giọng nói ấy mang mấy phần nôn nao, lòng y run lên, đứng ngẩn ra.

Bạch Chỉ Vi không để ý, tốt kiếm khều một ít tơ, quay người chạy ra mép nước.

Cô đến mép nước, che mạng nhện lên mặt, hít sâu một hơi rồi úp mặt xuống nước. Nước hồ mơn qua mũi, cô thử hít, quả nhiên một tia không khí chảy vào mũi.

“Ta tìm thấy rồi, đây là pháp bảo tị thủy.” Cô hưng phấn nhảy bật lên, nói lớn với ba người sau lưng.

Mộ Dung Phi thấy dáng vẻ hớn hờ của cô, cảm giác như dải băng đọng dưới hiên nhà mùa đông đột nhiên gặp ánh nắng, thoáng chốc ánh lên chói mắt khiến người ta không mở nổi mắt.

Mộ Dung Trinh Lộ cầm mớ tơ nhện bị nước ngấm vào, học theo Bạch Chỉ Vi úp mặt xuống nước, một chốc sau ngẩng lên nói: “Nhờ mớ tơ này có thể hít thở được, cảm giác như cá ấy. Có lẽ người năm xưa thoát hiểm được vì hôn mê mà đầu úp lên mạng nhện, kết quả thoát được tai kiếp, tình lại không hiểu nguyên do, mới cho là bồ tát hiển linh.”

“Thích quý chắc là người và yêu vật ở đây kết hợp lại, xem ra Đường Mật không đến nỗi bị chết đuối, chúng ta mau đi cứu.” Bạch Chỉ Vi nói xong, chạy vào trong miếu lấy tơ nhện.

Mộ Dung Trinh Lộ nhìn theo bóng cô vội vàng chạy đi, cười nói với Mộ Dung Phi: “Tiểu Phi, tiểu cô nương này cũng được, nhưng hơi khó chiều. Tiểu Phi thấy sao?”

Mộ Dung Phi ra bộ không nghe thấy gì, chạy luôn vào trong miếu.

Bốn người lấy đủ tơ nhện, chuẩn bị xong xuôi rồi lặn xuống nước. Được Sử Thụy chỉ dẫn, quả nhiên thất dưới lớp bùn có một động khẩu đủ cho người chui vào, lúc tới gần cảm giác được nước phun ra, ấm hơn nước hồ nhiều, nhưng chảy rất xiết, bốn người ngược dòng cũng mất khá nhiều công sức.

Vào trong động thì tối om, chỉ có làn sáng yếu ớt từ cửa động sau lưng rọi vào, Mộ Dung Trinh Lộ thầm niệm khẩu quyết, hoa lửa bùng nổ trên đầu ngón tay nàng ta. Ảo hóa nên màu sắc nhiều hơn hẳn lửa thật, biến ảo vô vàn. Sử Thụy cứ tấm tắc mãi, quân cả sợ hãi, bơi thẳng vào sâu trong động.

Bơi chừng một tuần trà, phía trước xuất hiện ánh sáng, bơi thêm một chốc, ánh sáng rõ hẳn, một vùng nước xuất hiện phía trên đầu chúng nhân, cả bốn ngoi lên mặt nước, phát hiện đã đến một lòng động rộng lớn, bốn vách có khảm huỳnh thạch lớn tày nắm tay, tỏa ra ánh sáng nhu hòa.

Bốn người lên bờ, bỏ tư nhện ra, nhìn quanh một lượt, phát hiện trong động chỉ có một lối thông sang nơi khác, đứng trước cửa động liền cảm giác gió nóng táp vào mặt. Gió nóng nung người nhưng không đến nỗi không chịu nổi, cả bốn thương lượng một chốc rồi quyết định vào.

Cửa động nối với thông đạo thăm thẳm, thạch bích hai bên được mài nhẵn bóng. Bốn người đi vào trong, Mộ Dung Phi thông thạo thuật cơ quan đi đầu dò đường, được một đoạn mà không phát hiện cơ quan phòng bị nào.

“Người Ma cung không cẩn thận như chúng ta.” Mộ Dung Phi nói: “Có lẽ chúng cho rằng khó ai ở dưới nước được lâu như thế.”

“Ta thấy chỗ này để người từ dưới nước lên hong khô y phục.” Mộ Dung Trinh Lộ nói, giơ tay lên xem, phát giác đi qua thông đạo lồng lộng gió nóng, trừ dưới nách thì hầu như toàn thân không còn ướt nữa, bèn giơ tay quá đầu, nói với Mộ Dung Phi bằng giọng đùa vui: “Tiểu Phi, làm theo tử, người Ma cung nhất định cũng làm thế, hong khô y phục rồi mới vào trong.”

Mộ Dung Phi nhìn Mộ Dung Trinh Lộ càng nói càng hăng, tay giơ quá đầu, quay người trong không gian không lấy gì làm rộng rãi lắm, phảng phất muốn hong khô y phục thật mà y không biết nên khóc hay cười, chỉ

mong không quen nàng ta. Y từ bé đã được giáo dục thành người hàm dưỡng phong độ, biết tiến biết thoái, nhưng mỗi lần gặp vị đường tử này là lại luống cuống. Y lại nhớ đến Đường Mật, cô nương đó tuy tính cách không hoàn toàn giống Mộ Dung Trinh Lộ nhưng cũng mang lại cho y cảm giác tương tự, chẳng trách Mộ Dung Trinh Lộ vừa gặp là thích, nói với y rằng nhất định phải đưa được Đường Mật về Mộ Dung gia. Y còn nhớ lúc Mộ Dung Trinh Lộ nói vậy, mắt sáng lên, hoàn toàn ra vẻ hận vì gặp cô bé quá muộn, lại tiếc nuối vì cô bé không phải con dâu của Mộ Dung gia.

Nghĩ đến việc phải đối diện với hai Mộ Dung Trinh Lộ, Mộ Dung Phi lại đau đầu.

Mộ Dung Trinh Lộ thấy không ai hưởng ứng, liền tỏ vẻ thật thà nói với ba người kia: “Chỗ này có lẽ có công dụng đó thật. Đồn rằng Ma vương rất chú trọng hình thức, lúc nào cũng chỉnh chu rực rỡ. Có lần nàng ta và Đọa Thiên đại nhân tử vô, kết quả vì y phục của đại nhân xộc xệch, nàng ta liền không muốn đấu nữa, đợi đại nhân tắm gội. Dù địch hay bạn, Ma vương đều không thích đối phương ướt sũng tiến vào lãnh địa. Nơi này không có cơ quan bảo vệ, rất có thể vì để người ta yên tâm hong y phục, xem xét lại hình dáng.” Nói xong, nàng ta soi lên thạch bích nhẵn bóng như gương đồng, chỉnh lại mái tóc hơi rối.

Suy đoán của nàng ta tuy cổ quái ly kỳ, Bạch Chỉ Vi lại cho rằng có lý: “Chẳng trách Đọa Thiên đại nhân và vương là tử địch, đồn rằng đại nhân là người không chấp nên tiểu tiết, tính tình hai người này thật hoàn toàn tương phản.”

Sử Thụy cũng thấy những lời đồn này hết sức thú vị, hoàn toàn bất đồng với thái độ hoảng kinh cùng lời lẽ kính sợ dị thường của dân gian khi nói về Ma vương và Đọa Thiên, y càng hâm mộ người Thục Sơn hơn.

Ba người đi thêm một chốc, đến một khung cửa đá cực lớn.

Trên bức tường trước cửa khảm khung đồng đều khắc nhị long hí châu, do bốn cái vòng đồng tâm tạo thành, hai cái vòng ngoài cùng đều khắc mười hai thiên can địa chi, chiếc vòng thứ ba khắc từ một đến mười hai, chiếc thứ tư khắc đến ba mươi.

“Này, tiểu tử Thuật tông, xem có cơ quan nào không?” Mộ Dung Trinh Lộ bảo Mộ Dung Phi.

Mộ Dung Phi nhận ngay ra loại khóa liên quan đến ngày tháng: “Nếu đệ đoán không sai, người Ma cung đều biết ngày tháng để mở khóa, ví như ngày hai mươi tháng Mười năm Mậu Dần sẽ quay chữ Mậu ở chiếc vòng đầu tiên đến đến dưới mắt rồng, tiếp đó chuyển chữ Dần ở vòng thứ hai. Lần lượt số mười và hai mươi ở hai vòng thứ ba và thứ tư cũng làm tương tự, thạch môn sẽ mở ra.”

“Nếu thế thật, chẳng phải chúng ta không vào được ư? Nếu cứ tính toán ngày tháng kiểu đó thì chết già ở đây cũng chưa chắc thu được kết quả. Chẳn lẽ chúng ta phải nghĩ cách bắt người của Ma cung tra hỏi.” Bạch Chi Vi nhíu mày.

“Hoặc nghĩ cách ẩn mình đợi người Ma cung quay về, chúng ta lén xem ngày ra vào là bao nhiêu.” Sử Thụy lên tiếng.

“Đều quá mất thời gian. Tiểu Phi, người lập ra cách tính ngày tháng này phải có thói quen nào chứ, đúng không?” Mộ Dung Trinh Lộ hỏi.

“Đại đa số đều có thói quen nào đó, nhưng sao chúng ta biết ngày nào có ý nghĩa với người Ma cung?” Mộ Dung Phi hỏi ngược.

“Thử lấy ngày lễ thọ của Ma vương xem sao?” Bạch Chi Vi buột miệng.

“Ai biết được ả sinh khi nào, chỉ có cách về tra Triệu thư, bất quá Triệu thư cũng cho rằng ghi chép về Hoa Tuyền không lành, ghi hay không chẳng quan trọng.” Mộ Dung Trinh Lộ lắc đầu, nhún vai.

Mộ Dung Phỉ hơi động thần sắc, ngẫm nghĩ một chốc rồi nói: “Thử ngày mười năm tháng tám năm Đinh Hợi xem sao.”

Mộ Dung Trinh Lộ nhướn mày, thoáng tỏ ra nghi hoặc, nhưng vẫn đưa tay làm theo ngày Mộ Dung Phỉ bảo, lay động khung đồng. Nàng ta hỏi: “Tiểu Phỉ, ngày đó là gì?”

“Có thể là sinh nhật Ma vương.” Mộ Dung Phỉ đáp.

Mộ Dung Trinh Lộ xoay đến đúng ngày đó, Bạch Chỉ Vi đẩy thạch môn nhưng khung cửa trơ trơ.

“Không đúng rồi. Tiểu Phỉ, sao đệ biết ngày sinh của Hoa Tuyền? Có nhầm không?” Mộ Dung Trinh Lộ không nén được nghi hoặc, lên tiếng hỏi.

Mộ Dung Phỉ không đáp, nhìn khung đồng hồi lâu mới nói: “Thử ngày mười ba tháng Tư năm Ất Dậu.”

Sử Thụy thấy Mộ Dung Phỉ nói ra ngày tháng này, thần sắc Bạch Chỉ Vi và Mộ Dung Trinh Lộ đều biến đổi. Mộ Dung Trinh Lộ do dự đưa tay xoay vòng đồng, ngay khi số ba mươi của chiếc vòng trung tâm khớp với mắt rồng thì một tiếng cách vang lên, tựa hồ cơ quan nào đó được mở.

Bạch Chỉ Vi thử đẩy, cánh cửa đá vô thanh vô tức mở ra.

“Tiểu Phỉ, vì sao đệ lại đoán là ngày sinh Đọa Thiên đại nhân?” Mộ Dung Trinh Lộ càng không hiểu.

Mộ Dung Phỉ thản nhiên cười đáp: “Đoán mò thôi, lấy ngày sinh của tử địch là mật mã mở cửa rất phù hợp với tác phong của Ma vương.” Đoạn y bước vào khung cửa trước tiên.

Bạch Chỉ Vi theo sau, cho rằng sự việc không đơn giản như thế. Mộ Dung Phỉ tuyệt đối không phải loại người đoán mò, bất chợt cô thấy hiểu

kỳ với y.

Chúng nhân vừa vào trong, trước mắt bừng sáng lên, phải nheo mắt lại một lúc mới thích ứng được. Đợi khi nhìn rõ, bốn người đều tự khen: Đúng là nhân gian tiên cảnh.

Hóa ra họ đến một lòng cốc bốn mặt là núi cao vây phủ. Trong cốc hoa nở như gấm dệt, cây cối xanh om, có cả dòng suối trong veo uốn lượn róc rách, ánh bạc lấp lánh. Giữa hoa cỏ, đình đài lầu các nửa ẩn nửa hiện, mái diềm khảm vàng dát ngọc tinh xảo xa hoa. Một con khổng tước lông trắng uốn lượn trên trời, dưới đất mấy con hươu sao tung tăng. Khói sương lờn vờn thoạt có thoạt không, ánh lên muôn vàn màu sắc như chốn vườn tiên.

“Phong cảnh Thục Sơn tuy đẹp nhưng hùng vĩ, cảnh trí khác hẳn chốn này.” Mộ Dung Trinh Lộ nói, hít sâu một hơi: “Ừ, gió ấm mơn man, hương hoa ngào ngạt, Ma vương đúng là biết hưởng thụ.”

Cả toán định đi tiếp. Mộ Dung Phỉ ngăn lại, nhìn con đường rải đá vụn dẫn xuống cốc sâu: “Nơi này không người canh giữ, biết đâu lại có cơ quan bẫy rập.”

Y móc mấy đồng tiền trong ngực áo ra ném về mấy chốc nghi ngờ nhưng không kích phát cơ quan, đang chuẩn bị cất bước thì Mộ Dung Trinh Lộ kéo lại: “Đừng đi, có chuyện không ổn.”

“Sao cơ?” Y hỏi.

Mộ Dung Trinh Lộ ngẩng đầu lên nhìn thình không, lăm lăm: “Chúng ta đi đã bao lâu ở nơi không có ánh nắng? Tổng cộng không đến nửa canh giờ. Lúc xuống nước sắp chính Ngọ, giờ phải đang trưa mới đúng. Nơi này tuy bị núi cao cách trở, không thấy vầng dương nhưng còn hướng đồ bóng thì sao?”

Ba thiếu niên đều cúi đầu nhìn xuống bóng in dưới đất, hóa ra dù là bóng người hay hoa cỏ lâu các đều hướng về phía tây bắc, hình ảnh này chỉ xuất hiện vào giữa trưa.

“Ảo ảnh.” Bạch Chi Vi hiểu ngay.

“Ảo ảnh cực mạnh, kết giới bảo vệ.” Mộ Dung Trinh Lộ gõ nhẹ lên trán Mộ Dung Phi: “Tiểu Phi, đường tử lại cứu đệ, giờ đến lượt đệ tử Thuật tông nghĩ cách hóa giải.”

Mộ Dung Phi biết tuy Mộ Dung Trinh Lộ là môn nhân Kiếm tông nhưng tạo nghệ pháp thuật không kém y, giờ nàng ta đưa ra câu đố, nhất định y phải nghĩ được cách giải quyết mới xong. Nhưng phá giải ảo ảnh luôn là đối kháng giữa tâm lực với tâm lực, bên nào mạnh hơn, không dễ bị mê hoặc là sẽ thắng lợi. Rõ ràng người bày kết giới mạnh hơn y, thậm chí cao hơn cả toán, phá giải thế nào đây?

Mộ Dung Phi nhắm mắt thu liễm tâm thần, thử dùng phương pháp phá giải ảo ảnh đột phá kết giới. Bởi ảo thuật mê hoặc tâm linh thông qua mắt, rồi từ tâm linh mà mê hoặc mọi cảm quan khác, chỉ cần một người ý thức được bản thân đang ở trong ảo cảnh, coi mọi thứ trước mắt là hư ảo thì sẽ chiếm tiên cơ, còn lại là tìm điểm đột phá chân thực, tụ lực vào một điểm chống lại sức mạnh mê hoặc mình.

Y ngưng thần nín thở, vận dụng mọi cảm quan trong bóng tối, dần cảm nhận được hơi thở chảy trong thân thể, lỗ chân lông mở rộng trong không khí, phảng phất vô số xúc giác trong veo từ mỗi tắc da đang tiến vào thế giới hư không.

Dần dần y cảm nhận được gió nóng quất lên mặt như đang đứng trước ngọn lửa rừng rực, cảm giác mát lạnh ban nãy tiêu tan, da lấm tấm mồ hôi. Y không ngờ nhanh chóng tìm được điểm đột phá như thế, bất giác vui mừng, toàn lực cảm ứng hơi nóng trong không khí. Thoáng chốc, y cơ hồ

nắm bắt được thứ gì đó, trước mắt là hỏa diễm, sa mạc thậm chí nham tương, chứ quyết không phải ngày đẹp trời và nhân gian tiên cảnh, y nghĩ vậy liền mở bừng mắt.

Trước mắt y vẫn là cảnh đẹp hươu nai tung tăng, mặc cho y cảm giác được hơi nóng mà toát mồ hôi, mặc cho cảm quan của y đã thoát khỏi mê hoặc thị giác mà vẫn không thấy được điều gì chân thực. Y chấn kinh trước sức mạnh kinh hồn của ảo ảnh, nhìn cảnh sắc với vẻ kính sợ tận đáy lòng, hồi lâu mới nói: “Đường tử, kết giới này đệ không thể phá nổi.”

Mộ Dung Trinh Lộ thở dài: “Tâm lực thiên phú của Tiểu Phi cao như thế mà không được thì ta không cần thử nữa, chúng ta tám lạng nửa cân mà thôi.” Đoạn nói với Bạch Chỉ Vi: “Muội đừng mất công thử nữa, từ bé Tiểu Phi đã được trời phú cho tâm lực, khi y không phá được kết giới dù biết rõ thì chúng ta nên tìm cách khác.”

Bạch Chỉ Vi nhìn sang Mộ Dung Phi, y đang ngắm cảnh đẹp với ánh mắt sùng kính. Thật ra cô cho rằng ánh mắt y tựa hồ xuyên qua hoa cỏ lâu đài hư ảo, hướng đến sức mạnh hùng hồn ẩn tàng phía sau, cảm giác này khiến lòng cô thắt lại.

Đang lúc cả toán bó tay với ảo ảnh thì tất cả dần tan đi như sương sớm gặp ánh nắng, cảnh tượng chân thật ẩn tàng phía sau rốt cuộc cũng hiển hiện.

Cảnh tượng trước mắt khiến cả nhóm biết Mộ Dung Trinh Lộ đã cứu mạng họ, nếu bước thêm một bước sẽ sa xuống vực sâu vạn trượng, bên dưới là nham tương đỏ rực đang từ từ chảy, sóng nhiệt cuồn cuộn phả lên mặt bóng râm.

Thật ra chỗ này không phải sơn cốc có núi non vây quanh, mà là một động huyệt khổng lồ do khoét rộng lòng núi tạo thành, có điều động huyệt quá lớn, sức người không thể thực hiện được.

Bên kia vực sâu trăm trượng, trên vách đá có một tòa tháp lưu ly màu lam, một thanh y nam tử thong thả bước ra, ở xa nên cả toán không nhìn rõ mặt hẳn. Hắn vòng tay nói: “Các vị, nếu muốn sang xin cứ tự tiện, thứ cho tại hạ không thể đón từ xa.”

Vách đá bốn người đang đứng nối với bờ kia bằng một sợi xích sắt cỡ cổ tay, Sử Thụy thò tay ra: “Nóng thật.”

Bạch Chỉ Vi nói với người ở bờ kia: “Xin hỏi bằng hữu Đường Mật của bọn tại hạ có ở đó không?”

Người đó đáp: “Đường cô nương đích xác làm khách ở đây. Mỗ đã thống nhất với Đường cô nương là bằng hữu đến tìm qua được thì mới có thể đưa cô nương đi.”

Bạch Chỉ Vi liếc Sử Thụy, thoáng tỏ ra phiến muộn.

Sử Thụy biết cô phiến muộn vì y không qua được, tuy y muốn ưỡn ngực nói đầy hào khí rằng: “Đừng lo, xem bản lĩnh của Sử tam thiếu này.” Nhưng dù sao y cũng tự biết không thể, không phải lúc ra vẻ anh hùng, nên cúi đầu không nói gì.

“Thế có gì khó, bốn người chúng ta đều qua thì người sẽ thả Đường Mật?” Mộ Dung Phi cao giọng hỏi.

“Tất nhiên, tại hạ và Đường cô nương đã thỏa thuận rồi.” Người đó đáp.

Mộ Dung Phi nói với Bạch Chỉ Vi: “Người đó chịu giải ảo ảnh, bất tất giở trò gì trên dây xích, ta thử xem sao.”

“Võ công của ta muốn qua còn miễn cưỡng, hơn nữa còn y.” Bạch Chỉ Vi không nói rõ nhưng ai cũng hiểu cô ám chỉ ai.

“Không sao, ta và đường tử có thể công các người qua, khinh công của Thục Sơn chúng ta chú trọng đến chữ Ổn, bộ pháp vững vàng, công như thế cũng được mà.” Mộ Dung Phi tỏ vẻ tự tin.

“Vậy, vậy người công ta.” Sử Thụy vội bước lên, thăm nhủ: Tuyệt không thể để tiểu tử này công Bạch Chỉ Vi.

“Người nặng hơn, công phu của đường tử cũng cao hơn ta, để tử ấy công người sẽ an toàn hơn.” Mộ Dung Phi nói xong liền đến cạnh Bạch Chỉ Vi.

“Không được, nam nữ thụ...” Sử Thụy chưa nói xong đã bị Mộ Dung Trinh Lộ nhắc lên: “Thụ thụ bất thân phải không? Người để Tiểu Phi công mà mất đi tính mạng thì phải làm sao, ta không chê người thì kêu la cái gì hả?”

“Không phải, ta muốn bảo là họ nam...” Sử Thụy mới nói được nửa chừng đã bị Mộ Dung Trinh Lộ công lên lưng, nham tương chảy bên dưới rít ùng ục, làm nhòa đi tiếng y nói. Y run lên, không dám lải nhải gì nữa, chỉ lén liếc Mộ Dung Phi đang công Bạch Chỉ Vi ở phía sau, không hiểu trong lòng mình cảm giác thế nào.

Bốn người sang đến bờ kia, thanh y nhân ra đón, hắc chùng trên dưới bốn mươi, mắt ưng mũi sư tử, diện mạo anh vũ, dù mỉm cười ôn hòa nhưng không che hết được lệ khí.

Hắn thấy bốn người an toàn qua được liền nói: “Công phu khinh thân của Thục Sơn quả nhiên danh bất hư truyền, thân nhẹ như yến, vững vàng như đá, tại hạ bội phục, xin mời theo tại hạ.”

Bốn người theo thanh y nhân vào lưu ly tháp, cánh cửa đóng lại, ngăn cách hơi nóng, không biết tòa tháp làm bằng chất liệu gì mà ở nơi nóng nực này vẫn toát ra khí mát.

Một bóng đỏ lao nhanh tới, ôm Bạch Chỉ Vi nói: “Ban nãy dọa ta sợ quá, Mộ Dung Phi thiếu chút nữa rơi xuống vách.”

Bạch Chỉ Vi biết ngay là Đường Mật nguyên vẹn không thiếu một phân, liền vui mừng: “Ban nãy người mới dọa ta sợ quá, thật ra là chuyện gì?”

Đường Mật bấu môi với thanh y nhân: “Vị Đông hộ pháp này muốn mời ta đến làm khách.”

Bạch Chỉ Vi liếc nhìn Đông hộ pháp: “Mời khách kiểu này không khách khí tí nào, Xích Ngọc cung hành sự xưa nay vẫn lén lút thế hả?”

Đông hộ pháp mỉm cười, tựa hồ không để ý: “Tất nhiên có thể đường hoàng mời Đường cô nương đến làm khách, có điều Xích Ngọc cung chúng tôi và Lục thành chủ, cả Bạch thông hầu không có quan hệ tốt nên mới dùng hạ sách này.”

Hắn khách khí nói với Đường Mật: “Đường cô nương, bằng hữu của cô nương đã an bình đến đây, có thể thực hiện việc đã答应 rồi chăng?”

“À, đi gặp bằng hữu của người hả?” Đường Mật bấu môi: “Ta đi, chẳng qua trả lời mấy câu với lại đi cứu người, không cần gấp thế.”

“Vậy tốt rồi, mời cô nương.” Đông hộ pháp đưa tay mời Đường Mật lên lầu.

“Đường Mật, người biết họ bảo người làm gì hả?” Bạch Chỉ Vi kéo nó lại hỏi.

“Chỉ là hỏi han thôi, à, đại khái có liên quan đến cái kia.” Đường Mật nhìn vào sâu trong tháp.

Bạch Chỉ Vi phát hiện trên bàn thờ thần có cung phụng một cây bảo kiếm, chính là Vị Sương của Đường Mật.

“Không phải Vị Sương, ở đây cơ.” Đường Mật giờ kiểm lên: “Ta cũng không không hiểu lời vị Đông hộ pháp này nói, ta gặp bằng hữu của ông ta rồi, ông ta sẽ cho ta biết là chuyện gì.”

Đoạn nó xua tay với chúng nhân, đi lên lầu.

THỰC SƠN THIẾU NIÊN

Hạ Sinh

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 57

Phía Sau Áo Ảnh

Đường Mật lên trên lầu, giữa không gian rộng rãi chỉ đặt một cái giường sát đất nằm rất thoải mái, một con dê lông xanh nằm trên đó, đầu có một cái sừng nhọn hoắt, ngoài ra không thấy ai.

“Có ai không?” Nó hỏi, đảo mắt nhìn khắp các góc.

Trong phòng trống trơn, giọng nói vọng lại nhưng không ai đáp.

“Không có người thì ta đi đây, làm sao có thời gian đợi người được.” Nó quay lại, định đi luôn.

“Cô nương đã đồng ý trả lời câu hỏi của ta, chưa bắt đầu sao lại đi được?” Giọng nói ôn hòa cất lên sau lưng Đường Mật, ngữ điệu hơi cổ quái khiến nó nhớ đến những người ngoại quốc nói tiếng Trung.

Nó ngoẹo đầu nhìn theo hướng âm thanh, sau lưng vẫn không có ai, chỉ có con dê xanh một sừng yên tĩnh nằm dưới đất.

“Xin hỏi bản này là người nói hả?” Đường Mật hỏi dò.

“Đúng là ta.” Con dê ở miệng, thật sự nói bằng giọng ngoại quốc.

Dù đã chuẩn bị sẵn, Đường Mật vẫn kinh ngạc yêu vật ở thế giới này đều có dị năng, nhưng chưa từng nghe nói chúng biết nói chuyện. Nó hỏi

với khẩu khí do dự: “Người là yêu vật?”

“Không phải, ta tên Giải Trĩ, là thần thú.” Con dê đáp, đôi mắt đen nhánh nhìn Đường Mật chăm chăm, khiến nó khó chịu khôn tả.

Thần thú, kỳ thật vẫn là yêu vật, chẳng qua thần thú được tế bái trước rồi mới bị mổ. Đường Mật nghĩ vậy liền rù rèm mi, định tránh khỏi ánh mắt Giải Trĩ, không hiểu vì sao từ đáy lòng nó không thích ánh mắt đó.

“Người cho là thế cũng không sao, chẳng qua là danh xưng thôi. Bất quá, cách nghĩ đó đúng là giống người đó, chẳng trách họ buộc ta đến xác nhận.” Giải Trĩ nói với ngữ điệu cổ quái.

Đường Mật thầm kinh hãi, trắng mắt nhìn Giải Trĩ, thầm nhủ: Yêu vật này có ý gì, lẽ nào biết ta nghĩ gì?

“Đúng, ta đọc được tâm tư người khác nên đừng có nói dối trước mặt ta.” Giải Trĩ nói tiếp, đôi mắt đen nhánh nhìn nó.

Sau cùng Đường Mật cũng hiểu vì sao mình khó chịu, với tâm lực bây giờ của nó, ít nhiều gì cũng cảm ứng được người ta soi xét nội tâm, thành ra nó không thoải mái khi đối diện với cái máy trắc nghiệm nói dối là sinh vật này.

“Máy sinh vật trắc nghiệm nói dối là gì?” Giải Trĩ hỏi.

“Người lại lên đọc tâm tư ta.” Đường Mật không vui.

“Không phải lên, ta biết được mà, trời sinh đã thế, ta cũng không có cách nào.” Giọng nói ngoại quốc của Giải Trĩ thoáng nét đặc ý khí nhận ra.

“Không phải như thế người càng nguy hiểm sao, biết quá nhiều bí mật của người khác sẽ bị truy sát mà?” Đường Mật hiểu kỳ.

“Nên ta gần như không nói gì, hôm nay là được người ta nhờ, nếu không vì năm xưa Hoa Anh cứu ta thì không đồng ý đâu.” Giải Trĩ giải thích.

“Hoa Anh là ai?” Đường Mật lại hỏi.

“Muội muội song sinh của Hoa Tuyền, chủ nhân trước đây của nơi này.”

Lúc đó Đường Mật mới biết Ma vương vốn là con sinh đôi, chả trách say này dân đen vẫn đồn rằng song thai là kẻ có ma huyết. “Nơi này không phải cung điện của Hoa Tuyền, ta còn tưởng đây là Ma cung.”

“Tất nhiên không, Hoa Tuyền là Triệu vương, sao lại kiến thiết cung điện ở đây. Hoa Anh công chúa xây dựng lên nơi này.”

Lúc Giải Trĩ nói đến Ma vương, khẩu khí biến thành siêu nhiên, tựa hồ địa vị bất phàm, bèn nói: “Vậy họ muốn người hỏi gì, trừ tuổi của bản cô nương ra thì cái gì cũng được.”

“Câu đầu tiên, người từ đâu tới?”

“Một thế giới khác.”

“Bội kiếm của người lấy được ở đâu, có thấy kiếm hồn không?”

“Ở kiếm thất Thục Sơn.” Đường Mật đáp, chột nhĩ: Ta mà bảo không thấy kiếm hồn, theo lý thanh kiếm này không phải của ta, có phải họ định cướp kiếm, nên chẳng bịa ra mấy câu?

“Thanh kiếm này đã có duyên với người, người khác không cướp được.” Giải Trĩ hơi ngừng lời: “Còn nữa, đừng gạt ta.” Truyện "Thục Sơn Thiếu Niên " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc ()

Đường Mật lắc đầu bó tay: “Thôi được, không gì gạt được người, ta mới cân nhắc một chút mà, đã nói ra đâu.”

“Trong trí nhớ của người còn chút nào về kiếp trước không?”

“Không. Nói thật ký ức của ta không toàn vẹn, thiếu mất một mảnh nhỏ nhưng tuyệt đối không có kiếp trước gì hết.” Đường Mật nhìn Giải Trĩ, khẩu khí nghiêm túc: “Hơn nữa ta không tin kiếp trước kiếp này, lục đạo luân hồi gì hết.”

Thân hình Giải Trĩ hơi chấn động, nhìn thẳng vào mắt nó, thần quang nhiếp nhàn: “Người bảo là đến từ thế giới khác, thế giới đó có phải kiếp trước của người không?”

Đường Mật cũng thường suy ngẫm về quan hệ giữa thế giới này và thế giới cũ, nó học qua khoa học hiện đại, từng nghĩ cách giải thích hợp lý nhưng chưa tìm được đáp án. Sau đó nó an ủi mình rằng ngay cả vấn đề vũ trụ xuất hiện thế nào còn chưa giải thích được hoàn toàn thì làm sao giải thích rõ được hiện tượng nó từ không gian này tiến vào một không gian khác? Nên nó đáp: “Thế giới khác của ta không phải là kiếp trước mà là một thế giới người không tưởng tượng được. Có thể người cho rằng với khả năng của mình chẳng có gì là không tưởng tượng được nhưng ta sẽ cho người ví dụ. Ở thế giới của ta có một người tên Albert Einstein nói rằng không gian chúng ta đang sống uốn cong chứ không phải bằng phẳng, người tưởng tượng được không? Thật ra không gian uốn cong là như thế nào? Chuyện đó vượt khỏi tầm cảm nhận của người, hoàn toàn đạt đến nhận thức thuần lý tính, người phải tưởng tượng thế nào? Có thể người từ góc độ lý tính hiểu được rằng nếu không gian uốn cong thì dù thế giới có điểm kết thúc, chúng ta cũng vĩnh viễn không tới được nó ư? Dẫu người nghe không hiểu ta nói gì thì cũng không cần lo lắng, bởi ta chỉ tạm lấy một vấn đề khiến đa phần người trong thế giới kia của ta đang đau đầu ra cố ý làm khó người. Còn nếu vì những lời này mà người đâm đầu suy nghĩ thì kế của ta thành rồi, dù người nghĩ đến học máu cũng không thông được đâu.”

Đường Mật nói xong những lời huyền diệu đó, phát hiện ánh mắt trong suốt của Giải Trĩ quả nhiên bớt sức xuyên thấu, nó hơi đặc ý, tiếp tục đổ dầu vào lửa: “Người coi, đừng cho rằng vì nhìn thấu được tâm tư người khác, có sức mạnh nhận ra đâu là dối trá thì không bị mê hoặc. Ta nói câu nào cũng thật mà người vẫn gặp bí, đúng không? Cũng đừng cho rằng mình chạm được đến chân lý của thế giới này, ở thế giới đó của ta, phàm kẻ nào mang ý nghĩ này đều bị coi là người điên. Còn nếu người muốn suy nghĩ thì ta sẽ cho người biết ở thế giới kia người ta nhìn nhận cách thế giới xuất hiện thế nào, người muốn bắt đầu nghe từ vụ nổ lớn của vũ trụ hay trước hết là tìm hiểu học thuyết vũ trụ bành trướng đã?”

Nói xong những lời này, Đường Mật cảm giác sức mạnh áp lên lòng nó tan biến hết, liền vui mừng hiểu rằng mình đã thành công gây nhiễu loạn cho Giải Trĩ, thậm chí đã đưa Giải Trĩ sa vào suy tư về triết học đầy gian nan, vì thế mới thoát được việc bị thần thú nhìn thấu tâm tư. Nó bèn mỉm cười bảo: “Thần thú đại nhân, còn gì cần hỏi nữa không?”

Nhân thần Giải Trĩ tan đi, trầm mặc hồi lâu mới lẩm bẩm: “Thật ra người có phải nàng ta không. Nàng ta đã chuyển thể chưa?”

“Tuy không biết người nói gì nhưng ta cho người biết, ta không phải ai đó, ta là ta, ta không tin cái gì mà luân hồi chuyển thế, trừ phi người chứng minh cho ta xem.” Đường Mật đáp.

“Chứng minh hả?” Giải Trĩ vẫn lẩm bẩm, đáp bằng giọng cổ quái: “Lúc đó nàng không tin vào luân hồi chuyển thế, không cần bảo tồn thi thể hay tích âm đức mà chỉ cần hưởng niềm vui hiện hữu là đủ. Thanh Nguyên tự vì thế gọi nàng ta là phật địch, còn bản thân nàng ta tự nhận là Đệ lục thiên Ma vương.”

Lúc đó Đường Mật đã hiểu ‘nàng ta’ mà Giải Trĩ nói đến là ai, lắc đầu đáp: “Thần thú, còn có Đông hộ pháp nữa, các vị đều là người theo nàng ta

vậy nàng ta bảo không có chuyển thể tức là không có, ngàn vạn lần đừng hoài nghi. Nếu các vị hoài nghi sao còn đủ kiên định để đi theo nữa?”

Dứt lời, Đường Mật nghe thấy dưới cầu thang vang lên tiếng động cực khẽ, tựa hồ có ai đó đỡ lên lan can, nó bật cười, lớn tiếng: “Đông hộ pháp, có việc gì nữa?”

Đầu cầu thang vang lên tiếng bước, một bóng mặc áo xanh bước lên, ánh mắt hình như sáng lên vì kích động, cung kính cúi người: “Không, Đông Ngao đa tạ Đường cô nương chỉ giáo.”

Đường Mật theo Đông Ngao xuống lầu, bốn người cứu nó đang đợi, bèn hỏi Bạch Chỉ Vi: “Chỉ Vi, vị tỷ tỷ Kiếm tông này là ai?”

“Là đường tỷ của Mộ Dung Phi, nếu không nhờ tỷ tỷ nhận ra cả nhóm đang ở trong ảo ảnh thì có lẽ tất cả đã rơi xuống nham tương rồi.” Bạch Chỉ Vi đáp.

Đông Ngao hừ lạnh: “Dù nhận ra ảo ảnh thì sao, cũng không đột phá được.”

Mộ Dung Phi hơi động dung, cung kính hỏi: “Đông hộ pháp, xin hỏi hộ pháp chế tạo ra ảo ảnh đó chẳng?”

“Không phải, tại hạ không có bản lĩnh đó, đấy là lễ vật Ma vương tặng cho cung chủ đời thứ nhất của bản cung.” Đông Ngao đáp.

“Hóa ra như thế, ban nãy tại hạ cứ nghĩ đương thế còn ai đủ năng lực như vật, nếu là Ma vương thì không lạ. Tuy chúng ta laoj trường bất đồng, nhưng hôm nay thấy ảo ảnh này, Phi được lợi không nhỏ.” Mộ Dung Phi khách khí đáp lễ.

“Xin hỏi hộ pháp, vì sao cây kiếm các vị cung phụng lại giống hệt kiếm của tiểu nữ?” Đường Mật chỉ vào khán thờ thần.

“Vị Sương vốn là một đôi kiếm. Ma vương và cung chủ đời thứ nhất bản cung là tử muội song sinh, lấy kiếm này làm tín vật đồng sinh đồng tồn.” Đông Ngao nói đến đây, lạnh lùng liếc mấy người Thục Sơn: “Tiếc là hai thanh kiếm này đều đã thành vong kiếm.”

“Thế là sao? Bội kiếm của ma vương tên Hy Quang, là trường kiếm nổi danh thiên hạ, sao ta chưa nghe nói nàng ta sử dụng đoản kiếm nhỉ.” Mộ Dung Trinh Lộ hỏi.

“Hừ, tín vật trọng yếu như vậy, Ma vương đại nhân sao có thể tùy tiện để dòng máu ô uế của kẻ khác nhiễm vào.” Sắc mặt Đông Ngao sầm xuống.

“Kiếm vong là ý gì?” Đường Mật nghe đông ngạ nói xong thì loáng thoáng nhận ra chỗ không ổn, tay bất giác nắm chặt vị sương hơn.

“Kiếm của Đường cô nương phải chăng không có kiếm hồn? Bởi nếu thanh kiếm giết chính chủ nhân thì kiếm hồn sẽ tan theo, kiếm sẽ thành kiếm vong.” Đông Ngao nhìn Đường Mật với vẻ chờ đợi: “Cây kiếm này không có kiếm hồn, vốn ai cũng cầm được, đã hơn trăm năm rồi mà nào ai động tới đâu, nhưng cô nương lại cầm nó, có phải là vận mệnh không?”

Đường Mật thầm nhủ: Hẳn định đổi cách kéo mình xuống nước theo đây, còn lâu ta mới dính vào bát nước đục ngầu này, hiện giờ ta ở Thục Sơn có ăn có mặc, quyết không quan hệ gì với đối đầu của bản môn. Nên đáp: “Không hề, ta chỉ thấy chuyện này là xảo hợp, hoặc là chuyện hiếm có, đại thúc hiểu hay không không quan trọng. Bằng không sẽ lại mê hoặc tâm trí đại thúc, về điểm này thì thần thú đại nhân đã tự thể nghiệm rồi.”

Đông Ngao thở dài: “Vốn cô nương và Vị Sương có duyên, thanh chủy chúng tôi cũng nên tặng cô nương. Nhưng cô nương nói vậy, hơn nữa đây chỉ là một cây vong kiếm thì thôi.”

Đường Mật đâm ra nghi hoặc. Nó đoán rằng thanh kiếm của mình là Ma vương dùng để giết chính nàng ta, máu văng tứ tán, vì thế mới thành vong kiếm. Thanh kia thì sao? Lẽ nào Hoa Anh cũng dùng để tự sát?

“Xin hỏi thanh kiếm kia vì sao mà vong? Không hiểu Đông hộ pháp có tiện giải thích chăng?” Nó hỏi.

“Không phải Đông mỗ ngại ngần mà trong cung không còn ai hiểu chuyện này nữa.” Đông Ngao nói đoạn quay người nhìn bệ thờ thần, hai tay bưng bảo kiếm xuống: “Theo lý, lấy được một thanh cũng đồng thời là chủ thanh kia, cây kiếm này vốn thuộc về cô nương. Nhưng Đường cô nương xem nay.” Hắn dứt lời, đặt tay lên chuôi kiếm trên lớp vỏ bằng da mãng xà màu đỏ, từ từ bạt kiếm.

Đường Mật thấy chuôi kiếm trơ trọi, không có thân kiếm, liền buột miệng: “Sao lại thế này, vốn là tinh thiết kiếm màu đỏ cơ mà, chẳng lẽ Hoa Anh công chúa hủy rồi.”

Bốn chữ Hoa Anh công chúa lọt vào tai Bạch Chỉ Vi, cô hơi biến sắc nhưng không nói gì.

“Việc đó Đông mỗ không biết, bất quá việc của hơn trăm năm trước, mỗ tuy không được tận mắt thấy nhưng xem ra chắc là một cây tinh thiết kiếm màu đỏ. Tinh thiết đỏ là xích ngọc, vì thế bản cung có tên Xích Ngọc cung.” Đông Ngao nói đoạn cung kính đặt cây kiếm vào chỗ cũ.

Tay Đường Mật bất giác đặt lên ngực, tựa hồ xác định xem cái lược tinh thiết đỏ có còn đó không, có phải thân kiếm được làm thành cái lược? Nếu thật sự là thế, bản thân nó và Ma vương, cung chủ gì đó có tính là có duyên phận không?

Ý niệm vừa dâng lên, nó chợt thấy bất an, chỉ muốn rời khỏi chỗ này cho nhanh: “Đông hộ pháp, nếu không còn chuyện gì, xin đưa bọn ta ra như đã ước hẹn.”

Đông Ngao mỉm cười: “Được chứ nhưng có thể mời Bạch cô nương và Mộ Dung công tử ở lại thêm một chút, để họ gặp bằng hữu của tại hạ.”

Lòng Đường Mật thất lại, thầm nghĩ ban nãy tuy nó biết Đông Ngao là người Ma cung song động tác cử chỉ khá có khí độ, đã đồng ý thả người tất sẽ không nuốt lời. Ai ngờ lại xảy ra việc không đâu này, lẽ nào người Ma cung là loại người dễ trở mặt, hoàn toàn không đáng tin?

Đông Ngao thấy mặt nó sầm xuống liền giải thích: “Đường cô nương hiểu lầm rồi, Đông mỗ có hiểu biết đôi chút về kiếm, thích bình phẩm về danh kiếm và kiếm chủ nhưng không ngờ hôm nay được thấy ba trong năm thanh kiếm ‘Phong sương vũ tuyết vụ’, thành ra chỉ sinh lòng hiếu kỳ, muốn nói chuyện vài câu mà thôi.”

“Nói chuyện cũng không cần với vị bằng hữu biết thuật xem lén tâm tư kia.” Đường Mật sa sầm, bản thân nó không sợ ai dò xét nhưng hai đồng bạn còn con nít, thành ra mới dùng khẩu khí quyết liệt: “Đông hộ pháp, không thể được, nhìn lén người khác lỏa thể là hành vi hạ lưu nhưng tâm linh còn bí ẩn hơn thân thể, để cho người khác tùy ý xem xét há chẳng khó coi hơn ư? Ta cho rằng hộ pháp khi bình phẩm kiếm và kiếm chủ chẳng không đến nỗi lần nào cũng sử dụng phương pháp tồi tệ này chứ?”

Bạch Chỉ Vi lấy làm lạ trước lời lẽ lạnh lùng của Đường Mật, xưa nay Đường Mật luôn nói năng chừng mực, chừa cho mình đường xuống nước, ở cạnh nó gần một năm mà cô chưa thấy nó thể hiện thái độ như vừa rồi với ai, hà huống trong tình thế đang nằm trong tay người ta. Những nghĩ kĩ mới thấy Đường Mật hành xử như vậy là vì che chở cho cô và Mộ Dung Phi, điểm mềm yếu nhất trong lòng cô như bị ai chạm vào, vừa chua xót vừa nóng bỏng, bao nhiêu nguy hiểm dọc đường đều chẳng còn đáng gì nữa.

Đông Ngao quả nhiên tỏ vẻ không vui nhưng giọng nói vẫn kiềm chế: “Được, vậy thì dùng cách bình phẩm thông thường. Mấy trăm năm nay, ‘Phong sương vũ tuyết vụ’ chưa từng cùng hiện thế, hôm nay Đông mỗ

được thấy tam kiếm coi như may mắn ba đời, đành giở thói cậy lớn bắt nạt bé vậy. Bất quá, Đường cô nương có biết bình thường Đông mỗ cho loại kiếm nào là kiếm tốt không?”

“Loại nào?”

“Kiếm chủ không chết dưới kiếm của mỗ, chính là kiếm tốt.” Đông Ngao nói đoạn, ánh mắt chim ưng sắc bén quét nhìn ba thiếu niên Thục Sơn, tay phải giơ lên thành tư thế mời bạt kiếm đầy phong độ.

Đường Mật đánh giá tình thế hiện thời, biết khó tránh khỏi giao đấu, không khỏi hồi hận vừa rồi đã xung động nhất thời thốt lên những lời cứng rắn, đến gần hai chục năm nay nó không còn đánh nhau với người ta chỉ vì không hòa hợp lời lẽ, ai ngờ hôm nay lại tái diễn cảnh tượng như thời con nít, chẳng lẽ càng khéo càng dở ư? Giờ rõ ràng địch mạnh ta yếu, à, cũng không hẳn, nó liếc nhìn Mộ Dung Trinh Lộ, thầm đoán xem võ công của vị tiền bối Kiếm tông này thế nào.

Mộ Dung Trinh Lộ như thể cảm ứng được ánh mắt Đường Mật, bước lên một bước vòng tay: “Đông hộ pháp dù thế nào cũng là tiền bối thành danh trên giang hồ, tính toán với mấy đứa trẻ làm gì? Đông hộ pháp cũng biết danh kiếm từng phong quang đến đâu, một khi kiếm chủ không còn, sức mạnh kiếm hồn sẽ tiêu tan. Không còn kiếm hồn thì kiếm tốt thế nào cũng chỉ là vật kim khí sắc bén mà thôi. Mấy đứa trẻ này chỉ vừa lấy được kiếm chưa lâu, kiếm hồn còn yếu ớt lắm, có gì đáng để bình phẩm? Như thế sẽ không công bằng.”

Đông Ngao biết Mộ Dung Trinh Lộ nói đúng, chỉ là cả đời hăn cuồng ngạo, khách khí với Đường Mật vì cho rằng nó là Ma vương chuyển thế, còn với mấy người Thục Sơn thì quyết không lùi nửa bước: “Các vị là kiếm chủ của ‘Loạn thế chi kiếm’ thì mỗ không giấu, năm thanh kiếm này vốn là công chúa của chúng tôi sưu tập về làm lễ vật tặng Ma vương, chỉ là sau cùng không tìm được kiếm chủ xứng đáng, quả đáng tiếc vô cùng. Không

ngờ hôm nay lại gặp được ba vị kiếm chủ, Đông mỗi nhất thời hiếu kỳ muốn biết các kiếm chủ được kiếm hồn chấp nhận thật ra là nhân vật thế nào. Chi bằng thế này, lần so tài này, Đông mỗi không vận dụng sức mạnh kiếm hồn, nếu mỗi thua coi như thua kiếm hồn, thế là công bằng rồi.”

Đường Mật và Bạch Chỉ Vi nhìn nhau, không hiểu ‘thua kiếm hồn’ là ý gì, nhưng Mộ Dung Phi lại hơi biến sắc, Đường Mật biết việc này nhất định quan hệ trọng đại, nên ngoẹo đầu hỏi khẽ: “Mộ Dung Phi, câu sau cùng là ý gì?”

“Nếu lúc hai người so kiếm, dùng đến sức mạnh kiếm hồn thì sức mạnh kiếm hồn của bên thua sẽ giảm hẳn, bên thắng sẽ tăng lên. Nếu kiếm hồn của đối thủ mạnh hơn hẳn mà người thắng được, kiếm hồn của người sẽ mạnh hơn nhiều lần.” Mộ Dung Phi giải thích.

“Nếu chúng ta thắng, vị đại thúc đó sẽ truyền sức mạnh kiếm hồn cho chúng ta?” Đường Mật muốn xác nhận lại.

“Ta nghĩ là ý đó.” Mộ Dung Phi đáp.

“Bất quá thua là mất mạng.” Bạch Chỉ Vi nhạt nhẽo buông lời.

“Hai người tính sao?” Đường Mật lại hỏi, việc này tuy thoát nhìn có vẻ thắng sẽ cướp giàu giúp nghèo, thua cũng không đến nỗi sát ván, nhưng nó không dám tự tiện quyết định.

“Thử cũng không sao, ba chúng ta chưa chắc đã thua.” Bạch Chỉ Vi tuy thần sắc bình tĩnh nhưng ngữ khí nóng lòng lắm rồi.

Mộ Dung Phi mỉm cười trước thần sắc phức tạp của Đường Mật: “Ta cũng thế.”

Đường Mật lắc đầu: Quả nhiên nhỏ tuổi thì đầu óc thiếu nơ ron, quyết đoán rất nhanh. Nó quay lại bảo Đông Ngao, ngữ khí có vẻ hào hùng:

“Giang hồ nhi nữ, tuốt kiếm hóa giải ân cừ, bọn ta đồng ý.”

Ba thiếu niên tuốt kiếm.

Ngón tay xương xẩu của Đông Ngao gõ lên chuôi kiếm, liếc nhìn ba cây bảo kiếm của ba thiếu niên, thông thả buông lời: “Vị Sương, Vụ Ẩn, Bách Vũ quả nhiên là ba thanh kiếm tốt, hôm nay Đông mỗ sẽ lĩnh giáo uy lực của ‘Loạn thế chi kiếm’ trong tay người Thục Sơn.” Dứt lời, ngón tay hần búng lên chuôi kiếm, ngân quang lóe sáng, trường kiếm vọt khỏi bao, xoay vòng trên không rồi quay lại tay.

“Còn nhớ yếu quyết phối hợp lúc thi sư hí không?” Mộ Dung Phỉ hỏi.

“Còn nhớ.” Bạch Chỉ Vi và Đường Mật cùng đáp.

“Ba chúng ta đồng thời công kích cũng chưa chắc có sức uy hiếp, hai người làm đuôi để tam làm đầu sư tử, không phải lo lắng gì, dốc toàn lực may ra có cơ hội thắng.”

Đường Mật và Bạch Chỉ Vi đều bằng tuyết thông minh, lập tức hiểu ý. Hóa ra phối hợp sư hí yêu cầu đầu sư tử toàn lực tiến công, càng dũng mãnh càng tốt, đuôi sư tử tùy theo ý chí của đầu, sẵn sàng công hoặc thủ, tình thế có lợi thì tấn công trợ lực, bất lợi thì chuyên tâm phòng ngự, chú trọng đến độ linh hoạt khi chuyển động tác. Mộ Dung Phỉ nói vậy là chuẩn bị hoàn toàn buông phòng ngự, toàn lực ra tay, nên yêu cầu hai cô nửa hộ vệ vừa tấn công, tùy cơ linh hoạt biến hóa. Truyện "Thục Sơn Thiếu Niên " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc ()

Mộ Dung Phỉ nhìn vào ánh mắt sáng rực thông tuệ của hai đồng bạn, chợt dấy lên lòng tin tất thắng, trường kiếm vung lên toàn lực kích xuất, cơ hồ đang đâm vào tấm áo giáp đao thương bất nhập.

Đông Ngao không ngờ kiếm phong của thiếu niên này mãnh liệt như vậy, đâm chột dạ, chiêu thức của Mộ Dung Phỉ toàn mang tính liều mạng,

hắn lấy làm thú vị, vung kiếm đón đỡ rồi phản công vào khe hở, nhưng nhát kiếm này bị Bạch Chỉ Vi phong tỏa, Vị Sương của Đường Mật nhân cơ hội đột kích.

Giao đấu hai chiêu, hắn liền hiểu ra: “Té ra Thục Sơn bày kiếm trận, được, để Đông mỗ khai nhãn giới.”

Càng đánh hắn càng nhận ra không phải như thế, thế công của ba đứa linh hoạt hơn kiếm trận nhiều, lại không thể ứng phó như với kiếm trận: tìm người yếu nhất mà đột phá. Ba đứa ai lo việc nấy, tựa hồ không liên quan gì nhưng một khi công kích thì thành một thể, đồng thời phản ứng. Điều khiến hắn kinh ngạc nhất là bộ pháp của ba đứa lại là võ học Ma cung. Ma La vũ vốn là tuyệt kỹ Ma vương sáng tạo ra để khắc chế võ công Thục Sơn, không ngờ hiện tại lại được ba thiếu niên Thục Sơn dùng để phối hợp với Thục Sơn kiếm pháp. Kiếm pháp Thục Sơn vốn thiên về trầm ổn cương mãnh, phối hợp với Ma La vũ liền thêm được mấy phần linh động cơ xảo, dần dần Đông Ngao ngày càng đuối thế, liền cảm rằng sử dụng tuyệt học bình sinh.

Đông Ngao vừa xuất kiếm, ba thiếu niên cảm giác khắp trời toàn kiếm quang, kiếm khí như sấm sét giáng xuống, mỗi đứa cơ hồ trở thành mục tiêu cho nhát kiếm bài sơn đảo hải công kích. Đường Mật vốn định phòng thủ nhưng ý niệm chỉ thoáng qua rồi nó nghiêng rằng vung kiếm bảo vệ cho Mộ Dung Phi.

Trong sát na, tiếng kim loại va nhau khiến tai chúng nhân đau nhói, Bạch Chỉ Vi và Đường Mật hợp lực chặn nhát kiếm tấn công vào Mộ Dung Phi còn kiếm của Mộ Dung Phi đâm sâu vào vai phải Đông Ngao. Choang, tay phải hắn lỏng ra, trường kiếm rớt xuống đất.

Sắc mặt hắn trắng nhợt, tay bị vết thương, trầm mặc hồi lâu mới nói: “Kiếm trận luyện lâu chưa mà vững vàng như thế, lại nhận ra mỗ chỉ muốn giết tiểu tử này.”

“Xin lỗi, bọn ta không nhận ra, chỉ là thế này, đại thúc bao giờ thấy sư tử liều mạng chưa?” Đường Mật nói nhẹ nhàng nhưng hết câu liền cảm giác khí huyết dâng lên hòng, vội im lặng ngay.

Bạch Chỉ Vi thu kiếm, gương mặt trắng nõn không còn sắc máu, lạnh lùng nói: “Tiền bối thực hiện lời hứa thôi.”

Đông Ngao nhặt kiếm bằng tay trái, từ từ đi đến trước mặt Bạch Chỉ Vi, chỉ mũi kiếm vào ngực cô: “Ba các vị, hai người thụ nội thương không thể tái chiến, mỗi cầm được kiếm bằng tay trái, sao tính là thua?”

Mộ Dung Phỉ cho rằng hẳn định gây bất lợi với Bạch Chỉ Vi, liền giờ kiếm định đâm tới, hẳn tiếp lời: “Nhưng Đông Ngao ta lại bị ba đứa bé đã thương một tay, kiếm rơi xuống đất, sao lại không thua? Đã nói truyền lực kiếm hồn thì cứ thế vậy.”

Dứt lời trường kiếm của hắn từ ngực Bạch Chỉ Vi vạch sang Vị Sương kiếm gần như trong suốt trên tay cô, chớp mắt, cô cảm giác cây kiếm trong tay gãy lên như cá gãy rồi yên lặng. Tiếp đó Đông Ngao lại đặt kiếm lên Bách Vũ của Mộ Dung Phỉ.

Đường Mật biết là hắn đang truyền lực cho kiếm hồn của đối thủ, nhưng kiếm của nó là vong kiếm, sao thu được sức mạnh?

Quả nhiên đến lượt nó, Đông Ngao nói: “Không phải đông mỗi bội tín nhưng kiếm của Đường cô nương là vong kiếm, mỗi đành bó tay.”

“Đợi chút, ta còn một món bảo vật tùy thân, nếu có sức mạnh kiếm hồn tất sẽ tăng cường sức mạnh của nó, Đông hộ pháp cứ coi nó là kiếm hồn của ta.” Đường Mật nén khí huyết sôi trào trong ngực.

Đường Mật đáp: “Được thôi, chỉ là tại hạ thấy mỗi sức mạnh chuyển cho nhau được giữa các kiếm hồn, chưa từng nói chuyển được cho bảo vật.”

“Thử xem là biết, bảo vật của ta cũng bằng tinh thiết.” Đường Mật móc cái lược trong ngực áo ra.

Đông Ngao nhìn hồi lâu mới gí mũi kiếm vào. Đường Mật cảm giác cái lược trong tay hơi rung lên, không hiểu có thu được sức mạnh hay không.

Đông Ngao lại nhìn nó với ánh mắt thăm dò: “Giờ Đường cô và Bạch cô nương thụ thương, các vị quay về khó khăn, nếu tin thì mỗi sẽ sai Thích quỷ đưa các vị một đoạn.”

Mộ Dung Trinh Lộ thoáng nghĩ ngợi: “Xích Ngọc cung nổi danh giang hồ là hành xử độc địa nhưng chưa từng gây ra chuyện gì hạ lưu, chắc Đông hộ pháp cũng sẽ không chà đạp thanh danh của Xích Ngọc cung, hà huống hộ pháp cũng sẽ không muốn vô duyên vô cớ kết oán với Bạch gia và Mộ Dung gia. Chúng ta nên tin tưởng Đông hộ pháp sẽ đưa chúng ta an toàn trở về.”

Đông Ngao tất nhiên hiểu rõ lời Mộ Dung Trinh Lộ nửa phần ca ngợi, nhắc nhở hẳn đừng quên thân phận, nửa còn lại hàm ý uy hiếp hẳn đừng khinh cử vọng động. Hẳn hừ lạnh: “Yên tâm đi, bất quá Mộ Dung cô nương, tại hạ không sợ gây thù với nhà nào hết, người Xích Ngọc cung còn sợ gì ai.” Nói đoạn hẳn giơ tay lắc nhẹ sợi dây kết chuông, không lâu sau, ba Thích quỷ xuất hiện ở cửa.

Lúc cả toán sắp đi, Đông Ngao chợt cất tiếng: “Tiểu tử Mộ Dung gia, tuổi của người mà đạt tới võ công như thế xứng danh kỳ tài, tiếc là võ công Thục Sơn chỉ hợp cho người bình phàm tu luyện, như người lại gặp nhiều hạn chế. Lần này nếu không dựa vào Ma La vũ mà muốn thắng ta nào có dễ, người quay về suy ngẫm đi.”

Mộ Dung Phi quay lại, thi lễ, hồi đáp thản nhiên: “Đa tạ Đông hộ pháp nhắc nhở.”

Đường Mật không khỏi nhìn sang Mộ Dung Phi, gương mặt thiếu niên tuấn mỹ như được điêu khắc từ đá, không may mắn để lộ tâm tư.

Đông Ngao không nói gì nữa, lặng lẽ nhìn cả toán rời đi, chợt sau lưng vang lên tiếng động, hắc không ngoái lại, vẫn nhìn theo Thục Sơn chúng nhân, hỏi: “Người xem có phải nàng ta không? Cô bé vừa lấy cái lược ra, có đính mẫu đơn và sáu viên minh châu, là tiêu ký chung của Ma vương và cung chủ đời thứ nhất.”

Sau lưng hắc vang lên giọng nói cổ quái: “Cô bé nói là không tin chuyển thế luân hồi, ngữ khí y hệt nàng ta năm xưa.”

Đông Ngao không quay đầu lại: “Người biết không, hôm nay có tới ba vị kiếm chủ của ‘Loạn thế chi kiếm’ xuất hiện.”

Tiếng thở dài vang lên: “Năm xưa dốc hết tâm tư không tìm được, giờ xuất hiện liền ba người.”

“Nên ta truyền cho chúng sức mạnh.” Đông Ngao nói, khóe môi hơi cong lên.

“Định mê hoặc chúng bằng sức mạnh? E là thất sách, cô nương đó rất thông minh.” Giọng nói cổ quái tiếp tục.

“Không sao, không cần cả ba, chỉ một là đủ. Chúng ta cứ đợi biến hóa xảy ra.” Đông Ngao nói đoạn, tắt ngay nụ cười trên môi.

Lúc Đường Mật chui ra khỏi kén, đã ở bờ Đông hồ. Mộ Dung Trinh Lộ đang cười mỉm nhìn nó, không hiểu sao, nó cảm giác người quen quá: “Xin hỏi Mộ Dung tỷ tỷ, trước đây chúng ta gặp nhau chưa?”

“Gặp rồi, ta tên Mộ Dung Trinh Lộ.”

“A, tỷ tỷ là nữ tử dịch dung ở tiệm cầm đồ, vốn tỷ xinh đẹp thế nào sao lại hóa trang xấu thế.” Đường Mật hỏi đầy hứng thú, ai ngờ hơi xúc động, nội tức mới bình phục nhờ điều tức trong kén lại sôi trào.

Nhận ra vẻ mặt nó khác thường, Mộ Dung Trinh Lộ liền đặt tay lên lưng nó tống vào một luồng nội lực giúp nó ổn định nội tức, khẩu khí có phần thương cảm: “Hai hài tử các người đúng là không cần tính mạng nữa. May mà Đông Ngao tỏ ra lỗi lạc, không sử dụng sức mạnh kiếm hồn, hai người chỉ bị nội lực của hắc đả thương. Cũng nhờ nhất kiếm của Tiểu Phi đủ nhanh, đâm vào hắc trước, hóa giải nửa sức mạnh, bằng không hai người còn đứng đây được ư? Sao lại ngạnh tiếp nhất kiếm đó, Tuyên Di dạy các người thế hả?”

Nàng ta quay sang trách Mộ Dung Phi: “Tiểu Phi cũng thật là, nhất kiếm đó mở hoác môn hộ, hai hài tử không giúp đệ đón đỡ thì còn đâu tính mạng, ba nhóc các người nghĩ gì hả?”

“Không nghĩ thế nào, bọn đệ nhĩ thế này, tỷ bao giờ thấy sư tử liều mạng chưa?” Mộ Dung Phi gần như lặp lại lời Đường Mật nói lúc trước, rồi nhìn nó mỉm cười.

Chúng nhân nghe ngoài xa có tiếng vó ngựa, Lục Triệt dẫn Hàn Giang thiết kỵ tới.

Thoáng sau, Lục Triệt tới nơi, nhảy xuống ngựa đến trước mặt Bạch Chỉ Vi, hỏi han quan tâm: “Chỉ Vi sao rồi? Di phụ tìm mấy lần quanh Đông hồ không thấy cháu, định tìm cha cháu phát binh truy tìm.”

Bạch Chỉ Vi vốn đã ổn định nội tức lúc ở trong kén, giờ thấy Lục Triệt quan tâm, lòng xao động khiến nội tức đại loạn, chưa kịp hé môi đã ngất đi.

Lục Triệt ôm cô vào lòng, lớn tiếng hạ lệnh: “Mau chuẩn bị xe.”

Đường Mật và Sử Thụy ngồi chung xe, nó liên tục lo lắng vé rèm lên nhìn sang cỗ xe Lục Triệt đi cùng Bạch Chỉ Vi. Đột nhiên Sử Thụy vẫn trầm mặc lên tiếng: “Đường Mật, ta định ngày mai về nước Triệu.”

Đường Mật nhìn ra cửa sổ, vô tâm đáp: “À, vì sao?”

Sử Thụy cũng không để ý thái độ của nó, phảng phất đang tự nhủ: “Đọc đường ta thấy mình như phế nhân. Mộ Dung Phi, cả người và Bạch cô nương nữa, hình như người từ thế giới khác. Lúc các người và Đông hộ pháp tử kiểm, không hiểu sao ta không lo lắng mà hâm mộ. Người Thục Sơn các người, ta... ta...” Y không biết biểu đạt bằng cách nào.

“Không sao, Sử Thụy, người rất có tài, học là theo kịp bọn ta ngay.” Đường Mật đổ tâm tư vào cỗ xe đi trước, liền ứng đối cho xong.

Không ngờ câu nói này lại đốt lên ngọn lửa trong lòng y, Sử Thụy tỏ vẻ hớn hờ: “Quả nhiên người có cách nghĩ giống ta, Đường Mật, sang năm chúng ta gặp nhau ở Thục Sơn.” Dứt lời y nhảy khỏi cỗ xe không phi nhanh lắm, cầm đầu chạy đi.

“Hả, Sử Thụy, người nói gì?” Đường Mật thò đầu khỏi xa, lớn tiếng gọi, nhưng Sử Thụy đã lẩn vào đám đông nhốn nháo bên đường.

Chợt nó thấy một bóng thân quen trong đám đông.

“Đầu to, đầu to. Trương Úy.” Nó gọi nhưng người đó đi càng lúc càng xa, không ngoái lại.

Người đó là Trương Úy? Đường Mật nhìn theo bóng người dần da, nghi hoặc dâng lên trong lòng. Người đó hình như cao hơn Trương Úy, đầu cũng không lớn như gã. Nếu là gã thì đến nước Sở làm gì? Kỳ quái hơn là người đó còn có một thiếu nữ đi cùng, dù chỉ thoáng liếc, Đường Mật cũng xác định được đấy là mỹ nữ.

Lẽ nào đầu to có bạn gái? Mỹ nữ sao lại thích đầu to? Đường Mật chợt ai oán thốt lên: “Chà, bọn nhóc đang độ thanh xuân này đều có vấn đề về tình cảm, thật khiến ta lo quá.”

THỰC SƠN THIẾU NIÊN

Hạ Sinh

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 61

Mãnh Hổ Người Hoa Tường Vi

Hy Hoa công chúa hạ lệnh, trong vòng ba ngày, trước khi Tết đến, Bạch Chỉ Vi phải khỏe lại, nên bào nhiêu dược liệu trân quý cùng danh y đổ tới Bạch phủ như nước. Nhờ phúc Bạch Chỉ Vi, lần đầu tiên Đường Mật được hưởng linh chi cùng nhân sâm quý hiếm. Thuốc tốt quả nhiên hữu dụng, vào đêm trừ tịch, cả hai đã như sinh long hoạt hổ.

Theo quy củ, đêm trừ tịch phải về nhà tổ Bạch gia, cũng là nhà gia gia của Bạch Chỉ Vi, Đường Mật liền cùng cả nhà cô đến phủ đệ của vị tộc trưởng hiển hách nhất họ Bạch. Cùng Bạch Chỉ Vi bá kiến không biết bao nhiêu già trẻ trong họ, Đường Mật sau cùng cũng hiểu vì sao bằng hữu cần khỏe lại trước Tết, vì đón Tết ở gia tộc lớn thế này thật sự tốn thể lực.

Ấn tượng lớn nhất của nó là lần đầu tiên gặp huynh đệ tỷ muội của Bạch Chỉ Vi, mấy đứa bé cũng xinh đẹp như cô, chỉ là nét mặt còn ngây thơ, thần tình hoạt bát, hết sức đáng yêu, không như cô, lạnh lùng đứng riêng một cõi, như đóa ngọc lan lẻ loi nở tung trên cành trơ trụi lá.

Mấy đứa trẻ bá kiến Hy Hoa công chúa rất lễ phép, rồi lại ngoan ngoãn chào Bạch Chỉ Vi là tỷ tỷ, đoạn chạy đến chỗ Bạch Sùng lúi lo vùi vỉnh. Đường Mật thấy nụ cười của Thông hầu cùng khung cảnh vui vẻ đó liền hiểu vì sao ông ta để mấy đứa trẻ được nuôi dưỡng tại nhà gia gia Bạch Chỉ

Vi. Nó nghĩ, nếu ta là Hy Hoa công chúa, mỗi ngày phải thấy cảnh này tất sẽ nghĩ cách giết sạch lũ trẻ, bất giác lòng nó nhói lên.

Ngày Tết ở nhà giàu trôi rất chậm, từ tiệc tùng đến tế tổ rồi xem các thiếu nữ viết chữ múa hát, thời gian trôi qua tíu tít nhưng chậm rãi. Ngoài ra Bạch Chi Vi còn phải vào cung bái kiến ngoại tổ phụ và tổ mẫu là hoàng đế và hoàng hậu. Đường Mật tất nhiên không thể vào cung nhưng lại đến dịch quán mà Mộ Dung Phỉ để lại địa chỉ cho nó.

Mộ Dung Phỉ ở dịch quán nước Sở chuyên dùng để tiếp đãi người ngoại quốc, thoát nhìn khá hào hoa khí phái, tạp dịch vào thông báo chưa bao lâu thì Mộ Dung Phỉ ra đón ngay. Y không mặc y phục Thục Sơn mà ăn vận kiểu quý công tử, áo gấm đai ngọc, mặt vẫn giữ nụ cười quen thuộc: “Khỏe hẳn chưa? Có phải buồn quá nên đến tìm tại hạ không?”

Đường Mật gật đầu, cười hỏi: “Người biết chỗ nào hay thì chúng ta đi dạo.”

Mộ Dung Phỉ lắc đầu: “Không rõ, ta và người đều là người nước khác, bất quá giờ là năm mới, ngoài phố rất náo nhiệt, chúng ta đi xem.”

Trên phố quả nhiên náo nhiệt, cộng thêm phong vật của nước Sở lạ nhất trong bốn nước, cả hai cùng thấy vô cùng thú vị. Chợt sau lưng Đường Mật vang lên tiếng gió rít, chưa kịp quay lại đã lãnh một đòn. Mộ Dung Phỉ xuất thủ, không ngờ tay y và Đường Mật đều bị người ta khống chế, giọng nói quen thuộc cất lên: “Ái chà, hai kẻ hẹn hò bị tỷ tỷ bắt được này.” Mộ Dung Phỉ mỉm cười, vận lực lên cổ tay, kéo cánh tay giữ tay y về phía trước: “Đường tỷ, bản lĩnh đánh lén kém đi rồi.”

Mộ Dung Trình Lộ uốn người thuận theo lực kéo của Mộ Dung Phỉ, đứng trước mặt hai đứa: “Tỷ cố ý đấy, muốn xem hai người liên thủ xuất kích, đúng là một đôi tâm ý tương thông.”

Mộ Dung Phi giả bộ ho, thả tay Mộ Dung Trinh Lộ ra, không dám nhìn Đường Mật.

Đường Mật không thấy trò đùa này có gì ghê gớm, ngược lại đâm hứng thú với thuật dịch dung của Mộ Dung Trinh Lộ. Lần này nàng ta hóa trang thành một lão bà, mắt đầy nếp nhăn nhú lại thành một khe nhỏ, dáng vẻ cơ hồ vĩnh viễn nheo mắt mỉm cười.

“Mộ Dung tỷ tỷ, muội sùng bái tỷ quá đi mất, muội có thể bái tỷ làm thầy, học tập thuật dịch dung không?” Đường Mật hỏi, kèm theo nụ cười trứ danh.

Mộ Dung Phi cho rằng nếu Đường Mật biết thuật dịch dung, ngày thiên hạ đại loạn không còn xa nữa, bèn nghiêm chỉnh nói: “Thuật dịch dung tốn kém lắm, người nhà người chết đời nào đồng ý cho người lột ra mặt, tất phải trả nhiều tiền mới khiến họ đồng ý. Da người dễ rửa nát, người phải mua được liệu quý hiếm xử lý bộ da mới lột còn tươi. Nếu không đồng ý dùng da người thì người có thể dùng da lợn hoặc dê, nghe nói lúc xử lý, bộ da tỏa mùi như mùi thi thể thối rửa. Hơn nữa đeo da lợn hoặc dê thường xuyên, mặt sẽ nổi mụn đỏ, càng lúc càng to. Đường Mật, đường tỷ của ta hơn hai mươi rồi mà chưa lấy được ai, lại thường vào tiệm cầm đồ, người nghĩ kỹ đi rồi hăng học.”

Quả nhiên có tác dụng, Đường Mật do dự nhìn Mộ Dung Trinh Lộ: “Mộ Dung tỷ tỷ, thật sự phức tạp như thế hả?”

Mộ Dung Trinh Lộ trừng mắt nhìn Mộ Dung Phi, toàn những lời nhảm nhí, không hiểu sao qua mồm y thì thuật dịch dung lại trở nên đáng sợ như vậy. Nàng ta đành nói: “Đấy chỉ là một khía cạnh.”

“Vậy tỷ để muội cân nhắc đã.”

Đến trưa, ba người vào tửu lâu, Đường Mật mới nhớ ra câu cần hỏi: “Mộ Dung Phi, sao người lại đến nước Sở đón Tết?”

“Ta theo phụ thân đến xem thi võ, mười lăm tháng Giêng sẽ bắt đầu. Phụ thân ta đang đi chơi.” Mộ Dung Phi đáp.

Đường Mật nhớ ra Lục Triệt cũng đến xem thi võ, lần thứ hai nó được nghe nói có người đến đây xem kỳ thi này, hơn nữa lại toàn là đại nhân vật của các nước khác, bất giác lấy làm kỳ quái: “Thi võ đặc sắc lắm hả? Sao lại nhiều người từ nước khác đến xem thế?”

“Ừ, thi võ tại các nước vốn theo truyền thống nhà Đại Chu năm năm một lần, trước đây người Thục Sơn chúng ta cơ hồ chiếm sạch ba vị trí dẫn đầu tại mỗi kỳ. Lâu dần, các nước thấy thi cũng không có ý nghĩa mà trực tiếp tuyển luôn hiền tài từ Thục Sơn luôn, gần mười năm nay không nước nào tiến hành thi võ nữa. Thành ra ai cũng hứng thú với kỳ thi võ lần này của nước Sở.”

Mộ Dung Trinh Lộ uể oải tựa lên ghế: “Không đơn giản như Tiểu Phi nói đâu. Vì người Thục Sơn sớm đã ngồi đủ các chức tước mọi nước nên người Thục Sơn muốn vào triều làm quan chỉ cần đến bá kiến đồng môn, đăng được tiến cử là xong, thi võ dần dần hiếm người Thục Sơn tham gia. Người tham gia nếu không thuộc Thục Sơn, dù vào triều cũng không cùng phái hệ, thường thường bất đắc chí, hình hình này được các nước mặc nhiên công nhận. Nhưng lần này nước Sở đột nhiên cờ mở trống giông thi võ, kỳ thật để tuyển nhân tài không thuộc người Thục Sơn, muội cũng biết triều chính nước Sở hiện giờ trong tay ngoại thích, triều đường chỉ còn phái Thục Sơn chống chọi được, lần thi võ này là lời khiêu chiến với phái Thục Sơn, thành ra các nước mới quan tâm như thế.”

Đường Mật không ngờ Thục Sơn ảnh hưởng đến thế, nhú mày nói: “Năm xưa Đọa Thiên đại nhân sáng lập Thục Sơn để đào tạo nhân tài cho các nước cai trị thiên hạ chứ không nhất định muốn người Thục Sơn kết đảng kết phái. Xem ra đại nhân cũng không phải thần minh, không thể hoàn toàn khống chế phương hướng sau trăm năm của thiên hạ.”

Mộ Dung Trinh Lộ và Mộ Dung Phi đều kinh ngạc trước lời Đường Mật bình phẩm về Đọa Thiên đại nhân, nhưng không đợi họ kịp nói gì, Đường Mật đã trống xuống đám đông dưới tửu lâu, vỗ bàn nói: “Ái chà, người đó nhất định là đầu to.” Đoạn nói với họ: “Muội thấy một bằng hữu, cần phải đi gặp.”

Mộ Dung Phi nhìn theo bóng nó vội vàng rời đi, không hiểu sao trong lòng lại có cảm giác là lạ.

Mộ Dung Trinh Lộ vỗ vỗ vai y: “Đầu to là cậu bé đó hả?”

“Đúng, họ cùng một tổ.”

“Ôi, đúng là ở gần chùa ăn lộc Phật.” Mộ Dung Trinh Lộ chống tay lên cằm, hỏi thật thà: “Bất quá, Tiểu Phi, trong hai cô bé thì đệ thích ai?”

Mộ Dung Phi ngẩn ra, lúc đó y mới nhận ra hai thiếu nữ để lại ấn tượng trong lòng mình.

Mộ Dung Trinh Lộ lắc đầu: “Hơi phiền hà rồi đây, suy nghĩ cho rõ đi, đừng để càng lúc càng loạn.”

Đường Mật rời tửu lâu, không đuổi kịp Trương Úy, đành về cho Bạch Chỉ Vi biết, đoán rằng: “Nhiều người nước khác đến xem thi võ như vậy, Trương Úy cũng đến xem chẳng? Ta còn nhớ y từng nói muốn tham gia thi, sau đó làm đại tướng quân.”

“Nếu đúng là y thì có khả năng đó thật.” Bạch Chỉ Vi đáp, thi võ khiến cô nghĩ tới một việc nhức óc: “Người biết không, thi võ là phe của mẫu thân ta nhằm chống lại phái Thục Sơn trong triều?”

“Ừ, có nghe Mộ Dung tử tử nói rồi. Kỳ thật việc này vốn không phải việc gì tệ hại, ở bên ngoài ta có nghe người ta đồn đại, họ không thích việc người Thục Sơn chúng ta bằng vào quan hệ đồng môn mà thăng tiến, thi võ

chọn tài năng thật ra cũng công bằng.” Đường Mật nói: “Ta nghĩ việc này không ảnh hưởng đến việc người tu luyện ở Thục Sơn.”

“Dù không ảnh hưởng nhưng còn việc khác cơ. Mẫu thân ta sắp xếp rồi, ngày mười lăm nhà ta mở hội thả đèn, nam tử được mời đến đều là các vương tôn công tử mẹ ta ưng ý.” Bạch Chỉ Vi giải thích đơn giản.

Đường Mật hiểu ngay, hội thả đèn này mang ý nghĩa hoạt động chiêu thân do Hy Hoa công chúa an bài chính thức bắt đầu. Theo kế hoạch ban đầu của Đường Mật, Sử Thụy sẽ đóng vai một quý công tử ngoại quốc thân phận thần bí, Bạch Chỉ Vi cũng giả bộ có tình ý với y, sau đó để cả hai nói chuyện yêu đương. Nó cho rằng dù Bạch Chỉ Vi không có tình cảm gì với Sử Thụy, ít nhất cũng thân cận hơn với người khác giới, tâm thái dành cho nam giới cũng thay đổi. Mặt khác, Hy Hoa công chúa nhất định phái người điều tra thân thế của công tử thần bí đó, giao thông ở thế giới này không thuận tiện, tin tức lưu thông không nhanh, lúc điều tra được cũng phải mất mười bữa nửa tháng, khi đó thì nó và Bạch Chỉ Vi đang trên đường quay lại Thục Sơn rồi.

“Người xem, kế hoạch nhất tiễn song điêu này vốn hoàn mỹ biết bao.” Đường Mật nói với Bạch Chỉ Vi kế hoạch rồi liền tỏ vẻ tiếc nuối: “Tiếc thật, không biết đầu óc Sử Thụy bị gì mà lại chạy mất, hại ta phí mất bao nhiêu là tiền.”

“Hóa ra người không thích Sử Thụy hả?” Bạch Chỉ Vi tỉnh ngộ, rồi lại tỏ vẻ không hiểu: “Người thấy ta có thái độ không phải gì với các chàng trai không?”

“Người có hiếu kỳ về họ không? Hoặc lúc họ ở gần trò chuyện, người có thấy lòng mình khang khác đi không?”

“Sao ta phải hiếu kỳ? Họ kỳ quái lắm hả? Còn nữa, chưa có chàng trai nào ở gần ta nói chuyện.” Bạch Chỉ Vi mỉm cười đáp.

Đường Mật nhức óc: “Thôi thôi, không nói chuyện này nữa. Chúng ta giải quyết chuyện cưới hỏi đã.”

“Việc này ta có cách rồi, lúc đó ta tỏ ra ngang ngược vô lễ, dọa họ chạy hết là xong.”

Đường Mật lắc đầu: “Không thể được. Thứ nhất làm thế là chính thức trở mặt với mẫu thân người. Bà dạy người bao năm lễ nào còn không biết người cố ý? Người cần biết, mẫu thân để người gặp những người đó cũng vì yêu thương người, tính đến cảm xúc của người. Bằng không bà cứ trực tiếp chỉ định hôn sự là xong, làm thế thì người còn ứng với đối cái gì nữa?”

Bạch Chỉ Vi ngấn ra hồi lâu không nói gì, dù thông tuệ như cô nhưng còn nhỏ tuổi, chưa từng đứng trên lập trường của cha mẹ mà suy nghĩ, chỉ có rằng đến lúc không thể ứng phó, cứ dùng cách cùng quẫn là xong. Lời Đường Mật chỉ đúng vào nhược điểm trong lòng, khiến cô im lặng.

“Thứ hai những người đó sẽ vì thái độ vô lễ của người mà không lấy người? Không đâu, người ta cưới người vì người là cháu gái trưởng của họ Bạch, là con gái Hy Hoa công chúa. Tính cách của người tốt hay xấu, dung mạo thế nào không thuộc phạm trù cân nhắc. nên...” Đường Mật vỗ vỗ trán, không biết nên làm thế nào bây giờ nhỉ? Sử Thụy chạy mất biệt rồi, đến đâu tìm một vị quý công tử bây giờ, nghĩ đến đây nó kêu lên khe khẽ: “Ái chà, còn một, Mộ Dung Phi này.”

Sự tình tiến triển rất thuận lợi, Hy Hoa công chúa cho phép Bạch Chỉ Vi mời một vài bằng hữu, Mộ Dung Phi cũng đồng ý giả làm tình lữ của Mộ Dung Phi. Tối rằm tháng Giêng, hoa viên Bạch phủ chẳng đèn kết hoa, khách khứa đông đúc. Khách đều là các vương tôn công tử và thanh niên tài俊 trong độ tuổi thích hợp, tất nhiên cũng có một vài thiên kim tiểu thư đến điểm xuyết. Nhất thời trong hoa viên rực rỡ ánh đèn, nhân vật tuấn tú qua lại như thoi đưa.

Đường Mật không muốn ai chú ý đến, nên cũng như Bạch Chỉ Vi, đổi sang phục sức của quý tộc thiên kim, đứng trong một góc hoa viên, nhìn Mộ Dung Phi tận chức tận trách bồi bạn Bạch Chỉ Vi, lấy làm vừa ý. Thiếu niên như Mộ Dung Phi, dù khó tính như Hy Hoa công chúa cũng không tìm được nhược điểm, bà ta chỉ cho rằng y là người nước khác, không trợ lực được nhiều, chỉ ít thấy một đôi trời xe đất tạo như vậy, bà ta lại yêu thương Bạch Chỉ Vi, nhất định không nỡ chia rẽ. Đường Mật nghĩ vậy, nhận ra kế hoạch của mình nhằm vào tình mẹ của Hy Hoa công chúa đối với con gái thật không đáng hoảng lắm, nhưng bất tri bất giác vẫn nở nụ cười tinh ranh.

“Có phải cô nương họ Đường?” Đang lúc nó thầm đặc ý thì giọng nói sang sảng vang lên cắt ngang suy nghĩ.

Đường Mật ngẩng lên nhìn, trước mặt nó là một thiếu niên chừng mười bảy, mười tám đang mỉm cười. Chợt nó xốn xang, không nói rõ được là cảm giác gì, như thể cặp mắt trong veo màu hổ phách của thiếu niên có thể nhìn thấu tâm tình nó. Ánh mắt đó trực tiếp lại lớn mật, hàm chứa đôi phần xâm lược, khiến nó đột nhiên hơi hoảng loạn.

“Ta họ Đường, hình như chúng ta không quen.” Nó đáp nhưng không hiểu sao trong lòng lại có cảm giác từng quen thiếu niên này.

“Không quen nhưng đã gặp qua. Tại hạ Lý Liệt, tu luyện ở Kiếm tông Thục Sơn.” Thiếu niên có ánh mắt hổ phách đáp.

Hóa ra là thế, nó đang thấy vô vị, không ngờ lại gặp người Thục Sơn ở đây, lập tức hứng thú hẳn: “Ta đang tự hỏi sao lại hơi quen mặt, công tử là bằng hữu Chỉ Vi mời tới hả?”

“Không phải, tại hạ là khách của Hy Hoa công chúa, gia mẫu là Bình Nguyên quận chúa.” Lý Liệt trả lời.

Đường Mật gật gù, nó đọc về địa lý bốn nước lúc ở Ngự Kiếm đường, biết nước Sở nhiều gò đồi, quận Bình Nguyên có đồng bằng lớn nhất, là

kho lương thực của cả nước. Thân phận của Lý Liệt đủ để làm khách của Hy Hoa công chúa.

“Cùng là người Thục Sơn thì cứ gọi thẳng tên. Ta tên Đường Mật.” Đường Mật mỉm cười.

“Hình như cô nương ở đây một mình?” Lý Liệt hỏi.

“Đúng vậy, đại đa số mọi người ở đây đều chán chết.” Đường Mật thẳng thắn.

“Không hẳn, người quen ở Thục Sơn, tất nhiên thấy những chỗ như thế này vô vị.” Lý Liệt nói: “Chi bằng tại hạ đưa cô nương ra ngoài chơi, hôm nay là rằm tháng Giêng, hội đèn bên ngoài còn náo nhiệt hơn ở đây.”

“Được.” Đường Mật vui vẻ nhận lời ngay.

“Người định đi đâu?” Bạch Chỉ Vi đi tới, thiếu niên theo sau chính là Mộ Dung Phi.

“Ra ngoài ngắm cảnh, ta đoán hội đèn ngoài kia còn thú vị hơn.” Đường Mật nói.

“Ta cũng muốn đi, ở đây chán chết.” Bạch Chỉ Vi hỏi Mộ Dung Phi: “Thế nào, đi cùng chứ?”

Mộ Dung Phi ngắm hai thiếu nữ đứng dưới lồng đèn tỏa ánh vàng nhạt, cả hai mặc váy lụa xanh nhạt, tuy dung mạo khác nhau nhưng đều rực rỡ như hai đóa hoa song sinh, y đậm ra ngơ ngẩn, đáp: “Cũng được.”

Bốn người rời khỏi Bạch gia, đến con phố náo nhiệt nhất. Dần dần, người đi đường đông lên, cách đó không xa, ánh đèn rực rỡ như ban ngày.

“Có người bám theo, xem ra công chúa không yên tâm.” Lý Liệt nói với Bạch Chỉ Vi.

“Cũng may chỉ có một người, công phu không tệ.”

“Ta không ưa, chúng ta cắt cái đuôi này nhỉ?” Đường Mật hỏi.

Ba thiếu niên kai đều mười phần tán đồng, định thể hiện luôn.

“Chúng ta chạy nào, để hấn biết công phu khinh thân của Thục Sơn chúng ta lợi hại thế nào.” Lý Liệt đề nghị.

Dứt lời y kéo tay Đường Mật lướt đi trong đám đông.

Lúc đó, Đường Mật chỉ cảm thấy bị Lý Liệt kéo đi trong đám đông, như cá bơi trong làn nước. Ánh đèn các màu hai bên đường đan nhau thành một vùng chói lòa, trùm lên mình nó, hất thời như đang bay giữa ráng mây rực rỡ. Tiếng ồn ào trôi về sau lưng, hòa vào bối cảnh nhạt nhòa, chỉ còn tiếng thở và tiếng tim đập của nó vang lên rõ mồn một.

Ta sao thế nhỉ, sao lại chạy như trẻ con trên đường, nó nghĩ thế, cảm giác bàn tay đang nắm tay mình hơi ươn ướt.

Đường Mật bị Lý Liệt kéo đi một đoạn, chợt rẽ vào con ngõ tối om. Lý Liệt kéo nó nhảy qua một bức tường cao, nhẹ nhàng đáp xuống đất.

Hai người áp sát tường đứng yên một lúc, không thấy ai bám theo mới xác định đã cắt được đuôi. Đường Mật nhận ra cả hai vẫn nắm tay nhau, nó hơi ngượng, lặng lẽ rút tay lại.

“Không hiểu Chỉ Vi và Mộ Dung Phi thế nào, tám phần là người bám theo không truy đuổi chúng ta.” Đường Mật vừa nói vừa quan sát chung quanh, hình như là một góc hoa viên yên tĩnh, ngoài xa có tiếng đàn ca sáo nhị cùng tiếng nam nữ cười nói.

“Có lẽ, tại hạ chỉ muốn đưa cô nương đi mà thôi.” Lý Liệt nhìn thẳng vào mắt nó.

Đường Mật hơi quẩn bách, ngoảnh đầu đi đối chủ đề: “VẬY đây là chỗ nào?”

“Đồng Xuân các.” Lý Liệt kéo nó đi ra ngoài.

Nghe thấy ba chữ Đồng Xuân các, cộng thêm tiếng cười nói thấp thoáng, Đường Mật đoán ra là chốn nào, lòng hiếu kỳ nổi lên: “Là thanh lâu thì chúng ta đi xem.”

Lý Liệt lắc đầu mỉm cười trước dáng vẻ ham hố của nó: “Cô nương phải thất vọng rồi, chỉ là chỗ ca múa mà thôi.”

Đối với Đường Mật, ca vũ phường tự nhiên không hấp dẫn như thanh lâu nhưng nó không giải thích với Lý Liệt. Với người xuyên việt về cổ đại, đến thanh lâu cũng như thăm Trung Quốc phải thăm Trường thành, đến nước Mỹ phải thăm tượng Nữ thần tự do, đến Pháp phải thăm tháp Eiffel vậy, đều là những điểm du khách phải đặt chân đến. Để tránh đối phương cho rằng mình quá ham hố thanh lâu, nó giả bộ hứng thú: “Ca vũ phường cũng hay, đến xem đi.”

“Rõ ràng không thích còn nói thế, cô nương không thật thà rồi.” Lý Liệt bình thản kéo nó tiếp tục cất bước.

Đường Mật hơi giận, giằng tay ra: “Dù nhận ra cũng không nên nói, tiểu tử ngươi đúng là độc miệng.”

Lý Liệt liếc nhìn nó, lại chụp tay kéo đi: “Đi sát tại hạ, ở nơi thế này, một tiểu cô nương không thể đi lẻ.” Đoạn y giao hoạt đưa ra miếng mồi: “Hôm nay có đệ nhất mỹ nữ Sở quốc Thiên Ngạc cô nương biểu diễn múa, có lẽ giờ mới bắt đầu.”

Mỹ nữ, đặc biệt là "Đệ nhất mỹ nữ" có sức hấp dẫn với nữ không kém gì với nam, Đường Mật lập tức yên tĩnh lại, mặc Lý Liệt kéo đi.

Hai người chuyển sang một tòa gác đình, nghe thấy tiếng vòng xuyến leng keng từ xa lại gần, có điều tiếng đình đang này khác đặc biệt, không phải do hai ba cái đeo trên váy mà như một con mèo toàn thân đầy chuông và lục lạc đang đi tới. Lý Liệt nở nụ cười: “Nhan Thượng đến rồi.”

Nữ tử tên Nhan Thượng xuất hiện trước mắt Đường Mật, nó cảm giác mắt hoa lên như thể thấy ánh sáng chói mắt, buộc phải nhắm mắt lại. Nữ tử đó đi chân trần, bàn chân trắng ngần đeo từng dây chuông năm màu, chiếc váy đến tận đầu gối màu vàng sậm, bờ vai trắng như tuyết cũng lộ ra ngoài. Bàn tay hồng hào của nàng ta đang cầm một cái chén, hơi nhếch cái cằm nhọn kiểu hồ ly lên, nhắm nhắm mắt quan sát Đường Mật.

“Tam nương, còn gian nào đẹp thì cho tại hạ một gian.” Lý Liệt hỏi, khẩu khí ra chiều quen biết.

“Thiếu gia, ngày rằm lại náo nhiệt thế nào, lấy đâu ra cho thiếu gia.” Nhan Thượng đáp lời Lý Liệt, nhưng mắt không rời Đường Mật.

“Tam nương là bà chủ, tất sẽ có cách.” Lý Liệt mỉm cười.

Nhan Thượng đảo mắt mấy lần, lắc lắc đầu, vẫy cái chén: “Theo tôi.”

Gian phòng sắp xếp cho Đường Mật cách nơi múa hơi xa, dung mạo đệ nhất mỹ nữ không nhìn rõ nhưng tư thế của nàng ta nhiếp hồn đoạt phách, đủ để hút hồn người khác, Đường Mật ngẩn mà mê mẩn. Lúc đó, cảm giác kỳ dị dâng lên trong lòng, nó ghé mắt nhìn, phát hiện Lý Liệt đang yên lặng nhìn mình.

Sát na Đường Mật nhìn vào đôi mắt hồ phách đó, cảm giác trong lòng như có gì đó bị nắm chặt, thất thần không nghĩ được gì. Tiếng đàn ca từ trên vũ đài lượn quanh mình, nhưng nó lại cảm thấy yên lặng đến độ nghe rõ cả tiếng tim đập. Lúc định thần lại, nó bị cảm giác khôn tả đó làm giật mình, mím môi nói: “Chúng ta đi thôi, không xem nữa.”

Tận lúc quay lại đường phố náo nhiệt mà nó vẫn nghi hoặc với sát na kỳ dị vừa nãy. Không phải ta có cảm giác gì với tiểu tử này chứ, nó tự hỏi, lẽ nào ta cũng phải tin vào câu nhất kiến chung tình? Nó vội bước chéo một bước, giữ cự ly với Lý Liệt.

Lý Liệt không có cử động đặc biệt gì, lặng lẽ đi bên. Ánh đèn ven đường chiếu lên mặt y, sắc thái biến ảo khôn lường khiến gương mặt có phần thần bí mạc trắc.

Đường Mật yên lặng đi một đoạn, rồi nhìn ngắm đèn hoa hai bên đường. Chưa được bao xa, hai thân ảnh quen thuộc đập vào mắt, nó vui mừng gọi: “Chỉ Vi.”

Bạch Chỉ Vi và Mộ Dung Phỉ quay lại, thấy hai người, cũng lấy làm vui vẻ. Bạch Chỉ Vi hỏi: “Hai người trốn ở đâu?”

“Không đâu cả, đến ca vũ phòng xem múa hát một lúc.” Đường Mật đáp qua loa, không hiểu sao giọng nó hơi khác.

Bạch Chỉ Vi định hỏi tiếp, chợt chỉ vào sau lưng Đường Mật: “Xem kìa, là ai đấy?”

Đường Mật ngoẹo đầu nhìn, dưới ngọn đèn thỏ ngọc cực lớn có một đôi thiếu niên nam nữ, nam tử tuy chỉ nhìn thấy nửa khuôn mặt nhưng dáng vẻ đó trừ Trương Úy còn ai được nữa?”

“Đầu to.” Nó gọi.

Trương Úy ngoái lại, nhìn quanh đầy nghi hoặc, lúc thấy Đường Mật và Bạch Chỉ Vi liền ngẩn ra rồi gì mà ì toét miệng cười chạy tới: “Ái chà, là các người, thương thế khỏi chưa? Đúng là xảo hợp, ta vốn định ngày mai đến thăm Bạch Chỉ Vi?”

Thấy Trương Úy, tâm tình bần nầy của Đường Mật tan biến hết, hỏi trêu: “Đầu to, sao mới hai tháng không gặp đã cao lên thế này? Còn có mỹ nữ đi cùng nữa, đúng là kẻ sĩ ba ngày không gặp phải nhìn bằng ánh mắt khác.”

Trương Úy ngượng ngùng, cuời hì hì gãi đầu: “Cái gì mà mỹ nữ bên mình, là người các người quen.”

Thiếu nữ đi cùng gã cũng tới, Đường Mật và Bạch Chỉ Vi nghe thấy giọng nói ngọt ngào cất lên: “Đường Mật, Bạch Chỉ Vi, chúng ta gặp nhau rồi mà.”

Đường Mật nhìn thấy thiếu nữ, kinh ngạc đến độ suýt nữa rớt cằm xuống. Đích xác nó gặp thiếu nữ đó rồi, bất quá chỉ có nó biết người ta là ai còn người ta chắc không biết nó là ai. Thiếu nữ đó là đệ nhất mỹ nữ Quân Nam Phù của Ngự Kiếm đường.

“Quân cô nương khách khí rồi, chúng tôi gặp cô nương là thật, cô nương chưa chắc đã gặp chúng tôi, gặp rồi cũng chưa chắc nhớ mới phải chứ.” Bạch Chỉ Vi lên tiếng.

Quân Nam Phù cười dịu dàng: “Tôi có ấn tượng, Trương Úy vừa tả lại là tôi nghĩ ra ngay.”

Đường Mật thầm nhủ: Bọn ta đâu chỉ có ấn tượng với người, mà định chỉnh sửa dung mạo theo ngũ quan của người kia. Nhưng ngoài miệng lại nói: “Vậy hả, bọn ta cũng có ấn tượng với Quân cô nương. Bất quá gặp đột ngột nên phải nghĩ một lúc mới nhớ ra tên.”

Trương Úy hình như không hiểu chỉ vài câu vừa rồi, ba thiếu nữ đã ngầm so tài vài chiêu, gã vẫn cười hỏi: “Hôm nay được gặp các vị đi coi náo nhiệt thật tốt quá. Đường Mật, người có dự trò đoán câu đố đèn không?”

Đi chơi vào đêm rằm tháng Giêng, Đường Mật và Bạch Chỉ Vi có cảm thụ giống nhau. Không phải sáu người đi cùng nhau thì không vui, nhưng tiết tấu hai cô quen thuộc đã bị phá vỡ.

Trước đây, chỉ có ba đứa, dù là việc gì gần như Đường Mật và Bạch Chỉ Vi đều phản ứng nhanh hơn, sau đó Trương Úy mới theo kịp, có lúc gã còn hiểu lầm hoặc giả bộ mơ hồ rồi mỉm cười. Đường Mật bảo: “Cũng như nhịp đánh trống, hai nhanh một chậm, hai khinh một trọng, từng từng cắc, từng từng cắc.”

Thấm thoát, ba người đã quen với tiết tấu đó.

Nhưng Mộ Dung Phi, Lý Liệt, Quân Nam Phù đều là người lanh lợi, với cơ trí và thông tuệ của họ cũng như tiếng thanh la nhẹ nhàng nhưng gấp gáp chen vào khiến tình hình biến hóa đa đoan, song đó không còn là tiết tấu ba người nữa.

Đường Mật liên tưởng đến một việc hiện thực, có lẽ không có tình bạn vĩnh viễn, cũng không có bạn bè theo suốt cả đời. Sẽ có ngày Bạch Chỉ Vi và Trương Úy tìm thấy người đi cùng cả đời, chỉ tiết tấu giữa những người này mới không bao giờ bị phá vỡ, còn nó, lúc đó sẽ thế nào? Nếu vạn nhất không thể về lại thế giới trước kia, nó có tìm được người như vậy không?

Ý niệm này chợt đến, nó nghĩ tới thiếu niên ánh mắt màu hổ phách, bất giác nhíu mày.

“Chỉ Vi, người hiểu gì về Lý Liệt không?” Nó hỏi.

“Một chút thôi, sao hả?”

“Ta có cảm giác không thể tả thành lời về y. Người cũng biết nếu không phải từng bị Giải Trĩ coi lén tâm linh, cảm giác đó sẽ khiến ta cho là mình động lòng với y. Nhưng hiện tại ta nghi hoặc, không hiểu mình thích hay đề phòng y. Ủ, cũng như y đang dùng phương pháp nào đó coi lén tâm tư ta.”

Đường Mật giải thích, tỳ tay lên cằm, mắt nhìn về xa xăm, cố gắng nhớ lại cảm giác đó. Nhưng tình cảnh đó hơi hư ảo, thiếu niên cùng chạy trong ánh sáng, người múa yếu điệu, tiếng tơ tiếng trúc uyển chuyển du dương, giờ nhớ lại như giấc mộng.

Lần đầu tiên Bạch Chỉ Vi nghe Đường Mật nói năng thẳng thắn đến thế về cảm giác đối với một nam tử, vốn cô hơi ngại nhưng thấy Đường Mật thành thật nên cô cho rằng không cần quanh co: “Y là nhi tử của Bình Nguyên quận chúa, phụ thân mất sớm, hai năm trước qua được ngũ đại điện thí, hiện tại tiếp tục tu luyện tại Kiếm tông. Ta chỉ biết thế, bất quá, có người giúp được.”

“Ai?”

Bạch Chỉ Vi ngoẹo đầu ngẫm nghĩ xem nên giới thiệu ai: “Theo lý, đây là thân thích ở xa của ta, nhưng vì thân phận của người ấy mà họ Bạch không thừa nhận quan hệ máu mủ. Bất quá, quan hệ giữa ta với người ấy không tệ, người ấy nằm trong tay mạng lưới tin tức không lớn nhưng linh thông, chúng ta đi hỏi.”

Kết quả Bạch Chỉ Vi lại dẫn Đường Mật đến Đồng Xuân các.

Đường Mật ngẩng nhìn tấm biển đen chữ vàng: “Chỉ Vi, thân thích của người không phải bà chủ Nhan Thượng ở đây chứ hả?”

“Đúng là bà ấy, ở đây ai cũng gọi bà ấy là Ngạn tam nương.” Bạch Chỉ Vi nói xong, đến bảo tạp dịch ở cửa mấy câu, rồi quay lại kéo tay Đường Mật: “Chúng ta vào bằng cửa sau, chúng ta không nên đi cửa chính vào những nơi thế này.”

Hai người đến cửa sau, Nhan Thượng đã uể oải ngồi trên ghế tựa cạnh cửa chờ đợi. Thấy Bạch Chỉ Vi, bà ta cười ẩn ý, ngón tay thon dài gõ lên đầu cô, mắng yêu: “Nha đầu đáng chết, về lâu thế mới đến thăm ta.”

Bạch Chỉ Vi để lộ vẻ thân thiết hiếm thấy: “Vừa về là bệnh rồi.”

“Ta biết.” Nhan Thượng đứng dậy, dưới chân đình đang một hồi: “Lại đây này nói chuyện đi.”

Ba người vào phòng Nhan Thượng, Bạch Chỉ Vi nói rõ ý định, không ngờ Nhan Thượng nghe xong liền cười sặc sụa, đoạn nheo nheo nhìn Đường Mật với ánh mắt của loài hồ ly: “Người là tiểu cô nương tối qua, nói thử xem hỏi thăm về Lý Liệt làm gì?”

Đường Mật nhớ lại tối qua, xem ra quan hệ giữa Lý Liệt và Nhan Thượng không tệ, liền cố ý hồ thẹn: “Chuyện đó, muội, muội cho là y có lẽ thích muội, nên ...”

Nhan Thượng cười hiểu ý: “Lý Liệt là bằng hữu của ta, bất quá, tối qua là lần đầu tiên ta thấy y đi cùng một cô nương. Chỉ Vi hiểu đúng đấy, đối tượng mà mẫu thân muội nhắm cho chả lẽ còn chưa bị bà ta điều tra mười tám đời tổ tông? Còn những việc khác, các vị đều là bằng hữu của ta, ta sẽ nói.”

“Cứ nói về tính cách của y cũng được.” Bạch Chỉ Vi tỏ vẻ không cam lòng.

Nhan Thượng ngẫm nghĩ một chốc, tựa hồ cân nhắc: “Y không phải người xấu, rất thông minh nhưng vì thế mà đa nghi, không dễ dàng tin ai, kể cả ta. Nên Đường cô nương, nếu nói đến nhân duyên, Lý Liệt không phải là người gửi gắm. Nếu tin vào con mắt của tỷ tỷ thì tuyệt đối đừng động lòng với y.”

Đường Mật ngẩng mắt lên, giả bộ cảm kích: “Hiểu rồi, đa tạ Nhan tỷ tỷ.”

Đợi khi ra khỏi Đồng Xuân các, Đường Mật suy nghĩ hồi lâu mới nói với Bạch Chỉ Vi: “Nhan Thượng muốn nói là chỉ cần ta không thích Lý Liệt

là không có gì xảy ra. Thế là thế nào? Lẽ nào y định dùng mỹ nam kế với ta?” Rồi nó cười nhạo: “Nếu thật thế thì cứ việc, tỷ tỷ ta không bao giờ sợ mỹ nam kế.”

Bạch Chỉ Vi bị nó chọc cho cười sằng sặc, một lúc sau mới bình thường trở lại: “Cả đời ta chưa gặp tiểu cô nương nào giống người.” Đoạn cô nghĩ ra gì đó: “Đúng rồi, tối qua không hỏi Trương Úy và đệ nhất mỹ nữ là sao, chúng ta đến tìm y đi.”

Cả hai về đến khách sạn, sau lưng vang lên tiếng vó ngựa lốc cốc, ngoảnh lại là Trương Úy cười hắc mã lao nhanh qua, chợt gã dừng phắt lại, nhảy xuống mỉm cười: “Các người đến rồi.”

“Trương Úy, học cưỡi ngựa từ bao giờ thế?” Đường Mật hiếu kỳ.

“Học từ bé, cha ta một lòng muốn ta làm đại tướng quân, bảo phải học cưỡi ngựa từ bé.” Trương Úy đáp, rồi hỏi: “Các người đến thăm ta?”

Đường Mật cười cười lắc đầu: “Không phải, đến thăm đệ nhất mỹ nữ.”

Trương Úy bất ngờ: “Nam Phù cùng cha mẹ đi báỉ phỏng người quen rồi, tối mới về.”

“Vây thuận tiện thăm người cũng tốt. Bất quá khai thật mai, chuyện với Quân Nam Phù là thế nào?” Bạch Chỉ Vi mỉm cười.

“Chuyện, chuyện đó à.” Trương Úy ngượng ngùng, gãi gãi đầu: “Vào trong hăng nói, ở ngoài này không tiện.”

Cả ba vào phòng, Trương Úy rót cho hai cô mỗi người một chén trà: “Việc này ta chỉ cho hai người biết, nhất định không được để lộ, được không?”

“Yên tâm, bọn ta nghe rồi sẽ bưng kín miệng bình.” Đường Mật gật mạnh đầu bảo đảm.

“Việc là thế này. Trên đường cùng cha đến nước Sở xem tử vô, ta nghỉ chân ở một khách sạn. Kết quả xảo hợp gặp một tên giặc hái hoa phóng thuốc mê vào phòng Quân Nam Phù, bèn ra tay cứu. Tuy nhiên tên giặc đó khinh công rất cao, nên sau rốt hẳn chạy thoát, song vì thế mà cha ta gặp cha Nam Phù.” Trương Úy hơi ngừng lời, lại nở nụ cười: “Các người đoán xem tiếp đó thế nào? Cha ta và cha Nam Phù lại là bằng hữu thất tán nhiều năm, còn ta và Quân Nam Phù đã được xác định hôn nhân từ trước.”

“A!” Bạch Chỉ Vi và Đường Mật gần như đồng thời kêu lên nhìn nhau, nhất thời không biết nói thế nào về Trương Úy gặp số đào hoa.

Đường Mật cho rằng Trương Úy được sắp đặt hôn sự như thế, nó nên vui cho gã mới phải nhưng cũng như vấn đề cảm tình của bản thân xuất hiện quá đột ngột, nó không cách nào tiếp nhận vận may của Trương Úy, nghĩ một lúc rồi hỏi: “Đầu to, vậy người có thích Quân Nam Phù không?”

Trương Úy nghiêm túc suy nghĩ câu hỏi của Đường Mật rồi đáp: “Thích.”

Kỳ thật Đường Mật hỏi xong là biết mình hỏi thừa, hỏi bất kỳ nam tử nào biết Quân Nam Phù là có thích cô không mà trả lời rằng không thì chỉ có hai nguyên nhân, một là kẻ đó nói dối, hai là chỉ thích nam nhân. Nên nó hỏi luôn: “Vậy thì người cho rằng Quân Nam Phù có thích người không?”

Lần này gã càng nghĩ lung hơn: “Có lẽ có, Nam Phù đối với ta rất tốt.”

Bạch Chỉ Vi lắc đầu: “Nếu ta không nhầm thời Quân Nam Phù và người cùng lên Thục Sơn một năm. Quen nhau cũng ba năm rồi, trong thời gian đó các người nói với nhau mấy câu? Nàng ta thích người vì cái gì?”

“Theo lệnh cha mẹ.” Trương Úy đáp chắc nịch.

Đường Mật rất muốn vỗ vai gã, nhấn mạnh rằng: “Đầu to, người là thanh niên mẫu mực của thời đại mới, sao lại bị hôn nhân cổ hủ trói buộc. Phải dũng cảm thoát ra khỏi lễ giáo phong kiến, tìm cho mình ái tình chân chính.” Nhưng nó biết nói thế với người đầu óc cổ chấp như Trương Úy chả tác dụng gì nên bảo: “Theo lệnh cha mẹ mà thích một người, thế nếu cha mẹ người bảo người cưới ta thì người có thích ta không?”

“Có, ta vốn thích người.” Trương Úy đáp không cần suy nghĩ.

Đường Mật suýt nữa sặc trà, ném cái chén xuống bàn, giận dữ: “Người, người đúng là hết thuốc chữa, tức chết ta thôi.”

Trương Úy cảm giác hơi hoang mang, lẽ nào thích một người cũng là tội lỗi: “Đường Mật, thật ra người có ý gì?”

Đường Mật nhìn y rồi Bạch Chỉ Vi, cho rằng đến nước này cần phải tiến hành đôi chút giáo dục vỡ lòng cho hai nhóc con này mất thôi: “Thích mà ta nói đến không phải thích kiểu thông thường, mà là thứ tình cảm khiến người nôn nao. Lúc không gặp một người, người nhớ nhưng người đó, sắp gặp rồi thì khẩn trương bất an, lúc gặp rồi thì lòng đầy niềm vui. Cảm giác đó như con mãnh hổ trong tim, rõ ràng đầy sức mạnh, đầy xung động nhưng lại cực kỳ khắc chế, cẩn thận muôn phần gửi một đóa tường vi, sợ thở mạnh là sẽ quấy nhiễu đóa hoa. Hiểu chưa, thích là như thế đấy.”

Trương Úy và Bạch Chỉ Vi đều trầm mặc, bốn con mắt sáng lên nghĩ ngợi, hồi lâu Trương Úy mới nói: “Vậy ta phải cố gắng đem tình cảm đó đi thích Quân Nam Phù?”

Đường Mật tuyệt vọng ngã ngửa, đầu đập đánh cốp vào tường, ngửa mặt thở dài: “Được, người thử đi.”

Ba đứa đang trò chuyện, cửa phòng đột nhiên mở ra, hai niên nam tử đi vào. Người đi trước da đen nhẻm, trán rộng râu lún phún, người đi sau thân hình cao lớn, mắt hồ râu quai nón. Trương Úy vội đứng dậy gọi: “Cha,

Quân bá bá.” Đường Mật và Bạch Chỉ Vi cũng vội đứng dậy thi lễ chào hỏi.

Người đi trước là Trương Mậu, phụ thân Trương Úy, ông ta dịu giọng nói với Đường Mật và Bạch Chỉ Vi: “Bá phụ có nghe Trương Úy nhắc đến hai nha đầu là bằng hữu tốt nhất của nó, đã giúp đỡ rất lớn.”

“Chỉ là việc nhỏ không đáng gì.” Đường Mật khách khí.

Quân Đình Ngọc, phụ thân Quân Nam Phù, lên tiếng: “Hiền điệt, ta và phụ thân cháu đã xác định xong một việc lớn, đang tìm cháu thương lượng.” Đoạn mỉm cười với Bạch Chỉ Vi và Đường Mật, hàm ý hai đứa nên tránh ra.

Khẩu khí Quân Đình Ngọc nghiêm túc, Đường Mật đoán rằng họ định thương thảo hôn sự chẳng, liền cười ngọt ngào với ông ta nhưng giả bộ không hiểu ý, giữ Bạch Chỉ Vi đứng lại.

Quân Đình Ngọc thấy hai tiểu cô nương không định đi, định lên tiếng thời Trương Úy hỏi: “Việc lớn gì ạ?”

“Quân bá bá của con vừa thương lượng với các bằng hữu ở nước Sở để con tham gia thi võ.” Trương Mậu đáp.

“Vì sao cơ, Trương Úy mới lớn, sao không đợi tu luyện ở Thục Sơn xong rồi hẵng tham gia.” Đường Mật là người đầu tiên không hiểu, lên tiếng hỏi.

Quân Đình Ngọc nhú mày, ông ta không thích tiểu cô nương không hiểu ý lại hay chen lời này: “Hiền điệt, chi bằng đến phòng bá bá trò chuyện.”

“Quân bá bá, cháu định tương lai sẽ tham gia thi võ nên mới đến nước Sở xem, bất quá giờ cháu còn nhỏ tuổi, võ công chưa đến đâu đến đâu,

tham gia hình như còn quá sớm. Hơn nữa đây là thi võ của nước Sở, cháu định tham gia kỳ thi của nước Ngụy chúng ta.” Trương Úy nói.

“Trừ nước Sở, các nước đều hơn mười năm chưa thi võ, sao hiền điệt biết khi rời Thục Sơn thì nước Ngụy sẽ thi? Ta định tương lai sẽ tiến cử hiền điệt nhưng cháu muốn dựa vào bản lĩnh trở thành đại tướng quân nên ta nghĩ lần này nước Sở thi võ chính là cơ hội cho cháu biết thi là như thế nào, tương lai nước Ngụy phục hồi thi võ thì cháu đã có kinh nghiệm rồi, còn nếu không khôi phục thì tốt xấu gì cháu cùng tham gia một lần, không còn canh cánh việc này nữa. Lúc ấy ta sẽ tiến cử cháu nhập triều, được không?” Quân Đình Ngọc bảo: “Ta đã thương lượng kỹ với cha cháu rồi, đều vì tốt cháu cả thôi.”

“Vốn đã ngừng ứng cử rồi, Quân bá bá nhờ quan hệ mới để con chen vào được. Hơn nữa lần này nhiều nhân vật của các nước đến tham gia, con vừa được kiến thức vừa giao thủ với họ cũng là việc hay. Thua thắng không quan trọng, cơ hội này khó có lắm.” Xem ra Trương Mậu cũng tán đồng cho con trai thử thi một lần.

Phụ thân cũng nói vậy, Trương Úy đành bảo: “Vậy cũng được, thử một lần xem sao.”

Bạch Chỉ Vi định nói nhưng chợt thấy Đường Mật bấm tay, ngoái sang thấy nó làm hiệu im lặng, cô bèn cùng nó ra khỏi khách sạn.

Bạch Chỉ Vi hỏi: “Đường Mật, người nghĩ sao về việc này?”

Đường Mật đáp: “Nếu cha đệ nhất mỹ nữ nói ra thì tựa hồ không có gì bất thường, chẳng qua là thử một lần, đầu to cũng có chí hướng này, thử cũng chẳng sao. Con rể là người ta, người ta quan tâm đến tiền đồ của y cũng đúng thôi. Thật tình việc này ta chỉ thấy quá đột ngột, nhưng nếu bảo người ta hành xử có gì không ổn thì ta không nói ra được, chúng ta cứ đợi xem tình hình thi võ đã. Ta chỉ lo về tình cảm của đầu to. Hai các người,

đúng là không biết làm sao nữa. Người thì không dễ thích ai, còn y thì quá dễ thích một người.”

Bạch Chỉ Vi mỉm cười: “Còn người nữa, không rõ là mình có thích ai hay không nữa.”

Đường Mật trầm mặc, nhớ đến Lý Liệt, lòng nó đâm ra hoang mang. Nó biết Nhan Thượng chưa nói hết nhưng rõ ràng có ý bảo nó chỉ cần đừng thích Lý Liệt là không có gì đáng lo, nhưng cảm giác tồi đó là gì? Lẽ nào, trong tim nó xuất hiện một con mãnh hổ?

THỰC SƠN THIẾU NIÊN

Hạ Sinh

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 62

Trước Khi Lên Đường

Ngày thi võ đến, chia thành bốn hạng mục: sách lược, cưỡi ngựa, bắn cung, đấu võ, ba hạng mục đầu loại bỏ ba người người đứng cuối trong mỗi lần thi, hạng mục sau cùng theo tên mà tỷ võ giành điểm, thành tích sau cùng gộp lại từ cả bốn phần thi.)

Đường Mật và Bạch Chỉ Vi không lo lắng về thi sách lược, Trương Úy tuy không có kinh nghiệm cầm quân thực tế nhưng đây chỉ là thi binh pháp, gã đã thuộc nằm lòng thì phần này không có gì đáng ngại.

Còn về thi cưỡi ngựa và bắn cung thời hai cô không biết.

Điện thứ ba ở Ngự Kiềm đường sẽ dạy các kiếm đồng bản tên và cưỡi ngựa nên khẳng định Trương Úy không học những thứ này ở Thực Sơn. Hai cô đã thấy gã cưỡi ngựa trước khách sạn, biết kỹ thuật của gã không tệ, không hiểu khi tham dự thi có hơn người khác hay không thôi.

Bạch Chỉ Vi hỏi thăm Hy Hoa công chúa về tình hình người tham gia thi võ, mới biết do các nước nhiều năm không thi võ, lần này thu hút vô số kỳ nhân dị sĩ, giang hồ hào kiệt tham dự. Hai cô bé biết Trương Úy chỉ tham gia cho vui mà vẫn không khỏi toát mồ hôi cho gã.

Quả nhiên Trương Úy thuận lợi qua được phần thi sách lược, tiếp đó là phần thi cưỡi ngựa.

Thi cưỡi ngựa diễn ra trên diễn võ trường ở ngoài Dĩnh Thành, lão bách tính cũng được vào xem. Tuy thế nhưng những người vào xem được đều có địa vị hoặc đôi chút danh tiếng. Thi võ là việc lớn được ngàn vạn người chú ý, lão bách tính muốn xem náo nhiệt quá nhiều, nên thông hàm vào xem vốn miễn phí trở nên vô giá, không phải cứ có tiền là mua được.

Bạch Chỉ Vi cũng là nhân vật có máu mặt ở Dĩnh Thành, vào ngày thi cưỡi ngựa, cả hai đã có thông hàm vào diễn võ trường. Khu vực dành cho lão bách tính phổ thông chỉ là hai gò núi do nhân công đắp lên, không có ghế ngồi, người đến sớm chọn được vị trí tốt.

Hai cô chọn vị trí ở lưng gò, thăm tính vị trí này không cách xa, địa thế khá cao lại rộng, nhìn rất rõ ràng. Không lâu sao, quanh họ đông dần, nhi nhào tìm chỗ ngồi, một chốc sau thì ngay cả chỗ đứng trên hai gò núi cũng không còn nữa.

Tuy đang mùa đông nhưng nước Sở ở phương nam, người đông cộng với ánh nắng mặt trời khiến ai nấy đều nóng nực. Hai cô nhìn thấy Mộ Dung Phi đang ngồi cùng phụ thân ở đài cao được thiết lập để đón khách nước khác, đều lấy làm hâm mộ. Ngoài xa hơn nữa còn một tòa đài cao để trống, Bạch Chỉ Vi đoán: “Nơi đó chắc chuẩn bị cho mấy nhân vật quan trọng của nước Sở.”

Thoáng sau, trên đài cao còn trống xuất hiện một toán người ăn vận kiêu cung đình, đám đông quanh Đường Mật và Bạch Chỉ Vi xôn xao, bàn tán ồn ã: “Đại vương, chắc là đại vương đến.”

Cách xa nên Đường Mật không nhìn rõ dung mạo đại vương, cảm giác là một nam tử còn rất trẻ, mặc áo đen thêu vàng, khí phách hoa lệ.

“Sở vương hình như còn trẻ lắm.” Nó thuận miệng thốt.

“Y là ấu đệ của mẫu thân ta, mới vừa mười sáu, may mà thế chứ nếu y lớn hơn chút nữa, mẫu thân ta thế nào cũng tìm cách gả ta vào cung.” Bạch

Chỉ Vi nói.

“Dù tuổi hợp nhau cũng không được, biểu huynh muội là anh em cận huyết, dễ sinh ra con si ngốc lắm.” Đường Mật lên tiếng.

“Thật hả?” Bạch Chỉ Vi cảm thấy lý lẽ này rất mới lạ.

Cả hai đang trò chuyện, chợt sau lưng có người nói khẽ: “Xin hỏi, trong hai vị ai là nữ công tử của Hy Hoa công chúa?”

Bạch Chỉ Vi ngoái nhìn, một quân nhân mặc trang phục giáo úy đang theo sát, cúi người nói: “Hy Hoa công chúa sai tại hạ đến mời tôn giá sang lễ đài xem.”

Bạch Chỉ Vi không vui: “Sao mẹ lại biết ta ở đây nhỉ, bảo là ta ở đây cũng được.”

Giáo úy vẫn cúi người cung kính, nhưng khẩu khí không chịu lùi nửa bước: “Công chúa dặn tại hạ phải mời được người, không mời được thời không được về phục mệnh.”

“Vậy người cứ ở đây đi.” Bạch Chỉ Vi quay đầu đi.

“Công chúa nói vạn bất đắc dĩ, tại hạ có thể động võ.” Giọng giáo úy thấp trầm nhưng kiên định.

Bạch Chỉ Vi quay lại, tuốt Vực Ẩn bên hông ra nửa tấc, lạnh lẽ nhìn giáo úy, không nói nửa chữ.

Đường Mật vội dàn hòa: “Chỉ Vi đi đi, đánh nhau ở đây không ổn. Mẫu thân người chỉ có ý tốt thôi, ở đây không nhìn rõ như ở lễ đài.”

“Vậy chúng ta cùng đi.” Bạch Chỉ Vi nói.

“Đại vương ở đó, người lạ không vào được.” Giáo úy can.

Đường Mật nhận ra tình hình đang căng thẳng, vội nói: “Ta đến đó cũng không hợp, cũng không quen với cảnh đó, Chỉ Vi mau đi đi, không cần thiết vì thế mà cãi lệnh mẫu thân, rồi vì vấn đề này mà bà không vui, không cho người quay lại Thục Sơn thì người sẽ hối hận đấy.”

Bạch Chỉ Vi không phải người ngang ngược, Đường Mật nói cũng đúng nên cô hẹn gặp ở cửa diễn võ trường cùng đi xem Trương Úy thi. Đoạn theo giáo úy sang lễ đài.

Đợt thi cưỡi ngựa đầu tiên bắt đầu, một mình Đường Mật cũng không đến nỗi cảm thấy vô vị, chăm chú quan sát tỷ thí.

Đường Mật nhận ra cuộc đua này gần giống với đua ngựa vượt chướng ngại vật, chỉ là chướng ngại hung hiểm hơn ở thế giới cũ nhiều: Trên đường đua vòng theo hình trái xoan có một cái ao nông chắn ngang, hai bãi cát, ba thanh gỗ gắn đầy sắt nhọn. Khó khăn nhất là một đường hào đổ đầy dầu và hai thanh gỗ tẩm dầu, tạp dịch châm lửa khiến ngọn lửa bốc lên rùng rùng, Đường Mật ở xa cũng người thấy mùi dầu thô cháy khét lẹt.

Dù nó không thạo cưỡi ngựa, cũng hiểu lửa tạo thành sức uy hiếp không nhỏ với bất kỳ sinh vật nào, nên muốn vượt qua hai chướng ngại đó, kỵ sĩ cần được vật cưỡi tin tưởng, để cỗ vũ nó vượt được nỗi sợ hãi, dũng mãnh tiến lên. Quả nhiên, ở đợt thi đầu tiên, mười bảy con ngựa xuất trường thì có tới ba con không dám vượt hào lửa, chủ nhân quất roi thế nào cũng không nhúc nhích.

Chúng nhân thấy kỵ sĩ vung roi quất bừa liên cưỡi vang, Đường Mật nghe thấy người ngồi cạnh nói: “Người ở đâu nhỉ, không biết có môn phái sư thừa không, thật mất mặt sư phụ.”

“Không biết, dù sao cũng không phải Thục Sơn phái.”

“Sao thế?”

“Thục Sơn lấy đâu ra người tham gia thi võ, đều do đồng môn cử tiến.” Người nói có vẻ khinh thường.

Đường Mật cảm giác được nó bất ngờ lọt vào Thục Sơn đúng là đột nhiên chuột sa chĩnh gạo, nhưng không biết nên lo lắng hay vui mừng.

“Xem kìa, cái gì đấy?” Đám đông kêu lên.

Đường Mật nhìn theo, thấy có người cưỡi động vật giống hươu đang đứng ở vạch xuất phát. Nói cho đúng thì động vật đó đầu mọc sừng hươu, đầu ngựa, móng trâu, đuôi lừa, thân hình lớn hơn hươu nhiều, nhưng lại nhỏ hơn ngựa. “Là Tứ bất tượng.” Đám đông có người kiến đa thức quảng nhận ra: “Chắc là người phái Côn Luân.”

Đường Mật nghênh đầu lên, định xem nhận vật phái Côn Luân thế nào, hóa ra người đó nhỏ thó, diện mạo khô gầy, rất thích hợp cưỡi Tứ bất tượng, có điều đứng giữa một hàng ngựa cao lớn đâm ra trông khá buồn cười, đám đông lo lắng cho y lúc nhảy qua chướng ngại có thiệt thòi không.

Tiếng trống xuất phát vang lên, chín thốt khoái mã và Tứ bất tượng cùng lao lên. Thoáng sau, Tứ bất tượng bị bỏ cách một thân mình, chúng nhân đều cho rằng nó thua chắc thì Tứ bất tượng khi còn cách chướng ngại đầu tiên hai trượng chợt đằng không, bốn chân vẫn tung vó lướt đi như trên đất bằng, nếu không trung xuất hiện mấy đóa mây lành thì tất ai cũng tưởng nó đang đằng vân giá vụ. Tứ bất tượng ung dung vượt qua chướng ngại, đáp xuống phi tiếp, vượt liền mấy chướng ngại, bỏ xa mấy thốt ngựa.

Chúng nhân ồn ào kinh ngạc, Đường Mật biết rằng khả năng nhảy của Tứ bất tượng có cao đến đâu cũng không thể lướt trên không, nhất định đó không phải là Tứ bất tượng thông thường mà là yêu thú nào đó hoặc người của phái Côn Luân sử dụng pháp thuật lúc vượt qua chướng ngại. Nghĩ đến đây, nó lại lo lắng cho Trương Úy chưa đến lượt thi, hi vọng lượt của gã không có quá nhiều động vật biến dị tham dự.

Nỗi lo của Đường Mật quả nhiên không thừa, đến lượt thứ năm, cũng là tổ của Trương Úy, đám đông liền xôn xao, trong trường xuất hiện hai con dị thú.

Đã giữa trưa, đám đông vì bắt đầu thấy mệt, phần vì xem xong bốn lượt nên không còn hứng thú nữa, đại đa số đợi lần này kết thúc sẽ về nghỉ ngơi ăn uống rồi quay lại xem tiếp các đợt thi buổi chiều.

Hai con dị thú xuất hiện, họ lại hưng phấn hẳn, chụm đầu bàn luận.

Một con yêu thú trông khá giống ngựa, mình trắng đuôi đen, đầu mọc lên một cái sừng nhọn cong như mảnh trăng non, dáng vẻ hết sức đẹp đẽ. Đường Mật chú ý thấy chân con vật đó không có móng mà là trảo bén như sư tử. Lúc dị thú hô hấp, hai cánh môi hở ra để lộ hàm răng sắc. Hàm răng cũng không đều đặn như của động vật mà nhấp nhô như răng của loài chó. Nhìn hàm răng vô tình lộ ra, lấp lánh dưới ánh nắng ban trưa, Đường Mật giật mình, biết ngay động vật trông giống ngựa này là loại ăn thịt.

Dị thú còn lại có vẻ ngoài còn hung hãn hơn, lưng có hai cánh, trông giống hổ nhưng hình thể lớn hơn nhiều. Hai thốt ngựa đứng cạnh dị thú đều bất an gõ móng, tựa hồ muốn tránh xa, xem ra nếu kỵ sĩ không kéo cương chắc mấy thốt ngựa đã bỏ chạy rồi. Thoáng sau, thốt ngựa ở bên trái dị thì vì quá hoảng sợ, chân trước khụy xuống, ngã ra đất, mặc cho kỵ sĩ ghì cương thế nào cũng không đứng dậy.

Chúng nhân thấy vậy liền cười vang, có người hỏi: “Con vật đó là gì mà khiến ngựa sợ thế nhỉ?”

“Không rõ, có lẽ là dị thú rất hiếm thấy, hoặc là yêu vật, lần này không thiếu nhân tài đến tỷ võ.”

Trong bốn kỵ sĩ ở giữa hai con dị thú, một người cười hắc mã là Trương Úy. Tiếng trống vang lên, kỵ mã liền giục ngựa lao lên, Trương Úy và hai con dị thú đứng cùng ở vị trí xuất phát.

Đường Mật không ngờ con ngựa của Trương Úy lại có thực lực sánh được với dị thú, cũng hưng phấn nhảy lên lớn tiếng: “Đầu to, cổ lên, đầu to cổ lên.”

Có lẽ vì lạ lẫm trước lối cổ vũ “cổ lên” này mà dù diễn võ trường khá ồn ào, vẫn có nhiều người ngoài nhìn nó. Đường Mật không còn lòng dạ nào để ý đến ánh mắt người khác, bởi hắc mã của Trương Úy và hai con dị thú đã đến thanh gỗ đầu tiên, con hổ có cánh nhảy lên, giang cánh trên không lướt qua chướng ngại, vượt hơn hắc mã và lợi xỉ mã.

Nhưng lòng hiếu thắng của hắc mã và lợi xỉ mã hiển nhiên rất lớn, nhảy qua giá gỗ rồi liền tung chân chạy, thoáng sau đã sắp bắt kịp.

“Con hổ kia biết bay, chẳng phải sẽ thắng ư?” Đường Mật nghe thấy người bên cạnh hỏi.

“Theo quy tắc chỉ cần qua được thanh gỗ và lửa là hợp cách.” Có người đáp.

Lúc con hổ có cánh chỉ còn cách hai đối thủ nửa thân thì cả ba chạy đến bãi cát. Vừa vào nơi mặt cát mềm nhùn, hai dị thú chân có móng liền bộc lộ rõ ưu thế, móng quặp xuống đất dễ dàng nên tốc độ không hề bị cát ảnh hưởng. Hắc mã của Trương Úy vì cả bốn vó ngập sâu xuống cát, sai nước kiệu cũng chật vật, nên bị hai con dị thú bỏ lại phía sau.

Trương Úy quật cường có thừa, giục ngựa mạnh hơn. Hắc mã không hiểu vì được cổ vũ hay cũng có tính tình như Trương Úy, càng dốc sức lướt tới, nhưng bản năng trời sinh của hai con dị thú chiếm ưu thế ở mặt cát nên nó không đuổi được.

Quái sự xảy ra đúng lúc đó.

Con hắc mã đang vật lộn với mặt cát thì lưng nó đột nhiên thò ra hai cái cánh lớn màu đen ngòm. Không chỉ Trương Úy đang cười tỏ ra kinh ngạc,

ngay cả con ngựa tựa hồ cũng không quen với vật đột nhiên mọc ra đó, tốc độ chậm lại, thử vẫy vẫy cánh.

Mọc cánh nhưng con hắc mã không bay lên nổi, song vì được gió trợ lực nên phi trên mặt cát dễ hơn. Trương Úy và hắc mã đồng thời phát hiện việc này, gã hô to, hắc mã vẫy cánh gia tốc lao nhanh tới.

Đường Mật hưng phấn hẳn, tuy không hiểu vì sao hắc mã của Trương Úy mọc cánh, nhưng vẫn lớn tiếng hô: “Đầu to cổ lên, giải quyết chúng đi.” Chúng nhân quanh nó cũng bị đột biến dưới trường thi khiến cho sôi động, tiếng hò hét cổ vũ vang lên không ngớt, nhất thời khung cảnh sôi lên.

Con hổ có cánh vốn dẫn đầu, thấy sắp bị đuổi kịp liền lệ khí đại phát, khê gầm lên, há miệng cắn lợi xỉ mã gần như chạy song song, đầu ngơ lợi xỉ mã không phải tay mơ, hất cái sừng trên đầu vào miệng địch thủ, cắn con hổ chảy máu đầm đề.

Con hổ nổi giận, vừa hay chạy đến lòng hào đầy dầu, nó thò chân xuống lửa, hất vào mình lợi xỉ mã. Lợi xỉ mã bị dầu văng trúng, đã tính đại phát, không chịu cho kỳ sỡ trên lưng khổng chế nữa, lao vào đánh nhau với con hổ.

Con hổ có cánh tựa hồ không sợ nhiệt, cố ý hất dầu nóng văng tứ tung công kích lợi xỉ mã, dùng cánh tạo thành gió để thể lửa cùng dầu nóng lan đi tứ phía. Thoáng sau, cả chân núi đầy ních người xem cháy rực lên.

Lúc đó đang mùa đông, dù nước Sở ở phương nam nhưng cỏ trên đỉnh núi đã khô héo, dính dầu nóng liền bùng lên. Khí trời hanh khô, thể lửa mỗi lúc một mạnh, không khổng chế nổi. Đám đông vừa mới hớn hờ xem tỷ thí giờ gào hét chạy lên trên núi.

Đường Mật hòa lẫn vào dòng người thực mạng, chặt vật ngoảnh lại định xem tình huống Trương Úy thế nào. Tiểu tử đó đang vùng Trầm Phong chặn lửa, giục hắc mã lao lên. Nó nóng lòng, thầm nghĩ: “Tiểu tử người

còn không chạy, lẽ nào định cứu người.” Không hiểu từ lúc nào, kỳ sỹ cười lợi xỉ mã đã bị hất ngã, nằm trong giữa biển lửa, Trương Úy đang đến cứu người đó.

Đường Mật đang cân nhắc xem có nên giúp đỡ không thời thấy từ hai bên lễ đài có hai người nhảy xuống, là Bạch Chi Vi và Mộ Dung Phi. Đường Mật yên tâm hẳn, nhận ra mình đang sa vào nguy hiểm.

Nó bị đám người hoảng loạn xô đẩy lên đỉnh núi, vì quay lại nhìn xuống mà xém bị người phía sau xô ngã. Nó biết ngàn vạn lần không thể ngã, bằng không sẽ bị giẫm đạp, không chết cũng mất nửa cái mạng.

Đường Mật định thi triển khinh công, đạp lên đỉnh đầu đám đông thoát thân, nhưng lại lo lắng ai nấy đang kinh hoàng, vạn nhất có người bị nó giẫm trúng ngã xuống rồi bị người khác giẫm đạp đến chết thì sao. Nó đang phân vân thì phía trước vang lên tiếng hô: “Cứu mệnh, cứu mệnh, đừng giẫm tôi.” Đoàn người phía sau càng điên cuồng chạy lên, gào hét: “Lửa cháy đến rồi, cháy đến rồi, chạy mau.” Họ cầm đầu cầm cổ xô đẩy toán chặn phía trước.

Chợt nam tử đi trước nó trượt chân. Nó đưa tay đỡ nhưng không ngờ mới phân thần, bước chậm lại một chút, phía sau liền có người đẩy vào lưng nó. Nó mất thăng bằng, bị nam tử đang ngã kéo theo, sắp nhào xuống đất rồi bị vạn người đạp lên.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc đó, nó cảm giác eo được đôi tay mạnh mẽ ôm lấy, cả người bay lên không, không kịp suy nghĩ đã lướt qua đám đông lúc nhúc bên dưới, đáp xuống chỗ an toàn.

“Cố tông chủ.” Nó nhìn người ôm mình, kêu lên kinh ngạc.

Cố Thanh Thành không đáp, lướt đi gấp gáp một lúc, đặt nó xuống nơi an toàn rồi mới cất tiếng pha sắc giận: “Con quên khinh công rồi hả, nếu bị người ở đây giẫm chết chẳng phải mất hết mặt mũi Thục Sơn hả?”

Đường Mật chưa từng thấy Cố Thanh Thành nổi giận, rứt đầu vào tỏ vẻ oan ức: “Lúc đó con nghĩ nếu đột nhiên nhảy lên, giẫm vào đầu ai đó, vạn nhất người ta sợ hãi ngã lăn ra rồi bị thương thì sao, chi bằng cứ chạy theo họ thì hơn.”

Cố Thanh Thành mỉm cười: “Sao còn nghĩ đến lắm ‘ai đó’ thế, con tưởng nếu mình không thoát thời sẽ không ai ngã xuống chắc?”

“Tất nhiên không, lúc đó con đang tìm cách giữ mạng mà không liên lụy đến ai, kết quả phân thân mà suýt xảy ra đáng tiếc.” Đường Mật giải thích, nhớ lại tình hình mà vẫn còn sợ, tốt xấu gì nó cũng biết võ công, nếu bị người ta giẫm đạp chết thì đúng là oan uổng.

“Con còn nhỏ nhưng suy nghĩ chín chắn, tiếc là trong những lúc thế này cần quyết đoán.” Cố Thanh Thành nói.

Đường Mật cũng biết mình có tật này, bất quá lần này nó không thấy mình sai, vốn định phân biện mấy caai, chợt phát hiện Cố Thanh Thành không mặc y phục Thục Sơn mà mặc áo xanh, ăn vận bình thường nhưng phong thái vẫn ngời ngời. Nó thầm thở dài hỏi: “Cố tông chủ sao lại đến đây?”

“Kỳ thi võ này là việc lớn, lại nhắm vào Thục Sơn, ta tất nhiên phải đến. Vốn nếu lúc đó con đồng ý cùng ta hành tẩu giang hồ thì cũng đưa con đến xem.” Cố Thanh Thành nhìn về phía diễn võ trường: “Xảy ra biến cố này, người Thục Sơn trong triều đình nước Sở chắc sẽ phiền hà.”

“Vì sao, không phải phe ngoại thích chủ trương sao, xảy ra hỗn loạn thời liên can gì đến Thục Sơn?”

“Ngoại thích bất quá chỉ đưa ra chủ trương, phụ trách thực hiện là quân nhân người Thục Sơn. Hom nay Sở vương giá lâm, kết quả họa loạn xuất hiện, thế đã nghiêm trọng rồi, cộng thêm nhiều người bị đạp chết như thế tất sẽ khiến dân chúng phẫn nộ, tội lơ là chức trách khó tránh. Không chỉ

thế, kỳ thi võ này không có người Thục Sơn tham gia, nhất định sẽ có lời đồn rằng Thục Sơn cố ý làm loạn kỳ thi. Tóm lại, việc này hoàn toàn là do có người nhắm vào Thục Sơn chúng ta, không chỉ đả kích người Thục Sơn trong triều, đồng thời làm hỏng thanh danh Thục Sơn phái.” Cố Thanh Thành lo lắng.

Giờ Đường Mật mới biết vì sao trước khi thi cưỡi ngựa, giáp úy đó nhất định bắt Bạch Chỉ Vi rời khỏi chỗ xem, hóa ra Hy Hoa công chúa sớm biết sẽ xảy ra biến cố. Bất quá chủ mưu không tình được rằng Trương Úy lại xuất hiện vào thời khắc sau cùng, nên nó bảo: “Có người Thục Sơn tham gia thi, là Trương Úy cùng tổ với con, Cố tông chủ cũng thấy y.”

“Ban nãy ta thấy rồi, đang định hỏi con sao y lại ở đây, còn nữa, y lấy đâu ra một con dực mã non?”

“Dực mã thời con không biết, bất quá bạn cũ của cha y biết chí hướng của y là tham gia thi võ thành tướng quân, nên tiến cử y tham dự thử xem sao, chứ không quan trọng thắng bại.” Đường Mật hỏi tiếp: “Cố tông chủ, tên hai con dị thú là gì?”

Nhắc đến hai con dị thú, thần sắc Cố Thanh Thành ngưng trọng hẳn: “Con giống như ngựa tên Bác, là dị thú ăn thịt cả hổ lang, nhưng nếu có người thuần phục được nó cũng không lạ lắm. Con hổ có cánh kia là yêu vật cực kỳ tà ác, tên Cùng Kỳ, hiểu được tiếng người, gặp người chính trực liền ăn thịt, gặp kẻ gian nịnh thì đợi kẻ đó mang thức ăn đến cho. Yêu vật như thế thì ai mới thu phục được nhỉ, giờ nhớ lại nhưng không hình dung được diện mạo người đó.”

Đường Mật ngẫm nghĩ, quả nhiên không nhớ được hình dáng nam tử ngồi trên lưng Cùng Kỳ, hình như cực kỳ bình thường, không cao không thấp, không béo không gầy, không đẹp không xấu, chẳng có đặc điểm gì khiến người ta nhớ, nhưng bình thường quá cũng khiến người ta khả nghi.

“Có lẽ phải nhờ người Thục Sơn ở trong triều điều tra lai lịch của hân.”
Đường Mật bảo.

Cố Thanh Thành vỗ vỗ lên đầu nó, cười nói: “Người như thế mà muốn ẩn tàng thân phận thời điều tra thế nào được.” Đoạn y như thể nhớ ra một việc quan trọng hơn: “Đường Mật, Hoàn Lan và Mộ Dung Phi có phải là bằng hữu tốt của con không?”

“Vâng, sao ạ?”

“Con có biết Vị Sương của con, cùng Vụ Ẩn của Bạch Chỉ Vi, Trầm Phong của Trương Úy, cộng thêm Bách Vũ của Mộ Dung Phi và Tuyệt Thương của Hoàn Lan cộng lại thành năm thanh ‘Loạn thế chi kiếm’ không?” Cố Thanh Thành hỏi.

Đường Mật từng nghe đến “Loạn thế chi kiếm”, có hỏi han Mộ Dung Trinh Lộ nhưng nàng ta cũng không biết, đang tính về Thục Sơn hỏi Mục Hiến, giờ nghe Cố Thanh Thành nhắc đến, nó vội hỏi: “Con không biết, ý nghĩ là gì?”

“Năm cây kiếm này do đại sư đúc kiếm Công Dã Tử đời Mạt Chu đúc, đồn rằng chỉ cần một thanh hiện thế là đủ gây ra biến loạn, chưa từng xảy ra tình huống năm thanh đồng thời hiện thế. Năm xưa Ma vương lấy được Vị Sương, sau đó dốc hết tâm lực tìm được bốn thanh kia song không tìm được kiếm chủ, cứ canh cánh đến chết, đại khái nàng ta muốn biết hậu quả khi năm thanh kiếm hiện thế là gì.” Cố Thanh Thành giải thích, mắt nhìn vào Vị Sương trên eo Đường Mật, thần thái thoáng mơ màng.

“Nếu chưa từng đồng thời hiện thế, vậy khi hiện thế tất sẽ có khả năng vô hạn.” Đường Mật thuận miệng nói.

Cố Thanh Thành ngẩn ra rồi mỉm cười, tựa hồ khá vừa ý với suy đoán của Đường Mật: “Đúng vậy, người ta cứ cố tìm hiểu xem vận mệnh thế

nào, kỳ thật, khả năng vô hạn chẳng hay hơn tất cả ư.” Độn y chấp tay đi trước: “Theo ta, xem chúng ta có thể làm gì vẫn hồi thanh danh Thục Sơn.”

Đường Mật theo Cổ Thanh Thành về diễn võ trường, thấy hai ngọn núi đông đặc người xem giờ xơ xác, thể lửa đã tắt, trên mặt đất đâu đâu cũng thấy dấu cháy, một toán binh sĩ đang cứu trợ người bị giẫm đạp.

Đường Mật níu một binh sĩ lại hỏi: “Xin hỏi thiếu niên cứu con hắc mã có cánh thế nào rồi?”

Binh sĩ ngẫm nghĩ: “Cô nương nói đến thiếu niên cứu người hắc, thụ thương rồi, hình như không nặng lắm, được bằng hữu đưa đi chữa trị rồi.”

Đường Mật nghe vậy mới yên tâm, theo Cổ Thanh Thành giúp những người bị thương cầm máu, đến tận tối mới ngớt.

Cổ Thanh Thành thấy trời tối rồi, đưa nó về, nó bảo: “Đưa con đến khách sạn của Trương Ủy thăm y rồi tính.”

Cổ Thanh Thành gật đầu, bạt kiếm ném lên không, thanh kiếm nổi lơ lửng trên độ cao chừng một thước. y đưa tay ra: “Còn cách thành xa lắm, chúng ta ngự kiếm phi hành về.”

Tư thế đưa tay của Cổ Thanh Thành cực kỳ tự nhiên, nhưng không hiểu sao Đường Mật lại cảm giác trong lòng rung động, đưa tay ra có phần do dự. Tận lúc hai người bay lên không, nó vẫn vướng trong mớ bòng bong cảm giác, không ngừng hỏi mình có phải gần đây gặp quá nhiều vấn đề về tình cảm nên mới mãi cảm như thế.

Màn đêm loang ra nhanh chóng, Đường Mật và Cổ Thanh Thành đứng trên phi kiến, lướt đi dưới thỉnh không le lói ánh vàng về thành thị đang chìm vào bóng tối. Gió mùa đông phương nam lùa qua tai, Đường Mật chợt nảy ra xung động, không hề nghĩ ngợi, lớn tiếng hỏi: “Cố tông chủ có từng thích ai không?”

Sau lưng nó im lặng.

Chắc tông chủ không nghe thấy, nó nghĩ, thầm lấy làm mừng vì câu hỏi lỗ mãng của mình bị tiếng gió khóa lấp. Nhưng lúc đó lại nghe thấy có người nói: “Có, lúc bằng tuổi con cũng thích một người.”

Lòng Đường Mật trầm xuống, thầm tính toán, hiện Cố Thanh Thành ba mươi, việc đó xảy ra đã mười bảy, mười tám năm rồi, giờ y vẫn chưa lấy vợ, có phải vì người đó? Bèn hỏi dò: “Còn hiện tại?”

“Hiện tại vẫn đợi người đó.” Người sau lưng nó nói, ngữ khí bình thản đến độ không nhận ra tâm thái.

Đường Mật thở dài, không biết nên nói gì, tâm tình nhụt hẳn sau mấy câu nói của Cố Thanh Thành, đến khi lặng lẽ đáp xuống hậu viện khách sạn, nó vẫn không lấy lại tinh thần được, chỉ vẫy tay với Cố Thanh Thành một cách không tôn ti lễ số gì, coi như từ biệt.

Cố Thanh Thành không để ý, mỉm cười cười kiểm lượt đi.

Đường Mật rào bước đi vào khách sạn, loáng thoáng nghe thấy sau hòn giả sơn có tiếng một nam một nữ đang nhỏ giọng tranh cãi, giọng nữ nghe rất quen, nó lắng nghe liền nhận ra Quân Nam Phù.

Tính hiếu kỳ dâng lên, nó đề khí lặng lẽ đến gần, tựa lưng vào hai tai nghe lén xem Quân Nam Phù tranh chấp gì với người đó.

Quân Nam Phù nói: “Không, về Thục Sơn rồi có chết con cũng không giả bộ nữa, cái gì mà định hôn sự từ bé, sẽ khiến người ta cười chết mất.”

“Nam Phù, lúc trước chả phải con đồng ý giả bộ đến khi giúp cha tìm được mới thôi hả?”

“Cha bảo là để y tham gia thi võ sẽ biết có hay không thôi, con tưởng chỉ phải giả bộ đến lúc thi võ kết thúc.”

“Ai ngờ tiểu tử đó sính làm anh hùng đến nỗi thụ thương, y không tham gia thi nữa, ta còn cách gì?”

“Vậy cha nghĩ cách đi, dù sao về Thục Sơn con cũng không làm nữa.”

“Chát”, tựa hồ ai đó bị bạt tai, tiếp đó nó thấy Quân Nam Phù chạy đi, sau lưng cô là tiếng mắng: “Bình thường quá chiều con nên mới không biết tôn trọng gì cả, về nghĩ đi, nếu cha hồng việc, đánh con như thế có đáng không.”

Quân Nam Phù hơi sững lại, không dừng bước mà rẽ đi, biến mất trong sân.

Lúc đó Đường Mật mới hiểu ra số đào hoa của Trương Úy lại ẩn tàng bí mật này, đột nhiên nổi giận, đợi khi Quân Đình Ngọc rời khỏi hậu viện, mới giận dữ đi vào phòng Trương Úy.

Nó đẩy cửa phòng Trương Úy, thấy chân gã đã băng bó, đang nằm trên giường, cười nói với Quân Nam Phù, nhận ra nó vào, gã vui vẻ gọi: “Đường Mật, thật khiến người khác lo quá. Mộ Dung Phi và Bạch Chi Vi đi tìm người, mới đi chưa lâu.”

“Ta không sao.” Nó đáp qua quýt, liếc nhìn Quân Nam Phù, thấy gò má cô bé sửng lên, mắt còn hơi đỏ, liền cố ý hỏi: “Quân Nam Phù, mặt người làm sao thế, ai đánh người khóc?”

Quân Nam Phù sững người rồi đáp: “Ban nãy cha ta đánh, đều tại ta không tốt, ta chỉ thuận miệng nói là nếu Trương Úy tàn tật thì làm sao ta lấy y được, kết quả bị cha đánh.”

“Cha muội thật là, tùy miệng một câu cũng cho là thật sao. Bất quá, nếu ta thật sự tàn tật cũng không không lấy muội đâu, sẽ liên lụy đến muội.”
Trương Úy nói.

Quân Nam Phù mỉm cười: “Muội đáng đánh, những lời đó sao có thể nói năng tùy tiện.”

Trương Úy cũng cười: “Không sao, thật sự không sao, mặt muội còn đau không?”

Tình hình này khiến Đường Mật không biết có nên nói toạc ra không, ngần ra một lúc, nó quyết định đợi đã, ngồi thêm một chốc rồi tâm tự trùng trùng rời khách sạn.

Hỗn loạn ở buổi thi cưỡi ngựa quả nhiên như Cố Thanh Thành dự đoán, tạo thành đả kích không nhỏ cho phe Thục Sơn trong triều đình nước Sở, may mắn là Trương Úy xuất hiện bất ngờ, lúc nguy cấp lại ra tay cứu người nên phe Thục Sơn không bị ảnh hưởng nghiêm trọng lắm. Chỉ là người khổng chế yêu vật Cùng Kỳ đã biến mất, tên tuổi quê quán của kẻ đó ghi lúc ứng thí đều là giả mạo, phe Thục Sơn mắc thêm một tội nhỏ vào tội tắc trách.

Lần này coi như phe ngoại thích do Hy Hoa công chúa đứng đầu thu được toàn thắng.

Quan hệ giữa Bạch Chỉ Vi và mẫu thân xuống thấp đến cực điểm, dù Đường Mật đứng giữa điều đình, giải thích mẫu thân cô thấy nó biết võ công, sẽ không gặp nguy hiểm gì, lại thêm Sở vương cũng giá lâm nên không tiện gọi nó đến cùng, mà nó cũng không muốn đi. Nhưng Bạch Chỉ Vi vẫn không hé răng nửa câu với Hy Hoa công chúa.

Đường Mật chợt thấy rằng với tính cách của Bạch Chỉ Vi và mẫu thân, người yêu mến nó sẽ cực kỳ tốt với nó, còn người không thích, chỉ coi nó là con kiến mà thôi. Nhưng dù thế nào, cô vẫn được mẫu thân yêu mến, được

Sử Thụy để ý, cả đầu to cũng có hạnh phúc hư ảo riêng. Nó chợt thấy cô đơn, bởi đến giờ mới nhận ra bạn bè không đủ lấp đầy nhu cầu tình cảm, hóa ra nó vẫn nhớ gia đình, nhớ cha mẹ, vẫn hi vọng được ai đó yêu mến.

Trương Úy chỉ bị thương ngoài da, dùng thuốc quý của Bạch Chỉ Vi nên hồi phục rất nhanh. Trong thời gian dưỡng thương, Đường Mật mấy lần định nói cho gã biết việc Quân Nam Phù cùng cha gặt gẫm gã nhưng mỗi lần thấy gương mặt sáng bừng vô ưu đó, nó lại không tiện mở miệng, lúc nào cũng cảm thấy nói ra như thể nó đang đố kỵ với hạnh phúc của người khác.

Nó cùng nghi hoặc đầu to có bảo bối gì nhỉ mà đáng cho cha con Quân gia bày kế. Còn dực mã? Trương Úy nói từ bé gã đã có, vốn tưởng là ngựa già, không ngờ lại là dực mã non, hôm thi cưỡi ngựa, có lẽ được kích thích nên con ngựa mới mọc cánh, nhưng đến giờ vẫn chưa biết phi hành, không hiểu khi nào mới thật sự trưởng thành.

Một nhân vật nữa khiến Đường Mật nghi hoặc là Lý Liệt. Cũng như khi đột nhiên xuất hiện, y biến mất như thể chưa từng tồn tại.

Mỗi lần nghĩ đến những chuyện đó, Đường Mật mới phát hiện chuyến đi nước Sở này gặp phải quá nhiều việc kỳ quái, nhưng chưa kịp điều tra kỹ đã phái về Thục Sơn.

Hy Hoa công chúa muốn vẫn hồi quan hệ với Bạch Chỉ Vi, lại hoàn toàn vừa ý với Mộ Dung Phi, người giả là tình lữ của con gái, nên không ngăn cản cô quay về Thục Sơn, ngược lại còn chuẩn bị xe ngựa êm ái, cùng nhiều đồ đạc. Hai cô thương lượng một phen, quyết định bỏ lại đôi tiểu tình lữ của Trương Úy, lên đường về Thục Sơn trước.

An Hưng là huyện thành tương đối lớn sau cùng trước khi bước chân vào địa hạt Thục Sơn, đại đa số người lên núi đều nghỉ lại đây. Đường Mật

và Bạch Chỉ Vi vẫn ngụ tại khách sạn đã gặp Sử Thụy ba tháng trước, cũng là khách sạn lớn nhất huyện An Hưng.

Điểm gia là người khá thông minh, vẫn nhớ được hai tiểu cô nương Thực Sơn, liền mỉm cười nghênh đón: “Hai vị cô nương, cần hai gian thượng phòng chăng?”

“Đúng, hai gian lần trước, yên tĩnh ấy.” Đường Mật đáp.

“Xin lỗi, hai gian đó đã có người ở, mé trái lầu có người bao hết rồi.” Điểm gia cười nịnh.

“Ai mà rình rang thế, thôi vậy, ở chỗ khác.” Đường Mật nói.

Hai cô theo điểm gia lên lầu, Đường Mật không nén được hiếu kỳ nhìn qua mé trái cầu thang, thấy ngau hai võ sĩ vận kinh trang, mặt mũi lạnh lùng nhìn chăm chú về phía trước. Nó lấy làm thú vị, bản tính chỉ sợ thiên hạ không loạn trời dậy, thò tay lấy ra một đồng tiền ném vào giữa hai võ sĩ, không ngờ cả hai không thèm nhìn đến, vẫn giữ nguyên nét mặt lạnh lùng. Nó lấy ra một viên kim châu tử, thuận tay ném luôn, nào ngờ hai võ sĩ vẫn như không nhìn thấy, lạnh lùng nhìn nó.

Nó thầm khen hai người được huấn luyện bài bản, càng hiếu kỳ hơn về vị chủ nhân, liền mỉm cười bảo: “Xin lỗi, đồ của ta rơi nên phải đi nhặt.” Chưa dứt lời, nó thi triển Ma La vũ như quỷ mị lướt qua, cúi người xuống nhặt kim châu tử.

Hai võ sĩ xuất thủ ngăn trở ngay khi thân hình Đường Mật động dậy, nhưng đành trơ mắt nhìn nó lướt qua bên, cả hai kinh hãi song song xuất thủ tấn công.

Đường Mật cảm giác được chưởng phong sau lưng, tung mình lướt tới tránh khỏi, quay lại đối diện với hai đối thủ, lớn tiếng: “Cứu mạng, vô lễ này.”

Hai võ sĩ không dừng tay, càng lúc càng nhanh tấn công. Đường Mật thì triển Ma La vũ tránh né, lén cười với Bạch Chỉ Vi: “Chỉ Vi, mau giúp ta kêu mấy tiếng.”

Bạch Chỉ Vi hắng giọng, định kêu mấy tiếng đại loại vô lễ gì đó mới phát hiện cổ thể nào cũng không kêu lên được, hai chữ “vô lễ” mới lên đến cuống họng đã đỏ mặt rồi.

Hai võ sĩ thân thủ không kém, Đường Mật nhanh chóng bị ép đến mức không thể hoàn thủ, mắng thầm: “Chủ nhân sao còn chưa ra, lẽ nào là loại đầu óc có vấn đề.”

“Dừng tay.” Đột nhiên sau lưng Đường Mật vang lên tiếng quát.

Đường Mật ngoái lại, phát hiện kẻ đầu óc có vấn đề lại là người quen, liền mỉm cười: “Ta tưởng ai mà rình rang thế, hóa ra là Hoàn Lan, người khỏe chứ?”

Ban nãy Hoàn Lan ở trong phòng nghe thấy tiếng Đường Mật, chợt thấy vui vui, nhưng không hiểu sao lúc thấy nó thì lại ra vẻ không để ý, tựa hồ sợ nó biết y thấy nó liền vui vẻ.

“Vớ vẩn, cách mười dặm cũng biết là người bị người ta vô lễ.” Hoàn Lan nghiêm mặt.

“Dừng, nghe thấy sao không ra, đúng là không có nghĩa khí.” Đường Mật bĩu môi.

“Người còn không ra, hộ vệ của người sẽ bị bọn ta thu thập.” Bạch Chỉ Vi cũng bước tới.

“Nếu vô dụng thế thì bị thu thập cũng tốt.” Hoàn Lan liếc nhìn hai hộ vệ đứng bên.

Câu nói vô tình đó khiến Đường Mật nhớ đến thân phận của y, liếc nhìn rồi tỏ ra bất mãn: “Vô dụng thì người mang họ theo làm gì, võ công của người còn cần hộ vệ sao? Hay là sợ người ta biết người là đệ đệ của Ngụy vương?”

Hoàn Lan ngẩn ra, chưa từng thấy Đường Mật vốn hay cười cợt dùng khẩu khí đó nói chuyện với ai, nhất thời không biết chọc giận cô bé ở điểm nào. Cùng lúc, sau lưng y vang lên giọng nói thê thọt: “Họ hộ vệ muội.”

Đường Mật nhìn sang, cánh cửa sau lưng Hoàn Lan hé ra, một tiểu cô nương gầy gò thanh tú thò nửa người ra, ngại ngùng nhìn nó bằng cặp mắt ướt.

Đường Mật quen tính lấy Hoàn Lan ra đùa, không thêm nghĩ ngợi nói luôn: “À, hóa ra mang theo gia quyến, trách phải cẩn thận bảo vệ.”

Mặt Hoàn Lan ửng lên hai đóa mây hồng, lại bị Đường Mật dõn vào cảnh không thốt lên lời.

Tiểu cô nương đó mỉm cười bước ra, thân thiết cầm tay Đường Mật và Bạch Chỉ Vi: “Hai vị tỷ tỷ là người Ngự Kiếm đường rồi, muội tên Tiết Gia Hòa, là biểu muội của Lan ca ca, năm nay đến Thục Sơn thử ứng thí làm kiếm đồng.”

Đường Mật vẫn giữ quan niệm ở thế giới cũ về biểu ca biểu muội, hoàn toàn coi là thân thích. Bạch Chỉ Vi miễn cảm hơn, mỉm cười bảo: “Hay, Thục Sơn kiếm đồng cứ gần hai trăm người mới chọn được một, nếu muội được chọn thì từ nay phu xướng phụ tùy, cũng là việc tốt của nhân gian.”

Lần này cả Hoàn Lan và Tiết Gia Hòa đều đỏ mặt.

Hôm sau, Đường Mật và Bạch Chỉ Vi đứng ở cửa khách sạn chuẩn bị lên đường, chợt một thót hắc mã lao vút tới, một người nhảy xuống, mặt mũi đầy bụi đường, chính là Trương Úy bị hai cô bỏ rơi.

Trương Úy thấy hai cô, tỏ vẻ vui mừng: “Rồi cũng đuổi kịp, sao không đợi ta đi cùng?”

“Đệ nhất mỹ nữ đâu?” Đường Mật hỏi.

“Nam Phù không muốn đi gấp, vẫn còn cách xa.” Trương Úy đáp.

“Người đuổi theo bọn ta làm gì, sao không đi cùng người được định thân từ bé?” Đường Mật tiếp tục.

Trương Úy cười ngượng ngùng: “Nhưng ta thấy ba chúng ta đều ở nước Sở, nên cùng về Thục Sơn, việc này quan trọng lắm. Mà các người lại bỏ rơi ta, kỳ quái thật.”

Bạch Chỉ Vi nghe Đường Mật kể Quân gia dùng kế với Trương Úy, nghe gã nói vậy lại lấy làm cao hứng: “Trương Úy, người biết chúng ta không hại người, luôn đứng về phía người, đúng không?”

“Đúng, sao thế?”

“Ta cho người biết, Đường Mật vô tình nghe được Quân Nam Phù và cha ả bày kế với người, định lấy vật gì đó, việc định thân là giả thôi.” Bạch Chỉ Vi nói.

Trương Úy hấp háy mắt, tựa hồ không hiểu hết, cười bảo: “Nhất định có gì đó hiểu lầm. Nhà ta chỉ đủ ăn, có thứ gì đáng để người ta phải bày kế gạt lấy? Còn về xác định hôn nhân thì cha ta cũng biết, lẽ nào cha lại gạt ta. Đường Mật, có khi người nghe lầm, đợi gặp Quân Nam Phù, ta sẽ hỏi.”

“Người ngốc lắm, hỏi Quân Nam Phù thì ả nói thật chắc?” Ngừ khi Bạch Chỉ Vi có vẻ không vui.

Trương Úy thoáng giận: “Người còn chưa hỏi đã bảo Nam Phù không nói thật, không phải đã nhận định người ta nói gì cũng giả dối sao, làm

người không nên như thế.”

“Ta xưa nay vẫn vậy, thế nào, người đi mà hỏi, coi như bọn ta là tiểu nhân.” Bạch Chỉ Vi trừng mắt, ném lại một câu rồi quay người lên xe ngựa.

Đường Mật nhìn Trương Úy lắc đầu, thở dài rồi theo chân Bạch Chỉ Vi.

Dọc đường Trương Úy cứ cúi đầu, giục ngựa theo sát xe. Đường Mật vén rèm xe lên, nhìn dáng vẻ đầy oan ức, bảo Bạch Chỉ Vi: “Chỉ Vi, người không hiểu đâu, việc này không thể giải quyết như thế.”

“Vậy giải quyết thế nào?” Bạch Chỉ Vi thò đầu nhìn bóng người trên lưng ngựa, khẩu khí vẫn không vui.

“Chúng ta phải tính kế lâu dài, hồ ly rồi sẽ thò đuôi ra thôi.” Đường Mật cười ranh mãnh.

THỤC SƠN THIẾU NIÊN

Hạ Sinh

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 63

Tâm Sự Của Ba Người

Ba người đi suốt ba ngày mới đến Thục Sơn, Đường Mật đứng ra điều đình nên Trương Úy và Bạch Chỉ Vi nhanh chóng thỏa hiệp, Bạch Chỉ Vi đồng ý không nhắc đến chuyện Quân Nam Phù lừa Trương Úy nữa, Trương Úy cũng đồng ý không hỏi lại Quân Nam Phù, coi như mọi sự chỉ là hiểu lầm. Nhưng sự tình không phải cứ nói không nên là sẽ không xảy ra, cả ba điều hiểu đây là chủ đề cấm kỵ, không ai nên động tới.

Xe ngựa sắp đến cửa Ngự Kiểm đường, người đi càng lúc càng đông, phần lớn là hài tử chừng mười tuổi cùng phụ mẫu. Đường vốn hẹp, xe ngựa khó lòng tiến tiếp, Đường Mật và Bạch Chỉ Vi đành xuống xe, để Trương Úy công đồ, hòa cùng dòng người lên núi.

Bạch Chỉ Vi biết Đường Mật chưa từng chứng kiến cảnh tuyển lựa tân kiểm đông, nên giải thích: “Những hài tử này đều lên Ngự Kiểm đường ứng tuyển, phải qua ba ải, thứ nhất là xem gân cốt, dáng vẻ, tuổi tác, qua rồi là sẽ được kiểm tra tâm trí, sức tập trung, thân thể linh hoạt hay không, phản ứng nhanh hay chậm, ải sau cùng là nói chuyện mới Mục điện giám.”

Trương Úy dắt ngựa đi bên, nghe rồi liền cười: “Ai là trẻ con, hình như người lớn hơn người ta nhỉ.”

Đường Mật nhìn toán trẻ con lạ mặt, phát giác chúng còn nhỏ hơn nó. Độ tuổi lên mười là thời kỳ thân thể phát triển nhanh, hơn một tuổi là trông

lớn hơn hẳn, ba đứa đi giữa đám đông, không chỉ cao hơn một cái đầu mà khí chất và ánh mắt cũng khác, như hạc giữa đàn gà. Nó tức cảnh sinh tình, cảm thán: Ta lại lớn hơn rồi.

Gần đây Bạch Chỉ Vi thường châm chọc Trương Úy, liếc gã đoạn bảo: “Đúng, người lớn hơn, sắp làm tân lang quân rồi.”

Trương Úy cười ngượng ngùng, ngoảnh đi vuốt ve cổ ngựa, không dám chạm đến cô.

Sắp đến cửa Ngự Kiếm đường, Đường Mật và Bạch Chỉ Vi nghe thấy giọng nói quen thuộc đang tranh cãi bèn nhìn vào, ở cửa bày một cái trường kỷ gỗ đen, ngồi phía sau là điện phán Diêm Giai Chi và tân điện phán Mộ Dung Trinh Lộ.

Người đang tranh cãi với Diêm Giai Chi và Mộ Dung Trinh Lộ cũng là người quen, chính thị kẻ không chịu gánh trách nhiệm, chạy trốn dọc đường khiến Đường Mật phí bao nhiêu là tiền, nhân tuyển làm quý công tử: Sử Thụy.

Diêm Giai Chi từ tốn giải thích: “Nghe ta nói này, hài tử hơn mười tuổi đương nhiên có thể ứng tuyển kiếm đồng nhưng Ngự Kiếm đường còn một quy củ khác, mười lăm tuổi mà chưa qua được ngũ đại điện thí thì sẽ bị đuổi khỏi Thục Sơn. Năm nay con mười bốn, dù là thiên tài cũng chỉ được phép một năm dự hai kỳ điện thí, cho dù thế thì mười lăm tuổi con cũng chỉ qua được bốn kỳ thi, con cân nhắc xem, có nên lãng phí thời gian thế không? Ta thấy gân cốt của con không tệ, khuyên con không nên lãng phí tuổi xuân ở Thục Sơn, sớm tìm lấy một vị danh sư, nhất định sẽ có thành tựu.”

Sử Thụy thần nhiên lắc đầu: “Nếu tu luyện ở Thục Sơn, dù chỉ hai năm cũng không phải là lãng phí thời gian. Hơn nữa, danh sư gì đó hoặc thành tựu không phải là thứ con muốn, con chỉ muốn tu luyện ở Thục Sơn, trừ nơi

này ra sẽ không đi đâu, dù là thiên vương lão tử thì con cũng không bái làm thầy.”

Mộ Dung Trinh Lộ nhìn y đầy hứng thú: “Sử Thụy, vì sao nhất định phải đến Thục Sơn?”

Sử Thụy đáp: “Mộ Dung tỷ tỷ còn nhớ đòn sau cùng của ba người Mộ Dung Phi ở Ma cung không? Từ lúc đó đệ đã nghĩ nhất định phải lên Thục Sơn tìm được bạn bè như thế, bạn bè bất kể sinh tử, hoàn toàn tín nhiệm nhau.”

“Được, đến cửa thứ hai đi.” Mộ Dung Trinh Lộ nghe y trả lời, cảm giác tuổi trẻ quả thật tươi đẹp.

Sử Thụy vui mừng nhảy dựng lên, nói to: “Đa tạ, đa tạ Mộ Dung tỷ tỷ.” Nói đoạn y cảm giác có người nhìn ở sau lưng, bất giác ngoảnh lại, thấy ngay gương mặt Bạch Chỉ Vi ở rất gần đang mỉm cười, buộc phải thừa nhận dù thế nào, hơn nửa nguyên nhân y lên Thục Sơn vì muốn nhìn thấy cô.

Thiếu niên lạ mặt ngăm ngăm đen đứng cạnh Bạch Chỉ Vi rảo bước đến chỗ y, cao hứng vòng tay: “Vị huynh đài này, tại hạ Thục Sơn Ngự Kiếm đường Thục Sơn, ban nãy nghe huynh đài nói thật hào sảng. Tại hạ nguyện ý kết giao bằng hữu với huynh đài.”

Sử Thụy quan sát thiếu niên lạ mặt ánh mắt trong veo, thân hình còn cao hơn mình, trong lòng dấy lên niềm vui khôn tả, vòng tay đáp: “Tại hạ Sử Thụy, sau này có vào được Ngự Kiếm đường hay không cũng phải kết giao với huynh đài.”

Khoảnh khắc đó, hai thiếu niên nhìn nhau, đều dâng tràn hào tình anh hùng giang hồ gặp nhau.

Đợi khi Đường Mật và Bạch Chỉ Vi sắp xếp xong mọi sự, nhân lúc nhàn rỗi đến Tùng uyển rủ Trương Úy đi xem Nghĩa Kim điện. Bố cục của điện này khác hẳn Trí Mộc điện, cao hơn hẳn, ba đứa vốn cho rằng cửa có khóa nhưng đến gần mới biết là chỉ khép hờ. Đẩy cửa ra, hình ảnh đập vào mắt là ba nam kiếm đồng đang quét đại điện.

Nghĩa Kim điện cao đến thế vì bên trong có hai tầng, tầng hai chỉ là khán đài có lan can bao quanh nối với tầng một qua một cái cầu thang duy nhất. Đường Mật có cảm giác kết cấu địa điện khá giống với kết cấu nhà thi đấu thể thao ở thế giới cũ, đang tự hỏi vì sao lại thiết kế theo kiểu này thì một trong ba kiếm đồng đang quét điện đến chào hỏi.

Kiểm đồng này dong dỏng cao, mặt vuông trán rộng, dáng chắc nịch, quan sát ba đứa một lúc, ánh mắt dừng lại ở ba đóa hoa vàng thêu trên vạt áo, rồi tỏ ra rất nhiệt tình: “Các vị là kiếm đồng mở Nghĩa Kim điện rồi, ta tên Đặng Phương, đằng kia là Vương Động và Phương Trật Ly, bọn ta đều là người cũ của Nghĩa Kim điện, có gì không hiểu cứ hỏi.”

Đường Mật không hề khách khí: “Người cũ ở Nghĩa Kim điện là ý gì?”

Gương mặt Đặng Phương cứng lại: “Là đã ở đây hơn một năm rồi.”

“Người ở đây mấy năm rồi?” Bạch Chỉ Vi hỏi tiếp.

Đặng Phương nhìn hai tiểu cô nương xinh đẹp, tâm tình kích động vì thấy người mới xinh đẹp đã tan đi quá nửa, nhưng vẫn giữ phong độ: “Tại hạ đã ở đây hai năm, năm nay là năm thứ ba.”

Bạch Chỉ Vi quay lại nói với Trương Úy: “Trương Úy, người coi như gặp được kẻ cùng cảnh ngộ, ở tại một điện ba năm kìa.”

Đặng Phương nghe tên Trương Úy, mắt sáng lên, bước tới: “Lẽ nào là Trương Úy hai năm không qua được kỳ điện thí đầu tiên, năm thứ ba qua

liền hai kỳ? Ái chà chà, thấy huynh đệ đúng là tốt quá. Cho đệ biết, ta là lão đại ở đây, sau này có chuyện gì thì cứ nói một tiếng, ta sẽ lo hết.”

“Hảo, đa tạ Đặng lão đại.” Trương Úy cười đáp.

Đường Mật và Bạch Chỉ Vi nhìn nhau, tỏ vẻ ghi hoặc: lẽ nào chỉ mấy tháng qua mà đầu to đã thành danh nhân của Ngự Kiếm đường?

Đối với việc Trương Úy đột nhiên nổi tiếng ở Ngự Kiếm đường, Đường Mật giải thích là: bởi Hoàn Lan và Mộ Dung Phỉ rời đi, Ngự Kiếm đường rơi vào thời kỳ chưa từng có trong mấy năm nay, thời kỳ không có thần tượng. Biểu hiện thần kỳ của đầu to trong kỳ điện thí, được chúng nhân thêm mắm dặm muối, gã liền trở thành thần thoại của vô số lưu cấp sinh tại các điện, thành thần tượng của thời kỳ không có thần tượng.

Lưu cấp sinh là cách gọi của Đường Mật, cũng như bọn Đặng Phương gọi tắt là “người cũ”. Hai kỳ điện thí trước khi vào Nghĩa Kim điện, gần như không ai không qua, thành thử như Trương Úy đã được coi là tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả. Nhưng từ Nghĩa Kim điện trở đi, có không ít kiếm đồng không qua được.

Thật ra có bao nhiêu người bị khốn tại Nghĩa Kim điện? Lúc Đường Mật lần đầu tiên vào điện, coi như có khái niệm trực quan về vấn đề này.

Nó đi vào cửa Nghĩa Kim điện, giật mình trước số lượng kiếm đồng ở đây, bèn thầm đếm, cộng thêm ba đứa nó là tới hai mươi bảy kiếm đồng. Vì mỗi lần Ngự Kiếm đường chỉ thu chừng mười kiếm đồng mới, chưa từng thu hơn hai mươi bao giờ, thành ra kiếm đồng ở Nghĩa Kim điện mới nhiều gấp hơn hai lần điện trước.

Kiểm đồng ở đây chia làm hai nhóm, một là người cũ giống bọn Đặng Phương, còn lại là hơn mười kiếm đồng từ Nhân Hỏa điện thăng lên. Đường Mật chợt nhận ra toán của nó không thuộc nhóm nào.

Đặng Phương là người đầu tiên lớn tiếng chào: “Trương Úy đến đây.”

Câu nói này mang lại hiệu quả kinh ngạc, cả đại diện ồn ã chợt yên tĩnh lại, ai nấy chú ý đến ba thiếu niên ở cửa.

Trương Úy bị chúng nhân nhìn đậm quăn, vội vòng tay thi lễ: “Xin chào các vị, tại hạ Trương Úy.”

Đặng phương chạy tới kéo gã: “Được rồi, ai cũng biết rồi, đi thôi, để ta giới thiệu.”

Bạch Chỉ Vi định đi theo, Đường Mật kéo cô lại, nói nhỏ vào tai: “Đừng đi, chúng ta phải trung lập, thành một nhóm riêng.”

Từ nhóm kia có một thiếu nữ mặt mũi trắng trẻo, nổi vài chấm nhỏ trên mặt, mắt tròn mũi cao, dáng vẻ rất khả ái bước tới, cười nói với ba đứa: “Các vị là Đường Mật và Bạch Chỉ Vi qua liền hai kỳ điện thí đó hả, ta tên Trang Viên, hoan nghênh các vị lên Nghĩa Kim điện.”

Đoạn Trang Viên thân thiết kéo hai cô về nhóm của mình.

Chỉ là cả toán vây lấy hỏi han về Trương Úy.

Ví như “Trương Úy đó chả phải tư chất kém lắm cơ mà, sau lại qua được đại thí?”

Lại như “Năm ngoái Trương Úy lên học được tuyệt thế võ công gì?”

Lại như “Năm nay Trương Úy bao tuổi? Người ở đâu?”

Bạch Chỉ Vi lạnh lùng không đáp, Đường Mật đành một mình ứng phó với mấy đứa nhóc hiếu kỳ, hơn nữa để giữ gìn hình tượng của Trương Úy, nó khuấy loạn nhiều vấn đề lên.

Nên nó đáp: “Tư chất là thứ khó nói lắm, trên đời chẳng phải có người tài cao mà thành danh muộn sao?”

“Tuyệt thế võ công? Chẳng phải Đọa Thiên đại nhân nói là trên đời không có tuyệt thế võ công, chỉ người tuyệt thế ư?”

“Hỏi tuổi làm gì? Vị cô nương này hỏi thế là có ý đồ hả?”

Đang lúc các kiếm đồng xông xáo, cửa Nghĩa Kim điện chợt kêu kệt một tiếng nặng nề rồi khép lại.

Tất thấy nhìn ra cửa, Mộ Dung Trinh Lộ mặc hắc y đứng đó, ánh mắt lăm liết nhìn chúng kiếm đồng.

Đường Mật chưa từng thấy Mộ Dung Trinh Lộ bình thường vẫn cười cợt lại nghiêm túc thế nào, liền tự giác tắt cười, đợi nàng ta hỏi.

Mộ Dung Trinh Lộ đảo mắt một vòng, hơi dừng lại ở Đường Mật một chốc rồi mới từ tốn cất lời: “Ta là Mộ Dung Trinh Lộ của Kiếm tông, sau nay dạy kiếm pháp ở Nghĩa Kim điện. Các con đã lên được Nghĩa Kim điện, cùng nên biết kỳ điện thí này được coi là kỳ thi chết chóc, luôn có người không thể vượt qua được. Nên trong một năm này mong các con càng nỗ lực hơn, còn phải chuẩn bị sẵn sàng cho đại thí.”

Dứt lời, các kiếm đồng lại bắt đầu xì xầm bàn tán.

Mộ Dung Trinh Lộ ho một tiếng, dẹp yên mọi lời bàn tán: “Ta giải thích quy tắc thi ở Nghĩa Kim điện cho các con. Thứ nhất mỗi môn đều thi riêng lẻ, có nghĩa là thuật pháp, kiếm pháp đều chia ra thi, không qua được một môn sẽ trượt đại thí. Cuối năm các con sẽ phải trải qua mười hai lần thi. Thứ hai, người qua được cả mười hai lần sẽ có tư cách tỷ võ, ba người đứng cuối sẽ không được lên điện tiếp theo. Tức là dù thế nào cũng sẽ có ba người không qua được đại thí. Hiểu chưa?”

Đường Mật nghe thấy quy tắc điện thí mới, chột giật mình nhìn Trương Úy ở ngoài xa, thầm lo lắng: “Nếu thi pháp thuật phải tách ra thì Trương Úy làm thế nào mà qua được?”

Trương Úy nhíu mày, dáng vẻ trầm tư, Đặng Phương ở cạnh y chột nói cứng: “Con bà nó chứ, năm nay lão tử nhất định phải qua. Trương Úy, bọn ta có nghe nói về trường hợp của người, cảm giác bọn ta vẫn còn hy vọng, năm nay không thể gục ngã ở đây.”

Mộ Dung Trinh Lộ ở xa nghe thấy lời Đặng Phương, ánh mắt sắc bén như phi đao bắn tới: “Tính cả điểm hạnh kiểm nữa. Xếp hạng tỷ võ có tính cả điểm hạnh kiểm, nên cần chú ý, kiểm đồng vừa nói bậy bị trừ năm điểm.”

Dứt lời, đại điện liền im phăng phắc, không ai dám gây chuyện nữa.

Giờ kiểm thuật, ai ấy đều cẩn thận học hành, đến khi Mộ Dung Trinh Lộ khuất bóng, bầu không khí trong điện mới sôi nổi trở lại. Trang Viên tung tăng đến cạnh Đường Mật: “Ta giới thiệu cho các vị mấy bằng hữu tốt.”

Cô bé chỉ vào một nữ hài yếu điệu: “Đây là Chu Tĩnh, có một viên bảo ngọc có thể nói chuyện với các loại tẩu thú phi cầm, hết sức thần kỳ.”

Rồi lại kéo nó đến chỗ một nữ hài cao ngều, thần thái rờ ràng: “Đây là Lý Lý, lão đại Côn Bằng bang là ngoại công của Tiểu Lý, không gì trên giang hồ mà Tiểu Lý không biết, tổ tường mọi tin tức của Ngự Kiếm đường, có gì cứ tìm.”

Đường Mật gật đầu chào hỏi, định bắt chuyện vài câu chột nghe ngoài cửa có người gọi: “Đường Mật, Tiểu Đường Mật đến rồi.”

Ba chữ “Tiểu Đường Mật” khiến nó nổi da gà, quay nhìn chỗ phát ra tiếng nói xem ai đang gọi thân thiết như thế.

Ở cửa điện có một người trẻ tuổi ngồi trên xe lăn hồng mộc, chính là điện phán kiêm thủ thư Tàng thư các Chúc Ninh.

Các kiếm đồng chưa rời đi dù có tu luyện thuật cơ quan hay không, đều biết tính tình cổ quái của thủ thư Tàng thư các, thấy y gọi Đường Mật thân thiết như vậy liền cùng nhìn nó.

Đường Mật cảm giác mọi ánh mắt nhìn mình đều có phần đồng tình, chợt lại nghe có tiếng Tiểu Đường Mật vang lên, đành tự lên gân: “Con ở đây.”

Gương mặt gầy gò của Chúc Ninh nở nụ cười nhàn nhạt cơ hồ không nhận ra, khẩu khí khá vui vẻ: “Bản lĩnh của con khá lắm, vốn tưởng một năm nữa mới được dạy con, không ngờ năm nay đã đến rồi, được lắm, theo ta.”

“Làm gì cơ? Con muốn ăn cơm.” Đường Mật thoái thác, đoán rằng Chúc Ninh vẫn nhớ lời năm ngoái sẽ thu nó làm đồ đệ, còn nó không thấy thuật cơ quan có gì hay, ăn cơm còn quan trọng hơn.

“Vậy tối nay con đến tìm ta cũng được, nên nhớ năm nay không được thất bại kỳ thi nào, ta là điện phán của con đấy.” Chúc Ninh dặn, mặt vẫn giữ nụ cười thoảng qua khiến người ta nhìn vào có cảm giác cao thâm mịt mịt.

Đường Mật nhìn theo y lăn xe từ từ đi khỏi, đoạn nói với Bạch Chỉ Vi vừa đến cạnh: “Nếu có Lục Húc Ngôn ở đây thì tốt.”

“Hả? Tiểu quỷ đó có tác dụng gì?” Bạch Chỉ Vi không hiểu.

“Ta muốn hỏi tiểu quỷ về dự cảm, ta đột nhiên có dự cảm không lành.”

Tối đó Đường Mật đến Tàng thư các, phát hiện giác quan thứ sáu của mình quả nhiên chuẩn xác.

Giữa hai hàng trường kỷ chất sách cao ngất như ngọn núi nhỏ mà ngày nào vào cũng thấy, gương mặt Chúc Ninh lộ ra giữa kẽ hở quyển sách đang đọc: “Tiểu Đường Mật, mau vào giúp sư huynh con sửa sang đề mục đọc.”

Đường Mật lắc đầu bất lực, đảo mắt hỏi: “Làm gì có chuyện sư phụ thu đồ đệ mà không dạy bản lĩnh, cũng không có lễ vật ra mắt?”

Chúc Ninh cười ha hả: “Lễ vật ra mắt cho từ năm ngoái rồi còn gì, còn muốn gì nữa, nói xem bảo bối gì mới khiến con động lòng.”

Đường Mật chấp tay sau lưng đi lại mấy bước, không nghĩ ra thứ gì nhưng tuyệt đối không thể cho qua, liền nheo mắt cười: “Sư phụ cứ tùy ý tặng, sư phụ không phải người hẹp lượng, lễ vật chắc sẽ là bảo bối hảo hạng. Tương lai đồ đệ lấy ra dùng sẽ bảo với mọi người là lễ vật gặp mặt được sư phụ cho, lúc ấy người sẽ nổi tiếng hơn nhiều.”

Chúc Ninh nhìn nó cười, biết rõ tiểu nha đầu này chỉ được cái mồm mép, nếu người khác nói ra tất y không đời nào đáp nhưng Đường Mật nói ra thì y lại không nổi câu được: “Được, con đợi đi, sẽ cho con lễ vật ra trò.”

Chúc Ninh đẩy xe đi, dừng trước cánh cửa điêu khắc lăng hoa, hai cánh cửa tự mở ra. Y vào một chốc, lúc trở ra trên đầu gối đặt một cái hộp gỗ đàn, bốn góc khảm vàng. Đường Mật từ xa đã ngửi mùi đàn hương thoang thoảng, thầm nhủ: “Không hiểu trong hộp là bảo bối gì nhỉ?”

Đường Mật hươ hươ cái hộp trước mắt nó: “Vào trong giúp sư huynh đã, lúc nào làm xong mới được lấy cái này.”

“Được được, con biết là sư phụ không dễ cho cái gì mà.” Đường Mật thở dài: “Vị sư ca chưa biết mặt của con ở đâu?”

Đường Mật theo Chúc Ninh vào trong, hóa ra là một cái kho lớn. Khoảng trống giữa kho chất đầy linh kiện to nhỏ đủ loại, một thiếu niên mặc áo chàm Thuật tông đang ngồi xõm, không hiểu sắp xếp cái gì.

Thiếu niên tựa hồ không phát giác có người vào, không ngẩng mặt lên mà cảm cúi lấp rấp. Đường Mật nhìn nghiêng nhận ra thiếu niên cũng như Chúc Ninh, đều cực gầy, tự hỏi có phải vì họ dốc hết tâm lực chế tạo cơ quan nên mới gầy nhằng như thế.

“Âu Dương Vũ, mau gặp sư muội Đường Mật.” Chúc Ninh nói.

Thiếu niên tên Âu Dương Vũ xoay mặt ra, nhìn Đường Mật rồi mới phản ứng, từ từ đứng dậy, hơi cúi người thi lễ: “Đường sư muội, tại hạ Âu Dương Vũ, môn hạ đệ tử Thuật tông.”

Lúc đó Đường Mật mới nhận ra Âu Dương Vũ không chỉ gầy mà còn cao, không khác gì các sào trúc phơi quần áo. Nó lại nhìn sang Chúc Ninh cũng với dáng vẻ tương tự, lập tức hạ chủ ý: nếu nghiên cứu cơ quan chi thuật ảnh hưởng đến phát triển hình thể, kiên quyết không nhập bọn với họ.

“Xin chào Âu Dương sư ca, không hiểu chúng ta phải làm gì?” Nó hỏi.

Âu Dương Vũ đến giá sách ôm xuống một mớ sổ mượn: “Rút hết những tờ từ hơn hai mươi năm, Tàng thư các không cần những tờ lâu như thế, rồi gom số còn lại thành quyển.” Y vừa nói vừa ôm sổ mượn ra ngoài, tiếp tục nói: “Chúng ta ra ngoài làm, ở đây sư phụ làm việc. Ta đã chỉnh được một phần rồi, còn lại không nhiều lắm.”

Đường Mật đến ôm sổ mượn, không ngờ được hai bước liền chạm phải Âu Dương Vũ vừa đặt đồ xuống, y không nói nhiều, đón lấy sách trong tay nó: “Đường sư muội, việc này không cần muội làm.”

Đường Mật hớn hờ: Nam hài tử hơn vài tuổi có khác, biết quan tâm đến con gái.

Âu Dương Vũ khuôn năm sáu chuyển, chuyển hết sổ mượn ra gian ngoài, lau mồ hôi bảo Đường Mật: “Sư muội, huynh làm xong rồi, còn lại của muội.”

“Ý sư cả là gì? Không phải chúng ta cùng chinh lý sao?” Đường Mật nhìn sổ sách bày đầy trường kỷ và mặt đất, kinh ngạc thiếu điều rớt cả cằm.

“Thì cùng làm mà, huynh làm những việc nặng, còn lại muội làm việc nhẹ.” Âu Dương Vũ đáp, đáng ghét là thần sắc y rất thật thà, không hề có ý đùa Đường Mật. Đoạn y bảo: “Sư muội, chỉ khâu và đính ghim đều để trên ghế. Huynh phải giúp sư phụ chế tạo phi dực, không thể bồi tiếp muội nữa, hôm nay muội không làm xong cũng không sao, trước khi chinh lý xong, Tàng thư các vẫn đóng, muội cứ từ từ.” Nói đoạn, bóng dáng dài thượt của y lẩn vào cánh cửa khắc lăng hoa.

Đường Mật trừng mắt nhìn cánh cửa, đá mạnh một cước, quả nhiên không mở được, giận dữ rửa: “Đồ con nít, chỉ biết bắt nạt người thật thà, ta rửa người tám đời không lấy được vợ.”

Cũng may lúc đó nó đã thông thuộc văn tự của thế giới này, chinh lý không vất vả lắm, chỉ là sách trong Tàng thư các quá nhiều, mỗi quyển có một số mượn riêng. Những quyển sách được mượn nhiều như Binh sách tập chú có tới ba trăm tờ ghi ngày, nó thuận tay giở ra, phát hiện trang nào cũng ghi dày đặc ai mượn ngày nào trả ngày nào, nhưng chỉ trả chưa đầy hai ngày là người khác đã mượn tiếp. Tất nhiên, cả biển sách nên đại đa số ít người mượn, vài ba tờ ghi mỏng tang ghi lại cơ duyên nhỏ nhoi của quyển sách đó được tiếp xúc với người mượn trong hơn trăm năm qua. Nó nhủ thầm: May mà thế chứ không sổ ghi chắc chất đầy cả tầng lầu.

Chinh lý một lúc lâu, nó phát hiện cái tên thường xuất hiện trong sổ mượn, hơn nữa đọc rất nhiều quyển không ai rờ tới. Nó nổi tính hiếu kỳ, bắt đầu lưu ý danh sách tên sách người đó mượn, hóa ra người đó thích đọc sách liên quan đến yêu thú và ma vật.

Nó đặt sổ mượn cuốn Vồng lượng kinh xuống, thần sắc bất giác ngưng trọng hẳn lên, trong óc nó nổi lên hình ảnh hơn bốn mươi năm trước, một

thiếu niên đơn độc chìm trong thế giới của yêu thú cùng ma vật, gương mặt nghiêm túc đó chỉ khi nhìn vào sách, ánh mắt mới chảy lên ngọn lửa.

Nó thoáng nhớ lời Lục Triệt từng nói: “Nếu trên đời có người từng đọc hết sách trong Tàng thư các, khẳng định là Mục điện phán.”

Có lẽ không phải tất cả nhưng có lẽ mọi cuốn sách liên quan đến yêu thú và Ma vương. Đường Mật nghĩ vậy, không hiểu sao dấy lên nỗi bất an khôn tả.

Mãi đến khi tiếng chuông đóng cửa buổi tối của Ngự Kiếm đường vang lên, Đường Mật mới biết muộn lắm rồi, nhìn thành quả không tệ của mình, nó gọi với vào khung cửa: “Sư phụ, con phải về, nếu muộn sẽ bị Tần ma ma của Ti viện xách tai.”

“Con đi đi, nhớ tối mai lại đến, Tiểu Đường Mật.” Bên trọng vọng ra giọng Chúc Ninh đầy thấp thỏm.

Đường Mật không vui vẻ gì, tụ khí vào mũi chân đá vào cánh cửa. Giờ công phu của nó không kém, cửa gỗ thông thường chắc vỡ hoác một lỗ, thậm chí gãy cả trục đỡ sập xuống cũng không lạ, ai ngờ cánh cửa này chỉ lay lay rồi im lìm.

Bên trọng vang lên tiếng Âu Dương Vũ đầy quan tâm: “Sư muội cần thận không đau chân, cửa đóng bằng gỗ thiết hoàng đàn cứng nhất, trục có gắn vạn niên vẫn thiết, võ công chưa đạt mức như Mục điện giám thì đừng động đến.”

Thiên địch, hai người này đúng là thiên địch của ta, Đường Mật nghĩ rằng nghĩ thế, rời Tàng thư các với cảm giác thất bại.

Nó theo tiếng chuông về Mai uyển, vòng qua cái bóng to lớn của Tần ma ma ở cửa viện, về phòng riêng. Lúc lên giường, nó cảm giác đói ngấu,

liền bảo Bạch Chỉ Vi: “Tối nay ta ăn ít, hiện tại đói quá, phải đi tìm cái gì dẫn bụng, người ngủ trước đi.”

Ra khỏi nhà, nó nhảy qua tường, đi về gian bếp trong thực đường. Bất ngờ là cửa bếp không khóa, đẩy cửa vào trong chỉ thấy cả gian bếp mênh mông tối om không một bóng người. Nó đưa tay lần tìm đường đi, dựa vào ánh trăng mờ mờ chiếu qua cửa sổ, nhận diện vị trí chặn đứng thức ăn. Thất vọng là khi nó mở năm cái âu trên bàn thì cái nào cũng sạch trơn, nửa hạt cơm cũng không còn, mở từng hàng ngăn kéo chặn thì cái nào cũng trống rỗng như thế.

Nó đâm nghi hoặc, nhà bếp sạch sẽ thế nhỉ, nửa cọng hành cũng không còn là thế nào?

Đột nhiên nó nghe thấy tiếng bước chân cực khẽ đến gần gian bếp, định trốn nhưng không kịp, đành nín hơi ẩn mình vào sát chặn. Cửa bếp kêu kệt một tiếng mở ra, một bóng đen đứng ở cửa, tựa hồ đang quan sát.

Người đó dừng một chốc rồi đi đến chỗ cái chặn cao. Đầu óc Đường Mật xoay chuyển, thầm nhủ sớm muộn gì cũng bị phát hiện, chi bằng đợi khi người đó đến gần hơn, bất ngờ đánh gục đối phương để thoát thân. Mục đích của người đó rất rõ ràng, đến một cái chặn cách chỗ Đường Mật ẩn thân không xa, mở cửa chặn ra.

Đường Mật thò đầu quan sát. Thủ pháp của người đó rất lão luyện, mở ngăn kéo dưới cùng trong năm cái ngăn kéo, rồi lại mở cái trên cùng, xong xuôi liền đóng lại. Đoàn người đó đổi vị trí ngăn kéo thứ hai và ba, để nguyên ngăn kéo thứ tư. Y hoàn thành một loạt động tác thì cái phía sau chặn kêu lên kèn kệt khe khẽ, như thể cơ quan đã được mở. Sau tiếng động thì người đó đẩy cái chặn vốn kê sát tường vào trong, Đường Mật nghe tiếng bánh xe nghiêng rào rào, cái chặn lún vào, hóa ra cửa ngấm đã được mở.

Người đó cúi đầu khẽ niêm khẩu quyết, ngón tay rục lên ảo hóa, mượn ánh lửa nhắc chân nhảy vào khung cửa ngăm.

Đường Mật thầm khen, đợi một chốc thì người đó cầm theo một con gà nướng thơm nức, đóng ngăn kéo lại theo hình dạng ban đầu, nhón chân đi ra.

Đường Mật tỉnh ngộ, hóa ra kẻ đó đã quen đường, thông thuộc mọi ngăn kéo, giá đựng như lòng bàn tay. Nó thầm lấy làm vui mừng, vận của ta đến rồi đây mà. Nên nó bước nhanh tới, làm theo cách của kẻ đó, quả nhiên tiếng cơ quan mở ra vang lên trong bóng tối, nó đẩy ngăn kéo chặn, cửa ngăm từ từ mở ra, mùi thức ăn thơm nức phả vào mũi.

Nó nhảy vào khung cửa ngăm, phát giác bên trong không có ánh trắng, cơ hồ giờ tay không thấy năm ngón, bèn móc cái đánh lửa ra bật lên, dưới ánh lửa lập lòe là đầy nhà đồ ăn ngon.

Hóa ra đây là một gian chứa thức ăn, từng hàng từng hàng bày biện hoa quả, rau củ cùng nguyên liệu chế biến món mặn, một chiếc bàn dài khác bày các loại bánh và mèn thầu ngon lành cùng gà nướng còn lại từ bữa tối.

Nó lấy mấy miếng bánh đường, xé một cái đùi gà rồi định đi ra thì ngoài cửa vang lên giọng nam hài tử: “Lấy gà phải lấy cả con, thiếu một đùi khác nào tự thú là có người đến trộm đồ ăn?”

Đường Mật quay lại, theo ý thức giấu ‘tang vật’ ra sau lưng: “Người là ai?”

Ngón tay nam hài sáng lên ảo hóa, dựa vào làn sáng bảy màu, Đường Mật nhận ra gương mặt khá quen thuộc, lại hiền hòa, ngẫm nghĩ một chốc rồi nó lên tiếng: “Vương Động, người là Vương Động cùng điện với ta?”

Tay người đó cầm nửa con gà ăn dở, cười ôn hòa: “Là ta, tối nay ta cũng đói.”

Cả hai nhanh chóng thanh lý “hiện trường phạm tội”, mang gà nướng và bánh đường đến một chỗ yên tĩnh ở Ngự Kiếm đường, ngồi xuống ăn uống trò chuyện.

“Tự ngươi phá giải hết cơ quan ở đó?” Khẩu khí Đường Mật có phần kính trọng.

“Đúng, vốn định cho người khác biết nhưng quá nhiều kiếm đồng tham ăn, ta sợ nhiều kiếm đồng đến lấy sẽ dễ bị phát hiện, rồi cơ quan sẽ bị thiết kế lại. Nên ta thường lấy thêm chia cho mọi người, nói là lén giữ từ bữa tối.” Vương Động đáp, gãi gãi đầu ngượng ngập.

“Thực đường không để người ăn no à mà còn đói? Ta thấy người cũng không béo.” Đường Mật hỏi Vương Động, thân hình y chỉ bình bình.

“Có thể do ta suy nghĩ nhiều quá, nghĩ xong rồi lại đói.” Vương Động suy nghĩ rồi đáp.

“Người nghĩ cái gì?”

“Nhiều lắm, ví như vạn sự vạn vật vận hành theo quy luật nào chẳng? Quả trên cây vì sao lại rơi xuống đất mà không bay lên trời? Vì sao có vật nổi trên mặt nước mà có vật lại chìm xuống?” Vương Động ngẩng đầu, chỉ tay lên thình không: “Còn nữa, trăng và sao bắt nguồn từ đâu? Sau ngàn vạn năm nữa sẽ thế nào, hình dạng trăng sao có còn như hiện tại không? Nói chung rất nhiều vấn đề.”

Đường Mật nhìn thiếu niên ngồi dưới trời đêm ngẩng nhìn vòm không, gương mặt bình thường đó cơ hồ phát sáng dưới ánh sao, chợt nó thấy cảm động, nó biết thế giới này và cổ đại ở thế giới cũ cũng giống nhau, chú trọng đến lịch sử và truyền thừa, trong thế giới tôn trọng cái cổ, tin tưởng vào luân hồi và chuyển thế lại xuất hiện một thiếu niên hướng tầm mắt đến tương lai xa vời, trời sinh đã hiểu kỳ vô hạn với thế giới để rồi một mình đưa ra nghi vấn, khổ công suy ngẫm.

“Vậy người nghĩ ra không? Kỳ thật nhiều cổ nhân cũng suy nghĩ, như Trang Tử, người nghĩ đáp án của họ thế nào?” Đường Mật hỏi, nó đâm hiếu kỳ với thế giới nội tâm chưa từng có của thiếu niên này.

Vương Động hơi do dự, tựa hồ đó là vấn đề trọng đại, không muốn tùy tiện nói ra.

Đường Mật nhận ra chỗ do dự của y, liền chỉ lên sao trời nói: “Người biết không, ta cho rằng sao cũng như thái dương, đều là hỏa cầu lớn cháy rừng rực, phi thường phi thường nóng bỏng, chúng ta không cảm thụ được hơi nóng của chúng vì cách quá xa. Cũng như chúng ta nhìn thấy đồng lửa ngoài xa lắc trong đêm, chỉ thấy ánh sáng chứ không cảm giác được hơi nóng.”

Vương Động bị lý luận tân kỳ đó hấp dẫn, ngoảnh nhìn Đường Mật với vẻ kích động: “Hóa, hóa ra người cũng nghĩ đến vấn đề này?”

Đường Mật nhìn vào ánh mắt trong veo lấp lánh ấy, nhớ ra bản thân vướng vào đời sống bình phàm mà quên mất tính hiếu kỳ, đột nhiên thấy ngưỡng ngạt: “Ừ, lúc nhỏ ta nghĩ nhiều lắm.” Rồi nó vội đổi chủ đề: “Người còn chưa cho ta biết vấn đề đó giải đáp thế nào?”

Vương Động suy nghĩ hồi lâu: “Đường Mật, cách nghĩ của ta có phần giống một người, nhưng ta cho rằng người có thể hiểu được.”

Linh quang lóe lên trong óc Đường Mật, buột miệng: “Người muốn nói đến Ma vương?”

Mặt Vương Động co lại: “Ta, ta không thích tùy tiện sát nhân để máu chảy thành sông. Ta chỉ không tin một số điều tiên nhân dạy, ta cho rằng phải thuyết phục được ta cơ, còn bằng cớ đó thì...”

Đường Mật nhận ra Vương Động đang khần trương, liền cổ vũ: “Ta cũng nghĩ vậy, thật đấy.”

Vương Động được cổ vũ, tựa hồ khó khăn lắm mới được người chí đồng đạo hợp, nói luôn: “Ta tự nghĩ ra vấn đề rồi thử đi tìm bằng chứng, ví như có lần ta nghĩ thả hai viên đá một nặng một nhẹ từ cùng độ cao xuống thì viên nào chạm đất trước, kết quả là, ta thử rồi, cùng rơi xuống một lúc, nói chuyện này với ai, họ đều không tin.” Truyện "Thục Sơn Thiếu Niên" được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc ()

“Ta tin, thật chứ.” Đường Mật gật đầu, khen ngợi chân thành: “Vương Động người đứng là bất phàm, có tiềm chất trở thành khoa học gia vĩ đại.”

“Khoa học gia?” Vương Động biết Đường Mật đang khen mình nhưng không hiểu Khoa học gia là nhân vật thể nào?

Đường Mật biết mình nói hớ, liền giải thích hàm hồ: “Là nhân vật rất bất phàm.”

Tối đó Đường Mật và Vương Động đều có cảm giác tiếc vì gặp nhau muộn, nói chuyện rất lâu, đến khi cả hai đều mệt, Vương Động mới đưa Đường Mật về Mai uyển. Hai người đang đi trong bóng tối yên tĩnh, nói năng băng quơ, chợt một bóng đen từ trên không đáp xuống. Cả hai kinh hãi lùi lại, cùng đặt tay lên chuôi kiếm, khẩn trương nhìn đối phương.

Đường Mật nhìn kỹ, lạc giọng gọi: “Lý Liệt, sao lại là người?”

Lý Liệt tựa hồ không vui, lạnh lùng thốt: “Hai người làm gì lúc nửa đêm nửa hôm này?”

“Nói chuyện gẫu vài câu thôi, y đang đưa ta về.”

Lý Liệt kéo nó, nói với Vương Động: “Không cần phiền người, ta đưa được rồi.”

Vương Động tuy nhiên nhận ra Đường Mật quen nam hài tử kia nhưng vẫn không yên tâm, hỏi nó: “Đường Mật, đi được không, không được thì ta

đưa người.”

Đường Mật thoáng nhận ra Lý Liệt không vui, cũng không muốn sinh sự nên nó bảo: “Được, đây cũng là bằng hữu tốt của ta, yên tâm đi.”

Đợi khi Vương Động đi xa, nó hất tay Lý Liệt, sầm mặt hỏi: “Người với ta có quan hệ gì mà đòi quản ta?”

Hôm nay Lý Liệt có điểm khác thường, Đường Mật nhận ra đôi mắt hồ phách mờ mịt, tựa hồ tình cảm nào đó đang dâng lên, hoặc đang được khắc chế. Chợt nó nghe thất thiếu niên Lý Liệt nói với nó: “Vì ta thích cô nương, sau này đừng thân cận như thế với nam nhân nào.”

Sát na, Đường Mật như bị sét đánh, ngẩn ra nghĩ thầm: Ta được thổ lộ nhưng sao lại không có tí tình cảm nào thế này.

Trước đây Bạch Chỉ Vi quen với việc sáng dậy, ra khỏi Mai uyển là thấy dưới gốc đào ngoài cửa có một thiếu niên đầu to đang đứng, nhưng giờ những điều đó đã thay đổi.

Thiếu niên đầu to đó vì thân thể cao lên nhanh chóng nên dáng vẻ đầu nặng chân nhẹ khả ái không còn nữa. Không chỉ thế, hiện giờ dưới gốc đào có hai lam y thiếu niên, một người đầu tóc hơi rối, tựa hồ vĩnh viễn không chỉnh tề.

“Bạch Chỉ Vi, dậy rồi hả, còn Đường Mật đâu?” Trương Úy vẫn chào hỏi như cũ, vẫn tinh thần phơi phới.

Bạch Chỉ Vi liếc Sử Thụy đứng cạnh gã: “Tối qua Đường Mật ngủ muộn, không dậy được, nói là không còn sức lên núi.”

“Đường Mật đúng là, sao mỗi năm lên Kiếm tông lần đầu đều không còn sức thể nhỉ, chúng ta đang ở tử vong chi điện, sao lại không giác ngộ tí nào thế.” Trương Úy nói đoạn, cất bước vào Mai uyển.

Bạch Chỉ Vi nhìn theo gã, bất giác khóe môi nở nụ cười, hóa ra vẫn chưa thay đổi.

Nụ cười đó lọt vào mắt Sử Thụy lại đẹp đẽ khôn tả, phảng phất ngấm nhìn hồi lâu cũng không chán.

Bạch Chỉ Vi cảm giác được ánh mắt nhìn mình, quay sang nhìn Sử Thụy, giờ cô đã biết y thích mình nên gặp nhau hơi mất tự nhiên, cụp mắt xuống nói: “Người cũng vào Ngự Kiếm đường rồi.”

“Đúng vậy, vì gặp được Bạch cô nương nên vận khí mới tốt thế.” Sử Thụy đáp, nhận ra mình nói chuyện với Bạch Chỉ Vi mà giọng vẫn hơi run.

“Không liên quan đến ta, không cần thiết phải nhún nhường quá.” Bạch Chỉ Vi cố ý khắc bạc, không hiểu vì nguyên cớ gì y lại thích mình. Người như ta chỉ có Đường Mật và đầu to thấy tốt mà thôi, cô nghĩ thế nên ánh mắt nhìn Sử Thụy sáng rực, thấu triệt lòng người.

Sử Thụy quả thật giật mình với lời đáp đó, khẩn trương hơn hẳn: “Ý tại hạ là nếu không gặp Bạch cô nương, tại hạ vốn không bao giờ đến Thực Sơn.”

“Gọi ta là Bạch Chỉ Vi, kiếm đồng Ngự Kiếm đường luôn gọi thẳng tên nhau.” Bạch Chỉ Vi hơi nhú mày.

“Được.” Sử Thụy đáp, thầm mắng mình kém cỏi, Sử tam thiếu phong lưu hào sảng, anh tuấn tiêu sái sao lại không có khí khái gì như thế? Y dẫn lòng, lớn tiếng nói với Bạch Chỉ Vi: “Bạch Chỉ Vi, sau này mỗi ngày tại hạ đều ở đây đợi cô nương.”

“Tự nhiên.” Bạch Chỉ Vi khẽ hé làn môi đỏ, thốt ra hai chữ, ngoảnh đầu nhìn về phía Mai uyển.

Trương Úy đang công Đường Mật đi ra, Đường Mật giãy giụa: “Đầu to, lần này không giống người nghĩ đâu, thật sự tối qua ta ngủ muộn, bỏ ta xuống.”

“Vậy người cố chịu một hôm, ngày mai đi ngủ sớm.” Trương Úy vẫn công nó đi tiếp.

“Buổi tối ta phải đến Tàng thư các, không ngủ sớm được.”

“Để ta làm thay.”

“Không đi, người không hiểu à, ta không muốn lên Kiểm tông.”

“Vì sao?”

“Vì...” Đường Mật ngập ngừng, nổi giận nói: “Người phiền chết đi được, nếu muốn ta đi thì người công ta, ta quyết không đi nửa bước.”

“Được.”

Ba đứa đi không bao xa trên dãy bậc đá, từ phía sau vang lên giọng mấy nữ kiểm đồng. Đường Mật nằm trên lưng Trương Úy ngoái nhìn, hóa ra là Quân Nam Phù cùng hai nữ kiểm đồng lạ mặt đi tới. Nó vội nói với Trương Úy: “Đầu to, phía sau là Quân Nam Phù, mau bỏ ta xuống.”

“Nam Phù ở đằng sau thì tại sao ta phải đặt người xuống?” Trương Úy không hiểu.

“Để ả thấy không ổn đâu.”

Đang tranh cãi, nhóm Quân Nam Phù đã tới gần. Một nữ kiểm đồng liếc nhìn vạt áo bọn Đường Mật, nhận ra kiểm đồng thấp hơn một điện, liền không hề khách khí: “Này, tránh đường.”

“Xin lỗi, ‘Này’ không có ở đây, người muốn nói chuyện với ai?” Bạch Chỉ Vi đáp, không hề có ý tránh đường.

“Thôi đi, Trương Úy, nhường đi, chẳng nào chúng ta cũng đi từ từ.” Đường Mật không muốn hai bên tranh chấp, vội khuyên can.

Quân Nam Phù đã thấy cả hai, không nói câu gì như thể không quen biết, đi lướt qua. Nữ kiếm đồng có phần kiêu kỳ lại tỏ vẻ kinh ngạc: “Người là Trương Úy hai năm không qua được kỳ điện thí thứ nhất, năm thứ ba lại qua liền hai kỳ?”

“Đúng là y, muốn xin danh thiếp hả?” Đường Mật không thích ánh mắt của nữ kiếm đó nhìn Trương Úy như nhìn gấu mèo, liền tranh quyền trả lời.

Nữ kiếm đồng đó tuy không nghe rõ nửa câu sau song vẫn đáp: “Không cần.” Đoạn mỉm cười với Trương Úy: “Trương Úy, bằng hữu của người kỳ quái lắm.” Rồi bước nhanh đi.

“Coi đi, Quân Nam Phù không thèm để ý đến người, sợ sẽ mất mặt.” Bạch Chỉ Vi lạnh lùng nói.

“Không phải, trước khi về Ngự Kiếm đường, ta và Nam Phù đã nói rõ rồi, bọn ta còn nhỏ tuổi, cần phải chuyên tâm tu luyện, việc này không tiện cho người ngoài biết.” Trương Úy giải thích.

“Tất nhiên ả bày trò đó rồi, người đúng là bị ả dắt mũi.” Nhắc đến việc này là Bạch Chỉ Vi lại không nén được giận.

“Chỉ Vi, đừng nhắc đến chuyện này nữa.” Đường Mật nháy mắt ra hiệu, quay sang hỏi Trương Úy: “Đầu to, ta đã cho người biết cảm giác khi thích một người, hiện tại người thích Quân Nam Phù như thế chẳng?”

Trương Úy trầm mặc hồi lâu, thở dài: “Từ khi người nói, ta đã cố gắng thực hiện. Đường Mật, người biết không, lúc nào ta cũng cố nhớ đến Quân

Nam Phù, kết quả hiện tại, trong lòng ta Nam Phù có vị trí rất quan trọng. Nhưng có lúc nhớ nhiều quá lại khó chịu.”

“Vì sao lại khó chịu?”

“Vì ta nhớ đến Nam Phù thì lại suy nghĩ rằng liệu Nam Phù có nhớ đến ta như thế không? Chỉ cần nghĩ thế là lòng ta nhói lên.” Trương Úy đáp, khẩu khí hiện rõ nỗi buồn.

Đường Mật cũng đâm lo: Xem ra, việc này phải giải quyết cho nhanh.

Cả ba nhất thời không biết nên nói gì, trầm mặc một lúc chợt nghe sau lưng vang lên giọng nam: “Đường Mật, cô nương xuống đi.”

Bạch Chỉ Vi và Trương Úy kinh ngạc trước võ công của người đó, đến sát mà cả ba không nhận ra, tiếp đến là vì trong số những người biết Đường Mật, có ai dám nói năng thế với nó.

“Lý Liệt, sao ngươi cũng lên núi?” Đường Mật thoáng kinh ngạc, không phải y đang ở chỗ Kiếm tông sao?

“Tối qua muộn qua, tại hạ ngủ ở Ngự Kiếm đường.” Y đáp: “Cô nương xuống mau, tối qua không phải đã nói rõ rồi ư.”

Đường Mật nghi hoặc, Ngự Kiếm đường lấy đâu ra chỗ cho người ngủ, lẽ nào lại ngủ cùng giường với kiếm đồng khác? Bất quá nó không muốn nói quá nhiều trước mặt Trương Úy và Bạch Chỉ Vi: “Tối qua ta ngủ muộn, hôm nay không còn sức lên núi.”

“Tại hạ công cô nương cũng được.” Nói đoạn Lý Liệt quả quyết công Đường Mật.

Đường Mật hoang mang, ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói vào tai Lý Liệt: “Lý Liệt, tuy ngươi rất tốt nhưng ta phải cho ngươi biết, ta không thích ngươi.”

“Vậy từ giờ cô nương nên cố gắng thích, việc đó rất quan trọng với tại hạ.” Lý Liệt đáp gọn lỏn.

Đường Mật nổi giận đá một cước vào lưng y, trong lòng vẫn quanh quẩn một câu hỏi: Thật ra là nhất kiến chung tình hay còn mưu đồ nào khác?

Càng khó hiểu hơn là thật ra lòng dạ nó thế nào?

Thật sự không thích sao còn động lòng?

Nó thở dài, gió tháng Ba se lạnh phớt qua, tay áo chứa đầy gió lạnh, thân thể nhanh chóng dịu đi, chỉ có tấm lưng rần rỗi của thiên niên đó là ấm áp.

THỤC SƠN THIẾU NIÊN

Hạ Sinh

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 66

Thục Sơn Bí Động

Vì cước trình nhanh hơn hơn năm ngoái, lúc chúng nhân đến Huyền Thiên các trên Vô Vọng phong còn chưa đến trưa. Những lúc thế này, các kiếm đồng đều tự luyện kiếm ở diễn vô trường phía tây. Nhóm Đường Mật đến nơi, đã có mấy kiếm đồng đang luyện Ngự kiếm thuật ở đó.

Đường Mật liếc mắt, nhận ra bên trọng có ba người nó quen là Quân Nam Phù, Tư Đồ Thận và Báo Sơn, thuận miệng hỏi Trương Ủy: “Bên đó toàn là kiếm đồng cùng đến Thục Sơn với người?”

“Gần như thế, những người không quen là đến sau.” Trương Ủy đáp.

Trong lòng Đường Mật đột nhiên thoáng qua ý niệm, mím môi không nói gì nữa.

Ba đưa luyện kiếm một lúc, Bạch Chỉ Vi thấy Lý Liệt từ xa đi tới, lắc đầu nói với Đường Mật: “Dù Lý Liệt thích người cũng không cần đeo sát như vậy, cứ như muốn lấy người ngay ấy.”

Đường Mật cũng hạ giọng, nhìn về phía hắc y thiếu niên đang đi tới: “Hôm nay nhất định phải nói rõ chuyện này.”

Lý Liệt đến nơi, bảo nó: “Đường Mật, đến giờ ăn trưa rồi, cùng đi nào.”

Đường Mật đang muốn nói chuyện riêng nên gật đầu đi theo.

Trương Úy thu kiểm lại, bảo Bạch Chỉ Vi: “Đi thôi, đi ăn cùng nhau.”

Bạch Chỉ Vi bật cười: “Người đi cùng ai?”

“Hai người đó, không phải họ đi ăn cơm sao.”

“Hai người người ta muốn ăn riêng, người đi theo làm gì.”

“Vì sao?”

“Dọc đường ta chả bao người rồi là gì, Lý Liệt thích Đường Mật.”

“Ta biết, thế thì bọn ta không đi cùng được hả?” Trương Úy nghi hoặc.

Bạch Chỉ Vi nhìn chăm chăm vào gương mặt ngơ ngác, nói đầy ẩn ý:

“Đầu to, thích một người là như thế, chỉ muốn ở cạnh người đó. Quân Nam Phù của người không thèm nhìn người, không để ý đến người, không muốn đi cùng người, đấy mới là kỳ quái, hiểu chưa?”

Không hiểu sao trong lòng Trương Úy âm ỉ hằn. Gã chưa từng trải qua cảm giác này, cũng như trên nền trời trong veo đột nhiên có mây xám lướt qua, nhất thời đất trời không xua đi hết được bóng rợp. Lại cũng như gã nhìn thấy gì đó qua làn sương mỏng, chỉ thiếu một chút nữa thôi là nhìn rõ ràng.

Gã quay phắt lại nhìn Quân Nam Phù đang luyện kiếm cách không xa. Gương mặt cô tinh tế như được điêu khắc, lúc này đang nhuốm một lớp hồng phớt, nhan sắc trẻ trung quyến rũ hơn bao giờ hết. Trong sát na, lòng gã như vang lên tiếng hồ gầm, cổ động gã không nghĩ gì nữa, rảo bước đến nói: “Quân Nam Phù, cùng đi ăn cơm nào.”

Giọng gã không lớn nhưng đủ cho tất cả nghe thấy. Lập tức tất cả lặng ngắt, nam nam nữ nữ đều áp chế hưng phấn, lặng lẽ đợi xem tiểu tử lỗ

mãng không biết cân lạng kia sẽ bầm dập thế nào với đóa hoa cao ngạo nhất Ngự Kiếm đường.

Quân Nam Phù ngấn người, mặt đỏ lựng, đáp bằng giọng cực khề: “Trương Úy, người định làm gì?”

“Muốn cùng muội đi ăn cơm.” Trương Úy đáp, đột nhiên giọng nói lí nhí cùng thần sắc hoảng hốt của Quân Nam Phù khiến lòng gã thắt lại.

Quân Nam Phù xoay lưng về phía một kiếm đồng cùng điện, nháy mắt ra hiệu cho Trương Úy rồi nhanh chóng bỏ đi, lớn tiếng: “Ta không đi, ta không quen người.”

Trương Úy vẫn nhớ Đường Mật bảo nó không hiểu sắc mặt người khác nhưng giây phút này nó gần như đọc được hết cả câu trong mắt Quân Nam Phù, câu đó khiến lòng nó trầm xuống: “Vậy gặp lại sau.” Đoạn cúi đầu xách kiếm rào bước đi ngay.

Bạch Chỉ Vi nhìn theo bóng áo lam bước đi, cái đầu cúi gằm cùng bàn tay nắm chặt chuôi kiếm khiến cô nhói lòng, cơn giận nổi lên, đến trước mặt Quân Nam Phù bất ngờ vung Vụ Ấn lên.

Vụ Ấn cơ hồ trong suốt, lúc rời vỏ gần như không lóe kiếm quang mà mờ mờ như sương sớm.

Một lọn tóc xanh rơi xuống, Quân Nam Phù cả kinh, mái tóc xòa trước trán vô thanh vô tức bị cắt đứt mấy sợi.

Cô nghe thấy thiếu nữ mặt mũi lạnh băng đó thốt lên: “Quân Nam Phù, đừng tưởng ta không biết người giở trò gì, từ hôm nay, người là địch nhân của ta.”

Thiếu nữ đó trời sinh đã có áp lực cao cao tại thượng khiến cô nhất thời quên cả trả đòn, mãi khi đối phương đi rồi, khí lạnh mới dâng lên trong

lòng.

Đường Mật và Lý Liệt chọn chỗ ngồi ở góc Thực đường, Đường Mật nghĩ một chốc rồi nói: “Lý Liệt, người kỳ quái lắm.”

“Cô nương cũng rất kỳ quái, chẳng phải như thế là tuyệt phối ư.” Lý Liệt cười bảo.

“Ta có gì kỳ quái?” Đường Mật hỏi ngược.

“Cô nương không giống một tiểu cô nương còn nhỏ, lòng dạ kín bưng, hình như tưởng tượng rất giỏi.” Lý Liệt đáp, ánh mắt màu hổ phách nhìn Đường Mật chăm chăm.

Đường Mật giật mình, nhãn quang trở nên sắc bén: “Vì sao người nói thế?”

“Cảm giác thôi. Cô nương có biết là mình rất khó khiến người khác không chú ý đến.”

Lý Liệt đối đáp ung dung khiến Đường Mật càng nghi hoặc, một người nói dối có thể ung dung như vậy ư?

“Người không vì thế mà thích ta chứ.” Nó hỏi.

“Chính vì thế.” Y đáp.

Nó đột nhiên cảm giác như đang giao thủ với y, xuất chiêu sai lầm khiến nó dấy lên hưng thú nghênh chiến: “Nhưng nói thật là ta không có lý do gì thích người.”

“Nhưng cũng không thể nói là không thích ta.”

“Ta không thích người.”

“Nói ngay tức là nói dối.” Lý Liệt vẫn giữ nụ cười.

Đường Mật trầm mặc, biết đã gặp đối thủ, liền lắc đầu: “Được rồi, đã thế để xem ai thắng ai thua.”

Đoạn gương mặt trẻ con nở nụ cười cao thâm mặc trắc. Nụ cười ấy kỳ dị đến lạ lùng khiến Lý Liệt đột nhiên cảm thấy như đang chứng kiến chiến khí trải ra theo lá cờ phướn trong gió nơi chiến trận, chỉ cần lá cờ không đổ là vĩnh viễn có vô số binh sĩ xông lên như nước triều. Y bất chợt cảm giác thiếu nữ trước mặt có sức mạnh tựa tà ma.

Đường Mật ăn xong quay về diễn võ trường, nhìn quanh không thấy Trương Úy và Bạch Chi Vi, chỉ có nhóm Trang Viên đang hào hứng trò chuyện, nó liền rào bước đến.

Mấy cô bé không giấu được niềm vui trong ánh mắt, thấy nó đến, Trang Viên liền kéo lại hỏi: “Đường Mật, người thân với Hoàn Lan lắm đúng không?”

“Coi như quen biết.” Đường Mật đáp, nhìn cả toán đầy ngạc nhiên.

“Cái gì mà coi như quen.” Nữ kiếm đồng khá cao đứng cạnh thò tay ra đếm: “Chỉ ít người cũng là đối thủ của y khi tham dự sư hí, cùng bị phạt ở Huyền Thiên các, được hồn thú của y đưa về Ngự Kiếm đường. Hơn nữa có người thấy người và y nói chuyện dưới gốc cây, cùng cứu các kiếm đồng bị Ảo điệp tập kích, lại cùng qua đêm ở Thuật tông, đúng không?”

Đường Mật giật mình trước tin tức tường tận vừa được nghe, hình như nó bị ai bám theo, kinh ngạc nhìn nữ kiếm đồng hỏi: “Người biết từ đâu?”

Nữ kiếm đồng đó tỏ vẻ đắc ý: “Người quên rồi hả, dù là ở Ngự Kiếm đường hay giang hồ, có việc gì Lý Lý ta không biết.”

Lúc đó Đường Mật mới nhớ rằng tối qua Trang Viên giới thiệu Lý Lý là cháu gái lão đại Côn Bằng bang, bất luận tin tức giang hồ hay Ngự Kiếm đường đều có thể hỏi cô bé. Xem ra Trang Viên không nói khoác, nha đầu này quả thật có nguồn tin. Có điều bản thân nó cũng có bí mật, còn biết rõ phải đào sâu chôn chặt những chuyện ở địa cung Ngự Kiếm đường hôm đó, giờ gặp người có tin tức linh thông thì không khỏi hơi hoảng, dùng khẩu khí đùa cợt hỏi dò: “Lý Lý sao lại biết những chuyện đó, có phải ngưỡng mộ Hoàn Lan đã lâu nên ngày nào cũng bám theo y?”

Lý Lý lộ rõ thần sắc kiêu ngạo, lắc đầu: “Ta không có hứng thú đó, bất quá nhiều người hứng thú với y, tin tức dễ bán được giá cao, nên ta mới chú ý thu lượm.”

“Cũng phải có bản lĩnh mới thu lượm được, người khác có muốn cũng không được.” Đường Mật vỗ mông ngựa xong, lại hỏi: “Sao người thu lượm được?”

Lý Lý không mắc hỡm, cười lắc đầu: “Việc đó là bản lĩnh kiếm cơm tương lai của ta, không thể tiết lộ.”

Đường Mật biết không hỏi được, cũng không dây dưa: “Hỏi ta chuyện đó làm gì, ta chỉ có chút giao tình với y mà thôi.”

Trang Viên trừng mắt kêu lên: “Chính là chút giao tình đó đấy, người biết không, Hoàn Lan không bao giờ nói gì với nữ kiếm đồng cùng điện, giao tình của y với người và Bạch Chỉ Vi cũng là sâu sắc rồi.”

“Vậy ư?” Đường Mật nghĩ đến thẳng nhóc lúc nào mặt mũi cũng khó dăm dăm đó, đúng là thế thật, đừng nói nữ kiếm đồng, dù nam kiếm đồng cũng không mấy ai giao tình với y, liền hỏi: “Thật ra là chuyện gì?”

“Theo tin tức mới nhất của Lý Lý, trong số đệ tử Kiếm tông đến trợ giúp dạy chúng ta có Hoàn Lan.” Giọng Trang Viên bất chợt cao lên, cặp mắt tròn xoe sáng rực.

Đường Mật tất nhiên biết Thục Sơn có truyền thống phái đệ tử đang tu luyện đến giúp các điện phán dạy dỗ kiểm đồng, nó bảo: “Những đệ tử trước đây đến phụ dạy đều kiêu căng, làm như qua được ngũ đại điện thí là việc gì đó ghê gớm lắm. Hoàn Lan này chỉ e còn kiêu hơn, các người đừng tưởng tượng lắm làm gì.”

“Nên mới cần người và Bạch Chỉ Vi giúp, người cứ giới thiệu cho bọn ta quen biết là được.” Trang Viên nắm tay Đường Mật, lắc lắc ra vẻ khẩn cầu.

Đường Mật mỉm cười: “Không thành vấn đề, bất quá, Lý Lý giúp ta một việc được chăng?”

“Cứ nói đi.” Lý Lý tỏ vẻ giang hồ hào khí.

“Ta muốn biết về một người, người giúp ta được không? Ta trả tiền cũng được.”

Lý Lý xua tay: “Cái gì mà tiền với nong, coi như quà ra mắt của tỷ tỷ đây, nói đi, ai?”

Đường Mật nhìn về phía kiểm đồng ở góc xa, khẽ thốt lên ba chữ: “Quân Nam Phù.”

Không lâu sau, Mộ Dung Trinh Lộ dẫn hai thiếu niên Kiếm tông đến diễn võ trường, một trong hai người tướng mạo tuấn mỹ nhưng thần sắc lạnh băng, chính là Hoàn Lan được chúng nhân mong đợi.

Mộ Dung Trinh Lộ nhìn một vòng, không thấy Bạch Chỉ Vi và Trương Úy, định hỏi thì nhận ra hai đứa đang cúi đầu đi tới, liền bảo: “Ta giới thiệu qua, năm nay đệ tử Thục Sơn được phái đến dạy phụ các con là Vương Nhĩ và Hoàn Lan.”

Đường Mật nghe tên Vương Nhĩ thành “Vương Nhị”, phì cười nhìn thiếu niên áo đen. Không ngờ y nghe thấy nó cười, cũng liếc mắt nhìn, Hoàn Lan đứng cạnh đó lạnh lùng, nhìn chăm chú xuống đất như không thấy nó.

Mộ Dung Trinh Lộ nói: “Ngự kiếm thuật là môn khó bậc nhất trong võ công Thục Sơn, bản thân ta cũng không dám chắc đã nắm vững, nhưng các con đã biết hết yếu lĩnh và khẩu quyết từ năm ngoái. Từ năm nay các con sẽ học cách vận dụng sức mạnh kiếm hồn qua Ngự kiếm thuật.”

Đường Mật giật mình, bất giác nắm chặt Vị Sương. Cây kiếm này đã được nó mời thợ giỏi ở nước Sở cải tạo, lắp thêm một cái bảo vệ tay rỗng vào, đính lên một viên ngọc, khi ấn xuống là cái bảo vệ tay sẽ mở ra như vỏ sò, đặt cái lược tinh thiết vào đó. Nó cho rằng như thế là hợp hai thanh kiếm làm một, nhưng không khẳng định được có phát huy nổi tác dụng của kiếm hồn “còn sống” không, Vị Sương thật ta có tính là một thanh vong kiếm?

Mộ Dung Trinh Lộ giải thích cách kết nối tâm lực và kiếm hồn, Đường Mật chợt nghĩ đến Trương Úy không hề có tâm lực, liếc nhìn gã đứng cách đó không xa, lắng nghe rất chăm chú. Khoảnh khắc đó nó không nói rõ được vì sao lại cảm thấy thiếu niên thân thuộc đó không còn như trước.

Nghe giảng giải xong, các kiếm đồng tự luyện tập. Hoàn Lan và Vương Nhĩ được phái đến đốc thúc đi khắp nơi, không nói gì với các kiếm đồng. Đường Mật cho rằng hai người này còn làm cao hơn những đệ tử được phái đến trước đây, nó không vui nên giả bộ không thấy Hoàn Lan, lặng lẽ luyện kiếm.

Lúc hai người đến gần, nó nghe thấy “Vương Nhị” ung dung bình phẩm: “Kiếm pháp của nữ kiếm đồng kia giống hệt người, Hoàn Lan, xuất thủ quả quyết.”

Đường Mật thuận theo ánh mắt “Vương Nhị”, hóa ra là Bạch Chỉ Vi, cũng cảm thấy vui vẻ đôi phần, ai ngờ tiếp đó “Vương Nhị” lại nói: “Bất quá, kiếm pháp không ra làm sao cả. Ồ, tiểu cô nương xinh đẹp như thế học kiếm làm cái gì, tay rộp hết lên kìa.”

Đường Mật không thuận tai, nhìn sang “Vương Nhị”, thấy y nhìn Bạch Chỉ Vi đầy si mê, nó chỉ muốn giáo huấn một phen.

Thuận tay giáo huấn vì lúc luyện Ngự kiếm thuật rất dễ vô tình đã thương người khác. Bước đầu tiên của Ngự kiếm thuật là luyện tập cho kiếm rời tay, với năng lực của các kiếm đồng chỉ có thể vận dụng nội lực khống chế kiếm cách người nửa tắc là cùng, một khi xa hơn là khó lòng khống chế được, bay đến đâu cũng chưa biết. Nên trách nhiệm chính của đệ tử Kiếm tông đến đốc thúc là không thể xảy ra biến cố.

Đường Mật thấy vương nhìn chằm tay sau lưng, tà áo phất lên trong gió liền ném Vị Sương ra, định giả tuột tay cắt đứt nửa ống tay áo của y. hai người đứng rất gần, nó rất tin vào bản thân, ai ngờ Vương Nhị không nhìn mà chỉ phất tay, cuốn lấy Vị Sương, thuận tay phất lại, Vị Sương bắn luôn vào mặt nó.

Lực đạo nhất kiếm của lớn, Đường Mật không ngờ đối phương ra tay độc địa như vậy, muốn tránh cũng không kịp. Hoàn Lan vội ném kiếm vào Vị Sương, choang một tiếng, trước mặt Đường Mật lóe lên hắc ảnh rồi nó bị một người ôm vào lòng.

Định thần lại, nó nhận ra mình đang nằm trong lòng “Vương Nhị”, y mỉm cười nhưng nụ cười đầy vẻ gian xảo, không hề giống người tốt tí nào. Nó tỉnh ngộ, hóa ra bị y trêu chọc, liền nổi đóa lên, ngưng khí vào lòng tay tổng mạnh vào ngực y.

Cánh tay Vương Nhị không ôm Đường Mật chặn thế công, đồng thời cánh tay cầm tay nó khẽ đẩy, nó xoay người lướt khỏi lòng y, tà áo đỏ phất

lên đáp xuống đất như đóa hoa.

Không đợi nó lên tiếng, Vương Nhĩ liền cọt nhả: “Cẩn thận chứ, tiểu cô nương xinh đẹp thế này, rách mặt thì làm thế nào.”

Đường Mật thầm mắng: Tên nhóc con, dám trêu tử tử đấy. Nhưng ngoài mặt lại cười ngọt ngào hơn: “Rách mặt thì cả đời bám theo người khiến ta rách, như ma quỷ ám y không được yên thân.”

Nó không đỏ mặt, cũng không khẩn trương, khiến Vương Nhĩ thầm khen, tiếp tục cọt nhả: “Ban nãy tại hạ không xuất thủ thì phải, để tiểu cô nương theo cả đời cũng được.”

Đường Mật làm mặt lạnh, lớn tiếng: “Các vị đều nghe rõ rồi nhé, người này thừa nhận có ý làm ta rách mặt. Mộ Dung điện phán, xử trí thế nào đây?”

Mọi ánh mắt kiếm đồng đều bị hút tới. Mộ Dung Trinh Lộ dừng dạy, bước tới lạnh lùng nói: “Vương Nhĩ, theo ta một chốc. Hoàn Lan, ở lại đốc thúc.”

Đợi khi Vương Nhĩ và Mộ Dung Trinh Lộ đi rồi, Hoàn Lan nói với nó đầy bức dọc: “Người chọc đến hắc làm gì?” Đường Mật không giải thích, Bạch Chỉ Vi đã nói: “Rõ ràng hắc trêu cọt người khác, sao người lại nói giúp hắc?”

Trương Úy cũng bảo: “Giọng điệu của hắc có vẻ không phải người tốt, Đường Mật, có bị thương không?”

“Không sao, không sao.” Đường Mật xua tay, nhìn Hoàn Lan với vẻ nghi hoặc: Hôm nay y sao thế, lạnh lùng đã đành, lại còn nói giúp người khác, lẽ nào vừa lên núi là xa rồi?

Hoàn Lan tránh khỏi ánh mắt dò hỏi của nó, không nói gì mà ngoảnh đầu bước đi.

“Đúng là bức mình.” Đường Mật lắc đầu, chợt nảy ra ý nghĩ: “Y đang câu bả với ai, ai chạm đến y chẳng?”

Bất quá nó chưa kịp tìm lời giả đáp đã bị câu hỏi lớn hơn quẩn lấy.

Những người khác gần như đều tìm được cảm giác dùng tâm lực khống chế ngự kiếm, ‘người cũ’ đã đành, ngay như Trang Viên và Bạch Chỉ Vi tuy kiếm rời khỏi tay quá nửa thước thì không dễ khống chế nhưng trong phạm vi nửa thước, tựa hồ kiếm lực tăng hẳn, kiếm chiêu linh hoạt vô ngần. Chỉ có Đường Mật và Trương Úy luyện cật lực cũng không mấy may khởi sắc.

Trước đây nó là kiếm đồng học cái gì cũng nhanh, luyện như thế một lúc, bản thân cũng thấy tự ti, cầm kiếm đi đến chỗ vắng người.

Nó chọn chỗ yên tĩnh, bình lặng tâm tư, theo cách Mộ Dung Trinh Lộ dạy, cố gắng coi cây kiếm trong tay không phải là thanh kiếm thực hòng tìm được sức mạnh. Ngưng thần hồi lâu mà cảm giác đó không xuất hiện, lòng tay cầm kiếm rịn mồ hôi, thấm ướt lớp da mỏng xà bọc chuôi kiếm.

Nó thở dài, nhận ra ban nãy toàn thân vô tình dùng đến sức mạnh, tuy chỉ là động tác khởi thức cầm kiếm nhưng lưng cũng ướt mồ hôi, gió núi lướt qua khiến hậu tâm mát lạnh.

Từ khi đến Thục Sơn, nó chưa bao giờ thất bại thế này, đang ảo não thì có tiếng chí chóc từ sau lưng vang lên như tiếng trẻ con cười, nó ngoái lại, trừ gốc cổ thụ cao ngất trời ra nào thấy bóng ai.

Nó nghi ngờ bản thân luyện công tẩu hỏa nhập ma, xuất hiện bệnh nghe nhầm. Nhưng từ giữa đám cây cối um tùm rung rinh, kẽ lá thò ra hai con mắt đen nhánh đảo loạn lên.

“Người là ai?” Nó ngẩng lên hỏi.

“Khách khách” lại một trận cười vang lên, một vật màu lục từ trên cây lao thẳng xuống. Nó không kịp nhìn rõ, vung kiếm lên chặn, vật màu lục ngay lúc sắp va vào kiếm thì thu lại, đổi hướng đáp nhẹ nhàng xuống đất.

Hóa ra là một con khí lông màu lục lớn cỡ bàn tay, đang chống nạnh đứng đó giận dữ.

Con khí chỉ lớn cỡ bàn tay, trên mình phủ một lớp lông mịn màng màu lục nhạt, trông như cục bông. Tựa hồ lúc đó nó rất giận, chỉ chóc chỉ vào cây kiếm của Đường Mật hồi lâu, rồi mô phỏng tư thế cầm kiếm đứng sừng sững, toàn thân căng ra, đoạn ôm bụng cười đến độ đứng không vững, ngã xuống đất cười sặc sụa.

Dù không hiểu ngôn ngữ loài thú thì Đường Mật cũng biết con khí cười mình, vừa bức vừa buồn cười mà nó không tiện động thủ, lại bảo: “Có bản lĩnh thì thể hiện đi, ta cũng biết cười người khác đấy.”

Con khí phảng phất hiểu được, bò dậy cầm một cành cây lên múa. Đường Mật nhận ra con khí múa Hồi Phong kiếm pháp còn linh hoạt hơn mình, bất giác lòng lạnh hắt đi. Múa xong pho kiếm, con khí ném cành cây, tiếp tục chống nạnh, một tay chỉ vào Đường Mật chỉ chóc liên hồi.

Đường Mật hoang mang, biết điều con khí định nói rất trọng yếu, đang âu sầu vì không hiểu tiếng thú, chợt nhớ đến Chu Tĩnh mà Trang Viên giới thiệu hôm qua có bảo ngọc hiểu được. Nó vội nói với con khí: “Đợi ta một chút, ta sẽ quay lại ngay. Đừng đi, đừng đi đâu nhé.”

Nó chạy một mạch về chỗ các kiếm đồng đang luyện kiếm, kéo Chu Tĩnh đến chỗ con khí: “Chu Tĩnh, mau theo ta.”

Chu Tĩnh rất tốt tính, bị Đường Mật đột ngột kéo đi mà cũng không giận hay kêu lên. Đường Mật vừa đi vừa giải thích: “Bên kia có con khí nói

chuyện với ta, người cho ta biết nó nói gì.”

Hai cô đến dưới gốc cây, không thấy bóng con khỉ đâu, Đường Mật nóng lòng giậm chân: “Sao lại chạy rồi, con khỉ chết tiệt, không hiểu tiếng người hả, bảo người đừng chạy rồi cơ mà.”

“Con khỉ trông thế nào?” Chu Tĩnh chu môi cười hỏi.

“Cao chừng bằng bàn tay, màu xanh nhạt.” Đường Mật đưa tay ra so sánh.

Chu Tĩnh bảo: “Khỉ thường không màu lục, hình như là dị thú, theo ta biết nhiều loại dị thú lúc còn nhỏ, vì năng lực không đủ, sợ bị người ta bắt nên đều mọc lông xanh hồng dễ dàng ẩn nấp, đợi khi lớn lên, màu sắc sẽ thay đổi.”

“Chắc không phải khỉ thường, nó còn biết múa Hồi Phong kiếm pháp.” Đường Mật đáp: “Hơn nữa tựa hồ nó còn nói với chuyện với ta.”

“Linh thú thường xuất hiện ở Thục Sơn biết nửa chiêu một thức cũng không lạ, người cũng biết con yêu tinh mèo thường đến Ngự Kiếm đường còn biết hai loại bộ pháp Đại tiểu chu thiên cơ. Bất quá những lời dị thú nói ra, dù hiểu cũng không nên tin, vì chúng coi chúng ta không phải đồng loại, tất nhiên không đời nào nói thật.” Chu Tĩnh giải thích.

Lúc đó Mộ Dung Trinh Lộ cùng Vương Nhĩ quay lại chỗ các kiếm đồng, Vương Nhĩ hiển nhiên bị giáo huấn, gục đầu đi theo Mộ Dung Trinh Lộ, dáng vẻ không còn đắc ý như lúc mới đến.

Mộ Dung Trinh Lộ gọi các kiếm đồng tập hợp lại, lớn tiếng: “Các con cũng biết năm năm một lần Thục Sơn chúng ta lại tỷ võ với Thanh Nguyên tự rồi chứ.”

“Biết ạ.” Các kiếm đồng đồng thanh đáp.

Đường Mật cũng nghe nói đến chuyện này. Thanh Nguyên tự và Thục Sơn hai lãnh tụ võ lâm, bề ngoài hòa khí nhưng lại ngầm ngăm so kè. Địa vị cả hai phái đều quá được tôn sùng, phái nào thua tỷ thí cũng đều thấy mất mặt song vẫn hi vọng tổ chức được một kỳ tỷ thí, từ mấy chục năm trước đã bắt đầu ước định năm năm một lần sẽ tổ chức tỷ võ cho các đệ tử chưa quá mười tám. Thanh Nguyên tự và Thục Sơn sẽ tỷ thí cao thấp, bên thắng được người giang hồ đặt địa vị lên cao hơn, thứ nữa là đệ tử tham gia đều chưa chân chính xuất sư nên bên thua cũng không mất mặt quá.

“Mộ Dung điện phán, chuyện đó liên quan gì đến chúng con?” Có kiếm đồng hỏi.

Mộ Dung Trinh Lộ đáp: “Trước đây không liên quan đến các con vì bốn mươi người tham gia tỷ võ đều là các kiếm đồng ở điện cao hơn và các đệ tử qua được ngũ đại điện thí tuyển ra. Nhưng năm nay khác. Mục tông chủ của Kiếm tông năm ngoái mất vì bạo bệnh, hiện tại do chương môn kiêm nhiệm quản lý Kiếm tông, đại đa số đệ tử dưới mười tám tuổi tu luyện ở Kiếm tông là đệ tử trực hệ của Mục tông chủ, vì muốn thủ hiếu nên không tham gia.”

Nếu luận võ nghệ, đệ tử Kiếm tông được công nhận là mạnh nhất, chúng nhân lập tức bàn luận: “Vậy Thục Sơn chúng ta sút hẳn thực lực rồi.”

“Ái chà, để mấy con lừa trọc đó được lợi.”

Mộ Dung Trinh Lộ đưa tay ra hiệu cho các kiếm đồng yên lặng: “Phương cách tạm thời mà chúng ta thương lượng là đệ tử mới gia nhập Kiếm tông năm nay cùng những người không phải đệ tử trực hệ của Mục tông chủ đều được tham gia. Dù thế hiện tại trừ những người không thể tham gia, đệ tử dưới mười tám tuổi của cả ba tông và kiếm đồng của hai điện cao hơn cộng lại chỉ có bốn mươi người, nên cần tuyển ba người trong

các con làm dự bị. Người được tuyển vì phải tham gia huấn luyện đặc biệt, được miễn điện thí năm nay.”

Dứt lời, các kiếm đồng nhốn nháo, đặc biệt là mấy “người cũ” như Đặng Phương, ai nấy đều hăm hở, hận không thể lập tức tử võ.

“Không công bằng, chúng con mới bắt đầu học, họ đã học mấy năm rồi.” Có kiếm đồng mới thẳng lên Nghĩa Kim điện than vãn.

Mộ Dung Trinh Lộ bật cười: “Tỷ võ diễn ra trước kỳ điện thí, còn sớm lắm. Nên năm nay các con phải nỗ lực tu luyện, dù không có trường tỷ võ này thì cũng phải hiểu rằng tương lai các con có thể là bằng hữu nhưng cũng có thể là đối thủ hoặc địch nhân của nhau.”

Nghe câu này, Đường Mật không hiểu sao lại nhớ đến Loạn thế chi kiếm mà Cố Thanh Thành nói với nó. Chủ nhân năm thanh kiếm có vĩnh viễn là bằng hữu của nhau? Nó cứ trăn trở vấn đề này, vội lắc đầu xua đi ý nghĩ nào nề đó.

Hoàng hôn hôm đó, Trương Úy và Đường Mật đều không hào hứng lắm. Bạch Chi Vi vốn không phải người vui tính nên không khí đường về dị thường trầm mặc.

Đường Mật vốn cho rằng Trương Úy cũng như mình, ỉu rĩ vì không thể vận dụng tâm lực thao túng kiếm hồn nhưng đi được một đoạn mới thấy kỳ quái, thầm nhủ: Đầu to gặp khó về võ công đâu chỉ một hai lần, có khi nào y buồn đâu? Liên hỏi: “Đầu to, sao thế? Hôm nay ta cũng có luyện được Ngự kiếm thuật đâu, đừng nóng lòng, ai cũng thế thôi.”

“Ừ.” Trương Úy gật đầu, không nói thêm gì.

Ba đứa lại trầm mặc một lúc, tiếng gió núi khe khẽ lùa qua tai.

Đường Mật bước đi trong cảm giác không thoải mái, tựa hồ bị ai đó lém theo dõi, càng lúc càng bức bối, nó chợt quay phắt lại, quát to vào khu rừng sau lưng: “Đưa tay lên bước ra, ta thấy người rồi.”

Sau một lúc yên tĩnh, một con khỉ màu lục giơ tay quá đầu thận trọng bước ra, đôi mắt đen như lưu ly đảo tít, có vẻ không hề tình nguyện.

Đường Mật không ngờ dọa nạt vu vơ mà thật sự kéo được con khỉ ra, chợt lấy làm buồn cười: “Sao lại là người, theo bọn ta làm gì?”

Con khỉ ú ớ một hồi, vừa nói vừa múa tít tay chân, Đường Mật lắc đầu, hoàn toàn không hiểu gì.

Bạch Chỉ Vi và Trương Úy cũng bị con khỉ thu hút, nhìn nó khua chân múa tay loạn xạ mà cười ha hả.

Bạch Chỉ Vi hỏi: “Đường Mật, người biết nó hả, hình như nó sợ người, ta cho rằng nó đang giải thích gì đó.”

“Không quen, nhưng hôm nay gặp nó một lần rồi, ta thấy nó muốn nói gì đó với ta.” Đường Mật đáp, rồi nói với con khỉ: “Nếu người nói không rõ, lần sau ta tìm một người nghe được tiếng người nói, thế nào? Tối nay muộn rồi, ta phải trở về.”

Con khỉ càng lúc càng nóng lòng, lao vụt tới chụp lấy chuôi Vĩ Sương, tuốt ra chạy vào rừng. Đường Mật không phòng bị, thấy nó cướp kiếm liền hô to: “Này, đứng lại, con khỉ đáng chết, người định làm gì?” Rồi đuổi theo ngay.

Trương Úy và Bạch Chỉ Vi nhìn nhau, cũng đuổi theo. Ánh hoàng hôn nhạt dần, sương mù trắng đục càng lúc càng dày, nháy mắt sau, thân ảnh ba đứa khuất vào rừng cây dày đặc.

Ba đứa đuổi một hồi, rừng mỗi lúc một rậm rạp, ánh sáng tan hết, bóng tối nhanh chóng bao trùm. Bạch Chỉ Vi nhìn con đường chìm trong tầng tầng lớp lớp cây cối phía sau, cảm giác không lành dâng lên: “Đừng đuổi nữa, ban này không để lại ký hiệu trên đường, đi sâu thêm sợ không tìm được lối về.”

Đường Mật cùng Trương Ủy dừng bước ngoái nhìn, phía sau quả nhiên cành lá rậm rịt, cây cối ngút ngàn, rất khó phân biệt được phương hướng. Lúc đó trời đã tối, sinh vật trong rừng bắt đầu rục rịch. Ngoài xa vang lên tiếng mãnh thú vô danh gầm rú, dạ kiêu đậu trên ngọn cây, yên tĩnh nhìn mấy vị khách không mời, rít lên mấy tiếng vang vang.

Trương Ủy lấy Trầm Định ra, để Bạch Chỉ Vi và Đường Mật đứng trong làn sáng vàng nhạt: “Đừng gấp, chúng ta đuổi rất thể này, nhất định làm gãy cây cối, đi chậm một chút có thể sẽ tìm được dấu vết.”

Đường Mật và Bạch Chỉ Vi đều biết gã đang an ủi hai cô, lấy đâu ra xảo hợp đến độ dọc đường làm gãy vô số cành cây, tạo thành dấu hiệu chỉ đường. Có Trầm Định bảo vệ, cả ba cảm giác được vô số sinh vật đang áp sát, song cũng không sợ gì.

Đường Mật nhú mày nhìn về phía con khỉ biến mất: “Con khỉ đó có ý gì, cướp kiếm của ta làm gì?”

Bạch Chỉ Vi biết kiếm của Đường Mật là một thanh vong kiếm, cân nhắc một lát rồi nói: “Đường Mật, di phu của ta nói rằng người dùng kiếm kỵ nhất là sử dụng kiếm chưa dứt hãn với quá khứ, không tốt đẹp gì đâu, chi bằng người bỏ thanh kiếm đó.”

“Chưa dứt với quá khứ là ý gì?” Đường Mật nghi hoặc.

“Khi kiếm chủ không còn, kiếm hồn sẽ sống lại, mất đi sức mạnh và kỷ ức trước đó, đợi kiếm chủ mới. Nhưng trong một số tình huống đặc thù sẽ không thể, đây là chưa dứt với quá khứ.”

“Ý người là nếu kiếm hồn giữ được sức mạnh vốn có, tức là chưa đứt với quá khứ? Nhưng Vị Sương là vong kiếm.” Đường Mật nói.

“Ta cho rằng không chỉ thế mới là cắt đứt với quá khứ. Vong kiếm là sinh mệnh của kiếm ngừng lại ở khoảnh khắc kiếm chủ chết, cây kiếm cứ dừng mãi ở quá khứ như thế, vậy có coi là cắt đứt với quá khứ không?” Bạch Chi Vi tuy không xác định nhưng mặt đầy lo âu.

Trương Úy chợt nhớ ra kiếm hồn từng nói rằng “chịu ủy thác của người khác đợi gã ở đó”. Gã cũng nghi hoặc, như thế có phải chưa đứt với quá khứ không, rồi thất thần nhìn Trầm Phong.

Đường Mật cho rằng mình bị kiếm hồn trong cái lược tình thiết dẫn đến với Vị Sương, tuy không tin vào vận mệnh nhưng duyên phận bất ngờ này khiến nó canh cánh mãi, quan trọng nhất là bỏ Vị Sương thì tìm đâu ra kiếm? Không được chẳng lẽ phải về thừa nhận với Mục Hiên là lần trước không được kiếm hồn nhận chủ, mà cầm lấy vong kiếm cho đủ lệ?

Thấy nó im lặng, Bạch Chi Vi biết nó lo lắng không có kiếm sẽ phải rời Thục Sơn, liền an ủi: “Không sao, bọn ta sẽ nói là hôm nay người bị một cao thủ cướp kiếm. Thiên địa lớn thế này, dù kiếm thất trong Ngự Kiếm đường chúng ta không có kiếm hồn nhận người, chả sẽ nơi khác lại cũng không?”

“Nhưng sau này Đường Mật học kiếm kiểu gì?” Trương Úy hỏi: “Chọn đại một thanh thiết kiếm thì làm sao mà luyện Ngự kiếm thuật?”

“Chuyện đó tính sau, dù dùng một cây vong kiếm cũng không luyện được Ngự kiếm thuật. Hôm nay Đường Mật luyện rất vất vả nhưng không khởi sắc gì, ngang với đầu to.” Bạch Chi Vi vẫn giữ tác phong không khách khí.

Tuy khó nghe nhưng Đường Mật lập tức nghĩ thông, chống nạnh bật cười, cố ý nói đầy hào khí: “Được, lợn sẽ chạy mất thì không còn thịt ăn,

con bà nó chứ, nghĩ lắm làm gì, bản cô nương cứ tìm một thanh khác tốt hơn.”

Trương Úy và Bạch Chỉ Vi bật cười, ba thiếu niên đứng trong vầng sáng vàng ấm áp, nhất thời quên mất bản thân đang ở trong rừng sâu.

Quả nhiên, chỉ dựa vào dấu chân dưới đất hoặc cành lá gãy rất khó tìm được đường về. Không nói đến không có bao nhiêu cành gãy mà dấu chân của ba người vì đều biết khinh công nên cực kỳ mờ, mặt đất lại đầy lá rụng nên không thấy gì. Cả ba nhận hướng theo trí nhớ, đi một đoạn Trương Úy chợt dừng bước: “Ta thấy chúng ta đừng đi nữa, chỉ tổ lãng phí thể lực, chỉ bằng nghỉ lại đến mai mặt trời mọc mới theo đó để tìm lối về.”

Đường Mật tìm một lúc, cũng có cùng ý nghĩ, chỉ là còn e ngại Trương Úy cố chấp nên không tiện mở miệng, không ngờ hôm nay gã không ngại bị trừ điểm hạnh kiểm vì không về, nên nó đồng ý: “Trương Úy, người nghĩ kỹ đi, tối mà không về là bị trừ điểm không nhẹ đâu.”

Trương Úy cười sáng khoái: “Năm ngoái chẳng phải cũng bị trừ sạch sao, chúng ta vẫn qua được đó thôi, sợ cái gì.”

Đường Mật thoải mái hẳn, cố ý kêu lên phấn chấn: “À, hay lắm, cảm trại dã ngoại.”

“Đường Mật, cảm trại dã ngoại là ý gì?” Trương Úy không hiểu.

“Ngốc thật, đến giờ còn chưa quen với việc Đường Mật hay nói linh tinh.” Bạch Chỉ Vi gõ đốc kiếm vào đầu gã.

Ba đứa tìm một chỗ không nhiều cây cối rộng chừng bảy, tám trượng, duy nhất một gốc cổ thụ chừng mười người mới ôm hết mọc ở đó. Vô số cọng rế xù xì đan kết lại đỡ lấy tàng lá rậm rịt, từng cọng rế lớn cỡ cánh tay đâm xuống đất, quấn lấy nhau như đàn rắn.

Bạch Chỉ Vi sinh ở phương nam, thấy loại cây này nhiều rồi, tỏ vẻ hơi kinh ngạc: “Hóa ra Thục Sơn cũng có cây si, thật không ngờ đấy.”

Đường Mật ngửa mặt nhìn tàng cây um tùm, trong màn đêm trông như đàn chim đang xòe đôi cánh đen: “Ừ, mưa cũng không cần lo.”

Ba đứa rải lá khô xuống đất chuẩn bị chỗ ngủ, tuy rằng nam nữ khác nhau nhưng quầng sáng của Trầm Địch chỉ nhỏ như thế, Trương Úy không thể tách ra, đành hơi cách ra một chút, nằm ngược với hai cô bé.

Lúc đó Đường Mật mới nhớ ra rằng hôm nay Trương Úy khác ngày thường: “Đầu to, hôm nay người cứ ử rữ, sao thế?”

Trương Úy trầm mặc, không biết phải nói từ đâu.

Bạch Chỉ Vi hừ lạnh: “Cũng tại Quân Nam Phù. Đầu to rủ ả đi ăn trưa cùng nhưng trước mặt bao nhiêu người, ả lại cự tuyệt.”

Đường Mật loáng thoáng nhận ra có chuyện không ổn, nhưng khẩu khí vẫn thản nhiên: “Thế hả, ta còn tưởng việc gì to tát. Đầu to, thật ra người nghĩ thế nào.”

“Ta, ta cũng không rõ.” Trương Úy sau rốt cũng lên tiếng: “Đường Mật, người có nhớ từng nói với ta về mảnh hổ và hoa tường vi không?”

“Có.”

“Hình như trong lòng ta có mảnh hổ.”

Trương Úy dứt lời, cảm giác cả thế giới nhất thời an tĩnh đến quỷ dị, phảng phất dã thú trong rừng cũng ngừng thở, gió núi ngưng trệ trên không, chỉ còn tiếng tim gã đập thình thịch.

Gã ngừng lời, thở hắt ra: “Hôm nay Bạch Chỉ Vi nói với ta thích một người là luôn muốn ở cạnh người đó, còn Quân Nam Phù thì không. Lúc đó

không hiểu sao trong lòng ta như có một con hổ muốn lao ra, phi thường hi vọng xác định gì đó, rõ ràng đã đồng ý tại Thục Sơn sẽ không nói chuyện với Quân Nam Phù trước mặt người khác, nhưng ta không thể khống chế được mình.”

“Rồi thế nào?”

“Rồi muội ấy cự tuyệt, nói là không quen ta.” Trương Úy lại nghe thấy Bạch Chỉ Vi hừ lạnh.

“Người không vui, đúng không?”

“Còn tệ hơn không vui nhiều.” Trương Úy trừng mắt nhìn tàng lá như mây, thử giải thích tâm tình: “Không vui nhưng lại lo lắng sẽ khiến Nam Phù giận, cảm giác cứ trống trải thế nào ấy. Người cũng biết muội ấy xinh đẹp, tính nết ôn hòa, đối với ta rất tốt. Vốn ta cho rằng muội ấy đối xử với ta thế cũng là tốt lắm rồi, nhưng lúc đó đột nhiên muốn được thêm. Người hiểu không, không chỉ hi vọng người đó đối tốt với mình mà muốn nhiều hơn.”

Đến lượt Đường Mật thở dài: “Biết chứ, có người như thế, dù người đó đối tốt với ta, ta cũng vẫn muốn được thêm gì đó..”

“Đúng là cảm giác đó, càng được đối tốt thì người lại càng không thỏa mãn, muốn nhận được thêm nhưng không thể nói rõ là thêm cái gì.” Bạch Chỉ Vi vẫn im lặng chột lên tiếng, ngữ khí khe khẽ, tựa hồ không muốn dự phần đàm thoại, mà tự nói lên tâm tình.

Ba thiếu niên đều bị tâm sự tràn lấp, không tài nào mở miệng được nữa.

Nửa đêm, Đường Mật tỉnh dậy, định xoay người cho dễ nằm, vô tình phát hiện quầng sáng trung tâm Trầm Địch lấp lóe. Nó biết là dấu hiệu Trầm Địch bị công kích, bèn nhảy vọt lên nhìn quanh.

Chung quanh tối om, không hề có dã thú hay gì đó đang đến gần, nó lấy làm nghi hoặc, nhìn sáng Trầm Định, viên ngọc lại sáng ổn định, không hề có dấu hiệu lấp lóe.

Nó dụi mắt, thầm nhủ phải chăng mình mới ngủ dậy hoa mắt? Quan sát Trầm Định thật kỹ rồi nó mới đứng dậy đi ra.

Đường Mật không dám đi xa quá, cũng may gốc si nó nghỉ chân rất lớn, nó vòng ra phía sau, vén áo định cởi thắt lưng thì chợt thấy không tự tại, hình như đang bị nhìn lén, vội dừng tay nhìn quanh mà không phát hiện được gì.

Nó biết cảm giác của mình sắc bén hơn người thường, đoán rằng có gì đó đang lén quan sát mình, tuy không hiểu ý đồ thế nào nhưng khẳng định sẽ nhân lúc nó bất phòng mà đến gần. Lẽ nào con khi đó quay lại? Nó ngồi luôn xuống đất, tựa vào gốc cây, giả bộ ngủ say.

Một lúc sau vẫn không có động tĩnh, nó nheo mắt, hoài nghi mình ảo giác, chợt cảm giác rễ cây si đang động đậy, liếc nhìn thì hai cọng rễ gần mình nhất đang lạng lẽ vương tới. Một cọng lén thò vào vạt áo, bám lấy chân nó từ từ lần xuống, cọng còn lại thò lên ngực, lách qua áo định chọc vào trong.

"A, dâm thụ!" Nó chụp lấy một cọng rễ, nhảy lên kêu to.

Hai cọng rễ bị Đường Mật chế trụ liền uốn cong như thân rắn, tiếp đó mười cọng khác từ bốn phương tám hướng lao tới. Đường Mật vội buông ra, dựa vào thân pháp linh hoạt Ma La vũ tránh né.

Nó vừa tránh vừa gọi to: "Đầu to, Chỉ Vi, dậy mau, đánh chết gốc dâm thụ này."

Trương Úy và Bạch Chỉ Vi vùng dậy, bên ngoài quầng sáng của Trầm Định, mấy chục cọng rễ đang lắc lư nhe nanh múa vuốt, giọng Đường Mật

từ phía sau gốc cây vọng ra.

Cả hai không hiểu ‘dâm thụ’ là gì nhưng biết là gặp phải thụ yêu. Trương Úy cầm Trầm Địch, xách kiếm cùng Bạch Chỉ Vi lao ra sau gốc cây. Đường Mật đang chật vật ứng phó với hơn mười cọng rễ công kích, thấy một cọng nhân lúc nó không tránh kịp quấn lấy chân phải, Bạch Chỉ Vi liền động tâm niệm, Vụ Ẩn vút khỏi tay xạ vào cọng rễ, cắt làm đôi.

Bạch Chỉ Vi không ngờ trong lúc nguy cấp lại phát huy Ngự kiếm thuật đến mức đó, thuận theo cảm giác lúc trước, ngưng khí vào lòng tay vung lên, Vụ Ẩn ở cách đó sáu, bảy thước vút lên uốn lượn trên không, cắt đứt mấy cọng rễ nữa.

Thấy cọng rễ bị cắt đứt, Đường Mật nhân cơ hội nhảy ào vòng sáng của Trầm Địch. Mớ rễ đang ập tới sợ Trầm Địch, không dám phát động công kích, chỉ thò tới thăm dò, chạm vào vầng sáng là rút lại ngay.

Nó đứng vào quầng sáng thở hồng hộc, nhìn thấy trên thân cây có hai vết sứt như hai con mắt liền tức giận chỉ vào măng to: “Đồ dâm thụ, chán sống rồi hả.”

Đoạn nó giục Trương Úy và Bạch Chỉ Vi: “Mau lên, giết yêu vật mau.” Nói đoạn mặt nó thoáng nét thống khổ.

Trương Úy lo lắng: “Đường Mật, có thụ thương không?”

Đường Mật gập người xuống, cố lắc đầu: “Không sao, chúng ta mau hạ yêu vật này. Mau, mau lên.”

Trương Úy thấy Đường Mật đau đớn, hỏi với giọng quan tâm hơn: “Thật không sao chứ? Đau bụng hả?”

Đường Mật ngẩng lên nghiến răng đáp: “Xử lý yêu vật đi, mau lên.”

Trương Úy chưa bao giờ thấy nó hung hãn thế, tuốt kiếm ra, cầm Trầm Địch bảo: “Được, người cố chịu một chút, xử lý yêu vật xong sẽ giúp người trị thương.”

Bạch Chỉ Vi cũng thu lại Vụ Ân, nói với Đường Mật: “Ân nhẫn chút đi, yêu vật này lợi hại lắm.”

Đường Mật nhìn theo hướng Bạch Chỉ Vi nói. Hóa ra mấy cọng rễ bị chặt đứt đã mọc ra rễ mới, múa tí trên không như râu bạch tuộc.

“Thế này không được, khi nó quyết định tấn công Trầm Địch thì chúng ta sẽ bị động.” Đường Mật nhẫn nại: “Chỉ Vi, người cùng đầu to tấn công thân cây.”

Cbv nhìn mấy chụm nhánh rễ đang múa tí bên ngoài văng sáng, thoáng cân nhắc rồi bảo Trương Úy: “Đầu to, ra khỏi vòng bảo vệ của Trầm Địch, chúng ta lại phải đối phó với mớ rễ, chi bằng cứ ở đây tấn công thân cây.”

Trương Úy ngượng ngùng: “Nhưng pháp thuật và Ngự kiếm thuật của ta đều kém.”

“Không sao, để ta.” Bạch Chỉ Vi được sức mạnh từ lần phát động Ngự kiếm thuật cổ vũ, lòng đầy tự tin, ngưng tụ tâm lực, vận khí lên lòng tay, Vụ Ân lại xẹt ra.

Vụ Ân khí thế như cầu vồng xuyên qua mớ rễ, lao vào thân cây. Sát na sau, mọi cọng rễ từ bốn phương tám hướng như nước triều tràn về ngăn Vụ Ân, hòng chặn lại thế công. Nhưng không hiểu thanh kiếm lấy đâu ra sức mạnh, chặt đứt tất cả, cắm vào thân cây.

Nhát kiếm này quả thật thấy thần giết thần, thấy phật giết phật.

Đường Mật vốn định lớn tiếng khen hay, chợt thấy gương mặt Bạch Chỉ Vi tràn ngập hưng phấn, chợt lòng nó thoáng lo lắng. sức mạnh như thế,

kiếm đồng ở tuổi này có được ư? Không hiểu nó có lo hã không.

Bạch Chỉ Vi đắc thủ, cổ tay lại vặn, định điều khiển Vụ Ân khoét một lỗ lớn, tạo thành vết thương trí mạng với thụ yêu.

Ngay khi tâm lực và nội lực đồng thời phát động, Bạch Chỉ Vi chợt có cảm giác khác lạ, tựa hồ ngưng trệ trong sát na, sức mạnh không thể tiếp tục dâng lên. Rồi cô mơ hồ cảm giác được một làn ngoại lực từ lòng tay khổng chế Vụ Ân tràn vào thân thể, bổ sung sức mạnh khiến cô tiếp tục phát động công kích.

Sức mạnh của kiếm hồn truyền vào chưởng? Ý nghĩa thoáng lướt qua óc cô.

Không để cô kịp nghĩ ngợi, Vụ Ân bị hơn mười sợi rễ quán lấy thật chặt, thụ yêu cố rút kiếm ra. Bạch Chỉ Vi biết nhất kiếm lúc trước chưa tạo thành vết thương trí mạng, tất nhân lúc kiếm còn cắm trên thân cây mà làm loang vết thương, thành thử không còn lẫn lẫn sức mạnh từ đâu mà có nữa, thuận theo làn đại lực, khẽ phất tay trái, thao túng Vụ Ân chém mạnh xuống.

Nhất kiếm này ngập xuống đất, chém vào bộ rễ của thụ yêu, thụ yêu rống lên chói tai, dịch thể màu lục sẫm phun ra.

Từng bị dính phải chất nhầy của Xích phong tứ dực xà phun ra, Đường Mật biết nhược điểm của Trầm Dịch là không chống được dịch thể, nhìn dịch thể phun ra như suối, ý nghĩ đầu tiên dấy lên là không để dính vào mình, vội kêu to: “Cẩn thận, tránh mau.”

Nhưng đã muộn, dịch thể màu lục dính lên kiếm, lên mặt ba đũa như mưa, Đường Mật định đưa tay lên lau, song không tài nào nhấc tay lên được, dịch thể kỳ quái đó khiến tay nó cứng đờ.

Bạch Chỉ Vi đứng đầu tiên nên toàn thân ướt đẫm, không thể động đậy. Cô thấy thụ yêu chưa chết hẳn, liền quát Trương Úy: “Đầu to, còn động đậy được không, được thì chích ta một kiếm, cơn tê cứng trên mình ta sẽ tan.”

Trương Úy đứng sau lưng nó, không bị phun trúng nhiều, chặt vật giơ tay phải cầm kiếm lên: “Được, để ta thử.”

Tay gã từ từ lần đến mũi Trần Phong, lưỡi kiếm cắt sắt như bùn khê vạch lên da, cơn đau từ tay lan lên ngực, cảm giác thân thể cứng đờ tan đi nhanh chóng như nước triều rút.

Cảm giác cứng đờ tan đi, gã cầm kiếm xông ra khỏi quãng sáng bảo vệ của Trần Định, nghênh đón mớ rẽ đang múa loạn trên không. Kiếm pháp của gã xưa nay trầm ổn, lại không biết cách dùng tâm lực ngự kiếm, lúc đối địch thường chịu thiệt thòi nhưng vì Ngân Hồ Tạ Thượng dạy gã mấy tiểu xảo cổ tay khiến kiếm pháp linh hoạt hẳn, lâu này gã cần mẫn luyện tập, giờ đối diện với mớ rẽ cũng không đến nỗi cật lực. Chỉ là gã chém đứt bao nhiêu cọng rẽ thì lại có cọng mới lao tới, gần như vô cùng vô tận.

Giằng co một lúc, gã nóng lòng tăng tốc kiếm chiêu, định thoát khỏi mớ rẽ để tấn công thân cây. Đường Mật ở ngoài, thấy kiếm pháp của gã tăng tốc thì không còn được như lúc trước, vội gọi: “Đầu to, đừng nóng, thụ yêu đã trọng thương, chẳng phải ngươi có viên Diêu châu bổ sung khí lực sao, cứ đấu đi, thụ yêu sẽ tiêu hao nhanh hơn ngươi.”

Trương Úy liền chậm lại tốc độ xuất kiếm, quay về tiết tấu quen thuộc. Quả nhiên sau hơn trăm chiêu, tốc độ tấn công của mớ rẽ chậm lại, gã nhắm thời cơ, chém đứt mấy cọng liền, nhảy bật lên chém mạnh vào thân cây.

Trần Phong vốn là trọng kiếm, chém xuống cực mạnh, ngập sâu gần nửa thân cây. Lần này vì dịch thể màu lục đã chảy hết, chỉ có vài giọt dính vào thân kiếm, Trương Úy tiếp tục tăng lực, tung ra nhát kiếm trí mệnh.

Gốc cổ thụ chừng mười người ôm rung lên dữ dội, tàng lá rậm rịt nhanh chóng vàng úa, lá khô trút ào ào.

Thoáng sau tất cả lại yên tĩnh, cả toán biết rằng thụ yêu đã xong đời.

Trương Úy ngửi thấy mùi thơm lạ từ vết chém trên rễ cây tỏa lên, phát hiện ra vật gì đó đang phát sáng, thò tay móc được một quả cầu tròn màu trắng lớn cỡ cái màn thầu.

“Hình như là quả gì thì phải.” Gã nói, chỉ mới ngửi mùi quả đã hết cảm giác mệt mỏi. Gã hớn hở, biết là lấy được bảo bối, vội đưa cho Đường Mật và Bạch Chỉ Vi ngửi.

Hít xong một hơi, thân thể Đường Mật mềm hẳn, kêu lên vui sướng: “Chà, giải được đau đớn, mau đưa cho Bạch Chỉ Vi.”

Bạch Chỉ Vi ngửi nhưng không thấy tác dụng gì, Đường Mật bảo: “Có phải ngươi bị nặng hơn nên không có tác dụng gì? Ăn thử một tí xem sao.”

Đường Mật bảo Trương Úy cắt một miếng nhỏ ném ra xa. Một lúc sau mùi thơm dụ được một con hươu non đến. Con hươu ăn xong, Trương Úy bảo Đường Mật đợi thêm một lúc thấy không có hiện tượng gì xảy ra mới cắt một miếng nhỏ nhét vào miệng Bạch Chỉ Vi.

Loại quả này rất ngọt, Bạch Chỉ Vi ăn xong, ngũ tạng lục phủ thư thái thông sướng, tứ chi liền có cảm giác, tiếp đó hơi nóng từ bụng dâng lên, cô vận khí hóa giải, dẫn đạo đi khắp kinh mạch, thoáng sau đã thần thanh khí爽, mệt mỏi tan hết.

“Ái chà, thứ này có thể bồi bổ thân thể.” Bạch Chỉ Vi cao hứng: “Chúng ta mau xẻ ra ăn.”

Đường Mật thấy mặt cô hồng nhuận, đoán được loại quả này có công dụng ích khí, vội chia thành ba phần.

Hai đồng bạn chưa kịp phản ứng gì, nó lao vút vào rừng như mũi tên rời dây cung: “Đầu to, đừng lại gần, chốc nữa ta quay lại.”

Bạch Chỉ Vi hiểu ngay, mím môi không nói gì. Trương Úy vò đầu bứt tai, nhìn theo hướng Đường Mật vừa đi: “Đường Mật, người định làm gì, cẩn thận dã thú, ta đi cùng được không?”

oOo

Sáng sớm, Đường Mật bị tiếng kêu chí chóe đánh thức, ngẩng dậy nhìn, hóa ra bên ngoài vầng sáng của Trầm Định, con khỉ màu lục đang kêu la, chỉ vào Vị Sương.

“Thật ra người định làm gì?” Đường Mật hỏi. Nó có cảm giác con khỉ định nói gì đó với mình.

Con khỉ chỉ vào khu rừng sau lưng, lại chỉ chỉ vào Vị Sương, chí chóe vài tiếng. Bạch Chỉ Vi hỏi: “Có phải người muốn vào rừng?”

“Người thấy ta nói đúng thì gật đầu, được không?” Đường Mật nói.

Con khỉ gật đầu.

“Người biết thanh kiếm của ta, đúng không?”

Con khỉ gật đầu.

“Người cướp kiếm vì muốn ta đi theo?”

Con khỉ lại gật đầu.

Đường Mật hỏi Bạch Chỉ Vi và Trương Úy: “Thế nào, có tin nó không? Chi bằng đi theo xem sao?”

Trương Úy và Bạch Chỉ Vi do ăn quả trong thân thể thụ yêu mà mọi vết thương đều lành lại, mệt mỏi tan biến hết, cũng không còn thấy đói. Trương Úy cân nhắc rồi nói: “Cứ đi thử xem, chưa biết chừng là việc trọng yếu. Lần này chúng ta đã để lại ký hiệu dọc đường, chí ít cũng có thể quay về đây.”

Đường Mật muốn lấy lại kiếm, cả ba liền thu dọn sơ qua, theo con khi vào sâu trong rừng.

Ba đưa đi rất lâu, thế núi liên tục cao lên. Bạch Chỉ Vi nói: “Có thể chúng ta đã rời khỏi Vô Vọng phong.”

Đường Mật biết trong mười hai đỉnh núi của Thục Sơn, kiếm đồng chỉ được đến bốn ngọn có tam tông và chưởng môn ở, vốn được bố trí kết giới bảo vệ, rời khỏi dãy bậc đá càng xa, càng không an toàn. Nó đang do dự có nên đi tiếp không, con khi chợt chỉ vào một động khâu nhỏ xíu đằng xa kêu lên.

“Người muốn bọn ta đến đó?” Đường Mật hỏi.

Con khi gật đầu, tăng tốc.

Ba đưa đến vách đá, con khi tìm một sợi dây leo khô, ra hiệu cho cả ba bám vào leo xuống. Ba đưa theo nó đến động khâu, phát giác chỉ từng người bò vào được, càng vào không gian càng rộng, không lâu sau, cả ba có thể đứng dậy.

Trong động tối om, con khi đi trước liên tục ngoái lại nhìn, trong bóng tối mắt nó phát ra lam quang lấp lánh, như hai đốm quỷ hỏa bay trên không.

Đường Mật bất an, nắm chắc tay đồng bạn đi sau, hơi ẩm ớn định truyền lên, Trương Úy bảo: “Sợ bóng tối thì đốt lửa lên.”

“Đợi một chút, không biết còn đi bao xa, chỉ sợ lửa không cháy được lâu.” Đường Mật đáp.

Con khi đi thêm một đoạn, kêu chí chóa hai tiếng rồi đứng im, tiếng đá cọ vào nhau càn cạch vang lên, tia lửa lóe sáng, hóa ra nó đang đánh lửa.

Đĩa đèn dầu được đốt lên, ngọn lửa vàng cam lặng lẽ cháy trong bóng tối. Con khi cần đèn chạy nhanh, thoáng sau mấy chục đĩa đèn khảm trên vách động đều được thắp sáng. Ba đưa nhìn rõ chung quanh, té ra đã tới chính giữa một động huyệt lớn.

Động huyệt này lớn ngang với Ngự Kiếm đường, tứ phía là nham thạch đỏ rực bóng loáng. Con khi chỉ lên vách động kêu vang, Đường Mật nhìn theo, hóa ra trên đó vẽ đầy hình người nhỏ xíu đang giao đấu.

Ba đưa đến trước bức tường đá, những hình người không phải được vẽ mà được khắc bằng vật sắc. Đường Mật nhìn một lúc, chỉ vào một hình người thốt lên kinh ngạc: “Người này dùng Hồi Phong kiếm pháp của Thực Sơn chúng ta.” Đoạn nó chỉ vào người đang giao đấu: “Mỗi chiêu của người này đều để phá giải Hồi Phong kiếm pháp.”

Câu nói của nó không lớn nhưng Bạch Chỉ Vi và Trương Úy đều chấn động, nhìn lên vách động, những hình người nhấp nháy quỷ dị mạc trắc trên đó dưới ánh lửa như có sinh mệnh.

THỰC SƠN THIẾU NIÊN

Hạ Sinh

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 71

Cho Ta Lỡ Nè Để Chui Xuống

Ba đứa đối diện vách đá, ngưng thần nhìn hồi lâu. Bạch Chỉ Vi lên tiếng: “Đường Mật, ta thấy không hẳn như người nói.”

“Ý người là bích họa này không hẳn để hóa giải võ công của Thực Sơn chúng ta?” Đường Mật hỏi. Nó nhìn lên bích họa, mấy hình người này rõ ràng cứ một hình xuất ra một chiêu Hồi Phong kiếm pháp, hình kia liền hóa giải.

“Ừ, nếu một đối một thì những hình này đúng là phá giải Hồi Phong kiếm pháp.” Bạch Chỉ Vi gật đầu: “Nhưng nếu xem thành chuỗi thì sao?” Cô bước lên chỉ vào hình người đầu tiên: “Người xem chiêu Hồi Phong kiếm pháp này xuất thủ, hạ bàn trống trơn, đúng không? Đối thủ phát hiện ra sẽ tránh đi, tấn công vào hạ bàn.” Rồi cô chỉ vào nhóm hình thứ hai: “Đây là chiêu thứ hai của chúng ta, nếu xâu chuỗi lại sẽ vừa vận phá giải chiêu của đối thủ, đồng thời chiếm luôn tiên cơ. Đầu to, người và Đường Mật cứ so tài đi.”

Trương Úy theo hình vẽ xuất ra chiêu đầu Hồi Phong kiếm pháp, Đường Mật trả đòn theo hình vẽ ứng đối, gã xuất chiêu thứ hai thì quả nhiên hóa giải đòn tấn công của nó, nó lại theo hình thứ hai trả đòn, vừa hay hóa giải chiêu của Trương Úy, gã lại xuất chiêu thứ ba... Cứ thế hình thành một trận đấu liên tục.

Đường Mật thu kiếm, chợt tỉnh ngộ: “Tức là hai pho kiếm pháp này khắc chế nhau chứ không phải pho này hóa giải pho kia.”

“Ta nghĩ vậy nhưng không hiểu vì sao lại có người vẽ thứ này ở đây?”
Bạch Chỉ Vi nói đoạn, khẽ phất qua vết khắc trên thạch bích, lăm bẫm:
“Chẳng lẽ có người thấy hai pho kiếm pháp này được thi triển ở đây, nên vẽ lại?”

Đường Mật đến gần quan sát kỹ, ở cự ly rất gần mới nhận ra hình người sử dụng Hồi Phong kiếm pháp và hình kia là hai loại vết khắc khác nhau. Vết khắc của nhóm hình trước sâu mà thô, nhóm sau khắc nông hơn, mỗi nét đều do hai vạch cực nhỏ tạo thành. Vết khắc kỳ dị này khiến nó cả kinh, rút Vĩ Sương ra khẽ vạch một đường, thạch bích lập tức xuất hiện vết khắc tương tự.

Đường Mật khẽ kêu lên: “Lẽ nào do Vĩ Sương khắc thành.”

Bạch Chỉ Vi quan sát thật kỹ Vĩ Sương: “Hóa ra lưỡi kiếm có rãnh nhỏ, chà trách vết khắc lại thành hai đường.”

Đường Mật đáp: “Lúc tu luyện Vĩ Sương ở nước Sở, đại sư đúc kiếm từng bảo ta rằng Vĩ Sương là cây kiếm nhỏ bé nên để bổ sung cho nhược điểm lực sát thương không đủ, người đúc kiếm năm xưa đã khắc thêm một rãnh nhỏ hai bên lưỡi kiếm, lúc đâm vào thân thể sẽ khiến huyết dịch chảy ra nhanh hơn. Kỹ thuật tạo rãnh này đã thất truyền, lúc thấy Vĩ Sương, đại sư đúc kiếm số một của nước Sở cũng khen ngợi mãi.”

“Tức là trừ Vĩ Sương trong thiên hạ không còn thanh kiếm nào khác lưu lại được vết thể này?” Bạch Chỉ Vi hỏi.

“Chỉ là không biết do thanh Vĩ Sương nào tạo thành.” Đường Mật theo ý thức lại sờ lên cái lược tinh thiết.

Bạch Chỉ Vi ngăn người, hiểu ý bạn, lắc đầu đáp: “Không, không phải Vinh An công chúa Hoa Anh, bà ta không biết võ công.”

“Sao người biết?”

“Người quên rồi hả, bà ta đến nước Sở làm hoàng hậu nên thực tế ta cũng thuộc dòng dõi máu mủ của bà ta.” Bạch Chỉ Vi thở dài: “Nghe nói Ma vương chết chưa lâu thì bà ta cũng bị ban tử tội. Nhưng chân tướng thế nào chỉ người trong cuộc năm đó mới biết, mẫu thân ta bảo có lẽ Sở vương năm đó làm vậy vì muốn thể hiện cho ba nước kia thấy mình không quan hệ gì đến Ma vương. Nhưng nếu thế thì thật bi đát. Lúc bé ta đã đọc qua bài phú Sở vương tả bà ta, từng cho rằng một nam tử dùng những lời lẽ đẹp như thế để tả một nữ tử, nhất định rất yêu bà ta.”

Đường Mật thoáng buồn, chợt nhớ ra một vấn đề: “Nhưng cung chủ đời thứ nhất Xích Ngọc cung không phải Hoa Anh ư? Không biết võ công thì phục chúng thế nào?”

“Đúng, lúc ở Ma cung, ta nghe nói bà ta là cung chủ đời thứ nhất cũng rất kinh ngạc, nhưng sau mới nghĩ ra, cung chủ không cần thiết phải biết võ công, đúng không?”

“Có lẽ bà ta biết võ công nhưng người khác không biết chuyện này.”

“Đương nhiên có khả năng này. Nhưng sách vở nói rằng bà ta tiên thiên bất túc, không thể luyện võ, lúc vào Sở cung rồi, còn lưu lại rất nhiều ghi chép khám bệnh.” Bạch Chỉ Vi cảm thán: “Bà ta và Ma vương là tỷ muội song sinh, một người võ công tuyệt thế, người còn lại bệnh tật liên miên.”

Thấy hai đồng bạn lạc đề, Đường Mật vội quay lại chủ đề chính: “Người khắc những hình đối quyết với Hồi Phong kiếm pháp có thể là Ma vương? Còn người khắc Hồi Phong kiếm pháp là Đọa Thiên đại nhân?”

“Ta nghĩ thế.” Bạch Chỉ Vi nói đoạn, nhớ ra Trương Úy không nói năng gì này giờ: “Đầu to, người nghĩ thế nào?”

Trương Úy không đáp, hai cô bé quay lại. Gã đang nhìn bức họa đến si ngốc.

Đường Mật kéo tay áo gã: “Đầu to, người thấy thế nào, người đang đoán vì sao Ma vương và Đọa Thiên đại nhân tởm ở đây mà lại lãng phí thời gian khắc hình hả?”

Trương Úy tỉnh lại, ngẫm nghĩ rất lung rồi mới nói: “Ta không rõ.”

Đường Mật và Bạch Chỉ Vi biết trước gã trả lời như thế, cùng mỉm cười. Bạch Chỉ Vi bảo: “Đại khái đây là một cách tởm giữa họ.”

Hai cô gần như cùng nhận định rằng đây là chốn Ma vương và Đọa Thiên tử tởm võ công thì Trương Úy chỉ vào hình người do Ma vương khắc, bảo: “Nếu người khắc hình này ở cạnh ta, ta cũng có thể sáng tạo được một pho võ công.”

Hai cô cùng ngẩn ra, không hiểu ánh mắt si dại của gã có ý gì.

Trương Úy quan sát bức bức họa, tiếp tục giải thích: “Chiêu đầu tiên của Hồi Phong kiếm pháp chỉ là tùy tiện xuất ra một kiếm. Nếu ta cũng xuất ra một kiếm như thế, người khắc hình này tất sẽ không chỉ xuất ra một kiếm như hình vẽ, mà sẽ bức ta suy nghĩ làm thế nào phá giải chiêu thức của người đó rồi phản kích, vì thế ta xuất chiêu thứ hai. Cứ như vậy, nếu có người đó, chẳng phải ta sẽ từ một chiêu mà sáng tạo ra một pho võ công sao?”

Hai cô tuy thông tuệ nhưng lúc suy ngẫm về Hồi Phong kiếm pháp vẫn theo những lối mòn có sẵn, giờ nghe Trương Úy nói mới biết còn có góc độ khác.

Đường Mật hỏi: “Người muốn nói là Ma vương và Đọa Thiên không phải tỷ thí võ công mà cùng sáng tạo võ công ở đây?”

Trương Úy ngẫm nghĩ hồi lâu: “Ta không dám khẳng định chuyện đó nhưng ta cho rằng khi xem những hình người này liền nhận ra khác biệt giữa mình và người khác.” Đoạn gã rút kiếm ra vừa minh họa vừa nói: “Người xem, nếu có người công một kiếm thế này xuống hạ bàn, ta sẽ cho rằng gạt thế này mới là tốt nhất, đồng thời còn khả năng trả đòn. Nhưng người trên hình lại đâm chéo một kiếm, vì người đó nhìn thấy sơ hở ở đây, còn ta không nhận ra. Vậy hiện tại nếu ta nghĩ được ở đây có sơ hở thì ta sẽ vá lại thế này, nhưng người đó lại tấn công thế này, dùng thế công thay thủ.”

Đường Mật và Bạch Chỉ Vi thuận theo cách nghĩ của Trương Úy quan sát hình vẽ, không coi đó là hai pho kiếm pháp mà là hai cao thủ đang ngẫm nghĩ cách sáng tạo ra những chiêu số cao minh. Một lúc sao, cả hai dần nhập mê, quên cả suy đoán xem từ thời nào, ở động huyết nằm sâu trong Thục Sơn này từng có hai con người tuyệt thế, vì mục đích nào đó, khắc ra những hình này.

Tuy cả ba đều thông thuộc pho kiếm pháp cơ sở nhất của Thục Sơn nhưng chưa từng thẩm thấu từ góc độ lạ lùng thế này. Bất tri bất giác, cả ba quan sát cả canh giờ, Đường Mật mới thở một hơi dài, lúc lắc cái cổ cứng đơ: “Hóa ra võ đạo lại ảo diệu vô cùng như thế.”

“Đúng, xem những hình vẽ này, đầu óc đột nhiên sáng láng hẳn.”
Trương Úy phụ họa.

“A, đây là... Hoa Anh.” Bạch Chỉ Vi chỉ vào một vết khắc rất nhỏ, khẽ kêu lên.

Đường Mật nhìn vào, thấy một hàng chữ cực nhỏ, khẽ đọc: “Tháng Ba năm Tân Sửu, Anh và Lãm đi chơi Thục Sơn cùng sáng tác.”

Dứt lời, nó nhìn Bạch Chỉ Vi đầy hoang mang, hỏi: “Chỉ Vi, danh húy của Đọa Thiên đại nhân là gì?”

Bạch Chỉ Vi đọc hàng chữ xong, chợt nảy ra ý niệm có lẽ vĩnh viễn không ai biết việc xảy ra năm xưa. Chân tướng kỳ thật đã bị khói bụi trăm năm nay lấp kín, thứ cô nhìn thấy chỉ là bóng dáng của nhân vật phong vân ấy để lại cho hậu nhân suy đoán.

Chợt cô lấy làm kinh ngạc, khẽ hé môi thốt lên: “Vương Lãm, danh húy của đại nhân là Vương Lãm.”

Khi ba đưa ra khỏi sơn động, quay lại vách đá, nhận ra mặt trời đã lên quá đỉnh đầu, hóa ra cả ba ở trong động cả buổi sáng.

Trương Úy chợt nghĩ đến một việc: “Động khẩu nhỏ thế này, người thành niên không thể chui vào được.”

Bạch Chỉ Vi tính toán thời gian: “Ừ, lúc khắc những hình này, họ không lớn hơn chúng ta, Hoa Tuyền còn chưa kế thừa vương vị.”

Đường Mật nhớ đến những nhân vật năm xưa, lòng sinh cảm khái: “Không hiểu Ma vương Hoa Tuyền và Đọa Thiên vương lẫm là những thiếu niên thế nào nhỉ?”

Cả ba không nói gì, lặng lẽ đứng trên vách đá cheo leo nghe gió núi quất lên mặt, thổi tung tà áo.

Chợt con khỉ đứng trên vai Đường Mật kêu to chỉ lên không. Cả ba ngẩng nhìn, thấy một đạo quang hoa vút ngang trời lướt đến gần. Là ban ngày nên ánh sáng không rõ ràng, Đường Mật nheo mắt nhìn theo bóng dáng tan vào rừng cây, hỏi: “Gì thế nhỉ?”

“Có phải ai đó đang ngự kiếm phi hành?” Trương Úy hỏi.

Đường Mật tuy đã hai lần ngự kiểm phi hành nhưng chưa từng thấy cảnh này từ dưới đất: “Ngự kiểm phi hành nhìn từ dưới đất chỉ thấy một tia sáng, có lần ta thấy vào ban đêm lại tưởng là sao băng.”

“Có thể ngự kiểm phi hành đều là cao thủ của cao thủ, không hiểu làm gì ở đây?” Bạch Chi Vi nghi hoặc: “Chúng ta có nên đến xem không?”

Làn sáng đáp xuống cách chỗ ba thiếu niên không xa, Đường Mật tuy hiểu kỳ nhưng do dự, càng đi vào sâu trong núi càng khó trở ra. Nó nhớ đến con khỉ trên vai tuy nhỏ xíu nhưng có thể là dị thú đã sống hơn trăm năm, có lẽ năm xưa từng thấy Hoa Anh và Vương Lãm khắc hình trong động nên nhận ra Vị Sương, bèn xoay sang hỏi: “Nếu bọn ta đi tiếp vào trong núi, người có đưa về đây bậc đá được không?”

Con khỉ đảo cặp mắt đen, gật đầu coi như đồng ý.

Đường Mật thấy nó chịu hợp tác, cho rằng đi xem cũng chả sao, bèn nói với Trương Úy và Bạch Chi Vi: “Chúng ta về bây giờ cũng không kịp học buổi chiều, chi bằng đi xem thử ai đến Thục Sơn này, thế nào?”

Bạch Chi Vi không có ý kiểm, Trương Úy tuy hơn do dự nhưng thấy hai đồng bạn đều muốn đi, nên không đành lòng cự hững: “Cứ đi thử đã, đường dễ đi thì tính tiếp, ta sợ chúng ta không về đêm quan, hôm nay còn không xuất hiện thì Ngự Kiểm đường sẽ nóng lòng.”

Đường Mật thấy cũng đúng: “Được, qua xem sao, khó thì quay lại.”

Cả ba chui vào rừng, chặt bỏ gai bụi chặn đường, đi về phía ánh sáng hạ xuống. Quả thụ yêu có tác dụng rất lớn với thân thể, cả ba đều tràn trề tinh lực, cước bộ khinh khoái, tuy con đường này khó đi hơn con đường lúc trước nhiều nhưng đi một lúc mà vẫn không mệt mỏi.

Nhưng không được bao lâu, cây gai bụi trước mặt dày đặc như tấm màn, chặt được lớp này lại đến lớp khác. Đường Mật bảo: “Khó đi quá, chi bằng

quay về.” Nhưng con khi trên vai nó cứ chỉ tới phía trước kêu lên liên hồi, nó biết có nguyên do nào đó nên bảo Trương Úy: “Người chém thêm hai nhát xem sao.”

Trương Úy y lời chém liên bốn, năm nhát, một tia sáng xuyên qua bụi gai bị chém chiếu vào trong rừng, cả ba gạt cây lá nhìn vào. Hóa ra khu rừng đã hết, dưới chân họ là một hiệp cốc dài và hẹp.

Hiệp cốc thoáng nhìn rất kỳ dị, từ trên cao nhìn xuống, dưới cốc dày đặc sương đen, hai bên không hề mọc cây cỏ nhưng dưới đáy, thông qua màn sương mờ mờ thấy được cây cối um tùm. Gió núi lùa qua, màn sương đen lay động, cây cối rung rinh, yêu dị phi thường.

Mùi tanh được gió núi thổi tới, Bạch Chỉ Vi bịt mũi: “Hắc vụ có thể có độc, đừng đến gần.”

Đường Mật thấy mùi vị ấy khiến người ta buồn nôn, liền gật đầu đồng ý đi khỏi, chợt tiếng thú gầm từ sơn cốc vọng lên chói tai, khiến cả ba rúng động.

“Tựa hồ là tiếng gầm tối qua, hồ hả?” Đường Mật hỏi.

“Cũng giống tiếng hổ gầm, chỉ là hổ thì lấy đâu ra uy lực đấy, thanh âm không thể vọng xa như thế.” Trương Úy đáp.

“Lẽ nào người ngự kiếm phi hành đó đến hiệp cốc này?” Bạch Chỉ Vi nghi hoặc

Cả ba đang do dự có nên đến gần hơn không thì hắc vụ từ dưới cốc cuộn cuộn, một người ngự kiếm phi hành rời sơn cốc bay lên trời.

Cả ba thông qua khe bụi gai, nhìn rõ diện mạo người đó, ngẩn ra hồi lâu nhìn theo làn sáng trắng tan biến trên không.

Hồi lâu, Trương Úy mới do dự cất tiếng: “Đây là Mục điện giám phải không?”

“Ta thấy ông ta.” Bạch Chỉ Vi khẳng định.

Đường Mật nhìn rõ dung mạo người đó, trong lòng dâng lên vô số mảnh hồi ức: tờ giấy úa vàng ghi lại cừu hận ở Mục gia, giấy ghi lại những lần Mục Hiến mượn sách ở Tàng thư các, thậm chí cả Thi vương bị ai đó cố ý sắp đặt ở địa cung đợi giết Mục Hoảng, cả sơn cốc yêu dị này nữa, tất cả chỉ còn thiếu một chút là xâu chuỗi lại được với nhau. Nó nhắm mắt, cảm giác hơi lạnh từ từ lan trong thân thể, không biết nên nói gì.

Trương Úy thấy sắc mặt Đường Mật không ổn, lo lắng hỏi: “Đường Mật, người không khỏe hả?”

“Không phải, ta đang nghĩ, Mục điện giám đến đây làm gì? Theo lý, chúng ta nên xuống xem nhưng ta thấy sơn cốc này không an toàn, chúng ta không nên mạo hiểm xuống đó.” Đường Mật nhú mày, quay người đi về.

Bạch Chỉ Vi cũng cho rằng sự tình không đơn giản, thấy Đường Mật như vậy liền đuổi theo: “Người có thấy Mục điện giám không ổn không?”

Đường Mật gật đầu: “Người thấy Mục điện giám thế nào?”

“Về cảm giác ông ta rất nghiêm túc, không để ai thân cận, Nhưng ông ta lại toàn tâm toàn ý bảo vệ Ngự Kiếm đường.” Bạch Chỉ Vi hỏi ngược: “Trước đây chả phải người cho rằng ông ta tín nhiệm được sao?”

Đường Mật chưa đáp, Trương Úy đuổi kịp đã nói: “Không thể hoài nghi điện giám chỉ vì điện giám từ sơn cốc đi ra.”

“Đúng thế nhưng ta vẫn thấy nên lưu tâm, dù thế nào, sơn cốc đó cũng không phải chốn tốt lành gì.” Đường Mật đáp.

Cả ba đi thêm một chốc, chợt con khỉ trên vai Đường Mật phát hiện ra điều gì đó, nhảy ngay lên cây ẩn mình. Đường Mật đoán rằng phía trước có chuyện gì đó, dừng lại quan sát. Một chốc sau vang lên tiếng người cùng tiếng bước chân giẫm lên lá khô sột soạt, Mộ Dung Phỉ và Hoàn Lan xuất hiện.

Trương Ủy nhảy căng lên: “Sao lại là các người, lẽ nào đi tìm bọn ta?”

Mộ Dung Phỉ thấy cả ba tuy y phục tươi tắn, toàn thân đầy vết màu lục nhưng mặt mũi hồng nhuận, tinh thần phơi phới, liền thầm thở phào, hỏi với vẻ trách móc: “Đâu chỉ bọn ta đi tìm, đêm qua các người không về, nửa đêm Trinh Lộ tử cũng đi tìm, đến Kiếm tông khiến Hoàn Lan biết được, cho rằng các người đến Áo hải nên đến đó tìm. Hôm nay đường tử bảo mọi điện phán Ngự Kiếm đường đều đi tìm, thật ra sao các người lại đến chỗ này?”

Đường Mật chỉ con khỉ trên cây: “Kia, nó cướp kiếm của ta, hại bọn ta lạc đường vì truy đuổi trong đêm.”

“Sao ban sáng còn không đi ra phía ngoài núi? Bọn ta vừa thấy thụ yêu bị các người giết, thấy cả ký hiệu các người lưu lại trước khi đi vào sâu nên không dám phát tín hiệu triệu tập người, bị người ta nhìn thấy thì khó ăn khó nói. Ba các người võ công không ra sao nhưng lớn mật thì có thừa.” Mộ Dung Phỉ tiếp tục trách.

Đường Mật lại chỉ vào con khỉ: “Nói ra dài lắm, đơn giản lại là nó.”

Hoàn Lan làm mặt lạnh: “Được rồi, còn sống là được rồi.” Nói đoạn móc pháo hoa liên lạc ra, giật ngòi phóng tín hiệu, rồi quay người đi về.

Mộ Dung Phỉ mỉm cười: “Sao các người lại đắc tội với y, lúc tìm các người y nóng lòng lắm, gặp rồi lại làm mặt lạnh.”

“Ai biết được, đúng là trẻ con, không thèm để ý.” Đường Mật lắc đầu.

Mộ Dung Phi nhớ ra, hỏi Bạch Chỉ Vi: “Các người giết thụ yêu đó?”

“Đúng.”

Mộ Dung Phi hơi biến sắc: “Bạch Chỉ Vi, có phải người thấy kiếm lực đột nhiên tăng tiến hẳn?”

Bạch Chỉ Vi nhớ lại cảm giác dị thường tối qua: “Có tăng một chút, hơn nữa ngay lúc có cảm giác sức mạnh không đủ thì từ trên kiếm có sức bùng lại.”

Mộ Dung Phi hơi trầm ngâm: “Ta cũng thấy võ công tăng đột ngột, cảm giác đó như có người kéo người từ chỗ thấp lên vị trí cao chừng từng có, nhìn thấy phong cảnh khác hẳn.”

Bạch Chỉ Vi thoáng đồng cảm: “Có phải vì kiếm hồn của chúng ta được hưởng kiếm hồn chi lực của Đông Ngao?”

“Chắc là vậy.” Mộ Dung Phi lại mỉm cười: “Trận chiến liều mạng đó cũng đáng.”

Đường Mật đi trước, tuy ngoài miệng nói làm lơ Hoàn Lan nhưng khi đuổi kịp vẫn cố rặn cười hỏi: “Xin hỏi đại hiệp là ai chọc giận ngài?”

Hoàn Lan đi cực nhanh, liếc nhìn nó đáp: “Không liên quan đến người.”

“Sao ta càng lúc càng thấy có liên quan đến bọn ta nhỉ?” Đường Mật vội vã bám sát: “Có phải tối qua bọn ta đánh biểu muội của người nên ả đi tìm người tố cáo?”

“Các người đánh Gia Hòa vì sao?” Hoàn Lan dừng bước, trừng mắt hỏi.

Đường Mật cười đáp: “Nổi giận thôi mà. Muốn thử xem Hoàn đại hiệp có để ý đến mấy bằng hữu này không?”

“Nói nhăng, ta nghe rõ những lời Bạch Chỉ Vi nói ở Huyền Thiên các hôm qua.” Hoàn Lan hơi giận, tiếp tục cất bước, vừa đi vừa nói: “Đường Mật, người hay nói dối bậc nhất, ta tin Bạch Chỉ Vi hơn người.”

Đường Mật nhìn theo bóng y, không hiểu mô tê gì, Bạch Chỉ Vi nói gì chọc giận đến vị tiểu phật này.

Đợi Bạch Chỉ Vi đi kịp, Đường Mật kéo cô lại hỏi: “Kẻ độc mồm người trưa qua nói gì với Hoàn Lan ở Huyền Thiên các mà từ trưa hôm qua, y lại không vui.”

Bạch Chỉ Vi tỏ ra oan ức: “Hôm qua ta đi cùng Trương Úy, nói với Hoàn Lan lúc nào?”

Đường Mật hỏi: “Trước lúc học Ngự kiếm thuật có gặp y không?”

“Có, chào hỏi rồi đi ngay.”

“Trước khi gặp y, người nói gì?”

Bạch Chỉ Vi cố nhớ lại: “Hình như ta nói với Trương Úy là ở Thục Sơn, ta với Đường Mật ở Thục Sơn chỉ có người là bằng hữu chân chính, bọn ta có lừa người bao giờ không, cứ từ từ mà suy nghĩ đi.”

Đường Mật tỉnh ngộ: “Chả trách, e rằng đã bị Hoàn Lan nghe. Người ta không vui là đúng, người nói thế thì Hoàn Lan và Mộ Dung Phỉ là gì hả?”

“Tất nhiên cũng là bằng hữu chân chính, lúc đó ta chỉ nói với đầu to như thế, Hoàn Lan đúng là nhỏ nhen.” Bạch Chỉ Vi lắc đầu không vui.

“Chuyện này người không hiểu đâu, thôi kệ, để ta đi hòa giải.” Đường Mật nói đoạn liền đuổi theo Hoàn Lan.

Hoàn Lan vẫn bước đi, giọng nói sau lưng cất lên: “Ta quen một người, người đó là thiên tài nên tu luyện cũng với những người nhiều tuổi hơn

hắn. Vốn những hài tử lớn một chút là không thích chơi với hài tử bé hơn, đừng nói là hài tử ấy còn là thiên tài thông tuệ hơn chúng, nên y luôn tịch mịch.”

Hoàn Lan hơi run lên, không nói gì nhưng bước chân chậm lại.

“Hơn nữa người đó có việc gì cũng giấu trong lòng, thích nghiêm mặt với người khác, không để người khác thích y.” Giọng nói tiếp tục.

Hoàn Lan hơi sững người, nhưng không dừng lại.

“Nhưng ta rất thích y. Vì y không chỉ thông minh, võ công cao lại chân thành, lúc giúp đỡ bằng hữu thì nửa đêm cũng không ngại, biết ta cố ý trêu cũng cố gắng nhẫn nại. Ta chỉ lo không biết nói thế này, người đó có tin không?”

Hoàn Lan chợt mỉm cười, vẫn giữ tốc độ nhưng khẩu khí dịu hẳn: “Người còn phải lo chốc nữa gặp Mục điện giám thì ứng đối thế nào kia.”

Trước đây Đường Mật cho rằng nếu Ngự Kiếm đường có ai không thật sự sợ uy của điện giám Mục Hiến thì nhất định là nó. Nhưng hôm nay, thấy người áo xám thần sắc lẫm liệt đứng giữa các điện phán, đột nhiên nó lại thấy sợ.

Nó biết những lúc thế này chỉ có mình ra mặt là thích hợp nhất, bèn bước lên một bước thi lễ: “Mục điện giám, các vị điện phán, chúng con đã khiến chư vị lo lắng.”

Mục Hiến liếc mấy kiếm đồng sau lưng nó rồi mới hỏi: “Xem ra không ai thụ thương, nói xem là chuyện gì.”

Đường Mật ngẩng lên, đối diện với ánh mắt sắc lẹm của Mục Hiến, nó giật mình, vội cúi nhìn mũi chân: “Hoàng hôn hôm qua, chúng con từ Kiếm tông về Ngự Kiếm đường, dọc đường gặp yêu vật cự viên chặn đường gây

sự, Mật học nghệ bất tinh, bị cự viên cướp mất bội kiếm, chúng con liền đuổi theo vào rừng, tuy cướp lại được kiếm nhưng lạc đường, đành nghỉ lại, đợi đến sáng mới tìm đường về.”

Mộ Dung Trinh Lộ thấy nó nói gặp yêu vật ở dãy bậc đá liền biết nó nói láo, nhưng lấy làm lạ sao hài tử này thông minh như thế mà lại không nhớ ở đó được Đọa Thiên đại nhân bày kết giới bảo vệ, yêu vật và mãnh thú không thể tiến vào ư? Nàng ta đứng sau lưng Mục Hiến, khẽ ho một tiếng nhắc nhở nó.

Đường Mật hiểu ý nhưng đoán rằng Mộ Dung Trinh Lộ không biết cơ mật tối cao của Thục Sơn rằng chuyển thể của Đọa Thiên đã chết, kết giới đã yếu đi. Nhưng nó biết Mục Hiến sẽ tin bảy phần, nó liệu trước rằng Mục Hiến không hi vọng nhiều người biết sự thật, sẽ tạo thành hoảng sợ không cần thiết, nên sẽ nhanh chóng kết thúc thăm vấn.

Quả nhiên Mục Hiến hơi biến sắc, không hỏi gặng: “Vậy hôm nay sao giờ mới về, lẽ nào quên cả cách dựa vào mặt trời phân biệt phương hướng? Các người học cái gì ở Ngự Kiếm đường?”

Đường Mật đã tính trước câu trả lời, vì việc ở trong động liên quan đến Đọa Thiên cùng Ma vương và song sinh muội muội, cộng thêm nó đề phòng Mục Hiến, nên chọn cách bịa ra một câu chuyện: “Thưa điện giám, vì chúng con gặp phải thụ yêu trong khi tìm đường, bị chất nhầy bắn trúng người, không thể động đậy được.”

Mộ Dung Phi đỡ lời: “Thưa điện giám, lúc Phi tìm thấy ba người này thì đều đang bị khốn trong rễ thụ yêu. Phi và Hoàn Lan phải kịch chiến rất lâu mới cứu được.”

Đường Mật không ngờ tuy chưa mớm lời mà Mộ Dung Phi lại phối hợp như vậy, lời y nói ra đáng tin hơn nó nhiều. Tuy ngoài mặt nó không bộc lộ gì nhưng trong lòng hết sức cảm kích.

Hoàn Lan cũng nói: “Thụ yêu đó không dễ đối phó, Lan thấy nó là đối thủ xứng tay.”

Hai đệ tử ưu tú nhất trong lớp tân nhân của Thục Sơn đã nói thế, cả người toán Đường Mật lại ướm dịch thế, dáng vẻ nhếch nhác, Mục Hiến cũng cho rằng không cần hỏi thêm: “Tuy thế nhưng ba các người cũng không phải không mắc lỗi. Hôm nay Ngự Kiếm đường phải dừng học vì các điện phán đi tìm các người, nên phải trừ nửa điểm hạnh kiếm để cảnh cáo các người.”

Đường Mật cúi đầu lén thè lưỡi, thầm thấy may mắn vì chuyện lùm xùm này đã qua, không biến thành một màn hỏi cung, nên cung kính nói: “Vâng, chúng con biết sai, cam nguyện thụ phạt.”

Mục Hiến hơi gật đầu: “Về việc yêu vật vào dãy bậc đá, các người không được nói với ai, tránh lòng người lo lắng. Ta sẽ cùng chưong môn điều tra rõ ràng, được rồi, về Ngự Kiếm đường đi.”

Đợi khi về Ngự Kiếm đường, cả ba mới biết chỉ sau một đêm mình đã thành nhân vật nổi tiếng. Không chỉ những người có quan hệ như Lý Liệt hoặc Sử Thụ mà các kiếm đồng không quen cũng để thăm, chỉ riêng Quân Nam Phù không xuất hiện.

Trương Úy tuy không nói gì nhưng Đường Mật biết ánh mắt gã đang tìm ai đó trong đám đông, đến khi hết náo nhiệt, đáy mắt thiếu niên trầm mặc đó phủ thêm một tầng mất mát.

Nó chợt có cảm giác thiếu niên vui vẻ từng biết sắp biến mất, liền đứng dậy nói: “Ta đi tìm Lý Lý.”

Lý Lý đang thư thái đọc sách trên giường, thấy Đường Mật vào, tỏ ra hơi kinh ngạc: “Nghe nói cả đám vây lấy người, ta đang định chốc nữa bắt người mới đến xem sao thì người tự đến đây.”

Đường Mật ngồi xuống cạnh cô bé: “Chẳng qua muốn gặp người ngay, Lý Lý, việc ta nhớ thế nào rồi?”

“Việc về Quân Nam Phù hử, đơn giản thì có những toàn tin vật vĩnh, muốn tin đặc biệt thì không thể vội.” Lý Lý ném sách đi, tựa người xuống giường: “Ta hiểu kỳ lắm, sao Đường Mật lại hứng thú với Quân Nam Phù.”

Đường Mật cho rằng Lý Lý tuy pha khí chất giang hồ nhưng thẳng tính, ngẫm nghĩ một lúc rồi quyết định nói thật: “Vì ả lừa gạt bằng hữu tốt nhất của ta. Hơn nữa việc này trừ khi ả chính miệng thừa nhận, ta không nghĩ ra cách nào hay hơn.”

Lý Lý hớn hờ hắn, ngồi phắt dậy: “Người muốn nắm lấy nhược điểm, buộc ả thừa nhận, đúng không? Đường Mật, người rất hợp với ta, ta thích người.”

“Đúng rồi, người có biết Lý Liệt không, có thể cho ta đôi chút tin tức về y chẳng?” Đường Mật cười hỏi.

Lý Lý ngoẹo đầu ngẫm nghĩ: “Tin tức kỹ lưỡng thì phải đợi nhưng đơn giản thì ta biết.”

“Ừ, người có lưu ý đến y?”

“Đúng. Ta vốn cho rằng không qua được ngũ đại điện thí, bị tổng khởi Thục Sơn cũng chả sao, trên giang hồ có nhiều loại thực lực, quan hệ rộng cũng tai mắt linh thông, kiến đa thức quảng đều là thực lực. Thành ra ta luôn chú ý đến những thứ hữu dụng.” Lý Lý giải thích.

“Tức là tin tức về Lý Liệt cũng hữu dụng?” Đường Mật hiểu kỳ.

“Đúng, người đến muộn nên không biết, y lên Kiếm tông đúng năm ta đến Thục Sơn. Lúc đó y và Mộ Dung Phi là nhân vật ngang nhau, tuy mới

đi khỏi nhưng được người ta nhắc đến.” Lý Lý tỏ vẻ cảm khái: “Mộ Dung Phi thật ra rất bất hạnh.”

“Sao vậy?”

“Người như y sinh vào thời kỳ khác nhất định một mình một cõi. Tiếc là lúc y đến Ngự Kiếm đường đã có Lý Liệt. Mãi Lý Liệt mới đi, lại mọc ra Hoàn Lan, xưa nay Mộ Dung Phi thật ra chưa từng chân chính phong quang.” Lý Lý tiếc nuối.

Đường Mật cười bảo: “Người không phải là y, sao lại biết y muốn phong quang thế nào?”

“Cũng đúng.” Lý Lý nói xong, nghĩ ra một điểm: “Lý Liệt cũng có điểm kỳ quái. Y đến Kiếm tông rồi không mấy khi tu luyện ở đó, hơn nữa cũng không ai quản, như thế được quyền tự do.”

Đường Mật cho rằng tin này không bình thường, nắm tay Lý Lý hỏi: “Xem ra ta không nhờ nhầm người, Lý Lý, xin nhờ người.”

Giờ pháp thuật hôm sau, cửa Nghĩa Kim điện vừa mở, một lão đầu râu bạc mặc áo màu lam của Thuật tông đi vào, ho hai tiếng rồi nói bằng giọng khàn khàn: “Lão phu họ Hồ, sau này dạy pháp thuật cho các con.”

Âm thanh như chọc vào tai Đường Mật, nghĩ đến gần một năm tới phải nghe giọng nói này, bất chợt nó rụt đầu lại.

Hồ điện phán tiếp lời: “Hôm nay các con học thuật triệu hoán hồn thú. Môn này...” Ông ta lại ho sù sụ, một lúc sao mới nói tiếp: “Dễ lắm, cũng không phải pháp thuật nguy hiểm gì. Trong lòng mỗi người đều có mãnh thú, quan trọng là có khống chế được hay không. Nên không được để hồn thú quá mạnh, tránh bị nó phản chủ. Đây là điểm quan trọng đầu tiên của thuật này.”

Hồ điện phán nói xong, giơ tay trái lên, lại ho sặc sụa: “Tay trái gần tim, dùng tay này triệu hoán hồn thú.”

Chúng kiểm đồng đều mô phỏng động tác của ông ta.

“Ngược với suy đoán của các con, lúc triệu hoán không được sử dụng tâm lực, hoàn toàn không. Các con phải học cách hoàn toàn buông lỏng sức mạnh, nghe rõ không, hoàn toàn buông lỏng.” Khó khăn lắm mới nghe được Hồ điện phán nói liền mạch một câu mà không ho.

Hiện Đường Mật đã quen với việc dễ dàng gọi được tâm lực, giờ phải buông bỏ thì nó không tài nào tìm được cảm giác đó, lại nghe Hồ điện phán nói: “Khi sức mạnh của con tan đi, sẽ có sức mạnh khác hiển hiện, lúc cảm nhận được thì phải thỉnh cầu nó xuất hiện, phải nhớ là thỉnh cầu. Rồi dùng cái tên xuất hiện trong óc gọi nó ra.”

Đường Mật quan sát các kiểm đồng chung quanh, phát giác ngay cả nhóm ‘người cũ’ cũng không dễ dàng gọi được hồn thú. Hồ điện phán ho một lúc rồi nói: “Những kiểm đồng từng gọi được hồn thú giờ không được cũng là bình thường. Vì pháp thuật của các con chưa ổn định, còn nữa, hồn thú cùng trưởng thành với các con, sức mạnh đó cũng biến hóa, cần phải tìm lại.”

Ông ta vừa dứt lời, một nam kiểm đồng nói: “Xích Hồ.” Đường Mật nhìn về hướng âm thanh, hóa là trong nhóm ‘người cũ’, nó vẫn nhớ Đặng Phương từng giới thiệu cho mình, hình như tên Phương Trật Ly.

Phương Trật Ly hô khẽ, lòng tay xuất hiện một quái thú màu đỏ đầu hổ thân ngựa nhỏ xíu, tuy chỉ lớn cỡ bàn tay nhưng hết sức thần khí uy vũ.

Hồ điện phán gật đầu: “Lần này vẫn là Phương Trật Ly làm được đầu tiên, ừ, nếu không phải mắt con không thấy thì sao còn phải ở lại đây.”

Nhìn con thú đầu hổ thân ngựa đó, Đường Mật hâm mộ vô cùng, đoạn thu hồi tâm thần, nhắm mắt thử rũ bỏ sức mạnh. Chợt giọng nói khàn khàn cất lên: “Nữ kiếm đồng kia, mở mắt ra, con định nhắm mắt đối địch hả?”

Đường Mật giật mình mở mắt, thấy ngay ánh mắt Hồ điện phán nhìn mình, vội cười thật ngọt: “Hiếu rồi, hiếu rồi.”

Chỉ là tiếng quát của ông ta khiến nó nhất thời không tìm được manh mối, dù thế nào cũng không nắm bắt được cảm giác hoàn toàn rũ bỏ tâm lực, không khỏi nóng lòng.

Một chốc sau, những ‘người cũ’ từng tu luyện thuật triệu hoán hồn thú như Đặng Phương, Vương Động thay nhau gọi được, nhất thời Nghĩa Kim điện náo nhiệt hẳn. Có lẽ vì hồn thú được gọi đều còn non, chưa chịu khống chế, mà chạy tung tăng khắp nơi như mèo con, cún con, chủ nhân gọi thế nào cũng không quay về. Đại điện bị hơn chục con thú cổ quái kiểu thỏ sáu chân, thần lẫn hai cánh cùng quạ ba chân biết phun lửa phun đầy khói đen chướng khí.

Nhất là con quạ ba chân của Đặng Phương, không chỉ lông đen chân đỏ mà tinh lực cực kỳ thịnh vượng, bay đi bay lại trong đám nữ kiếm đồng chưa gọi được hồn thú, thi thoảng lại phun lửa vào tóc và lông mày khiến các thiếu nữ ré lên, chạy tứ tung tránh né, hoàn toàn quên cả triệu hoán hồn thú của mình.

Hồ điện phán râu tóc bạc phơ, ho sảng sặc trong màn khói bụi, mãi mới ngừng được, quát lên: “Đặng Phương, tưởng quấy nhiễu người khác là qua được đại thí hả, gọi con quạ về.”

Mưu kế bị Hồ điện phán phát giác, Đặng Phương vung tay, gọi con quạ ba chân đang bay lượn giữa các nữ kiếm đồng: “Quay về.” Con quạ liền bay về phía y như mũi tên rời dây cung, dừng lại trên không rồi đáp xuống vai.

Những người khác thấy “lão đại” ngừng tay, đều không dám giở trò, thi nhau gọi hồn thú về. Hồ điện phán liếc các kiếm đồng vừa gây loạn, trầm giọng: “Tuy năm nay các con sẽ thành đối thủ nhưng nếu vì thế mà hy vọng đối thủ của mình kém đi thì đừng phí thời gian ở Ngự Kiếm đường nữa.”

Hồ điện phán ngừng lời, nhìn toàn thể kiếm đồng, nói trịnh trọng: “Thực Sơn, xưa nay chỉ có người biết tôn kính đối thủ.”

Đặng Phương không phục, khẽ nói một câu thật khẽ, cơ hồ chỉ y nghe rõ: “Ma vương cũng đáng cho Đọa Thiên đại nhân tôn kính sao?”

Bộ râu bạc của Hồ điện phán run lên, tựa hồ nghe thấy tiếng Đặng Phương hỏi, nhưng không nhìn ya mà tiếp tục nói với toàn thể kiếm đồng: “Đọa Thiên đại nhân từng nói người được coi là đối thủ hoặc địch nhân đều đáng để tôn kính.” Đoạn ông ta hỏi: “Các con có biết hồn thú của Ma vương là gì không?”

Các kiếm đồng yên tĩnh một chốc, giọng Vương Động vang lên: “Là cự viên cao bằng ba người, lớn như hòn núi.”

Hồ điện phán gật đầu: “Trên chiến trường, Ma vương thường ngồi trên vai cự viên chỉ huy chiến đấu. Đọa Thiên thấy vậy đã nói: hồn thú mạnh như vậy chứng tỏ tâm của người này mạnh đến mức đáng kính. Ta hy vọng các con sau này gặp được kình địch như thế.” Lại một trận ho rồi nói tiếp: “Đặng Phương, trừ một phần điểm hạnh kiếm.”

Sau đôi chút xôn xao, Nghĩa Kim điện bình tĩnh lại, ‘người cũ’ bắt đầu luyện tập cách gọi hồn thú, tân kiếm đồng thử áp dụng thuật triệu hoán hồn thú.

Điện đường rộng lớn yên tĩnh lại, thi thoảng lại có tiếng khẽ hô tên hồn thú vang lên từ nhóm ‘người cũ’ còn bên tân kiếm đồng không hề có động tĩnh gì. Chợt Đường Mật nghe thấy tiếng hô: “Thương Lễ.”

Giọng hô không lớn, chỉ vang trong thoáng chốc. Cơ hồ tất cả đều bị thanh âm đó hấp dẫn ngoạn nhìn, trên tay Trương Úy xuất hiện một con thú nhỏ màu trắng.

“A, ra rồi này. Không then là Trương Úy.” Trang Viên nói xong chạy tới, nhìn một lúc rồi bảo: “Là chó con hả? Trắng muốt, khả ái quá.”

“Không phải, là sư tử non.” Chu Tĩnh nói.

“Trương Úy, hồn thú của người là con gì?” Bạch Chỉ Vi hỏi.

“Ta không rõ, ban nãy đột nhiên cảm giác được sức mạnh, đầu óc bật ra hai chữ Thương Lễ, ta gọi rồi thì nó xuất hiện.” Trương Úy hờn hờ nhìn con thú lông trắng.

“Kỳ lân, đó là kỳ lân non.” Hồ điện phán dứt lời, cả điện đường xôn xao, chúng nhân nhि nhao nhìn Trương Úy với ánh mắt ghanh tị khiến gã ngượng ngùng.

“Kỳ lân tuy tốt nhưng nhược điểm là lớn chậm, sau này con tu luyện không dễ đâu.” Hồ điện phán vỗ vỗ vai gã.

Gã gọi được kỳ lân khiến Đường Mật cũng vui lây, tiếp tục cố gắng rũ bỏ tâm lực, tìm sức mạnh khác. Một lúc sau, nó cảm giác toàn thân rời khỏi thế giới này, như thể một kẻ bàng quan đang nhìn mình, rồi sức mạnh lạ lùng bắt nguồn từ tâm tạng dấy lên, cái tên lướt qua đầu óc, nó vội gọi: “Hành Trì.”

Một con thú hai màu đen trắng chợt xuất hiện trên lòng tay, nó hoan hỉ nhìn, lập tức như bị sét đánh, thầm than: “Thượng đế ời, phật tổ ời, cho con lỗ nẻ để chui xuống, mất mặt quá, sao lại là gấu mèo.”

Nó vội thu tay, định giấu con gấu mèo đi, không ngờ con thú tuy tên Hành Trì nhưng hành động không chậm tí nào, lăn khỏi tay nó, đáp xuống

đất nhìn quanh đầy hiếu kỳ.

“Mau xem hồn thú của Đường Mật.” Trang Viên kêu lên đầu tiên.

Đường Mật vội lùi lại, hận không thể biến mất, Chu Tĩnh lên tiếng: “Trời ạ, là tỳ hưu, thần khí quá này.”

Các kiếm đồng khác cũng xúm tới: “Đúng là tỳ hưu này. Đường Mật, người lợi hại thật.”

“Tỳ hưu, lần đầu ta thấy con sống đấy, đúng là bất phàm.”

Đường Mật không hiểu gì, hoang mang nhìn con thú nhỏ mập mạp, hai hốc mắt đen ngòm, đôi tai đen cùng bốn chân ngắn ngủn đen xì, thậm nhủ: Lẽ nào không phải là gấu mèo?

“Ừ, đúng là tỳ hưu, nghe nói thời thượng cổ, Hoàng Đế đấu với Xi Vưu, đã xua tỳ hưu giao chiến. Đường Mật, khổng chế loại mãnh thú này không dễ đâu.” Hồ điện phán gật đầu nói.

Đường Mật không biết nên cao hứng hay khổ não, cường ngượng ngập nhìn con gấu mèo đang nghênh ngang bò đi bò lại.

Tiếp đó, đại đa số kiếm đồng đều gọi được hồn thú, sau cùng chỉ Bạch Chỉ Vi không gọi được. Xưa nay cô học gì cũng sáng láng, lần này gặp khó khăn, vẫn cố làm mặt lạnh, ra vẻ không để ý.

Trương Úy và Đường Mật cùng cô ra khỏi Nghĩa Kim điện, đợi khi không còn ai, Đường Mật mới hỏi: “Sao thế, ban nãy có gì không ổn à?”

Bạch Chỉ Vi mím môi: “Ta hoàn toàn không thể buông lỏng sức mạnh.”

“Vì sao?” Trương Úy hỏi.

“Vì.” Bạch Chỉ Vi do dự, ngẩng lên nhìn, bắt gặp ánh mắt quan tâm của hai đồng bạn: “Vì chỉ khi cảm giác được sức mạnh, ta mới thấy mình an toàn.”

“À.” Đường Mật nói nhẹ tênh: “Lần tới khi không cảm thấy an toàn thì nghĩ tới hai bạn ta, không phải bạn ta luôn ở bên người sao?”

Bạch Chỉ Vi mỉm cười: “Khi người lấy người ta rồi thì sao? Đầu to cười được đệ nhất mỹ nữ rồi cũng không sẽ không để ý đến bạn ta nữa.”

“Sao cơ, ai bảo ta không để ý đến các người?” Trương Úy không hiểu.

Bạch Chỉ Vi cố ý ra vẻ nghiêm túc: “Người chọn đi, bạn ta hay ả.”

Trương Úy ngẩn người, tỏ vẻ khó xử vì tưởng Bạch Chỉ Vi nói thật, không biết nên nói gì.

Đường Mật vội giải vây: “Đầu to kệ Chỉ Vi, không gọi được hồn thú nên tìm người để trút giận đấy mà.”

Trương Úy cup mắt không nói gì nhưng tận đáy lòng gã sa vào câu đố không lời giải.

Kim Diện La Sát

Vào bữa tối, Đường Mật nghe kiếm đồng ở bàn bên than thở sao Tàng thư các vẫn chưa mở cửa, nó mới nhớ ra còn chưa chỉnh lý xong ở đó nên vội vàng đến, đẩy cửa ra xem, mọi thứ vẫn như hai ngày trước, hình như Chúc Ninh và Âu Dương Vũ chưa từng rời khỏi khung cửa đóng kín. Nó lắc đầu, ngồi xuống trường kỷ tiếp tục chỉnh lý sổ mượn, không hiểu bao lâu sau, nó mơ mơ hồ hồ nằm gục xuống ghế ngủ thiếp đi, trong lúc mê mông cảm giác có người bế mình khỏi ghế, định mở mắt xem là ai nhưng mí mắt nặng như đeo chì, trong lúc thảng thốt cảm giác nằm ở một nơi yên ổn liền ngủ luôn.

Lúc tỉnh lại, nó đang nằm trên cái giường cạnh ghế, có người xếp bằng trước mặt chỉnh lý sổ sách. Nó nhìn lưng người đó, ngẩn ra hồi lâu mới phát hiện ra sự tình rất tệ, hóa ra chỉ nhìn lưng cũng nhận ra người đó là ai.

Nó bất giác khẽ thở dài.

Người đó thính tai, nghe được âm thanh rất khẽ, ngoái lại cười hỏi: “Sao lại để Chúc thủ thư bắt đến đây làm khổ sai?”

Nó cũng cười: “Thưa Cố tông chủ, con không phải khổ sai, là đồ đệ.”

Cố Thanh Thành hơi kinh ngạc, mày kiếm nhướng lên: “Sao lại chọn con, con nguyện ý hả? Con hiểu gì về y?”

Đường Mật ngẫm nghĩ, trừ biết Chúc Ninh là người phát cuồng vì cơ quan ra thì không hiểu gì nữa, liền lắc đầu: “Không hiểu sao gặp Chúc thủ thư thì con lại thuận mắt. Con hiểu rõ ông ta là người thế nào. Hình như tính khí cổ quái lắm.”

Cố Thanh Thành liếc nhìn cánh cửa điêu khắc lăng hoa đóng kín: “Họ vào đó bao lâu rồi, đang làm gì? Con có biết không?”

“Hình như chế tạo phi dục gì đó, bế quan ba ngày rồi. Không hiểu có ra chưa, lẽ nào không cần ăn uống?”

Cố Thanh Thành khẽ nhíu mày: “Chân tàn phế rồi còn muốn bay.” Đoạn mỉm cười với Đường Mật: “Xem ra còn chưa bị coi là đồ đệ chính thức, không rõ hả, trong đó đủ thứ hàm bà lăng. Mười bữa nửa tháng không ra cũng không sao.” Lúc đó Đường Mật mới hơi nhận ra cách tính toán của Chúc Ninh, nhất định y biết rằng với tính nó, chỉnh lý phải mất mười bữa nửa tháng mới xong, y có thể đóng cửa Tàng thư các, danh chính ngôn thuận ở trong đó chế tạo phi dục.

Nó hơi giận, tỏ vẻ oan ức: “Đồ đệ như con đúng là đáng thương.”

Cố Thanh Thành cho rằng khẩu khí của Đường Mật có phần nũng nịu, liền mỉm cười nhìn nó, đoạn quay vào khung cửa nói to: “Chúc Ninh, sổ mượn đã chỉnh xong, ngày mai Tàng thư các không thể đóng cửa nữa. Tối mai người và hai đồ đệ đợi ta ở đây.”

Khung cửa trầm mặc một chốc, giọng Chúc Ninh vang lên rin rít, tựa hồ đã lâu không lên tiếng: “Được rồi, Ninh hiểu.” Cố Thanh Thành nói đoạn đứng dậy nói với Đường Mật: “Đi thôi.”

Đường Mật theo y rời Tàng thư các, hỏi đầy nghi hoặc: “Cố tông chủ, ngài giúp con chỉnh lý xong rồi? Nhanh vậy ư?”

“Chưa, còn lại tối này Chúc thủ thư của các con làm nốt, tiềm lực của y không thể tưởng tượng được.” Cố Thanh Thành nói xong, gương mặt hiện lên nụ cười của đứa trẻ hư.

Đường Mật tỉnh ngộ, mỉm cười theo nhưng vẫn có chỗ chưa thông: “Tông chủ không hy vọng Chúc thủ thư chế tạo phi dực hả?”

“Không phải, mà là lo lắng y cứ thế sẽ không trụ được ở Thục Sơn.” Cố Thanh Thành lo lắng: “Y muốn thu còn làm đồ đệ, nên không ngại cho con biết, cứ cân nhắc xem có nên báai sư không.”

Cố Thanh Thành nhìn thẳng vào mắt Đường Mật: “Chúc Ninh vẫn miệt mài tìm sức mạnh khác. Ví như y không muốn thông qua tu luyện Ngự kiếm thuật mà bay được, lại hy vọng tạo ra phi dực.”

Đường Mật hỏi y: “Vì sao Chúc thủ thư làm vậy?”

“Vì võ công và pháp thuật là sức mạnh không phải ai cũng nắm bắt được, những môn thâm ảo như ngự kiếm phi hành, đại đa số mọi người đều tốn cả đời mà không nắm được. Chúc Ninh hy vọng tìm thấy sức mạnh khác, thứ sức mạnh cả người tầm thường nhất cũng nắm bắt được, thực

hiện được những việc như thế, ví như tạo ra phi dục, lợi dụng sức mạnh của gió để bay.”

“Nghe ra cũng đúng đấy chứ, sức mạnh ít người nắm được thì có ích gì cho thế giới? Con hy vọng tạo ra được một cơ quan giúp bản thân làm được mọi thứ.” Đường Mật là người hiện tại, không thấy cách nghĩ của Chúc Ninh có gì không ổn, nên bình luận rất坦然 nhiên.

Cố Thanh Thành đứng trong bóng tối, nụ cười dần tắt đi: “Thực Sơn chú trọng tu luyện nghiêm túc, gian khổ, lâu dài. Ở đây cần phát huy sức mạnh của chính mình chứ không bị sức mạnh mê hoặc. Con cho rằng như thế sẽ cùng tồn tại được với cách nghĩ như Chúc Ninh chẳng?”

“Chúc thủ thư, chẳng phải cũng tìm kiếm sức mạnh đó một cách nghiêm túc, gian khổ, lâu dài ư? Chỉ là khi ông ta tìm thấy, sẽ khiến người bình thường nhất cũng sử dụng được, khác nhau có thể mà thôi.” Đường Mật nhìn thẳng vào ánh mắt sắc bén của Cố Thanh Thành,坦然 nhiên đáp.

Cố Thanh Thành hơi biến sắc, ngẩng nhìn thỉnh không: “Trăm năm trước có một người là đệ lục thiên Ma vương hy vọng tìm được phương pháp khiến binh sĩ bình thường cũng có được sức mạnh mà người căn cốt tốt trải qua quá trình tu hành lâu dài mới đạt được. Kết quả mọi binh sĩ đó đều biến thành ác ma giết người như ngóe, còn bản thân người ấy cũng trở thành Ma vương tà ác trong truyền thuyết. Con hiểu chưa, ta lo Chúc Ninh sẽ đi theo lối mòn đó.”

“Người ta nhận định đúng sai xưa nay chỉ trông vào kết quả. Có lẽ Ma vương năm xưa vì thương binh sĩ trên chiến trường nên hy vọng tìm được phương pháp giảm thiểu thương vong nhưng đã thất bại.” Đường Mật tùy ý suy đoán.

Cố Thanh Thành ngoái nhìn nó, khẽ vỗ lên vai: “Con đã nói thế thì tùy con. Có lẽ con thật sự thích hợp là đồ đệ của Chúc Ninh.” Đoạn y cất bước,

thoáng sau đã khuất vào màn đêm tối tăm.

Đường Mật nhìn theo bóng dáng dong dỏng, chợt nghĩ, có lẽ nó thật sự thích hợp làm đồ đệ của Chúc Ninh.

Đường Mật về đến phòng, Bạch Chỉ Vi đang đùa với con khỉ lông xanh, liền kinh ngạc hỏi: “Sao con khỉ này đến đây?”

“Không rõ, có thể cũng là linh thú như con linh miêu thường thần xuất quỷ một ở Ngự Kiếm đường, kết giới không ngăn được nó.” Bạch Chỉ Vi đáp, đưa tay ra, con khỉ nhảy lên tay trái rồi cô ngoẹo đầu thần bí: “Đường Mật, xem bí kỹ mới này.”

Bạch Chỉ Vi dứt lời, mắt Đường Mật hoa lên, con khỉ lại biến mất. Bạch Chỉ Vi mô phỏng tư thế triệu hoán hồn thú, phất tay trái gọi: “Linh Bích.” Vù một tiếng, con khỉ xuất hiện trên lòng tay cô.

Đường Mật hiểu ra, ré lên: “Ái chà, giống lắm, y hệt triệu hoán được hồn thú, sao người làm được?”

Bạch Chỉ Vi cười cười chỉ vào ống tay áo: “Ta để nó nhanh chóng chui vào sau đó gọi tên thì nó ra. Luyện lâu lắm mới ăn ý được như thế đấy.”

“Người định dùng cách này qua được hả? Lừa kẻ tầm thường thì được chứ lúc điện thí thì các điện phán chia ra, mỗi người coi một kiếm đồng, cách này không ổn.” Đường Mật lo lắng.

“Ta chỉ chuẩn bị sẵn một cách khí không gọi được hồn thú mà thôi, ta không muốn người ta cười vì không gọi được, còn về điện thí...” Bạch Chỉ Vi nhìn nó, khẩu khí nghiêm túc: “Người còn không hiểu rõ tình thế ư, năm nay lối thoát của chúng ta chỉ là thắng tỷ võ, trở thành ba người được miễn thi.”

Đường Mật không phải chưa từng nghĩ đến việc này, với tình hình hiện tại: Trương Úy không có tâm lực, nó sử dụng vong kiếm không có kiếm hồn, hôm nay lại thêm Bạch Chi Vi không gọi được hồn thú, hình như trừ cách giành lấy vị trí miễn thi ra, thật sự không còn cách nào.

“Tuy nói vậy nhưng kiếm đồng ở điện chúng ta không phải xoàng đâu, ta không chắc chúng ta thắng được.” Nó nói đoạn, nhìn sang con khỉ, linh quang lóe sáng trong óc: “Vế kiếm pháp, chúng ta đã nhìn hình vẽ trong sơn động, linh ngọc được không ít. Nếu bình thường ba chúng ta nỗ lực tu luyện, rồi phát huy sở trường, may ra có cơ hội.”

“Ta nghĩ thế này, điện thí là tính toàn diện mọi mặt còn tỷ võ thì còn nhiều biến hóa, có lúc chuyên tâm một thứ lại có lợi hơn.” Bạch Chi Vi gật đầu.

“Ừ, ba chúng ta liều một phen.”

Hôm sau học thuật cưỡi ngựa và binh khí dài, người dạy là điện phán Lý Tuần của Khí tông. Vì nhiều kiếm đồng từng học cưỡi ngựa nên giờ học này biến thành chỗ vui chơi. Đại đa số kiếm đồng sử dụng ngựa nuôi ở Ngự Kiếm đường, một phần sử dụng ngựa của gia đình được gửi ở đây.

Con dực mã lông đen của Trương Úy bắt mắt nhất, Đặng Phương đi quanh hai vòng, hiếu kỳ: “Trương Úy, lúc bay cảm giác thế nào?”

Trương Úy hơi ngại ngùng, đáp thật thà: “Nó chỉ biết vỗ cánh chứ chưa bay được.” Đặng Phương cười ha hả: “Vây mọc cánh để làm gì? Ôi, ta vốn định cho người biết cách lấy lòng một cô nương, xem ra không cần nữa.”

Trương Úy máy động: “Bí quyết gì?”

Đặng Phương nháy mắt, hạ giọng: “Nếu ngựa của người bay được, người thích ai thì rủ người đó bay lên không rồi khi ở giữa mây trời thì nói

rằng: Muội xem này, đất trời rộng lớn chỉ có hai ta. Cho người biết dù là Quân Nam Phù cũng sẽ xiêu lòng.”

Trương Úy nhú mày, tuy gã không thích Đặng Phương đem Quân Nam Phù ra so nhưng lòng không khỏi xôn xao, vỗ vỗ vào đầu ngựa, hy vọng nó bay được.

THỤC SƠN THIẾU NIÊN

Hạ Sinh

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 76

Ảo Ảnh Bong Bóng

Trừ Đường Mật và vài kiếm đồng không biết cưỡi ngựa phải học, những kiếm đồng khác đều đi chơi mã cầu. Đường Mật luyện một lúc, nghe tiếng hoan hô từ mã cầu trường vang lên rộn rã, tâm tư cũng bay theo, Lý điện giám cũng không quản lý nghiêm, nó liền lén giục ngựa đến đó.

Mã cầu ở thế giới này không khác gì môn nó từng biết, hai đội dùng gậy dài đập một quả cầu nhét đầy lông thú, hai đầu sân có dựng cầu môn bằng trúc, trong thời gian quy định, đội nào đánh vào nhiều hơn là thắng.

Kiểm đồng trên sân chia thành hai đội thất lưỡng màu vàng và xanh, Bạch Chỉ Vi thuộc đội xanh, Trương Úy thuộc đội vàng. Lúc đó đang thi đấu đến hồi gay cấn, cả hai là nhân vật trụ cột của đội, giữa màn bụi, Bạch Chỉ Vi cưỡi ngựa tả xung hữu đột, dựa vào kỹ thuật xuất sắc cướp lại quả cầu, giật cương lao về phía cầu môn phía kia. Trương Úy tuy thuật cưỡi ngựa cao hơn Bạch Chỉ Vi nhưng phần lớn thời gian phải phối hợp cùng đồng đội, hô hoán họ phòng ngự hoặc ngăn chặn, bản thân gã cũng lao đến những chỗ khẩn yếu nhất.

Tỷ số hai đội cứ ngang nhau mãi, đồng hồ nhỏ nước đã gần cạn hết, Trương Úy lao lên chính diện giao đấu với chủ tướng đội kia là Bạch Chỉ Vi. Kỹ thuật của gã rõ ràng cao hơn hẳn các kiếm đồng khác, cộng thêm sử dụng chính ngựa của mình nên có ưu thế về độ không chế nhuần nhuyễn,

dần dần chiếm được thượng phong. Bạch Chỉ Vi không phải đối thủ dễ bị đánh bại, tuy kỹ thuật và ngựa kém hơn nhưng vừa vào năng lực ứng biến linh hoạt nên lần lượt cướp lại được quả cầu.

Lúc đó hai đội vẫn hòa nhau, thời gian còn lại chỉ đủ để ghi thêm một điểm, cả Trương Úy và Bạch Chỉ Vi đều biết rằng bên nào chỉ cần ghi thêm một điểm nữa là thắng. Quả cầu nằm trong tầm khống chế của Bạch Chỉ Vi, cô đã vượt quá nửa sân, qua được Trương Úy là không ai cản được nữa, có điều kỹ thuật của gã hơn hẳn, mấy lần cô định đột phá đều không qua được. Đột nhiên cô nảy sinh mưu kế, nghiêng người cơ hồ mất thăng bằng ngã xuống. Trương Úy đưa tay đỡ, ai ngờ cô thò tay tóm lấy tay gã ném xuống đất, còn bản thân dựa vào lực tương tác mà yên ổn ngồi lại trên yên, giục ngựa lao tới.

Trương Úy mất thăng bằng vì động tác kéo của Bạch Chỉ Vi, cũng may gã từ bé quen chơi đùa trên lưng ngựa, tuy ngã xéo một bên yên mà vẫn điều khiển được ngựa. Cộng thêm con dực mã lông đen này có lòng háo thắng cực cao, không đợi chủ nhân ra lệnh đã lao vun vút theo. Bạch Chỉ Vi lúc đó chiếm được tiên cơ, thấy cầu môn không còn xa, liên vung gậy đánh cầu. Trong khoảnh khắc đó, dực mã như cảm ứng được niềm khẩn bách thắng bại, hai cánh liền xòe ra đằng không lao lên.

Bạch Chỉ Vi cảm giác một vệt mây đen lướt qua đỉnh đầu, chưa hiểu rõ chuyện gì thì dực mã của Trương Úy đã từ trên trời đáp xuống, chặn trước mặt, vừa đáp xuống đất, gã quay đầu ngựa cười với cô: “Người không còn thời gian nữa rồi.” Bạch Chỉ Vi nhìn ra ngoài, quả nhiên kiếm đồng trông đồng hồ đã giờ cờ đỏ báo hiệu tỷ thí kết thúc, biết rằng có Trương Úy chặn trước mặt, với cự ly với cầu môn thì rất khó đánh vào nhưng vẫn nghiêng rằng đập mạnh.

Quả cầu vượt qua đầu Trương Úy, vẽ một đường mạnh mẽ trên không, rơi xuống cách cầu môn không đầy hai thước.

Tiếng hoan hô và thở dài cùng vang lên, chợt tiếng tuấn mã hí vang vọng, con dực mã lại vẫy hai cánh bay lên không.

Trương Úy định khống chế dực mã đáp xuống, không ngờ con ngựa quá hưng phấn nên không thể khống chế được, cứ vẫy cánh càng lúc bay càng cao. Cũng may gã không phải người dễ hoảng sợ, biết nhất thời không thể khiến nó bình tĩnh được, liền lỏng cương mặc dực mã tùy ý phi hành.

Dực mã bay vào sâu trong dãy Thục Sơn, gã thư thả ngồi trên lưng hân thưởng cảnh sắc. Dãy bậc đá gã đã đi không biết bao nhiêu lần giờ nhìn xuống thấy uốn lượn giữa núi non tựa dòng suối, gã nhớ đến Đường Mật và Bạch Chỉ Vi hay đi cùng suốt quãng đường xa đó, thầm nhủ: Lúc về nhất định mời hai người cùng bay lên ngắm. Ý niệm vừa hiện lên, gã lại liên tưởng đến Quân Nam Phù, lòng run rẩy hẫng, không dám tiếp tục nghĩ nữa. Dực mã bay một hồi, dần dần qua cơn hưng phấn, Trương Úy chuẩn bị kéo cương quay về, tay gã vừa tăng lực chợt từ dưới sơn cốc vang lên tiếng dã thú gầm vọng tới mây cao, hóa ra gã đã bay tới tầng không trên hắc vụ cốc.

Gã không kịp cả nghĩ, cảm giác được dực mã run lên kinh sợ vì tiếng gầm, lập tức mất thăng bằng, vẫy cánh loạn xạ không theo quy luật nào, lao bổ xuống. Gã hiểu rằng con ngựa vì hoảng sợ nên không khống chế được bản năng phi hành vốn chưa hoàn toàn nắm vững, nên lập tức áp dụng cách cưỡi ngựa như dưới đất bằng, kéo mạnh dây cương quất to, hy vọng giúp nó bình tĩnh lại.

Nhưng trên không khác hẳn, dực mã nhất thời hoang mang, hoàn toàn quên mất cảm giác phi hành, bốn vó khua loạn lên, Trương Úy càng rơi nhanh hơn. Hơi sương đen ngòm quất vào mặt, cành cây nhỏ xú quất tới như roi, gã cho rằng chỉ giây lát nữa bản thân sẽ tan xương.

Những lúc sinh tử quan đầu như thế hầu hết sinh vật đều có bản lĩnh tự cứu, sát na dực mã sắp chạm đất thì bản năng phi hành trỗi dậy, xòe cánh bay lên trời.

Lúc Trương Úy quay lại sân mã cầu, Đường Mật và Bạch Chỉ Vi đang lo lắng. Thấy gã an toàn quay lại, hai cô mới thở phào.

Đường Mật thấy mặt gã có vết thương do cành lá cào, liền hỏi đầy quan tâm: “Sao thế? Chẳng lẽ người bị con dực mã nửa mùa đó hất xuống rãnh?”

Trương Úy bật cười: “Không phải, suýt chút nữa là sa xuống khe núi. Người biết không, khe núi đầy sương đen mà mấy hôm trước chúng ta đến đó. Ở đấy đột nhiên vang lên tiếng dã thú gầm, làm con ngựa già của ta chết khiếp.”

Đường Mật vỗ vỗ cổ dực mã: “Người gọi nó là ngựa già hả, ta thấy nó là ngựa non mới đúng. Chắc nó là linh thú sống ngàn năm, mới được mấy chục năm thì vẫn còn thơ ấu.”

Trương Úy cho rằng lời giải thích này rất hợp lý, nhưng lại nhận ra một điểm không ổn: “Ngựa của ta lớn mật lắm, dã thú tuyệt đối không dọa được nó. Nên biết lúc đi săn, chó săn và ngựa ngựa thấy mùi báo hoặc đàn sói đều không dám đi tiếp nhưng ngựa của ta lại coi như không. Ta nuôi nó lâu như vậy, chỉ thấy nó sợ một lần ở kỳ thi võ tại nước Sở, Cùng Kỳ khiến nó sợ, ta phải cố vũ mãi. Lần này dã thú hú lên khiến nó sợ, nhất định không phải hổ báo sài lang thông thường.”

Đường Mật buột miệng: “Có phải do Mục điện giám nuôi... ở thâm cốc” Nó định nói “... nuôi yêu vật lợi hại” nhưng sắp ra đến miệng mới thấy không ổn, liền nuốt lại, ngừng lời rồi tiếp tục: “Giám cầm yêu vật lợi hại nào đó.”

Chữ “nuôi” buột ra khiến Bạch Chỉ Vi hiểu ngay. Cô không cần nhắc như nó: “Người cho rằng yêu vật trong cốc có quan hệ tầm thường với Mục điện giám.”

Đường Mật trầm ngâm, cân nhắc một lúc, thấy không có ai ở quanh mới nói: “Ở Tàng thư các ta biết mục điện giám rất thích đọc sách về yêu thú.

Nên ta nghĩ ông ta thích nuôi thử một con cũng nên.”

“Nuôi loài nào cũng được, nhưng lại là Cùg Kỳ.” Bạch Chỉ Vi thuận miệng nói. “Hình như người hơi võ đoán.” Trương Úy can.

“Không sai, gần đây ta thích võ đoán, nhất là đoán về những nữ tử xinh đẹp lại thông minh.” Bạch Chỉ Vi đổi giọng, trừng mắt nhìn gã.

Gã cup mắt tránh đi, lăm băm: “Sao chuyện gì cũng lôi muội ấy vào.”

Đường Mật vội dàn hòa: “Chúng ta nên đến hiệp cốc xem thử, sẽ hai năm rõ mười thôi.”

“Được, nếu ngựa của ta quen với tiếng hú đó, không sợ nữa thì cũng được cả ba chúng ta. Mấy tối tới ta sẽ cùng nó bay, quen rồi sẽ đến hạp cốc xem sao.” Trương Úy bảo thế nhưng hiểu rõ rằng quá nửa nguyên nhân là muốn tìm cơ cưỡi ngựa bay đi chơi vào buổi tối, còn tận đáy lòng vẫn mong người đó bay cùng.

Quả nhiên, người ta không thể tự dối mình, thiếu niên áo lam thở dài.

Tối đó, Đường Mật đến Tàng thư các, thấy Chúc Ninh và Âu Dương Vũ lâu ngày không gặp. Sắc mặt cả hai nhợt nhạt, mắt thâm quầng khiến nó đoán là họ không ngủ.

Cũng may tâm trạng Chúc Ninh đang vui, thấy nó liền gọi: “Tiểu Đường Mật, đến xem lễ vật vi sư cho con.”

Đường Mật vốn tưởng mình chưa làm xong, thế nào cũng bị mắng một trận, không ngờ lại có lễ vật, liền thò đầu vào hỏi: “Sư phụ vui vẻ thế kia, chắc mọi việc thuận lợi?”

“Ừ, ngày mai sẽ bay thử.” Gương mặt gầy gò xanh xao của Chúc Ninh không giấu được nét hưng phấn.

Âu Dương Vũ vỗ vỗ lên mặt, dánh vể cố gượng để không ngủ gục, lẩm bẩm: “Sư muội, số số mượn còn lại đều do ta làm, đến giờ còn chưa được ngủ.”

Đường Mật thấy “thiên địch” bị đầy dọa như thế, liền nảy sinh khoái cảm trả được nợ, nhưng ngoài mặt lại tỏ vẻ quan tâm: “Sư ca vất vả quá.”

Chúc Ninh đưa cho nó một cái hộp bốn góc thép vàng, bên trong đặt một đôi chuông một vàng một bạc, treo trên hai sợi kim ti, lại thắt bằng gút đồng tâm, nhìn hết sức khả ái. Đường Mật cầm lên xem xét hồi lâu, không thấy cơ quan gì, càng nhìn càng giống vật định tình.

Nó đang đoán thử xem, ngẩng lên thấy vẻ mặt Chúc Ninh và Âu Dương Vũ đều giống nhau, phảng phất năm chắc nó không đoán ra. Nó không phục, liền nói: “Bí mật của vật này nhất định ở âm thanh.”

Chúc Ninh hơi kinh ngạc: “Đúng là thiên phú, con nói xem thật ra âm thanh có gì bí mật?”

Đường Mật vốn cho rằng cái chuông nhỏ thế này thì chứa được cơ quan gì nên mới liều mạng đoán rằng có liên quan đến âm thanh, giờ Chúc Ninh nói thì hóa ra nó đoán đúng, liền cầm dây chuông lên lắc lắc. Thông thường, chuông sẽ gắn một quả cầu kim loại nhỏ bên trong, quả cầu động là vang lên tiếng trong treo nhưng đôi chuông này không kêu leng keng như chuông thường, nói cho đúng là gần như không phát ra âm thanh gì, nếu không vì cảm ứng được có thứ gì đó đang chuyển động thì nó cho rằng bên trong trống rỗng.

Vì sao lại chế tạo một đôi chuông câm nhỉ? Đường Mật ngưng thần ngẫm nghĩ, ánh mắt nhìn đến hai quả chuông màu vàng và bạc, suy đoán: “Tuy con không nghe thấy tiếng kêu của hai quả chuông nhưng nhất định có thứ nghe được. Còn vì sao là một vàng một bạc thì nhất định vì âm

thanh của hai quả chuông này khác nhau, tuy con không nghe ra nhưng đối với thứ nghe được thì tất khác nhau lắm.”

Chúc Ninh nhìn Âu Dương Vũ, cười bảo: “Thấy chưa, vì sư đã bảo là Tiểu Đường Mật được lắm mà.”

“Sư muội mới đoán được ba phần, sư phụ đã khen quá mức.” Âu Dương Vũ đáp, giọng riu lại, vẫn dáng vẻ muốn đi ngủ ngay.

Chúc Ninh quay lại bảo Đường Mật: “Bên trong đôi chuông này có ứng thanh trùng, quả màu vàng là trùng trống, màu bạc là trùng mái. Trùng trống không biết nói, nhưng đem cách xa trùng mái ba thước là sẽ đem âm thanh nghe được truyền cho trùng mái, còn trùng mái truyền âm thanh đó đi.” Chúc Ninh cười phớt, phảng phất nhớ lại việc từ xa xưa: “Vật này do ta chế tạo ra lúc bằng tuổi con, nói thật là chế tác rất phiền hà. Không tính đến việc khó tìm ứng thanh trùng, chỉ riêng việc phối các loại thuốc quý để chúng ngấm vào rồi sẽ không chết dù không ăn uống gì cũng khó khăn lắm rồi.” Y thở dài: “Tiếc rằng sau cùng vô dụng. Tiểu Đường Mật, vật này hợp nhất với tuổi con, sau này muốn nghe ai nói mà người đó không ở cạnh thì bảo họ đeo chuông màu vàng. Chỉ cần con để cái chuông bạc lên tai là sẽ nghe được. Nhớ đấy, phải đeo bên mình, ứng thanh trùng chỉ có sức sống khi nhiễm hơi người.”

Đường Mật chợt nghĩ, lúc Chúc Ninh còn trẻ, vì muốn nghe giọng ai mà chế ra đôi chuông này? Có lẽ trong lòng mỗi thiếu niên đều có một người để ngày nhớ đêm mong nhưng không thể với tới.

K

Cố Thanh Thành thấy cửa mở, cố ý ho khẽ, để chúng nhân không bắt ngờ vì không thấy tiếng y bước. Đường Mật ngoài lại gọi: “Cố tông chủ.”

Chúc Ninh ngồi trên xe lăn khẽ thi lễ, Âu Dương Vũ đứng dậy cung kính vái, Đường Mật lại vì lý do đặc thù, quan hệ với Cố Thanh Thành rất

thân mật. Nó ý thức được, học theo Âu Dương Vũ cúi người thi lễ thì Cố Thanh Thành phát tay áo đỡ dậy: “Tất cả ngồi đi.”

Cố Thanh Thành nhìn cả ba: “Việc hôm nay quan hệ trọng đại, ba thầy trò không được nói với ai.”

Thấy y trình trọng, Chúc Ninh gật đầu.

Cố Thanh Thành nói tiếp: “Có lẽ hiện tại các người chưa biết rằng sức mạnh kết giới trăm năm của Thục Sơn đang giảm đi, nghe nói yêu vật đã vượt qua được. Tiêu chưởng môn, Mục điện giám và ta thương lượng, chuẩn bị bố trí cơ quan tin tức tại nhiều nơi để tăng cường bảo vệ, hơn nữa cơ quan bảo vệ Thuật tông đã quá cũ, từ năm nay trở đi phải bố trí lại.”

Chúc Ninh lắc đầu, gục xuống trường như như thể kiệt sức: “Có vẻ công trình rất lớn, ý tông chủ là muốn Ninh đưa hai đồ đệ đến hoàn thành.”

“Tất nhiên không, đệ tử Thuật tông chỉ cần người thấy ai dùng được cử việc điều động, có điều nhưng nơi quan trọng nhất chỉ người và hai đồ đệ được vào, còn khi bố trí cơ quan sau cùng, hai đệ tử của người cũng không được có mặt. Bất quá thời gian không gấp gáp lắm, người cứ từ từ làm, bắt đầu từ cơ quan của Thuật tông chúng ta mà cải tạo. Sức mạnh kết giới cũng từ từ tan biến chứ không phải ngày một ngày hai.” Chúc Ninh và Âu Dương Vũ nghe rõ tình hình, liền không gượng được nữa, mệt mỏi đi ngủ. Đường Mật và Cố Thanh Thành rời Tàng thư các, đêm nay trời trong, gió lạnh như nước, nó thầm mong Cố Thanh Thành đừng lấy phi kiếm ra đi ngay nhưng không biết nói gì để kéo dài thời gian, ngẫm nghĩ một lúc liền bảo: “Năm nay chúng con tỷ võ tranh đoạt ba vị trí dự bị đi tỷ võ với Thanh Nguyên tự, con rất hy vọng thắng lợi.”

Cố Thanh Thành hỏi với vẻ hứng thú: “Vì sao?”

“Vì con không có lòng tin vào kì điện thí tử vong, cho rằng tỷ võ là một cách.” Đường Mật nói thẳng.

Cố Thanh Thành bật cười: “Tỷ võ lại càng không dễ, đối thủ của con, một số là nhiều năm không qua được đại thí nên lần này dốc toàn lực. Một số khác thực lực rất khá, đừng vì các con qua được hai kỳ điện thí liền mà coi thường đối thủ.”

“Con biết, nên con mới có lời nhờ.”

“Nói đi.”

“Lúc con đến Thuật tông tu bổ cơ quan, tông chủ có thể nhân lúc rồi chỉ dạy con không?” Đường Mật thăm dò, không hiểu sao nó cho rằng mình sẽ không bị từ chối.

Quả nhiên Cố Thanh Thành đồng ý.

Đường Mật từ biệt Cố Thanh Thành, vui vẻ về Mai uyển. Gặp một người đang đi ngược chiều, nó mỉm cười chào: “Lý Liệt, nhớ ta hả?”

Lý Liệt không ngờ tiểu cô nương này lớn mật như vậy, bị đôi mắt nheo lại như vàng trắng non của nó chiếu tướng không lấy gì làm dễ chịu: “Nữ tử ai lại nói thế.”

“Nói thế không đúng sao, ta còn tưởng chúng ta là tình lữ.” Đường Mật càng bạo gan, nụ cười ngọt ngào hơn. Lý Liệt hơi đổi sắc, nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo: “Đúng, cũng coi là thế. Nhưng sao tại hạ thấy tâm cô nương không ở đây?”

“Ồ mà, trái tim của bản cô nương hướng về Lý công tử.” Đường Mật nhận ra mặt dày là chiêu thích hợp để đối phó với Lý Liệt, bá khí ban đầu của y tan dần, bắt đầu luống cuống. Nó cười cười, chỉ vào đôi chuông đeo ở lưng: “Chi bằng tặng cho công tử tín vật định tình.”

Lý Liệt đỏ mặt, Đường Mật không đợi y đáp, cời luông cái chuông màu vàng, không ngờ Lý Liệt ngăn lại: “Tại hạ không thích.”

Đường Mật cả kinh, cho rằng y nhận ra sợi dây chuông nên nhìn thấu mưu kế của nó, ai ngờ y nói: “Tại hạ thấy hiện giờ cô nương không thật lòng thích tại hạ, vật này chỉ dành cho những người thật tâm luyện ái tạng nhau. Đợi khi cô nương thật sự thích tại hạ hãy tặng.”

Đường Mật ngộ đầu cười tươi, khẩu khí đột nhiên mơ màng như nữ tử đã nhận rõ hết cuộc đời: “E là người không nhận nổi đâu.” Đoạn nó vòng qua Lý Liệt, cước bộ khinh khoái đi tiếp.

Lý Liệt đứng nguyên, lòng đầy hoang mang, trên mặt còn lưu lại cảm giác ngửa ngửa lúc mái tóc thiếu nữ phớt qua, hồi lâu mới nhớ ra rằng chưa cho Đường Mật biết là y đến để gặp nó. Đường Mật đi nhanh đến cửa Mai uyển, từ xa đã thấy một thiếu nữ đi ra. Hai đĩa đèn vàng treo trên cửa tỏa ra ánh sáng ấm áp, trùm lên thiếu nữ, ngăn cách với màn đêm, đoạt hết hồn phách người như hoa đàm hé nở.

Không thể không thừa nhận rằng Quân Nam Phù rất xinh đẹp, Đường Mật đứng trong chỗ tối thầm nhủ.

Quân Nam Phù hơi ngừng lại trên cửa rồi đi nhanh ra phía sau Mai uyển. Đường Mật hiếu kỳ, đề khí đi theo xem sao. Không ngờ Quân Nam Phù lại ra chuồng ngựa, dưới ánh trăng, Đường Mật thấy có người đang cầm cương đợi sẵn, chính là Trương Úy mà nó quen hơn ai hết.

Quân Nam Phù thò tay vuốt ve cổ ngựa, nhướn mắt nhìn Trương Úy: “Hôm nay Ngự Kiếm đường đồn rằng dực mã của huynh bay lên trời, hết sức thần khí.”

Trương Úy mỉm cười: “Cha huynh bảo nó là ngựa già trong nhà, giờ mới biết với dực mã, tuổi như nó còn non lắm.”

“Cha huynh thương huynh thật, cái gì cũng cho, còn thứ gì hay nữa không?”

Trương Úy ngẫm nghĩ: “Còn một viên ngọc khiến yêu thú không dám lại gần.”

“Vậy hả, bảo bối phòng ngự hay quá, cho muội xem được không?”
Quân Nam Phù hỏi, Trương Úy vội móc Trầm Định ra đưa tới: “Đây này.”

Quân Nam Phù cầm Trầm Định sáng mờ lên nghịch một lúc rồi trả lại, thở dài: “Cha huynh tốt thật, bảo bối quý trọng thế này cũng cho. Không hiểu khi huynh lớn hơn chút nữa thì sẽ cho cái gì đây?”

“Lớn thêm chút nữa thì còn cần gì bảo bối của cha, tự mình đi tìm cũng được.”

“Dù thế nào cha huynh cũng sẽ cho những thứ tốt hơn, lẽ nào bá phụ không nói gì?”

“Không, huynh hiểu rõ nhà mình chứ. Cha lấy đâu ra lắm bảo bối thế.”
Trương Úy đáp, khẩu khí không mấy may giả dối.

Quân Nam Phù cúi đầu không nói gì hồi lâu. Trương Úy vội hỏi: “Nam Phù, muội còn giận hả? Hôm nay không hiểu sao huynh lại quên mất ước định, đầu óc nóng lên, mới nói chuyện cùng muội trước mặt người khác.”

Quân Nam Phù nhìn lên, mỉm cười lắc đầu: “Cho qua đi, muội cũng không đúng, chúng ta vốn quen nhau, nói vài câu trước mặt người ta cũng không sao.”

Trương Úy nghe vậy, mặt tỏ ra vui mừng, đoạn do dự hỏi dò: “Kỳ thật, định thân cũng không phải việc gì lén lút, hình như trong các tân kiếm đồng có tiểu cô nương Tiết Gia Hòa, Đường Mật nói rằng ai cũng biết cô nương đó đã định thân với Hoàn Lan.”

“Hừ, đấy là Tiết Gia Hòa nói thôi. Muội từ bé đã biết ả, luôn tự nói là muốn gả cho Hoàn Lan ca ca. Hiện tại đến Ngự Kiếm đường vẫn đồn khắp

như thế.” Quân Nam Phù tỏ vẻ coi thường.

“Vậy việc của chúng ta không phải đồn đại, nói được không?” Trương Úy hỏi gặng.

“Không phải nói rồi sao, còn nhỏ thế này đã định thân, nói ra ngượng lắm.” Quân Nam Phù thoáng bực mình, không muốn dính nhiều vào việc này.

“Kỳ thật cũng tính là nhỏ, nhà Bạch Chỉ Vi đã bắt đầu tính toán chuyện hôn sự rồi, kỳ thật...”

“Huynh ước hẹn muội ra vì việc này hả?” Quân Nam Phù ngắt lời.

“Không, kỳ thật, huynh nghĩ, có lẽ muội muốn cùng huynh cưỡi dực mã bay lên trời ngắm cảnh.” Trương Úy ấp úng, thấp thỏm chờ Quân Nam Phù trả lời.

Quân Nam Phù bật cười: “Được.”

Trương Úy thở phào, hưng phấn bảo: “Đợi một chút, huynh chuẩn bị yên ngựa.”

Đường Mật ở trong bóng tối thầm nóng lòng, nếu để đôi cô nam quả nữ này bay lên không trong đêm tối nao lòng thế nào, hậu quả không cần nghĩ cũng biết. Quân Nam Phù có lẽ không sao nhưng thẳng nhóc mắt mờ Trương Úy coi như xong. Đang lúc nguy cấp, nó không nghĩ ra cách ngăn cản. Nếu Bạch Chỉ Vi có mặt, e rằng đã lao lên vung kiếm chặt đầu Quân Nam Phù, nhưng nó biết làm thế chỉ khiến quan hệ giữa ba đứa càng căng thẳng, chưa biết chừng sẽ triệt để đẩy Trương Úy về phía Quân Nam Phù.

Thấy Trương Úy cầm yên ra khỏi chuồng ngựa, Đường Mật nóng lòng, vẫy tay trái khê gọi: “Hành Trì.” Một con gấu mèo non đáp xuống đất.

Lần này đúng là chịu phối hợp, lúc học pháp thuật, nó gọi nửa ngày mới chịu xuất hiện. Nó nhỏ giọng dặn: “Mau qua, nghĩ cách đưa Trương Úy đến diễn võ trường ở chính điện, bảo y là ta bị thương.”

Con gấu mèo nhỏ liếc nó đoạn lắc lắc mông, từ từ đến chỗ Trương Úy và Quân Nam Phù. Nó chột tỉnh ngộ, hồn thú ở trong lòng chủ nhân nên hiểu được lời nói, biết mọi người mà chủ nhân biết, nhưng hồn thú không biết nói, làm cách nào truyền đạt ý cho Trương Úy?

Nó lo lắng nhìn Hành Trì trong thả đến chỗ Trương Úy, đứng hẳn lên mới cao ngang bàn chân gã. Hành Trì giờ trao cào vào vạt áo Trương Úy, gã đang chăm chú buộc yên ngựa, không chú ý đến động tĩnh, Hành Trì cào mấy cái liền mới khiến Quân Nam Phù chú ý, cô kêu lên kinh ngạc: “Gì đây, tỳ hữu non hả?”

Trương Úy cúi nhìn, ồ lên kinh ngạc: “Người là hồn thú của Đường Mật, đúng không?”

Hành Trì gật đầu, lăn xuống đất, ôm bụng lăn lộn, Trương Úy thấy đáng vẻ nó rất đau đớn, liền tỉnh ngộ: “Đường Mật xảy ra chuyện hả? Đau bụng phải không?”

Hành Trì vội bò dậy gật đầu, cắn vạt áo gã đòi đi.

Trương Úy nóng lòng nói với Quân Nam Phù: “Nhất định Đường Mật xảy ra chuyện, mấy hôm trước thụ thương trong núi, huynh hỏi thế nào Đường Mật cũng không chịu hé răng. Có khi lần này vết thương phát tác, để huynh đi xem sao. Lần tới, muội còn ra ngoài được không.”

Quân Nam Phù gật đầu: “Được, để muội đi cùng huynh.”

Đường Mật thở phào, thầm nhủ: lần tới hả, hừ, tỷ tỷ đây quyết không cho người có cơ hội đâu. Đoạn nó xoay người thi triển khinh công lướt về phía diễn võ trường.

Đường Mật đến bên diễn võ trường ở chính điện, nơi này bày la liệt những tảng đá ngàn cân vẫn được các kiếm đồng dùng để luyện tí lực. Nó đi một vòng, chọn lấy khối đá mình miễn cưỡng nâng lên được, kê hai viên đá nhỏ xuống tạo thành khe hở, rồi nằm ngửa mặt, đút chân vào đó, lạng lẽ đợi Hành Trì đưa Trương Úy đến ‘giải cứu.’

Hôm đó trời tối om, sao sáng lấp lánh, nó ngẩng nhìn vòm không mênh mông, chợt thấy một đạo bạch quang từ sâu trong núi lao vút về, đáp xuống mé tây Ngự Kiếm đường. Lòng nó nhói lên, biết phía đó là chỗ ở của Mục Hiến, đoán rằng Mục điện giám từ Thục Sơn trở về, chợt thấy mình khẩn trương không đúng mức, ông ta từ Thục Sơn về thì có gì không ổn? Tuy vậy nhưng nó vẫn không tài nào thuyết phục được bản thân, nghiêng rằng tự nhủ: “Được rồi, giả thiết là ta không tin ông ta, chỉ là giả thiết thôi.”

“Đường Mật, Đường Mật, người ở đâu?” Giọng Trương Úy lo lắng xuyên qua màn đêm tĩnh mịch.

“Ta ở đây, đầu to, bên này.” Đường Mật như phát khóc.

Trương Úy và Quân Nam Phù đi tới, gã thấy Đường Mật đau đớn liền ngồi xổm xuống hỏi: “Sao thế, gãy chân hả?”

“Không biết, hoàn toàn không còn tri giác nữa, mau giúp ta nhấc nó lên.” Đường Mật vừa nói vừa giả bộ rên lên đau đớn.

Trương Úy vội nhấc tảng đá lên, Quân Nam Phù đỡ Đường Mật dậy, lúc rút chân ra nó đá văng hai viên đá nhỏ kê bên dưới, rồi ôm chân nháy chơi chơi: “Xong rồi, xong rồi, tàn phế rồi.”

Trương Úy vứt tảng đá đi, hỏi: “Đừng nhảy, để ta xem sao.”

Đường Mật đưa chân đặt lên gối Trương Úy, tiếp tục diễn kịch đến nhập thần, cổ nặn ra mấy giọt nước mắt. Trương Úy cởi giày ra, định cởi nốt tất

thì nó mới nhận ra, chân nó làm gì có dấu sưng nào, để gã cời chẳng phải sẽ lộ sao, liền ré lên: “Đừng động vào, đầu to, nam nữ thụ thụ bất thân.”

Trương Úy ngẩng nhìn, đập vào mắt là cái cằm thiếu nữ, lúc đó gã mới nhận ra gương mặt búp bê đó đang mất dần nét trẻ con, thật không tiện tí nào nên tay dừng lại trên không, ngượng ngừng rút lại.

“Chi bằng để ta xem cho.” Quân Nam Phù nói.

“Không cần, không cần.” Đường Mật thu chân, cười gượng: “Ta không thấy nghiêm trọng lắm đâu, thật đấy.”

“Thật hả... Cứ để Quân Nam Phù xem cho.” Trương Úy quan tâm.

Đường Mật nhận gã gã đổi xưng hô từ “Nam Phù” thành “Quân Nam Phù”, tựa hồ cố ý xa cách. Nó không vui, thầm mắng tiểu tử đúng là ngốc, bị người ta dắt mũi.

Nó không vui nên có ý hỏi: “Hai người sao nửa đêm nửa hôm còn ở cùng nhau?”

Quân Nam Phù ngượng ngừng, nhìn Trương Úy mà không nói gì. Trương Úy vốn định bào Đường Mật và Bạch Chỉ Vi đều biết chuyện định thân nhưng lại cho rằng nói ra sẽ khiến Quân Nam Phù không vui, liền tìm cách nói lái đi. Đáng thương rằng gã chưa từng nói dối, cũng không phải người linh hoạt như Đường Mật hay Bạch Chỉ Vi, nghĩ đủ cách mà không ra câu nào vừa khiến Đường Mật không thấy bị lừa mà Quân Nam Phù cũng không bực mình, thật sự còn khó hơn bắt gà trống đẻ trứng, gà mái gáy sáng.

Gã ấp úng nửa ngày, trán toát mồ hôi mới rặn được một câu: “Vô tình, vô tình gặp thôi.”

Câu này hóa ra lại giải vây cho Đường Mật, thấy cả hai không còn lòng dạ nào cời tắt nó ra xem, nó liền đổi thành khẩu khí nghiêm túc, bảo Trương Úy: “Đầu to, có biết hôm nay vì sao ta bị đá đập vào chân không? Vì ta đi luyện tí lực. Người có biết vì sao nửa đêm nửa hôm ta ra đây luyện tí lực không? Vì năm nay ba chúng ta muốn lên điện khác thì cách duy nhất là đoạt lấy ba vị trí lúc tỷ võ, thành ra mỗi tối ta cần phải chăm chỉ tu luyện. Hiểu chưa, người cũng cần phải cố gắng.”

Trương Úy chấn động thần sắc: “Không ngờ kẻ lười như người lại giác ngộ đến thế. Vậy ba chúng ta tối đến cùng luyện võ, đốc thúc lẫn nhau được không?”

Đường Mật lén liếc Quân Nam Phù, cười thầm: “Được, thế đi.”

Nó bị Quân Nam Phù kéo về Mai uyển, vừa vào trong viện tử mới nhận ra rất náo nhiệt, một toán nữ kiếm đồng đang đứng xem linh miêu toàn thân đen nhánh, chỉ có chót đuôi điểm chút lông trắng đang giao đấu với một con khỉ lông màu lục.

Đường Mật rào bước đến chỗ Bạch Chỉ Vi trong đám đông hỏi: “Chuyện gì thế?”

Bạch Chỉ Vi bật cười chỉ lên con mèo mun trên nóc: “Đó là linh miêu của Ngự Kiếm đường chúng ta, hai con vật này không hiểu sao vừa gặp là giao chiến, dùng toàn công phu Thục Sơn.”

Đường Mật nhìn lên, con mèo mun đó, từ động tác vung trao đến bộ pháp đều đậm phong thái Thục Sơn. Còn con khỉ càng không đơn giản, vì giống người nên lúc vung tay rất giống võ công Thục Sơn. Nó nhìn một lúc, không khỏi xấu hổ, nhỏ giọng nói với Bạch Chỉ Vi: “Xem ra chúng ta phải cùng rèn võ công với con khỉ này mới đúng.”

Con mèo mun sau cùng không địch nổi, rít lên ngao ngao rồi bỏ chạy, chúng nhân lúc đó mới chịu giải tán. Đường Mật và Bạch Chỉ Vi vừa vào

phòng, Lý Lý đi theo vẫy tay với nó, nháy mắt thật thần bí: “Đường Mật, ra đây một chút, có chuyện cần nói.”

Đường Mật ra khỏi phòng, hạ giọng: “Thế nào, tìm được tin gì chẳng?”

Lý Lý gật đầu: “Lý Liệt thì chưa có tiến triển gì nhưng về Quân Nam Phù thì ta tìm được bí mật nho nhỏ.”

“Bí mật gì cơ?”

Lý Lý cúi đầu, ghé sát tai Đường Mật: “Bốn năm nay Quân Nam Phù ở Ngự Kiếm đường, chỉ có người ta tặng ả cở Đồng quản chứ chưa nghe nói ả tặng ai, đúng không?”

“Ta không biết, cũng không quan tâm.” Đường Mật nói thẳng.

Lý Lý trừng mắt: “Kỳ thật, ả có tặng một người, duy nhất một lần.”

“Ai?”

“Hoàn Lan.”

Hôm sau, Đường Mật, Bạch Chỉ Vi và Trương Úy lên Thuật tông học pháp thuật, đến Trường Minh các thấy ngay Mộ Dung Phi mặc áo màu chàm đang đứng trước Trường Minh các. Người Thuật tông đa phần đều tiêu sái, y mới lên Thuật tông vài ngày đã nhiễm khí chất này, trông càng phong độ tự nhiên hơn so với lúc ở Ngự Kiếm đường.

Đường Mật xưa nay vẫn cho rằng Mộ Dung Phi là người theo đuổi sự hoàn mỹ đến độ quá đà, không ngờ hôm nay, dưới ánh nắng sớm lấp lánh, chợt thấy trong y phảng phất bóng dáng Cố Thanh Thành, liền nhìn đến thất thần, quên cả chào hỏi. Mộ Dung Phi chào cả ba: “Các vị lên học pháp thuật hả, đệ tử đến đốc thúc là ta và một đệ tử Thuật tông tên Trình Nhung. Ảo thuật cũng như Ngự kiếm thuật, đều rất nguy hiểm, các vị mới học nên

cẩn thận. Bất quá Hồ điện phán dạy các vị là nhân vật hạng nhất trong quá khứ của Thuật tông.”

“Sao lại là nhân vật hạng nhất trong quá khứ?” Bạch Chỉ Vi nghi hoặc.

“Hình như mười mấy năm trước không ai trong thiên hạ địch nổi Hồ điện phán về pháp thuật, sau đó không hiểu sao mà thân thụ trọng thương, tuy được Mạc điện phán cứu sống nhưng mất quá nửa tam lực, không thể tiếp tục luyện võ. Nên về Ngự Kiếm đường dạy các kiếm đồng.”

“Chả trách, lúc ông ta ho như bệnh phổi.” Bạch Chỉ Vi nói.

Mộ Dung Phi bật cười, Bạch Chỉ Vi vẫn nói năng khó nghe như trước nhưng không hiểu sao từ lúc lên núi, y thường nhớ đến họ. Lúc ở Ngự Kiếm đường cũng không ở gần nhau nhưng quãng thời gian ngắn ngủi đó lại hằn sâu vào lòng y. Có khoảnh khắc y đâm hận Mộ Dung Trinh Lộ sao cứ bắt y phải phân rõ ra là thích ai, cứ như cũ không phải tốt lắm rồi sao? Không liên can gì đến tình cảm nam nữ, tất cả cùng chơi với nhau, thế cũng tốt rồi còn gì?

Y thở dài, thông minh như y nên hiểu rõ Mộ Dung Trinh Lộ nói đúng, thời gian không dừng lại ở khoảnh khắc đó, nếu muốn giữ được ai thì cần chọn trước. Đời người có lúc phải lựa chọn, tránh cũng không được.

Giờ ảo thuật chính thức bắt đầu, Hồ điện phán giới thiệu Mộ Dung Phi và Trinh Nhung, hai đệ tử Thuật tông đến trợ giúp. Các nữ kiếm đồng cũng xông xáo như khi Hoàn Lan đến, cộng thêm Mộ Dung Phi dễ gần hơn Hoàn Lan nhiều nên giờ ảo thuật đượm không khí vui vẻ.

Hồ điện phán cũng nhận ra bầu không khí này, ho sù sụ rồi bảo: “Ta không nhớ lắm thì mọi kiếm đồng không qua được điện thí năm ngoái thì ảo thuật là môn không ai qua được, đúng không?”

Lời buông ra quả nhiên hữu dụng, chúng nhân lập tức yên tĩnh đợi ông ta nói tiếp. “Ảo thuật và Ngự kiếm thuật là hai môn khó nhất, nhưng các con có hiểu vì sao vừa vào Ngự Kiếm đường là học Ngự kiếm thuật ngay mà đến giờ mới được học ảo thuật không?” Hồ điện phán vuốt chòm râu bạc hỏi.

“Vì phải sử dụng sức mạnh kiếm hồn hả?”

“Vì hiện tại tâm lực của chúng con mới đủ.”

“Đều trả lời đúng một phần. Lúc mới học ảo thuật, đúng là các con phải dùng đến sức mạnh của kiếm hồn bởi tâm lực chưa đủ, cần kiếm hồn phụ trợ, còn tương lai, tất nhiên phải dựa vào chính mình. Còn một điểm chưa nói đến, ảo thuật là pháp thuật tạo ra ảo ảnh, không chỉ mê hoặc người khác mà cả chính mình nên cần có nội tâm mạnh mẽ, ý chí kiên định mới có thể khống chế tùy tâm. Nên có bị mê hoặc cũng không hẳn do sức mạnh quyết định, hiểu chưa?” Hồ điện phán nói một hơi dài mới dừng lại, ho sù sụ.

“Nói chung, các con phải nỗ lực, dụng tâm gấp đôi.” Hồ điện phán quay sang hỏi đệ tử đến đốc thúc tên Trình Nhung: “Con vì không qua được ảo thuật mà học ở điện này hai năm?”

Trình Nhung là nữ kiếm đồng mảnh mai, xinh xắn, gật đầu đáp: “Mọi người muốn tham khảo kinh nghiệm thất bại lúc dự đại thí hoặc trút bỏ tự ti vì nhiều lần không qua thì cứ tìm ta.”

Bên dưới im phăng phắc.

Đường Mật lắc đầu, nhìn Mộ Dung Phỉ với vẻ đồng tình: Lần này e rằng phải nhờ đến y.

Hoa đào ở Thục Sơn nở hơi muộn, trung tuần tháng Ba mỗi năm, đỉnh núi khe suối lại lấm tấm nụ hoa nhưng rồi một ngày khi thức dậy, đột nhiên

cánh sắc màu hồng rực rỡ trải dài trăm dặm đập vào mắt, cũng là thời cơ học Đào hoa chương tốt nhất.

Hồ điện phán từ từ đưa tay phải vòng gân xanh lên, một đóa hoa màu trắng muốt đậu xuống lòng tay, nói với các kiếm đồng: “Mới học ảo thuật, đầu tiên cần học Đào hoa chương vì hoa đào vốn là thứ có ảo lực.”

Cánh hoa lả tả rơi xuống tay, ông ta ngừng lại rồi nói tiếp: “Nghe nói có người chỉ nhìn hoa đào cũng thất thần liền ba ngày đêm không ăn uống gì, không cần biết đó là thật hay giả, đối với những người mới học ảo thuật như các con thì ảo lực vốn có của hoa đào cộng thêm sức mạnh kiếm hồn sẽ nhanh chóng giúp các con hiểu cảm giác tạo ra được ảo ảnh là thế nào. Thành thử Đào hoa chương là ảo thuật chỉ sử dụng được vào thời gian này, nhưng rất quan trọng với các con.” Hồ điện phán yêu cầu các kiếm đồng vây thành vòng tròn quanh ông ta, Mộ Dung Phi và Trình Nhung, chúng kiếm đồng không cần phải làm gì, cứ kiên nhẫn đợi ảo ảnh xuất hiện.

Thoáng sau, không trung càng lúc càng rơi nhiều cánh hoa màu trắng, gió nổi lên, cánh hoa xoay tròn trong gió. Lúc lên lúc xuống, càng lúc càng nhiều, sau cùng ngập cả đất trời.

Lúc Đường Mật thu tâm thần khỏi cơn mưa hoa mới phát hiện Hồ điện phán và Mộ Dung Phi đã biến mất. Các kiếm đồng khác không hiểu cũng đi đâu rồi, khắp trời toàn cánh hoa đào, chỉ mình nó lẻ loi đứng đó.

Nó hít sâu một hơi, biết mình đang lạc vào Đào hoa chương, thoáng sau ảo ảnh lại xuất hiện. Trong sát na, toàn bộ hoa đào tan biến hết, trước mắt nó xuất hiện hai thiếu niên mặc áo màu chàm.

Hai thiếu niên ngoảnh mặt lại, nó thấy hai gương mặt giống hệt nhau, cùng còn nhỏ mà đáng vẻ nóng lòng.

Một thiếu niên nói: “Đây là thanh kiếm bá vương Phá Giáp ư? Nghe nói rằng thanh kiếm này có thể phá được mọi pháp thuật phòng ngự, bá đạo vô

cùng. Đưa cho huynh xem một lát được không?”

Thiếu niên kia gạt đầu, đưa kiếm tới. Thiếu niên vừa hỏi đón lấy nhìn kỹ, rồi đưa trả lại, ngay sát na nhả kiếm chọt nắm chặt lại đâm thật mạnh.

Thiết kiếm đen nhánh đâm vào thiếu niên giống hệt kia, gương mặt thiếu niên cầm kiếm nở nụ cười nhạt, hỏi khê: “Vì sao? Chúng ta không phải giống nhau ư, sao Phá Giáp lại nhận người? Trên đời không có Hoảng thì tốt biết mấy.” Dù biết bản thân đang ở trong ảo ảnh, Đường Mật vẫn cảm giác thấy đầu ngón tay lạnh buốt, lùi lại nửa bước, định chạy khỏi ảnh ảnh, không ngờ thiếu niên kia bật cười hung ác, hai tay nắm chặt lưỡi kiếm cắm vào thân thể mình, từng tắc từng tắc rút ra: “Hóa ra kiếm đâm vào thân thể là cảm giác này, người cũng đau như ta, Hiễn à, chúng ta vẫn phải sống trên đời cùng nhau, chẳng phải ư?”

Sát na thiết kiếm rời thân thể, Đường Mật nhìn thấy một mớ có lẽ là ruột hoặc thịt và gân mạch đỏ lòm dính vào mũi kiếm, rơi xuống đất.

“A---” Nó che mắt, rú lên.

“Đường Mật, sao thế, nhìn thấy thứ gì đáng sợ lắm ư?” Trương Úy chột xuất hiện trước mặt nó, hỏi đầy lo lắng.

Đường Mật ngẩng lên, còn chưa rõ vì sao gã xuất hiện thì ảo ảnh tan biến hết.

“Tất cả đều thấy ảo ảnh hả?” Hồ điện phán hỏi.

Đường Mật nhìn kỹ, trong vòng tròn cách nó không xa có ba người thật sự đang đứng đó khiến nó bình tĩnh lại, đưa tay gạt mái tóc trước trán, che đi nét kinh hoảng vừa rồi.

“Ảo ảnh ban nãy là do ba người chúng ta phát động, các con sa vào đều nhìn thấy ảo ảnh khác nhau. Thứ nhìn thấy có thể là nghi hoặc trong lòng

hoặc chấp niệm của bản thân. Nói chung là có liên quan đến nội tâm.” Hồ điện phán lại ho sặc sụa: “Hiện tại các con bắt đầu học cách cùng phát động Đào hoa chưởng, mê hoặc ba chúng ta. Chú ý, mục tiêu của các là mê hoặc chúng ta, đừng để mình bị mê hoặc trước.”

Hồ điện phán nói đoạn đặt tay lên bội kiếm, cất giọng khàn khàn: “Như ta làm đây này, nén tâm tư xuống, để kiếm hồn phát huy sức mạnh đẩy lên Đào hoa chi phong.”

Chúng kiếm đồng theo lời Hồ điện phán, đặt tay lên chuôi kiếm, ngưng lực vào tâm. Ngay cả Trương Úy không thể sử dụng tâm lực và Đường Mật không gọi được kiếm hồn cũng giả bộ nắm chặt.

Gió thổi ào ào, hoa đào rợp trời.

Hồ điện phán nói giữa cơn mưa hoa xao xác: “Hiện tại, phát sức mạnh ra, nhất định phải chậm, thật chậm vào, như khi đang gỡ kén tằm.” Mộ Dung Phi yên lặng đợi ảo ảnh xuất hiện, thời gian qua đi, hoa đào trên không dày đến độ y không nhìn rõ diện mạo các kiếm đồng mà ảo ảnh vẫn không thấy đâu. Y nhận ra bất thường, ngó sang hỏi: “Hồ điện phán, hình như có vấn đề.”

Hồ điện phán thần sắc ngưng trọng: “Đào hoa chi phong mạnh quá, sao kiếm hồn của các kiếm đồng lại có sức mạnh này?”

“Có cần bảo họ dừng lại?” Trình Nhung hỏi.

“Đợi đã, ta muốn xem ai có được sức mạnh này.” Hồ điện phán đáp.

Mộ Dung Phi nhìn sang chỗ Đường Mật và Bạch Chỉ Vi, cả hai ngập trong hoa đào, hòa vào đám nữ kiếm đồng váy đỏ, không thể phân biệt được ai với ai. Lẽ nào đó là sức mạnh kiếm hồn của họ? Y chột nghi hoặc.

Ảo ảnh vẫn không xuất hiện, hoa đào nuốt chửng cả thế giới, Hồ điện phán kêu lên khe khẽ: “Hồng rồi, hoa đào này chính là ảo ảnh.”

Mộ Dung Phỉ biến sắc: “Điện phán nói là chúng ta sa vào ảo ảnh mà không biết?”

“Chắc là vậy, đây không phải hoa đào thật sự. Ta nghĩ đây là ảo giác của chúng ta.” Hồ điện phán khẳng định.

“Ý điện phán là các kiếm đồng có thể tạo ra ảo ảnh khiến chúng ta sa vào mà không biết?” Trình Nhung hỏi, bất giác đặt tay lên chuôi kiếm.

Hồ điện phán gật đầu: “Đúng, chỉ là ta không hiểu mấy hài tử này sao lại mạnh đến thế? Hai con, mau cùng ta vận công xung phá ảo ảnh, thêm nữa chỉ e mấy hài tử cũng không khống chế được sức mạnh.”

Lúc đó Đường Mật và Trương Úy đều đang kinh ngạc. Cả hai vốn không thể phát động kiếm hồn mà cũng cảm ứng thấy gì đó, tựa hồ hoa đào đang bay múa hoặc kiếm hồn của chúng nhân đang đánh thức trái tim ngủ quên nằm trong kiếm hồn của cả hai, cảm giác cây kiếm trong tay chứa đựng sức mạnh chưa từng có, cơ hồ lúc nào cũng có thể vượt khỏi tay bay đi.

Chỉ là cả hai không nhìn thấy nhau.

Trước mắt Trương Úy là hoa đào dày đặc như mưa. Cánh hoa lả tả rơi xuống mặt, hơi ran rát, cơ hồ gã không mở mắt nổi. Hít thở là cảnh hoa liền chui vào mũi ngay, trực giác cho gã biết tình hình không ổn, hoa đào chân thật đột nhiên trở thành hung hãn.

Đường Mật cũng sa vào vùng hoa đào, chỉ là cơn mưa hoa không mãnh liệt như Trương Úy nhìn thấy trong thế giới chân thật, có điều cảm giác một mình đơn độc giữa đất trời mênh mang khiến gã thắc thỏm bất an. Người đi đâu hết rồi? Ảo ảnh bắt đầu chưa? Nó tự hỏi mình như thế.

Chợt ý nghĩ lướt qua óc nó: Bọn ta tạo ra ảo ảnh cho nhóm Mộ Dung Phi. Như thế thì phải nhìn thấy nhau rồi thấy cả Mộ Dung Phi, nhưng hiện tại tứ bề vắng lặng, lẽ nào ta tự mê hoặc chính mình?

Lúc Đường Mật ý thức được vấn đề này, tuyệt không hề kinh hoảng bởi từng có kinh nghiệm phá giải kết giới ảo ảnh trong địa cung, biết một người nhận ra mình đang ở trong ảo ảnh chính là bước đầu tiên để giải trừ. Nó nhắm mắt, thử dùng cảm quan tìm ra điểm đột phá.

Ngay lúc nó ngưng tụ tâm lực, cảm giác lạ lùng từ cây kiếm dấy lên, hình như sức mạnh nào đó nổi liền với tâm. Kiếm hồn, là kiếm hồn sao? Nó hoan hỉ.

Nhưng lập tức nó nhận ra sự tình không đơn giản. Lẽ ra là bản thân nổi thông với kiếm hồn, phát ra sức mạnh điều động kiếm hồn nhưng hiệu tại lại là kiếm hồn điều khiển nó. Nó cảm giác được kiếm hồn đang bị thứ gì đó kích thích, tựa con ngựa hoang sút cương đang khát vọng tung vó, không nén được ham muốn lao về phía trước. Ánh mắt nó dần mờ đi, màu đỏ ngập trời khiến nó dần mất đi ý chí.

Trương Úy cũng cảm giác được Trầm Phong khác thường, trước giờ Trầm Phong không khác gì thiết kiếm thông thường về bản chất, nhưng giờ đây gã cảm nhận được cây kiếm trong tay đang khao khát đột phá nội tâm để hợp nhất với gã.

Chỉ là tâm gã vẫn như trước, bị trùng trùng tường vách thép luyện bao vây, không thể bị đột phá. Gã từng vô số lần thử phát động tâm lực, thoát khỏi bức vách vây khốn sức mạnh mình nhưng mỗi lần sức mạnh nổ tung thì gã lại không chịu nổi mà ngất đi. Nhưng lần này cảm giác khác hẳn, sức mạnh từ cây kiếm tựa ngòi nổ, từng điểm từng điểm xuyên qua lớp sắt. Gã cảm nhận được sức mạnh đó càng lúc càng gần, càng mạnh mẽ, một chút nữa thôi là phá được.

“Không phá giải được sao? Điện phán, với sức chúng ta mà không phải giải được ảo ảnh do các kiếm đồng tạo ra.” Trình Nhung nhìn hoa đào bay tứ tán, lo lắng cất tiếng.

Hồ điện phán dần cơn ho, sắc mặt đỏ lên, giọng nói càng khàn hơn: “Không phải, đây không phải sức mạnh của kiếm đồng mà của kiếm hồn. Trong số các kiếm đồng, ít nhất có một người có kiếm hồn cực kỳ mạnh mẽ. Tình hình hiện tại là do kiếm hồn đó gọi đến quá nhiều hoa đào, ảo lực của hoa đào do luồng lực quá mạnh đó tạo thành. Ta đoán không lầm thì ở thế giới chân thực cũng ngập trong hoa đào.”

Mộ Dung Phi nhíu chặt mày, trầm ngâm hồi lâu: “Điện phán muốn nói là chúng ta dù phá được ảo ảnh thì khung cảnh cũng không khác thế này?”

“Đúng, đó mới là Đào hoa chương thật sự.”

Trương Ủy không nói rõ được cảm giác đó là gì. Trầm Phong nắm chắc trong tay như con chim bị buộc mỏ được đưa vào chốn rừng rậm chim muông hót ca, chỉ muốn thoát khỏi trói buộc để cùng hòa tiếng hót.

Đó là sức mạnh bao năm nay vẫn trói buộc tâm linh gã.

Thật lòng, gã vẫn oán hận sức mạnh đó, tựa như vách thép vây kìm tâm gã, không phát ra được nửa phân tâm lực, nhưng hiện thời, khi sức mạnh Trầm Phong tựa ngòi nổ sắp nổ tung bức vách thì gã lại cảm giác rất rõ rằng, sức mạnh từng cầm cố mình lại đang là sức mạnh bảo vệ bản thân. Sức mạnh của Trầm Phong khiến gã có cảm giác điên cuồng, một lòng muốn phá bỏ lớp tường vây quanh tâm, song gã biết một khi lớp tường này đổ xuống, bản thân sẽ bị mê hoặc.

Ảo cảnh này là ảo ảnh mà Hồ điện phán nhắc đến chẳng? Nếu nhìn thấy ảo ảnh liệu có bị ảo cảnh mê hoặc? Những người khác đang làm gì? Cảm giác nghi hoặc ngày càng nói lên trong lòng, gã biết sức mạnh của Trầm Phong sắp xuyên vào.

Có khoảnh khắc gã nghĩ: Thế cũng tốt, chỉ cần chịu đau là sức mạnh cấm cố tâm linh sẽ bị triệt để phá tan. Từ đây gã sẽ có thể thôi động tâm lực, thi triển thuật pháp, đương nhiên cũng sẽ bị ảo ảnh mê hoặc.

Nhưng khi hoa đào bay khắp trời tựa đàn ong thoát khỏi vòng khống chế, gã lại càng bất an. Nhất định xảy ra chuyện gì đó. Gã nghĩ thế, cố gắng tìm đồng bạn trong cơn mưa hoa.

Đường Mật và Bạch Chi Vi cách gã không xa lắm, nhưng giờ không thể nhìn rõ họ trong cơn mưa hoa, gã cố gắng mở mắt vốn bị cánh hoa đập vào đến nỗi gần như không mở ra được, sau rốt cũng lơ mơ thấy một bóng đỏ liền rảo bước tới. Đường Mật đứng đó như pho tượng, xa một chút nữa là Bạch Chi Vi, ánh mắt cả hai đều hoang mang vô thần. Cánh hoa rơi xuống vai, xuống đầu cả hai phủ lên một lớp tuyết mỏng. Gã lớn tiếng gọi tên nhưng giọng nói cơ hồ không thể nghe rõ, hóa ra cơn mưa hoa ma ảo này có thể cách âm. Gã nóng lòng lay cả hai nhưng họ không hề phản ứng, tựa hồ đã hóa thạch từ lâu.

Lúc đó gã mới nhận ra tình hình không đơn giản tí nào, cố nén cơn đau dữ dội trong tâm, dựa vào vị trí còn nhớ được để đi tìm các kiếm đồng khác. Đầu tiên gã thấy Đặng Phương đang múa chân múa tay, ánh mắt mê loạn, rồi thấy Vương Động ngồi dưới đất nhìn trời, rồi thấy Chu Tĩnh đang nói lảm nhảm.

Gã lạnh mình, nhìn về phía Hồ điện phán ở trung tâm vòng tròn. Ba người đó đã chìm trong cơn mưa hoa, biết rằng cần tính tới tình huống xấu nhất là ba người cũng như Đường Mật và Bạch Chi Vi, đều bị ảo ảnh mê hoặc.

Gã hiểu lúc này chỉ có thể dựa vào bản thân, quyết định chống lại Trầm Phong vốn toan phá tan sức mạnh trong lòng gã, dù mất cơ hội có được tâm lực cũng phải làm.

Gã biết tất phải tinh táo.

Chỉ là gã không biết dùng cách nào chống lại sức mạnh của Trầm Phong, tìm mỗi lúc một đau dữ dội, đến lúc không thể chịu nổi nữa có lẽ sẽ là lúc Trầm Phong công phá được.

Có phải phương pháp khống chế kiếm hồn phát cuồng cũng như khống chế nước lũ? Ý niệm vừa lóe lên, gã cho rằng ngoài cách liên tục đắp cao bờ đê, nhưng trị thủy còn phương pháp khác là dẫn nước chảy đi, gã đã không biết cách ngăn trở, vậy thì nên chẳng dẫn đạo sức mạnh đi?

Nghĩ vậy, gã bắt đầu múa kiếm, kiếm phong của gã chưa bao giờ mạnh đến thế, kiếm khí cương mãnh khiến hoa bay trên không quay tít không rơi xuống, quan trọng nhất là khi múa kiếm, cảm giác đau đớn dần dần giảm đi.

oOo

Mộ Dung Phi đặt tay lên kiếm, cảm giác được Bách Vũ cũng đang náo động, sau trận đấu với Đông Ngao, y nhận thấy sức mạnh kiếm hồn tăng lên, bất luận là Ngự kiếm thuật hay pháp thuật cần kiếm hồn dẫn đạo, thậm chí chỉ là kiếm pháp bình thường cũng trở nên nhuần nhuyễn hơn, uy lực tăng hẳn.

Lúc đó gã mới hiểu vì sao có nhiều kiếm khách lang bạt khắp nơi, khát vọng giao đấu với đối thủ mạnh hơn đến thế, vì khi chiến thắng, cảm giác kiếm hồn tăng tiến mãnh liệt có sức quyến rũ khôn tả, khác hẳn với cảm thụ mỗi ngày mỗi tháng, đêm đêm mài giũa tâm linh và nhục thể, kiếm hồn tăng trưởng dần dần theo sức mạnh bản thân. Lối tu luyện nước chảy đá mòn đó dễ dàng khiến người ta quên mất cảm giác sức mạnh biến hóa vì xảy ra quá lâu, còn cảm giác đột nhiên tiến lên tầm cao mới rồi nhìn xuống khiến người ta chân chân thiết thiết hiểu được sức mạnh mình có.

Chân thiết đến vậy, chỉ cần nắm chặt chuôi kiếm là nắm chắc được sức mạnh.

Chỉ có lúc như thế, y mới nảy sinh cảm giác hư ảo tự đáy lòng, kiếm hồn chi lực vượt xa góc độ khống chế của bản thân y.

Đó là kiếm hồn chi lực thuộc về ta sao? Mỗi khi y nghi hoặc liền đặt tay lên chuôi kiếm. Từ Bách Vũ truyền lên lòng tay sức mạnh ổn định mà thần phục, khiến y yên tâm, phảng phất nắm chắc mọi thứ.

Dù sao, đó cũng là thứ y chính đại quang minh có được.

Hiện tại, nếu Hồ điện phán không sai, cơn mưa hoa ngập trời này do kiếm hồn mạnh đến độ kiếm đồng không thể khống chế đẩy lên thì chỉ có hai người có khả năng sở hữu kiếm hồn như thế. Mộ Dung Phỉ chợt thấy bất an.

“Mộ Dung Phỉ, Trình Nhung, nghe rõ đây.” Hồ điện phán cất giọng khàn khàn: “Mười năm trước ta thụ thương, may mắn mới sống sót, cộng lực còn lại không bao nhiêu, nên cần hai con trợ lực. Chốc nữa ba chúng ta cùng vận công tìm ra kiếm hồn đang phát cuồng ở đâu.”

Mộ Dung Phỉ và Trình Nhung gật đầu, tựa lưng vào Hồ điện phán theo hình tam giác, ngưng thần vận công tìm nguồn gốc sức mạnh trong cơn mưa hoa đỏ rực. Thoáng sau cả ba mở mắt nhìn nhau, Hồ điện phán thấy hai đệ tử nghi hoặc liền ho sù sù rồi khẳng định: “Không sai, ta phát hiện ra ba nguồn sức mạnh.”

Sao lại là ba luồng? Hai mới phải chứ, chỉ có hai người cùng y được kiếm hồn chi lực của Đông Ngao. Mộ Dung Phỉ cảm nhận được điều đó, còn cho rằng mình không đủ kinh nghiệm nên phán đoán sai lầm.

“Không ngờ lại có ba kiếm hồn như thế. Hơn nữa cả ba kiếm hồn lại hưởng ứng lẫn nhau, như trẻ con cùng chơi đùa, một đứa làm ồn là hai đứa

kia hòa theo đổ dầu vào lửa, chỉ e thiên hạ không loạn.” Hồ điện phán khẳng định.

Mộ Dung Phi chợt hiểu vì sao Bách Vũ náo động, đoán ra người thứ ba là ai, có điều sao gã lại có kiếm hồn mạnh như thế? Y trầm ngâm một lúc rồi hỏi: “Hồ điện phán, trong các kiếm đồng có ba người sử dụng Vị Sương, Vụ Ẩn và Trầm Phong kiếm, có phải ba thanh này tác quái.”

“Chả trách được. Truyền thuyết rằng năm cây Loạn thế chi kiếm cùng được đúc, chỉ là từ khi đúc thành tới giờ chưa từng bao giờ hai thanh cùng hiện thế, nay có tới ba thanh thì gây loạn là phải. Nhưng sức mạnh mấy kiếm hồn này quá mức, theo lý kiếm hồn tìm được chủ mới sẽ mất đi sức mạnh vốn có, không phải như hiện tại mới đúng chứ nhỉ.” Hồ điện phán vuốt chòm râu bạc nghi ngờ.

“Đại khái mấy thanh kiếm này khác hẳn.” Mộ Dung Phi thản nhiên che giấu.

“Cứ kệ đi, ba thanh kiếm phải cùng bị chế trụ, ba chúng ta chia ra lao đến chỗ ba kiếm hồn, rồi thi triển Kim cương ảo diệt chú.” Hồ điện phán dặn.

“Ý điện phán là ba kiếm chủ đều bị kiếm hồn khống chế, sa vào ảo ảnh?” Trình Nhung hỏi.

“Đúng, nếu ta đoán không lầm, ba kiếm đồng này không chế ngự được kiếm hồn, cũng bị ảo ảnh mê hoặc như những kiếm đồng khác, đánh thức cả ba là Đào hoa chương sẽ tiêu tan.” Hồ điện phán nói đoạn, phát ra hiệu lệnh, cả ba chia ra ba hướng lao về ba nguồn sức mạnh.

oOo

Bạch Chỉ Vi nhìn thấy phụ thân cùng ba hài tử đùa chơi dưới ba gốc đào. Nghe nói lúc trẻ, ông là mỹ nam tử danh động thiên hạ, có lẽ hiện tại

vẫn thế, chỉ cần ông vẫn cười như thế.

Có lẽ do ông không thích cười nên khi cười đều như tuyết mùa xuân tan chảy.

Ông mặc áo nhẹ màu vàng nhạt, màu sắc cực kỳ thanh đạm, cơ hồ hòa vào tiết xuân rực rỡ. Bạch Sùng này khác hẳn với người cha Bạch Chỉ Vi thường thấy: vị Bạch Thông hầu mặc áo đen thêu gấm, mũ cao áo rộng.

Cô chỉ biết đến một vị hầu gia cao quý đến độ xa vời.

Bốn đứa bé cùng ngoái lại nhìn cô, bốn đôi mắt như nhau, tròn xoe, linh động khiến người ta nhìn vào là nhận ra quan hệ máu mủ. Một bé trai chạy đến cười hỏi.

“Tỷ là ai?”

“Ta là tỷ tỷ của đệ.”

“Sao có thể, mắt tỷ xấu quá, chả trách phụ thân không thích.”

Đúng vậy, Bạch Chỉ Vi biết mắt mình khác hẳn chúng, con mắt phượng hơi nhướng lên đó rất giống mẫu thân cô, Hy Hoa công chúa.

“Chi bằng tỷ đưa mắt cho đệ, đệ sẽ đổi cho đôi mắt giống đệ, phụ thân nhất định thích lắm.”

“Được ư?”

“Được chứ.”

“Được, vậy cho đệ.” Cô nói đoạn thò hai ngón tay đâm vào mắt mình.

Trước mắt tối sầm, đau đớn không ngờ, nhưng cô biết phải cố gắng, chịu đựng được là sẽ ổn. Chỉ cần chịu được là cô sẽ có đôi mắt được người

ta yêu mến. Tay chợt bị nắm lại, cô bức dọc mở bừng mắt, trừng trừng nhìn người đã cản trở.

“Di phu, sao lại là di phu?” Cô kêu lên.

Gương mặt Lục Triệt cứng lại rồi hiểu ra: “Là t

THỤC SƠN THIẾU NIÊN

Hạ Sinh

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 81

Kế Hoạch Tiến Hành Thuận Lợi

Bạch Chỉ Vi cho rằng Mộ Dung Phỉ trước mắt hơi kỳ quái, nhưng không tìm ra điểm khác lạ ở đâu. Bất quá, khẳng định được một điểm khác thường là ánh mắt y luôn tránh né khi cô nhìn.

Kỳ thật, không cần tránh né, cô cũng khó lòng nhìn rõ ánh mắt y, bởi khắp không gian toàn là hoa đào phơi phơi rơi, quất vào mặt cô khiến cô khó mở được mắt.

“Đây là gì? Hoa đào bọn ta gọi đến chẳng?” Cô nghi ngờ. Mưa hoa quá dày, cô phải đưa tay lên che, sợ hoa đập vào mắt, hóa ra giọng cô cũng trở nên rất nhỏ.

“Đúng vậy.” Mộ Dung Phỉ ngượng ngùng đáp, giọng cơ hồ không nghe rõ.

Bạch Chỉ Vi lắc đầu, cảm giác giọng y cũng trở nên kỳ quái, đoạn lớn tiếng hỏi: “Ban nãy ta hình như cũng sa vào ảo cảnh, ta cũng bị mê hoặc chẳng.”

“Ừ, đúng.” Giọng đáp nhỏ như muỗi kêu. Bạch Chỉ Vi nhìn Mộ Dung Phỉ, y đứng trong cơn mưa hoa, hai gò má cũng ửng lên.

“Mộ Dung Phi, nói lớn lên đi, mưa hoa hình như cách âm. Không ngờ ta cũng tệ thế này, vốn ta cho rằng dù tất cả đều bị mê hoặc thì ta không bao giờ như thế.” Cô mỉm cười tự giễu, đoạn ngẩng lên nhìn hoa đào phủ ngập trời, thoáng nghi hoặc: “Sức mạnh của bọn ta đến thế này cơ à, gọi được nhiều hoa như thế hả?”

“Nếu ta đoán không sai, hoa đào là do kiếm hồn của cô nương, Đường Mật và Trương Úy gọi đến. Các vị không còn khống chế được kiếm hồn nữa.” Mộ Dung Phi khôi phục phong độ.

“Là ý gì?”

“Nói đơn giản là kiếm hồn của các vị vượt xa khả năng khống chế, chúng tung hoành gọi hoa đào về.”

Bạch Chỉ Vi nhú mày, ngẫm nghĩ: “Lúc ta giết thụ yêu, cảm giác kiếm hồn rất mạnh nhưng khống chế được, sao lại xảy ra việc này?”

“Ta cũng không rõ, bất quá, Đào hoa chương là ảo thuật chỉ cần kiếm hồn cũng hình thành được, kiếm hồn là công phu không lệ thuộc nhiều vào kiếm chỉ. Hơn nữa, lúc người giết thụ yêu, hai kiếm hồn kia không bị điều động. Hồ điện phán bảo kiếm hồn của ba các người giống mấy đứa bé thích náo nhiệt.” Mộ Dung Phi giải thích.

“Hai người đó sao rồi?”

Mộ Dung Phi ngẩng lên nhìn mưa hoa không hề giảm đi, khẩu khí lo lắng: “Không rõ. Nhưng xem ra chỉ khi chế trụ được ba kiếm hồn của các vị thì hoa đào đang phát cuồng này mới biến mất.”

“Người có thấy vị trí của họ không, ta muốn tới xem.” Bạch Chỉ Vi lo lắng hỏi. “Tuy không nhận rõ cụ thể nhưng sức mạnh ở đâu thì tìm được. Theo tại hạ.” Mộ Dung Phi nói đoạn vội vàng cất bước.

Bạch Chỉ Vi đi sát y, tựa hồ nghe thấy giọng thiếu niên đó hỏi: “...ảo ảnh... nhớ...không?”

Không nên nghĩ đến ảo ảnh đó nữa, dù thế nào cũng không phải là di phu. Cô lặng lẽ đi sau y, dù không nghe rõ cũng không yêu cầu nhắc lại.

Thiếu niên đó không thấy cô trả lời, nhưng không hề hỏi gặng, vẫn giữ vững tốc độ lướt đi.

Thoáng chốc, hình như không ai hỏi gì nữa.

oOo

Từ khi học võ đến giờ, gã chưa từng múa kiếm sướng khoái lâm li như thế. Bản thân gã cũng không hiểu mình đang múa kiếm hay kiếm điều khiến mình, dù sao càng múa thì cơn đau trong tâm càng giảm. Sau khi thấy hình trong bí động Thục Sơn, nhiều ý nghĩ mơ hồ về võ học của gã chợt sáng rõ, chỉ vì không thể đạt tới bước quan trọng nhất là dĩ tâm ngự kiếm nên mọi ý nghĩ và cách nhìn nhận chỉ đơn thuần là trong suy nghĩ, nhưng hôm nay vì sức mạnh kiếm hồn quá mạnh, cần tìm chỗ phát tiết nên kiếm chiêu xuất ra không cần tâm lực dẫn đạo mà sức mạnh cũng phát ra được.

Gã đang múa đến lúc hứng khởi, trước mắt chỉ có bóng bạc và màu hoa đỏ chợt một luồng đại lực ép tới, rồi một đạo kiếm quang xạ vào Trầm Phong. Gã không nghĩ ngợi gì đưa kiếm lên đón, sát na hai thanh kiếm chạm nhau, tâm gã nhói lên, cơ hồ không cầm vững được kiếm, lùi liền năm bước mới đứng vững được. Chưa kịp định thần thì hai ngón tay đã điểm lên đầu gã, giọng nói trầm trầm cất lên: “Tất cả đều theo phép tắc, như ảo ảnh bong bóng, như sương lại như chớp, diệt.”

Gã định thần nhìn kỹ, người ấn ngón tay lên trán mình là Hồ điện phán, khóe môi ông ta cũng rỉ máu, thân hình hơi chao đảo, định mở miệng thì lại một cơn ho nổi lên. Một lúc sau, ông ta bình thường trở lại, mặt hơi đỏ lên,

cất giọng khàn khàn: “Con tỉnh rồi hả, bắt quá trong lúc bị mê hoặc lại múa kiếm rất khá, ta đợi mãi mà không tìm được cơ hội xuất thủ.”

Trương Úy biết Hồ điện phán nhất định cho rằng gã cũng bị mê hoặc như những người khác nên đang làm việc gì đó ngốc nghếch, liền cười ha hả: “Hồ điện phán, con không bị mê hoặc, múa kiếm như thế chỉ để trong lòng dễ chịu hơn.”

“Người điên không ai bảo mình điên.” Hồ điện phán nói, hoàn toàn không tin lời gã giải thích: “Hiện tại cầm kiếm có cảm giác gì?”

“Ban này trong cây kiếm có sức mạnh chỉ muốn hướng ra ngoài nhưng sau khi chạm một kiếm với điện phán thì cảm giác đó tan biến.” Trương Úy đáp.

Hồ điện phán ngẩng nhìn ngập trời mưa hoa, sắc mặt âm trầm: “Không thấy khá hơn, xem ra hai người kia chưa đắc thủ.”

Trương Úy định hỏi xem ý ông ta là gì, giữa làn mưa hoa chợt thấy hai người đến, tới gần mới rõ là Mộ Dung Phỉ và Bạch Chỉ Vi. Gã thấy Bạch Chỉ Vi đã tỉnh lại, hết sức vui mừng, định lớn tiếng gọi, vừa há mồm là máu tươi trào ra.

Bạch Chỉ Vi lướt tới đã gã: “Sao thế?”

“Ta và hài tử này đều thụ nội thương. Ban này y sa vào ảo ảnh, múa kiếm điên cuồng, ta lo y thoát lực mà vong mạng nên đành xuất thủ.” Hồ điện phán giải thích. Mộ Dung Phỉ lo lắng nhìn ông ta rồi nhìn cơn mưa hoa: “Trình Nhung vẫn chưa đắc thủ.”

oOo

Cũng như mọi buổi sáng, Đường Mật tắt ngay chuông báo thức réo inh ỏi, tiếp tục ngủ vui. Mẹ nó cứ mười phút lại vào phòng, lần thứ tư đóng vai

trò chuông báo thức.

Kêu đến rất hòng, “bà mẹ chuông báo thức” thấy người trên giường vẫn không phản ứng, liền ngồi xuống bên cạnh, bắt đầu nói: “Mật Mật, con chia tay người bạn trai đó lâu rồi, sao không tìm người khác? Dì Vương ở tầng dưới hôm qua có bảo, cháu dì ấy được lắm, cao to khỏe mạnh, đi trên phố còn có người tưởng là Diêu Minh đấy. Dì ấy muốn giới thiệu cho con, mẹ bảo là phải hỏi con đã rồi tính.”

“Không được đâu, muốn giờ mất rồi, có gì tối mẹ con mình nói tiếp.” Đường Mật kêu lên, lồm cồm bò dậy lao vào phòng tắm, để mặc mẹ nó ngồi lại với nụ cười đắc ý.

Lúc đi ra, nó nghe thấy ba mẹ đang cãi nhau trong bếp xem ai làm hỏng máy hút bụi, liền mỉm cười lắc đầu đi về phòng, thầm nhủ: Sao trên đời có người thích cãi nhau thế nhỉ.

Về phòng, nó mở tủ áo lấy ra hai bộ quần áo trước gương ướm thử, cho rằng công việc hôm nay hợp với trang phục nghiêm túc hơn, liền chọn bộ âu phục màu đen. Đoạn mắt nó hoa lên, nhìn vào gương thì hình ảnh bản thân trong đó biến mất.

Nói cho đúng, trong gương là một hình ảnh kỳ quái, từ vùng tối đen sáng lên mấy ngọn nến, ẩn hiện phía sau là vài bóng người. Ban đầu nó kinh hoảng lùi lại hai bước nhưng không nén được hiếu kỳ muốn xem rõ phía sau ánh nến là ai. Sau rốt, nó lên gân lên cốt, thấp thỏm đi tới hai bước, đưa tay định chạm vào mặt gương.

Ngay sát na ngón tay nó sắp chạm vào thì sau lưng vang lên tiếng nổ, bếp ga nổ ư? Ý niệm sau cùng thoáng qua đầu, nó liền bị làn sóng nhiệt cuộn cuộn nuốt chửng, chìm vào biển lửa.

Hồng liên hỏa diễm, như muốn hủy diệt tất cả,

Trong biển lửa, có người đến gần, nó cố nhìn rõ là ai nhưng không tài nào rõ mặt.

“Theo ta.” Người đó nắm tay nó.

“Không được, cha mẹ còn ở trong đó, ta phải đi cứu họ.” Nó phát cuồng gạt người đó ra.

“Tất cả đều theo phép tắc, như bong bóng ảo ảnh, như sương lại như chớp, diệt.” Người đó đưa tay điểm vào trán nó.

Nó theo bản năng hất tay người đó ra, gầm lên: “Người định làm gì, đồ thần kinh tránh ra. Để ta cứu cha mẹ.”

“Đừng chấp mê bất ngộ nữa, hiện tại người đang ở trong ảo cảnh.” Người đó lại điểm ra: “Tất cả đều theo phép tắc, như bong bóng ảo ảnh, như sương lại như chớp, diệt.”

Không hiểu sao trong lòng Đường Mật nổi giận đùng đùng, cúi đầu mới thấy mình đang mặc áo bào màu đỏ kỳ cục, tay còn cầm kiếm, bèn không thèm suy nghĩ vung lên đâm vào kẻ đang lái nhái cản đường.

Người đó không ngờ nó đột nhiên xuất thủ, nhát kiếm lại quá nhanh, nên không kịp tránh, bị mũi kiếm đâm vào bụng.

Cơn bão hoa đào biến hóa kỳ dị, mọi đóa hoa đều tụ về một hướng thành một vũng xoáy đỏ rực. Một người bị hất từ đó ra, bộp một tiếng rớt xuống đất.

“Trình Nhung.” Mộ Dung Phi kêu khẽ chạy đến, bụng Trình Nhung bị đâm trúng một kiếm, máu tươi nhỏ ròng ròng.

Bạch Chỉ Vi đỡ Hồ điện phán và Trương Úy đến xem xét. Trương Úy hiểu rõ tình huống, vội hỏi: “Đường Mật đâm người bị thương?”

“Điện phán, Đường Mật điên rồi.” Trình Nhung thở hồng hộc đáp.

“Điện phán, để con đi xem sao.” Mộ Dung Phi tuốt kiếm định lao vào vùng xoáy hoa đào.

“Không được, hiện tại toàn bộ hoa đào tập trung vào đây, sức con e là không đủ, ta sợ con cũng bị ảo ảnh mê hoặc.” Hồ điện phán quát.

“Để con đi, con không sợ ảo ảnh.” Trương Úy nói rồi không đợi chúng nhân phản ứng, phi thân qua mặt Mộ Dung Phi, lao vào vùng xoáy đỏ ối.

Trương Úy thấy Đường Mật cầm Vị Sương dính máu đứng trong hoa bay cuồng loạn, lệ chảy xuống từ đôi mắt bình thường vẫn nheo lại thành hai mảnh trắng non khi cười. Chợt lòng gã buồn bã theo, nhớ ra kỳ thật cha mẹ Đường Mật đều chết rồi, nhà lại ở một nơi rất xa, nhưng nó lúc nào cũng vui vẻ, vĩnh viễn giữ nụ cười trên môi, thỉnh thoảng nhắc tới những chuyện đó thì nó nói: “Không nhớ rõ nữa, óc ra mất mất một mẫu.” Có lẽ nó không muốn người ta thương hại nên mới nói thế, gã đâm buồn bã vì mình chậm hiểu, bước tới nắm tay nó bảo: “Đường Mật, đừng khóc nữa, theo ta nào.”

Mắt Đường Mật đăm lẹ, thoáng nét trống rỗng, khiến Trương Úy cảm thấy nó đang nhìn mình, mà cũng như đang nhìn người khác. Đột nhiên Đường Mật ôm chặt gã, gục đầu vào ngực, nấc lên nghẹn ngào, nói đứt quãng: “Tha thứ cho ta... tha thứ cho ta...”

Nhất thời gã không biết nên xử trí thế nào, thân thể cứng lại, đặt tay lên đầu cũng không ổn, lòng khó chịu khôn tả. Gã rất hy vọng mình có thể nói ra những lời an ủi nhưng không biết nói gì, hồi lâu sau đành nói những lời từ tận đáy lòng cho nó nghe: “Dù người làm gì sai thì ta cũng tha thứ. Ta đảm bảo sau này sẽ lo cho người, nghĩ cho người. Người đắc tội với người ta thì ta thay mặt xin lỗi, người làm việc gì xấu thì ta sửa chữa, Đường Mật, đừng khóc nữa được không?”

Không biết câu nói đó phát huy tác dụng chẳng, Đường Mật dần nín khóc. Trương Úy thấy nó không khóc nữa nhưng ánh mắt vẫn lạ lùng, liền bảo: “Đi, cùng ta ra khỏi ảo ảnh.”

Đường Mật không đồng ý cũng không phản đối, mặc cho gã kéo đi. Gã định cất bước, chợt ngừng lên mới thấy thế giới quanh mình không còn là hoa bay ngập trời mà biến thành một công trình khổng lồ phức tạp. Từ thừa cha sinh mẹ đẻ đến giờ, gã chưa thấy công trình nào như thế, đâu đâu cũng là cột trụ sơn đỏ vươn cao vút cùng hành lang uốn khúc, đình đài lầu các lớn nhỏ cao thấp đủ cả, phẳng phất như đang ở mê cung.

Lòng gã lạnh ngắt, biết mình nhìn thấy ảo ảnh của Đường Mật, bởi không sử dụng được tâm lực nên gã luôn hâm mộ những người sa vào ảo ảnh, nhưng giờ phát giác mình thật sự ở trong ảo ảnh thì hơi lạnh trong lòng lại dâng lên. Gã không nghĩ bản thân xảy ra chuyện gì mà chỉ tính cách làm thế nào đưa được Đường Mật khỏi nơi này.

Gã quan sát công trình kiến trúc lạ lùng trước mắt, nhận ra trùng trùng điệp điệp những cửa và hành lang, cả đình đài đều xây dựng theo cùng một mẫu, ý niệm chợt dấy lên: nếu ảo ảnh này là thật thì người tạo ra nơi đây lẽ nào cố ý xây một mê cung, mới xây dựng mọi thứ đều giống nhau đến thế? Gã đột nhiên cảm giác tìm được điểm tọng yếu, bắt đầu suy tư theo hướng phá giải mê cung.

Gã nhớ lúc bé thường cùng bạn bè chơi trò mê cung, chỉ là vẽ hình mê cung lên mặt cát hoặc đá rồi những đứa khác thi xem ai tìm được lối ra sớm nhất. Gã không thông minh lắm, chưa từng nhanh chóng phát hiện được lối ra song biết rõ chỉ cần men theo một lối thế nào cũng thoát ra. Gã quen với cách lựa chọn có phần ngốc nghếch đó, thường cầm bút hoặc viên đá vạch theo mé phải mê cung, lần nào cũng men theo mé phải, như thế nhất định đi qua nhiều con đường không cần thiết, thời gian tốn hơn nhiều lần nên không thể là người đầu tiên thoát được, nhưng sau cùng luôn tìm được lối ra.

Sau này gã nghĩ kỹ thật trên đời mà có mê cung, nếu chọn một lối, kiên định đi theo lối đó, cứ đi đi mãi, có thể sẽ tốn thời gian hơn người khác, nhưng chỉ cần có lối ra, nhất định sẽ tìm được. Nếu vạn nhất thấy mình quay lại điểm xuất phát thì không phải là lỗi của mình, chỉ bởi mê cung đó không có lối ra.

Gã bèn kéo Đường Mật đang ngơ ngẩn, chọn lấy một lối rồi men theo bên phải, kiên định đi qua từng hành lang, từng đình đài giống hết nhau, nhiều lần lối rẽ trước mắt hiện ra đây mê hoặc, phảng phất chỉ cần chọn lối rẽ đó là phía tận đầu sẽ đột nhiên mọc ra lối thoát, nhưng gã vẫn men theo mé phải, kể cả đi công cốc nhiều con đường thì gã cũng chưa từng lay động ý chí.

Mê cung trong ảo ảnh có thể vĩnh viễn không đi hết nhưng mê cung chân thật chỉ còn cách đi như gã, nhất định sẽ có lối thoát, nhất định không vì cảm quan bị mê hoặc mà lối ra biến mất. Gã đi qua hành lang thứ hai mươi, rồi hai mươi mốt.

Theo bộ pháp bình ổn mà cấp tốc của gã, mê cung trong ảo ảnh gần tan đi màu sắc, bắt đầu có từng cánh hoa rớt lên mặt. gã nhắm mắt lại, lúc mở ra thì thấy khắp trời hoa đào bay, đã quay lại thế giới chân thực.

Trương Úy hoan hỉ, quay sang nhìn Đường Mật, ánh mắt nó vẫn trống rỗng. Gã thầm than không ổn, hóa ra chỉ đưa được bản thân thoát khỏi ảo ảnh, còn với Đường Mật hoàn toàn không có tác dụng. Gã chưa học pháp thuật đưa người khác ra khỏi ảo cảnh, nếu cưỡng ép Đường Mật rời khỏi vùng xoáy hoa đào này, có được không? Có tạo thành thương tổn gì với nó không? Gã cứ trù trù mãi.

Đột nhiên gã cảm thấy sau lưng hơi lạ, ngoái lại trông thấy tông chủ Thuật tông Cố Thanh Thành đã tới. “Cố tông chủ, Đường Mật vẫn chưa thoát được ảo cảnh, làm sao đây?” Gã lo lắng.

“Ta đến đây, đào hoa chứa ảo lực mạnh thế này mà con không bị mê hoặc thì quả là hiếm có.” Cố Thanh Thành đến trước mặt Đường Mật đưa tay phải ra điểm hai ngón tay lên trán nó, trầm giọng: “Ta vào ảo cảnh của Đường Mật trước xem có đưa ra được không.”

Y đứng bất động ở đó hồi lâu, Trương Úy mới nghe thấy y hỏi: “Con có biết ta là ai không?”

Đường Mật vẫn yên tĩnh chợt đáp: “Không biết.”

Thần sắc Cố Thanh Thành sầm xuống, thở dài: “Chỉ còn cách cưỡng bách ra thôi.”

Trương Úy lo lắng, mặc kệ Cố Thanh Thành có nghe thấy không, nói luôn: “Tông chủ, như thế có thương tổn đến Đường Mật không?”

Cố Thanh Thành không đáp, tiếp tục điểm lên trán Đường Mật: “Tất cả đều theo phép tắc, như bong bóng ảo ảnh, như sương lại như chớp, diệt.” Y phất tay trái, ống tay áo khẽ tung lên, hoa bay trên không tứ tán, thoáng sau đã tan biến.

Mắt Đường Mật chợt trong trẻo trở lại. Thấy Trương Úy và Cố Thanh Thành đang ở đó, nó há miệng định nói nhưng chưa thành tiếng đã ngã gục vào lòng Cố Thanh Thành.

Trương Úy bước lên, lo lắng hỏi: “Cố tông chủ, Đường Mật sao thế? Có phải thân thể tổn thương vì bị cưỡng bách ra khỏi ảo cảnh?”

Hoa đào tan hết, Mộ Dung Phi và Bạch Chỉ Vi bước nhanh đến, vây quanh Cố Thanh Thành, lo lắng đợi y đáp.

“Đường Mật chỉ vì hao phí tâm lực quá độ trong ảo ảnh nên hôn mê mà thôi.” Cố Thanh Thành nói đoạn, ôm Đường Mật lên, nhìn ba gương mặt thiếu niên đều lo lắng, bật cười bảo: “Đào hoa chương chỉ ảnh hưởng đến

người ta như nằm mộng. Những gì các con thấy trong ảo cảnh là suy tư, chấp niệm, tâm kết hoặc những mảnh vỡ ký ức. Theo lý thì tỉnh lại là sẽ quên hết hoặc không nhớ nữa, nhưng sử dụng Kim cương ảo diệt chú đánh thức thì tình cảnh trong ảo cảnh sẽ lưu lại trong đầu óc, bởi tình cảnh này thường không hay hoặc bị bề cong nên thương tổn duy nhất là ký ức không vui còn lại chứ không còn gì nữa, cứ yên tâm.”

Trương Ủy ngoái lại nhìn những kiếm đồng khác vừa tỉnh lại, quả nhiên đều như tỉnh mộng, hoàn toàn không hiểu trời trăng gì hết.

Mộ Dung Phi lén liếc Bạch Chỉ Vi, chột rúng động lùi cách xa một chút.

“Ta đã sai hồn thú đi mời Mục điện giám, các con nghỉ đi, đợi khi Đường Mật tỉnh lại, ta sẽ bảo người đến gọi các con.” Cố Thanh Thành ôm Đường Mật đi về Trường Minh các.

Trương Ủy, Bạch Chỉ Vi và Mộ Dung Phi đợi chừng một tuần trà liền có tạp dịch đến gọi. Cả ba đến chính sảnh Trường Minh các, Cố Thanh Thành và Mục Hiến đã ngồi hai bên, Đường Mật đang đứng đó.

“Hồ điện phán bị thương, ta vừa hỏi rồi, nói là sức mạnh kiếm hồn của các con quá mạnh, không bị các con khống chế nên phát cuồng.” Cố Thanh Thành liếc mấy thiếu niên, rồi quay sang nói với Mục Hiến: “Lúc đó Thành đang dẫn đệ tử vào núi, đột nhiên thấy hoa đào của Thục Sơn đều tụ hết về Vong Ưu phong liền biết có việc bất thường xảy ra. Kiếm hồn của mấy kiếm đồng này không đơn giản, hoa đào trong vòng mười dặm đều bị gọi tới, năm nay Thục Sơn coi như không còn cảnh hoa đào mà ngắm nữa.”

Lời Cố Thanh Thành có nửa phần đùa cợt nhưng Mục Hiến nghe ra hàm ý nửa phần trách móc, để kiếm đồng cầm vũ khí nguy hiểm như thế, ít nhất lão cũng có phần trách. Lão lạnh lùng liếc mấy kiếm đồng, phát giác trừ Hoàn Lan, những người bị phạt trong vụ sư hí đều có mặt, bất giác hơi

nhức óc, quyết định lấy Mộ Dung Phi ra khai đao: “Mộ Dung Phi, sao người lại liên quan đến việc này?”

Mộ Dung Phi cũng không hiểu vì sao lại đến đây, chỉ cho rằng mình cùng nhóm với Trương Úy thì đến theo, giờ nghe Mục Hiến hỏi liên không biết xử trí thế nào, chả lẽ lại thừa nhận kiếm hồn của bản thân cũng quá mạnh?

Đường Mật thấy y khó xử liền lên tiếng: “Thưa điện giám, Mộ Dung Phi là người cứu chúng con khỏi Đào hoa chương, không liên can gì đến việc này. Còn kiếm hồn của chúng con mạnh vì từng thắng được người Ma cung.”

Đoạn nó tuôn một tràng, thêm mắm dặm muối giảng giải lại việc gặp người Ma cung ở nước Sở, đổi Mộ Dung Phi thành Trương Úy. Mục Hiến hừ lạnh: “Các người tam kiếm hợp bích thắng được Đông Ngao? Thập kiếm hợp bích cũng không phải đối thủ của hã. Rõ ràng hã bày kế hãm hại các người để gây họa cho Thục Sơn, thông minh thường ngày của người ở đâu hã, hay vì thấy được sức mạnh là nổi lòng tham?”

Mục Hiến liếc một vòng, ai nấy đều lạnh ngắt sống lưng, cúi đầu không dám nói gì.

“Các người đưa kiếm lên đây.” Mục Hiến nói, đưa tay ra cho Đường Mật.

Đường Mật nắm chặt chuôi kiếm theo bản năng: “Điện giám, không có kiếm thì con tu luyện thế nào được ở Thục Sơn?”

“Ta chỉ lập một kết giới trên kiếm, đợi khi các người đủ sức khống chế kiếm hồn thì kết giới sẽ tự giải, hiện tại, vì có nó, các người chỉ có thể điều động sức mạnh của mình cùng kiếm hồn chi lực vốn có.”

Mộ Dung Phi thấy cả ba đưa kiếm cho Mục Hiến, do dự mãi nhưng sau rốt nắm chặt Bách Vũ không nói gì.

Theo lý, bọn Đường Mật hủy mất cảnh đẹp hoa đào trải dài mười dặm rực rỡ trong ngày xuân của Thục Sơn chính là tin tức động trời, nhưng mọi kiếm đồng sa vào ảo ảnh hôm đó tỉnh lại đều như vừa nằm mơ xong, thêm nữa Mục Hiến cũng cho rằng không nên đồn rộ việc này, thành ra mọi việc trôi qua êm ả.

Bất quá ở Ngự Kiếm đường có một người thích đi nghe ngóng, hoặc có thể nói người đó thích đặc thù tìm hiểu chân tướng mọi việc, liền bám theo Đường Mật, kiếm đồng duy nhất biến mất hôm đó khi tất cả kiếm đồng khác tỉnh lại, hỏi han luôn mồm.

“Lý Lý, thật sự là ta hao phí tâm lực quá nhiều nên mới được Cố tông chỉ đưa đi.” Đường Mật giải thích.

Lý Lý bĩu môi, con người đen nhánh đảo đi đảo lại: “Vì sao người khác không đưa người đi mà là Cố tông chủ? Ta thấy có vấn đề.”

Đường Mật vốn nằm trên trường kỷ trong phòng, giờ chợt hứng thú ngẩng lên hỏi: “Người thấy có vấn đề gì?”

“Ta thấy tuy điện giám nói các người cùng bị ảo ảnh mê hoặc nhưng nhất định không đơn giản như thế, có phải người tẩu hỏa nhập ma nên tông chủ mới vận công liệu thương cho? Còn nữa Hồ điện phán và Trình Nhung thụ thương không nhẹ, do người gây ra hả?” Lý Lý vừa nói vừa áp sát Đường Mật, cơ hồ gí sát mặt vào mặt nó.

Đường Mật nghe thấy đáp án muốn nghe, đột nhiên nổi hứng nghĩ: Con người đúng là kỳ quái, rõ ràng biết Cố Thanh Thành đối tốt với mình sao lại vẫn hi vọng nghe được người khác cũng nói thế? Lẽ nào người khác nói thế thì mình cũng coi việc đó là thật?

“Thật sự không phải thế đâu, Lý Lý, việc đó kỳ thật không liên can đến người. Dù biết cũng không thể bán tin lấy tiền cơ mà. Ta thấy tính người thế này, không làm ký giả thì phí quá.” Đường Mật vuốt vuốt gương mặt dính sát với nó, tỏ vẻ khoa trương.

“Ký giả là người làm gì?” Lý Lý hỏi.

Đường Mật lại nhận ra mình nói hớ, đầu óc chuyển động rồi cười hì hì: “Nói ra dài lắm. Đây là nhân vật số một do ta nghĩ ra. Nói đơn giản thì người cũng thấy mọi tin tức lớn nhỏ chẳng phải đều có người muốn biết ư? Vậy ta nghĩ cứ viết ra giấy những tin tức mà mọi người đều thích rồi bán một đồng một tờ, thứ giấy để viết tin này ta gọi là báo, người nghe ngóng tin tức rồi viết lên báo thì là ký giả.”

Lý Lý sáng mắt: “Trời ạ, Đường Mật, đầu óc người đúng là sáng láng, việc này thích hợp với ta quá đi mất.” Cô bé lại nghĩ ra một việc: “Nhưng việc này cần nhiều người lắm, lấy đâu ra đây, ở bang hội nhà ta còn được, ở đây thì hiếm người quen biết.”

Đường Mật ngẫm nghĩ rồi đáp: “Thế này đi, ký giả thì do người cung cấp tin cho người đảm nhiệm, tin tức chia thành mấy loại, càng hấp dẫn càng nhiều tiền, còn về bán báo thì giao cho hồn thú.” Đoạn nó vẫy tay trái, gấu mèo Hành Trì xuất hiện trên ghế, nó tùy tiện lấy một sợi dây buộc lên cái bụng tròn vo của Hành Trì, rút gần chục tờ giấy trên bàn nhét vào, kiếm một cái túi nhỏ buộc chặt rồi chỉ vào mũi Hành Trì dặn: “Nghe cho rõ đây, cứ ai ném một đồng tiền vào túi thì người để người đó lấy một tờ giấy, không đưa tiền thì cản ngay, hiểu chưa?”

Hành Trì ngoẹo đầu nhận lệnh rồi gật gù. Lý Lý vỗ tay khen hay, đoạn nói: “Tỳ hưu là mãnh thú, e có người sợ hãi, chi bằng để hồn thú của ta đi bán.” Rồi cô phất tay trái gọi: “Ngọc Cẩm.” Một con chim trĩ màu ngọc đáp xuống vai.

Đường Mật vốn cho rằng trong các kiếm đồng mới học thuật triệu hoán hồn thú chỉ có nó tùy tâm sở dục gọi được hồn thú, không ngờ Lý Lý cũng sử dụng thành thạo như thế. Giờ nhớ lại lời Cố Thanh Thành nhắc nhở rằng tỷ võ không đơn giản, đồ thủ của nó phải hạng giá áo túi cơm, xem ra không giả.

“Không được, còn một việc phiền hà.” Lý Lý nhớ ra gì đó, kêu lên: “Chẳng lẽ báo chỉ có một tờ, lấy ai sao ra đây? Phải trả nhiều tiền đấy.”

Đường Mật biết đôi chút về thuật ân loát nhưng với điều kiện hiện tại ở Thục Sơn thì không thể điều khiển được kiểu in chữ ngược, hơn nữa cũng rất phiền phức. Đột nhiên Bạch Chỉ Vi từ đầu đến giờ không góp chuyện chột lên tiếng: “Gọi Linh Bích chép, ta thấy nó viết chữ rồi, viết nhanh lắm.” Đoạn cô theo mô thức đã tập phất tay trái gọi: “Linh Bích.” Con khi lông xanh liền xuất hiện trên giường.

Con khi nghe rõ nhiệm vụ liền ôm đầu lăn dưới đất, tỏ vẻ không đồng ý, Đường Mật liền làm mặt dữ: “Không làm thì đuổi người đi.” Con khi liền ngoan ngoãn gật đầu đồng ý.

Đường Mật cho rằng cách kiếm tiền từ làm báo đã cơ bản hoàn chỉnh, Lý Lý nhanh nhẩu đồng ý chia đôi lợi nhuận, tạm thời cả hai ấn định mỗi tháng phát hành một kỳ lấy tên là Thục Sơn nguyệt báo, nội dung gồm những tin quan trọng và tin đồn ở Thục Sơn, còn cả các mục như phỏng vấn nhân vật, biên tập bình luận... Nhân thủ gồm những ‘nhân công rẻ mạt’ Trương Úy, Bạch Chỉ Vi, Trang Viên, Chu Tĩnh làm biên tập viên, mấy người này còn miễn phí tài trợ hồn thú đi bán báo. Đường Mật gần như thấy được tươi lai tươi sáng của Thục Sơn nguyệt báo, tờ báo được lập lên từ hai kẻ lợi dụng người khác một cách vô sỉ đến tàn khốc.

Rồi cả hai tiếp tục thảo luận về nội dung cụ thể của nguyệt báo, Lý Lý dựa vào kinh nghiệm đề nghị: “Nếu muốn số đầu có người xem nhất định phải có chuyện về Hoàn Lan, Mộ Dung Phi hoặc nhân vật như Cố tông chủ,

những người dù nam hay nữ ở Thục Sơn đều háo hức muốn biết, nam muốn biết cách họ luyện võ, còn nữ thì cái gì về họ cũng muốn biết cả.” Đoạn bổ sung: “Ừ, cần thêm cả tình hình gần đây nhất về Trương Úy nữa.”

Đường Mật nhớ ra chuyện Quân Nam Phù từng tặng cở Đồng quán cho Hoàn Lan, vội nói: “Vậy bắt đầu từ Hoàn Lan. Giờ không phải là tháng Tư hả, cở Đồng quán sắp đổ rồi, giờ đang phỏng vấn công tử Hoàn Lan là hợp nhất. Ta phụ trách hỏi chuyện y.”

Mấy hôm sau, Đường Mật và Bạch Chỉ Vi vì muốn lôi kéo Trương Úy không chú ý đến việc tặng cở cho Quân Nam Phù, tối nào cũng kéo gã đi luyện võ, rồi nhồi nhét vào đầu gã nào tử võ là việc quan trọng thế nào, nào đối thủ mạnh đến đâu, rồi phải ý thức cả những nguy cơ rằng mọi đối thủ đang xoa tay xoa chân đợi tử thí.

Nói ra thì cả ba cũng có kỳ ngộ, vì ăn quả thụ yêu nên nội lực tăng mạnh, được xem hình vẽ trong bí động nên nhận thức về võ học cũng mở mang hơn hẳn, cộng thêm con khỉ lông xanh thường đi theo, chỉ dạy cho nhiều điểm hữu dụng nên ngày nào luyện võ cũng thu hoạch không nhỏ. Vì lần trước kiếm hồn phát cuồng, Trương Úy cảm thấy tầng lớp vách sắt bao quanh tâm linh bị khoan một lỗ, hiện tại gã có thể sử dụng phần nào tâm lực, tuy nhược điểm là gã sẽ nhìn thấy ảo ảnh nhưng không hiểu sao, trong lòng gã không coi ảo ảnh ra gì. Còn thú hoạch lớn nhất của Đường Mật sau lần đó là phát hiện kiếm hồn ẩn trong cái lược hóa ra điều động được, còn vì sao chỉ lần đó mới điều động nổi thì nó cho rằng vì sức mạnh của mình chưa đủ, không ở trong điều kiện nhất định thì không thể. Nhưng thế cũng vô vị, hiện giờ sức mạnh đó đã bị kết giới phong tỏa, đợi khi nó mạnh lên tất sẽ dùng được. Nghĩ thế nên nó cho rằng tiền đồ không đến nỗi tệ lắm.

Mấy hôm sau là buổi học kiếm thuật ở Kiếm tông. Buổi tối khi kết thúc, Đường Mật từ biệt Trương Úy và Bạch Chỉ Vi rồi liền phái Hành Trì đi đưa tin cho Hoàn Lan rồi cẩn thận lén đến hậu sơn Kiếm tông đợi.

Không đi được bao xa đã nghe sau lưng có người hỏi: “Đường Mật, sao lại lén lút thế, ăn trộm hả?”

Đường Mật quá quen với giọng nói này, giật mình chảy mồ hôi lạnh, thầm nhủ: Đại ca, lén lén thế này là để tránh đại ca đấy. Lập tức quay đầu lại cười ngọt ngào: “Lý Liệt, đấy không phải lén lút, ta vừa đi vừa luyện tập khinh công.”

Lý Liệt cười ha hả, đến gần nó: “Càng lúc càng thấy cô nương thú vị.”

“Ta vốn thú vị mà, chỉ có người không hiểu thôi. Thật ra ta thấy người càng nhìn càng anh tuấn tiêu sái ngọc thụ lâm phong.” Đường Mật nhìn thẳng vào cặp mắt màu hổ phách đang áp sát, khen ngợi bằng giọng cực độ chân thành.

Lý Liệt ngẩn ra, lập tức né ánh mắt đi, tỏ vẻ không thể tin nổi. Đường Mật thầm nhủ: Quả nhiên còn trẻ con, mới mười sáu, mười bảy tuổi thì giả đồ là lão luyện tình trường thế nào được, ta cứ từ từ đợi người lộ ra sơ hở.

“Đi ăn cơm tối nào.” Lý Liệt phất tay áo, nói đi là đi.

“Không đi, ta không muốn ăn, ăn mãi một món gì ngon cũng chán.”

“Cô nương thích ăn gì?” Lý Liệt hỏi.

Đường Mật thầm nhủ: “Chúng ta bắt nai nướng ăn, cách đây không lâu ta thấy có nai trong rừng.”

“Được, giờ đi luôn.” Lý Liệt đến kéo nó.

Nó nhanh nhẹn tránh đi, bật lùi về phía sau: “Hiện tại không được, đến đây bậc đá đợi ta, ta có việc giải quyết trước đã.”

“Việc gì?” Lý Liệt hỏi.

“Việc đó đó.”

“À.”

Đường Mật lắc đầu, thầm nhủ sao tiểu tử người trông thì thông minh mà lại đần độn thế này, chỉ ngang với đồng chí đầu to. Nó đành nói với giọng cực kỳ nghiêm túc: “Ta muốn đi vệ sinh, mời người đến đây bậc đá đợi ta, đa tạ.” Lần này thiếu niên Lý Liệt đỏ mặt đi ngay.

Dằng dai như thế nên nó trễ hẹn với Hoàn Lan. Nhìn từ xa, trong khu rừng nhuộm màu vàng tịch dương, Hoàn Lan đang ngồi đợi trên tảng đá đen, trên cột Hành Trì.

Hành Trì bình thường lúc nào cũng ‘trưa chả vội tối chả cần’ với người khác, không ngờ lại đùa nghịch thoải mái với Hoàn Lan, lăn lộn theo ngón tay y. Đường Mật bĩu môi, thầm nhủ: Người ở thế giới này đều bảo người là mãnh thú, Hoàng Đế đánh Xi Vưu còn sử dụng người cơ đấy, chẳng qua là tin đồn mà thôi. Ta nhìn kiểu gì cũng thấy người là gấu mèo, còn là gấu mèo cái kia.

Đại khái Hoàn Lan đùa vui đến nhập thần, nên tâm linh mất duệ như y cũng không phát giác Đường Mật đến phía sau, gương mặt nở nụ cười ngây thơ. Đường Mật thầm nghĩ đến hai từ ‘ngây thơ’ liền ngẩn ra, kỳ thật hiếm khi thấy y cười. Giờ y cười rồi, chẳng qua cũng là trẻ nít như Trương Úy mà thôi, cái gì mà đệ tử xuất sắc nhất lớp trẻ Thục Sơn, kỳ tài trăm năm khó gặp, hình như không liên quan đến nụ cười đó.

Hoàn Lan không ngẩng lên, tiếp tục dùng ngón tay đùa với Hành Trì, lật lật cái bụng tỳ hưu tròn vo nói: “Ai cũng bảo hồn thú và chủ nhân giống nhau, ta ban nãy còn lấy làm lạ sao hồn thú của Đường Mật lại là tỳ hưu hung mãnh. Hóa ra chỉ được cái vỏ, thật ra cũng ham chơi lắm.”

“Chà, hóa ra người biết ta đến rồi, khiến ta mừng hụt, tưởng rằng khinh công đạt đến mức đồng chí Hoàn Lan cũng không nghe ra.” Đường Mật

vừa cười vừa nói.

Nghe thấy hai tiếng đồng chí, Hoàn Lan bật cười, biết Đường Mật gọi thế là có việc cần nhờ, lần trước nhờ chỉ dẫn võ công thông qua điện thí, lần này không biết là việc gì.

Đường Mật thấy y không nói gì nhưng tâm tình không tệ, biết rằng lời mời hôm nay không có vấn đề gì, liền ngồi xuống tảng đá, kéo tay áo y: “Hoàn Lan, ngồi xuống đi, ta có việc quan trọng cần nói.”

Hoàn Lan máy động ngồi xuống, cố nén tâm trạng thấp thỏm không hiểu vì sao lại dưng lên: “Có việc quan trọng gì hả?”

Thấy gã tỏ vẻ nghiêm trọng, Đường Mật cười cười kéo tay: “Kỳ thật không cần nghiêm túc thế đâu, không phải việc liên quan đến sinh tử, ta và bạn bè cùng làm một tờ báo. Muốn phỏng vấn người.”

Hoàn Lan không hiểu, ngẩn ra hồi lâu, chẳng biết trả lời thế nào.

Đường Mật thấy y ngỡ ngác, dáng vẻ dưng ra khả ái, liền tăng tốc về kế hoạch làm báo, rồi cường điệu về tầm quan trọng của bài phỏng vấn, đồng thời không quên nhấn mạnh rằng y sẽ nổi danh thêm như thế nào ở Thục Sơn.

Đợi những lời “hoành tráng” của Đường Mật chấm dứt, gương mặt Hoàn Lan lạnh lẽo trở lại, đáp thật đơn giản: “Ta không muốn bị phỏng vấn.”

Đường Mật hư bị gõ một gậy vào đầu, hoang mang: “Vì sao?”

“Ta không muốn nhiều người biết việc của mình.” Y đáp quả quyết.

“Vậy thì một phần được không? Tỷ như những việc không quan trọng.”

“Không quan trọng thì người ta muốn biết làm gì.”

“Với người thì không quan trọng nhưng với người khác thì chưa chắc. Người cứ tiết lộ một vài tin tức không quan trọng cũng tạo lập được hình tượng, đấy gọi là công bố thông tin cá nhân, người làm lãnh đạo phải biết điều này chứ nhĩ. Ví như tổng thống Mỹ còn đưa cả ảnh chó cưng lên mạng, còn nữa...” Đường Mật chợt nhận ra nói đến lĩnh vực sở trường là nó trơn tru hẳn, nói hớ cả một số điều không nên, vội chuyển chủ đề: “Việc đó, việc đó thì...coi như nề tình quen biết, người cho ta phỏng vấn vậy.”

“Cái gì mà tổng thống với mạng, ta không hiểu.” Hoàn Lan nhú mày.

“Được, nói thế này vậy, về ca ca Ngụy vương của người, nhất định dân gian có nhiều tin đồn lắm, có tin là do ca ca người cố ý lộ ra khiến thần dân càng kính ngưỡng. Hoàn Lan, tốt xấu gì người cũng xuất thân cung đình, những thứ đó cũng như võ công, đều là sức mạnh của người.” Đường Mật nói.

Hoàn Lan thoáng ngẫm nghĩ, một lúc mới nói: “Người hỏi đi, có những chuyện ta không nói được chẳng? Nếu người muốn biết thì ta có thể cho người biết, nhưng viết ra cho người khác thì còn phải xem xét.”

“Được được, chúng ta bắt đầu.” Đường Mật cao hứng hỏi: “Xin hỏi Hoàn Lan công tử thích màu gì?”

“Màu đen.”

“Có biệt hiệu hoặc tên thân mật nào không?”

Hoàn Lan đỏ mặt: “Không có.”

“À, còn biệt danh thì khá đặc thù đây, không có, ừ Cậu bé không có, nghe cũng khả ái đấy chứ.” Đường Mật gật đầu.

Hoàn Lan bật cười, thả lỏng hẳn thân thể: “Không có biệt danh.”

Cả hai cứ thông thả trò chuyện, bàn đến cỏ Đồng quản, Đường Mật hỏi: “Nhiều người tặng người cỏ Đồng quản, đúng không?”

“Không, không nhiều lắm.” Hoàn Lan nói thật.

“Sao thế, người được chú ý lắm cơ mà?” Đường Mật không hiểu.

“Ta không rõ, có thể vì ta không tặng ai.”

Đường Mật nhớ Mộ Dung Phi cũng từng nói thế, xem ra cả hai đúng là giống nhau, liền cười hỏi: “Vậy người có nghĩ sẽ tặng ai không?”

“Không, chẳng phải đã nói là không tặng người khác sao, hỏi nhiều quá.”

“Vậy ta nói thẳng, ta kiến nghị năm nay người tặng một người, ta muốn có tin đặc biệt.” Đường Mật đổi sang vẻ mặt nghiêm túc.

Hoàn Lan chờ ra, biết rằng với đại đa số người khác, tặng cỏ Đồng quản chỉ là trò vui, mọi người trên đời đều phải tham dự vào trò vui nam nữ, nếu bảo là tặng cho ai tức thích người đó thì chưa hẳn. Mọi nam tử y quen đều tùy tiện tặng cho ai đó, chỉ cần quen nữ tử nào là tặng, còn bảo y tùy tiện tặng một nữ tử thì y không làm được.

Đường Mật bảo: “Có phải nhánh cỏ Đồng quản đầu tiên chuyển đỏ đâu, không cần cả nghĩ như thế.”

Hoán Lôi nhìn vào mắt Đường Mật đang sáng lên, tựa hồ buộc phải đồng ý, dù hiện giờ không đồng ý thì sẽ bị bám theo, liền lắc đầu mỉm cười: “Đường Mật, nói thử xem muốn ta tặng ai, ta nghe người, tặng ai thì hữu dụng nhất với báo của người?”

Đường Mật không ngờ y đột nhiên đồng ý, nhưng dù sao mục đích đã đạt: “Vậy tặng Quân Nam Phù.”

Kết thúc phỏng vấn, Đường Mật vội vàng đến dãy bậc đá, nói cách khác nó buộc phải đến đó. Vừa đi nó vừa tự mắng mình óc heo, vì sao không bảo Lý Liệt đợi ở trên đường hạ sơn.

Quả nhiên, cạnh chân Lý Liệt đặt một con thỏ vừa săn được, sắc mặt bức bối đứng đợi nó. Nó vội đổi chủ đề: “Sao nai lại biến thành thỏ nhỉ?”

Lý Liệt không mắc hờm: “Thật ra cô nương làm gì?”

Đường Mật ghét nhất người khác can thiệp vào việc của mình, khẩu khí liền làm gãy ngay: “Xin lỗi, để người đợi lâu, bất quá ta là người độc lập, không phụ thuộc vào người, mong người sau này khách khí một chút, ta không còn nghĩ vụ báo cáo việc của mình cho người.”

Lý Liệt chưa từng thấy tiểu cô nương nào nói năng thần khí như thế, không chèn ép người ta, cũng không khắc bạc nhưng vẫn toát lên khí thế khôn tả. Đột nhiên y có cảm giác nếu còn giận thì chả hóa mình biến thành trẻ con giận lẫy, trầm mặc một lúc mới bảo: “Việc này là người không đúng trước.”

Đường Mật hòa hoãn lại: “Là ta không đúng. Ta gặp người quen, nói chuyện vui quá quên cả thời gian. Xin lỗi.”

Cả hai bật cười, coi như bỏ qua hiểu lầm.

Lý Liệt tìm một bãi trống trong rừng gần dãy bậc đá, đốt lửa rồi làm thịt thỏ. Đường Mật ngồi giữa cơn gió xuân lành lạnh, đồng lửa phả hơi ấm vào người quả thật dễ chịu, nó nhìn Lý Liệt thành thạo nướng thỏ, bóng in lên ánh lửa chập chờn, thoáng sau mùi thơm hấp dẫn khuếch tán trong không khí, lòng nó thư thả thầm nghĩ: Nếu không quay về thế giới cũ được, Lý Liệt đúng là nhân tuyển tốt để làm bạn trai, tuy tính tình hơi tệ nhưng không phải người ngang ngược, tuổi tác cũng chấp nhận được, võ công gia thế đều tốt, lại đang theo đuổi nó. Nhưng, ôi, nhưng... nhưng có những việc không thể tựa lửa mình.

Nó thở dài nằm xuống bãi cỏ, nhìn sao trời đến xuất thần. Thoáng sau, thần trí nó bị kéo về ảo ảnh hôm đó, ai cũng bảo đào hoa chướng như giấc mộng, tỉnh lại là quên nhưng nó lại nhớ rõ. Nó nhớ đến hai thiếu niên mặt mũi giống hệt nhau, đến gia đình đột nhiên bị cháy, còn cả Hoa Tuyền đang chạy. Lần này nó nhìn rõ Hoa Tuyền.

Hoa Tuyền mặc áo giáp ô kim, chạy nhanh trong mê cung, nó định gọi nàng ta nhưng không thành tiếng, đành bám theo. Sau cùng Hoa Tuyền chạy đến một tòa đài cao, quay lại cười đắc ý với nó, nụ cười cực kỳ cao hứng như bậc vương giả đạt được thắng lợi.

Trên thình không gió thổi quay cuồng, rít lên như dạ quỷ, nó biết có việc không hay sắp xảy ra nhưng không thể mở miệng, chỉ biết nhìn Hoa Tuyền tuốt kiếm – cây kiếm ma nó biết, màu bạc, nhỏ xíu, có vỏ bằng da xích măng, rồi Hoa Tuyền chặt đứt tay trái, tức thì máu phun lên không, rồi mưa máu tí tách rơi xuống.

Mắt nó bị mưa máu che mờ, thế giới trở nên mơ hồ trong màu đỏ, lòng bi thương vô vàn, hình như mọi việc đều do nó sai lầm. Thân thể nó dần mất đi hơi ấm, từng tắc từng tắc băng lạnh như đang đi về phía diệt vong. Lúc đó có người đi tới, nó không ức chế được, lao đến ôm chặt người đó nói: “Tha thứ cho ta, tha thứ cho ta.”

Đột nhiên lúc đó nó nghe người đó bảo: “Dù người làm gì sai thì ta cũng tha thứ. Ta đảm bảo sau này sẽ lo cho người, nghĩ cho người. Người đắc tội với người ta thì ta thay mặt xin lỗi, người làm việc gì xấu thì ta sửa chữa, Đường Mật, đừng khóc nữa được không?”

Ai nhỉ? Ta thấy ai trong ảo cảnh nhỉ? Nó mím môi, cố nghĩ lại giấc mộng đó, nhưng không nhớ ra gương mặt.

Đùi thỏ nướng cắt ngang dòng suy nghĩ, nó nhảy bật lên, đoạt lấy: “Vạn phần cảm tạ, thêm chút nữa thì ta chết đói mất.”

Lý Liệt ngồi dưới đất mỉm cười: “Đường Mật, hình như cô nương quen không nói thật.”

Đường Mật vừa gặm đùi thỏ vừa nghĩ: Sóng điện của ta và y đúng là không hợp, rõ ràng đây chỉ là cách thậm xưng thôi mà. Nó bèn hỏi ngược: “Vậy người hình như không tin người ta nói thật nhỉ?”

Thần sắc Lý Liệt lấp lóe trong ánh lửa, một lúc mới nói: “Vì những người ta tin nhất đều gạt ta.” Đoạn cúi đầu, lặng lẽ gặm đùi thỏ.

Nhất thời Đường Mật không biết nên nói gì, lại nằm xuống nhìn sao trời, hồi lâu mới nói: “Nếu thế, khi người lớn hơn chút nữa, thử nghĩ xem vì sao họ làm thế, có thể tâm tình sẽ khác hơn.”

Đối phương không đáp, trong lúc trầm mặc, Đường Mật thấy một đạo ngân quang lướt qua đỉnh đầu về Ngự Kiếm đường, nó máy động tâm tư, đại khái đoán rằng Mục Hiến vừa từ sơn cốc về, liền nhú mày, sẽ phải tìm cơ hội hiểu rõ chân tướng mới được.

Những ngày tiếp theo, Đường Mật bận chưa từng thấy, trừ học tập ban ngày và luyện công buổi đêm còn phải cùng Lý Lý chuẩn bị làm báo. Tệ nhất là công trình sửa chữa cơ quan ở Thuật tông cũng bắt đầu, nó buộc phải dành nhiều thời gian cho Chúc Ninh hơn, cùng y và Âu Dương Vũ gõ đồng gõ tây ở Thuật tông, kiểm tra cơ quan ở mọi chỗ.

Ban đầu nó không hứng thú lắm với cơ quan chi thuật nhưng từ khi cùng Chúc Ninh kiểm tra các cơ quan cũ, dần dần nó cũng thấy môn này thú vị. Lúc đó nó mới nhận ra rằng môn học cơ quan liên quan đến nhiều tri thức như chất liệu học, hóa học, số học, cho đến ngũ hành bát quái, chứ không phải đơn giản là mấy thứ máy móc như nó vẫn tưởng. Thiết kế của các bậc tiền bối càng khiến nó tắc lưỡi khen ngợi. Ví như trong một thông đạo dài đằng đằng, nếu cứ đi bình thường sẽ không chạm vào cơ quan,

nhưng nếu sử dụng khinh công, khi nội lực không duy trì được nữa, khê đặt chân xuống để tá lực là sẽ chạm vào cơ quan, tên sẽ phun ra như mưa.

“Trừ phi luyện được ngự kiếm phi hành, bằng không khinh công có cao đến đâu thì qua thông đạo dài thế này tất phải đáp xuống một lần, dù nhẹ như lông hồng cũng sẽ khiến cho vạn mũi tên bố trí chung quanh cùng bắn ra, lúc đó người tá lực đang lơ lửng trên không, tránh cũng không được.” Chúc Ninh vừa mở tấm đá ở cuối thông đạo ra vừa giải thích.

“Vì sao vậy?” Đường Mật hỏi, cúi xuống mới phát hiện bên dưới tảng đá là miệng giếng hun hút.

“Xuống xem là biết.” Chúc Ninh nói xong, sai Đường Mật và Âu Dương Vũ buộc thùng vào người y rồi thả xuống.

Để hành động thuận tiện, Chúc Ninh lắp chân giả vào cái chân què, tuy lúc đi lại hơi chật vật nhưng gần như có thể tự đi đứng được, có điều xuống những nơi như miệng giếng này thì vẫn cần trợ giúp. Đường Mật và Âu Dương Vũ xuống cùng, phát hiện miệng giếng nối với phía dưới thông đạo, bên dưới đó là một đường hầm đầy cơ quan.

Chúc Ninh chỉ vào một cơ quan nói: “Con xem, nếu có người dụng lực đi trong thông đạo, cơ quan sẽ đóng lại ngay, cơ quan này nối với cơ quan phát động vạn tiễn, người đó đi bước thứ hai thì cơ quan thứ hai cũng đóng lại, tên bị giữ hơn. Cứ thế, người đó chỉ cần đi bình thường thì tên ngày càng bị giữ chặt, không thể bắn ra được.”

Lúc đó Đường Mật mới chợt hiểu: “Chả trách Mục điện giám vẫn bảo chúng con khi đi lên tam tông mà dùng khinh công là hành vi bất kính, tuyệt đối không được phép. Hóa ra dùng khinh công sẽ bị vạn tiễn xuyên tâm.”

Chúc Ninh chỉ vào một cần gạt khác trên cơ quan: “Con xem này, chỗ này để mở hoàn toàn, chỉ nối với một cần gạt còn nhỏ hơn sợi tóc, khê bị

tác dụng lực là đóng lại. Rồi sẽ phóng tên dày đặc. Nhưng nếu cơ quan ngăn phóng tên ở đoạn trước bị tác động thì cần gạt này vô tác dụng. Vì lý do đó bước nào cũng cần mạnh mẽ, cơ quan sẽ không bắn tên ra còn dùng khinh công sẽ khiến cơ quan phát động, hiểu chưa?”

“Vâng, không chỉ thiết kế tinh xảo mà người thiết kế còn biết rằng người tôn kính Thục Sơn hoặc đệ tử Thục Sơn sẽ không dùng khinh công ở những chỗ này, còn kẻ sử dụng nhất định có âm mưu gì đó, đúng là kỳ diệu...” Âu Dương Vũ khen.

Đường Mật gật đầu, cúi xuống mượn ánh đèn mờ mờ quan sát những cơ quan kỳ diệu bố trí dày đặc trong đường hầm nhỏ hẹp, bất chợt say mê, thật sự thích môn cơ giới không có huyết nhục nhưng đầy trí tuệ này. Nó đi sau Chúc Ninh, học tập cách phát hiện hồng học của cơ quan, lắng nghe tiếng đình đình đoong đoong vang trong đường hầm để nhận ra những khác biệt vi diệu. Hoặc nó khẽ chạm vào những cơ quan mẫn cảm, kiểm nghiệm xem cần khởi động có còn tốt hay không, dần dần nó chìm hẳn vào một thế giới cuốn hút.

Phi dực của Chúc Ninh đã đạt đến thí nghiệm sau cùng. Lần đầu tiên trông thấy phi dực, Đường Mật giật mình bởi giống hệt tàu lượn cá nhân, tuy nó không hiểu lắm về động lực học không khí nhưng đoán được rằng chỉ cần mượn sức gió là phi dực sẽ bay được trên không. Nên khi Chúc Ninh hỏi nó có thử bay được không, nó đáp ứng liền.

Thấy nó sáng khoái như vậy, Chúc Ninh dậm ra do dự, cân nhắc hồi lâu mới bảo: “Đường Mật, sư phụ nhờ con vì thể trọng của con nhẹ nhất nhưng con phải biết việc này nguy hiểm, chân ta đã hỏng mất một bên vì thế đấy. Ta chỉ hỏi con có đồng ý không chứ không phải sư phụ sai đồ đệ, con có thể cự tuyệt, cứ nghĩ cho chín.”

“Không sao, con cũng muốn nghe thử xem sao. Sư phụ, con cho là cách nghĩ của người đúng đắn, sẽ có một ngày sức mạnh mà những người bình

thường cũng nắm vững được sẽ thay đổi thế giới.” Đường Mật đáp, ánh mắt đầy nhiệt thành.

Sắc mặt Chúc Ninh thoáng chốc hơi biến đổi: “Đường Mật, những lời này không được nói lung tung, biết chưa?”

Đường Mật biết Chúc Ninh muốn nói rằng những lời đó đi ngược với lý tưởng người Thục Sơn tôn thờ, thậm chí giống với những lời Ma vương nói, liền lắc đầu: “Con biết rồi, con chỉ nói với sư phụ thôi. Sư phụ, chúng ta thử tìm con dốc nào đừng dốc quá thử bay lên xem sao rồi hẵng thử ở vách núi. Ở dốc vừa phải, con có thể đeo phi dực vào rồi chạy xuống, luyện tập thuần thục rồi mới lên chỗ cao, tất không có vấn đề gì.”

Chúc Ninh hơi kinh hãi: “Đường Mật, quả nhiên ta không nhìn nhầm con, chú ý được lắm.”

Ngày bay thử, Chúc Ninh và Âu Dương Vũ chế tạo xong xuôi mọi dụng cụ bay cho Đường Mật, kể cả giáp đồng và bảo vệ đầu gối, bên trong còn lót gỗ mềm để phóng chấn động, cùng kính chắn gió mài từ thủy tinh, viền bằng da dê mềm mại nên khi đeo lên rất dễ chịu.

Cả ba đến một con dốc không đứng lắm, chuẩn bị mọi thứ đầu vào đấy rồi mà Âu Dương Vũ vẫn tỏ ra lo lắng nhìn cái chân tàn phế của Chúc Ninh rồi nhìn Đường Mật: “Chi bằng chúng ta mời Cố tông chủ đến bảo vệ Đường Mật đi. Tông chủ có thể ngự kiếm phi hành, vạn nhất Đường Mật sơ sẩy trên không thì còn cứu được.”

Chúc Ninh ngẫm nghĩ: “Không phải sư phụ không nghĩ đến việc này nhưng tông chủ của chúng ta tuy biết chúng ta chế tạo phi dực song không ủng hộ. Đương nhiên tông chủ cũng hơn người khác nhiều, nếu là chương môn hoặc cố tông chủ Kiếm tông thì e rằng đã bắt chúng ta dừng lại. Nhưng mời tông chủ đến e rằng không ổn.”

Đường Mật xoa tay: “Không cần thiết phải nói để làm khó tông chủ làm gì. Yên tâm, nơi này dốc nhẹ, cỏ lại dày, có dụng cụ bảo vệ, không vấn đề gì đâu.”

Nó đỡ tay lên vành phi dực, bắt đầu chạy nhanh xuống dốc lấy đà, cảm giác gió từ bách nổi lên, phi dực khổng lồ trên đầu bắt đầu bay dần, nó thuận thế hai chân rời mặt đất liền cho luôn đuôi vào đai đeo, thân thể cân bằng, phi dực quả nhiên chẳng vút lên, đưa nó ổn định lên thình không.

Sau một giây, nó mới xác định được mình thật sự đã bay lên, cảm giác khác hẳn cưỡi hồn thú hoặc phi kiếm. Nó ở trên không có cảm giác không chân thực, những lúc đó không khống chế được gì còn bây giờ lại là chính mình, chỉ có điều đang bay trên không bằng tấm thân máu thịt. Cán cầm trong tay có thể điều chỉnh góc độ của phi dực để đổi hướng, thân thể cần cảm tri sắc bén để nắm bắt hướng di chuyển của dòng khí, mượn sức gió hòng bay lên cao hơn. Ngự phong, đây chính là ngự phong, nó nghĩ vậy rồi cúi xuống, kêu to hưng phấn.

Một bóng màu lam lọt vào tầm mắt, tuy không nhìn rõ mặt nhưng chỉ cần qua dáng vẻ tiêu sái đứng trong gió, nó biết ngay là Cố Thanh Thành. Nó biết nơi này người Thục Sơn thường không đến, chợt nghĩ: Có phải người đó không yên lòng về ta?

Ý niệm lướt qua trong lòng, Đường Mật cố gắng nhìn rõ thần tình người đó nhưng xa quá nên nó không rõ, thậm chí không xác định được có phải người đó đang quan sát nó không nữa, bất giác buồn thiu.

Mấy ngày sau đó, mỗi lần nó tập luyện ở dốc, khi bay lên không vẫn nhìn thấy thân ảnh Cố Thanh Thành tại chỗ nào đó. Vài lần như vậy, nó dần khẳng định, biết y ít ra cũng lo lắng cho nó xảy ra vấn đề gì với phi dực. Nhưng ý nghĩ này lại dẫn đến suy tư khác, có phải y quan tâm đến phi dực như thế thì ít nhất một phần là vì người đeo phi dực là nó chăng?

Cả chục ngày sau, dù là đeo phi dực bay lên hay hạ xuống thì nó đều thành thạo, càng nhuần nhuyễn hơn trong việc mượn sức gió, lúc đó chn mới quyết định thử bay từ dốc cao. Hôm đó đẹp trời, sức gió vừa phải, vách núi chn chọn cũng rất thích hợp, trên vách không hề có cây cối hay bụi gai mọc, hoàn toàn không cần lo lắng lúc bay xuống bị cành lá gây thương tổn. Đường Mật đứng trên vách, đỡ vào cần điều khiển phi dực, ngoái lại nhìn Chúc Ninh và Âu Dương Vũ đang đầy mong chờ đứng sau lưng, cả hai cùng đơm nụ cười nhiệt tình, như đợi chờ con ưng non chính tay nuôi dưỡng lần đầu sải cánh bay cao. Đường Mật biết cả hai không hiểu nhưng vì xúc động nên nó vẫn xòe tay thành chữ V rồi quay đi hít sâu, đập mạnh hai chân, cùng phi dực lao xuống vách núi.

Đầu tiên nó cấp tốc hạ xuống, cảm giác mất đi trọng lực hơi khó chịu, theo ý thức nó tìm bóng dáng Cổ Thanh Thành, nhưng lúc đó phi dực đã no gió, sức mạnh hùng hồn nâng nó vút lên.

Tiếng gió rít vù vù bên tai, tiếng chn và Âu Dương Vũ hoan hô vọng đến, nó khống chế phương hướng ổn định đoạn ngoái nhìn cả hai. Không ngờ lúc lướt qua đầu họ, cả hai cùng giơ tay hình chữ V lên khiến nó bật cười ha ha, cơ hồ muốn nhảy xuống ôm lấy hai người khả ái.

Sức gió ở vách núi vượt xa dốc thoải, dòng khí từ sơn cốc thổi ra và làn gió lướt ngang đỉnh núi cũng khác nhau, Đường Mật đổi hướng theo từng làn gió, thoải mái lợi dụng sức gió mà ngao du, tự do tự tại như con cá trong làn nước.

Trên một vách đá khác, nó thấy bóng dáng cao ráo quen thuộc đó, chợt lòng muốn cất cao tiếng hát. Lúc này nó nhận ra mình cũng có người quan tâm, cũng có việc muốn làm, có người để thích, thế giới này thật hoàn mỹ.

“Vạn dặm trời cao trong vãn vất, thiên địa mệnh mệnh mặc sức bay.”
Nó thỏa sức thét to trên nền trời xanh biếc.

Đột nhiên một dòng khí hùng hồn theo hướng gió ập tới, nó vội điều chỉnh góc độ phi dục, bay ngược với dòng khí. Nhưng thoáng sau, dòng khí lại đổi hướng, nó thầm kêu khổ, biết gặp phải khí xoáy, vội vàng điều chỉnh phi dục hòng thoát ta, ai ngờ luồng khí mạnh không ngờ, càng lúc càng hút nó vào trung tâm luồng gió.

Nó biết nếu bị hút vào, mình sẽ không thể khống chế được phi dục nên liên tục điều chỉnh, cố đối kháng với làn gió. Đang lúc cuống quýt, nó chợt cảm giác thân thể được đỡ lấy, hóa ra Cố Thanh Thành đã ngự kiếm phi hành đến bên, đỡ lấy eo nó. Sắc mặt y nghiêm túc, trầm giọng bảo: “Mau buông tay, khô

THỤC SƠN THIẾU NIÊN

Hạ Sinh

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 86

Năm Nay Ai Người Tặng Đồng Quán

Sau khi bay thử một thời gian, điều Đường Mật canh cánh nhất là Mục điện giám thường ra vào sơn cốc có lớp sương đen, bất luận là từ lần lần ngẫu nhiên phát hiện ở thôn nhỏ gần cầu hoặc ở trong sổ mượn sách, tên lão liên tục xuất hiện, gieo vào lòng nó nỗi bất an và hoài nghi. Nó nhớ lại tình hình trong ảo cảnh, đoán rằng mình mắc phải tâm kết nên mới xuất hiện ảo ảnh như vậy, cần phải tự giải khai mới được.

Về sơn cốc thì nó và Trương Úy, Bạch Chỉ Vi lật xem sách suốt mấy ngày ở Tàng thư các nhưng không tìm được manh mối nào. Đường Mật ngược nhìn tầng hai giá sách cao gần đến đỉnh phòng và chông sách như núi trước mặt, nói với hai đồng bạn: “Có hai khả năng, thứ nhất là trên đời không có cuốn sách nào ghi chép về nơi đó, thứ hai là chỗ ghi chép ấy đã bị người ta lấy đi.”

“Khả năng thứ hai không lớn, người nghĩ coi, sách ở đây đều có hai tầng kết giới, một bảo vệ sách không bị hủy hoại, một để không bị lấy khỏi Tàng thư các, trừ phi được Chúc thủ thư giải khai kết giới.” Trương Úy nói.

Bạch Chỉ Vi lắc đầu: “Đầu to, người còn nhớ lần trước chúng ta tìm sách về Thi vương đã xảy ra chuyện gì không? Quyển sách đó bị xé mất

trang quan trọng, hơn nữa Đường Mật còn cảm thấy có người lén theo dõi, nên Tàng thư các không phải nơi an toàn nhất.”

Đường Mật nhớ lại tình cảnh hôm đó, lâu quá rồi nên ấn tượng trở nên mờ nhạt, nhưng nó vẫn nhớ. Trang sách bị mất liên quan đến cách chế phục Thi vương, còn đôi mắt lóe lên sau giá sách ấy, hiện giờ nhớ lại mới thấy rằng đã gặp ở đâu đó. Chỉ là ánh mắt tan biến quá nhanh, không thể mang lại manh mối gì, dù cho nhớ lại thật kỹ.

Ý niệm nhanh chóng hình thành trong đầu nó, dù là ai, vì mục đích gì vào đây xé trang sách thì nguyên nhân chỉ là cuốn sách đó chép tay, chắc cũng là cuốn duy nhất trên đời, xé đi rồi sẽ không còn ai biết phương pháp đối phó Thi vương – trừ người đã đọc qua. Nghĩ vậy, lòng nó thắt lại, nhảy bật khỏi mặt đất, lao xuống lầu.

Sau cùng, tại một quyển sổ mượn, nó tìm thấy tên cuốn sách về Thi vương, quả nhiên vẫn là cuốn sách ít người mượn, Mục Hiến có tên trong sổ ít này.

“Đường Mật, sao thế, chạy đi đâu mà vội vàng.” Bạch Chỉ Vi đi sau hỏi.

Đường Mật cúi đầu không nói hồi lâu mới bảo: “Ta nghĩ ra một cách vào sơn cốc đó, dù lớp sương đen có độc cũng không ngại.”

“Cách gì?” Trương Úy hỏi.

Đường Mật ngẩng mặt lên nhìn gã, cười hỏi: “Đầu to, người có biết đốt than không?”

“Có, nhưng sao cơ?” Trương Úy nghi hoặc.

“Vậy người đốt than đi, chúng ta làm mạng che mặt nhiều lớp, nhét than vào lớp giữa rồi che lên mũi, thế sẽ không sợ khí độc nữa.” Đường Mật khẳng định, bất quá kỳ thật nó cũng hồi hộp, tuy biết rằng than hấp phụ khí

độc, cũng biết mặt nạ phòng độc được nhồi những gì vào, nhưng chưa từng thử nghiệm thật sự, thành thử không dám chắc trăm phần trăm.

“Cách quái lạ gì hả, hữu dụng không?” Bạch Chi Vi hỏi.

“Hữu dụng, chúng ta đến nhà xí thử xem, tin ta đi.” Đường Mật vỗ ngực bảo đảm, thầm nhủ: Phải tìm nhà xí thôi nhất Thục Sơn, việc liên quan đến tính mệnh chứ chả chơi.

Cả ba đang bàn bạc, Âu Dương Vũ từ ngoài vào bảo Đường Mật: “Sư muội, sư phụ phân công chúng ta lau chùi cơ quan cũ, muội thích lau ống hay là tra yên phấn?”

Đường Mật hỏi: “Việc nào dễ hơn?”

“Tất nhiên là tra phấn, yên cầu có mấy chục lỗ nhỏ xíu, phải dùng kim châm rồi tra phấn vào, tiếp đó lắc quả cầu cho phấn trôi vào trong là xong. À, kỳ thật hai việc cũng như nhau, tùy muội chọn.” Âu Dương Vũ rất thoải mái.

Đường Mật thầm nhủ, sư ca tuy có vẻ thành thật nhưng thực ra rất giáo hoạt, việc gì nói là nhẹ thì chưa chắc đã nhẹ, ta cứ chọn lau ống là được. Nhưng nó lại nghĩ hình như đơn giản quá, nhất định sư ca biết ta không chọn việc trước nên cố ý đẩy việc nhẹ lên, ta nên chọn tra yên phấn.

“Vậy muội tra phấn, đa tạ sư ca nhường nhịn.” Đường Mật cười đáp.

“Được, huynh đi lau yên cầu, lau xong thì muội tra phấn vào.” Âu Dương Vũ nhanh nhẹn quay người đi, được vài bước ngoái lại bảo: “Muội đừng ngần ra đấy, giã nát yên thạch ra đã, thành bột mới tra vào được chứ, mệt lắm đấy.”

Đường Mật ngần ra, sầm mặt xuống, biết lại mắc hờm thiên địch, ai ngờ Bạch Chi Vi bữu môi xen lời: “Đường Mật không giã đá sỏi gì hết, người có

đồng ý làm việc đó đâu.”

Âu Dương Vũ dừng bước ngắm Bạch Chỉ Vi: “Vị cô nương này nói năng không hợp lý gì cả, không giã nát yên thạch thì lấy đâu ra yên phấn mà tra, đương nhiên nhận một việc thì làm cả hai.”

“Không giảng lý thì sao hả?” Bạch Chỉ Vi ngoẹo đầu, neho neho mắt, khẩu khí ngang ngược: “Người để Đường Mật tra phấn thì Đường Mật chỉ tra phấn, không thì cứ bảo Chúc thủ thư đến sai.”

“Được, được rồi. Duy có tiểu nhân và nữ tử khó chơi, ta không phí lời với cô nữa.” Âu Dương Vũ ai oán cúi đầu đi ra.

Bạch Chỉ Vi nhìn theo, hỏi Đường Mật: “Đường Mật, đây là vị sư ca người vẫn bảo hay bắt nạt người hả? Dễ đối phó mà.”

Đường Mật cũng thấy lạ, hôm nay sư ca đầu hàng hơi nhanh: “Chủ yếu vì ta là người trọng lý lẽ, không ngang như người.”

“Người ấy, nghĩ nhiều quá mà.”

Sự thật chứng minh Âu Dương Vũ xác thật có vấn đề, không chỉ chủ động giúp Đường Mật tra yên phấn mà giúp cả đốt than chế tạo khăn phòng độc, lại lắp thêm mắt kính vào. Tay y khéo léo cực độ, được Đường Mật chỉ huy, thành phẩm làm ra rất giống với yêu cầu. Đường Mật cười hỏi nên đáp tạ thế nào, không ngờ người cao ngồng như y lại đỏ mặt, tựa như sào trúc treo đèn lồng, ấp úng hỏi: “Đường Mật, Bạch cô nương chắc được nhiều người tặng cỏ Đồng quán lắm nhỉ?”

Đường Mật hiểu ra cười ha hả: “Không có, sư ca muốn tặng thì muội giúp.”

Tất cả đều chuẩn bị xong xuôi, cả ba chọn một đêm trăng sáng sao thưa để xuất phát. Dực mã thường luyện tập phi hành, giờ bay lượn trên trời cao

rất thoải mái, Đường Mật và Bạch Chỉ Vi lại nhẹ người, nó công ba người cũng không vất vả lắm. Thoáng sau cả ba đã đến tầng không phía trên khe núi hắc vụ.

Hiển nhiên dực mã không an lòng, lượn vòng trên hiệp cốc không chịu hạ xuống. Trương Úy rạp mình xuống thì thềm vào tai nó: “Không sao đâu, người đợi bọn ta ở cửa cốc.”

Dực mã hí lên, vẫn không chịu hạ xuống. Trương Úy lại bảo: “Bọn ta không sao đâu, vào xem một chút, không ổn là rút lui ngay, nghe lời nào, hạ xuống.”

Dực mã sau rốt cũng dừng lông cổ, miễn cưỡng đồng ý, từ từ đáp xuống lối vào hiệp cốc. Cả ba nhảy xuống, đeo kính mặt và lớp phòng độc bào, quan sát kỹ càng một lúc, phát hiện không chỉ sương đen lan tỏa khắp cốc mà mặt đất còn mọc nhiều bụi cây cổ quái, vỏ đen xì nhưng nổi đầy nốt trắng, cơ hồ trụi lá, thân cây cao lớn nhưng cành vừa nhỏ vừa dày, phủ một lớp gai nhọn hoắt.

Không còn đường khác nên cả ba tuốt kiếm chặt bớt cành cây chắn lối, chặt vật lần từng bước. Đường Mật lấy làm lạ, từ sau lớp khăn phòng độc vang lên âm thanh trầm trầm: “Lần trước nghe thấy tiếng dã thú gầm ở đây, theo thanh âm thì chắc phải là thú lớn, nhưng cành cây dày thế này thì thân thể hơi to là khó di chuyển rồi, dã thú nào sống được ở trong?”

“Có phải nơi này dùng để giam giữ dã thú? Ta thấy có khác gì một cái lồng lớn đâu?” Giọng nói trong veo của Bạch Chỉ Vi vang lên sau lớp phòng độc, hóa thành mơ hồ.

Đường Mật ngẩng lên nhìn trời, nhủ thầm: Không phải chứ, những cây này cực lớn, gai càng về ngọn càng to, phía trên lại có sương đen che phủ, căn bản không thể nhìn rõ mà tránh, dù dực mã là dị thú biết bay cũng không dám từ đây bay lên. Bị nhốt ở đây thì đúng là mọc cánh khó bay.

Cả bai lại chặt cành cây đi thêm một đoạn dài, không thấy thứ gì kỳ quái hơn, lần thám hiểm này hóa ra trở thành chuyến đi chặt cành dọn cây vô vị. Đường Mật giờ tay ra hiệu nghỉ một chút: “Không biết còn phải chặt bao lâu nữa, chúng ta nên giữ thể lực, phân phối cho đều.”

Cả hai cho rằng hợp lý, tìm chỗ thích hợp nghỉ chân, chợt nghe tiếng dã thú chấn động cõi lòng vang lên bên tai. Ba đưa cùng rùng mình.

“Không sao đâu, ở đây cây cối dày thế này, động vật to lớn không qua được.” Trương Úy an ủi.

Đường Mật nói: “Chúng ta không nên chặt cây nữa, chẳng phải sẽ dọn đường cho dã thú sao. Ta thấy cứ luôn đi tiếp an toàn hơn.”

Bạch Chỉ Vi cúi đầu xuống, khoảng cách giữa các tán cây và mặt đất chừng một thước, nếu phải luôn thì hơi nhếch nhác nhưng cũng không đến nỗi không được, chỉ có Đường Mật mới nghĩ ra cách như thế.

Đường Mật thấy hai đồng bạn không có ý kiến liền cúi đầu xuống từ từ luôn đi, kko lâu sau nó dừng phắt lại, vẫy tay về phía sau ra hiệu cho Trương Úy và Bạch Chỉ Vi dừng theo.

Trước mặt chợt xuất hiện một bãi đất khá lớn không mọc quái thú nhưng phía trên lại bị lớp cành gai rậm rịt vây phủ, hình thành một cái lồng chi chít gai nhọn. Giữa bãi là một con hồ to lớn, lưng có hai canh đang nóng nảy cào cào xuống đất, xem ra nó không vui nên không phát hiện được bọn Đường Mật ở dưới gốc cây cách không xa.

Cả ba nhìn con hồ có cánh lớn gấp đôi hồ thường, đều nín thở không dám phát ra tiếng động, người khác còn không biết yêu thú lợi hại thế nào chứ cả ba sau lần trải qua hỗn loạn ở kỳ thi võ nước Sở thì biết đó là yêu thú tà ác nhất trên đời- - - Cùng Kỳ.

Đường Mật biết Cùng Kỳ nguy hiểm thế nào, định lùi lại nhưng vì sợ nên thân thể cứng đơ. Nó cố đá về phía sau, không ngờ trúng đầu Bạch Chi. Vì khiến cô khẽ kêu lên.

Tiếng kêu không lớn nhưng Cùng Kỳ lại quay nhìn, cả ba thấy một đôi mắt lớn đỏ ngầu nhìn chăm chăm, ánh mắt như lưỡi dao dính độc, tỏa ánh sáng lạnh âm hàn. Đang lúc tưởng Cùng Kỳ nhảy tới thì hắc vụ trên không chợt tan đi tứ phía, lớp cây cối vây kín trên không cũng tản ra, điện giám Ngự Kiếm đường Mục Hiến ngự kiếm đáp xuống.

Cây kiếm dừng lại cách mặt đất chừng cao hơn thân người, Mục Hiến quay lưng về phía ba đứa, không hề rời khỏi phi kiếm. Lão xách hai con nai béo múp, máu tươi từ mồm chúng chảy ròng ròng, hiển nhiên mới chết. Lão thả tay, ném hai con nai xuống đất, Cùng Kỳ lập tức nhảy bổ tới cắn xé, cổ họng phát ra tiếng gầm khe khẽ.

Trương Úy chưa từng thấy Mục điện giám xuất thủ nhưng giờ ông ta dễ dàng xách hai con nai trưởng thành thì biết ít nhất sức mạnh của ông ta không tệ, hành động của ông ta dĩ nhiên để nuôi Cùng Kỳ, bất giác gãi gãi mình.

Trong lòng Đường Mật cũng dậy sóng nghi vấn, nó biết Cùng Kỳ được gọi là yêu thú tà ác nhất vì thấy người thiện lương thì ăn thịt còn gặp người gian nịnh thì chủ động sẵn thú cho họ ăn. Theo đó, Mục Hiến có thể tiếp xúc với nó, chẳng phải lão là người có tâm linh đen tối ru?

Mục Hiến nhìn Cùng Kỳ ăn ngấu nghiến, liền thôi động phi kiếm lướt sang phía khu rừng đối diện với bọn Đường Mật. Đến trước vạt rừng, lão phát tay, không hiểu làm gì đó mà vạt rừng tự rẽ làm đôi, một gian thạch ốc nhỏ xây từ đá xanh nhạt xuất hiện.

Khoảnh khắc nhìn thấy gian tiểu thạch ốc, đột nhiên trong lòng Đường Mật dấy lên cảm giác lạ lùng, hai tay nắm chặt lại, nhìn chăm chăm gian

nhà như muốn xem có gì ở trong.

Gian nhà không có khóa, Mục Hiến khê đẩy cửa ra, không vào trong mà chỉ nhìn vào, tựa hồ xác định mọi thứ vẫn như thường, đoạn đóng cửa lại, phất tay khép mớ cây cối, thôi động phi kiếm đằng không bay đi.

Đường Mật thấy lão đi rồi liền nói khê: “Đi mau.” Đoạn vội bò lùi lại. Chỉ có điều nó lên tiếng hơi muộn, Cùng Kỳ vừa mới ngẫu nhiên ăn thịt nai xong đã nhảy đến trước mặt. Đường Mật nằm bẹp xuống đất, ngẩng mặt lên bò lùi, chợt thấy phía trên có gió cuốn tới, theo ý thức nó rụt đầu, ngọn trảo của Cùng Kỳ đánh tan búi tóc của nó. Bạch Chỉ Vi ở phía sau kêu lên khe khê: “Cẩn thận.” Hồ trảo khổng lồ lại vung tới, Đường Mật không kịp lùi lại, cô vội tuốt Vĩ Sương ra đâm vào ngọn trảo rít giò vù vù.

Nhát kiếm đâm trúng lớp thịt dày, yêu thú đau đớn kêu lên ngao ngao, lăm về phía sau. Đường Mật nhân cơ hội chiu vào rừng, Bạch Chỉ Vi và Trương Úy cũng bò lùi, định dọn đường cho Đường Mật, không ngờ nó lại bảo: “Không được, không thể rời khỏi đây, ta muốn xem trong thạch ốc có gì.”

Bạch Chỉ Vi thấy Cùng Kỳ đã bò dậy, hai con mắt đỏ ngầu lớn như chuông đồng lạnh lùng sát khí, cô biết đại sự không ổn, yêu thú nhất định đã bị kích nộ, nên mặc kệ Đường Mật nói, cứ kéo nó lùi lại nửa thước rồi mới bảo: “Mặc kệ, chúng ta không thể qua đó xem.”

Nhưng Đường Mật không dứt được cảm giác lúc vừa thấy gian nhà, hình như thứ nó muốn tìm đang ở trong đó. Nó ngẩng mặt lên, thấy ngay lỗ mũi Cùng Kỳ phun ra khí nóng, yêu vật đang lách vào khe bụi gai tìm kiếm, hơi nước mang theo nhiệt khí phun vào mặt nó, dù lớp khăn che đã chặn hết mùi vị nhưng nó vẫn thấy ghê tởm.

“Đợi đã, Cùng Kỳ không vào rừng được, chúng ta nghĩ cách xem, ta rất muốn xem gian thạch ốc đó.” Đường Mật nóng lòng.

“Không thể được, chúng ta không đấu lại nó, người không thấy hả, Cùng Kỳ được Mục điện giám nuôi để trông coi thạch ốc.” Bạch Chỉ Vi nhú mày.

“Thử tìm cách vòng qua xem sao?” Trương Úy đứng sau Bạch Chỉ Vi nói, gã biết Đường Mật không phải người ngang ngược, quyết tâm tìm hiểu việc này tất có nguyên nhân riêng.

Đường Mật và Bạch Chỉ Vi cũng thấy lời gã đáng để thử một lần, tìm cách vòng qua bãi đất được cây cối vây kín chung quanh. Không bò được bao xa, Đường Mật phát hiện cây cối phía trước mặt có điểm dị thường. Vốn lúc trước cách mặt đất cả thước mới mọc cành gai, ba đứa miễn cưỡng bò được nhưng đám cây hiện thời không chỉ lò xo xòa cành lá đến độ không bò nổi mà những nốt trắng trên thân cũng dày mịn, thoát nhìn cứ như thân cây màu trắng. Nó tuốt Vị Sương định chặt cành chặn trước mặt, ai ngờ cành lá hoàn toàn không thương tổn gì.

Vị Sương cắt sắt như bùn mà không làm cành lá trầy xước, nó hít sâu một hơi: “Thôi vậy, loại cây này chắc càng vào trong càng già, đạt đủ năm rồi thì có thể là vật thể rắn chắc nhất trên đời. Xem này, chỉ có một lối đi được.”

“Đừng tơ tưởng lối đó.” Bạch Chỉ Vi cảnh tỉnh. Cả ba lại bò về lối lúc đầu, phát hiện Cùng Kỳ đang điên cuồng đi lại phía ngoài, Đường Mật nảy ra kế: “Hai người ở đây thu hút chú ý của yêu thú, ta đi qua mé kia.”

“Phương pháp không cần chặt cây rừng của người đó, sang đó mà gặp cổ thụ chặn đường, không chui qua được thì sao?” Bạch Chỉ Vi hỏi.

Đường Mật mím môi nhìn khu rừng chặn trước gian nhà đá, cố nghĩ xem có những loại cây gì mọc trong đó, nhưng vì quá xa, ánh trăng bị màn sương đen che phủ, căn bản không thể đoán được.

Hồi lâu nó nói: “Để ta thử xem, không được thì quay lại.”

“Không được, quá mạo hiểm.” Trương Úy kiên quyết ngăn cản.

“Đường Mật, tuy người hiếu kỳ nhưng như thế là không biết cân nhắc nặng nhẹ.” Bạch Chỉ Vi phụ họa.

“Các người không hiểu đâu, ta không bao giờ vô cớ cho rằng nơi đó rất quan trọng với bọn ta. Ta cầu xin các người đấy, giúp ta.” Đường Mật khẩn cầu, ánh mắt lấp lánh, cơ hồ nước mắt sắp chảy ra.

Bạch Chỉ Vi và Trương Úy chưa từng thấy nó khẩn cầu ai bao giờ, liền nhìn nhau, gật đầu yếu ớt. Trương Úy nói: “Cũng được, bọn ta giúp người nhưng chỉ cần không ốn là nhất định không được sính cường. Người không được ngang ngược, cố chấp, bằng không bọn ta đành lao ra liều mạng. Ba chúng ta giờ cùng trên một con thuyền, người đừng tự tung tự tác.”

Đường Mật nhìn gương mặt gã hiện lên rõ rệt trong bóng tối, trong thoáng chốc chợt phát hiện thiếu niên bé bỏng vẫn ngồi trên bức tường trắng lộp ngói đen đã biến đổi, lòng nó ấm lại: “Được rồi, ta sẽ cẩn thận. Ta biết quý mạng mình, yên tâm đi.”

Trương Úy thận trọng thò đầu ra khỏi vạt rừng, quát to với Cùng Kỳ, quả nhiên yêu thú bổ tới. Trương Úy vội rút vào rừng, bò xuống đất tiếp tục trêu ghẹo yêu thú. Đường Mật từ từ bò sang phía kia, đoán rằng đã cách Trương Úy và Cùng Kỳ chừng sáu, bảy thước mới bò dần ra rìa vạt rừng. Đến nơi, nó thò đầu ra xem thử, quả nhiên thấy Cùng Kỳ đang bới đất đầy giận dữ ở chỗ bị Trương Úy dẫn dụ, không phát hiện nó đã thò đầu ra.

Nó nhanh chóng bò khỏi vạt rừng, thi triển khinh công, vút khỏi bãi đất sáng vạt rừng phía kia, mắt liếc nhanh tìm chỗ chui vào. Thoáng sau, lòng nó lạnh ngắt vì cành cây đầy gai góc cơ hồ mọc sát mặt đất, hoàn toàn không có hi vọng gì qua được. Cùng lúc nó nghe thấy tiếng Bạch Chỉ Vi vang lên: “Đường Mật, tránh đi.” Tiếp đó có tiếng gió rít lên, nó không kịp

ngoái lại, thi triển Ma La vũ lướt phải bên ba bước, hóa ra Cùng Kỳ đã nhảy tới cạnh nó.

Lúc đó Cùng Kỳ đã bị chọc giận tới độ, vẩy mạnh hai cánh lao lên lưng chừng không, chăm chăm nhìn Đường Mật, chuẩn bị lao xuống. Đường Mật hơi hoảng loạn, không hiểu yêu thú nhảy được bao xa, khinh công và bộ pháp của nó có tránh được không, đành tự lên gân hít sâu một hơi, chuẩn bị sẵn sàng.

Ngay sát na Cùng Kỳ lao xuống, Đường Mật nhìn chuẩn hướng lao của yêu thú, thi triển Ma La vũ lao sang một hướng bất ngờ, định tránh khỏi. Theo lý thuyết, mãnh thú khi thi triển toàn lực sẽ khó lòng thay đổi được hướng lao, không ngờ Cùng Kỳ có hai cánh sau lưng, thân hình chưa đáp xuống đất, một cánh đã quạt về phía Đường Mật. Lưng nó toát mồ lạnh trước tính cơ động linh hoạt của yêu thú, cũng may đã kịp tuốt Vị Sương ra đâm lại. Vũ khí vào tay nó, tình thế cũng khá hơn, Cùng Kỳ vì bị thương lần trước nên không dám ngạnh tiếp, há mồm phun ra một dải bạch khí.

Đường Mật biết dải khí thể này có độc, đâm ra lại vui mừng, không tránh né mà đâm thẳng một kiếm nữa vào Cùng Kỳ. Cùng Kỳ không ngờ nó không sợ độc khí, nên không tránh được nhát kiếm, bị đâm trúng chân trước. Ai ngờ lông yêu thú vừa dày vừa cứng, nhát kiếm chém xuống như bùn chảy vào lòng biển, vô tung vô tích. Đường Mật thầm kêu không ổn, kiếm của nó ngắn hơn kiếm thường, xuất ra một nhát không đắc thủ, không dám tưởng tượng có tránh được đòn trả đũa của Cùng Kỳ không nữa.

Cũng lúc ấy, một dải hỏa cầu đập trúng bụng Cùng Kỳ khiến quái thú loạng choạng lùi lại, không tận dụng được cơ hội tuyệt hảo để tấn công Đường Mật. Đường Mật nhảy lùi lại liếc nhìn phía sau, hóa ra Bạch Chỉ Vi chui ra khỏi vạt rừng, đứng ngoài xa trợ lực.

Cùng Kỳ bị hỏa cầu công kích, thân thể hơi lắc hai lần chứ không hề thương tổn gì, há miệng phun ra sương đỏ không ngớt. Lần này lớp sương

không tấn công Đường Mật hay Bạch Chỉ Vi mà bao phủ chính nó. Bạch Chỉ Vi tiếp tục phát ra hỏa cầu, đập vào màn sương như chạm phải lớp bông, vô thanh vô tức lần lượt rơi xuống đất rồi tan biến.

Trương Úy cũng đến cạnh Đường Mật: “Xem ra chỉ còn cách đấu với nó.” Đoạn tuốt kiếm ra.

Đường Mật và Trương Úy, cộng thêm Bạch Chỉ Vi, chia ra ba hướng đồng thời công kích đầu, đuôi và bụng Cùng Kỳ. Lúc đó kiếm pháp của cả ba không thể coi thường, cao thủ bình thường hoặc yêu vật bị tấn công như thế tất khó lòng đoạt lại thượng phong nhưng Cùng Kỳ lanh lẹ lại mạnh mẽ, da không sợ đao kiếm, chỉ hơn mười hiệp là dần áp chế cả ba.

Trương Úy nhận ra tình hình không ổn, cả ba dốc hết sở học nhưng cơ hội đào tẩu cũng không có, càng đánh càng nguy hiểm, gã bảo: “Đường Mật, ta gọi dực mã đến đây, bọn ta không thể ở lại chỗ này.”

“Dực mã không bay vào được.” Đường Mật vừa đánh vừa đáp.

“Đến nước này chỉ đành để nó thử, ta thấy yêu vật này còn chưa giở bản lĩnh ra, hiện tại nó tuy nóng nảy nhưng chưa thật sự giận dữ, hình như đang lấy chúng ta ra giải sầu. Thêm chút nữa thì không ổn đâu.” Trương Úy nói đoạn, ngửa mặt hú gọi bực mã.

“Người dùng Trầm Địch đi, chúng ta chống chọi thêm lúc nữa, có lẽ tìm được cách đến chỗ gian nhà đá xem sao.” Đường Mật vẫn không ngã lòng.

“Đợi đến khi Trầm Địch bị công phá rồi mới nghĩ cách thì muộn mất, Đường Mật, đừng cố chấp nữa, chúng ta không phải đối thủ của quái vật.” Trương Úy khuyên.

Thoáng sau, tiếng dực mã hí vang phía trên lớp sương đen rồi không thấy động tĩnh gì.

“Ta nói rồi, nó không hạ xuống được.” Đường Mật nói.

“Đang nghĩ cách xuống đây.” Trương Úy đáp.

Đường Mật cảm giác được Cùng Kỳ tấn công hung mãnh hơn, cả ba chật vật chống đỡ. Nó thầm kêu không ổn, lẽ nào lại như Trương Úy nói, ban này gã chỉ đùa thôi mà hiện tại lại xảy ra như thế?

Nó hơi phân thần, kiếm pháp phòng ngự không đến nơi đến chốn, tay áo bị Cùng Kỳ xé toạc, may mà Bạch Chỉ Vi đỡ hộ một đòn, nó mới không sa vào cảnh tệ hơn. “Đường Mật, đừng tơ tưởng gian nhà nữa, mạng quan trọng hơn.” Bạch Chỉ Vi quát.

Đường Mật đâm kiếm ra, chợt nghe trên đầu có tiếng vỗ cánh, dực mã từ trên trời đáp xuống.

Trương Úy thấy dực mã xuyên qua được lớp sương đen và rừng cây gai, liền kêu to: “Đường Mật, Bạch Chỉ Vi, xích lại chỗ ta.”

Đường Mật và Bạch Chỉ Vi đang yếu thế, chiêu nào cũng chỉ mong giữ mình, muốn rút khỏi chiến cục nào có dễ, nào ngờ Cùng Kỳ thấy dực mã xuống được liền hiểu rằng đám cây vắn vây khốn nó có vấn đề, bèn bỏ rơi cả ba lao lên trời.

Trương Úy vội lấy Trầm Địch ra, nhảy vào giữa Đường Mật và Bạch Chỉ Vi: “Mau lên ngựa.”

Cả ba nhảy lên lưng ngựa, dực mã hí vang, thân thể run rẩy, Đường Mật nhận ra tay nó dính máu đang khô dần, ánh lên màu đỏ sậm trong đêm, liền kêu to kinh hãi: “Dực mã thụ thương.”

Cả ba nhìn kỹ, quả nhiên cánh và thân dực mã chỉ chút vết thương, máu chảy đầy lớp lông đen, vì không nổi bật lắm trong màn đêm nên ba đứa không chú ý.

Bạch Chỉ Vi khẽ kinh hãi: “Trương Úy, dực mã của người liều xông vào.”

Trương Úy lớn lên cùng dực mã, không khỏi đau lòng với tình trạng của ái mã, khẽ vuốt ve đầu nó: “Cố chịu chốc nữa, bọn ta ra được sẽ chữa cho người.”

Đường Mật ngẩng lên nhìn vòm không bị cành gai phủ kín, Cùng Kỳ đang vẫy cánh tìm lối ra nhưng thân thể nó lớn gấp đôi dực mã, khe hở mà dực mã liều chết lao qua được thì nó không thể lao qua, công cốc lượn hai vòng rồi đành hậm hực đáp xuống.

Lúc đó quang sáng của Trầm Định che phủ kín dực mã và ba người trên lưng. Nhưng Cùng Kỳ không phải yêu vật thấy ánh sáng của Trầm Định là tránh, ngược lại nó không hề do dự lao luôn tới, ngọn trảo sắc nhọn lao tới như biển gào vỗ mạnh vào vàng sáng vàng nhạt, Trầm Định lóe sáng rồi vụt tắt.

Ba đứa không ngờ Cùng Kỳ phát lực công kích đạt đến uy lực đó, càng không ngờ công năng bảo vệ của Trầm Định đột nhiên bị công phá, nhất thời không biết phản ứng thế nào. Cũng may Cùng Kỳ tựa hồ cũng bị Trầm Định gây thương tổn, thân thể to lớn bị văng đi vài trượng, hồi lâu không bò dậy được.

“Đi mau.” Trương Úy hét to giục dực mã. Dực mã nhận lệnh vẫy cánh bay lên thình không ngập trong hắc vụ và gai góc. Đường Mật nóng nảy bảo Bạch Chỉ Vi: “Mau, thi triển phong thuần.”

Bạch Chỉ Vi hiểu ngay, cùng Đường Mật thi triển phong thuần, vừa gạt hắc vụ ra để dực mã nhìn rõ đường, dễ dàng tránh được cành gai, vừa giúp nó chặn được những cành quất vào. Chỉ là phong thuần của hai cô không thể bảo vệ toàn thân dực mã.

“Ta bảo vệ phần đầu, người tùy tiện chọn một bên sườn, cố đừng để dực mã thụ thương nhiều.” Bạch Chỉ Vi nói.

“Ta giúp một tay.” Trương Úy đột nhiên nói, đẩy mạnh song chưởng, một lớp khí vô hình bảo vệ một sườn dực mã, tuy không đạt được phạm vi như phong thuần của hai cô nhưng xác xác thật thật là một lớp bảo vệ.

Đường Mật ngăn người, vừa duy trì phong thuần bảo vệ dực mã vừa hỏi: “Đầu to, việc gì thế? Người biết thi triển pháp thuật từ lúc nào?”

Trương Úy cười hì hì: “Nhờ lần kiểm hồn phát cuồng, ta cảm giác được thứ gì đó vẫn chế ước và khống trụ ta thi triển tâm lực bị khoét thủng, ta có thể vận dụng đôi chút tâm lực.”

“Việc tốt thế mà giờ mới nói, đầu to đáng chết.” Đường Mật bật cười đánh ra một chưởng, ngoẹo đầu nhìn mới thấy nóc tòa nhà đá vẫn loáng thoáng hiện ra dưới lớp hắc vụ mênh mông, bất chợt nghĩ hóa ra từ trên không cũng xuống đó được, định mở miệng thì lại liên tưởng đến thương thế của dực mã nên mím môi im lặng.

Dực mã miễn cưỡng đưa ba đứa về được Ngự Kiểm đường, kiệt lực gục xuống. Trương Úy thương nó nên tối đó ngủ tại chuồng ngựa để chăm sóc. Đường Mật và Bạch Chỉ Vi về Mai uyển tìm thuốc giúp dực mã chỉ huyết liệu thương, vốn định luân phiên với Trương Úy cùng chăm sóc con ngựa nhưng gã nổi tính ngang, không yên tâm với bất kỳ ai, nên hai cô đành thôi.

Sáng hôm sau, hai thiếu niên vẫn đứng đợi dưới gốc đào trước cửa Mai uyển lại thiếu một người, người có mặt chấp tay sau lưng, cố gắng nhìn xuống mũi chân.

Đường Mật cười hỏi: “Sử Thụy, giày rách hả?”

Sử Thụy kinh hoảng ngẩng lên: “Không, không phải, chào hai vị.”

Bạch Chỉ Vi đã quen với việc sáng nào cũng thấy y đợi ở đó, y lại không lảng nhãng bám theo, chỉ chào hỏi như bạn bè bình thường nên cùng đi một đoạn đường cũng không khiến cô bức mình, khẽ gật đầu coi như chào y.

Sử Thụy cứng người, chột phát cánh tay giấu sau lưng, chường phong cuốn đến mặt Đường Mật và Bạch Chỉ Vi. Cả hai đều tập võ, theo bản năng khi bị tấn công, lách người ra phía sau, định thần nhìn kỹ. Một nhánh cỏ Đồng quán đỏ rực chột xuất hiện trước mặt.

“Bạch Chỉ Vi, tặng cô nương này.” Giọng Sử Thụy vang lên, thanh âm từ trong lồng ngực phát ra lồng lộng, như tiếng sấm đầu tiên của mùa xuân vang vang.

Bạch Chỉ Vi ngẩn ra thoáng chốc, từ từ ngẩng lên đón lên nhánh cỏ xuân mềm mại, hơi đỏ mặt đáp: “Ồ, đa tạ.” Rồi rảo bước đi mất.

Sử Thụy ngẩn ra nhìn theo bóng thanh mảnh một lúc rồi mới hỏi Đường Mật đang cười hì hì xem náo nhiệt: “Đường Mật, người cho rằng nhánh cỏ đó có tác dụng không?”

“Tác dụng gì?” Đường Mật hơi bất ngờ, rồi kêu lên lạnh lạnh: “A, của người là nhánh cỏ Đồng quán đầu tiên chuyển màu đỏ phải không?”

“Ừ, nghe nói vậy.” Sử Thụy ngượng ngùng.

“Nghe nói?” Đường Mật thở dài, lắc đầu bảo: “Chà, Sử Thụy. Người mua đúng không? Mất bao nhiêu tiền?”

“Hai mươi đồng.”

Đường Mật biết toàn bộ tài sản của y là gần hai trăm đồng trắng bạc, hai mươi đồng không phải là số tiền nhỏ với y, liền phẫn hận nói: “Ai bán cho người? Người bị lừa rồi. Nhánh cỏ Đồng quán chuyển đỏ đầu tiên của

năm nay đã được tặng rồi, người đưa ta đi tìm kẻ đó, ta lấy lại tiền cho người.”

“Đặng Phương.”

Lão đại Nghĩa Kim điện Đặng Phương đang mơ màng ngủ chột cảm giác thân thể lạnh lạnh, tựa hồ chần đấp bị kéo tuột, một giọng nói cất lên bên tai: “Ai cũng dậy đi học giờ buổi sớm rồi, người còn ngủ, định năm mơ phát tài hả?”

Đặng Phương gắng mở mắt, thấy Đường Mật đang cười cười, liền đáp: “Mặc kệ, đêm qua ta luyện đến khuya, không tin đi hỏi Vương Động.”

“Ta muốn mua cỏ Đồng quán, nhánh đầu tiên chuyển màu đỏ, nghe nói người có phải không?” Đặng Phương xòe hai ngón tay ra: “Ừ, hai mươi đồng.”

Đường Mật gạt hai ngón tay của y đi, tức giận: “Lừa đảo, tối qua người bán cho Sử Thụy rồi.”

Đặng Phương sững người, tỉnh hẳn lại, dụi dụi mắt nhìn Sử Thụy đứng sau lưng Đường Mật, lập tức xoay chuyển tâm tư: “À, xin lỗi, ta quên mất.”

Đường Mật vô mạnh vào trán y: “Nói nhăng, canh hai tối qua, đại mỹ nữ Tư Đồ Duyệt của Khí tông, tỷ tỷ Tư Đồ Thận đã lấy được nhánh cỏ Đồng quán chuyển đỏ đầu tiên của năm nay ở Thanh Hồng các Vô Thận phong, vào canh ba Mộ Dung Phỉ của Thuật tông lấy được nhánh thứ hai, hơn nữa phía sau Thuật tông mọi ngọn cỏ đều đỏ hết rồi, nhánh của người cùng lắm chỉ hái ở đó mà thôi.”

Đặng Phương giật mình trước tin tức chính xác của nó: “Sao, sao người biết?” Đường Mật đắc ý ôm vai, lắc đầu: “Thuật tông có ôn tuyền, khí hậu ấm hơn, năm nào cỏ Đồng quán ở đó chả chuyển đỏ đầu tiên. Còn tin tức của ta vì sao linh thông thể thì người cứ đọc số đầu tiên của Thực Sơn

nguyệt báo là biết.” Rồi nó biến sắc, hung hăng uy hiếp: “Mau lên, Đặng Phương, trả lại tiền cho Sử Thụy, như một nam tử, mau lên.”

Đặng Phương tuy nhiên không hiểu Thục Sơn nguyệt báo là thứ gì nhưng câu ‘giống một nam tử’ đánh trúng tử huyệt của y, do dự một chốc rồi lưu luyến móc ra một túi tiền nhỏ ném cho Sử Thụy: “Đi mau, đi mau, ta còn phải thay áo, Đường Mật, người là con gái mà không xấu hổ gì cả, đi mau.”

Lúc ra khỏi Tùng uyển, phát hiện các hồng y thiếu nữ và lam y thiếu niên mặt mũi đỏ bừng đeo kiếm vội vàng lướt qua bên mình, đầy háo hức đón chờ thời khắc được mong chờ nhất của mùa xuân, không khí toát lên phong vị ấm áp, xôn xao. Lại đến thời điểm đó rồi, nó chợt mỉm cười.

Được nó tổn công sắp xếp, Thục Sơn nguyệt báo chính thức ra mắt vào hôm cỏ Đồng quản chuyển đỏ. Một con gấu mèo chỉ lớn cỡ bàn tay và một con chim trĩ màu ngọc bán Thục Sơn nguyệt báo được chép cẩn thận lên những tờ giấy ngả vàng. Vì phát hành vào đúng lễ tặng cỏ Đồng quản nên nhanh chóng bán sạch, khiến con khi ở nhà càng phải cắm đầu sao chép.

Tin tức thu hút nhất là ‘cỏ Đồng quản của công tử Hoàn Lan tặng ai?’ Gần như không độc giả nào thất vọng vì nhân vật nữ được tặng chính là đệ nhất mỹ nữ Quân Nam Phù. Vậy Quân Nam Phù có tặng lại không? Tờ báo miêu tả rất kỹ rằng vào sáng ngày hai mươi tháng Tư, đệ nhất mỹ nhân khi lên Kiểm tông học đã tặng lại một nhánh cỏ nhỏ xíu đỏ rực.

“Đường Mật, ra đi, góc tường phía đông Mai uyển.” Lý lý chợt chạy đến.

Đường Mật đang ở trong nhà đếm tiền, lập tức nhảy dựng lên gọi: “Chỉ Vi, mau đến chuồng ngựa gọi Trương Úy.”

Góc tường phía đông Mai uyển cách thực đường không xa, Đường Mật nhanh chóng đi một vòng bên ngoài bức tường, chuyển một vại muối dưa

trống không ở thực đường đến sát tường, chiều cao của nó đứng lên vai vừa hay lộ ra nửa khuôn mặt khỏi tường, thích hợp quan sát lên tình hình bên kia.

Bên tường có một cô bé thanh mảnh đang đi đi lại lại, tựa hồ nóng lòng đợi ai đó, tay cầm mấy tờ giấy úa vàng, bị vò đến độ sắp rách nát ra.

Bạch Chỉ Vi đưa Trương Úy đến, gã định hỏi thì bị Bạch Chỉ Vi bịt mồm, ra hiệu im lặng rồi kéo gã nhảy lên nóc vai muối dưa.

Một chốc sau, Quân Nam Phù tất tả từ xa tiến lại. thấy mấy giờ giấy trong tay cô bé thì cười nhạt với vẻ khinh thường: “Tiết Gia Hòa, không ngờ người thích đọc mấy thứ tin tức lá cải này.”

Tiết Gia Hòa thoát trông văn nhược, mang vẻ đẹp nhìn vào là thấy thương mến, dù đối diện Quân Nam Phù cũng không kém hơn mà tạo cho người ta cảm giác xuân lan thu cúc, mỗi người mỗi vẻ. Cô bé xòe tờ giấy trong tay ra cho Quân Nam Phù xem: “Đúng thế, ta muốn tự hỏi người xem tin này là thật hay giả.”

Quân Nam Phù hơi nhường cái cầm mảnh mai lên, khẩu khí cứng rắn hiểm thấy: “Tiết Gia Hòa, đừng có dùng cái giọng ấy nói với ta, cha ta là thủ hạ của cha người không có nghĩa là người thích thì có quyền thăm vấn ta.”

Tiết Gia Hòa cũng thấy mình hơi thất thố, hoặc bị khí thế của Quân Nam Phù chấn nhiếp, khẩu khí uyển chuyển hẳn: “Đúng vật, Phù tỷ tỷ biết Gia Hòa và Hoàn Lan ca ca đã định thân, sao lại tặng ca ca cỗ Đồng quan, xem ra tin này là lời đồn đại vô căn cứ mà thôi, viết ra chỉ để kiếm tiền.”

Không ngờ Quân Nam Phù bật cười: “Không phải tin nhảm đâu, ta tặng Hoàn Lan cỗ Đồng quan là đúng, chính ra là tặng lại vì trước đó y tặng ta.”

Tiết Gia Hòa chắc không ngờ Quân Nam Phù nhanh chóng thừa nhận như vậy trước mặt mình, thần sắc hơi cương ngạnh, ngập ngừng bảo: “Người cũng biết là nam tử tặng cỏ Đồng quán cũng chẳng có gì đặc biệt, như các ca ca ta, vào ngày đó thì gặp nữ tử nào cũng tặng một nhánh. Nhưng nữ tử thì khác, chỉ có thể tặng cho người thật sự trong lòng mình, người biết rõ ta và Hoàn Lan ca ca có hôn ước, sao còn làm vậy?”

“Đừng có rêu rao về cái hôn ước đó, người khác không rõ chứ ta biết tông. Chẳng qua Hoàn Lan lúc còn ngây ngô nói đùa một câu, khi ấy ta cũng có mặt, biết người hiểu rõ Hoàn Lan vào thời điểm ấy còn chưa hiểu lấy vợ nghĩa là gì nên lừa y đáp ứng. Nói thật là Tiết Gia Hòa từ bé đã tâm cơ hơn người đấy nhì.” Quân Nam Phù khinh khỉnh đáp.

“Quân Nam Phù, ta biết người chưa từng chịu phục ta, vì người xinh đẹp hơn, thông minh hơn ta nhưng việc gì cũng phải thua ta, cả cha mẹ người cũng yêu quý ta hơn.” Tiết Gia Hòa ném Thục Sơn nguyệt báo trong tay ra: “Người vốn không thích Hoàn Lan ca ca, chẳng qua thích cạnh tranh với ta mà thôi.”

“Không phải, ta thích Hoàn Lan, từ bé đã thích, ta đến Thục Sơn chỉ vì Hoàn Lan cũng đến đây... Người đừng tự trát vàng lên mặt, ta tranh chấp với người khi nào? Kể cả Hoàn Lan, ta cũng không cần tranh với người, vì người không phải đối thủ của ta.” Quân Nam Phù đáp, khí thế từ trên xuống dưới đều toát lên vẻ ưu nhã lại cao ngạo, hết một vị công chúa chân chính.

Tiết Gia Hòa dù sao cũng bé hơn, càng nói càng kém thế, môi liền run lên: “Nếu nói về tâm cơ thì muội sánh sao được với tỷ tỷ. Nghe nói tỷ đã có một vị phu tể định thân từ bé, cũng ở Ngự Kiếm đường luôn. Muội nghĩ người không chịu nhường ai bất cứ thứ gì như Lam ca ca mà biết việc này thì sẽ phản ứng thế nào nhĩ?”

Thần sắc Quân Nam Phù từ đầu vẫn trấn tĩnh chột biến đổi, vội nói: “Người nói nhăng gì hả, người nghe ai đồn? Ta định thân với ai?”

Tiết Gia Hòa thấy Quân Nam Phù hơi thất thái, liền cười nhạt: “Trên đời không có chuyện gì giấu được mãi, ta không cần cho người biết ai nói với ta, bất quá chuyện này tất không phải giả, nếu người cho rằng ta nói nhăng thì gọi phu tể tương lai của người đến ba mặt một lời.”

“Không cần, việc đó là ý của cha ta, không liên can đến ta, ta không thích y, người muốn ly gián thì cứ nói với Hoàn Lan, cả ba cùng nói rõ ràng, cắt đứt luôn. Chỉ là chúng ta cắt đứt rồi thì người cũng không khá hơn đâu.” Quân Nam Phù tỏ vẻ uy hiếp.

Trên tường vang lên tiếng cạch như tiếng ngói vỡ. Cả hai nhìn lên, thấy Trương Úy thần sắc ngưng trọng nhô nửa đầu khỏi bức tường, tay nắm chặt thành quyền đâm xuống mái ngói.

Quân Nam Phù không ngờ gã ở đó, nhất thời không biết nên nói gì, hai bóng đỏ cùng nhảy qua tường, nhẹ nhàng đáp xuống. Chính thị Đường Mật và Bạch Chi Vi cùng tổ với Trương Úy.

Đường Mật cười với Quân Nam Phù rồi bảo Trương Úy: “Đầu to, người không nén được gì cả, nhưng đến nước này thì đến đây, tất cả cùng nói cho rõ ràng.”

Sắc mặt Trương Úy trầm như nước hồ thu, không rõ đang phẫn hận hay tức giận, đứng lặng hồi lâu trước mặt Quân Nam Phù rồi mới hỏi: “Muội nói thật chứ?”

Quân Nam Phù tuy hổ thẹn nhưng không phải hạng dám làm không dám chịu, biết rõ tình hình liền cố nói cứng: “Thật vậy, xin lỗi.”

“Cũng tốt, việc này không cần miễn cưỡng, muội đi đi.” Trương Úy nói.

Quân Nam Phù biết lắm lời cũng vô dụng, liếc gã thật lâu rồi cúi đầu đi khỏi chốn thị phi.

Tiết Gia Hòa thấy Quân Nam Phù đi rồi, định đi luôn thì chợt nghe Trương Úy tức giận quát Đường Mật: “Đường Mật, người dùng trò này thật quá lắm.”

Giọng nói đó khiến Tiết Gia Hòa hoảng sợ, lùi lại mấy bước nhìn thiếu niên mày rậm. Gã hít sâu một hơi như đang khắc chế nộ khí, rồi mới nói: “Chuyện Quân Nam Phù, các người nói cả trăm lần ta cũng không giận, nhưng vì sao các người lại giở trò? Việc Hoàn Lan là do người sắp đặt, việc hôm nay cũng nằm trong tính toán của người, đúng không? Có phải người cho Tiết Gia Hòa biết ta và Quân Nam Phù định thân rồi? Dù không phải người tất cũng liên can đến người.”

Đường Mật không ngờ gã lại phát hỏa với mình, cảm giác hơi oan ức dâng lên, nó không khách khí đáp lại: “Là ta thì sao? Đầu to người đúng là bị sắc đẹp che mờ mắt, lẽ nào Bạch Chỉ Vi chưa từng nói thẳng với người việc này? Người có tin không?”

“Đúng, lúc đó ta không tin nhưng các người có thể nói lại, nói hai trăm lần cũng không sao, tìm Quân Nam Phù đổi chất cũng được, vì sao lại bày kế? Thấy người ta bị lừa gạt, các người vui lắm hả?” Trương Úy hỏi.

“Hừ, người tưởng tìm ả tới là ả chịu ngoan ngoãn thừa nhận chắc? Sao Trương Úy người không phân biệt được tốt xấu thế nhỉ?” Bạch Chỉ Vi lướt lên che trước mặt Đường Mật: “Trương Úy, hóa ra người không thông tình lý gì cả, có giỏi cứ bốc hỏa với ta, việc này ta biết từ đầu đến đuôi, Đường Mật chẳng qua không muốn thấy người bị lừa thôi.”

Trương Úy lại lách sang nửa bước, mặt mũi xanh lét nói với Đường Mật: “Đường Mật, thứ nhất Quân Nam Phù không có lỗi gì với người để người hạ nhục thế này; thứ hai, người làm thế là cố ý bày kế hại một người,

nếu Hoàn Lan không biết việc này thì người lại dính thêm tội lợi dụng lòng tin của một bằng hữu khác.”

“Ta hỏi người, việc này là vì ai? Ai cứ chấp mê bất ngộ dù bằng hữu khổ công khuyên can? Ta bày trò, đúng, ta bày trò, nhưng ý đồ của ta là gì? Người, người đúng là tên khốn.” Đường Mật giận quá, càng nói càng không khống chế được cường độ, giọng dần trở nên chói tai.

“Ta biết người có ý tốt, cũng thừa nhận người thông minh hơn hầu hết chúng ta, nên xưa nay người luôn nhìn bọn ta như người lớn nhìn trẻ con, tựa hồ chỉ cần hơi động tay là thỏa thích sắp xếp người khác. Nhưng người nên biết trên đời không có ai là con rối để người thích hí lộng thế nào thì hí lộng.” Trương Úy nói đoạn, không muốn tranh cãi nữa mà quay người đi thật nhanh, bất luận Bạch Chỉ Vi gọi thế nào cũng không quay lại.

Tiết Gia Hòa thấy Đường Mật xanh lè mặt mũi, định lén bỏ đi thì từ gốc cây cách đó không xa chợt bước ra một người mặc sắc áo đen của Kiếm tông, chính thị Hoàn Lan mà cô gọi đến để hiểu rõ về Quân Nam Phù. Cô gọi khẽ: “Biểu ca nghe hết rồi nhé, Quân...” rồi chợt im bất, xưa nay chưa bao giờ cô thấy sắc mặt Hoàn Lan âm trầm như thế, phảng phất mây đen trên trời áp hết xuống mặt y, sấm sét sẵn sàng giáng xuống bất cứ lúc nào, chợt nghĩ: “Lẽ nào Lan ca ca thích Quân Nam Phù như thế?”

“Đường Mật...” Hoàn Lan đến bên nó, từ từ mở miệng.

Đường Mật không ngờ y cũng có mặt, nghĩ ngay ra do Tiết Gia Hòa an bài, chợt cảm thấy buồn cười, xua xua tay ngăn y lại, cười nhạo: “Hoàn Lan, không sai, Trương Úy đoán đúng đó, xin lỗi nhé, ta chỉ nói được thế thôi.” Dứt lời nó ngoảnh mặt đi, không muốn nhìn ai thêm tí nào, cúi đầu đi nhanh.

Đi thật xa rồi, bên mình nó lại trở nên náo nhiệt, nam nữ kiếm đồng đi theo từng tốp, cầm Thục Sơn nguyệt báo thảo luận về nội dung. Ngoài xa,

Hành Trì đang đeo một cái giỏ trúc, ngồi dưới đất như pho tượng nhỏ, lặng lẽ đợi người đi qua trả tiền mua báo. Ta sai ư? Nếu sai thì chỉ hai mươi phần trăm thôi, Trương đầu to, cứ đợi đấy, khi hiểu rõ rồi thì người sẽ hối hận. Nó nghĩ thế, tinh thần liền tươi tỉnh lại, đến ngồi bên Hành Trì, vỗ vỗ đầu tỳ hưu: “Chúng ta kệ y, không có gì đâu.”

Nhưng nước mắt cứ lặng lẽ rơi xuống.

Tình trạng căng thẳng giữa Đường Mật, Bạch Chỉ Vi với Trương Úy kéo dài hai ngày, sau cùng Trương Úy nhú mày, mặt mũi căng ra, phảng phất mới hạ quyết tâm vô vàn khó khăn đến trước mặt hai cô nói: “Đường Mật, Bạch Chỉ Vi, việc này tuy ta thấy hai người làm sai nhưng ta hiểu là các người vì ta, nên coi như thôi đi, sau này đừng làm vậy nữa.”

Đường Mật vẫn giận vì chuyện này, nghe gã nói vậy liền trừng mắt: “Trương đầu to, người có ý gì hả? Người tha thứ cho ta phải không? Xin lỗi, bản cô nương không thấy mình sai chỗ nào, không cần người tha thứ.”

Bạch Chỉ Vi cũng lạnh lùng: “Trương Úy, việc này trừ phi người thừa nhận hoàn toàn sai lầm, không thì miễn nói gì.”

Trương Úy biết Đường Mật và Bạch Chỉ Vi đều có cá tính, bình thường gã vẫn nhường hai cô nhưng lần này mình làm thế là cực độ rồi, nghiến răng lắm mới nói ra được những lời nhượng bộ, cầu hòa, không ngờ hai cô không chịu nhún nửa bước. Nếu bảo gã nhận sai thì còn khó hơn lên trời, trầm mặc nhìn hai cô hồi lâu rồi mới nói: “Vậy thì thôi, cứ giữ ý mình vậy, ta cũng có giới hạn không thể vượt qua.” Dứt lời gã khẽ thở dài bỏ đi.

Quan hệ giữa Đường Mật và Hoàn Lan cũng xấu đến cực điểm, tuy hôm xảy ra chuyện, Bạch Chỉ Vi có nín y lại giải thích rõ ràng nhưng từ đầu đến cuối, gã không nói câu gì, nghe Bạch Chỉ Vi giải thích xong liền rời Ngự Kiếm đường ngay. Lúc hai cô gặp lại y là ở giờ kiếm thuật tại Kiếm tông nhiều ngày sau, y thấy hai cô lại gần liền quay sang chỗ khác chỉ dẫn vô

công cho một nữ kiếm đồng, Đường Mật biết ý kéo Bạch Chi Vi lại. Càng nghĩ đến việc này nó càng bức mình, không nói đến việc lòng tốt bị coi là ý xấu mà một kế hoạch dàn dựng kỹ lưỡng như thế, Tiết Gia Hòa lại gọi Hoàn Lan tới khiến nó tự nhiên đắc tội thêm một người, thế thôi là xui xẻo quá mức rồi. Trong lúc tâm tình không thể tệ hơn này thì Lý Liệt lại chấp tay sau lưng, thư thả đến tìm nó.

Trong lúc miễn cảm này, Đường Mật thấy Lý Liệt giấu tay sau lưng, liền nói ngay: “Nói cho rõ đi. Không cần tặng ta thứ gì, đa tạ.”

Lý Liệt cười cười: “Vì sao, tưởng tại hạ tặng cô Đồng quản hải? Lúc này có tặng cũng bình thường, cô nương khẩn trương quá mới là lạ.”

“Ta không khẩn trương, mấy hôm nay không còn lòng dạ nào toan tính gì tới người.” Đường Mật nói thẳng.

“Hóa ra cô nương vẫn toan tính với tại hạ, tại hạ còn tưởng ít nhiều gì cũng lay động được tiểu cô nương, lòng dạ cô nương thâm thật.” Lý Liệt xòe cả hai tay, hai bàn tay đều trống trơn.

Khoản khắc đó, Đường Mật thoáng thất vọng. Nữ tử nào cũng có đôi phần thích hư vinh, lễ tặng Đồng quản sắp hết rồi mà người có khả năng tặng nhất như Lý Liệt cũng không tặng, xem ra hơi đả kích đến nó.

“Người bận lắm nhì, sao lại rồi rã đến Ngự Kiếm đường? Sắp đến lễ thọ rồi, các người phải bận rộn tiếp khách ở trên núi mới đúng chứ.” Đường Mật vội đổi chủ đề.

“Không rồi lắm, năm nay không có đại hội tỷ võ tranh chương môn, khách đến ít hơn hẳn.” Lý Liệt đáp rồi cảm thán: “Lúc Thục Sơn náo nhiệt thì ta không có mặt, lần tới biết khi nào bốn trong ngũ đại cao thủ mới lại cùng ra tay. Hà huống, một trong số đó đã không còn trên đời nữa.”

Đường Mật hơi động lòng: “Ngũ đại cao thủ có ai không tham gia tỷ võ?”

“Điện giám của các vị, thế mà cô nương không biết ư? Điện giám của các vị học vấn quảng bác, tạo nghệ về Kiếm, Khí, Thuật tam tông đều cực cao.”

“Vậy điện giám của bọn ta với Mục tông chủ quá cổ thì ai có cơ hội thắng cao hơn? Ta nói là đấu sinh tử kia.” Đường Mật lại hỏi.

“Cô nương hỏi lạ thật? Đang nghĩ gì trong đầu hả?” Lý Liệt nhìn nó, ánh mắt hồ phách chấn nhiếp tâm thần.

Đường Mật cảm thấy hơi hoang mang, không biết nên đáp thế nào, trong lòng dâng lên hình ảnh thiếu niên sắc mặt lạnh lùng cầm kiếm vào một thiếu niên giống hệt mình, nên nói: “Ta chỉ nghĩ con song sinh thì cái gì cũng giống nhau, võ công có như thế không?”

Lý Liệt rủ mắt xuống ngẫm nghĩ một chốc: “Vậy phải xem so sánh từ góc độ này, Mục tông chủ kiếm pháp cao tuyệt, Pháp Giáp trong tay lại là thần khí bá đạo, giao chiến cận thân chắc sẽ nắm phần thắng cao hơn. Trận chiến nổi danh nhất trên giang hồ của Mục tông chủ là với tam đại hộ pháp Xích Ngọc cung, kết quả ba người đó một chết, một tàn phế, một trọng thương.”

Nhất thời nó tắc tị, lòng loạn lên, cùng lúc giọng Bạch Chỉ Vi từ sau lưng cất lên: “Hai người lén trốn ở đây tâm sự gì hả?”

Nó quay lại, phía sau Bạch Chỉ Vi còn có một tạp dịch Ngự Kiếm đường, Bạch Chỉ Vi lại trêu: “Lý Liệt giờ mới đến tặng cỗ Đồng quán hả, muộn quá rồi, Đường Mật nhận được một túi rồi.”

“Chả trách Đường Mật bảo là không cần cỗ Đồng quán, hóa ra là không còn chỗ chứa nữa, chi bằng tại hạ tặng cô nương một túi nhé.” Lý Liệt nói

với Đường Mật, thần sắc thoáng nét đùa cợt, không hiểu đang đùa thật hay thăm dò.

“Không cần, bản cô nương đã tung tin là từ rày ai muốn tặng cỗ đồng quả phải tặng cả túi, bằng không sẽ không nhận, giờ người nên về đi, túi thì ta đã có rồi.” Đường Mật hòa theo Bạch Chỉ Vi.

Lần này Lý Liệt có vẻ không vui, nhưng y chưa kịp nói gì, Bạch Chỉ Vi lên tiếng trước: “Đường Mật đừng nói khó nghe thế nữa, tạp dịch này tìm người lâu lắm rồi, xem có việc gấp gì nào.”

Đường Mật thoáng quan sát viên tạp dịch, thấy lạ mặt, liền hỏi: “Người tìm ta làm gì?”

Tạp dịch móc một chiếc túi gấm màu tím thêu hoa râm bụt ra: “Vật này là Chúc thủ thư nhờ cô nương mau lên Thuật tông giao tận tay Mộ Dung công tử.”

Đường Mật biết Mộ Dung Phi là một trong những đệ tử Chúc Ninh chọn trợ giúp sửa chữa cơ quan, túi gấm chắc có vật gì đó quan trọng, liền đón lấy: “Được, ta đi ngay.”

Đường Mật ra khỏi Ngự Kiếm đường, gặp Mục Hiến đang tiễn hai vị tông chủ Cố Thanh Thành và Tư Đồ Minh. Cả ba nghe thấy sau lưng có tiếng động, đều quay lại nhìn, Mục Hiến nhận ra là Đường Mật chuyên gây họa liền nhíu mày: “Muộn thế này còn ra ngoài, lúc chuông đổ có về kịp không?”

Nó rút đầu lại: “Thưa điện giám, Mật vì sửa chữa cơ quan ở Thuật tông nên phải lên Trường Minh các một chuyến, nhất định về kịp giờ.”

Cố Thanh Thành bảo: “Thế này vậy, Thành sẽ đưa nha đầu lên Trường Minh các, nhất định sẽ về kịp trước giờ khóa cửa.”

Mục Hiến sầm mặt xuống, giọng đờm vẻ uy hiếp: “Đường Mật, lúc về không được chạm chân ra khỏi dãy bậc đá, bằng không điểm hạnh kiểm năm nay mất sạch. Mau đa tạ Cỗ tông chủ.”

Đường Mật dừng lên phi kiếm của Cỗ Thanh Thành, mùi mộc tê hương thoang thoang từ sau lưng, nó nhớ điện phán Diêm Giai Chi cũng có mùi này liền hỏi: “Cỗ tông chủ, có phải người Thuật tông đều thích mộc tê hương?”

“Ta thích, người khác có thích không thì ta không biết.” Cỗ Thanh Thành đáp.

Đường Mật nghĩ cũng đúng, nhất tông chi chủ thích gì tất thuộc hạ sẽ học theo, sao nó lại quên mất thân phận của Cỗ Thanh Thành nhỉ, bất giác thở dài nảo nuốt.

“Thở dài cái gì, còn nhỏ lại ra vẻ sầu muộn. Lẽ nào năm nay không ai tặng cỗ Đồng quán?” Cỗ Thanh Thành hỏi với giọng trêu cợt.

“Không hẳn, tông chủ còn trẻ, mỗi nay ngày này tất nhận hết bị này bị khác cỗ Đồng quán, đâu biết được nỗi bi ai của người không được yêu mến như con.” Đường Mật đáp với khẩu khí khoa trương.

Cỗ Thanh Thành bật cười: “Vậy con tặng người khác đi, sau đó đợi người ta tặng lại.”

“Không được tặng lại thì mất mặt lắm, chi bằng không tặng.”

“Xem ra con có người để tặng rồi.” Cỗ Thanh Thành hỏi dò.

Có ư? Đường Mật tự hỏi, chợt không muốn nói gì nữa.

Lúc thấy Mộ Dung Phi, Đường Mật nhận ra y đang đùa với một con chim nhỏ đậu ở lòng tay, con chim lông vũ đen nhánh, lông bụng trắng toát,

đầy khả ái. Nó nhảy lên, ghé sát mặt y hỏi: “Người chơi với loài chim gì thế hả?”

“Dạ oanh, tại hạ không nghịch, tính tình dạ oanh ghê gớm lắm.” Y đáp.

“À, vậy hả, tiểu dạ oanh, nào nào nào, hát một khúc cho mọi người nghe.” Đường Mật đưa tay trêu dạ oanh.

“Nó không biết hát, chim mái mà.” Mộ Dung Phi cười đáp, vỗ vỗ lên lưng dạ oanh, ra hiệu nó bay đi. Đường Mật ngẩng nhìn bóng chim nhanh chóng tan biến vào bầu trời đêm, có vẻ thất vọng: “Tiếc thật, chim mái sao lại không biết hát.”

“Không biết nhưng rất hợp với hồn chủ, người đó cũng ngũ âm bát toàn.” Mộ Dung Phi nói.

“Hóa ra là hồn thú, của ai vậy?” Đường Mật hiếu kỳ.

“Đường tử của tại hạ, đúng rồi, Đường Mật, cô nương đến tìm tại hạ hả?”

Đường Mật gật đầu móc túi găm ra: “Cái này của người.”

Mộ Dung Phi đón lấy, hé miệng túi ngấn người hồi lâu rồi mới ngẩng lên nhìn nó, lắp bắp: “Đường Mật, tại hạ không ngờ, tại...tại hạ không chuẩn bị túi.”

Đường Mật không hiểu ý, chỉ thấy thần quang lưu chuyển trong đôi mắt đang nhìn mình, cũng không hiểu y nghĩ gì, nên đáp: “Túi để tìm mà, ta phải xuống núi bây giờ đây, người chuẩn bị mau lên, ta phải về trước lúc đóng cửa.”

Mộ Dung Phi tỏ vẻ trù trừ, hồi lâu mới hạ quyết tâm: “Đợi một chút, tại hạ quay lại ngay.”

Thoáng sau, Mộ Dung Phi cầm theo một cái túi quay lại, trịnh trọng đưa cho nó: “Tại hạ không ngờ cô nương tặng mình cỏ Đồng quán, vì tại hạ cho rằng cô nương không có ai trong lòng, bất quá, hiện tại được cô nương tặng, tại hạ vô cùng vui vẻ, đây là cỏ tặng lại.”

Đường Mật nhìn y với vẻ lạ lẫm, mở túi ra xem, dưới đáy cái túi to là một ngọn cỏ mềm đỏ rực, tâm tư nó chuyển động: “Đưa túi gắm cho ta xem.”

Mộ Dung Phi đưa cho, bên trong hóa ra đựng cỏ Đồng quán, Đường Mật nhớ lại gương mặt tạp dịch lạ lùng đó, lập tức tỉnh ngộ: “A, là Mộ Dung Trinh Lộ.”

Nó nhớ lại tình hình ban nãy, chợt bật cười ha hả, hồi lâu mới ngừng: “Đường tử của người đúng là khả ái, một người thông minh lanh lợi như thế sao lại hồ đồ đến vậy, không phải càng quan tâm đến thì càng loạn sao?”

Để lượt Mộ Dung Phi không hiểu gì: “Đường Mật, thật ra cô nương định nói gì?”

Đường Mật thò tay ra: “Mộ Dung Phi, ban nãy hồn thú đến đưa tin, có tiện cho ta xem không? Xong rồi ta cho người biết mọi chuyện.”

Mộ Dung Phi hơi đỏ mặt, cho rằng không tiện cho nó xem lá thư Mộ D

THỤC SƠN THIẾU NIÊN

Hạ Sinh

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 91

Bắt Đầu Tỷ Võ

Tâm tình Đường Mật khá hơn rồi mới còn sức lo đến những việc khác.

“Chỉ Vi, ta mới biết Mục điện giám biết thuật dịch dung, vậy người cùng Cùng Kỳ gây loạn ở ngày thi cửội ngựa tại nước Sở có phải do điện giám giả trang?” Nó nằm trên giường, nhìn xà nhà gỗ đan nhau trên nóc.

“Ừ, tất nhiên có khả năng đó. Chỉ là thiên hạ không chỉ có một con Cùng Kỳ, cũng không chỉ một người biết thuật dịch dung, như lời người thì có phần võ đoán, cần bằng có cơ. Ta nghĩ, nếu là Mục điện giám, tất điện giám có lý do để làm thế.” Bạch Chỉ Vi nằm trên giường khác nói.

“Lý do ư? Có những việc người không biết đâu.” Đường Mật hơi ngừng lại, thầm nhủ không nên nói ra việc ở địa cung, bèn đổi sang chủ đề khác: “Từ các quyển sổ mượn ở Tàng thư các, ta phát hiện Mục điện giám từ bé đã thích những quyển sách liên quan đến yêu vật, người nói xem ông ta là người thế nào?”

Bạch Chỉ Vi hơi kinh ngạc, ngồi dậy hỏi: “Ý người là điện giám có tâm linh đen tối? Ông ta phá hoại kỳ thi thì thế lực Thục Sơn ở nước Sở thiệt hại nhất, liên quan đến cả thanh danh của bản phái. Thích kết quả này nhất trừ phe của mẹ ta còn những kẻ ủng hộ Ma vương. Vậy, Mục điện giám...”

“Ý ta là Ma vương là nhân vật đầy mê hoặc, vậy thiếu niên thích yêu thú và ma vật có bị bà ta thu hút không?” Đường Mật hỏi.

Bạch Chỉ Vi nhớ đến niềm khao khát khó tả của mình dành cho Ma vương, bất giác gật đầu nói: “Tư Đồ Thận có bảo cha y nhắc nhở tiểu hài tử không được tìm hiểu hoặc biết nhiều về chuyện của Ma vương, xem ra cũng có lý. Nhưng Đường Mật này, tất cả đều là hoài nghi của người, không có bằng cứ gì.”

“Bằng cứ...” Đường Mật nhú mày hồi lâu, đập đập con khỉ đang ngủ say bên cạnh: “Dậy mau, có nhiệm vụ cho người đây, sau này lúc rồi thì người theo dõi Mục điện giám, ông ta có hành động kỳ lạ gì thì báo cáo, hiểu chưa?”

Con khỉ lông xanh ngủ ngon lành, mắt nửa nhắm nửa mở gật gù coi như đồng ý.

Bạch Chỉ Vi lo lắng: “Người phải tránh xa ông ta ra. Ông ta võ công cao cường, tránh xa mới không gặp chuyện gì. Ôi, Linh Bích người mà biết nói thì tốt.”

Kỳ thật từ khi biết con khỉ viết được chữ, phương cách giao tiếp đơn giản hơn nhiều, chỉ là con khỉ không thích viết, thường thích khoa chân múa tay và kêu chí chóe để diễn đạt ý tứ. Đường Mật cũng từng mượn khối ngọc hiểu được thú ngữ của Chu Tĩnh, hy vọng có thể giao lưu thuận tiện hơn với con khỉ nhưng nó thấy viên ngọc liền tỏ vẻ kháng cự, đi liền mấy hôm mới quay lại.

Sau đó Chu Tĩnh giải thích: “Bảo ngọc này không chỉ hiểu được thú ngữ mà còn có sức mạnh cường bách muôn thú không tin tưởng mình phải lên tiếng, con khỉ của người là linh vật, cho rằng bị cường bách như thế là tổn thương đến danh dự.”

Đường Mật chợt thấy thú vị, gõ lên đầu con khỉ: “Người đúng là, có lúc thích nói, có lúc lại ngang ngạnh, giống hệt chủ nhân là ta đây.”

“Này, Đường Mật, nó là hồn thú của ta.” Bạch Chỉ Vi bất mãn.

“Không phải, ta cho người mượn mà.”

“Ai bảo, rõ ràng nó tự đến.”

Cả hai cứ tranh chấp, dần lạc sang chủ đề khác.

Thoáng cái, lễ thọ đã qua, tháng Năm qua nhanh như nước chảy, vội vã bỏ lại con người sau lưng. Cỏ Đồng quán từng phủ màu đỏ khắp núi, cơ hồ chỉ sau một đêm đã ẩn mình vào màu xanh, hòa tan vào cây cỏ um tùm khác, thi thoảng chỉ còn thấy vài cọng đứng đón gió ở những nơi lạnh lẽo, phía dưới tảng đá.

Bên cạnh lối lên Thuật tông, dưới một khối đá lớn ở lưng chừng núi vẫn còn một nhánh cỏ Đồng quán chưa tan màu đỏ. Mỗi lần Đường Mật đi qua đều lưu ý đến cọng cỏ này, thầm nhủ: Nếu sau cùng vẫn không ai hái thì nó là của ta.

Ngày tháng nối nhau, mỗi lần đi qua dãy bậc đá, nó lại phát hiện màu đỏ quanh mình lùi dần, bất giác nhớ đến nhánh cỏ dưới tảng đá, lòng lại hơi hoang mang, chỉ lo lần sau đi qua, nhánh cỏ đã chuyển thành màu xanh, tan biến vào những ngày tháng sau cùng của mùa xuân mất rồi.

Nhưng đến khi cả Thục Sơn đã xanh màu cây cỏ mùa hè, ngọn cỏ đỏ vẫn đỏ rực, lặng lẽ đứng dưới tảng đá.

Tối đó, Đường Mật trên đường từ Thuật tông xuống, ngang qua chỗ ngọn cỏ, thầm nhủ: Nếu ngày mai vẫn còn thì nó là của ta.

Về đến Ngự Kiềm đường, theo lệ nó đến Tàng thư các xem Chúc Ninh có dặn gì không, mới đẩy cửa ra thì thấy y đẩy xe lăn, hậm hực đi ra, mắng lớn: “Đừng nói nhiều nữa, lập tức mang đi, con biết là vi sư không thích thứ này.” Đoạn không thèm để ý đến nó mà ra khỏi Tàng thư các.

Đường Mật không hiểu, vào trong xem sao, chỉ thấy Âu Dương Vũ nhẩn nhó đứng đó, dáng vẻ đầy oan ức.

“Sao thế sư huynh, sao lại chọc giận sư phụ?”

Âu Dương Vũ chỉ chỉ vào phi dực dưới đất: “Sư phụ không phải bảo huynh cải tiến phi dực sao, nhưng cải tiến rồi thì lại không đồng ý.”

Đường Mật thấy quả thật phi dực thay đổi không ít, điểm trọng yếu nhất là hai cánh nhỏ hơn hẳn, chỉ hơn hai cánh tay xò ra một chút, nó nghi hoặc: “Thu nhỏ hai cánh thì bay được ư?”

“Vốn không bay được nhưng có Định phong châu thì được.” Âu Dương Vũ móc ra một viên ngọc màu lam lớn cỡ quả trứng gà, gắn vào hõm trên cánh phi dực, tiếp tục giải thích: “Muội dùng tâm lực có thể thông qua Định phong châu triệu hoán gió và khống chế hướng gió, đảm bảo sẽ có đủ gió cho phi dực, nên hai cánh không cần lớn làm gì, phi dực tự nhiên sẽ linh hoạt hơn trước mấy lần, hoàn toàn có thể bay lên từ đất bằng. Nhưng sư phụ chỉ muốn phi dực không dựa vào bất kỳ bảo bối nào, gắn châu thì có khác gì ngự kiềm phi hành ấy, ban này sư phụ nổi nóng mắng huynh một trận.” Âu Dương Vũ thở dài đầy oan ức, hỏi: “Đường Mật, muội tính thử xem cả Thục Sơn có mấy người ngự kiềm phi hành được? Phi dực này ai học cũng được, sao lại giống nhau nhỉ?”

Đường Mật bật cười: “Nhưng không phải ai cũng có Định phong châu. Sư phụ hy vọng vào sức mạnh ai cũng mượn được, như gió như nước kia.” Nó chột máy động tâm tư: “Sư huynh, cho muội mượn phi dực mới này được không?”

“Cái này thì là sư phụ bảo huynh chế tạo gấp.” Âu Dương Vũ tỏ vẻ khó xử, cúi đầu bảo: “Bất quá nếu muội giúp thì huynh để muội dùng.”

“Giúp gì cơ?” Đường Mật hỏi đầy nghi ngờ, nó luôn cẩn thận với thiên địch của mình.

“Chuyện đó, Đường Mật, chuyện đó đó...” Thiếu niên cao gầy vẫn cúi đầu ấp úng: “Chuyện... giúp huynh tặng cái này cho Bạch Chi Vi.” Dứt lời y móc một nhánh cỏ Đồng quán đỏ rực từ tay áo, thắc thỏm nhìn nó.

“Chuyện đó thì không sao, nhưng phải cho sư huynh biết trước là đừng si tâm vọng tưởng được tặng lại, Bạch cô nương của chúng ta không tặng lại ai hết.” Đường Mật bật cười, đưa tay nhận nhánh cỏ Đồng quán. Sất na ngón tay chạm vào ngọn cỏ mềm, nó chột giận mình, buột miệng hỏi: “Âu Dương Vũ, huynh lấy ngọn cỏ Đồng quán này ở đâu?”

Âu Dương Vũ bị hành động đột nhiên của Đường Mật làm cho giật mình, cơ hồ đang thấy một con hổ sắp nhảy vào vồ mình, lùi lại một bước theo bản năng: “Huynh vừa hái từ lúc rời Thuật tông, ở dưới một tảng đá cạnh đường đi, sao thế?”

“Nói rõ xem nào, dưới tảng đá nào.” Đường Mật tiến thêm một bước: “Bên đường có nhiều đá như thế, lại không có ký hiệu, sao huynh nhớ được.”

Âu Dương Vũ lại lùi thêm một bước.

“Huynh xuống núi lúc nào?”

“Ngay sau muội, huynh đi sau muội không xa, thấy muội và Bạch Chi Vi đi cùng nên không dám, à không tiện lên chào hỏi.”

Đường Mật tức giận giậm chân: “Tức chết ta thôi, Âu Dương Vũ, đúng là thiên địch của ta, tức chết mất thôi.”

“Đường Mật, sao huynh lại làm muội giận, nói rõ được không.” Âu Dương Vũ hoàn toàn không hiểu mô tê gì.

Đường Mật không còn lòng dạ nào so đo với y, quay mình bước vào màn đêm.

Lối này không gần tí nào, nó thi triển khinh công lướt nhanh lên núi, vì đang nóng lòng nên mấy lần vận khí bất ổn, suýt nữa thương tổn bản thân vì khí tức hỗn loạn. Lúc đến dưới tảng đá, vầng trăng sáng mới từ từ nhô ra khỏi hẻm núi, chiếu lên tảng xám xịt, tạo thành một dải sáng mờ mờ đen.

Nó nín thở, cúi đầu đi vào vùng tối.

Trong vùng tối còn hơn cả bóng đêm, một ngọn cỏ đỏ rực như chu sa vẫn bất động, phảng phất từ thời tuyên cổ đến giờ chưa hề thay đổi gì. Kỳ quái thật, rõ ràng xuân sắp qua hết nhưng ngọn cỏ vẫn đợi ở đây, Đường Mật thầm nghĩ, quả nhiên ngọn cỏ này là của ta.

Nó thò tay, sát na chạm đầu ngón tay vào ngọn cỏ, lòng chột mềm hẳn, cơ hồ xoay chuyển cả ngàn lần.

oOo

Hành lang Trường Minh các ở Thuật tông uốn lượn, đình viện thưa thớt, tiểu viện Cổ Thanh Thành ở không dễ tìm, nhưng với nó thì lại đơn giản. Qua song sửa, nó thấy ánh đèn còn sáng, bóng người đó in lên lớp giấy dán, ánh thành màu xám nhạt, cũng như tâm trạng của y. Cuối cùng phải có người lên tiếng trước, vĩnh viễn không thể là y rồi, chỉ còn nó thôi, Đường Mật nghĩ vậy nên hít sâu một hơi, nói vọng vào song cửa: “Cổ tông chủ, con đây, tông chủ biết là con rồi, đúng không?”

Bóng xám khẽ lay động, giọng Cổ Thanh Thành vang lên: “Biết, vì sao không vào? Bình thường con vẫn đẩy cửa tự vào mà.”

“Trong đó sáng quá, con sợ sẽ mất dũng khí ở nơi sáng sủa.”

Trong nhà trầm mặc, Đường Mật toát mồ hôi ướt đầm nhánh cỏ trong lúc chờ đợi.

Cửa được mở ra, thân ảnh tiêu sái của Cố Thanh Thành như hòn núi ngọc đứng đó.

“Sao thế?” Y hỏi.

Ngon cỏ đỏ được thận trọng đưa ra.

“Đây là tâm ý của con.” Nó chột oán hận cổ họng non nớt của mình, rõ ràng lấy đủ mười hai phần dũng khí mà nói lên lại vẫn ngượng ngùng như hài tử.

Y mỉm cười đón lấy nhánh cỏ Đồng quán sau cùng của mùa xuân, ung dung như từng đón vô số nhánh cỏ của người hâm mộ.

“Con cũng thích trò này à, đa tạ. Mau về đi, đừng để muộn, điện giám đang quan sát con đấy.” Y dặn, ngữ khí vẫn ôn hòa như trước.

Nhưng Đường Mật đột nhiên cảm giác mình mất hết mọi sức mạnh, ngay cả sức để bật khóc cũng không còn.

Mùa hạ Thục Sơn đến cùng với ngọn cỏ Đồng quán đỏ rực sau cùng bị hái, khí hậu trong núi mát mẻ dễ chịu, chỉ là nếu cây cỏ không tươi tốt hơn thì nó không nhận ra thời tiết đã thay đổi.

Không rõ từ sáng nào, số thiếu niên đứng đợi dưới gốc đào cạnh cửa Mai uyển lại biến thành hai. Một tất nhiên là Sử Thụy, còn lại là Trương Úy mất bóng một thời gian vừa qua.

Lần đầu tiên Trương Úy xuất hiện, Đường Mật và Bạch Chỉ Vi cho rằng đây là tư thái hòa giải của gã, nào ngờ gã im lặng mãi, tỏ vẻ không tình

nguyện, ngược lại Sử Thụy lảng xảng hòa giải mà vẫn không thể khiến bầu không khí khá hơn.

“Sử Thụy, y không thích thì kéo đến làm gì?” Bạch Chỉ Vi trừng mắt, không hề khách khí.

“Không phải, y tự muốn đến.” Sử Thụy lấy khuỷu tay thúc Trương Úy, gã cúi đầu ra vẻ không biết gì, y liền nổi giận: “Trương Úy, ngươi còn không nói gì thì đừng trách huynh đệ này về sau mặc kệ ngươi.”

“À, việc đó thì hai người đừng tính nữa nhé.” Sau cùng Trương Úy cũng rặn ra một câu, chỉ một câu rồi đi ngay.

Hôm sau gã vẫn đến như trước đây chỉ là không chịu mở kim khâu.

Đường Mật biết mình nên nhún một chút nhưng mỗi lần nghĩ đến dáng vẻ đáng ghét của tên nhóc thì lại tức mình, sau rốt không nói gì.

Hôm đó Đường Mật sửa cơ quan ở Thuật tông xong, trời chưa muộn lắm, một mình thư thái đi xuống dãy bậc đá, ngắm nhìn mấy phủ chân trời. Bất giác nó nhớ lại thường ngày vẫn cùng Bạch Chỉ Vi và Trương Úy đi dưới ánh tịch dương, lòng chợt mềm đi: Ngày mai phải gợi ý cho đầu to xuống nước mới được.

Lúc đó, không hiểu con khỉ lông xanh từ đâu chui ra, kêu chí chí với nó, rồi chỉ chỉ vào khu rừng cạnh đường đi, ra hiệu theo nó.

Trời còn sáng, nó liền theo con khỉ vào rừng, không lâu sau, cả hai đến trước rừng Áo hải.

Lúc đó rừng Áo hải mới lờ mờ hiện ra trong màn sương buổi tối vùng núi non, tựa như ảo ảnh thoát có thoát không. Đường Mật nghĩ đến việc chỉ có một mình, đang do dự có nên vào không thì con khỉ nóng nảy kéo áo nó, ra hiệu mau ngồi xuống.

Đường Mật ẩn mình vào một bụi hoa màu tím xanh, một chốc sau nghe thấy tiếng lá cỏ sột soạt vang lên khe khẽ. Tiếp đó vô số yêu thảo chạy tới chỗ nó ẩn mình, có nhánh lao vù vù, chui vào ngực nó.

Đường Mật biết yêu thảo rất miễn cảm với sức mạnh... Nhất định vì chúng gặp người có sức mạnh siêu phàm nên mới tứ tán chạy trốn, nó khẩn trương hẳn. Nó trốn hồi lâu, yêu thảo quanh mình bình tĩnh lại, mấy nhánh trốn trong ngực nó cũng thi nhau nhẩy ra, chấp tay cảm tạ rồi thông thả rời đi.

Con khi cũng đứng dậy, kéo nó đi tiếp vào trong rừng. Khi thoáng thấy cái hồ nhỏ, con khi lại ra hiệu cho nó ẩn mình tiếp. Lúc đó nó mới chú ý thấy rằng con khi hàng ngày vẫn thích chí chèo này giờ chưa nói gì, nó biết là có nhân vật nào đó rất lợi hại ở quanh đây, bất giác thở nhẹ hẳn. Không lâu sau, hồ nước bình tĩnh chợt tách sang hai bên đầy kỳ dị, rồi đột nhiên dựng lên hai bức tường trong suốt cao cả chục trượng, lộ ra một con đường đất nhỏ, hẹp. Đường Mật trừng mắt nhìn, thầm nhủ: “Có phải Mose xuất hiện dưới đó chăng?” (Mose – lãnh tụ tôn giáo người Do Thái)

Người từ đáy hồ đi lên tất nhiên không phải Mose, từ xa nhìn lại, người đó dong dỏng, mặc áo xám, chính là điện giám Mục Hiến ở Ngự Kiếm đường. Đối với Đường Mật, Mục điện giám tách được nước hồ làm đôi như Mose tách đôi Hồng hải cũng phải việc gì kinh ngạc, nhưng lúc nó thấy cái đèn bát giác trong tay lão thì khẽ kêu lên kinh hãi.

Ngọn đèn đó cực kỳ quen thuộc, trông rất đơn giản, như đồ chơi trẻ con. Năm ngoái, suốt cả tháng trời, tối nào nó cũng học Ma La vũ với nữ tử trong đèn.

Trong thoáng chốc, nó gần như tê liệt suy nghĩ, chỉ biết bịt miệng, bình tĩnh quan sát Mục Hiến đứng cạnh hồ, thò một tay ra thi thố pháp thuật gì đó, rồi nước hồ chợt sôi lên, dâng sóng cao mười thước, mặt hồ ngày càng đỏ, dần dần biến thành huyết thủy cuộn cuộn.

Khoảnh khắc nước hồ biến thành máu, cả rừng Áo hải như thể cũng bị ảnh hưởng, Đường Mật cảm giác cảnh vật cơ hồ hơi sáng lên, cảm giác kỳ dị dâng trong lòng. Cảm giác đó rất khó hình dung, cũng như lúc thấy gian thạch ốc ở hiệp cốc hắc vụ, hình như có vật rất quan trọng ở phía trước, đặc biệt là đối với nó.

Tay áo Mục Hiến lại phất lên không, nước hồ yên lặng lại, vạn vật trở lại như cũ.

Đợi khi Mục Hiến đi thật lâu rồi nó mới dám từ trong bụi cây thò ra, một mình đi trên dãy bậc đá, lắp ghép những mảnh vỡ trong ký ức lại, bất tri bất giác về đến tận nhà. Bạch Chỉ Vi thấy nó đẩy cửa vào, thần sắc như đang suy tư liền hỏi: “Thế nào, Đường cô nương lại nảy ra suy nghĩ xấu xa gì hả?”

“Ta nghĩ có lẽ Mục tông chủ do Mục điện giám sát hại.” Nó nói, không hề có ý đùa cợt.

Bạch Chỉ Vi ngăn ra: “Vì sao người nói thế, Đường Mật, người biết gì đúng không?”

“Ừ, bình thường chẳng phải ta vẫn sai Linh Bích lưu tâm điện giám ư? Hôm nay nó đưa ta đi xem điện giám sử dụng pháp thuật mười phần yêu tà, còn nữa, đĩa đèn dạy chúng ta Ma La vũ cũng trong tay điện giám.”

“Không phải chúng ta thấy nó bị hủy rồi sao?”

“Có lẽ không chỉ có một đĩa. ’

“Vậy phải bắt đầu lý giải thế nào về việc giết Mục tông chủ từ đâu? Việc này cũng như Cùng Kỳ mà thôi, tối đa chỉ chứng minh được Mục điện giám là người yêu tà.”

“Từ bé ông ta đã hận đệ đệ song sinh, cho rằng mình bị coi là hậu duệ của ma huyết vì có thêm một người em giống hệt, sau đó ngày càng mê man với yêu vật và tà thuật, còn Mục tông chủ lại ghét Ma vương đến cực đoan nên sau cùng ông ta bày kế giết Mục tông chủ.” Đường Mật khẳng định.

Bạch Chỉ Vi thấy lại vẻ tự tin quen thuộc của Đường Mật, cảm giác cũng có lý: “Bằng cứ đâu? Ta nói ra bằng cứ chứng minh Mục điện giám sát nhân.”

“Không có, nếu tra được gì đó về Thi vương, có khi tìm được bằng cứ quan trọng.” Đường Mật cảm thán: “Tiếc là Thi vương đã tan biến khỏi cõi đời này rồi.”

Nó chợt kéo tay Bạch Chỉ Vi, ánh mắt khẩn thiết: “Không được, ta phải đến xem gian thạch ốc đó, Chỉ Vi. Ta cho rằng bên trong vật gì đó rất quan trọng, không chỉ với Mục điện giám mà cả với ta. Thật đấy, ta không nói ra được lý do nhưng lòng luôn canh cánh cảm giác ấy.”

Bạch Chỉ Vi tất nhiên ủng hộ nó vô điều kiện. Đường Mật cho rằng đây là cơ hội tuyệt vời để Trương Úy xuống nước, liền kéo cô đến chỗ gã mượn dục mã, ai ngờ gã nghe xong lý do, ngẫm nghĩ một lúc liền cự tuyệt: “Không được, ta không cho mượn. Thứ nhất thương thế của dục mã quá nặng, sau đó lại cố đưa chúng ta về, đến giờ vẫn chưa hoàn toàn khôi phục. Thứ hai, căn nhà đó quá nguy hiểm, ta không tán thành người mạo hiểm chỉ theo cảm giác.”

“Người, người... đầu người toàn cỏ khô hả?” Đường Mật bực tức giậm chân: “Ta đã chủ động chia cảnh cái lăm biểu tượng hòa bình cho người mà người lại như thế, ta không chỉ cần người mới bay được.” Đoạn mặc kệ Trương Úy có hiểu không, nó phất tay đi ngay.

Đường Mật giúp Âu Dương Vũ bay thử mấy lần phi dực được cải tiến, nhưng lần đó khi bay đến phía trên khe núi hắc vụ thì nó vẫn lo lắng. Khe núi tối om dưới trời đêm, màn sương đen nhanh vẫn bất động, từ trên không nhìn xuống như vùng nước lặng.

Qua lớp phòng độc, nó hít sâu một hơi, lao xuống làn mê vụ đen xì. Dựa vào Định phong châu, liên tục đổi hướng, linh xảo tránh khỏi cành cây quệt vào mình, phi dực được cải tiến rồi cơ động hẳn, bọc một lớp da Ngao ngư sống dưới đáy biển sâu vừa dày vừa chắc, tuy mấy lần suýt bị cành cây đâm vào nhưng sau cùng vẫn bình yên đáp xuống nóc thạch ốc.

Nó xếp gọn phi dực vào sau lưng, cẩn thận nhảy xuống, phát hiện cửa quả nhiên không có khóa, khe đẩy là mở. Vì không có cửa sổ, bên trong tối om xòe tay không thấy ngón, đầu ngón tay nó cháy lên ảo hóa, lần mò đi vào. Dưới ánh ảo hóa liên tục biến ảo, nó thấy một người thân hình uy vũ đứng sừng sững trong bóng tối, liền giật mình lùi lại một bước.

Nó kê tay lên chuôi kiếm, lặng lẽ đợi người đó phản ứng, nhưng người đó không động đậy, không phát ra tiếng động nào. Giữa không gian nhỏ hẹp, chỉ có tiếng thở của Đường Mật vang lên, nó thử bước tới nhưng người ấy vẫn trơ ra, bèn gí ảo hóa lên.

Dưới ánh lửa nhấp nháy, hóa ra là một bộ áo giáp ô kim đẹp đẽ đứng dưới đất, ảo hóa năm màu chảy khắp từ đầu đến chân.

Đường Mật ngang thần quan sát lớp giáp rách, cảm giác hơi quen mắt, nhớ kỹ lại thì lòng lạnh hẳn, vội nhìn thật kỹ. Không sai, chính là cái á giáp nó nhìn thấy trong ảo cảnh, mặc trên mình Ma vương Hoa Tuyền; bất giác nó đưa tay ra khẽ chạm vào từng phiến giáp ô kim xếp san sát nhau, cảm giác lạnh lạnh từ đầu ngón tay truyền lên, đầu óc run rẩy tỉnh ngộ, căn nhà không cửa này chính là mộ Ma vương Hoa Tuyền.

Mục diện giám nuôi Cùng Kỳ ở đây để bảo vệ mộ của Ma vương, nghĩ vậy, bất giác nó nhìn ra vạt rừng bên ngoài cánh cửa, quả nhiên Cùng Kỳ đã phát hiện có người xâm nhập, đang nóng nảy đi lại.

Cũng may có rừng cây che chắn nên nó không cần lo lắng về Cùng Kỳ, tiếp tục chăm chú tìm kiếm trong căn nhà, xem có phát hiện thêm gì không. Căn phòng trống trơn, chỉ có bên tường đặt một tấm gương đồng cao bằng thân người. Tuy nó biết mộ huyết thường bày gương đồng trừ tà nhưng ở đây có đặt gương thì lại không tầm thường, nên vẫn quan sát thật kỹ từng bộ vị tấm gương, hy vọng lần ra manh mối quan trọng nào đó, có điều với kiến thức về thuật cơ quan như hiện giờ mà nó vẫn không phát hiện được gì.

Có lẽ thật sự không có gì đặc biệt, nó tiếp tục tìm khắp mọi nơi trong căn nhà đá nhỏ, nhưng sau rốt công cốc.

Nó bất tri bất giác tìm khắp gian nhà, quay lại cửa mới chú ý ở đó có một ngọn đèn gắn tường nhỏ xíu bằng đồng. Nó thò tay vào, không có dầu trong phao, hiểu ngay ngọn đèn không phải để đốt, liền xoay ngang xoay dọc, “cách cách” hai tiếng, cơ quan nào đó bị chạm vào.

Cùng với tiếng cơ quan khởi động, khu rừng chặn trước thạch ốc tách ra. Đường Mật kêu khổ không ngớt, lần đầu tiên tự hận đầu óc mình ‘nhạy’ quá, đương nhiên cửa ở đây không cần khóa vì bên ngoài chẳng phải có một lớp ‘cửa’ kiên cố bằng cây đó sao. Nó định khép lại nhưng đã muộn, Cùng Kỳ ở bên ngoài nhảy vọt vào. Nó không tránh được, lùi mấy bước vào trong nhà, bật Vị Sương ra chuẩn bị nghênh chiến. Không ngờ hình thể Cùng Kỳ quá lớn, không lọt qua được khung cửa đá nhỏ xíu, cổ lách đầu khiến nó không tiến không thoái được. Đường Mật nhận ra cơ hội, liên vùng kiếm xuất chiêu.

Nhát kiếm này ngưng tụ toàn bộ công lực của nó, xuất thủ trầm ổn lại nhanh nhẹn, lạng lẽ xuyên qua bóng tối, đâm vào mi tâm Cùng Kỳ. Nhưng

mọi sinh linh đều có siêu năng lực giữ mạng vào lúc sinh tử quan đầu, rút được đầu ra ngay sát na Vị Sương đâm tới, loạng choạng ngã xuống đất, giữ được tính mạng một cách kỳ tích.

Tình thế hiện tại: Đường Mật ngồi trong nhà ngẩn ra nhìn Cùng Kỳ còn yêu thú bò bên ngoài cũng ngẩn ra nhìn nó.

Trước khi tình huống vô liệu này xuất hiện, Đường Mật từng mười hai lần thử vùng kiếm xông ra nhưng đều bị Cùng Kỳ bức lùi lại. Cùng Kỳ cũng có tới hai mươi tám lần thử găm hết uy hiếp, dùng đuôi quất, cào vào cửa theo nhiều cách để bức Đường Mật ra nhưng không thành công. Đường Mật lại tìm kỹ khắp gian nhà mà không tìm thấy thứ gì hoặc cơ quan nào, đành bất lực ngồi xuống tảng đá lạnh lẽo, đối diện với Cùng Kỳ đang tử thủ ở phía ngoài. Nó biết với khinh công và kiếm pháp hiện giờ, mỗi lần lao ra cửa đều chỉ thiếu chút nữa là có thể thoát thân nhảy lên nóc, nhưng dù cố thế nào thì cũng không lấy đâu ra mấy giây thời gian đó, đều bị Cùng Kỳ bức lùi.

Nếu lưng không đeo phi dực, thân thể càng linh hoạt, tốc độ sẽ cao hơn. Nó nghĩ vậy, nhưng cũng hiểu không có phi dực thì càng hết hy vọng rời khỏi đây, có điều không tìm ra cách tăng tốc hoặc cầm chân Cùng Kỳ trong giây lát.

Thời gian cứ trôi đi, Đường Mật biết càng lâu thì Cùng Kỳ càng có lợi thế. Không tính tới việc vì lâu quá, nó sẽ mất sức chiến đấu bởi đói khát, chỉ nghĩ đến cảnh lúc nào đó Mục điện giám từ trên trời đáp xuống là nó đã không lạnh mà run.

Cùng Kỳ trông coi phía ngoài đại khái cũng tính đến nước đó, không còn xáo động mà bình tĩnh nằm dưới đất như con mèo lão luyện rình chuột, nhắm hờ mắt, lặng lẽ đợi con mồi.

Đường Mật chợt thấy giận người thiết kế ra chốn này, vì sao lại dọn sạch mọi thứ, ngay cả một viên đá để ném cũng không có. Chợt một ý niệm lóe lên trong đầu, nhưng rồi bị nó phủ quyết ngay, quá mạo hiểm, vạn nhất không thành công thì phải làm sao? Nó ngẩng nhìn Cùng Kỳ ở ngoài cửa, yêu thú đang lén mở một mắt nhìn nó, ra dáng đợi xem nó chết thế nào, lòng nó liền cứng rắn hẳn: Chỉ còn cách đó thì liều thử xem sao.

Nó hé lớp phòng độc hít sâu một hơi không khí rồi nhanh chóng gỡ ra, nắm chỗ than vụn trong tay, lần thứ mười ba vung kiếm xông ra khỏi thạch ốc.

Cùng Kỳ ngoài cửa bật lên, đầu tiên lùi lại để tránh nhát kiếm của Đường Mật rồi lao tới. Đường Mật nắm bắt thời cơ, vung tay ném lớp than vụn vào mắt Cùng Kỳ, dải vụn đen vương hết lên mặt yêu thú. Mắt Cùng Kỳ dính than, lặn nhào xuống đất, Đường Mật thừa cơ nhảy lên nóc nhà, nhanh nhẹn xòe phi đực ngự phong bay đi.

Không còn lớp phòng độc, mùi thối lộng óc chui vào mũi nó... Càng bay cao, càng đến gần khu vực khí đen dày đặc, mùi này càng nồng. Dần dần, cảnh vật trước mắt nó mờ hồ dần, thân thể không bị ý thức khống chế nữa, mất lần vì tinh thần hoảng hốt, cơ hồ nó đập vào ngọn cây nhọn hoắt rồi.

Nó biết đấy là dấu hiệu trúng độc, tất phải thoát khỏi vòng vây của độc vụ trước khi mất đi ý thức, liền mím môi, cố giữ tinh táo lách khỏi mớ ngọn cây nhọn sắc, hướng lên vàng trắng non ngày càng hiện lên rõ ràng bên ngoài lớp sương. Ý thức của nó ngày càng mờ nhạt, tựa hồ đã đến giới hạn, sát na nó cảm giác hoàn toàn mất khả năng khống chế thì trước mắt chợt sáng bừng, thấy ngay vàng trắng cong cong ở chân trời chưa bao giờ sáng đến thế.

Vàng trắng non không bị sương mù che phủ, sáng trong đến mỹ lệ, ký ức cuối cùng nó còn nhớ được là thế.

Lúc nó mở mắt ra, hơi ấm đang vây lấy toàn thân, hé mắt nhìn thì thất trước mặt là một đồng lửa rừng rực, cạnh đó là một bóng người quen thuộc đang nhìn. Nửa thân mình thiếu niên đó chìm vào bóng tối, tựa hồ hòa lẫn cùng màn đêm, nửa còn lại hòa vào ánh lửa, đôi mắt màu hổ phách lấp lóe theo từng tia lửa.

“Trong sơn cốc đó có gì quan trọng mà cô nương không cần cả mạng hả?” Y hỏi.

“Không biết, chỉ cảm thấy rất quan trọng với ta nhưng thấy rồi lại không biết quan trọng ở chỗ nào.” Nó đáp, định nhồm lên nhưng xương cốt trong người cơ hồ rời hết ra, khẽ động là đau đớn khôn tả.

Y vội đi tới đỡ nó nằm xuống: “Đừng động, toàn thân cô nương đều bị thương.”

“Năm thế này khó chịu lắm.”

Y cười, quay lưng về phía ánh lửa nên nó không thấy được ý vị của nụ cười.

“Vẫn tưởng cô nương kiên cường lắm, hóa ra việc thế này cũng không chịu được.” Y ngồi xuống cạnh nó, khẽ đỡ nó dậy, để nó gối lên đùi.

“Thế này sẽ dễ chịu hơn.” Y nói: “Cũng may cô nương mắc trên cây, tuy bị cành lá cào thương toàn thân nhưng không nặng, ít nhất cũng không tan xương.”

“A, thảm rồi, cào vào mặt ta hả? Rách hết mặt mũi rồi.” Nó nóng lòng hỏi.

Y cười nhẹ: “Đúng thế, mặt cô nương ngang dọc bảy tám vết, coi như không lấy ai được nữa.”

“Trời ơi, làm thế nào bây giờ, chết đi còn hơn.” Nó đưa tay che mặt, thật lòng cuống lên.

“Không sao, Thục Sơn có nhiều thuốc chữa ngoại thương tốt. Không được thật sao? Còn tại hạ mà, sao lại không lấy được ai?” Y nói, khẩu khí thành thực lại chứa đôi phần nói đùa.

Nó ngẩn ra nhìn thẳng vào ánh mắt màu hổ phách chứa nét mê ảo kỳ dị dưới ánh lửa.

“Đừng đùa những việc thế này.” Nó thở dài, tiếp tục nói: “Ta từng thích một người cách ta rất xa, cân nhắc rất lâu, cho rằng với dáng vẻ trẻ con hiện giờ của mình dù nói lời thích người đó thì vạn nhất bị cự tuyệt, ta vẫn có thể giả bộ là trẻ con không hiểu sự đời nên mới nói nhăng. Nhưng hiện tại ta hối hận lắm, nếu cơ hội quay lại, ta nhất định sẽ không cố ý làm mặt xấu, nũng nịu kiểu trêu đùa mà nói: Chán thật, không vui tí nào. Người biết không, đùa cợt với việc này chỉ chứng minh rằng mình không có đủ dũng khí.”

Nó tự thấy Lý Liệt càng nhìn, nó càng nói nhiều, tâm tư giấu kín trong lòng như thủy triều dâng lên. Độc khí chưa tan hết, nó cảm giác ý thức hơi mơ hồ, gần như đang say rượu.

“Lý Liệt, có rượu không? Chúng ta uống một chút, cùng say đến khi trời sáng.” Nó hỏi, mặt hiện lên nụ cười ngu ngơ.

“Không có, cô nương ngủ một chốc đi. Tại hạ đã phát tín hiệu cho bằng hữu của cô nương, họ sắp đến rồi. Hai người đó lo lắng cô nương còn ở trong hắc vụ hiệp cốc nên vào tìm. Cũng mau tại hạ cho rằng cô nương lớn mệnh, thành thử cứ kiên trì tìm ở bìa rừng, bằng không chẳng biết lúc nào mới tìm thấy. Nói thật, nếu thật sự rơi vào trong cốc thì khỏi cần tìm nữa, mạng cô nương chắc chắn không còn...” Lý Liệt thao thao bất tuyệt, giọng

vừa nhẹ vừa thấp, như thể thôi miên, thoáng sau Đường Mật đã chìm vào giấc mộng.

Lúc tỉnh lại, nó thấy Bạch Chỉ Vi và Trương Úy đang nhìn mình đầy lo lắng. Trương Úy thấy nó tỉnh lại liền đi tới hỏi: “Đường Mật, thế nào rồi?”

“Không sao, mặt nát hết rồi, người không thấy hả?”

“Không nhận ra, mặt người đen xì, toàn thuốc cao.”

“À, mặt bôi thuốc cao không phải vì toàn vết thương ư?” Đường Mật bật cười, vết thương khẽ động, đau nhói lên, nó chợt thấy hơi tức khí, vung tay đánh tới: “Đồ khốn nhỏ mọn, đều vì người không cho ta mượn dục mã, nếu mặt bị rách, tương lai không lấy được ai thì ta liều với người.”

“Ta sẽ chịu trách nhiệm.” Trương Úy đáp nghiêm túc, lãnh một đòn khá nặng. Gương mặt thiếu niên góc cạnh rõ ràng dưới ánh lửa trở nên thâm thúy, gã tiếp lời: “Đường Mật, chúng ta làm hòa nhé. Việc đó ta sai lầm, nhưng người cũng không đúng hết. Ta nghĩ, ta là nam nhân, dù thế nào cũng phải bỏ qua cho người, trước đây ta hơi nhỏ mọn thật.”

Đường Mật bật cười thầm nhủ: Ta là người lớn, người còn nhỏ mà sao ta lại biết thành trẻ con giận lấy thế này, một việc vặt mà giận lâu quá. Nên đáp: “Được, dàn hòa.”

“Người ta không cần người chịu trách nhiệm, có người xếp trước người rồi.” Bạch Chỉ Vi ghé đến, liếc Đường Mật vẫn nằm trên đùi Lý Liệt, có vẻ không vui: “Đường Mật, lần này người hơi quá rồi, không nói gì với ta mà đi luôn, đọc thư người để lại ta giật mình thon thót.”

“Xin lỗi, phi dục chỉ chở được một người, nếu không ta đã đưa người đi cùng.” Đường Mật đáp, kéo tay áo Bạch Chỉ Vi xin lỗi mới phát hiện tay hai đồng bạn đều chẳng chít thương tích, không hiểu đã trải qua gì lúc tìm mình, lòng nó ấm lại, chẳng biết nói gì nữa.

“Lúc về người cũng nên cảm tạ Trang Viên, Chu Tĩnh và Lý Lý, tiện thể thay mặt đầu to cảm ơn Đặng Phương và Vương Động.” Bạch Chỉ Vi dặn: “Họ nghĩ cách gạt hai vị tư viện ở Mai uyển và Tùng uyển, bằng không cả đêm chúng ta không về, chẳng hiểu còn gây lên sóng gió gì.”

“Đúng, đúng, là ta nợ mọi người.” Đường Mật ngoan ngoãn nói. Bạch Chỉ Vi thấy nó xưa nay mồm mép mà giờ đổi giọng, tuy đang giận nhưng cũng phì cười, gương mặt hết hằn căng thẳng.

Nhờ Bạch Chỉ Vi đã sắp xếp trước khi đi tìm Đường Mật nên được che giấu một cách thần bất tri quỷ bất giác. Độc vụ tựa hồ chỉ gây ra tê cứng, không tổn thương gì thêm tới Đường Mật, còn những vết thương ngoài da, nhờ công hiệu kỳ diệu của thuốc ở Thục Sơn, nhanh chóng khôi phục như cũ, không hề có vết sẹo nào. Đường Mật thấy thuốc linh nghiệm như vậy, bôi cả vào vết thương từ vai xuống sườn trái nhưng không thu được hiệu quả gì đáng kể, chợt thấy tiếc nuối, sau này đi đâu cũng phải đeo theo vết thương đó.

Lúc rồi, nó kể về việc Mục Hiến và mộ Ma vương cùng Bạch Chỉ Vi và Trương Úy, cả hai đều hết sức kinh ngạc. Ba đứa bày kể bấy lâu để lộ mặt Mục Hiến nhưng tiếc là trong tay không có bằng cứ, ai khác nghe những lời này cũng thấy vô lý.

“Chi bằng cứ để Linh Bích tiếp tục theo dõi.” Bạch Chỉ Vi nói: “Nếu điện giám còn đến rừng Áo hải hoặc sơn cốc hắc vụ thì để Linh Bích về báo tin còn chúng ta đi tìm mấy vị tông chủ và chương môn, bắt quả tang là được.”

“Hiện giờ chỉ còn cách đó, bất quá Linh Bích cũng phải cẩn thận.” Đường Mật vỗ vỗ đầu con khỉ.

Ngày tháng trôi qua, con khỉ không phát hiện Mục Hiến có thêm hành động gì, mà tối đó nó đột nhiên chui qua cửa sổ vào, ôm theo một cuộn

sách không dày lắm.

Đường Mật và Bạch Chi Vi khá mệt vì luyện võ buổi tối với Trương Úy, lúc đó đều ngủ say, con khi kêu chí chóe, kéo kéo mãi mới mơ mơ hồ hồ nhồm dậy.

“Chuyện gì hả?” Đường Mật lơ mơ hỏi.

Con khi giờ sách lên đầu rồi kêu chí chóe.

Đường Mật dụi mắt, bìa sách ghi mấy chữ quy quy chỉnh chỉnh ‘Lục đạo toàn thư thông yếu.’

Kim Diện La Sát

01-03-2011, 06: 17 PM

Thục Sơn Thiếu Niên

Tác giả: Hạ Sinh

Quyển 2

Chương 60: Chính là như thế

Nhóm dịch: Tú Xuyên

Nguồn: *****

Đường Mật và Bạch Chi Vi đọc qua cuốn Lục đạo toàn thư thông yếu, phát hiện có liên quan đến pháp thuật nhưng không phải ghi lại cụ thể về pháp thuật mà tổng kết những điểm tâm đắc về hơn trăm loại pháp thuật.

“Xem ra trên đời nhất định có cuốn sách tên Lục đạo toàn thư ghi chép về trăm loại pháp thuật, còn cuốn thông yếu này đại khái là có người đọc qua cuốn sách kia, tu luyện mọi loại pháp thuật, ghi lại những điểm tâm đắc

vào đây.” Đường Mật khẽ vuốt bìa sách, phát giác chất liệu giấy mỏng tang, tựa hồ đã có từ lâu lắm, lại hỏi: “Khỉ con, người ăn cắp của Mục điện giám hả?”

Con khi gật đầu, Đường Mật lại bảo: “Trừ phi Mục điện giám hiểu được hơn hai trăm pháp thuật, không thì cuốn sách này phải đi với cuốn Lục đạo toàn thư mới hữu dụng.”

Con khi lắc đầu xua tay, Bạch Chỉ Vi hiểu ý: “Người muốn nói là không thấy ông ta có Lục đạo toàn thư? Ta nghĩ chỉ có bản thông yếu này thì cũng không hẳn vô dụng, ít nhất cũng giúp điện giám nắm vững hơn những pháp thuật đã tu luyện.”

“Ta nhớ năm ngoái Diêm điện phán giảng giải rằng vì thọ mệnh của con người có hạn, cả đời luyện được mấy chục loại pháp thuật là không tệ rồi, thiên phú cao thì hiểu được hơn trăm loại, nhưng nếu có Lục đạo toàn thư rồi phối hợp với cuốn thông yếu này, có khi một người lại nắm vững hơn hai trăm loại cũng nên. Vật này không thể để lọt lại vào tay Mục điện giám.” Đường Mật nói đoạn chợt máy động: “À, xem trong này có ghi pháp thuật chúng ta học không.”

Quả nhiên trong sách có ghi những cơ sở loại ba đứa đã học như Đào hoa chương, Ngũ hành kim cương thuật, có những điểm đã được điện phán giảng giải nhưng bản thông yếu này giảng kỹ hơn, đáp ứng tất cả những điểm khó khăn ba đứa vấp phải khi tu luyện. Đường Mật và Bạch Chỉ Vi càng đọc càng kính phục, có lúc thử áp dụng theo sách, đến khi mỗi một quá rồi mới chịu nhắm mắt lại.

Ngày mùa hè qua rất nhanh, thoáng cái đã qua mấy tháng, không còn bao lâu là vào thu, cũng là lúc bắt đầu ngũ đại điện thí.

Mấy tháng này với bọn Đường Mật rất bình tĩnh, con khi không đưa đến tin tức gì kinh nhân, cả Thục Sơn cũng không xảy ra chuyện gì to tát, cả ba

cũng như mọi kiểm đồng cùng điện, ngày đêm chăm chỉ tu luyện cho ngày tỷ võ.

Giờ kiểm pháp hôm đó, Mộ Dung Trinh Lộ chợt tuyên bố đúng lúc hết giờ: “Tất cả chú ý, điện giám và chương môn đã chấp nhận cho tỷ võ vào ba ngày nữa. Tất cả về chuẩn bị đi.”

Tuy chúng kiểm đồng đều biết ngày tỷ võ gần kề nhưng không ngờ lại được tuyên bố đột ngột thế này. Chúng nhân đều thấy hơi đột nhiên, nhao nhao bàn luận. Mộ Dung Trinh Lộ đưa tay ngăn lại, tiếp tục: “Hiện tại ta nói đến quy tắc phân tổ.”

“Bản điện có hai mươi bảy kiểm đồng, hai mươi bốn người sẽ chia thành mỗi tổ hai người, cộng lại là mười hai tổ giao đấu, người thắng đầu tiếp với người thắng, cứ thế chọn ra ba người. Ba người không đấu từ đầu sẽ phân thành ba cặp đấu với ba người được chọn, ba người thắng trở thành kiểm đồng dự bị thi đấu với Thanh Nguyên tự.” Dứt lời, nàng ta dừng lại đợi cho các kiểm đồng kịp tiêu hóa tin tức.

Quả nhiên các kiểm đồng xôn xao.

“Oa, chẳng phải ba người không đấu từ đầu được lợi sao?”

“Chọn ba người đó bằng cách nào?”

Mộ Dung Trinh Lộ ho khan hai tiếng, dẹp yên tiếng xôn xao: “Vì nhân số là hai mươi bảy, đấu trực tiếp một một thì sắp xếp như thế là hợp lý nhất. Còn về ba người không cần đấu từ đầu, để công bằng...” Nàng ta chợt mỉm cười tinh ranh: “Các kiểm đồng, chúng ta gieo xúc xắc để quyết định.”

Nhìn biểu tình đầy hy vọng của nàng ta, Đường Mật thầm nhủ: cách này đúng là đậm phong cách cá nhân Mộ Dung Trinh Lộ. Nhưng các kiểm đồng không hiểu nàng ta, đều nhìn nhau, không hiểu Mộ Dung điện phán ngày thường nghiêm túc là thế, sao lại nảy ra chủ ý này.

Mộ Dung Trinh Lộ lập tức trở lại nghiêm túc: “Các kiếm đồng, đấy cũng là rèn luyện. Nên biết, bất luận là cao thủ tương tranh hay hai cánh quân giao chiến, thực lực không cách nhau nhiều thì thắng lợi sẽ thuộc về phe nào chắc vận may hơn. Nên từ giờ, các con phải học cách rèn luyện vận khí.”

Đại đa số kiếm đồng đều cho rằng Mộ Dung Trinh Lộ là một vị điện phán nghiêm cẩn, nghe vậy cũng thấy có lý, chỉ có bọn Đường Mật biết rõ chân diện mục nàng ta nên nhìn nhau cười thầm.

Lúc chúng kiếm đồng tản đi, chợt có người gọi Bạch Chỉ Vi, cả ba ngoái nhìn thì là kiếm đồng mù Phương Trật Ly. Thiếu niên đó tuần tú, chỉ vì hơi gầy gò, hai mắt lại không nhìn thấy gì nên tạo cho người nhìn cảm giác xa cách, bình thường y chỉ giao tiếp với nhóm ‘người cũ’ như Đặng Phương, hiếm khi nói chuyện cùng Đường Mật và Bạch Chỉ Vi.

“Việc gì?” Bạch Chỉ Vi hỏi, hơi lấy làm lạ.

“Ta lưu ý lâu rồi, trong số kiếm đồng điện này, thực lực của cô nương cao nhất, nhưng ta muốn cho cô nương biết vận nhất chạm mặt nhau trong kỳ tỷ võ, nhất định ta sẽ thắng, vì ta đợi cơ hội này lâu rồi.” Phương Trật Ly thản nhiên nói, ánh mắt trống rỗng nhìn về phía Bạch Chỉ Vi, phảng phất không phải trò chuyện mà là hạ chiến thư không thể chối từ.

“Được, hy vọng gặp được người.” Bạch Chỉ Vi nhạt nhẽo đáp.

Đường Mật nhìn theo bóng Phương Trật Ly đi xa, thở dài: “Nghe nói trước khi mù, y lợi hại lắm, ai cũng cho rằng một Hoàn Lan thứ hai xuất hiện.”

Trương Úy biết rõ theo tình hình học tập thì Bạch Chỉ Vi dĩ nhiên xuất loại bạt tụy, song gần tiếp xúc nhiều với Phương Trật Ly, hiểu được thiếu niên này kỳ thật công lực thâm hậu, bèn bảo: “Ngàn vạn lần đừng coi thường y, tuy là người cũ nhưng chỉ vì mắt không thấy gì nên không qua

được môn cơ quan, không đủ tư cách tham gia tỷ võ. Lần này chỉ cần tỷ võ thắng là có thể thắng điện thì nhất định y sẽ dốc sức.”

“Ta sẽ cố, kỳ tỷ võ này rất trọng yếu với ta.” Bạch Chỉ Vi bình thản.

“Ái chà.” Đường Mật chợt kêu lên: “Mộ Dung điện phán làm thế thực là mở lối cửa sau cho chúng ta. Nếu gieo xúc xắc không phải chúng ta có cơ hội thắng hơn hẳn ư?”

oOo

Sử Thụy xưa nay chưa từng nghĩ Bạch Chỉ Vi sẽ nhờ mình việc gì, giờ nghe cô bảo muốn học gieo xúc xắc thì chỉ hận không thể móc hết kỹ nghệ ra dạy. Y dạy được một lúc thì Trương Úy nói: “Ta không học được.”

“Vì sao?” Đường Mật không hiểu gã lại nổi tính gàn kiêu gì lên.

“Rõ ràng là lừa gạt, ta còn tưởng là phải học bản lĩnh thật sự cơ.” Gã đáp.

“Đây là bản lĩnh thật.” Đường Mật và Sử Thụy gần như đồng thời thốt lên.

“Vậy vì sao lúc mở ống, ngón cái phải co vào trong để hé cho mình nhìn được điểm số, nếu không phải điểm số cần thiết thì lại gõ nhẹ để thành điểm mình muốn?” Trương Úy lặp lại lời Sử Thụy dạy: “Không phải gian lận thì là gì?”

“Sao lại là gian lận được? Thủ pháp xúc xắc phải luyện lâu lắm mới đạt đến mức thần bất tri quỷ bất giác. Người xem, lực đạo phải đủ, còn phải làm cho thật gọn gàng, còn...” Sử Thụy đang giải thích thì Đường Mật vỗ mạnh lên bàn ngăn lời.

“Đầu to, nếu bảo gian lận thì năm ngoái chúng ta cũng gian lận trong kỳ diện thí. Người phải nhớ việc này khác với mang sách vào phòng thi quay cóp.” Vì nhớ lại việc Quân Nam Phù, gã từng bảo nó không lỗi lạc nên khẩu khí của nó hung hãn.

Trương Úy cuống lên: “Không phải, lúc đó ta thật sự không thấy ảo ảnh, ta...” Gã chợt nhớ lúc còn cãi nhau đã từng đảm bảo sẽ không trách Đường Mật, liền ngậm miệng nói khẽ: “Cũng được, ta học.”

Ba ngày sau, điện giám Ngự Kiểm đường Mục Hiến và chương môn Tiêu Vô Cực cùng hai vị tông chủ và chúng điện phán tề tụ tại Nghĩa Kim điện. Đường Mật theo các kiểm đồng vào trong, ngẩng nhìn Mục Hiến ngồi trên tầng hai, sắc mặt lão vẫn nghiêm khắc như thường, nhưng trong mắt nó lại thêm phần lạnh lẽo, bất giác cảm thán đúng là tướng mạo xuất phát từ tâm.

Trên mặt bàn gỗ đen đặt giữa điện có một ống đồ xúc xắc làm từ gỗ đỏ, Mộ Dung Trinh Lộ đứng cạnh nói: “Mỗi kiểm đồng lên đồ một lần, ba người có điểm số nhiều nhất không cần tham gia tỷ võ từ đầu, số còn lại theo điểm mà chia thành tổ.” Đoạn theo danh sách gọi kiểm đồng lên.

Đường Mật và Bạch Chỉ Vi quả nhiên không phụ công Sử Thụy, đều đồ được mười tám điểm thẳng tuyệt đối. Đến lượt Trương Úy, chợt trong lòng Đường Mật dấy lên cảm giác không lành, nhưng khi nhìn gã, thấy gã cầm ống đồ đúng phong cách như Sử Thụy dạy thì nó yên tâm hẳn.

Trương Úy cầm ống, theo đúng thủ pháp Sử Thụy dạy, nhanh chóng lắc mấy lượt rồi động mạnh xuống trường kỷ, nghiêng tai lắng nghe, đợi khi tiếng lộc cộc dừng lại, gã thăm than đúng như Sử Thụy nói, nếu chỉ bằng thủ pháp lắc ống mà được điểm số mong muốn thì phải qua cả ngàn lần luyện tập. Ngón cái gã giữ ống, tâm tư xoay chuyển nhanh chóng, ngẩng nhìn ánh mắt quan tâm của Đường Mật và Bạch Chỉ Vi, hiểu ngay hai cô sẽ thông cảm cho quyết định của mình, liền mỉm cười mở ra.

“Trương Úy, mười bảy điểm.” Giọng Mộ Dung Trinh Lộ lạnh lẽo vang lên. Đường Mật không hiểu sao lại không giận, nó nghĩ có lẽ càng lớn chúng ta càng gặp nhiều vấn đề như thế, không thể liên tục thỏa hiệp với nhân sinh quan, chỉ đành mỗi bên tự lùi một bước. Nó liền kéo tay Bạch Chỉ Vi đang tỏ vẻ không vui nhưng chưa phát tác, khẽ thì thầm vào tai: “Chỉ Vi, vì thế mà đầu to mới vĩnh viễn là bằng hữu có thể tin tưởng được.” Bạch Chỉ Vi hơi ngẩn ra, khóe môi chợt hơi mỉm cười: “Đúng, chính vì thế.”

Giọng Mộ Dung Trinh Lộ lại vang lên: “Phương Trật Ly, mười tám điểm.”

Việc đời cứ kỳ quái như thế, đợi chờ cả nửa năm đằng đẳng, có lúc tưởng tỷ võ không bao giờ tới nhưng khi bắt đầu thì lại dồn dập, không để người ta kịp nghỉ. Mộ Dung Trinh Lộ gọi tên xong, các kiếm đồng xuất hiện từng cặp ở giữa Nghĩa Kim điện để phân cao thấp.

Theo điểm xúc xắc, đối thủ đầu tiên của Trương Úy là Lý Lý. Đường Mật và Bạch Chỉ Vi đều thấy may mắn, cả hai hiểu rõ Lý Lý, biết chí hướng của cô bé không phải ở đây. Với Lý Lý, mục đích đến Ngự Kiếm đường không phải để trở thành hiệp khách vĩ đại mà học cách giao tiếp để trở thành vĩ đại. Cũng như cô bé thường nói, võ công tất nhiên quan trọng nhưng chỉ cần trên trung bình là đứng trong giang hồ được rồi, còn giao tiếp rộng rãi, tin tức linh thông, kiến đa thức quảng cũng đều là thực lực. Như Côn Bằng bang của ngoại công cô bé, không phải bang phái thu hút nhiều hảo thủ võ lâm nhất nhưng hắc bạch lưỡng đạo đều nể mặt, dần dần mới đã được vị trí giang hồ đệ nhất bang phái.

Lý Lý nghe gọi tên xong liền từ giữa toán kiếm đồng quan sát ở tầng hai thông thả đi xuống, bước chân thư thái, tựa hồ không để tâm đến tỷ võ. Nhưng lúc đi qua chỗ Đường Mật, chợt cô dừng bước, ngoẹo đầu mỉm cười, tỏ vẻ nghiêm túc: “Đường Mật, ta biết y là bằng hữu tốt của người nhưng sẽ dốc toàn lực.”

Đường Mật không ngờ Lý Lý bình thường vẫn bằng những giờ trở nên nghiêm túc như thế, nó ngăn ra, Lý Lý tiếp lời: “Vì ta không thích cảm giác thất bại.”

Đường Mật nắm chặt tay thiếu nữ cao ráo, mỉm cười: “Người cũng là bằng hữu tốt của ta.”

Lý Lý nháy mắt hiểu ý, nắm chặt tay Đường Mật rồi thả ra, đi xuống dưới.

“Đường Mật, người đoán ai thắng?” Bạch Chỉ Vi nhìn xuống hai thiếu niên một đỏ một lam ở dưới hỏi.

“Đầu to.” Đường Mật khẳng định.

“Vì sao? Người hiểu thực lực của Lý Lý lắm hả?”

“Không hiểu, chỉ là trong lòng Lý Lý chỉ mong không thất bại, còn đầu to giữ chấp niệm muốn thắng.” Dứt lời, hai thiếu niên đã xuất kiếm.

Lý Lý múa kiếm khá có khí thế, thoáng đặng như nam tử, đấu với kiếm pháp theo lối trầm ổn như Trương Úy càng hấp dẫn. Hơ mười hiệp qua đi, Trương Úy bắt đầu chiếm thượng phong, kiếm thế trầm mãnh dần áp đảo Lý Lý. Mấy lần cô định dùng kiếm bức lùi gã để thi thố pháp thuật nhưng Trương Úy hiển nhiên nhận ra ý đồ, cứ bám riết, không cho cô nửa cơ hội.

“Thực chiến mới biết kiếm pháp của đầu to tăng tiến không ít.” Bạch Chỉ Vi cảm thán nhìn hai người giao đấu bên dưới.

“Ừ, hiện tại y chỉ dùng được chút xú tâm lực, nhưng vì năm ngoái được Tà Thượng dạy mấy tiểu xảo nên... trong cương mãnh không thiếu đi linh hoạt. Lý Lý cũng khá lanh lợi mà không rõ được đầu to. Cứ thế này, Lý Lý sẽ thua.”

Chợt Lý Lý biến chiêu, kiếm sau chặt chẽ hơn kiếm trước, thoáng sau đã lấy lại cân bằng.

“Kiếm pháp gì nhỉ, chưa học mà.” Có kiếm đồng xem ở ngoài kêu khê.

Một năm nay, bọn Đường Mật học thêm hai pho kiếm pháp mới, Phân Vân kiếm pháp và Lưu Ảnh kiếm pháp, cùng với Hồi Phong kiếm pháp được coi là tam đại kiếm pháp của Thục Sơn, các kiếm đồng ở Ngự Kiếm đường đều học cả ba pho, sau này chỉ đi sâu vào mà thôi. Lúc này Lý Lý sử dụng không phải bất cứ pho nào trong ba pho chính, song lộ số vẫn là của Thục Sơn, khiến các kiếm đồng ngạc nhiên không ngớt.

Phương Trật Ly đứng cách Đường Mật không xa nghiêng tai lắng nghe một lúc: “Đây là Thục Sơn Tật Phong kiếm pháp.”

Đường Mật cũng lấy làm lạ, buộc phải liếc nhìn thiếu niên mắt mù. Phương Trật Ly tựa hồ cảm ứng được, mỉm cười bảo: “Kiếm khí cương chính bất tà, đây là đặc điểm của kiếm pháp Thục Sơn, nhưng người nghe xem, lúc hai thanh kiếm giao nhau, có một thanh âm chưa vang hết đã lại nối tiếp, biến chiêu nhanh như thế mà là kiếm pháp Thục Sơn khác thì chiêu thức chưa sử dụng hết, càng đánh càng bị động, song Lý Lý lấy lại được thể cân bằng, chứng tỏ kiếm pháp này có thể biến chiêu ngay khi chiêu thức chưa sử dụng xong, dựa vào chiêu thức quý dị và kinh lực phát nhanh để thắng. Võ công Thục Sơn chỉ có Tật Phong kiếm pháp đi theo lộ số này.”

“Tật Phong kiếm pháp là một trong những pho người Kiếm tông đi sâu, với giao tình rộng của Lý Lý, không khó để được cao thủ Kiếm tông dạy.” Đường Mật đáp, lòng lại nghĩ: với tính tình như Lý Lý cũng đi tìm người ta chỉ dạy võ nghệ cho tử võ thì xem ra đối thủ còn lại đều không dễ chơi. Lúc đó hai đối thủ dưới trường lại đấu thêm hơn chục chiêu nữa, Lý Lý hai lần thành công bức lùi Trương Úy, có điều công lực pháp thuật của cô còn non,

trong thời gian thoáng qua như thế thật không đủ để thi thố nên đều lỡ mất cơ hội.

“Sắp thua rồi.” Phương Trật Ly nói.

“Ai?”

"Lý Lý."

Tật Phong kiếm pháp khá chặt chẽ, không tu luyện lâu rất khó thành, khó nắm được điểm ảo diệu biến chiêu ngay trước khi hết đà. Lý Lý học trong thời gian ngắn, mới được vỏ ngoài, ban đầu còn khiến Trương Úy bất ngờ nhưng sau mười chiêu, gã nhận ra điểm yếu của đối thủ, từ khi xem bích họa trong Thục Sơn bí động, gã hiểu rõ về kiếm pháp hơn nhiều, nắm bắt được cơ hội ngay lúc hai cây kiếm va nhau, thừa cơ Lý Lý biến chiêu liền xuất kiếm, kiếm phong rít lên hất bay trường kiếm của đối thủ.

Sắc mặt Lý Lý nhợt nhạt, lùi một bước vòng tay: “Lý tài không bằng người, hai lần không thi thố thành công pháp thuật, bại tâm phục khẩu phục.” Nói đoạn cúi xuống nhặt kiếm, bước khỏi Nghĩa Kim điện với tư thế tự tại.

Mười hai tổ kiếm đồng mất cả ngày mới xong vòng một, điện giám và chương môn quan sát từ tầng hai đều thần sắc bình tĩnh, không nói câu gì, Mục Hiến khẽ gật đầu với Mộ Dung Trinh Lộ, nàng ta đứng lên nói với chúng kiếm đồng: “Các con đều vất vả rồi, hôm nay về nghỉ ngơi, trưa mai mười hai lấy sáu, buổi chiều đấu sáu lấy ba.”

Đường Mật và Bạch Chỉ Vi biết nếu không có ai nhắc, tối nay Trương Úy tất luyện đến khuya nên buổi tối luyện cùng gã một chốc rồi kéo gã về. Lúc đi qua Nghĩa Kim điện, thấy trên nóc có một thiếu niên sau lưng y là vòng trắng tròn màu bạc, ánh sáng như thủy ngân rải trên mình y, in hằn bóng hình đang ngẩng nhìn thình không.

Đường Mật rất quen với gương mặt nhìn trời nhìn đất đó, khẽ gọi: “Vương Động.”

Vương Động nhìn sang ba người, nhảy khỏi nóc điện đáp xuống trước mặt Trương Úy: “Trương Úy, nếu không có gì bất ngờ, trưa mai ta đấu với người nhĩ.”

Trương Úy cười đáp: “Đúng, nếu chúng ta cùng qua được vòng hai.”

Vương Động vỗ vai gã: “Ta nhất định sẽ thắng, vì tương lai ta muốn vào Thái sử cục, tất phải qua được ngũ đại điện thí.”

“Vào Thái sử cục? Vương Động muốn thành người quan sát thiên tượng à.” Trương Úy hỏi.

“Đúng, hiện giờ cục này ở mọi nước đều do người Thục Sơn Thuật tông chúng ta nắm, năm nay ta buộc phải qua, bằng không thì nhường cho người cũng được.” Vương Động nói, trên mặt vẫn giữ nụ cười ôn hậu.

“Ta xưa nay chưa từng nghĩ sẽ nhường người, Vương Động, cứ việc dốc bản lĩnh ra, ta mạnh lắm đấy.” Trương Úy cười hồn nhiên.

“Đúng, có lúc nghĩ cũng thấy đau đầu.” Vương Động sờ gáy, thở dài uể oải: “Dù thắng được Trương Úy cũng có thể sẽ gặp Đường Mật ở vòng sau cùng. Đều là bằng hữu ta yêu mến, ha ha, nhưng ta phải bảo mình là nhất định thắng lợi, không có quyết tâm đó, ta sẽ thua các người.”

“Thua chắc.” Đường Mật cũng cười. Nó biết Vương Động kỳ thật các phương diện tuy không xuất chúng nhưng khá đều, mỗi lần điện thí đều không trượt môn nào nhưng ở kỳ tỷ võ sau cùng vẫn xếp gần cuối, cũng vì y thiếu tính chiến đấu.

“Lần này thì không.” Khẩu khí của y quyết đoán hiem thấy, tựa hồ sắp bước qua chướng ngại, nhưng lại vẫy tay mỉm cười với cả ba trước khi đi.

“Trương Úy, người đấu với ai trước?” Bạch Chỉ Vi hỏi.

Trương Úy đáp: “Trang Viên.”

Trang Viên đứng giữa Nghĩ Kim điện, khẽ liếc Trương Úy cầm kiếm đứng đối diện, rồi nhìn lên tầng hai, thân ảnh của Cố Thanh Thành ở phía sau điện giám và chường môn chỉ còn một màu lam mờ mờ. Cô biết Cố Thanh Thành không chú ý đến mình, nhất định đã quên cô bé vào ba năm trước vì một vấn đề cổ quái mà hôn mê: ngẫm nghĩ về sinh và tử, tồn tại và hư ảo. Với y, đó chỉ là ngẫu nhiên cứu được một kiếm đồng Thực Sơn vào ban đêm mà thôi.

Nhưng lúc đó cô rũ

THỤC SƠN THIẾU NIÊN

Hạ Sinh

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 96

Sen Hồng Trong Đêm Tối

Sáu lấy ba.

Buổi trưa mùa thu đó nóng đến kì dị, Vương Động đang đợi Mộ Dung Trinh Lộ gọi tên mình chợt cảm nhận mồ hôi chảy từ trán xuống. Y lười lau nhưng mồ hôi chảy qua má khá ngứa ngáy, đành phải đưa tay áo lên chùi. Lúc tay áo rời khỏi má, y thấy gương mặt Đường Mật cười hì hì không hiểu từ chỗ nào chui ra.

“Vương Động, hình như người hơi khẩn trương.” Đường Mật hỏi.

“Đều bị người nhận ra hả?” Vương Động cười ngượng ngùng: “Ta vẫn hy vọng mình giống bọn Đặng Phương, thấy tỷ võ là hận mình không được xông lên đầu tiên, nhưng cuối cùng ta đành bó tay. Ta cứ như lần đầu dự tỷ võ, hơi tí là khẩn trương, hy vọng không phải dự thì hơn.”

“Chưa hẳn, ta cũng không thích tỷ võ, bằng không chả cần phí lực ném được mười tám điểm làm gì, ha ha, Vương Động người còn dũng cảm hơn ta. Bất quá nói đi phải nói lại, những kẻ thấy tỷ võ là hưng phấn mới bất thường.” Đường Mật giơ ngón tay lên: “Như Trương đầu to, óc toàn cỏ khô, như Đặng Phương, rồi rồi là tìm người ta đánh nhau, như Phương Trật Ly, tự tin hình như quá mức.”

Vương Động cảm giác thư thái hẳn: “Đúng thế, chẳng trách ta thấy nói chuyện với người dễ chịu nhất. Người nói đúng, những người đó mới là khác thường. Bất quá, đối thủ của ta là Trương Úy, không phải bằng hữu tốt nhất của người ư?”

Đường Mật vỗ lên vai y: “Người cũng là bằng hữu của ta. Hơn nữa, ta muốn xem một trận đấu hay ho, người cẩn thận đấy, đấu to càng đánh càng mạnh.”

“Kiếm đồng đó được lắm.” Thục Sơn chương môn Tiêu Vô Cực nhìn xuống lam y thiếu niên đứng giữa đại điện nói.

Mục Hiến cho rằng Tiêu Vô Cực chỉ Trương Úy, hai lần tỷ võ lần nào gã cũng chứng tỏ còn tiềm lực để khai thác, chợt Tiêu Vô Cực nói: “Tuổi này mà võ công cân bằng như vậy thì hiếm có.”

Mục Hiến hiểu ngay Tiêu Vô Cực nói về thiếu niên khác. Lão không nhớ tên thiếu niên đó, nhưng vẫn lơ mờ ấn tượng được rằng là kiếm đồng hai năm liền không qua được Nghĩa Kim điện, giống Đặng Phương. Đích xác, kiếm đồng ở tuổi này rất hiếm ai đạt được phong thái công thủ toàn diện, đại đa số đều công thể lảng lẹ, sắc bén như đặc trưng của tuổi trẻ, bất luận điện phán dạy kiếm pháp có nhấn mạnh thế nào về tính trọng yếu của phòng thủ, ý niệm đầu tiên nảy ra trong óc những người trẻ tuổi này là tấn công, kể cả tư chất tuyệt đỉnh như Hoàn Lan và Mộ Dung Phỉ cũng vậy. Đợi khi họ tiếp tục rèn giũa ba năm nữa trên núi, góc cạnh mới dần bị mài giũa, biến thành châu ngọc bóng bẩy, tự nhiên cũng có những người vĩnh viễn mang theo góc cạnh này. Ví như người có gương mặt giống hệt lão. Nghĩ đến người đó, lòng lão chợt co lại, mảy mòi nhướng lên.

Tiêu Vô Cực quay lại nhìn lão, nắm bắt được biến hóa thoáng qua trên mặt lão, hỏi: “Thế nào? Đó là kiếm đồng đặc thù hả?”

“Không, ấn tượng của Hiến không sâu, tựa hồ là một kiếm đồng môn nào cũng khá...” Mục Hiến đáp.

“Ừ, kỳ thật y không mạnh, chỉ là nếu không có võ công cao hơn hẳn, muốn thắng y tất phải kiên nhẫn, đợi y tự lay động mới có cơ hội.” Tiêu Vô Cực nói xong, quay lại nhìn tiếp.

Trương Úy cũng coi là người rất kiên nhẫn, có lẽ vì suốt ba năm, gã học đi học lại một thứ. Hiện tại gã vẫn không phải là kiếm đồng học nhanh, chỉ có tập đi tập lại mới theo kịp được người khác. Nhưng lần này, đối diện với Vương Động, gã cảm giác kiên nhẫn của mình dần trôi đi.

Vương Động không nóng lòng tấn công, Trương Úy cố ý lộ sơ hở thì y cũng chưa đường phòng ngự cho mình khi đâm kiếm tới. Gã bắt đầu tăng lực, hy vọng nhờ vào kiếm khí mạnh mẽ để chế trụ đối phương, song không hiểu Vương Động tính toán chính xác thế nào đó, liên tục đưa ra sức mạnh vừa đủ chống lại, không hề mảy may phí sức. Càng đấu, Trương Úy càng nóng lòng, chợt nảy ra ý niệm hận không thể dốc hết sức, quyết thắng bại trong một đòn, buộc Vương Động phải quỳ xuống xin thua.

Ý niệm vừa nảy ra, Trương Úy chợt cảm giác không ổn, nhìn vào ánh mắt an nhiên của Vương Động, gã phát hiện tâm cảnh tỷ võ của mình thay đổi. Hóa ra gã chỉ một lòng muốn thắng lợi, còn hiện tại gã chỉ muốn đối thủ thoải mái với cây kiếm của mình. Thoạt nhìn tưởng như là hai tâm tình nhưng thực tế lại khác nhau rất nhỏ, dù thế cũng đủ ảnh hưởng đến kết quả sau cùng, gã liền hít sâu một hơi, lấy làm may mắn mình còn giữ được bình tĩnh, nếu cứ làm theo ý mình như ngày trước thì e đã thua trận này.

Tiêu Vô Cực khẽ kêu lên: “Thiếu niên này học nhanh quá.”

Mục Hiến biết lần này chương môn nói đến Trương Úy. Mấy chục hiệp sau, lộ số của Trương Úy biến thành một Vương Động thứ hai, công thủ cân bằng, chậm rãi. Hai kiếm đồng nhỏ tuổi tỷ kiếm mà như hai tay cự

phách kỳ phùng đối thủ thân kinh bách chiến, kiên nhẫn chờ đối phương sai lầm.

Trận đấu trở nên cực kỳ vô liêu, cộng thêm đây là vòng đấu sáu lấy ba, đại đa số kiếm đồng đều gà gât hoặc túm tụm bàn những việc không liên quan. Đường Mật cũng hơi buồn ngủ, cố lấy tinh thần quan sát, chợt vang lên tiếng Bạch Chỉ Vi nói bên tai: “Cứ thế này, đầu to sẽ thắng.”

“Vì sao? Hai người này đấu chán quá, cứ như chúng ta diện tập trong giờ.” Đường Mật nói, nó vốn thích náo nhiệt, vốn hy vọng Vương Động sẽ thi triển tuyệt kỹ gì đó hoa hoa lệ lệ, kết quả chờ đợi công cốc.

“Tuy đầu to không đeo viên Diêu châu có thể bổ sung nội lực nhưng chúng ta được ăn quả thụ yêu, nội lực thâm hậu hơn Vương Động, lâu dần thì nhất định Vương Động không trụ nổi. Điểm quan trọng khi giao đấu trong tình hình này là thực lực hai bên không vênh nhau, một khi Vương Động nội lực không còn sẽ mất đi điểm tựa để đua tốc độ tiêu hao với đầu to.” Bạch Chỉ Vi bình tĩnh phân tích.

“Vậy sắp kết thúc rồi. Vương Động không phải người cố chấp, hy vọng y nhận rõ cục thế rồi thì sớm đầu hàng, chán chết đi được.” Đường Mật ngáp ngủ.

Quả nhiên đấu thêm hai chục hiệp, Vương Động không nhận được cơ hội nào, chợt nháy khỏi vòng chiến, vòng tay với Trương Úy: “Động không đủ hậu lực, cam bái hạ phong.”

Trận đấu nhợt nhèo vòng áp chót kết thúc, ba người thắng là Đặng Phương, Chu Tĩnh và Trương Úy.

Hôm sau, bọn Đường Mật cùng Đặng Phương, Chu Tĩnh, Phương Trật Ly đến Nghĩa Kim điện, thấy Mộ Dung Trinh Lộ đợi sẵn, một tay cầm ống, tay kia cầm thẻ, hỏi: “Các con thích dùng cách gì phân tổ, ném xúc sắc hay rút thẻ? Hoặc còn cách nào hay ho thì nói đi.”

Đây cũng là câu hỏi Đường Mật chưa trả lời xong khi ngủ tối qua – dùng cách gì để ba đứa không tự loại nhau? Rút thẻ tất nhiên không khống chế được, phải nghe theo mệnh trời, dù ném xúc xắc cũng chỉ khống chế được điểm của mình mà thôi, khó lòng phân tổ theo ý riêng. Chợt Bạch Chi Vi cất giọng trong veo: “Chi bằng để chúng con tự chọn đối thủ. Con muốn đấu với Phương Trật Ly, có được không?”

Các kiếm đồng đội xem tỷ võ ở tầng hai đều biết thực lực cao nhất điện là Phương Trật Ly, giờ có người chủ động khiêu chiến với y, tất nhiên không dị nghị gì. Mộ Dung Trinh Lộ nhìn Mục Hiến và Tiêu Vô Cực, hai người gật đầu, nên nàng ta nói: “Được, thế càng gọn, chỉ cần hai bên đều đồng ý là được.”

“Con đồng ý.” Phương Trật Ly đáp, nhìn sang chỗ bọn Đường Mật, đúng ra là nhìn Bạch Chi Vi. Trong lòng Bạch Chi Vi chợt dâng lên cảm giác lạ lùng, tựa hồ toàn thân bị y nhìn xuyên thấu.

Đường Mật lập tức hiểu ý Bạch Chi Vi, cô đã nhận về mình đối thủ mạnh nhất khiến những người khác vào thế đã rồi, nó buộc phải chọn Đặng Phương hoặc Chu Tĩnh, tránh cho ba đứa phải gặp nhau.

Nó phân tích với tốc độ nhanh nhất, theo tình hình hôm qua thì Đặng Phương cùng Chu Tĩnh đều không vừa, nhưng vì Trương Úy và Đặng Phương thân cận, nó sợ lúc tỷ võ sẽ ảnh hưởng, liền bảo: “VẬY con xin đấu với Đặng Phương. Lão Đặng, có dám không?”

Đặng Phương là người thế nào? Nghe vậy liền ôm kiếm toét miệng cười: “Sao không dám, qua đây.”

Đối thủ định xong, tỷ võ bắt đầu.

Trận đầu là Đường Mật và Đặng Phương.

Giao tình giữa đường mật và Đặng Phương không tệ, biết với thực lực của y mà hai năm không qua được điện thí có phần oan uổng. Nói ra cũng phải trách y thích làm lão đại, năm đầu tiên ở Nghĩa Kim điện, vì tự cho rằng mình có bản lĩnh nên thu một nhóm giang hồ huynh đệ, bao quát cả hỏa kế Trương Thạch Đầu và coi ngựa Lý Nhị Ngưu ở khách sạn Nghi Hưng tại Phú Nguyên trấn ở gần Thục Sơn nhất. Năm đó, vì bận việc giang hồ nên y thường bỏ giờ, bị trừ sạch điểm hạnh kiểm, cộng thêm học mấy môn không đến nơi đến chốn, y không qua được điện thí. Năm sau, y biết sĩ nhục nên cố gắng học hành, nào ngờ trước giờ thi Ngự kiểm thuật, tiểu huynh đệ Trương Thạch Đầu bị ác thiếu tại bốn trấn hí lồng, treo lên cành cây, y đến cứu nên lỡ mất kỳ thi. Kỳ thật, Đặng Phương cho rằng, nếu chỉ cứu người thì cũng không đến nỗi muộn, nhưng y thấy tiểu đệ bị người ta dùng roi đánh thương tích khắp người thì nổi giận, giục ngựa chạy suốt hai mươi dặm đuổi theo gã ác thiếu vì nghe phong thanh mà bỏ chạy, đánh một trận nên thân, vì thế dù cố đến đâu cũng không quay lại được.

“Lão Đặng, nghe nói người khẳng định với các huynh đệ rằng dù đao trên trời rơi xuống cũng sẽ qua đại thí hả?” Đường Mật hỏi khi xuất trường.

“Chắc thế, năm nay thế nào ta cũng qua.” Đặng Phương đầy tự tin, rồi nhìn vào Đường Mật đáng sáng mắt, cười hì hì: “Đường Mật, người nói những lời này để tiêu diệt đầu chí của ta hả?”

Trong lúc nói, cả hai đã đến giữa trường đấu, Đường Mật đặt tay lên kiếm, khẽ mỉm cười: “Không, ta chỉ muốn xác nhận một điểm, nếu là thế thật, ta cũng sẽ không hạ thủ lưu tình.” Đoạn nó cúi người thi lễ với thiếu niên áo lam.

Vị Sương ngắn hơn kiếm thường nên nếu Đường Mật đấu với Trương Úy hoặc người dùng trường kiếm như Đặng Phương thì nó thiệt thòi, nhưng lối dùng kiếm của Đặng Phương cũng tương tự Trương Úy, bình thường nó đấu với gã nhiều nên biết phương pháp tốt nhất đối phó với kiếm

khí cương mãnh như thế là tăng tiết tấu, buộc đối thủ hòa theo tiết tấu của mình, rồi tìm cơ hội thắng lợi.

Hơn mười hiệp trôi qua, nó dần cuốn Đặng Phương theo nhịp ngày càng nhanh, bất quá Đặng Phương cũng không vừa, bị cuốn theo nhưng không loạn, hơn hai chục hiệp tiếp theo cũng vẫn chưa phân thắng bại. Đường Mật tính toán cách thắng, tất nhiên nó có thể học theo cách của Trương Úy và Vương Động, dựa vào nội lực hùng hậu nhưng công kích của Đặng Phương hơn hẳn Vương Động, nếu không cẩn thận bị y nắm mất tiên cơ thì chỉ còn nước bị động. Nó nghiên rằng, dốc mười thành nội lực vào cây kiếm, hy vọng có thể nhanh chóng thắng lợi dựa vào ưu thế nội lực.

Sát na Đặng Phương va chạm với kiếm của nó, cảm giác một làn đại lực chấn động khiến tay y tê cứng, thậm chí hể sao một cô bé nhỏ nhắn thế kia mà có sức mạnh cỡ này, mấy chiêu sau không còn dám ngạnh tiếp nữa, cứ tránh né mấy chiêu đâm ra sa vào hạ phong. Càng đánh y càng âm ức, vốn tưởng Đường Mật chỉ có ngộ tính về kiếm thuật, kiếm pháp tinh xảo, nên y từ bỏ lối xuất kiếm tùy hứng của mình, cẩn thận ứng phó với nó để dù thua thì người ta cũng thấy y thua vì kỹ nghệ kém hơn, ai ngờ hiện tại lại là kém về nội lực. Lúc chạm kiếm, y cảm giác được hậu lực của Đường Mật liên miên bất tuyệt, rõ ràng dốc nội lực vào đó mới đạt được, nếu sau này ai đó biết nam tử hán như y lại không địch nổi nội lực của Đường Mật thì thật mất mặt.

Y nghiên rằng, tự nhủ: “Đành dùng cách đó.”

Hai bóng người một đỏ một lam đứng giữa Nghĩa Kim điện giao đấu đến hồi gay cấn, Tiêu Vô Cực khẽ than: “Thiếu niên này là tân kiếm chủ của Ly Hồn kiếm. Y có biết mình lấy được thanh kiếm thế nào chăng?”

“Đúng, y tên Đặng Phương, năm đó khi lấy được thanh kiếm này, Hiên có cho y biết về cây kiếm.” Mục Hiên đáp, hơi nhú mày, nhìn trận đấu

chăm chú, chợt phát hiện mới qua hai năm mà kiếm đồng vốn không cao hơn thanh Ly Hồn bao nhiêu đã thay đổi nhiều, có đáng dấp nam tử hán.

“Người biết ma tướng Thi vương không?” Lúc đó Mục Hiến hỏi.

Thiếu niên đang hớn hở vì tìm được kiếm, ôm cây cự kiếm không tương xứng với thân hình, đáp: “Biết ạ, chẳng phải là võ tướng thiên hạ đệ nhất trăm năm trước ư, nghe nói sau đó vì không cam tâm chiến bại, chết rồi còn hóa làm Thi vương, yêu vật mạnh nhất thiên hạ.”

“Ừ, thanh kiếm này do Thi vương dùng trước khi chết.”

Mắt thiếu niên không giấu được hưng phấn, ngón tay rà trên lớp vỏ kiếm bằng da thanh mãng: “Quả nhiên rất được, đúng là kiếm của Đặng Phương ta.”

Mục Hiến nhíu mày, giữa hai chân mày hằn lên vết nhăn thật sâu: “Mỗi cây kiếm khi kiếm chủ chết đi sẽ bước sang cuộc sống mới, vì thế cây kiếm từng thuộc về ai không quan trọng nhưng kiếm này thì khác, kiếm hồn của nó có thể kết hợp với hồn phách kiếm chủ trong lúc giao đấu, chân chính đạt đến nhân kiếm hợp nhất, phát huy sức mạnh của kiếm chủ đến mức tối đa.”

“Chả trách năm xưa ma tướng Thi vương mạnh đến vậy.” Thiếu niên tỉnh ngộ.

“Nhưng kiếm và hồn phách kết hợp có nghĩa là hồn phách kiếm chủ rời thân thể hợp với kiếm, tất cả lấy kiếm làm chủ đạo, thân thể hoàn toàn thành công cụ, vì thế gọi là Ly Hồn. Người muốn có sức mạnh kiểu đó ư? Nếu không chế không tốt, người sẽ thành thầy ma chỉ biết múa kiếm, giết người.”

Thiếu niên đảo mắt, hỏi đầy thông minh: “Vậy con còn được chọn lựa khác không?”

“Không, chỉ ít trong kiếm thất không còn kiếm nào nhận người nữa.” Mục Hiến đáp, không nói nốt nhưng thiếu niên hiểu, không có kiếm thì không cần ở lại Thục Sơn nữa.

“Tất nhiên con lấy.” Thiếu niên đáp ngay, hỏi tiếp: “Lúc chiến đấu kết hợp với kiếm hồn, khi kết thúc là sẽ phân ly ư?”

“Đúng, kỳ thật chỉ mình kiếm chủ hiểu được quá trình đó thế nào, ta nhắc nhở người thôi, đừng bị sức mạnh thể nghiệm mê hoặc, phải nhớ mình là chủ nhân của Ly Hồn kiếm.”

Thiếu niên mỉm cười, Mục Hiến giữ ấn tượng rất sâu với nụ cười đó, xán lạn như tuổi trẻ quả quyết, phảng phất không gì ngăn được. “Không bao giờ, con không phải kẻ ngốc như Thi vương.” Lúc đó thiếu niên đáp như vậy.

“Thật ư?” Mục Hiến lẩm bẫm, nhìn kiếm phong của lam y thiếu niên gầm rít giữa điện: “Thi vương năm xưa cũng không phải kẻ ngốc gì.”

Các kiếm đồng quan sát bên ngoài không hiểu Ly Hồn, chỉ cảm thấy bất ngờ với biến hóa kịch tính đang diễn ra. Rõ ràng Đường Mật chiếm thượng phong, càng đấu thì ưu thế của nó càng rõ ràng, cơ hồ ai cũng nhận ra nó sẽ thắng trận này thì đột nhiên Đặng Phương như biến thành người khác, kiếm pháp lưu sướng khác nào một phần của thân thể, kiếm khí cũng lăm liệt hẳn, trong vòng mười chiêu là bức Đường Mật đến bờ thất bại.

Đường Mật càng đấu càng bức, vì sao cục thế sắp thắng đến nơi lại bị Đặng Phương bất ngờ xoay chuyển, lẽ nào tên gian hoạt này vẫn ẩn tàng thực lực thật sự? Nó nhìn vào gương mặt đối thủ, Đặng Phương đang cực kỳ chăm chú, phảng phất không còn liên hệ gì với thế giới bên ngoài cây kiếm. Nó biết một kiếm thủ phải tập trung chú ý trong lúc đối chiến nhưng thực sự ngưng thần được vào cây kiếm thì có mấy ai? Hoàn Lan và Mộ Dung Phi có làm được không?

Ngay lúc nó phân tâm, xuất kiếm có sai sót, kiếm của Đặng Phương bước tới ngay, tấn công liền mấy kiếm. Đường Mật chặt vật đón đỡ, một đạo bạch quang vút qua, nó cảm giác đầu vai lạnh buốt, tay áo trái bị Đặng Phương dùng kiếm phong xé toạc một mảnh lớn, vết thương đáng sợ lại hiện ra, được làn da trắng cùng tà áo đỏ phản chiếu càng trở nên khó coi.

Đường Mật nổi giận, nhưng trường kiếm của Đặng Phương không cho nó cơ hội lấy hơi. Nó định vùng kiếm phản kích thì một bóng lam từ tầng hai lướt nhanh qua, hàn khí cuốn tới hất bay kiếm của Đặng Phương, y loạng choạng ngồi bệt xuống đất, mắt nhìn Đường Mật chăm chăm, lẩm bẩm: “Thế nào, ta thắng rồi chứ.”

Người đó liếc Đặng Phương rồi nhìn Mộ Dung Trinh Lộ ở gần đó: “Mộ Dung Trinh Lộ, người dạy kiếm đồng thế nào thế, rõ ràng thắng rồi còn không ngừng tay, muốn đổ máu hả?”

Mộ Dung Trinh Lộ bước lên kéo Đặng Phương lại, sắc mặt rất khó coi: “Vâng, do Trinh Lộ dạy dở không tốt, Đặng Phương, thắng rồi sao còn không dừng tay, mau tạ lỗi với Cố tông chủ.”

Đặng Phương vẫn sững ra không phản ứng, sắc mặt còn ửng đỏ vì hưng phấn.

Cố Thanh Thành bất mãn liếc y, thuận tay kéo Đường Mật dậy, đặt tay lên vai nó: “Bất tất xin lỗi ta, gọi hai kiếm đồng xuống đi.”

Đường Mật theo quán tính nắm lấy nửa ống tay áo, trong lòng mê loạn, sao lại thua như thế nhỉ?

Trương Úy và Bạch Chỉ Vi chưa từng nghĩ nó sẽ thua, đặc biệt là Trương Úy, xưa nay gã cho rằng mình nỗ lực tỹ võ, mục đích lớn nhất là không để Đường Mật và Bạch Chỉ Vi bỏ lại sau lưng chứ không phải né tránh kỳ thi ở Nghĩa Kim điện. Ở cùng hai cô lâu ngày, gã biết cả hai đều là kỳ tài tập võ hiếm thấy, lại gặp nhiều kỳ ngộ, tất sẽ tiến tới băng băng. Gã

từng luyện tập cùng một điện với kỳ tài Hoàn Lan, công nhận y để lại dấu ấn khiến người ta hâm mộ và bất lực vì không theo kịp, nhưng gã chưa từng muốn đuổi theo. Không rõ từ khi nào, gã phát giác mình sợ có ngày chỉ thấy bóng hai cô ở phía trước.

Không phải kiểu người kém cỏi không dám xưng huynh gọi đệ với hào cường hiệp sĩ mà là không muốn đứng ở vị trí đó để gọi. Trong lòng thiếu niên chưa từng biết sợ là gì dấy lên ý niệm này, chợt nhận ra mình cũng có điều cân nhắc được mất.

Hiện tại, Đường Mật đã thua.

Lúc Trương Úy xuất chiến, nhìn Chu Tĩnh mặc áo đỏ đứng lặng đối diện, phát giác tâm cảnh tỷ võ bất tri bất giác thay đổi, thắng bại không còn quan trọng nữa, gã chỉ muốn tìm lấy một đối thủ, giao đấu lâm ly dưới điện đường rộng lớn này.

Trận chiến này, thiếu niên áo lam thắng áp đảo.

Các kiếm đồng quan chiến đều cảm thán Trương Úy quả nhiên thực lực phi phàm, hóa ra gã ẩn tàng bản lĩnh. Còn Mục Hiến và Tiêu Vô Cực cũng ngạc nhiên, thiếu niên này mỗi lần xuất kiếm đều chứa đựng ý cảnh và khí phách, nên câu nói rằng màu xanh bắt đầu từ màu lam nhưng còn hơn màu lam không phải nói khoác.

Đến lượt Bạch Chỉ Vi xuất trận, Đường Mật đã thay xong y phục quay lại. Cô bị Mộ Dung Trinh Lộ gọi tên, không kịp kể nhiều với Đường Mật, chỉ lướt qua nói vội: “Đầu to thắng rồi.”

“Ừ, hay lắm, người cũng phải cố lên.”

Bạch Chỉ Vi nghe thấy hai tiếng ‘cố lên’ chỉ mình hiểu được liền mỉm cười.

Phương Trật Ly đứng giữa trường đấu không nhìn thấy nụ cười của đối thủ.

Có lúc y lắng nghe cô múa kiếm, tự hỏi thiếu nữ xuất kiếm lãnh liệt quả quyết như thế trông thế nào? Có nụ cười rực rỡ như tháng Ba tuyết tan không? Nhưng nhiều lúc y chỉ muốn đấu một trận với cô.

Hai năm trước, mắt y mù, Hồ điện phán đã nói: “Tuy không nhìn thấy nhưng con vẫn đạt được thành tựu, chỉ là đừng phí thời gian ở Thục Sơn nữa, phương thức dạy dỗ ở đây không phù hợp với con hiện giờ.”

Lúc đó y định bỏ đi nhưng sau cùng lại không cam lòng, dù gì y cũng được coi là người ngang với Hoàn Lan cùng Mộ Dung Phi. Y vẫn nhớ năm đầu tiên vào Ngự Kiếm đường, lén nhìn Hoàn Lan luyện kiếm, kiếm và thiếu niên ấy khiến y cơ hồ quên cả tồn tại của bản thân.

Đại khái từ hôm đó, y bắt đầu mong ước được đấu một trận với Hoàn Lan nhưng số phận đưa y sang hướng khác.

Nhưng vào lúc y cho rằng kiếp này không còn cơ hội thăng lên Kiếm tông khiêu chiến với Hoàn Lan thì lại nghe thấy Vương Nhĩ nói với Hoàn Lan trong giờ ngự kiếm thuật: “Kiếm pháp của nữ kiếm đồng kia xuất thủ quả quyết rất giống ngươi.” Từ đó y bắt đầu chú ý đến thiếu nữ, nghe ra tiếng kiếm của cô rít giữa mớ âm thanh hỗn tạp. Bạch Chỉ Vi bạt kiếm, tiếng ngân quen thuộc với Phương Trật Ly, y cũng tuốt kiếm, hai thanh va nhau, kiếm khí tứ tán.

Chỉ một chiêu, Bạch Chỉ Vi biết ngay thiếu niên muốn đấu với mình không đơn giản. Tuy ở Nghĩa Kim điện, ai cũng bảo Phương Trật Ly lợi hại, nhưng bình thường cô nhìn y luyện kiếm cũng không thấy có gì đặc sắc, chỉ đành nói rằng có lẽ không nhận ra trình độ của một người đương nhiên người ấy xuất sắc. Nhất kiếm này của Phương Trật Ly, góc độ xuất kiếm, lực đạo và phương hướng đều chặt chẽ, hai cây kiếm va nhau, lực

đạo hùng hậu dồn tới, với nội lực hiện thời của Bạch Chỉ Vi cũng thấy rung động, buộc phải cẩn thận mười phần ứng phó.

Thoáng sau, cả hai đã đấu bốn, năm mươi hiệp, kiếm pháp đều theo lối nhanh nên chiêu nào cũng yếu hại, người xem không có thời gian ngừng nghỉ. Tiêu Vô Cực quay sang bảo Mục Hiến: “Không ngờ Ngự Kiếm đường tàng long ngọa hổ như thế, mấy hài tử này đều khá cả.”

“Vâng.” Mục Hiến đáp đơn giản, bản thân lão cũng bất ngờ với các kiếm đồng, Phương Trật Ly đã đành, dù gì y cũng nổi tiếng từ lâu, sau đó tuy mắt mù nhưng tu luyện hai năm ở điện, công phu tự nhiên vững chắc, nhưng Bạch Chỉ Vi tiến bộ thần tốc như thế thì thật không ngờ.

Không chỉ Bạch Chỉ Vi, cả ba thiếu niên gây họa đều khiến lão phải nhìn nhận lại. Vốn lão cho rằng ba thiếu niên qua được hai kỳ thi trong một năm chắc chắn nhờ mảnh khốe, song lần tỷ võ này cho thấy thực lực của cả ba. Lão nhìn sang chỗ các kiếm đồng đang quan chiến, Đường Mật và Trương Úy đang tập trung đứng cạnh nhau, tay phải đều đặt lên đốc kiếm, lòng lão chợt trầm xuống, không hiểu các thiếu niên sở hữu Loạn thế chi kiếm tiến bộ thế này có phải là việc tốt không.

Nháy mắt, hai đối thủ bên dưới đã đấu thêm hơn mười kiếm, vẫn chưa phân thắng bại. Phương Trật Ly hình như quyết định không giằng co nữa, đâm một kiếm ra, kiếm khí rít lên lạnh lốt, cơ hồ đốc toàn lực. Bạch Chỉ Vi không ngờ mới thế đối phương đã xuất át chủ bài, thầm nhủ người này không kiên nhẫn gì cả, giờ mình đã tích đủ sức, tránh được đòn này là thắng.

Không ngờ cô tránh né lại tạo cho Phương Trật Ly cơ hội tra kiếm vào bao, thi thổ pháp thuật, y quát to: “Thiên lôi.” Y kết kim cương thủ ấn, một tia sét bổ xuống.

Ai cũng cho rằng hai kiếm đồng giao đấu hấp dẫn như thế thì thắng bại sẽ quyết định dựa trên kiếm pháp, không ngờ Phương Trật Ly lại dốc sức để thi thố pháp thuật. Chúng nhân đều biết, khi hai người đấu xáp lá cà, tuy khó lòng tìm được đủ thời gian thi triển pháp thuật nhưng một khi tìm được thì thắng bại đã định.

Đúng lúc ai cũng cho rằng Bạch Chỉ Vi cầm kiếm nên không thể dùng pháp thuật phòng ngự, tất sẽ bại thì cô vung Vụ Ẩn quay tít trên đầu, dùng kiếm thi triển phong thuận, chính diện đón tiếp tia sét, tiếp đó mũi kiếm xoay nhanh, lưỡi kiếm mỏng dính kề lên yết hầu Phương Trật Ly tay không vũ khí.

Phương Trật Ly bất động, mặc cho khí lạnh từ vụ ẩn tỏa khắp toàn thân, mới hỏi bằng giọng khàn khàn: “Ta không nhìn thấy, người dùng pháp thuật nào phòng ngự.”

“Phong thuận mà thôi.”

“Đừng lừa người mù, phong thuận chỉ phòng ngự được vật thực công kích, công kích pháp thuật sao lại chặn nổi? Hà huống, người một tay cầm kiếm thì thi triển thế nào được?”

“À, người nhớ nhé, đây là một thủ thuật. Dùng kiếm phụ trợ thi triển phong thuận, có thể mượn sức mạnh kiếm hồn để chặn pháp thuật công kích, hơn nữa, cái hay là ta không cần thu kiếm về.”

Đường Mật và Bạch Chỉ Vi, Trương Úy cùng ra khỏi Nghĩa Kim điện, liên tục nhận được lời chúc mừng của các kiếm đồng cùng điện đi qua. Cả ba cũng cười, chỉ là nhìn kỹ sẽ thấy thiếu vẻ chí đắc ý mãn của người thắng lợi.

Đi được một đoạn, Trương Úy mới buông ra một câu: “Đường Mật, chi bằng ta ở lại cùng người thi.”

“Đừng.” Đường Mật cố ý khoa trương xua tay: “Một thiếu nữ thiên tài như ta thì điện thí có là gì. Còn đồ óc bã đậu như người, may mà tránh được tử vong chi thí, còn không mau vui vẻ đứng xem, đừng có giở giọng nghĩa khí gì hết. Nếu lúc người không qua được, lại cho rằng vì ta mà hy sinh thì ta không dám nhận tình cảm đó.”

“Đường Mật, ta cũng không muốn đi, thiếu người thì chán chết, lâu thế không gặp thì ta nhớ người lắm.” Bạch Chỉ Vi không giỏi biểu đạt cảm tình bằng lời lẽ, nói ra lại mang ngữ điệu đặc thù, khác nào thật sự ly biệt dài lâu.

Đường Mật giả dò gạt lệ, ôm Bạch Chỉ Vi: “Ôi, ta không đành xa các người nhưng bản cô nương sẽ có ngày phải lấy người ta, thoát ần giang hồ, không thể ở cạnh các người mãi. Hai người mau nhân lúc còn được thì cũng nhanh lên, đừng có bám lấy ta, lỡ cả đại sự chung thân.”

Hai người bị nó chọc cho bật cười, Bạch Chỉ Vi gí tay vào trán nó: “Đúng là lẻo mép, nói thật đi, đại sự cả đời của người gửi cho ai?”

Đường Mật kêu váng lên là đau nhưng không đáp, lòng chột ảm đạm, nhớ lại bóng màu lam đỏ một kiếm cho mình, bất giác đặt tay lên vai.

Đến tối, Đường Mật và Bạch Chỉ Vi định ngủ, chợt nghe ngoài cửa sổ vang lên ba tiếng lộp bộp, tựa hồ có viên đá đập vào. Cả hai đẩy cửa ra nhìn, trên tường có một lam y thiếu niên đang ngồi, hai chân đung đưa, toét miệng cười, lộ ra hàm răng trắng đã thành chiêu bài.

Cả hai nhảy khỏi cửa sổ lên tường, Đường Mật cười hỏi: “Đầu to, lâu lắm mới đến.”

Trương Úy cười hì hì: “Ngày mai chúng ta cùng xuất phát. Ta thấy mai mới được gặp người nên dù muện thế này cũng vẫn đến.”

“Việc gì thế?”

Trương Úy móc hai cái ống trúc nhỏ từ ngực áo ra, tỏ vẻ ngượng ngùng: “Cái này, ta chuẩn bị tặng hai người, chỉ là sau đó xảy ra nhiều việc, hơn nữa có người khác tặng các người rồi nên ta không lấy ra.”

Đường Mật và Bạch Chỉ Vi đón lấy mở ra xem, hóa ra là cỏ Đồng quân đã khô, vì được giữ gìn cẩn thận nên màu sắc vẫn tươi tắn, giống như mới được hái xuống.

Đường Mật ném ống trúc vào ngực áo, nghiêm mặt: “Đầu to, là người không đúng, năm nay rõ ràng có người thương sao lại còn tặng hai bọn ta?”

“Việc đó thì...” Trương Úy gãi đầu gãi tai: “Kỳ thật ta định năm nay vẫn tặng hai người, vì năm ngoái ta thấy các người rất vui lúc được tặng, xem ra bọn Tư Đồ Thận nói không sai, con gái càng nhận được nhiều cỏ Đồng quân càng vui. Đã vậy ta vẫn tặng cũng không sao.” Gã chột thở dài, tiếng thở dài gần như không nghe thấy, cảm giác như đang nói thì hơi ngừng lại một chút mà thôi: “Bất quá hiện giờ ta đã hiểu, họ còn chưa nói hết... Chỉ ít Quân Nam Phù nhận được cỏ của ta cũng không vui tí nào.”

Bạch Chỉ Vi gõ ống trúc vào đầu gã: “Cái đầu to này coi như đã khai mở, không uống công ta coi ả là kinh địch. Người nghe đây, chuyện này đi Thanh Nguyên tự tử võ, ả cũng đi, sớm tối bên nhau, hy vọng người không bị sắc đẹp làm u mê đầu óc.”

“Không đâu.” Trương Úy đáp, chột nghĩ nếu Đường Mật không có mặt, với cá tính của Bạch Chỉ Vi không hiểu cô sẽ gây ra chuyện gì, liền bảo: “Bạch Chỉ Vi, hy vọng người không xung đột với người ta. Kỳ thật người ta cũng không xấu, làm vậy chỉ là theo ý cha.”

“Ta không dám chắc, nhắc đến ả là ta lại giận. Không phải ả thì ba chúng ta không cãi nhau, Hoàn Lan cũng không đến nỗi tận giờ vẫn lơ chúng ta đi, thậm chí Đường Mật cũng không phải tự đeo phi dực vào hắc vụ cốc. Chỉ ít, ả thiếu người một lời xin lỗi và giải thích.”

Trương Úy cúi đầu hồi lâu mới nói: “Hôm đó muội ấy đã nói rồi, xin lỗi.”

“Việc đó một câu xin lỗi là xong hả?” Bạch Chỉ Vi phản hận.

“Thôi đi Chỉ Vi.” Đường Mật xua tay, ra hiệu cho cô im lặng.

Nhất thời cả ba tắt tiếng, trong lúc trầm mặc, Đường Mật phát hiện lần đầu tiên cả ba trực tiếp nhắc đến chuyện này. Nhưng dù bằng hữu có tốt đến đâu, dù có thể moi hết tim gan ra với nhau thì cũng không thể nói rõ ràng về chuyện này.

Hồi lâu sau, Trương Úy chợt lên tiếng: “Dù thế nào, ta biết các người cũng đối tốt với ta.”

“Đương nhiên.” Đường Mật nói, vỗ vào ống trúc trên ngực: “Ta nhận nhánh cỏ này cũng không thẹn.”

Trương Úy mỉm cười: “Ta cũng sẽ không để ai bắt nạt các người, như việc các người trút giận hộ ta trong việc Quân Nam Phù.” Bạch Chỉ Vi học theo khẩu khí của Đường Mật: “Dù cả thiên hạ chống lại bọn ta thì người cũng phải ủng hộ.”

“Tất nhiên.” Trương Úy cũng đáp với khẩu khí tương tự.

Lúc đó ánh trăng trong như nước, rải bạc lên mái ngói đen, rải lên mình mấy thiếu niên đang cười đùa.

Hôm sau, kiếm đồng Ngự Kiếm đường theo lệ dự giờ buổi sớm, Đường Mật được Mục Hiến gọi. Hóa ra Đặng Phương vì sử dụng Ly Hồn, hiện tại vẫn thần chí hồ đồ, mà đội ngũ đi Thanh Nguyên tự sắp xuất phát vào hôm nay, các vị cao thủ thương lượng rồi quyết định để Đường Mật đã biểu hiện xuất sắc đi thay Đặng Phương. Đường Mật hào hứng chạy về phòng thu thập hành lý, nhận ra con khỉ đang ủ ê ngồi trên gối, nó vẫy tay gọi: “Đi

nào, chúng ta cùng đi.” Nó đeo hành trang ra đến cửa Ngự Kiểm đường, Mục Hiến cùng toàn thể kiểm đồng tham gia tử võ thuộc Lễ Thủy điện và Tín Thổ điện, cả các điện phán đều có mặt. Bạch Chỉ Vi và Trương Ủy, hai kiểm đồng thuộc Nghĩa Kim điện đứng riêng một bên càng nổi bật, nó chạy đến kéo tay Bạch Chỉ Vi: “Ha ha, ta đến đây, chúng ta cùng đi.”

Bạch Chỉ Vi cũng vui mừng, song vẫn không bỏ tính dội nước lạnh vào người khác: “Đừng tưởng bở, chúng ta chỉ lên Trùng Dương điện ở Vô Lượng phong luyện tập, cách ngày đi xa lắm.”

Cả toán lên Vô Lượng phong, đệ tử trẻ tuổi phù hợp yêu cầu tử võ ở cả tam tông đều có mặt, trong số đệ tử Thuật tông có Mộ Dung Phi và Âu Dương Vũ là người quen. Còn Kiểm tông vì đa số phải thủ hiếu, chỉ có mấy đệ tử mới lên năm nay như Hoàn Lan hoặc đệ tử không thuộc nhóm trực hệ của Mục Hoảng như Lý Liệt có mặt.

Thấy tất cả đã đến đủ, Tiêu Vô Cực đứng trên đài cao trong Trùng Dương điện nói với chúng nhân: “Các con đều biết tử võ năm năm một lần với Thanh Nguyên tự quan trọng thế nào với danh dự bản phái, nên chúng ta cần tập luyện trước một tháng rồi sẽ do Mục điện giám và chư vị điện phán dẫn các con đến Hoa Sơn tham dự. Trong lúc tập luyện, tất phải chuyên tâm, không được rời khỏi Trùng Dương điện.”

Hóa ra để so sánh toàn bộ thực lực giữa Thanh Nguyên tự và Thục Sơn, song phương chọn một ngọn núi thuộc Hoa Sơn cách xa cả hai phái, tử thí xem bên nào lên đỉnh núi trước. Tử võ ước định cả thời gian cùng đến chân núi, sau đó hai bên hợp lực phong tỏa cả ngọn núi, biến đỉnh núi nằm trên cao nguyên nước Ngự này thành nơi tử võ. Hoa Sơn được chọn vì thế núi hiểm trở, chỉ có hai con đường thông lên đỉnh, Thục Sơn và Thanh Nguyên tự chia ra trấn thủ, đệ tử hai phái tham dự cùng xông lên núi, bên nào lên được trước là thắng.

Quy củ là thế nên khi tập luyện, trừ chỉ dẫn võ công, thời gian dành cho thao luyện phương thức công thủ lúc đối chiến. Bốn mươi người tham gia tỷ võ chia thành hai tổ, vì ở lưng chừng núi nên dễ thủ khó công, những cao thủ thực lực hơn hẳn như Lý Liệt, Mộ Dung Phi, Hoàn Lan đều nằm trong tổ tấn công. Tổ này dễ xảy ra biến cố nên ba kiếm đồng dự bị nhóm Đường Mật được phân công theo.

Đường Mật nghe xong danh sách chia tổ, lại thấy đau đầu, thầm nhủ sau này hàng ngày nói chuyện với Lý Liệt đã đành, còn với thằng nhóc đến giờ vẫn giận nó thì không biết làm sao. Ở Ngự Kiếm đường, vì Hoàn Lan là đệ tử đốc thúc luyện ngự kiếm thuật, cơ hội gặp mặt không nhiều, gặp hay không cũng không khó xử lắm, hiện giờ mỗi ngày đều chạm trán, quả thật bó chân bó tay. Bạch Chỉ Vi lại mang tới một tin còn xấu hơn là mấy vị điện phán thảo luận xong, quyết định đổi mấy kiếm đồng trong tổ tấn công sang tổ phòng thủ, trong số này có Quân Nam Phù.

Đường Mật bật cười, vỗ vỗ trán: “Đến rồi, đều đến rồi, đúng là không phải oan gia không gặp nhau.”

Việc về Hoàn Lan mới khiến nó ấm ức nhất. Theo tính toán của nó, việc này sẽ được giải quyết êm thấm trong khi y không biết gì, ai ngờ lại tạo thành cục diện này. Nó tất nhiên cũng mặt dày đi gặp y xin lỗi, chỉ là y nghiêm mặt, nói một câu khiến nó tắt tiếng: “Đường Mật, thật ra người coi ta là gì?”

Với bản lĩnh của Đường Mật, lẽ ra có thể tuôn ra vô vàn lời có cánh lay động lòng người nhưng lúc này đối diện với dáng vẻ chân thực của thiếu niên, cùng ánh mắt không thể tránh né, chợt nó không biết nói gì.

Hôm đó, nội dung thao luyện là kiếm trận, điện phán phụ trách môn này tùy ý chia hai mươi kiếm đồng thành hai tổ diễn luyện, kết quả Đường Mật, Bạch Chỉ Vi và Mộ Dung Phi cùng tổ; Trương Úy, Hoàn Lan và Quân Nam Phù ở tổ kia. Buổi trưa, vì hai tổ tự luyện tập trận pháp nên bình tĩnh vô sự,

nhưng sau đó khi hai tổ tập cùng nhau thì Đường Mật nhận ra vị trí của Bạch Chỉ Vi phe mình tương khắc với vị trí của Quân Nam Phù. Cũng có nghĩa nếu tổ của nó muốn thắng đối phương thì Bạch Chỉ Vi tất phải đột phá được Quân Nam Phù, còn bên Quân Nam Phù muốn thắng, cô phải qua được Bạch Chỉ Vi.

Đường Mật thầm cảm thấy không ổn, không đợi nó cả nghĩ, Mộ Dung Phi và Hoàn Lan phụ trách cả trận thế đã phát hiệu lệnh, hai bên bắt đầu giao đấu.

Hai trận thế vừa giao nhau, Bạch Chỉ Vi và Quân Nam Phù đã đấu luôn, tuy Bạch Chỉ Vi thấp hơn một diện nhưng kiếm pháp lại cao hơn, vài hiệp là dần chiếm thượng phong. Nếu đổi lại người khác, trong tình huống luyện tập, thấy không đấu nổi đối thủ thì lùi lại nhưng Quân Nam Phù tuyệt đối không chịu lép trước Bạch Chỉ Vi, kiếm chiêu càng lúc càng nhanh, càng hiểm, đượm mùi giao đấu sinh tử.

Bạch Chỉ Vi nhận ra Quân Nam Phù quyết đấu với mình, nên cùng ngày càng xuất chiêu ác liệt, kiếm chiêu của cô theo lối quả quyết, chiêu nào cũng mang hàn ý quyết tử. Mấy hiệp qua đi, Quân Nam Phù bị bức đến độ mất cả vị trí.

Vị trí của Trương Úy là hiệp trợ phòng thủ cho Quân Nam Phù, thấy cô sắp thất thủ, dù đối thủ là Bạch Chỉ Vi thì gã cũng phải vung kiếm xông lên. Gần như ngày nào gã và Bạch Chỉ Vi cũng tập kiếm với nhau, cùng xem qua tranh ở bí động, nên không ai chiếm ưu thế hơn ai. Có điều hiện giờ gã và Quân Nam Phù hợp lực, vài chiêu là bức Bạch Chỉ Vi lùi lại vị trí của mình.

Lúc đó Bạch Chỉ Vi cũng không phân rõ bản thân bức tức gã giúp Quân Nam Phù hay vì bị đoạt lại vị trí vừa giành được, chỉ cảm giác cơn giận dâng lên kiếm, kiếm hồn bị chọc giận, phát ra kiếm khí lăm liệt. Đường Mật vội vung kiếm gạt Trương Úy ra: “Đầu to, thần tiên muội muội giận

rồi, ta chặn Quân Nam Phù, người chặn Chỉ Vi, nếu để hai người này giao chiến, mất mạng chứ chả chơi.”

Trương Úy theo lời ngăn Bạch Chỉ Vi lại, ai ngờ lúc đó cô đang giận, xuất kiếm không hề lưu tình. Đường Mật muốn hòa hoãn bớt nên vừa đánh vừa nói: “Quân Nam Phù, bất quá là luyện tập thôi, đừng tính toán thắng thua quá.”

Quân Nam Phù cũng giữ chấp niệm, nổi nóng lên trong khi đối thủ là Đường Mật liền bảo: “Thua ai cũng được trừ các người.” Đoạn xuất thủ không hề lưu tình. Đường Mật dù là người rộng rãi nhưng sau vài chiêu, đối thủ không hề nường tay thì nó không còn gì cổ kị nữa.

Thế trận lập tức phát sinh biến hóa.

Kiểm pháp của Đường Mật cao hơn Quân Nam Phù, Trương Úy lại nhường Bạch Chỉ Vi nên một lúc sau, gã và Quân Nam Phù mất vị trí. Hoàn Lan ở gần đó phụ trách toàn trận thấy phía mình thoái lui liền phi thân đến phòng ngự. Đường Mật và Bạch Chỉ Vi đấu với ba, dần bị bức lùi, Mộ Dung Phi phụ trách toàn cục ở trận thế của hai cô thấy lỗ hổng bên mình vừa khoét được đang dần lấp lại liền vùng kiếm đến trợ giúp, cục diện trở thành ba đấu ba. Nhất thời sáu người giao đấu ngày càng kịch liệt, ngay cả chư vị điện phán và Mục Hiến đứng xem cũng bị hấp dẫn, Mục Hiến nhận ngay ra rằng năm cây Loạn thế chi kiếm đã hợp lại.

Mộ Dung Phi gia nhập chiến cục, thực lực phe Đường Mật và Bạch Chỉ Vi tăng hẳn, nhưng sau hơn mười hiệp chỉ chiếm thượng phong chứ không cướp được vị trí của đối phương. Mộ Dung Phi nóng lòng, chợt nhớ lại tình cảnh đấu với Đông Ngao. Kỳ thật hiện tại cả ba đang lợi dụng bộ pháp đã quen thuộc, lâm thời tổ thành một kiếm trận nhỏ vừa công vừa thủ, uy lực tất nhiên hơn hẳn ba người riêng lẻ.

“Đường Mật, Bạch Chỉ Vi, chúng ta dùng cách đối phó với Đông Ngao.” Mộ Dung Phi quát to với hai cô.

Đường Mật và Bạch Chỉ Vi đều lạnh lợi, hiểu ngay dụng ý của y, cùng gạt kiếm của đối thủ, lùi lại cạnh Mộ Dung Phi. Kiếm pháp của cả ba không còn như lúc đấu với Đông Ngao, cộng thêm có kinh nghiệm từ lần đó, dù không luyện tập cùng nhau thì độ ăn ý đủ để vận chuyển tiểu kiếm traten trơn tru. Mộ Dung Phi không còn áp lực phòng thủ, kiếm nào xuất ra cũng cương mãnh vô cùng.

Trương Úy có cảm giác ba người phe mình dù xuất kiếm thế nào thì hoặc bị thân hình biến hóa như bay của Đường Mật hoặc Bạch Chỉ Vi phòng ngự mất, kiếm quang của Mộ Dung Phi hình như đâu đâu cũng có, áp chế chặt chẽ khiến gã không thể toàn lực xuất kiếm công kích, lúc nào cũng phải chừa lực phòng ngự.

Hoàn Lan cũng nhận ra ba người tổ đối phương khiến mình không thi thố được gì nữa, kiếm khí của Mộ Dung Phi hình như ngày càng mạnh, mấy lần đối kiếm, hồ khẩu của y bị chấn động tê cứng, bất giác lấy làm lạ từ bao giờ tu vi của Mộ Dung Phi đạt đến mức đó. Cộng thêm tiểu kiếm traten của đối phương phối hợp như thiên y vô phùng, rõ ràng thường luyện cùng nhau, không rõ ba người này thân thiết với nhau như thế từ lúc nào, bất giác y lại không vui. Vừa hay nhất kiếm của y bị Đường Mật chặn lại, Bách Vũ của Mộ Dung Phi áp tới, không cho y kịp thở.

Hoàn Lan nổi giận, Tuyết Thương vòng lại trả đòn Mộ Dung Phi không chỉ hàm chứa sức mạnh mà cả kiếm hồn chi lực. Sát na hai thanh kiếm giao nhau, Mộ Dung Phi cảm giác trên kiếm như bị đại lực bão lốc dồn lên, cơ hồ rớt xuống.

Y kinh hãi nhượng mảy nhìn thiếu niên đối diện, trong mắt Hoàn Lan sâu thẳm, không hề có ý đùa cợt. Mộ Dung Phi chợt dâng lên hưng phấn

khôn tả bằng lời, như thế xác nhận một việc, nhanh chóng xuất kiếm, và một lần nữa bị chấn lùi, cơ hồ suýt rút kiếm.

Không sai. Lực đạo kinh hồn ấy khác hẳn với nội lực bản thân liên miên bất tuyệt, Hoàn Lan nhất định đã dùng tới sức mạnh kiếm hồn. Mộ Dung Phi xác nhận xong, vẫn không dám tin lắm. Vì Thục Sơn có quy củ bất thành văn là khi đệ tử tỷ thí không được dùng sức mạnh kiếm hồn, một khi động đến kiếm hồn chi lực, thì kiếm hồn bên thua sẽ yếu đi, còn bên thắng sẽ được tăng cường. Dùng đến kiếm hồn chi lực có nghĩa là trận tỷ thí này phải quyết thắng bại.

Đây cũng là trận đấu y văn mong chờ.

Y ngoái lại nói với Đường Mật và Bạch Chỉ Vi: “Hai vị tự lo cho mình, tại hạ muốn đơn độc quyết thắng bại với Hoàn Lan.” Đoạn lướt ra khỏi trận thế.

Hoàn Lan cảm giác kiếm phong của Mộ Dung Phi lăm liết dị thường, không dám đón đỡ thẳng thừng, sau vài chiêu thăm dò, nắm lấy cơ hội dồn lực vào Tuyệt Thương xuất ra một chiêu.

Nhát kiếm này cực kỳ yên tĩnh, không có kiếm khí hay tiếng gió, như con báo sẵn đi nhón chân trong bụi rậm, vô thanh vô tức tích đủ sức mạnh. Nhưng Mộ Dung Phi cảm nhận được trong lòng rung động, tựa hồ nhận ra điểm quan trọng, không cần chuẩn bị nhiều, giơ kiếm lên đón tiếp. Hai kiếm va nhau, Mộ Dung Phi bị chấn lùi nửa bước, kinh hãi trước thực lực của Hoàn Lan, biết rằng nếu không dốc hết kiếm hồn chi lực quyết không thắng nổi, liền thò tay đặt lên dải san hô đỏ đeo ở chuôi kiếm.

Sát na ngón tay chạm vào, y thoáng do dự, sợi dây này là phong ấn y tự đặt ra ở Thuật tông, phong tỏa một nửa sức mạnh kiếm hồn, nếu giờ giải phóng hết thì y không chắc sẽ khống chế được. Nhưng với tâm tính thiếu

niên, lòng cầu thẳng dâng tràn, nổi do dự chỉ thoáng qua rồi tan ngay, khẽ dụng lực gạt phong ấn đi.

Hoàn Lan chú ý thấy động tác phụ của Mộ Dung Phỉ, tuy không hiểu nhưng không kịp nghĩ ngợi, khi Mộ Dung Phỉ lại tấn công tới, y phát giác ra đối thủ nhất định phát sinh biến hóa gì đó.

Kiểm chưa đến, kiếm phong đã tới.

Kiểm phong mạnh mẽ bá đạo như ngân hà đổ xuống, Hoàn Lan giờ kiếm lên đỡ, sát na hai thanh kiếm va nhau, y bị đại lực từ kiếm của Mộ Dung Phỉ chấn lùi mấy bước, bất giác kinh hãi: “Đây là thực lực của Mộ Dung Phỉ ư?”

Mộ Dung Phỉ nhận ra vẻ mặt kinh ngạc của Hoàn Lan, biết cơ hội đã tới, không để đối thủ kịp cân nhắc, vùng kiếm công tới, chiêu chiêu khí thế bức nhân, chỉ vài hiệp là bức Hoàn Lan rời khỏi trận.

Hai trận vốn giằng co, thoáng sau vì Hoàn Lan liên tục thoái lùi, Quân Nam Phù và Trương Úy không địch được Đường Mật cùng Bạch Chỉ Vi, lỗ hổng tự nhiên bị xé toạc. Những kiếm đồng khác thuộc nhóm Đường Mật đều không thường, lập tức hợp lực dồn ép trận thế lép vế kia. Dần dần, phe Hoàn Lan lộ rõ dấu hiệu thất bại, là nòng cốt của trận thế, y cảm giác áp lực từ bốn phương tám hướng dồn lên, kiếm của Mộ Dung Phỉ liên tục bức tới, chiêu nào cũng ngàn cân. Trong thời khắc đó, y cảm thấy thân thể đã tận dụng hết mức, kiếm trên tay mỗi lúc một nặng, bất quá vẫn cố chống lại sức mạnh không thể chặn nổi.

Thiếu niên chưa từng thất bại chột sáng bừng cõi lòng, cố duy trì khoảnh khắc thất bại dừng đến.

Nên y dốc toàn lực xuất ra đòn cuối cùng.

Nhát kiếm của Hoàn Lan đâm ra, Mộ Dung Phỉ thầm khen nhưng không lo lắng, dù sao chênh lệch về sức mạnh không gì vá được, y giờ ngang trường kiếm, đón tiếp thẳng thừng, tiếng ong ong vang lên mãi. Một thanh kiếm rơi xuống mặt đất mù cát bụi.

Cây kiếm Tuyết Thương đó vì được đại sư đúc kiếm Công Dã Tử lấy cảm hứng từ mùa xuân tuyết tan, hy vọng đúc thành một kiếm mang hàn ý như tuyết nhưng lại sẽ tan mau như tuyết tháng Ba. Tuyết tan tưới tắm cho vạn vật, hàn ý tan đi lại ẩn tàng sát cơ, nhiều năm trước khi Hoàn Lan gặp Tuyết Thương, không hề do dự cầm lấy ngay.

Cây kiếm yên tĩnh bằng lạnh biết bao, lúc đó y nghĩ thế.

Giờ y mới biết hồn phách nằm trong cây kiếm cũng không cam thất bại. Khoảnh khắc thắng bại đã định, y cảm giác sức mạnh kiếm hồn bị mất đi, phảng phất đang hoài công ngăn cản sức mạnh rời khỏi bản thân.

Việc Hoàn Lan bại dưới tay Mộ Dung Phỉ không gây ảnh hưởng như Đường Mật tưởng tượng. Chỉ vì được hoạt động diễn luyện trận pháp thông thường che khuất nên đại đa số không biết rằng Mộ Dung Phỉ và Hoàn Lan đã dốc toàn lực. Nhưng Đường Mật không cho rằng sự việc đơn giản như vẻ ngoài, bởi sắc mặt Mộ Dung Phỉ khi ấy quá trầm tĩnh, không phải vẻ vui mừng thường thấy khi thắng lợi, mà có lẽ do thắng lợi quá lớn, vì muốn che giấu với người khác nên y mới cố ra vẻ như thế. Còn nữa, đáng vẻ Hoàn Lan thật sự uế oái, thân thể chưa trưởng thành hẳn mong manh đến độ khiến người ta đau lòng.

Đường Mật nghĩ đi nghĩ lại rồi sai Hành Trì mời Mộ Dung Phỉ.

“Trận tỷ võ đó là người và Hoàn Lan đấu thật?” Nó hỏi thẳng.

Mộ Dung Phỉ đoán được tám phần nguyên nhân Đường Mật mời mình, liền cười đáp: “Quả nhiên cô nương nhanh nhạy thật, bọn tại hạ đều sử dụng đến kiếm hồn chi lực.”

“Vì sao?” Đường Mật tuy biết được đối chút nhưng vẫn buột miệng hỏi: “Dù không sử dụng kiếm hồn chi lực, kiếm hồn của người mạnh thế khiến người sử dụng kiếm pháp gì cũng mạnh mẽ, uy lực pháp thuật càng mạnh hơn, hà tất tính toán với Hoàn Lan?”

“Không phải ta tính toán mà y tính toán với ta.” Mộ Dung Phi đáp: “Nói thật, nếu tỷ thí, tại hạ muốn chọn chốn sơn thanh thủy tú vắng người đầu một trận với y chứ không phải ở nơi như hôm đó. Chỉ là tiểu tử ấy không hiểu sao lại dùng đến kiếm hồn chi lực, người cũng biết y cố quái thế nào.”

Đường Mật nhìn Mộ Dung Phi, thiếu niên này hoàn hảo, thành thực hơn hẳn tuổi, người như thế dù đi đâu cũng không khiến người khác lo lắng, nhưng trong lòng nó vẫn còn điều lẩn khuất: “Giúp y ẩn giấu về kiếm hồn chi lực, có nên chăng?”

“Người có thấy khổng chế được sức mạnh đó không?” Nó hỏi.

“Có thể.” Mộ Dung Phi đáp ngay, chợt phát giác Đường Mật đang nhìn mình đầy quan tâm, lòng ấm hẳn: “Đừng lo, tại hạ hiểu rõ lắm, với võ công của Đông Ngao mà thua chúng ta thì còn khả nghi chứ chút sức mạnh này mà muốn dụ hoặc tại hạ thì thật sự quá coi thường Mộ Dung Phi này.”

“Đúng vậy, ta cũng nghĩ người làm được.” Đường Mật nói đoạn giả bộ thở dài: “Nhưng tiếc thật, người như người lại không theo tà lộ.”

Mộ Dung Phi cười vang: “Vì ta tính toán rất tốt, đi theo tà lộ phải trả giá cao quá, được không bằng mất.”

Đường Mật nghĩ ra một câu hỏi vẫn ẩn trong đáy lòng: “Ta còn một việc không hiểu, lúc ở địa cung, sao người biết được sinh nhật của Ma vương?”

Mộ Dung Phi tắt cười, nhìn nó ngẫm nghĩ một lúc, cho rằng nếu nói được việc này với ai chắc chỉ là nó, hơi trầm ngâm: “Người còn nhớ lúc chúng ta giết Xích phong tứ dực xà lấy được ngọn đèn không?”

"Đương nhiên."

“Lúc đó chúng ta luyện công mỗi tối, không phải các vị giao cho tại hạ giữ sao. Lúc rồi, tại hạ lấy ra xem, có một lần nhìn thấy trong đèn khắc một hàng chữ cực nhỏ chúc mừng ngày sinh lần thứ mười sáu, chữ ký là: Lâm tự làm ở Thục Sơn, ngày mười lăm tháng Tám năm Nhâm Dần, nên ta đoán rằng sinh thần của Hoa Tuyền là ngày mười lăm tháng Tám năm Đinh Hợi.”

Đường Mật vì thấy chữ ký dưới bích họa trong động của Vương Lâm và Hoa Anh, giờ nghe bảo Vương Lâm tự tay làm quà sinh nhật tặng Hoa Tuyền thì không hề lấy làm lạ, mà thở dài: “Ta cũng đoán thế, hai nhân vật phong hoa tuyết thể như vậy năm xưa tất từng quen nhau, chứ không phải vừa gặp là thâm thù ngay.”

Mộ Dung Phỉ cũng hơi cảm khái: “Đúng, lúc nhỏ thì còn tranh hơi với nhau, nhưng có phải tranh chấp thật sự đâu.”

Đường Mật chợt nhớ đến Hoàn Lan, cho rằng không thể yên tâm về thằng nhóc này được, quyết định dù bị y ghẻ lạnh thế nào cũng phải tìm cơ hội trao đổi thẳng thắn.

Ngày tháng luyện tập ở Vô Lượng phong qua nhanh hơn ở Ngự Kiếm đường nhiều, trừ chư vị điện phán phụ trách thao luyện mỗi ngày thì cả chương môn Tiêu Vô Cực và điện giám Mục Hiến đều dành thời gian đến chỉ dẫn võ công, thành ra Đường Mật không tìm được thời gian thích hợp đến nói chuyện với Hoàn Lan. Thoáng cái một tháng trôi qua, ngày xuất phát đi Hoa Sơn cũng tới.

Trước ngày hạ sơn một hôm, vừa hay toàn bộ ngũ đại điện thí kết thúc. Sáng sớm, Đường Mật, Bạch Chi Vi, Trương Úy thu thập hành trang, theo chúng nhân chuẩn bị hạ sơn, thấy đội ngũ kiếm đồng Ngự Kiếm đường chạy tới, dẫn đầu là Trang Viên mắt to.

Trang Viên thấy bọn Đường Mật từ xa, vẫy tay chào hỏi, chạy tới kéo tay Đường Mật, khoe luôn: “Đường Mật, ta qua rồi, lợi hại không? Bọn ta đặc biệt đến đây tiễn các người, ba các người phải cố lên, vạn nhất có cơ hội tham gia tỉ võ nhất định không được làm mất mặt Nghĩa Kim điện chúng ta.”

Đường Mật nhìn một lượt, quá nửa kiếm đồng của Nghĩa Kim điện đều đến, cười tươi tắn đáp: “Đương nhiên, nhất định không phụ gửi gắm của Trang cô nương.”

Trương Úy thấy Đặng Phương trong đám đông, kéo y ra hỏi: “Lão Đặng sao rồi?”

Đặng Phương cười hì hì: “Ta nói rồi mà, năm nay nhất định sẽ thi qua. Nhưng cũng may, một ngày trước ngũ đại điện thí, ta mới hoàn toàn tỉnh táo.”

“Hắn rồi, trước đó ngày nào cũng hỏi ta mười lần là thắng chưa, thắng chưa?” Vương Động đứng sau lưng Đặng Phương cố gắng nén cười nói.

Lúc đó Bạch Chỉ Vi mới phát hiện Phương Trật Ly cũng có mặt, bước đến hỏi: “Người sao rồi?”

Phương Trật Ly cười thư thái: “Vẫn không được, bảo một kẻ mù chế tạo cơ quan tinh tế như thế quá khó.”

Bầu không khí náo nhiệt ngưng trệ ngay, Phương Trật Ly tiếp tục nói chắc nịch: “Nhưng ta nghĩ thông rồi, Thục Sơn không phải nơi duy nhất trên đời có thể học được bản lĩnh, như Hồ điện phán nói, không phải tư chất của ta không tốt mà nơi này không hợp. Các người yên tâm, Hồ điện phán đã tìm cho ta một vị cao nhân, năm năm nữa chúng ta gặp lại ở giang hồ, chưa biết ai hơn ai đâu.”

Bạch Chỉ Vi nhận ra thiếu niên từng căng như sợi dây cung giờ buông lỏng, không hiểu sao cô cũng vui lây: “Đúng. Năm năm nữa chúng ta tái đấu một trận.”

“Được.” Phương Trật Ly lớn tiếng: “Ở tiểu động thiên tại trấn Phú Nguyên, tất cả phải đến nhé. Chúng ta đun rượu luận kiếm, không say không về.”

Chúng nghe vậy, liên tưởng rằng năm năm sau tất cả đều mười bảy, mười tám; nếu không có gì bất ngờ, đều sẽ rời Thục Sơn, không còn là kiếm đồng bé bỏng như bây giờ nữa mà cùng nhau nâng rượu hát vang, tung hoành giang hồ, thật sung sướng bao nhiêu. Nên ai nấy đều phụ họa, ước định gặp lại sau năm năm.

Bọn Đường Mật tạm biệt chúng kiếm đồng xong, trên sơn đạo đã xếp sẵn một hàng xe ngựa, điện giám phụ trách đang sắp xếp kiếm đồng phân tổ.

Nó vào xe, phát hiện nhìn từ xa mấy cỗ xe không có gì đặc biệt nhưng đến gần hóa ra rất đặc biệt, đóng từ gỗ đen đặc biệt của Thục Sơn, bên ngoài được mài nhẵn bóng, sơn thêm một lớp khiến cỗ xe nào cũng tỏa sáng mờ mờ dưới ánh nắng thu, hai bên thành xe có chữ “Thục”, vì cùng màu với xe lại không thếp vàng thếp bạc nên thoát nhìn khó nhận ra, có điều ký hiệu này điêu khắc cực kỳ tinh tế, tùy theo từng góc độ nhìn mà biến thành những đường cong đặc thù, phải bậc cao thủ mới điêu khắc nổi. Thùng xe cũng rộng hơn bình thường, đặt chân xuống sàn xe có cảm nhận vững chãi đặc biệt. Bạch Chỉ Vi là người hiểu biết, nói với Đường Mật: “Sàn xe nhất định có lót tấm chống rung, giá trị cỗ xe không nhỏ đâu.”

Đường Mật ngồi xuống ghế lót da dê d

THỤC SƠN THIẾU NIÊN

Hạ Sinh

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 100

Mưu Sát Dài Hơi

Mục Hiến thấy ngày càng đông người tụ tập cạnh bức tường ở tây sương, biết không giấu được nữa, quay lại bảo chúng nhân: “Theo ta xuống xem, nhất thiết nghe theo hiệu lệnh của ta.”

Chúng nhân vào trong viện, đệ tử Thục Sơn tụ tập cạnh tường nghe thấy động tĩnh, ngoái lại nhìn Mục Hiến và chư vị điện phán, cùng yên lặng ngay. Mục Hiến bình tĩnh nhìn tất cả: “Các người đi gọi hết đệ tử Thục Sơn lại đây.”

Chúng nhân vâng lời tản đi, thoáng sau đệ tử Thục Sơn vào đến viện tử, Mục Hiến đợi cho tất cả tập trung đủ mới thông thả lên tiếng: “Tối nay có việc trọng yếu cần nói.” Đoạn chỉ vào đóa hoa sen đỏ đột ngột nở trong đêm tối: “Các người nhìn đi, đây là ký hiệu của Xích Ngọc cung.”

Chúng nhân nhì nhao bàn luận, Mục Hiến đưa tay ra hiệu im lặng, nói tiếp: “Ký hiệu này xuất hiện ở đây chứng tỏ người Xích Ngọc cung cố ý gây hấn với Thục Sơn chúng ta, tiếp nữa là chuyển đi này của chúng ta đã bị theo dõi, chưa biết chừng lúc nào cũng có thể xảy ra những việc bất ngờ. Nên từ tối nay, chư vị điện phán sẽ thay nhau trông nom, ban ngày không ai được đơn độc ra ngoài, không có lệnh bài của ta thì không được rời xa đội xe. Hơn nữa ta sẽ sai hồn thú mang tin về cho chưong môn phái hảo thủ đến, thành thử tất cả không cần hoảng sợ mà rối loạn tình hình, hiểu chưa?”

Có mặt toàn là đệ tử Thục Sơn chưa xuất sư và các kiếm đồng, nghe nói người Ma cung đến gây hấn thì hưng phấn át cả hoảng sợ, nhìn nhau hạ giọng bàn luận, hi vọng có cơ hội giao chiến với hảo thủ Ma cung, ít ra cũng tăng thêm kiến thức.

Mục Hiến nhận ra không ai sợ, lại bảo: “Còn một việc nữa, Trình Đào của Khí tông vì đột nhiên phát bệnh, được ta sai người đưa đến y quán gần đây rồi. Vị trí đó do Bạch Chỉ Vi thay.”

Chúng nhân dồn hết chú ý lên việc Ma cung gây hấn, nên không để ý đến việc Trình Đào. Mục Hiến tính trước rồi nên phất tay áo, ra hiệu cho chúng đệ tử tản đi.

Đường Mật vừa định đi, chợt nghe Mục Hiến nói: “Các người ở lại một chút.”

Mấy người tận mắt thấy Trình Đào vong mạng theo Mục Hiến vào phòng, lão đứng trước cửa sổ giám sát bông sen trên tường bị xóa đi, tất cả lại bình tĩnh rồi mới nói: “Các người phải bưng kín miệng bình về việc Trình Đào. Xích Ngọc cung làm thế này là hy vọng chúng ta hoảng sợ trước kỳ tử võ, nên tuyệt đối không trúng kế của chúng.”

Dứt lời, thấy mấy thiếu niên đều căng thẳng, lão lại an ủi: “Vốn chương môn và các vị tông chủ sẽ đến Hoa Sơn muộn hơn chúng ta một chút, hiện ta ta viết thư bảo họ đến trước, dọc đường lưu ý tình thế, quét sạch những kẻ khả nghi. Hơn nữa sẽ có các vị điện phán thay nhau canh đêm, có cao thủ Thục Sơn đến bảo vệ, các người không cần cả nghĩ.”

Đoạn lão cho mấy đứa lui xuống, tiếp tục củng cố vị điện phán nghiên cứu đối sách.

Về phòng, Đường Mật không sao ngủ được, chưa đầy một năm mà Xích Ngọc cung lại xuất hiện, khiến nó bất an vô cùng. Nó vẫn nhớ lúc ở địa cung có dung nham chảy qua, Đông Ngao tìm cách kéo nó lại gần với Hoa

Tuyền, lúc đó nó không do dự từ chối, còn hiện giờ liệu có thản nhiên được thế không?

Từ lúc thấy mộ Hoa Tuyền, nó đã dao động...

Hoặc từ sớm hơn, từ lúc ở trong ảo cảnh kỳ dị, một giọng nói ẩn ước đã vang lên trong lòng: “Ta là ai, vì sao lại ở đây?”

Không biết từ lúc nào, vầng trăng tròn ngoài song cửa treo lơ lửng giữa trời, nó đi ra ngoài sân, không ngờ thấy Mục Hiến đứng một mình trong đêm, tà áo xám vô thanh vô tức hòa cùng bóng tối khiến người ta liên tưởng đến con cá lớn đang chìm vào lớp cát bụi dưới đáy sông, toát ra khí tức thần bí nguy hiểm, chỉ cần có cá con bơi qua là sẽ thò lên ăn thịt.

Nó lùi một bước, định lén lại gần thì nghe Mục Hiến bảo: “Đến đây.”

Nó lại lùi nửa bước theo bản năng, thầm thấy buồn cười, sao lại phòng bị như thế với một người từng được nó tín nhiệm.

“Đường Mật, là người hả, nha đầu người từ bao giờ trở nên rụt rè như thế?” Mục Hiến hỏi.

Đường Mật biết lão đang trêu chọc, lòng chột rúng động, lại nghĩ việc nó biết bí mật của lão chưa hề bị lộ, lại không ít người Thục Sơn ở gần đây nên bước thêm mấy bước: “Mục điện giám nhất định đang nghĩ cách đối phó Ma cung, con không quấy nhiễu nữa.” Đoạn nó xoay người, chuẩn bị bước đi.

“Việc đó đã an bài xong xuôi rồi, người Xích Ngọc cung không đáng sợ, lúc Hoảng còn sông từng dẫn đệ tử Thục Sơn đánh cho chúng đại thương nguyên khí, chúng lấy đâu ra nhiều hảo thủ. Người đến đây, chúng ta trò chuyện.”

Đường Mật lên gần đi tiếp mấy bước: “À, nói chuyện gẫu vậy, tối nay trăng tròn quá.”

Người nghiêm túc như Mục Hiến khẽ cười.

Đường Mật nghe thấy tiếng cười, yên tâm hẳn, một người đang cười dù muốn sát nhân cũng sẽ do dự, nó bước thêm mấy bước.

“Đường Mật, ngươi là đứa trẻ đặc biệt, ta vẫn lưu ý ngươi.” Mục Hiến bảo.

“Điện giám quá khen, tư chất của mật chỉ hơn người khác một chút.” Nó biết rõ Mục Hiến không nói về việc đó nhưng vẫn cố ý.

“Ta không nói chuyện đó, ta nói về khí chất, so với các kiếm đồng khác, thậm chí với mọi người ở đây, ngươi cũng khác.”

“Điện giám quá khen, Mật từ bé lớn lên trong núi, không thấy người ngoài, nói hay thì bảo là hoa lan trong cốc vắng, khó nghe thì là không thấy bên ngoài.” Đường Mật tiếp tục lái đi, ngầm đoán ý Mục Hiến.

Khẩu khí của lão bình thường, hình như thật sự muốn chuyện gẫu: “Hơn nữa ngươi cũng biết giữ bí mật hơn bạn cùng trang lứa.”

“Điện giám nói đến việc Đọa Thiên chuyển thế?”

“Đúng, lúc ngươi đến Ngự Kiếm đường, việc đã được hai năm. Những người tận mắt thấy thảm kịch ngoài ta còn có Tiêu chưởng môn và chư vị tông chủ. Nói ra thật đáng cười, vì chúng ta luôn chờ đợi một việc, khi nó xảy ra thì đều hoang mang. Xưa nay ai cũng biết Đọa Thiên đại nhân sẽ chuyển thế sau trăm năm, giải quyết vấn đề kết giới suy giảm sức mạnh, pháp thuật áp chế ma huyết cũng sẽ được Người xử lý. Nói chung, Người chuyển thế thì mọi chuyện sẽ xong xuôi. Nhưng giờ đến lượt chúng ta phải tự xử lý.”

“Nhưng phương pháp xử lý tựa hồ quá thiên khích, ta nói đến việc Mục tông chủ.” Mục Hiến không đáp, thở dài: “Nếu là người, sẽ dùng cách gì bảo vệ Thục Sơn.”

“Sao điện giám lại hỏi con?” Đường Mật hỏi ngược.

“Đây là câu mỗi người Thục Sơn tự hỏi, không thích thì thôi. Mau về ngủ đi, ngày mai đi sớm.” Mục Hiến phất tay, ra hiệu cho nó đi.

Đường Mật ôm một bụng nghi vấn quay về, cảm giác tựa hồ có việc gì đó không hay sắp xảy ra, nhưng không nói rõ được là gì.

Từ hôm sau, đội xe Thục Sơn đổi hành trình mấy lần, cố ý lúc đi nhanh rồi lại chậm, tiện thể quan sát xem có bị bám theo không. Sau mấy ngày, tất cả vẫn bình an vô sự, hôm đó đội xe nghỉ chân ở ngoài rừng hoang, Mục Hiến chỉ huy mười tám cỗ xe vây thành một vòng tròn lớn rồi mỗi xe chọn ra hai đệ tử được điện phán phụ trách tuần tra vào ban đêm. Bốn người còn lại trong xe chia thành hai tổ, trông nom xe theo ca.

Xe Đường Mật có Trương Úy và Lý Liệt bị rút đi tuần tiểu, bốn người còn lại tự nguyện chia ra canh gác vào ban đêm, Vương Nhĩ muốn cùng tổ với Bạch Chỉ Vi, Đường Mật nhận thấy đây là cơ hội tốt để bắt chuyện với Hoàn Lan nên kéo áo ra dấu cho Chỉ Vi đồng ý.

Nó và Hoàn Lan phụ trách canh gác sau nửa đêm, ngồi cạnh đồng lửa nhỏ ở sườn xe, hồi lâu vẫn im lặng.

“Hoàn Lan, người mà giận một người, phải thế nào mới hết?” Sau rốt Đường Mật phá tan trầm mặc.

Đối phương không hề đáp.

Đường Mật ghé sát Hoàn Lan: “Ngay cả cơ hội xin lỗi cũng không được hả?”

Vẫn trầm mặc.

Đường Mật thở hắt ra: “Được rồi, ta hiểu. Hoàn Lan, nhất định người cho rằng ta, hoặc mấy người chúng ta, đã là bằng hữu thì nên thẳng thắn với nhau, nhưng lúc ta bày kế với Quân Nam Phù lại giấu người, còn lợi dụng người nên người thất vọng, phải không? Việc này đúng là ta có chỗ không đúng, song mong người nghe qua cho những cân nhắc của ta lúc đó.”

Hoàn Lan im lặng nhìn đồng lửa, Đường Mật biết y đang lắng nghe: “Thích dùng mưu kế, lừa gạt người khác, những thứ này không ai thích cả. Nhưng việc của đầu to, với trí thông minh của ta chỉ nghĩ được cách đó. Ta biết nếu ta nói rõ thì là bằng hữu, dù khó xử, có thể người vẫn giúp, nhưng như thế người sẽ thành đồng mưu với ta, cùng ta gạt Quân Nam Phù, ta không thích thấy một Hoàn Lan như thế, cũng không muốn người khó xử. Có điều ta đã sao, ta coi các người đều là trẻ con, cho rằng các người cứ làm theo lời ta là được. Ta cho rằng mình chỉ mang thiện ý, thế là đủ rồi. Sai lầm của ta là không tính đến giữa bằng hữu với nhau nên thành thật, nên, ta xin lỗi.”

Ngữ khí của nó chợt biến thành thương cảm: “Người biết không, trong mộng ta từng nghe thấy một người nói rằng nếu ta đắc tội với người khác, y sẽ thay ta xin lỗi, nếu ta làm sai, y sẽ nhận tội thay. Những lời đó tuy nhiên cảm động nhưng không phải việc ta hy vọng. Ta hy vọng bản thân thật mạnh, không cần khiến ai lo lắng, cũng không ai chặn được bước tiến của ta. Nếu có thể, trước khi đi, ta hy vọng được đứng trước mặt các người che chở mưa gió, như thế sau này khi hồi tưởng, các người sẽ vĩnh viễn là thiếu niên đơn thuần.”

“Người định đi đâu?” Hoàn Lan cuối cùng cũng lên tiếng.

Đường Mật nhận ra nói hớ, vội giải thích: “Ta nói là chúng ta sẽ lớn lên, đúng không? Không thể ở cạnh nhau mãi.”

Hoàn Lan ngoái lại, lần đầu tiên sau nhiều ngày nhìn thẳng vào nó: “Ta rất ghét người chặn trước mặt ta.”

“Ta hiểu. Sau này không thể nữa, ta thề đấy. Chúng ta cùng mạnh lên, cùng lớn lên, được không?” Đường Mật hỏi.

“Được.” Nụ cười của Hoàn Lan lấp lánh dưới ánh lửa. Đường Mật chợt nghĩ: Y đích xác cười rất đẹp.

Lúc đó, ngoài xa chợt vang lên tiếng đao kiếm va nhau, cả hai nhìn nhau, cầm kiếm lao tới.

Lý Liệt và Trương Úy đang giao đấu với một người áo đen bịt mặt, cộng thêm mấy điện phán giáp kích nên người đó võ công tuy cao song không đủ ứng phó. Đệ tử Thục Sơn không ngừng bủa đến, người đó vội công kích mạnh mẽ mấy kiếm, lách mình qua khe hở lướt đi.

Mấy điện phán giao đấu với hắc y nhân tiếp tục đuổi theo, Mục Hiến lướt tới hỏi Lý Liệt: “Sao thế? Có người bị thương?”

Lý Liệt hơi nhột nhạt: “May mà chư vị điện phán đến kịp, chỉ có một người bị thương nhẹ, không sao.”

Mục Hiến nhíu mày hồi lâu: “Xem ra người Ma cung vẫn bám theo chúng ta, thấy chúng ta nghỉ chân ngoài nơi hoang dã liền đến làm loạn. Bất quá sao chúng tránh được hảo thủ bám theo của Thục Sơn chúng ta nhỉ?”

“Có phải chúng không bám theo mà trong chúng ta có nội ứng của chúng, liên tục cung ứng tin tức?” Lý Liệt hỏi.

“Có ai đó dùng hồn thú đưa tin chẳng?” Đường Mật xen lời.

“Không, để đề phòng việc này, ta đã sắp xếp, hồn thú nào rời đi cũng bị phát hiện.” Mục Hiến đáp.

Lý Liệt chợt biến sắc: “Mục điện giám, theo con.”

Mục Hiến vội bảo chúng nhân tản đi rồi bám theo Lý Liệt đến chỗ xe Đường Mật. Đường Mật và Hoàn Lan cũng toát mồ hôi đi theo.

Cạnh xe ngựa trải một tấm da thú, Vương Nhĩ đang ngủ say sưa, nhưng vì là người luyện võ nên nghe tiếng động liền phi thân bật dậy. Lý Liệt đến trước mặt y, xuất kiếm chỉ vào yết hầu: “Vương Nhĩ, bỏ túi thơm ra.”

Vương Nhĩ rũ mắt nhìn xuống lưỡi kiếm trên cổ, biết là hết cách, ngoan ngoãn cởi túi thơm trên eo xuống. Mục Hiến đưa lên mũi ngửi, túi thơm này không có mùi vị gì, hơi biến sắc: “Là hương đưa tin.”

Xe Đường Mật ngoài sáu người vốn có, giờ thêm Mục Hiến.

Vương Nhĩ bị trói chân tay, cúi đầu lặng lẽ vào xe. Mục Hiến hỏi: “Chưa từng nghe nói người Xích Ngọc cung biết phối chế hương đưa tin, theo ta hiểu thì loại mùi thơm dành cho chó săn ngửi này chỉ có người Thất Tinh giáo biết chế. Vương Nhĩ, giải thích đi.”

Vương Nhĩ ngẩng mặt lên, gương mặt bình thường vốn thản nhiên giờ trấn tĩnh cực độ: “Không sai, ta là con giáo chủ Thất Tinh giáo, từ lúc sinh ra đã không học võ công bản giáo, đợi khi đủ tuổi lên Thục Sơn học nghệ, nghe ngóng tin tức.”

Mục Hiến bảo: “Hừ, học thì sao, võ công của bản môn khác hẳn tà giáo, người tưởng học được là về truyền được cho giáo chúng hả?”

Vương Nhĩ thản nhiên đáp: “Ta biết không thể nên không định như thế. Cha chỉ bảo ta học lấy bản lĩnh, có điều ta bảo mình là con giáo chủ Thất Tinh giáo thì Thục Sơn chịu thu nhận sao? Còn về nghe ngóng tin tức thì

Thục Sơn là chí tôn võ lâm, việc xảy ra ở đây ảnh hưởng đến cả giang hồ, ta không tin trừ ta ra không còn tai mắt phái khác cài vào.”

Mục Hiến không muốn dây dưa với việc này: “Các người định thế nào?”

“Hắc y nhân đó không liên can đến bản giáo.” Vương Nhĩ biết biện hộ cùng vô dụng: “Hương đưa tin chẳng qua để người bản giáo tìm được ta dễ dàng, dù gì mình ta ở Thục Sơn thì cha cũng không yên tâm, tin hay không thì tùy. Vương mỗ sẵn lòng thề với trời cao, chưa từng làm việc gì hồ thẹn với Thục Sơn.”

Mục Hiến biết có hỏi cũng vô ích, quay sang hỏi Lý Liệt: “Người đề phòng y từ sớm, có phát hiện gì không?”

Lý Liệt đáp: “Thưa điện giám, hôm qua Liệt chỉ ngẫu nhiên phát hiện túi thơm của Vương Nhĩ không có mùi gì, lúc đó hơi bất ngờ nhưng hôm nay nghe điện giám bảo không hiểu người Ma cung bám theo chúng ta bằng cách nào thì chợt nhớ đến trên giang hồ có hương đưa tin. Còn bình thường hành vi của y thế nào thì Liệt không để ý.”

“Điện giám, Lan và Vương Nhĩ có qua lại, đi đường cũng ở cạnh nhau, không phát hiện y có hành động gì khả nghi.” Hoàn Lan cũng nói.

Mục Hiến sầm mặt: “Việc khả nghi tất không làm trước mặt các người, chỉ mỗi việc mang túi hương đưa tin là đủ khả nghi rồi, giam Vương Nhĩ vào xe của ta, tỷ võ xong sẽ xử lý. Các người không làm lớn việc này, vị trí của Vương Nhĩ do Trương Úy thay.”

Sau việc đó, đội xe Thục Sơn cẩn thận đề phòng, dọc đường không xảy ra chuyện gì nữa, qua nửa tháng là đến được tiểu trấn dưới chân Hoa Sơn.

Xa đội vào trấn, Đường Mật liền ngửi thấy mùi thơm thoạt có thoạt không, hít sâu một hơi. Bạch Chỉ Vi bảo: “Là đàn hương.”

Một lúc sau, cả toán mới biết nguồn gốc mùi đàn hương. Trước cả khách sạn có hai mươi cỗ xe ngựa đẹp đẽ đóng bằng gỗ tử đàn hảo hạng, nên mùi đàn hương mới thoảng khắp không khí.

“Người xuất gia thích đàn hương, quả nhiên không sai, ngay cả xe cũng đóng bằng tử đàn...” Trương Úy thở dài.

Bạch Chỉ Vi gõ vào đầu gã: “Đầu óc người đúng là cổ quái, sao lại không nghĩ mấy cỗ xe đó quý giá, có khác gì đóng bằng vàng đâu.”

“Gặp Mộ Dung Phi phải hỏi, Tề vương của y dùng xe ngựa gì, có xa xỉ thế không.” Đường Mật chen lời.

Hoàn Lan đáp: “Lúc Tề vương hết tiền phải hỏi mượn Thanh Nguyên tự, người bảo y xa xỉ được đến đâu.”

Đang lúc nói chuyện, mấy tiểu hòa thượng từ trên xe lục lục tục tục đi xuống, tuổi cũng ngang với đệ tử Thục Sơn, tuy trợ đầu lại mặc tăng bào nhưng vì còn nhỏ nên chỉ đảo mắt là toát lên vẻ hoạt bát.

Bọn Đường Mật chưa từng thấy nhiều đích tiểu hòa thượng như thế, đều hiếu kỳ nhìn qua cửa xe. Chúng hòa thượng tất nhiên biết đội xe Thục Sơn đã tới, nhưng không nhận được hiệu lệnh nên chỉ dám lén nhìn, duy hòa thượng tuổi tác gần ngang với bọn Đường Mật ngoảnh nhìn, đôi mắt lấp lánh còn nháy nháy với các thiếu niên Thục Sơn.

Đường Mật thấy y khả ái, liền vẫy tay.

Tiểu hòa thượng đó toét miệng cười, lộ ra hai hàm răng nhọn, vẫy tay lại với nó.

“Tuệ Tâm.” Phương trượng đi đầu gọi tiểu hòa thượng đó.

Tiểu hòa thượng Tuệ Tâm rút cổ, thè lưỡi với Đường Mật rồi mới quay đi.

Thị trấn này không lớn, chỉ có một khách sạn, nếu hòa thượng Thanh Nguyên tự ở rồi thì không đủ cho chúng nhân Thục Sơn, cũng may nhóm Tiêu Vô Cực đã đặt trước phòng nên hòa thượng Thanh Nguyên tự đến sớm hơn nhưng đành nghỉ ở ngoài trấn. Hai đội nhân mã Thục Sơn và Thanh Nguyên tự gặp nhau ngoài cửa khách sạn, một vào một ra, sát na lướt qua vai nhau liên liếc nhìn, hàm ý tất nhiên không cần nói.

Đường Mật không hiểu hòa thượng Thanh Nguyên tự đàm luận thế nào về Thục Sơn, bình thường ở Thục Sơn hiếm khi nhắc đến Thanh Nguyên tự, dù không nói ra nhưng ai cũng biết căn cơ võ công và pháp thuật của Thục Sơn bắt nguồn từ Thanh Nguyên tự, song hiện tại Thục Sơn lại chiếm ưu thế. Quan hệ giữa hai bên vì thế cũng cực kỳ vi diệu.

Vì ngày hôm sau vào Hoa Sơn, cộng thêm nhóm Tiêu Vô Cực đã sắp xếp trước ở tiểu trấn nên Mục Hiến đồng ý cho các thiếu niên dọc đường không đi cùng xe được kết bạn vào trấn đi dạo.

Đường Mật và bốn bạn cùng xe đi dạo trên con phố náo nhiệt nhất, ngoài xa thoảng mùi thơm quyến rũ khiến người ta muốn ăn. Đường Mật kéo Bạch Chỉ Vi tìm đến chỗ có mùi thơm, hóa ra là một quán mỳ không lớn lắm, chủ quán là một đôi chị em chừng mười ba, mười bốn.

Quán đầy khách, có không ít đệ tử Thục Sơn. dm đang không biết làm gì thì Lý Liệt đi theo vẫy tay với một đệ tử Thuật tông: “Lâm An, hay quá.”

Nhận ra Lý Liệt, Lâm An cũng cao hứng: “Lý Liệt tới đây mau, ta giới thiệu với mọi người.” Đoạn y nháy mắt với mấy thiếu niên ăn vận theo lối kiếm đồng. Thấy không đủ chỗ cho bọn Lý Liệt ngồi, y mỉm: “Các người tránh ra.”

Mấy kiểm đồng đó là đuôi của Lâm An nên không dị nghị gì, đứng dậy nhường chỗ, Lâm An thuận tay kéo Lý Liệt ngồi xuống: “Mau thử đi, hoành thánh ở đây ngon lắm. Ta vừa gọi một bát mì thịt gà, người thử xem ăn kèm với gì?”

Đường Mật hỏi tiểu cô nương nhỏ tuổi hơn: “Lão bản, có gì ngon không?”

Tiểu cô nương đó đáp: “Canh thì có gà, thịt, canh chua và rau, thức ăn kèm có cá, thịt lợn, thịt dê, thịt gà hoặc thập cẩm. Nếu các vị muốn ăn thịt lợn xào hẹ hoặc thịt dê xào thì cũng được. Các vị muốn ăn gì?”

Đường Mật không ngờ ở chỗ nhỏ thế này lại có mì khá như thế, bất giác lấy làm lạ: “Vậy ăn mì canh gà tam tiên đi.”

Không lâu sau, mì được mang lên, Lý Liệt gọi một bát mì canh chua, đưa lên mũi ngửi, nhíu mày: “Sao mùi dấm nồng thế nhỉ?”

Tiểu cô nương nhiều tuổi hơn đáp ngay: “Không cho dấm thì sao gọi là canh chua?”

Lý Liệt lắc đầu, đưa bát cho Lâm An: “Lâm An, ta đổi cho người.” Lâm An không nói gì, đón lấy bát mì rồi đưa bát của mình cho Lý Liệt.

Mì ở đây quả thật ngon, Lý Liệt ăn hết bát này đến bát khác, hận không thể thử hết mọi vị, đến khi căng bụng mới trở về.

Cả toán đi chưa được bao lâu, Lâm An đi cùng chợt ôm bụng ré lên: “Ồi, đau bụng quá.”

Chúng nhân cho rằng y ăn nhiều nhưng thấy sắc mặt y xanh đen, hiển nhiên đã trúng độc, Lý Liệt vội kêu: “Không ổn, trúng độc rồi. Hoàn Lan, mau về gọi Mạc điện phán; Trương Úy mau quay lại bắt hai người bán mì.” Không ngờ độc phát quá ư bá đạo, khi Mạc Thất Thương đến thì Lâm

An đã thất khiếu lưu huyết, không thuốc nào cứu được. Trương Úy về báo rằng hai tiểu cô nương bán mỳ đó đã chạy mất tích rồi.

Mạc Thất Thương lo lắng việc này sẽ truyền khắp tiểu trấn, vội gọi xe ngựa đưa mấy thiếu niên cùng thi thể Lâm An về khách sạn. Mục Hiến được báo trước, bọn Đường Mật vừa về là bị gọi đến phòng lão hỏi han tình huống. Lý Liệt kể lại kỹ càng, còn bọn Đường Mật đứng im phăng phắc.

Mục Hiến nhíu mày trầm ngâm hồi lâu: “Lý Liệt, lần đầu tiên gặp người bị mất, nhất kiếm đầu tiên của y nhắm vào ai?”

Lý Liệt ngẫm nghĩ: “Vào con, nhưng con tránh được.”

“Lần thứ hai gặp gỡ, y tấn công ai?”

“Vẫn là con. Ý điện giám là Ma cung định giết con?”

Mục Hiến nói: “Xem ra càng rõ ràng. Nếu không phải người chê mùi vị mì thì chúng đã đắc thủ rồi. Hơn nữa chương môn và các tông chủ đến đây đã điều tra rồi, hai tiểu cô nương bán mỳ đó nhất định mai phục sẵn từ trước, nếu mới đến thì thoát sao được vòng giám sát của chương môn.”

Lý Liệt hơi biến sắc: “Điện giám muốn nói là việc này được dự mưu lâu lắm rồi?”

Mục Hiến gật đầu: “Đúng.” Đoạn nói với mấy người còn lại: “Các người lui đi, ta muốn nói riêng với Lý Liệt.”

Bọn Đường Mật rời khỏi phòng Lý Liệt, Bạch Chỉ Vi hỏi: “Người thấy thế nào?”

Đường Mật lắc đầu: “Ta thấy không ổn, tình hình cho thấy như thế nhưng ta vẫn còn điểm chưa nghĩ thông, có lẽ bản thân Lý Liệt khiến người ta không nhìn thấu.”

“Nhưng dù thế nào chúng ta cũng cùng lên Hoa Sơn.” Trương Úy chột nói.

Dù xảy ra việc đệ tử thảm tử nhưng tử võ vẫn diễn ra. Hôm sau, người Thục Sơn và Thanh Nguyên tự chia ra lên Hoa Sơn. Nơi này được chọn để tử võ vì địa thế hiểm trở, lại có một ngọn núi chơ vơ, hai bên hợp lực vây lại thì ngọn núi trở thành trường đấu không có ngoại nhân can thiệp.

Hai mươi người phụ trách phòng thủ đi cả canh giờ rồi, Đường Mật và đội ngũ tấn công mới chuẩn bị xuất phát. Mục Hiến đến bên Lý Liệt, hỏi đầy quan tâm: “Lý Liệt, nếu gặp tình huống nguy hiểm thì dứt dứt Lung linh ti.”

Lý Liệt cười bình thản: “Yên tâm.”

Mục Hiến đi rồi, Đường Mật mới hiếu kỳ hỏi: “Linh lung ti là gì?”

Lý Liệt lắc cổ tay, trên đó có buộc một sợi dây kim ti ba màu: “Vật này đây, tay Mục điện giám cũng buộc một sợi, nếu tại hạ gặp nguy hiểm, dứt dứt sợi dây này là ông ta sẽ biết vị trí, ngự kiếm đến cứu.”

“Mục điện giám lo rằng người sẽ gặp sát thủ trên núi?” Đường Mật lại hỏi, cả hai đã đến trước mặt hòa thượng Thanh Nguyên tự phụ trách lục soát.

Lý Liệt giang tay ra cho hòa thượng kiểm tra, vừa đáp: “Đúng, cô nương có lo không?”

“Lo chứ.” Đường Mật đáp, đến trước mặt một hòa thượng khác, vì nó là con gái nên hòa thượng không lục soát, chỉ sai một đôi linh khuyển miễn cảm với bảo vật người một hồi. Đường Mật thấy linh khuyển không phản ứng, định đi thì hòa thượng kiểm tra đột nhiên gọi lại: “Vị nữ thí chủ này, ngực sao lại gồ lên như thế?”

Đường Mật cười ranh mãnh: “Vị sư phụ này có thấy nữ tử nào ngực không thể chằng?”

Hòa thượng đỏ lừ mặt, không dám nhìn nó thêm nữa. Đường Mật thuận thể rời khỏi chỗ lục soát, khẽ vỗ vào ngực nói với con khỉ trong đó: “Người coi, thiếu tí nữa là lộ, nguy hiểm quá, người không nên theo chân ta.”

Ai nấy đều qua được kiểm tra, sau đó chia thành đội ngũ chuẩn bị tấn công lên núi. Lý Liệt vì nhiều tuổi nhất, võ công cực cao nên lúc tập luyện được chỉ định làm đội trưởng, Hoàn Lan và Mộ Dung Phi là đội phó. Tất cả đều quen thuộc với địa đồ Hoa Sơn, đoạn đường đầu cực kỳ dễ dàng, không lâu sau, Lý Liệt đi đầu chọt giơ tay cho chúng nhân dừng bước: “Phía trước có điểm không ổn.”

Hoàn Lan nhìn khu rừng trước mặt nói: “Yên tĩnh quá mức.”

“Ừ, cả tiếng chim cũng không, chắc là bày kết giới gì đó.” Mộ Dung Phi nói đoạn, xạ một đạo phù chỉ vào rừng. Đợi lá phù chui vào rồi, y vùng kiếm chém lên không, hỏa quang rực sáng rồi tắt ngóm, khu rừng vẫn y nguyên, điểm khác duy nhất là xuất hiện sinh cơ của đại tự nhiên, tiếng chim hót trùng ngâm véo von xa gần.

“Không phải kết giới lợi hại gì, hình như là cảnh cảnh chúng ta đi tiếp sẽ gặp nơi họ bố phòng.” Mộ Dung Phi nói.

Lý Liệt gật đầu: “Chúng ta theo kế hoạch.”

Nói cho đúng, kế hoạch tấn công này có công lớn của Đường Mật.

Khi tổ tấn công thảo luận chiến pháp đều tập trung vào vấn đề làm cách nào công kích từ chính diện. Đường Mật nhìn địa đồ, cảm giác tuy địa thế Hoa Sơn hiểm trở, rừng rậm mịt mù, chỉ có hai lối lên ở phía nam và bắc, nhưng vách đá dựng đứng phía đông và tây cũng đáng để thử một phen, bèn hỏi: “Có thể từ vách đá mà trèo lên chằng?”

Điện phán phụ trách dạy tấn công lên núi nói: “Trước đây, Thanh Nguyên tự và bản phái từng có người thử cách này nhưng không thành công. Vì thứ nhất, leo vách không chỉ cực kỳ nguy hiểm mà hao phí quá nhiều thể lực, tốc độ cũng chậm, rất dễ lên đỉnh chậm hơn đối phương, dù lên được cũng vì kiệt lực mà không chống nổi công kích. Thứ hai vì lúc leo lên không còn năng lực phòng vệ, nếu bị đội phòng ngự của đối phương phát hiện thì tất thua.”

Lúc còn ở thế giới cũ, Đường Mật từng tham gia một câu lạc bộ dã ngoại, cũng hiểu được leo núi là thế nào, bèn bảo: “Leo vách đá đúng là nguy hiểm, lại hao phí thể lực nhưng nếu chúng ta thiết kế được trang bị hợp lý thì sẽ tiết kiệm được không ít thể lực, nguy hiểm cũng ít hơn.”

Lý Liệt nói: “Chưa tính việc cô nương trang bị nhanh đến đâu, dù được thì làm cách nào giải quyết vấn đề bị công kích trên vách đá?”

Nó ngẫm nghĩ: “Ta cho rằng núi cao thế này mà leo từ vách lên tất nhiên không ổn, nhưng chúng ta có thể tách ra một đội, bắt đầu leo từ vị trí chưa đến lưng chừng núi rồi vòng qua đội phòng thủ chủ lực của Thanh Nguyên tự, quay lại sơn đạo, cùng đội kia giáp công toàn hòa thượng. Hoa Sơn sở dĩ khó tấn công vì vách núi dựng đứng, bên thủ có lợi thế địa hình, nếu chúng ta có thể tấn công từ trên xuống, chẳng phải cũng chiếm địa lợi ư?”

Mộ Dung Phi tán đồng: “Không sai, nếu thế đội vòng qua vách đá có thể tách ra mấy người trực tiếp lên đỉnh núi đoạt cờ. Đội này chiếm ưu thế địa hình, một người có thể ngang với năm người, không cần dốc toàn bộ lực lượng đấu với Thanh Nguyên tự làm gì.”

Hoàn Lan phụ họa: “Chỉ là đội leo vòng này không được để lộ hình tích. Nếu đối phương phát giác, nhận ra đội ngũ tấn công của chúng ta không đủ hai mươi thì sẽ nghĩ ra những người còn lại đi lối khác, tất nhiên sẽ tuần tra vách đá. Ngoài ra, đội tấn công chính diện cần thực lực cực mạnh, đủ thu

hút toàn bộ người Thanh Nguyên tự, bằng không chỉ cần họ còn dư lực tuần tra trong núi, rất dễ thấy có người leo theo lối vách.”

Đúng như Hoàn Lan nói, kế hoạch này muốn thành công cần cực kỳ cẩn thận, chúng nhân đều cho rằng nếu suy tính chu toàn thì đúng là chủ ý để thủ thắng không tệ. Nên cùng chia ra chuẩn bị mọi việc. Đường Mật kéo "thiên địch" Âu Dương Vũ đi chế tạo ‘trang bị leo núi chuyên dụng.’

Cả hai tìm các loại vật liệu để thí nghiệm, ví như vật có độ dai và chịu lực kéo tương tự dây ni lông nhân tạo để làm dây thừng, rồi thử cách để chống lại lực ma sát. Dùng cả tinh thiết luyện từ vắn thạch, kim loại để đúc kiếm tốt nhất, chế tạo khóa an toàn. Sau cùng, trước khi xuất phát cũng hoàn thành được “trang bị.”

Lý Liệt vẫy tay với hai mươi người, liền có năm người bước tới, đều là đệ tử Thục Sơn có ưu thế thể lực được y chọn ra, lúc tập luyện thì mỗi ngày năm người này đều học kỹ xảo leo núi. Y phục trách tổ từ vách đá vòng lại tập kích còn đội ngũ công kích chính diện do Hoàn Lan và Mộ Dung Phi dẫn đầu.

Chúng nhân không vội chia ra, mười hai người còn lại tản đi tìm khắp vạt rừng quanh đó, xác nhận không có địch nhân nào, Lý Liệt mới dẫn năm người rời đi.

Đường Mật nhìn theo bóng y, lòng chợt thoáng qua một tia bất an, vội gọi: “Lý Liệt, đợi đã.”

Lý Liệt quay lại hỏi: “Có chuyện gì?”

Đường Mật cười một dây chuông trên eo xuống, nhét vào tay y: “Tặng người, mang lại vận may cho người, có việc gì thì nhớ hô cứu.”

Lý Liệt nhìn dây chuông, nhớ rằng cách đây khá lâu, Đường Mật từng tặng y ‘tín vật định tình’, trên mặt thoáng qua nụ cười rồi đáp thản nhiên:

“Đa tạ”, trước khi nhét dây chuông vào ngực.

Mộ Dung Phi nhìn theo nhóm Lý Liệt lẫn vào rừng cây tiến về vách đá phải đông, đoạn y móc ra sáu lá phù hình người, lầm rầm khẩu quyết biến sáu tấm phù thành hình người thật. Những đệ tử các tông khác cũng thi thổ pháp thuật, gia tăng lực phòng ngự cho mấy con rối.

Mấy con rối này không chỉ hiện hình khi bị công kích mà cũng không thể hành động linh hoạt như người thật, chỉ khi đứng là không khác gì con người. Thành ra Đường Mật và Âu Dương Vũ thiết kế liên châu nỗ bản được hai mươi mũi liên tục cho sáu ‘người giả’. Con rối thì chỉ lặp lại được động tác nhả tên.

Chúng nhân trang trí xong xuôi cho sáu con rối, mười bốn người còn lại chia thành hai tổ. Tổ đầu gồm tám người, kể cả những đệ tử võ công cao nhất như Hoàn Lan và Mộ Dung Phi, cùng sáu con rối tạo thành một tổ thoát trông có tới mười bốn thành viên, phụ trách chính diện tiến công từ sơn lộ. Theo chiến thuật, tám người này dốc toàn lực bảo đảm cho sáu con rối đứng sau không bị công kích quá độ, dù được bố trí pháp thuật phòng ngự nhưng nếu bị công kích nhiều lần tất sẽ hiện hình.

Sáu người trong tổ kia bao gồm ba người bọn Đường Mật, nhiệm vụ là đi lại trong rừng gai bụi, hấp dẫn các hòa thượng phòng thủ, tìm cách thu hút họ đến sơn đạo có Hoàn Lan và Mộ Dung Phi, rồi hai lộ nhân mã hợp lại cầm chân đối phương, đợi cho bọn Lý Liệt vòng qua vách đá đến sau lưng đội nhân mã Thanh Nguyên tự.

Đường Mật dẫn năm người vào rừng, vùng kiếm chặt cây gai, gian nan tiến bước, chừng được một tuần trà chợt nghe có tiếng động chói tai từ xa vang lên, qua kẽ hở cành lá, nó thấy một ngọn pháo hoa màu lam bay lên không.

“Năm.” Đường Mật thấp giọng, tiếp đó pháo hoa màu lam vút lên không, Đường Mật đếm tiếp: “Mười.” Vừa đếm xong, một ngọn pháo hoa đỏ lại bay lên, sau đó không còn ngọn nào dù đợi khá lâu.

“Tổng cộng nhóm Hoàn Lan gặp mười hai đối thủ.” Nó bảo cả nhóm: “Còn tám hòa thượng tuần du bên ngoài, chúng ta mau lôi kéo chúng, nhân số nhóm Hoàn Lan ít hơn. Dây dưa sẽ lộ sơ hở.”

Nó chưa dứt lời, từ chỗ vút lên pháo hoa lại văng tới tiếng kim thuộc va nhau. Bạch Chỉ Vi bảo: “Tựa hồ là tiếng các hòa thượng gõ bát, họ cũng truyền tin thì phải.”

Chúng nhân không nghe ra tiếng gõ lúc cao lúc thấp là ý gì nhưng đoán được đang báo cho các hòa thượng phòng thủ rằng còn sáu người nữa chưa xuất hiện. Chúng nhân bèn cố ý phát ra tiếng động khi di chuyển, hy vọng nhanh chóng dụ đối thủ tới.

Thoáng sau, phi điều gần đó đều rải cánh lên không, Trương Úy từ bé quen đi săn bảo: “Đến rồi.”

Chúng nhân dừng bước, bạt kiếm chờ đợi, không ngờ hồi lâu vẫn không thấy bóng đối thủ. Chúng nhân nhìn nhau, không hiểu chuyện gì xảy ra, Đường Mật lại lo lắng, có phải đối thủ phát hiện bọn Lý Liệt ẩn mình ở vách đá chuẩn bị leo lên.

Nhận ra nó lo lắng, Trương Úy đoán được: “Có lẽ, địch nhân thấy chúng ta đông hơn nên quay về tìm trợ thủ. Chưa biết chừng lại là việc hay, kiên nhẫn chút nữa.”

Đường Mật nghĩ cũng đúng, dẫn năm người tiếp tục áp sát chỗ Hoàn Lan, một lúc sau ánh sáng mờ dần, nó nhận ra không ổn, phát tay bảo: “Dừng, hình như vào trận rồi.”

Trương Úy nghi hoặc: “Trận gì?”

“Người không thấy là ánh sáng mờ hắt hắt?” Đường Mật hỏi, chợt nhớ rằng Trương Úy tuy hiện giờ nhìn được ảo ảnh nhưng phải ảo ảnh mạnh lắm mới ảnh hưởng được đến gã liên hưng phấn kêu lên: “Hóa ra là ảo ảnh, tiếc là mấy tiểu hòa thượng này pháp lực không đủ, đầu to, chúng ta xông ra.”

Trương Úy hiểu ra, cầm kiếm lên: “Mọi người theo sau ta, đừng nhìn đi đâu.”

Đường Mật theo sau gã, mặc kệ cảnh vật bên mình biến ảo thế nào cũng một lòng nhìn gã, đi chừng hơn mười bước, phía trước vang lên tiếng nói non nớt: “A di đà phật, đúng là cao thủ Thục Sơn, không bị mê hoặc, thật khiến người ta bội phục.”

Nó nhìn lên, ảo ảnh tứ phía tan biến, cách một trượng có một tiểu hòa thượng chấp tay đứng, là Tuệ Tâm đã gặp ngoài khách sạn.

Đường Mật bật cười: “Người cũng là cao thủ, một mình dám đấu với sáu người bọn ta.”

Tuệ Tâm được tán dương liền cười khê: “Không phải sáu, là tám.” Đoạn quát khê: “Bãi trận.”

Theo hiệu lệnh của Tuệ Tâm, bảy hòa thượng hiện thân vây lấy tổ Đường Mật. Nó liền hiểu ngay, các hòa thượng tạo thành ảo ảnh nhằm nhiễu loạn tai mắt cả tổ trước khi bao vây. Nhiệm vụ của nó là đấu du kích, thì chạy đông chạy tây trong rừng là tốt nhất còn đấu chính diện kiểu này không chỉ không đạt mục đích dẫn dụ địch nhân mà rất có thể vì địch đông hơn mà ta thiệt hại toàn quân. Nên nó thầm tính cách thay đổi tình thế.

Trận thế hòa thượng Thanh Nguyên tự bày ra có tên Bất động minh vương trận, bất động là tấm lòng từ bi không thể lay chuyển nên khả năng tấn công của trận này không cao nhưng kiên cố dị thường, tám hòa thượng

cùng phòng thủ, đến độ nước chảy không lọt, bọn Đường Mật đấu hồi lâu tuy không hạ phong nhưng không công phá được.

Đường Mật cũng nhận ra trận thế của đối phương chỉ nhằm vây khốn tổ mình, liền hiểu ra chiến thuật của Thanh Nguyên tự. Nhất định họ cho rằng chiếm được địa lợi nên với mười hai người ngăn chặn mười bốn người bọn Hoàn Lan tuyệt đối không thành vấn đề; với họ, uy hiếp lớn nhất lại là đội đi theo đường rừng như bọn Đường Mật, thành thử phát hiện sáu người thì chỉ cần vây khốn chặt chẽ là xong, đợi cho phe mình ung dung lên núi đoạt cờ. “Đầu to, Chỉ Vi, chúng ta phải hành động rồi, nếu bị mấy hòa thượng giam chân ở đây thì thua chắc.” Đường Mật lùi lại giữa trận: “Hai người nghe đấy, kiếm hồn của chúng ta tuy bị trói buộc một phần sức mạnh nhưng có thể hòa cùng nhau, uy lực chưa chắc kém đi. Chi bằng chúng ta bày ảo trận đối phó với họ, để hai người khác nhân cơ hội xông ra theo khe hở.”

Bạch Chỉ Vi thấy cách nào không tệ, hỏi: “Được, xem ba chúng ta tạo được ảo ảnh gì.”

Đường Mật ngẫm nghĩ: “Hòa thượng thường cả ngày thanh tu, chúng ta tạo náo nhiệt cho họ. Người nói xem chúng ta từng thấy cảnh gì náo nhiệt?”

Trương Úy và Bạch Chỉ Vi gần như dị khẩu đồng thanh: “Hội đèn Nguyên tiêu.”

“Vậy để họ xem hội đèn.” Đường Mật nói xong mới nhớ ra Trương Úy chỉ có một chút tâm lực, lúc thi pháp thì tâm đau nhói, liền dặn: “Đầu to, người cần dựa vào sức mạnh kiếm hồn, đừng cưỡng cầu tâm lực.”

“Yên tâm, ta biết cân nhắc.” Trương Úy gật đầu.

Đường Mật dùng cả hai tay nắm chuôi kiếm, thầm nói với kiếm hồn ẩn tàng trong cái lược: “Chúng ta ở cạnh nhau lâu như vậy, lần trước người gọi được Đào hoa chương, chứng tỏ người vẫn muốn thể hiện thân thủ, đúng

không? Mong người chấp nhận sức mạnh của ta, dù thân thể của người không thể kiếm hình nhưng ta cam đoan sẽ mang lại cho người vinh diệu của một cây tuyệt thế danh kiếm.”

Khoảnh khắc dứt lời, nó cảm giác được linh hồn cây kiếm khẽ run lên.

Cả ba tựa lưng vào nhau thành hình tam giác, giờ kiếm ngang ngực ngừng tụ tâm lực.

Dần dần, cả khu rừng u ám hẳn, thoát sáng thoát tối như ánh đèn lấp lóe. Tiếp đó tiếng người lao xao vang lên, cảnh đêm Nguyên tiêu xuất hiện. Lưu quang bay múa, ngư long quấy mình, cảnh tượng tục thế náo nhiệt vây lấy tám tiểu hòa thượng, nhất thời ánh mắt họ đều hoang mang.

Tuệ Tâm đột nhiên ngồi xếp bằng, nhắm mắt chắp tay, niệm bất động minh vương chú. Trong tiếng niệm phật non nớt, ảo ảnh do bọn Đường Mật tạo ra mơ hồ dần, nó vội thét: “Tăng lực, tăng lực tiếp.”

Bạch Chỉ Vi vừa tăng lực vừa nhận ra không ổn, hóa ra sau lưng ướt đầm, biết mồ hôi của tru thấm sang, vội hỏi: “Đầu to, không được nữa thì nói.”

“Được mà.” Trương Úy đáp gọn.

Đường Mật hô to với hai đệ tử Thục Sơn: “Hai người mau thoát đi.” Hai đệ tử đó nhận lệnh, vung kiếm tấn công một tiểu hòa thượng, tọa thành lỗ hồng thoát ra. Đường Mật thấy thế, đưa tay đỡ Trương Úy: “Đi mau, phá trận rồi.”

Cả ba theo hai đồng bạn thoát khỏi Bất động minh vương trận, lôi kéo tám hòa thượng hút về phía nhóm Hoàn Lan và Mộ Dung Phi. Đường đi trong rừng vất vả, một lúc sau mới gặp toán Hoàn Lan đang đối công cùng hòa thượng Thanh Nguyên tự. Đường Mật thấy từ xa có mười hai tiểu hòa

thượng phòng thủ sơn đạo, ngoái lại nhìn tám hòa thượng đang đuổi sát, xác định đủ hai mươi đối thủ đã tụ tập đủ, liền phóng pháo hoa.

Pháo hoa sáu màu nở bùng trên không.

Thiếu niên Thục Sơn ở khắp núi gần như cùng ngẩng lên mỉm cười.

Tình thế chỗ Hoàn Lan và Mộ Dung Phi không tệ, những hòa thượng phòng ngự bên Thanh Nguyên tự lợi dụng địa thế sơn đạo, dùng đá đắp lên một công sự phòng ngự đơn giản. Cả hai đặt sáu con con rối vào cổ liên châu nỗ sau cùng rồi tách ra hai người chuyên tâm phòng ngự cho mấy con rối. Sáu người còn lại không vội tiến công mà tập trung chống đỡ tên bắn tới hoặc pháp thuật của hòa thượng Thanh Nguyên tự. Hai bên giằng co nhau ở sơn đạo.

Cả hai nhìn thấy pháo hoa, ngoảnh nhìn vào rừng thì nhóm Đường Mật đang áp sát, đều lấy làm hoan hỉ. Hoàn Lan bảo Mộ Dung Phi: “Tặng lễ vật cho toán Đường Mật, thế nào?”

Mộ Dung Phi đáp ứng: “Được.”

Bốn trong số các hòa thượng phòng thủ trên sơn đạo phụ trách thi triển pháp thuật công kích và bảo vệ chúng nhân, tám hòa thượng còn lại chia thành hai tổ chuyên bắn tên, tổ đầu bắn hết tên liền lùi xuống lấp, tổ thứ hai lập tức thay thế. Thanh Nguyên tự cũng chuẩn bị đầy đủ trước khi đến, không chỉ đầy đủ tên bắn mà tám hòa thượng này đều là hảo thủ xạ tiễn, sử dụng toàn cung cứng bắn một lần được ba mũi tên. Nhóm Hoàn Lan và Mộ Dung Phi tuy ứng phó được nhưng chưa được ngơi tay phút nào giữa màn mưa tên dày đặc.

Hoàn Lan và Mộ Dung Phi vung kiếm xông lên gạt tên, dựa vào khinh công siêu phàm cùng Ma La vũ biến hóa đa đoan, nháy mắt đã gần như áp sát trước mặt các hòa thượng bắn tên. Cả hai nắm bắt đúng thời cơ tổ hòa

thượng thứ nhất bắn hết tên, tổ thứ hai vừa vào vị trí, vung kiếm chặt đứt trường cung của bốn đối thủ.

Bốn hòa thượng phụ trách bảo vệ liền phản ứng, bốn cây trường kiếm xuất thủ tấn công Hoàn Lan và Mộ Dung Phi. Bốn hòa thượng này toàn là cao thủ, cộng thêm từ trên tấn công xuống, vài chiêu là bức lùi hai gã. Có điều hai gã chỉ muốn tạo cho bọn Đường Mật cơ hội tên ngừng bắn, đủ thời gian quay về trận doanh.

Mười bốn người Thục Sơn tụ tập lại, cộng thêm sáu con rối bắn liên châu nổ, giằng co với đối phương không khó. Cứ thế một lúc, Tuệ Tâm trong tổ phòng ngự chột kêu to: “Hỏng rồi.” Đoạn quay sang nói với một thiếu niên tăng nhân: “Tuệ Hải sư huynh, có khi chúng ta trúng kế rồi, Thục Sơn sao lại chỉ tử thủ thế kia, với thân thủ hai người vừa xung kích sao họ không thử tấn công lên nhỉ? Tử thủ chẳng phải tốt hơn cho chúng ta ư? Nữ kiếm đồng vừa dẫn đội thoát khỏi Bất động kim cương trận, vì sao không nghĩ cách lên núi mà lại quay về phối hợp? Còn nữa, mấy người bắn nỏ ở phía cuối kia bố trí kỳ quái quá, họ bắn từ dưới lên, lực công kích không cao, tối đa chỉ yểm hộ được cho người khác tấn công, vì sao Thục Sơn lại phải cử người ra bảo vệ họ, tựa hồ họ mới là trung tâm tấn công?”

Hòa thượng Tuệ Hải nhíu chặt mày ra lệnh: “Toàn bộ công kích tập trung vào toán đệ tử Thục Sơn bắn liên châu nổ.”

Chúng tăng nhận lệnh, tập trung tên và pháp thuật vào sáu thiếu niên cầm liên châu nổ. Nhóm Đường Mật nhận ra đối phương đổi mục tiêu công kích, liền cùng xông lên.

Tuệ Hải nghiêng răng, cầm trường kiếm lên vung tay phóng phi kiếm. Nhát kiếm này khí thế bức nhân, tốc độ cực nhanh, chúng nhân Thục Sơn đang chống đỡ đòn tấn công của những hòa thượng khác, muốn chặn cũng không kịp. Nhát kiếm đó đột phá pháp thuật phòng ngự bố trí trên mình một con rối, đâm xuyên qua.

Kiểm phong màu bạc phất lên, một hình người bằng giấy xuất hiện.

Hình người giấy vừa hiện, Tuệ Tâm hít một hơi khí lạnh: “Còn sáu người không ở đây.”

Tuệ Hải kinh hãi, biết sáu đệ tử Thục Sơn không có mặt mới là mối uy hiếp lớn nhất, cố ép mình bình tĩnh lại: “Tuệ Tâm, dẫn mười người tìm sáu đệ tử Thục Sơn kia, ở đây toàn rừng gai bụi, không thể đi nhanh được, mới đây thì chúng chưa thể lên đến đỉnh núi được. Còn lại, phải tra xét cả vách đá, nơi đó dừng đứng, nếu leo lên nhanh hơn đi xuyên rừng nhiều, không thể không đề phòng.”

Tuệ Tâm nhận lệnh, chọn người xong định đi thì chợt nhận ra có điểm không ổn, hỏi Tuệ Hải: “Sư huynh, để lại mười người có đủ không?”

Tuệ Hải hiểu ý Tuệ Tâm, e phe mình ít người hơn, không chống nổi thế công của Thục Sơn, nhưng giờ tình thế bức bách, thoáng nghĩ rồi bảo: “Không sao, chúng ta chiếm địa lợi, có thể lấy một địch trăm, nhất định tử thủ ở đây được. Đệ mau đi, sáu người đó có lẽ là tinh nhuệ Thục Sơn, nhất định các đệ phải đủ nhân thủ.”

Đường Mật từ xa thấy Tuệ Tâm dẫn nửa nhân mã rút đi, biết đối thủ đi tìm bọn Lý Liệt, lo lắng bọn y trong thời gian ngắn như vậy có kịp leo lên vách đá chưa, vội đeo sợi dây chuông màu vàng vào tai, tiếng gió rít lên ràn rạt trong đó, thì thoảng còn vang lên tiếng kim loại va vào đá đỉnh đỉnh đương đương, biết rằng sáu người vẫn đang leo, liền nóng lòng bảo Mộ Dung Phi: “Hồng rồi, tổ Lý Liệt vẫn chưa đến vị trí.”

Mộ Dung Phi không kịp thắc mắc vì sao nó biết: “Chúng ta rút mấy người đi chặn toán hòa thượng.”

“Không được, rút ít người thì không tác dụng gì, lấy mười người đi thì ở đây tính sao, chúng ta đổi kế hoạch thôi.” Hoàn Lan bảo.

Mộ Dung Phi hiểu ngay: “Chúng ta cứ tấn công lên?”

“Đúng, các hòa thượng này dám lấy mười chọi mười bốn là quá tin vào địa thế. Mộ Dung Phi, với tình hình ban này thì năm chúng ta cũng chặn được mưa tên.”

Bọn Đường Mật hiểu ngay năm người mà Hoàn Lan nói tới chính là năm người học Ma La vũ, ban này y và Mộ Dung Phi đã ngăn được mưa tên của đối phương thì năm người có thể phá được là hoàn toàn có thể. Hiện tại đối phương trừ tám tiền thủ chỉ có hai người có thể phòng ngự, đích xác là thời cơ tấn công tốt nhất cho Thục Sơn.

Chủ ý đã định, Mộ Dung Phi và Hoàn Lan sắp xếp chín người còn lại yểm hộ và phòng ngự cho cả nhóm. Cả hai cùng Đường Mật, Bạch Chỉ Vi và Trương Ủy năm bắt thời cơ xông lên.

Năm người cố ý mở ra một khoảng khắc, Hoàn Lan và Mộ Dung Phi xông lên vẫn như lúc tiếp ứng Đường Mật, đúng thời điểm tổ thứ nhất của Thanh Nguyên tự bắn hết tên, tổ thứ hai vừa lấp chỗ trống. Hai gã vẫn chặt đứt trường cung của đối thủ, bức Tuệ Hải và một hòa thượng chịu trách nhiệm phòng thủ khác phải bạt kiếm ngăn chặn.

Kiểm thuật của Tuệ Hải và hòa thượng đó đều cực cao, lại chiếm ưu thế địa hình, dù võ công như Hoàn Lan và Mộ Dung Phi cũng không chiếm được thượng phong. Ba người nhóm Đường Mật lướt tới với tốc độ không ngờ, bốn người đối phương vừa kịp cầm cung lên bố phòng, ba đứa vung kiếm chặt đứt trường cung. Chín đồng bạn chịu trách nhiệm yểm hộ thấy mưa tên bị ngăn lại, lập tức lao tới với tốc độ nhanh nhất.

Bốn người bị bọn Đường Mật chặt đứt trường cung, do không còn đồng bạn chuyên trách phòng ngự nào tiếp ứng, chỉ biết hoảng hốt tuốt bội kiếm ra cận chiến. Tuy nhiên các xạ thủ này đứng trên công sự phòng ngự, bọn Đường Mật mỗi lần tấn công đều phải dựa vào khinh công nhảy lên, cũng

may bốn người này là hảo thủ xạ tiễn, tạo nghệ kiếm pháp không được như đồng bạn, bốn đấu với ba cũng chỉ ngang nhau. Bốn cung thủ bị Hoàn Lan và Mộ Dung Phi chặt đứt cung lúc trước định lui xuống thay cung mới, thấy tình hình nguy cấp nên cùng bạt kiếm áp chế bọn Đường Mật.

Nhưng cơn mưa tên, mối uy hiếp lớn nhất với Thục Sơn đã bị trừ bỏ, chín người còn lại nhanh chóng xông lên công sự phòng ngự gia nhập vòng chiến, dựa vào ưu thế nhân số cùng kiếm pháp, một chốc sau đã áp chế được tám tiễn thủ rồi hợp lực vây công hai hòa thượng bị Hoàn Lan và Mộ Dung Phi cầm chân.

Tuệ Hải thấy thoáng cái trên công sự phòng ngự đã đứng đầy đệ tử Thục Sơn liền biết đại thế đã qua, không cần phản kháng vô ích nữa, hối hận vô cùng ném kiếm đi: “Người Thục Sơn giáo trá cơ biến, chúng ta thua rồi.”

Hoàn Lan và Mộ Dung Phi thấy chính lộ thông lên đỉnh núi đã được thông, biết rằng đã thắng trận này liền dẫn đội tiến lên. Đường Mật lo lắng cho Lý Liệt, gọi mấy người đi theo tăng viện, nó dẫn người chưa tới vách đá thì gặp một đệ tử Thuật tông cùng tổ với Lý Liệt, chính thị Trình Nhung từng cùng Mộ Dung Phi đến đốc thúc.

Sau lưng Trình Nhung là hai hòa thượng Thanh Nguyên tự đuổi sát, nó liền gọi những người khác đến giúp chặn lại rồi kéo Trình Nhung ra hỏi: “Trình Nhung, Lý Liệt đâu?”

“Bọn ta vừa leo lên vách đá thì thấy người Thanh Nguyên tự ở ngoài xa, Lý Liệt bảo tất cả phân tán, tự nghĩ cách rũ bỏ đối thủ, nên giờ ta cũng biết y ở đâu” Trình Nhung đáp.

Đường Mật thầm nghĩ Lý Liệt biết mình gặp nguy hiểm mà vẫn cho tất cả phân tán, thật không hiểu sống chết là gì, bèn bảo Trình Nhung: “Trình Nhung, đại đội nhân mã chúng ta đột phá từ sơn đạo, người dẫn cả toán tiếp ứng tổ của mình, ta đi tìm Lý Liệt.”

Đường Mật lại nhét dây chuông vào tai, nín thở lắng nghe, hình như có tiếng thở nặng nề truyền lại, ầm ầm ước ước vang lên âm thanh giao đấu. Nó nghĩ: Có phải Lý Liệt thụ thương rồi không, aao thụ thương mà vẫn đấu với người khác? Nếu đấu với Thanh Nguyên tự, thụ thương rồi thì dừng tay chẳng hơn ư? Nó đi đi lại lại, chăm chú phân biệt xem âm thanh từ hướng nào truyền đến rõ nhất đoạn thử đi mấy bước theo hướng đó. Vài lần như vậy, nó xác định được hướng của Lý Liệt, lập tức chạy thật nhanh tới.

Càng đến gần, âm thanh vang bên tai càng thật. Nó nhận ra âm thanh giao đấu và tiếng thở còn cách một đoạn nữa thôi, nếu tiếng thở là Lý Liệt thì âm thanh giao đấu phải do người khác phát ra mới đúng. Điều này khiến nó liên tưởng rằng Lý Liệt bị tập kích thụ thương, chắc y đã đứt đứt Linh lung ti gọi Mục điện giám đến cứu viện.

Ý nghĩ này khiến nó yên tâm hơn, cùng lúc chợt nghe tiếng vang ùng đục rồi tiếng thét ‘A’ chói tai, sau đó tất cả đều yên tĩnh, ngay cả hơi thở của Lý Liệt cũng không còn nghe được.

Đường Mật đoán rằng đã xảy ra việc gì đó, nhưng không nghe thấy gì nên không đoán được nên đi đâu, nhất thời đứng nguyên một chỗ. Đang lúc hoang mang thì bên tai vang lên giọng Mục Hiến dứt quãng: “Liệt nhi, hóa ra... Cháu không thụ thương hả....”

“Không sai, với võ công của ông, nếu không đánh lén, trên đời còn ai giết được ông?” Giọng Lý Liệt băng lạnh cất lên, tiếp đó là mấy chữ đầy phẫn hận: “Đại bá.”

Tiếng gọi “đại bá” của Lý Liệt như sét giáng xuống đầu Đường Mật, hiểu ngay vì sao y được cho phép rời khỏi Kiểm tông và xuất hiện ở Ngự Kiếm đường bất cứ lúc nào. Chỉ là tướng mạo y và Mục gia huynh đệ khác nhau, chắc giống với mẫu thân Bình Nguyên quận chúa, có khả năng y là con tư sinh, người cha chết đi chỉ đóng vai trò che mắt được mẫu thân y dựng lên.

“Sao, cháu tưởng ta giết Hoảng hả?” Giọng Mục Hiến hơi ngừng lại, thở hồng hộc, tựa hồ dồn sức để nói tiếp, một lúc sau mới cất giọng: “Nên cháu tạo ra bằng chứng giả khiến ta tưởng người Ma cung muốn giết cháu, dẫn dụ ta đến đây, giả trang bị hấn đả thương rồi nhân lúc ta đấu với hấn mà đánh lén ta? Hay, đúng là mưu kế hay, chỉ là Liệt nhi, ta chỉ không hiểu cháu dựa vào đâu mà cho rằng ta giết Hoảng?”

“Ta không hy vọng là ông, tiếc rằng ông xử lý sạch sẽ đến đâu cũng vẫn để lại chứng cứ. Vì sao ông không giết kiếm đồng tạn mắt chứng kiến ông giết cha ta? Lẽ nào đây là đồng đảng của ông?”

“Sao, nó cho người biết là ta giết Hoảng? Với tính cách của người sao lại dễ dàng tin nó?”

“Ông biết là ta không dễ dàng tin ai, việc này không ai cho ta biết mà ta dùng thuật Khuy hồn đọc bí mật ẩn tàng trong lòng tiểu cô nương đó. Từ bé ông đã hận cha ta, sau đó lại mê luyện yêu thuật, cuối cùng bày kế tại địa cung, dùng khắc tinh Thi vương giết cha ta. Ta đọc được hoàn chỉnh sự kiện này như vậy.”

Lòng Đường Mật chợt dấy lên hàn ý, không nhớ ra mình trúng thuật Khuy hồn của Lý Liệt lúc nào. Lý Liệt nói tiếp: “Nói ra thì tiểu cô nương đó không đơn giản, tâm tư thâm trầm hơn tuổi nhiều, chẳng trách được ông chọn là trợ thủ. Lần đầu tiên gặp mặt, ta cố ý nhân lúc tiểu cô nương đó nhập mê vì xem ca múa mà sử dụng thuật Khuy hồn, không ngờ trong tình hình đó, tiểu cô nương vẫn kháng cự được. Thế mới khiến ta nghi ngờ, bỏ thêm công sức ở cạnh ả, hy vọng sau rốt sẽ khiến ả không phòng bị nữa, bất quá rồi cơ hội cũng đến, ta cứu ả một lần, nhân lúc ả buông lỏng tâm tư để hỏi được điều ta cần biết.”

Đường Mật đã hiểu, hóa ra suy nghĩ nó tự hình thành trong đầu lại là căn cứ để Lý Liệt xác định Mục Hiến là hung thủ. Chợt Mục Hiến khẽ thở

dài: “Việc ở trong lòng nhất định là thật ư? Tận mắt nhìn thấy cũng là sự thật chăng?”

Không hiểu có phải do lão thụ thương quá nặng, câu nói thốt ra cực nhẹ mà vang vào tai Đường Mật lại khiến lòng nó run lên, cơ hồ nắm bắt được gì đó, nhưng nói rõ được là gì. Nó chợt cảm thấy nhất định có vấn đề, không đơn giản như vẫn tưởng, phải lập tức tìm thấy Lý Liệt nói chuyện mới khả dĩ. Nên nó tiếp tục dựa vào âm thanh vang lên bên tai, đi tìm vị trí của y.

Lý Liệt cười lạnh: “Còn một chứng cứ nữa, là thủ dụ của người sai thân tín bắt giữ tân chương môn sau khi tử võ kết thúc, cha ta biết được từ trước nên ngăn lại. Tên tiểu nhân ti bỉ vô sỉ người mà cũng nhắm đến chức chương môn hử? Vì thế mà giết huynh đệ ruột, thật chết không hết tội.”

Đường Mật vừa đi vừa toát mồ hôi với những lời Lý Liệt nói, đột nhiên minh bạch mọi thứ, hoảng sợ tăng tốc chạy đến chỗ tiếng nói.

“Bất quá, hiện tại ông chết trong tay diệt nhi cũng coi là thiên đạo báo ứng.” Đường Mật nghe thấy câu này, biết Lý Liệt sắp h

THỤC SƠN THIẾU NIÊN

Hạ Sinh

Quyển 3

Chương 3: Lên Núi

Chương 106: Rút Tơ Bóc Kén

Chương 111: Trưởng Thành Sau Một Đêm

Chương 116: Âm Mưu Và Cắt Đứt

Chương 121: Bằng Hữu Quan Trọng

Chương 126: Bí Ẩn Sơ Hiện Trọng

Chương 131: Một Phần Chân Tướng

Chương 136: Kẻ Đánh Lén

Chương 141: Chạy

Chương 146: Không Phải Một Mình

Chương 151: Phản Kích Của Kẻ Yếu

THỤC SƠN THIẾU NIÊN

Hạ Sinh

www.dtv-ebook.com

Quyển 3 Chương 3

Lên Núi

Mười hai đỉnh núi của dãy Thục Sơn cao thấp trập trùng, thế núi hùng vĩ. Trên núi rợp bóng cổ thụ, thác đổ đầm xanh soi bóng, trong rừng thường xuất hiện thú lạ chim hiếm, trên vách núi cheo leo vắt mây khói lờn vờn.

Lần này Trương Úy lên Vô Vong phong, ngọn cao thứ hai của Thục Sơn, Huyền Thiên các trên đỉnh núi là trú sở của Kiếm tông. Nói là leo núi kỳ thật không chuẩn, con đường từ Ngự Kiếm đường lên đỉnh núi đã được lát đá xanh thoai thoải theo sườn dốc hướng lên. Đi đường tất nhiên không lấy gì làm mệt nhọc lắm, nhất là Đường Mật nằm trên lưng Trương Úy càng được dịp thư thả ngắm phong cảnh, thi thoảng buông ra mấy câu vô thưởng vô phạt.

“Chà, còn bao xa nữa? Đi đến lúc nào mới tới?” Đường Mật có phần mệt mỏi, than thở với Trương Úy đang từ tốn cất bước.

“Theo cước trình của chúng ta phải đến trưa, trước giờ ăn cơm là tới. Buổi chiều bắt đầu học kiếm thuật, ăn cơm tối xong chúng ta lại xuống núi, xuống phải nhanh nhanh một chút, trước giờ Ngự Kiếm đường đóng cửa là phải về đến nơi.” Nó phải trả lời khá dài nên hơi thở có phần nặng nhọc hơn.

“Cái, cái gì?” Đường Mật thoáng kinh ngạc, giờ mới hiểu vì sao các kiếm đồng dậy từ canh năm, ăn cơm xong là lên đường ngay, hóa ra lên Huyền Thiên các trên Vô Vong phong là một dạng tu luyện thể lực cũng tính kiên nhẫn. Nó ngăn nhìn con đường trước mặt, dải bậc đá vô tận uốn mình theo thể núi, có đoạn lẫn khuất vào rừng cây, có đoạn lại quanh co, ở phía cuối dãy bậc đá ngút ngàn là một sợi xích chắn ngang. Nó lại nhìn xuống Trương Úy đang cõng mình, mồ hôi lấm tấm chảy theo cổ thẳng bé xuống dưới, hơi thở vẫn bình thường song có vẻ nặng nề hơn, bất giác nó mềm lòng: “Trương Úy, để ta xuống, ta tự đi được.”

“Thôi đi, cứ để ta cõng, con đường này ta đi suốt hai năm nay, cõng thêm một nhóc tì như ngươi có là gì đâu.”

“Ngươi mới là nhóc tì. Ngươi để ta xuống mau, ta lên được núi thì sẽ lên, không lên được thì mặc kệ. Chốc nữa ta sẽ nói với điện phán không ở cùng tổ với ngươi là xong, dù sao thân thể ta yếu ớt, tư chất không ra gì, chưa đầy mười lăm tuổi sẽ bị tổng khởi Thực Sơn, cũng quyết không liên lụy đến ngươi.”

“Thôi, ngươi đừng tự rửa mình, kiếm đồng vào được Ngự Kiếm đường đều đã trải qua quá trình chử vị điện phán nhận xét tư chất, tư chất của ngươi phải cực cao mới được vào tu luyện. Ngũ đại điện thí là để khảo nghiệm chứ không phải để gây khó khăn cho chúng ta, chỉ cần ngươi nỗ lực, nhất định qua được.”

Đường Mật lắc đầu chán nản, đòi thừa nào một kiếm đồng tư chất đứng hạng chót lại đi an ủi nó là không nên tự ti, Trương Úy này đúng là người tốt. Có điều các điện phán nhận xét tư chất năm xưa nhằm lẫn thể nào mà để người phí thì giờ ở đây.

Nó động lòng trắc ẩn, thành ra nằm trên lưng Trương Úy mà không còn thấy thoải mái nữa: “Này, ta không muốn ngươi cõng.” Đoạn mặc kệ thẳng bé, nó tuột xuống ngay.

Nó ngừng lên nhìn Bạch Chỉ Vi đi phía trước, tấm thân mảnh mai ẩn dưới tà áo bào đỏ rực, thanh kiếm mỏng đeo trên lưng phản xạ hàn quang càng tô thêm nét lạnh lẽo đậm bạc. Nó chạy lên vài bước, kéo tay cô bé: “Chỉ Vi, chúng ta đi cùng.”

Bạch Chỉ Vi ngoẹo đầu mỉm cười với nó: “Người chưa đủ mặt dày, tên Trương đầu to kia dù hao hết nội lực, phí mất nửa phần võ công cũng sẽ công người lên đến nơi.”

“Ta biết, chỉ là ta muốn đi cùng Chỉ Vi. Đi, chúng ta đi mau, cắt đuôi tên đầu to đó.” Đoạn lập tức kéo Bạch Chỉ Vi lướt đi.

“Này này, đợi đã. Đường Mật, người không sao chứ? Đường Mật, người đùa ta này giờ phải không?” Trương Úy kêu to đuổi theo.

“Giờ mới hiểu ra thì người đúng là trăm năm có một.” Bạch Chỉ Vi lại chế giễu Trương Úy.

“Hai các người, một độc miệng, một lòng dạ xấu xa.”

“Được lắm, người dám mắng bọn ta, đừng hối hận đấy.”

“Cứ mạng, cứu mạng, không được đánh người, này này, không được véo tai. Đừng tưởng ta đánh không lại hai người, nam nhân không đấu với nữ nhân, không đấu với nữ nhân...”

“Đừng có chạy, đừng chạy.”

Dãy bậc đá quanh có không hiểu từ lúc nào trở nên hẹp dần, hẹp đến độ chỉ đủ cho một người đi qua.

“Sắp đến rồi.” Trương Úy thuộc đường, đưa tay chỉ về xa.

Bạch Chỉ Vi cùng Đường Mật nhìn theo hướng chỉ, quả nhiên thấy một tòa lầu các hùng vĩ tọa lạc trên vách đá hiểm trở.

“Trương Úy, sao lại không có đường lên?” Đường Mật phát hiện dây bậc đá đã kết thúc.

“Muốn lên phải leo qua sạn đạo trên vách đá.”

Đường Mật nhìn lên vách đá, bên sườn xẻ ra một sạn đạo không đủ cho một người đặt chân, sợi dây xích to sù sụ men theo con đường là vật duy nhất để bám vào. Trên núi mây mù vẫn vút, thỉnh thoảng lại có mây lướt qua, sạn đạo thoắt ẩn thoắt hiện, toát lên vẻ hư ảo khôn tả.

“A, vừa này chạy đến mềm nhũn chân, làm sao đi lên cái thứ này được?” Đường Mật than thở với Trương Úy.

“Trương Úy, người đi con đường này hai năm nay, sao lại không bảo bọn ta giữ thể lực để đi qua đoạn này? Lại còn hùa theo bọn ta quấy loạn xuống dọc đường.” Bạch Chỉ Vi châm chọc.

“Ta,” Trương Úy biết mình đuối lý, vừa rồi nó ham chơi, quên cả đoạn sạn đạo cần đi qua này, “ta quên mất, để ta cõng các người qua.”

“Giờ không phải lúc sính cường, ta không muốn đồng quy ư tận cùng người.” Bạch Chỉ Vi đáp.

“Thôi đi, thôi đi, xuống núi vậy, thể lực hiện tại của ta thật không dám đi trên sạn đạo này, không đùa đâu.” Đường Mật nói đoạn quay người định xuống núi.

Trương Úy ngăn lại: “Không được.”

“Người bảo phải làm sao đây?”

“Nghỉ một chốc đã.”

“Nghỉ một lúc thì có ích gì.”

Đang níu kéo nhau, chợt một giọng nói xen vào: “Mấy đứa các người có đi không, không đi thì tránh đường.”

Cả ba nhìn theo hướng phát ra giọng nói, trên đường có một nam đồng tuổi trạc Trương Úy mặc áo bào màu chàm, chỉ là cổ áo có thêu bốn loại hoa văn kim mộc thủy hỏa bằng kim tuyến. Người phái Thục Sơn đều hiểu rõ ràng nam đồng chưa quá mười hai, mười ba tuổi đó đã qua được bốn kỳ điện thí ở Trí Mộc, Nghĩa Kim, Nhân Thủy, Lễ Hỏa, chỉ còn thiếu kỳ ở Tín Thổ điện là qua được ngũ đại điện thí.

Ghe gớm quá nhỉ, Đường Mật nhủ thầm, chẳng qua trên y phục thêu thêm bốn đóa hoa nhỏ xíu mà lại nghênh ngang như thế, ở thế giới của ta dù tổng thống Mỹ thấy dân chúng còn phải thân thiện nữa kia. Nó bèn bảo: “Tất nhiên là đi, chỉ là...” Chỉ sang Bạch Chỉ Vi: “Chỉ Vi, chân ta giờ mềm nhũn, làm thế nào đây?”

Bạch Chỉ Vi vốn băng tuyết thông minh, đáp: “VẬY NGỒI NGHỈ MỘT CHỐC, ta cũng không đi nổi, chân nhức lắm rồi.”

“Được.” Cả hai ngồi luôn xuống bậc đá.

Gương mặt kiêu ngạo của thằng bé mới đến thoáng sắc giận, định lên tiếng thì Trương Úy nói trước: “Hoàn Lan, họ mệt thật đấy. Ban này trên đường, bọn ta đùa nghịch, người đợi một chút không được sao?”

Thằng bé tên Hoàn Lan nhìn Trương Úy, lạnh nhạt thốt: “VẬY HẢ, DỄ MỆT THẾ SAO? Trương Úy, người cùng tổ mi lần này cũng nửa cân tám lạng với người, quá tệ.”

“Người có ý gì?” Đường Mật nhảy bật lên, trừng mắt nhìn Hoàn Lan, đồ trẻ nít, một đấu ba mà dám ngang nhiên gây hấn.

Hoàn Lan nhìn nó, một đứa nhãi ranh thôi mà, liền không thèm dây dưa mà phất tay trái gọi khê: “Hoán Lôi.” Vù một tiếng, một con chim lớn hơn

cả người thẳng bé xuất hiện phía sau lưng. Nó điểm chân, quay người gọn ghẽ trên không rồi cười lên lưng chim, khẽ bảo: “Đi.” Con chim liền giang cánh, lướt lên mây cao, tức thì mây gió cuồn cuộn, nếu không nhờ Trương Úy giữ lại, Đường Mật và Bạch Chỉ Vi chắc đã bị cơn gió thổi bay xuống khe núi.

“Đáng ghét, định giết người đây mà.” Đường Mật ngừng lên không thét to.

“Là hồn thú phải không?” Mắt Bạch Chỉ Vi thoáng hiện nét âm mộ.

“Đúng vậy. Hoàn Lan đúng là lợi hại.” Trương Úy nhìn theo điểm đen trên không, khen ngợi.

Đường Mật ngoẹo đầu nhìn Trương Úy, phát giác gương mặt ngây ngô vĩnh viễn đầy sinh khí đó thoáng hiện nét tịch mịch khôn tả, nét mặt này ngay cả bản thân Trương Úy cũng không nhận ra đã lặng lẽ xuất hiện từ lúc nào.

Lòng Đường Mật rung động, bèn nói: “Ta bảo này, chúng ta nhất định phải qua được đại thí.”

“Ừ.”

“Được.”

Cả ba nhìn nhau, nhiệt huyết dâng tràn trong lòng, cùng cất tiếng cười vang.

THỤC SƠN THIẾU NIÊN

Hạ Sinh

www.dtv-ebook.com

Quyển 3 Chương 106

Rút Tơ Bóc Kén

Một cá nhân sẽ mỉm cười chấp nhận cái chết trong tình huống nào?

Lúc còn thiếu nữ, Đường Mật từng nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề này, khi ấy nó nghĩ: Nếu có thể mỉm cười chết đi, nhất định vì đã đạt được tất cả những gì mong ước.

Nhưng hiện tại còn một khả năng nữa là vì phát hiện những gì mình vẫn theo đuổi bất quá là một mục tiêu ngu xuẩn.

Còn Lý Liệt, có một ngày nào sẽ mỉm cười chết đi chẳng?

Nó lại mỉm cười, trước khi chết còn nghĩ đến điều đó chẳng phải đáng cười lắm ư, chí ít cũng vô cùng ngu xuẩn.

Vì sao không thử tự cứu? Lẽ nào sợ cả thử? Nó cũng không hiểu rõ vấn đề đó, đại khái vì cảm giác thất bại dâng lên.

Cảm giác mãnh liệt đó khiến nó từ bỏ nỗ lực cầu sinh, thật ra dù biết cầu sinh vô ích thì cũng không nên từ bỏ.

Trong lúc thời gian và sinh mệnh trôi đi, có người đỡ nó dậy. Nó ngoái nhìn, kinh ngạc nhận ra là Mục Hiến này giờ không nói gì.

“Điện giám, không sao chứ?” Nó cố nén tâm trạng hỏi.

Mục Hiến ngồi xếp bằng sau lưng nó, hai tay đặt lên sống lưng: “Đừng nói gì, chuyên tâm vận khí.”

Đường Mật cảm giác một dòng khí ấm từ từ chảy vào thân thể, biết Mục Hiến đang dùng nội lực chữa thương cho mình, tuy còn hồ nghi nhưng không dám hỏi nhiều, vội ngưng thần điều tức.

Vận khí lên mới phát hiện nội tức không thông, ngực đau nhói, nó lập tức ngưng lại. Mục Hiến ngồi sau lưng bảo: “Người bị thương quá nặng, hiện tại nội tức vận hành được đến đâu thì vận hành đến đó, bằng không kinh mạch toàn thân bị tắc quá lâu, dù sống sót cũng tàn phế.”

“Không được, thà chết chứ không thể tàn phế.” Nó gào lên lạc giọng, lập tức lấy lại tinh thần, bắt đầu điều tức.

“Đường Mật, điều tức mau, nghe ta nói, không được chen lời.” Giọng Mục Hiến cực nhẹ, nhưng mang khí thế không thể cãi lại.

Lão tiếp tục nói: “Nếu người sống sót, thì phải đáp ứng với ta hai việc. Thứ nhất, có ai hỏi người hôm nay xảy ra chuyện gì thì chỉ được trả lời rằng nhìn thấy từ xa ta đấu với cự viên, lúc đến nơi thì ta đã bị đánh gục, người không địch lại, bị cự viên đả thương. Lý do người phải nói vậy vì ta đến giờ vẫn không biết kẻ chủ mưu là ai, nếu người lộ ra nhiều quá, e rằng tính mạng cũng không giữ được. Thứ hai, mong người tha cho Liệt nhi một lần... Với võ công của hài tử này, nếu quyết tâm giết chúng ta thì chúng ta không thể sống đến giờ này. Dù thế nào, lúc xuất thủ, nó cũng đã do dự.”

Đường Mật hoang mang, cảm giác có điều không hợp lý, định mở miệng hỏi chợt cảm giác dịch thể nóng bỏng phun lên cổ mình, kinh hãi ngoái nhìn Mục Hiến, hóa ra máu đang trào ra từ kẽ răng lão, nó liền kêu lên: “Điện giám sao rồi?”

Mục Hiến mỉm cười nhợt nhạt: “Ta bảo không sao lúc nào? Ban nãy đến giờ ta nói được là nhờ chút sức mạnh dồn lại. Đường Mật, với thương thế

của chúng ta, căn bản không sống nổi đến lúc được tìm thấy, chi bằng để người kiên trì thêm một chút thời gian, như thế còn một tia hy vọng.”

Đường Mật nhìn gương mặt Mục Hiến dần mất đi sinh khí, chợt nó biến thành một đứa trẻ ngang bướng kêu to: “Ai bảo điện giám làm thế, có biết như thế là hại con không? Con ghét nhất người khác hy sinh bản thân cứu con.” Đoạn nước mắt không chịu khống chế của bản thân nó trào ra, hai tay khua loạn trên ngực Mục Hiến, khóc gào: “Thu lại, thu nội lực lại ngay.”

Mục Hiến định thử đẩy nó ra, mới phát giác không còn chút khí lực nào nữa, đành khẽ bảo: “Ta không nhất định cứu được người, nếu họ không đến kịp, người cũng khó thoát chết, sớm muộn thôi mà. Hài tử, nghe ta nói này, ta từng phát thệ trước mặt điện giám tiền nhiệm rằng sẽ dốc toàn lực bảo vệ mỗi kiếm đồng, nên ta không hy sinh bản thân mà chỉ vì để mình được mỉm cười chết đi.”

“Nói nhăng, nếu điện giám chết, chúng con sẽ thế nào?” Đường Mật ngừng khóc hỏi.

Mục Hiến hiển nhiên không gượng được nữa, bắt đầu thở dốc: “Đi... đi tìm Ngân Hồ về.”

Đường Mật cảm nhận được điều không lành, vội hỏi: “Ông ta ở đâu?”

“Không biết, vân du tứ hải.” Mục Hiến cố gượng.

Đường Mật chợt nghĩ đến một vấn đề quan trọng hơn, vội hỏi: “Điện giám cho rằng ai có khả năng hãm hại người nhất, nếu con còn sống, nhất định sẽ báo thù cho điện giám.”

Mục Hiến tựa hồ còn muốn nói nhưng không còn khí lực, thở hồng hộc mấy hơi, khoe môi mấp máy nhưng không phát ra âm thanh. Đường Mật cuống lên, định tống một đạo chân khí cho lão nhưng không ngờ lão dốc

chút sức tàn, đặt tay lên ngực nói: “Đến... phòng... ta... tìm... chìa khóa... ở... ở đây.”

Chữ sau cùng thốt ra nhẹ như tiếng thở, Đường Mật cho rằng còn nghe được gì đó nữa, lặng lẽ đợi một lúc mới nhận ra rằng không đợi được gì nữa.

Đường Mật khẽ đặt thi thể Mục Hiến xuống đất, móc được một cái chìa khóa đồng trong ngực áo lão, ném vào ngực áo mình. Để giảm tiêu hao không cần thiết cho thân thể, nó nằm xuống cạnh Mục Hiến, yên tĩnh điều tức.

Nó vốn nội lực suy nhược, dù có thêm chút nội lực của Mục Hiến cũng không đủ để điều tức liệu thương, chỉ bảo vệ được tâm mạch. Nên nó phải chú ý đến nhịp tim, nhịp bình thường hoặc nhanh quá đều hao phí sức lực, càng nhanh đến gần cái chết. Chậm rãi đều đều mới là thích hợp nhất, nhưng đập quá chậm dễ khiến thân thể lạnh đi, sẽ bất tri bất giác mất đi nhiệt độ của sự sống.

Hiện tại cần phải sống sót. Đây là trận chiến tiêu hao với chính thân thể mình, không được lãng phí bất kỳ chút sức lực nào, suy nghĩ cũng không cần nữa. Đường Mật nói với mình như thế, lặng lẽ đợi tử vong hoặc người khác đến cứu.

Không biết đợi được bao lâu, nó nghe thấy tiếng bước chân đến gần rồi có người nhẹ nhàng đỡ nó dậy, không nói câu nào đi luôn. Nó vui mừng cực độ, cho rằng viện thủ Thục Sơn đã tới, ngẩng lên nhìn mới biết đang nằm trong lòng cự viên, liền thất lòng, không biết nên ứng đối thế nào.

Một chốc sau, nó nhận ra cự viên chỉ ôm mình đi xuyên rừng, hoàn toàn không hành động gì khác, lòng liền hơi lỏng ra, tuy cự viên đã to lớn hơn nhiều nhưng vẫn còn bóng dáng con khỉ con lúc trước, nhất là đôi mắt đen nhánh như lưu ly không thay đổi gì. Đột nhiên nó chợt nghĩ ra vì sao mình

quen thuộc với đôi mắt ấy như thế, hình như đã thấy ở đâu rồi, hạ giọng hỏi: “Chúng ta gặp nhau từ lâu rồi, tại Tàng thư các, đúng không?”

Cự viên không đáp, liếc nhìn nó rồi rảo bước đi nhanh.

Nhưng Đường Mật khẳng định được rằng lúc nó xem sách về Thi vương ở Tàng thư các, chính cự viên đã lén quan sát rồi biến mất. Hiện tại nghĩ lại, kỳ thật đôi mắt đó cực kỳ đặc biệt, đen nhánh như lưu ly, hoàn toàn không có tròng trắng, rõ ràng không phải mắt con người, thật ra cái đầu hồ đồ của nó tư duy kiểu gì mà cho rằng một người đã lén nhìn mình? Lòng nó đầy hối hận, vì sao mình ngu xuẩn như vậy, nếu biết sớm không phải con người lén quan sát thì chí ít cũng sinh lòng phòng bị đôi chút, đâu dễ dàng lọt vào tròng của kẻ khác.

Lúc đó nó mới nhận ra uổng cho mình tự nhận thông minh, kỳ thật từ lâu đã thành một con cờ của người ta, nhưng bị lợi dụng từ lúc nào nhỉ? Mạnh mẽ nhiều như thế, bắt đầu từ đâu đây? Cường địch như vậy, dù sống sót cũng đâu nổi chăng? Bất giác nó tâm phiền ý loạn, huyết khí dâng lên, cổ họng mẫn chất, phun ra một ngụm máu.

Cự viên ôm nó, điểm lên mấy huyết đạo, không nói câu nào mà giúp nó bình phục nội tức. Đường Mật càng nghi hoặc, không hiểu cự viên định làm gì, điều duy nhất nó chắc là cự viên không muốn lấy mạng nó.

Bị cự viên ôm đi một lúc, Đường Mật cảm giác trước mắt thoáng đặng, hóa ra đã ra khỏi khu rừng, đến sơn đạo. Cự viên đặt nó xuống, tựa hồ lắng nghe rồi đột nhiên mở miệng: “Người của môn phái các người sắp đến rồi, nếu người cho rằng ta có ơn với người thì đừng cho ai biết việc này.”

Giọng cự viên trầm trầm, rin rít, tựa hồ lâu lắm không nói chuyện, mỗi chữ đều cực kỳ gian nan. Nói xong, không nhìn nó mà quay mình lướt vào rừng.

Không lâu sau, Đường Mật quả nhiên nghe rõ tiếng bước chân từ trên núi vọng xuống, ngoài xa có người hô: “Đằng kia có người.”

“Là kiếm đồng của Thục Sơn chúng ta.”

“Có phải Đường Mật mà bọn Trương Úy đang tìm không?”

Giọng nói càng lúc càng gần, một toán đệ tử Thục Sơn vây tới, Đường Mật nghe thấy giọng nói quen thuộc cất lên: “Là Đường Mật, thụ thương nặng lắm.”

“Mau phóng pháo hoa, mời Mạc điện phán tới.”

“Giúp Đường Mật điều tức đã.” Ngọn pháo hoa vàng chói vút lên không, tiếng nổ sắc lẹm lọt vào tai Đường Mật, đầu óc nó quay cuồng, dần cảm thấy khiếp đảo trước viễn cảnh tiếp tục sống sót.

Đúng, có lẽ ta sống sót, nhưng đồng thoại kết thúc mất rồi.

Mạc Thất Thương rời khỏi căn trường mới dựng, vầng dương đã lặn xuống non tây, đệ tử Thục Sơn canh gác bên ngoài vây lại, Bạch Chỉ Vi kéo áo y, buông ra hai chữ không đầu không đuôi: “Sao rồi?”

Mạc Thất Thương gật đầu: “Vốn bị thương nặng lâu như thế, sinh cơ khó còn nhưng hài tử đó khá thông minh, dốc hết nội lực còn lại bảo vệ tâm mạch, tính mạng coi như giữ được.”

Tất thảy đều thở phào, Mạc Thất Thương đổi ngữ khí: “Chỉ là tứ chi Đường Mật không thông khí huyết quá lâu, ta không dám đảm bảo sau này vẫn linh hoạt như thường. Có lẽ Đường Mật phải rời Thục Sơn.”

Chúng nhân yên tĩnh lại, Bạch Chỉ Vi cảm giác thở cũng khó khăn, định hỏi gì đó nhưng không thể mở miệng. Lúc đó Tiêu Vô Cực dẫn Cố Thanh

Thành và Tư Đồ Thận mặt mày nặng nề đi tới gọi Mạc Thất Thương: “Mạc trưởng sứ qua đây kia một chút.”

“Trưởng sứ” là chức vụ của Mạc Thất Thương tại Thục Sơn, dưới chương môn và các tông chủ có năm trưởng sứ phụ trách dạy đệ tử và xử lý sự vụ, nhưng vì Mạc Thất Thương ở Ngự Kiếm đường lâu nên chúng đệ tử quen gọi y là Mạc điện phán, bình thường Tiêu Vô Cực cũng quen gọi y là lão Mạc, giờ đột nhiên gọi là ‘Mạc trưởng sứ’ khiến Mạc Thất Thương đột nhiên rúng động, dự cảm được có việc trọng đại, không dám nói với mấy đệ tử, vội vàng đi ngay.

Bạch Chỉ Vi không còn lòng dạ nào nghĩ xem vì sao xưng hô Mạc Thất Thương thay đổi, vốn định vào trong trường, nhưng mới nhắc chân lên thì ngã bổ nhào, may mà Trương Úy đi sau đỡ lấy. Cô nhướng mắt lên, ánh mắt hơi loạn, hỏi gã: “Làm sao đây đầu to?”

Trương Úy nghe Mạc Thất Thương nói, vốn không biết nên làm gì nhưng từ sát na đỡ Bạch Chỉ Vi, không hiểu gã lấy đâu ra dũng khí: “Còn sống là tốt rồi, những việc khác cứ mặc kệ, tương lai chúng ta sẽ cùng hạ sơn. Chúng ta đi cùng Đường Mật.”

Cả hai khuyen những đệ tử Thục Sơn khác tản đi, rồi vào trong trường, thấy Đường Mật nằm trên giường, ngẩng ngơ nhìn nóc trường, gương mặt vàng vọt như phủ một lớp sáp nến mỏng mảnh manh đến mức chỉ chạm vào là rách. Đường Mật nghe tiếng bước chân, mỉm cười hỏi: “Sao lại là hai người, ta còn tưởng là vô số người thăm mến ta nhân lúc này bộc lộ tâm ý kia.”

“Bên ngoài có xếp hàng kia, chúng ta là số một và số hai.” Bạch Chỉ Vi đáp, vốn định cười nhưng nước mắt bất chợt nhỏ xuống.

Thần sắc Đường Mật hơi ngưng trệ, đưa tay nắm chặt tay Bạch Chỉ Vi mới nhận ra cánh tay không còn nghe theo nó điều khiển. Nó hơi ngượng

ngừng, mỉm cười: “Đầu to, có phải người cướp vị trí số một của thần tiên muội muội không, mau xin lỗi.”

Trương Úy cảm giác lòng nhói lên, không hiểu lúc này nên nói gì. Vốn trước khi vào, gã nghĩ ra cả mớ từ ngữ an ủi, đồng thời quyết định giấu nó rằng tứ chi có khả năng bị phế, nhưng lúc thật sự mở miệng thì lại như tảng đá vụn cân chặn lên họng, đừng nói mở miệng, ngay cả thở cũng chật vật.

“Đường Mật, xin lỗi.” Không hiểu vì sao lúc lên tiếng, gã lại nói thế.

Đường Mật lại cười: “Bảo người xin lỗi thần tiên muội muội cũng không xong.”

“Xin lỗi Đường Mật, bọn ta ở cạnh người là được.” Trương Úy chợt thấy những lời áp chế trong cổ họng không chịu khống chế nữa: “Xin lỗi, lúc người đi, ta không lo lắng... Ta chỉ cho rằng người thông minh, võ công lại cao, không việc gì gây khó được. Xin lỗi, ta nên cùng người đi tìm người, nếu người có chuyện gì, cả đời ta sẽ ở cạnh người.”

“Để làm gì, tứ chi phế hết, nên rời Thục Sơn, đúng không?” Đường Mật bình thản hỏi.

Bạch Chỉ Vi và Trương Úy ngẩn ra, không biết tiếp lời thế nào.

Đường Mật bình thản mỉm cười: “Ban nãy ta đã hỏi Mạc điện phán, kết quả cũng nằm trong ý liệu.” Đoạn cố ý mỉm cười tinh ranh: “Ta nói rồi mà, cố ý đợi đầu to người nói ra câu ở cạnh ta mà thôi, người không được nuốt lời. Ủ, tiếc thật, vốn tưởng người nói tiếp, cái gì mà làm trâu làm ngựa đó.”

Trương Úy không nghe ra hàm ý trêu đùa, lập tức đáp: “Được, làm trâu làm ngựa cả đời.”

Đường Mật nhìn hai gương mặt xán lạn chân thành, không hiểu vì sao mũi cay cay, tựa hồ lệ sắp trào ra, định đưa tay lên che nhưng tay không

còn tri giác, vội quay lưng lại phía hai bằng hữu, nói cực khẽ: “Đa tạ.”

Dứt lời nước mắt trào ra, chảy xuống gò má, lặng lẽ nhỏ lên giường.

Hồi lâu, cả ba cứ im lặng.

Lúc Đường Mật quay đầu lại, trên mặt đã đượm nụ cười, ánh mắt nhìn Trương Úy và Bạch Chỉ Vi sáng rực, giọng nói toát lên sức mạnh kỳ dị: “Yên tâm, ta đã sống sót thì không dễ ngã gục một lần nữa.”

Nó chợt nhận ra còn thiếu hai người: “Hoàn Lan và Mộ Dung Phi đâu?”

Bạch Chỉ Vi nói: “Chúng ta thắng rồi, không tìm thấy đội trưởng Lý Liệt nên do hai người đó theo chương môn và các tông chủ đi gặp hòa thượng Thanh Nguyên tự, hình như là nghi thức gì đó...” Cô chợt nhận ra có điều không ổn: “Kỳ quái, ban này chương môn và tông chủ sao lại quay về, lẽ nào nhanh thế....”

Cô chưa dứt lời, một làn khí lạnh cuốn vào trướng, Hoàn Lan và Mộ Dung Phi vội vàng lướt vào, thấy tình trạng của Đường Mật thì đều lo lắng, Mộ Dung Phi hỏi: “Đường Mật, thật ra là chuyện gì? Ai đã thương cô nương?”

“Lý Liệt.”

Bốn đồng bạn nhất thời không kịp phản ứng, kinh ngạc nhìn nó đợi nghe tiếp.

Đường Mật chuyển chủ đề: “Mộ Dung Phi, hai người và chương môn sao đến nhanh thế?”

Sắc mặt Mộ Dung Phi càng khó coi, do dự một lúc mới đáp: “Một đội được cử đi tìm người nhưng chưa thấy thì thấy thi thể Mục điện giám.”

Bạch Chỉ Vi và Trương Úy gần như kinh ngạc kêu lên một tiếng “A”. Đường Mật đã đoán được đại khái, bình tĩnh hít sâu một hơi: “Hoàn Lan, nỗ lực của người cao siêu, nhờ người một việc nhé, nếu có người lại gần đây, lập tức nhắc ta.”

Cả nhóm cực kỳ ăn ý, lập tức hiểu Đường Mật định nói chuyện gì đó quan trọng, không thể cho người khác biết. Quả nhiên Đường Mật tiếp tục nói với giọng bình tĩnh: “Mục điện giám bị Lý Liệt giết, còn y bị người ta lợi dụng, người chủ mưu thì ta không biết.”

Nó hơi ngừng lời, nhìn bốn gương mặt thiếu niên đơn thuần bên giường: “Hiện tại trừ bốn các người, ta hoài nghi tất cả.”

Đoạn nó kể lại những chuyện xảy ra trong núi, cộng cả suy đoán của mình, rồi thở dài: “Đều là suy đoán mà thôi. Hiện tại ta không có bằng chứng hoặc manh mối, chỉ có thể hoài nghi mỗi người đẩy ta đến kết quả đó. Có lẽ sẽ tìm được thứ gì đó có giá trị sau lưng chúng.”

“Mỗi người?” Trương Úy bất giác lên tiếng hỏi.

“Đúng, như Sử Thụy. Ta và Bạch Chỉ Vi đến thôn ở đầu cầu, thấy vật cũ của Mục điện giám, khiến ta hình thành ấn tượng rằng điện giám từ bé đã ghét Mục tông chủ, là bởi Sử Thụy nhằm đường, hơn nữa y trở thành xa phu vì xa phu trước đó đột nhiên bỏ việc, y chủ động xin làm. Hiện tại nghĩ lại thì xa phu bỏ đi một cách thật khả nghi, Sử Thụy đến cũng quá khéo. Còn nữa, nếu không phải Sử Thụy dạy cách ném xúc xắc thì chúng ta muốn thắng tỷ võ phải tốn không ít công, ta hoài nghi như thế vì có người cố ý muốn dọn đường hộ cho chúng ta.”

“Chẳng phải hoài nghi cả Trình Lộ tỷ hả? Ném xúc xắc là ý kiến của tỷ ấy.” Mộ Dung Phi tiếp lời.

“Đúng, nên hoài nghi.” Đường Mật đáp chém đinh chặt sắt: “Ta không có cách gì, thời gian một năm này quá dài, ta không phân biệt được những

việc đó là ngẫu nhiên hay có người cố ý sắp đặt, cũng không biết nên theo manh mối nào để tóm được hãn.”

Trương Úy giao hảo với Sử Thụy, cảm giác y tuy hơi khác đời nhưng không phải hạng người tâm cơ thâm trầm, vốn định biện bác hộ vài câu thì Bạch Chỉ Vi lên tiếng: “Đúng, y biết rõ mình đã mười bốn rồi, vào Ngự Kiềm đường cũng không thể qua được ngũ đại điện thí mà vẫn ở lại, đích xác khả nghi.”

Theo kinh nghiệm, Trương Úy biết lúc này không nên tranh với Bạch Chỉ Vi nên cố giữ im lặng, có điều lòng gã dấy lên lo lắng.

“Thương thế của cô nương thì sao? Nghe Mạc điện phán nói...” Mộ Dung Phi rầu rĩ, không nói nốt được nửa câu sau.

Hoàn Lan này giờ vẫn im lặng, chột tiếp lời: “Đang ở nước Ngự, cách đô thành Đại Lương không xa, chi bằng người theo ta về Ngự vương cung chữa trị. Ngự cung ngự y Thạch Thiên Minh cùng Mạc điện phán tề danh là đương thế thần y, may ra có cách.” Nói đoạn y nhận ra chỉ mời Đường Mật thì không ổn, vội bổ sung: “Tất cả cùng đến chơi.”

Chúng nhân cho rằng chủ ý này không tệ, hơn nữa để Đường Mật đang bệnh tật phải vượt đường xa về Thục Sơn bằng xe ngựa, thương lượng một lúc liền quyết định để Mộ Dung Phi đi điều tra việc xa phu năm xưa và Sử Thụy, còn Trương Úy và Bạch Chỉ Vi cùng Đường Mật đến Ngự vương cung.

Thương lượng hoàn tất, Mộ Dung Phi và Hoàn Lan cũng nghiêm mặt: “Có người đến.” Quả nhiên Tiêu Vô Cực cùng Cố Thanh Thành, Tư Đồ Minh, Mạc Thất Thương đi vào. Tiêu Vô Cực xua tay bảo mấy thiếu niên lui đi, thần sắc nghiêm túc hỏi Đường Mật: “Hài tử, sao con lại thụ thương?”

Đường Mật trả lời theo kịch bản soạn sẵn: “Thưa chương môn, Mật lúc đi tìm đồng bạn, từ xa thấy Mục điện giám đấu với cự viên, lúc đến nơi điện giám bị yêu vật đánh gục, võ công của Mật thấp kém, không tránh kịp, cũng bị cự viên đả thương. Sau đó Lý Liệt không hiểu từ đâu tới, cứu Mật lên sơn đạo trước khi biến mất. Mật thụ thương rồi thì tâm trí rối loạn, không hiểu rõ nhiều việc, không biết Lý Liệt hiện giờ ở đâu, có lẽ chương môn hỏi y sẽ biết được nhiều hơn.”

Đoạn nó nhìn chúng nhân, không hiểu là địch hay bạn, thăm toát mồ hôi lạnh, đoán rằng Lý Liệt lúc đó nghe lời mình nói, với tính cách của y, nhất định sinh ra nghi ngờ, rất có thể không nói cho kẻ chủ mưu biết, nên nó mới bịa ra những chi tiết trên. Chỉ là nếu đoán sai, Lý Liệt có gặp kẻ đó thì tính mạng nó khó lòng giữ được.

Tiêu Vô Cực đáp: “Không tìm thấy Lý Liệt thì tạm để đấy. Lão Mạc, thương thế của hài tử này thế nào?”

Mạc Thất Thương đáp: “Tính mệnh không đáng ngại, chỉ là tứ chi khí huyết bất thông quá lâu, e là sẽ tàn tật. Hiện giờ chỉ biết dùng linh dược hoạt huyết ích khí rồi nhờ người nội lực thâm hậu giúp điều tức, có lẽ còn hy vọng. Chỉ là hiện thời nội tức của tiểu cô nương này quá yếu, nếu người khác dồn nội lực vào đả thông gân mạch thì nguy hiểm lắm, hơi sai sót là nguy hiểm đến tính mạng. Nếu dùng dược vật củng cố nội tức cho Đường Mật, dầu dùng Cửu vinh hồi thiên đan cũng phải sáng mai mới kiến hiệu, lúc đó thì tứ chi của tiểu cô nương đã cứng, dù thần tiên cũng không thể khiến tứ chi cô bé hoạt động trở lại được.”

Mạc Thất Thương dứt lời, không đợi Tiêu Vô Cực nói gì, Cố Thanh Thành ở sau lưng đã lên tiếng: “Hài tử này do Thành đưa về, nên do Thành đả thông gân mạch, Thành nhất định sẽ cẩn thận.”

Đường Mật run lên, lòng lạnh buốt, nhìn gương mặt tuấn tú của Cố Thanh Thành với vẻ giới bị, thăm nhủ: Nếu kẻ chủ mưu là y, biết được

chân tướng từ Lý Liệt thì đây là cơ hội tốt nhất cho y giết ta.

Tiêu Vô Cực nói: “Được, chúng ta ra ngoài kia sắp xếp, không để ai đến gần chỗ này.”

Trong gian trường không lớn lắm, chỉ còn lại Đường Mật và Cố Thanh Thành, bầu không khí trầm mặc đến kinh hồn.

Đường Mật được Cố Thanh Thành đỡ dậy, bàn tay y đặt lên lưng nó, qua làn áo mỏng cùng tiết trời se lạnh đêm thu, bàn ấy ấ ấ ấm sực. Nó chột nghĩ: Nếu chết trong tay y cũng đành.

Một luồng sức mạnh ôn nhu từ bối tâm chảy vào thân thể nó, cực kỳ cẩn thận khuấy động nội tức, rồi khiến nội lực bản thân nó từ từ chảy khắp thân thể. Sức mạnh đó cẩn thận, từ tốn lại kiên nhẫn tràn vào, được một chu thiên thì trời đã sáng.

Tia nắng ban sớm lọt qua khe trường, tạo thành một dải sáng vàng nhạt dưới đất.

Dải sáng di động cùng thời gian trôi đi, lặng lẽ bò lên mặt Đường Mật. Nó hơi choáng váng với ánh sáng đột ngột, hoang mang tự hỏi: “Vì sao lòng luôn phòng bị mà vẫn thích y?”

Cố Thanh Thành đứng dậy, đỡ nó nhẹ nhàng nằm xuống giường, khẽ thở dài: “Trọng thương lần thứ ba rồi, con đúng là khiến người khác lo lắng.”

Đường Mật nhất thời không hiểu sao lại thụ thương tới ba lần, ngẫm nghĩ một lúc mới nhớ, tính cả lần hôn mê bất tỉnh khi đến thế giới này, trên vai còn vết thương đó thì đúng là trọng thương ba lần thật. Chỉ là lần đó khi tỉnh lại, vết thương trên vai đã lành, thân thể tuy nhiên hư nhược nhưng không vấn đề gì, ấn tượng của nó không sâu lắm.

“Xin lỗi đã để tông chủ bận lòng.” Nó đáp.

“Không sao, con nghỉ đi, ngày mai chúng ta lên đường, đi xe mệt mỗi lần, thương thể của con thật khiến người khác lo lắng.” Cố Thanh Thành nói đoạn, nhìn nó lần cuối rồi mới đi ra ngoài.

“Lên đường đi đâu?” Đường Mật hỏi gặng.

Cố Thanh Thành quay lại nói: “Về Thục Sơn.” Đoạn tựa hồ nhớ ra việc gì đó bức mình, lại nói: “Theo lý thì tang lễ của điện giám cần toàn thể kiểm đồng đến tế bái nhưng các kiểm đồng đều về nhà rồi, tháng Ba mới quay lại. Hiện tại sắp nhập đông rồi, bảo tồn thi thể không khó, chỉ là người chết rồi mà không nhập thổ vì an sẽ không thể vãng sinh luân hồi. Giờ đành nhờ hòa thượng Thanh Nguyên tự lập đàn tràng trấn trụ hồn phách. Ôi, hôm qua vừa thắng người ta, hôm nay lại phải nhờ vả, đúng là khó xử.”

Đường Mật thuận miệng hỏi: “Vậy đừng nhờ thì hơn, chuyển thể luân hồi là chuyện tất nhiên, hà tất vì thể phải cúi đầu.”

Sắc mặt Cố Thanh Thành hơi cứng lại, ánh mắt nhìn Đường Mật chột sắc bén hơn ba phần: “Những lời ấy con học ở đâu?”

Đường Mật tất nhiên biết những lời đó ngược với tín ngưỡng căn bản của thế giới này, đoán rằng tiếp đó Cố Thanh Thành sẽ giáo huấn mình, nhưng vẫn cố sảng cường: “Không ai dạy, con tự nghĩ ra. Con không tin vào những thứ chưa được chứng minh, tất nhiên, con cũng không phủ định điều đó tồn tại. Chỉ là con không thấy rằng phải hy sinh mình vì những thứ hư vô.”

Đường Mật nhấn mạnh từng chữ, nhìn Cố Thanh Thành chăm chăm, chột phát hiện môi y mím chặt, dáng vẻ đang cố nén cơn giận. Nó chưa từng thấy y như thế, giật mình im lặng.

Cố Thanh Thành đáp bằng giọng cực kỳ khắc chế: “Nếu không có luân hồi chuyển thế, vậy người đang sống cố chịu thống khổ vì cái gì? Một câu này của con đập tan hy vọng duy nhất của bao người.”

“Hi vọng gì cơ? Kiếp này nghèo mạt thì hy vọng kiếp sau giàu có chẳng? Thà kiếp này nghĩ cách trở nên giàu có còn hơn. Con thấy hy vọng kiểu đó cứ đập nát mới...” Nó chúm díp mắt hoa lên, chường phong quét tới, theo ý thức nhắm mắt lại, cho rằng Cố Thanh Thành xuất chiêu, ai ngờ đợi hồi lâu vẫn không động tĩnh gì, mở mắt ra thì trong trường không còn ai. Nó thở phào, biết một chiêu đó không hạ xuống.

Ăn trưa xong, bốn người nhóm Bạch Chỉ Vi mới được vào thăm Đường Mật, kể cho nó nghe tình hình ngoài kia, rằng thấy mấy vị phương trượng Thanh Nguyên tự ngầm đến trường của trường môn rồi từ đó vang lên tiếng niệm kinh. Giờ các kiếm đồng được phép lập tức về nhà, những đệ tử Thục Sơn khác ngày mai lên đường.

“Thế thì người giúp ta nói rõ mọi chuyện, ngày mai chúng ta lên đường.” Đường Mật bảo.

“Chúng ta cũng giúp người điều tức được nhưng Mạc điện phán đã nói để người nội lực thâm hậu như Cố tông chủ thực hiện càng thu được hiệu quả cao hơn. Đường Mật, có nên theo Cố tông chủ về không?” Trương Ủy hỏi.

Đường Mật lắc đầu: “Ta nghĩ cả đêm qua về những việc đã trải qua trong một năm nay, sau cùng nghĩ ra tám việc liên quan chặt chẽ đến việc này. Thứ nhất là bị Sử Thụy đưa đến thôn ở đầu cầu, quê cũ của Mạc điện giám; thứ hai là thấy người cười Cùng Kỳ gây loạn kỳ thi võ nước Sở; thứ ba là thấy sổ mượn ở Tàng thư các có tên Mạc điện giám; thứ tư là con khỉ cho chúng ta thấy Mạc điện giám ra vào Hắc vụ cốc nuôi Cùng Kỳ. Thứ năm là con khỉ đưa ta đến hồ trong rừng Áo hải xem Mạc điện giám sử dụng pháp thuật quỷ dị. Năm sự kiện này đưa ta đến một kết luận là Mạc

điện giám vì hận đệ đệ song sinh, đồng thời sùng bái Ma vương, nên đã giết Mục tông chủ, còn Lý Liệt dùng thuật Khuy hồn độc được nên mới quyết tâm giết Mục điện giám.”

Nó nghỉ một chút rồi tiếp tục: “Ba việc còn lại là con khi giúp chúng ta nâng cao võ công cùng pháp thuật; cách tuyển chọn người đi Hoa Sơn tử võ và việc Lý Liệt bị ám sát dọc đường đi. Qua ba việc này, sau cùng ta đến được Hoa Sơn, đưa con khi vào núi nên vì thế Mục điện giám mới cho rằng có người gây bất lợi cho Lý Liệt, kết quả trúng kế bị giết.”

Trương Úy nghe xong, vì Sử Thụy cũng liên quan nên buột miệng: “Đường Mật, giả sử tám việc đó tạo thành cục diện hôm nay là thật nhưng có thể vài việc chỉ là xảo hợp, không thể coi việc gì cũng do người khác sắp đặt.”

Đường Mật liếc nhìn nó với vẻ bức mình: “Nói ta nghe xem nào.”

Bạch Chỉ Vi thuận tay đâm một quyền vào lưng Trương Úy: “Không có nhân lực gì cả, nghe đi.”

Gã ngượng ngừng nuốt nửa câu sau lại, Đường Mật nói tiếp: “Giờ ta thấy trong tám việc đó có việc nên điều tra, có việc không cần phí sức. Ví như có thể điều tra việc xa phu và Sử Thụy, nhưng còn người cười Cùng Kỳ thì chúng ta không đủ bản lĩnh.”

Mộ Dung Phỉ gật đầu tán đồng: “Không sai, việc có người giết Lý Liệt dọc đường cũng không có manh mối gì nhưng hiện tại đã rõ một điều là Vương Nhĩ bị oan. Tại hạ cho rằng Lý Liệt sớm chú ý đến Vương Nhĩ có vấn đề, kẻ đến ám sát lần đó vốn định giết một đệ tử Thục Sơn, tạo cơ hội cho Đường Mật được chọn lên Hoa Sơn, tiếc là chúng ta phòng bị quá kỹ, Lý Liệt để lộ chuyện Vương Nhĩ nhằm ứng phó.”

Đường Mật vẫn cho rằng Mộ Dung Phỉ mới là người thật sự thông minh, nếu nó ở cùng độ tuổi với y, quyết không thể nhìn sự việc thấu triệt

đến thế, hiện giờ quả nhiên là thế, bèn thở dài: “Ta lại nghĩ, việc ở Tàng thư các, thoát nhìn thì Chúc thủ thư khả nghi nhưng dù có liên quan thì thủ thư cũng không phải thủ phạm. Lần này chúng ta phải tự tìm manh mối, còn về phương thức tuyển chọn mới là khả nghi nhất.”

“Cô nương nói đến Trinh Lộ tử?” Mộ Dung Phỉ hơi nghi ngại.

“Không hẳn, dù Mộ Dung điện phán liên quan đến việc này cũng chỉ là giúp đỡ chúng ta. Khả nghi nhất là người có quyền lợi hoặc ảnh hưởng đến phương cách đó.”

Đường Mật dứt lời, cả bốn người đều hơi biến sắc, hiểu ngay nó nói đến ba người có quyền lợi nhất Thục Sơn bây giờ.

Nó ngừng lại một chút rồi nói tiếp: “Nếu Mục tông chủ không khứ thế, đệ tử Kiểm tông tham gia tử võ thì không đến lượt điện chúng ta được chọn vào danh sách bốn mươi người. Không tính chuyện đó, dù nhân thủ không đủ, có thể để điện giám chỉ định những kiếm đồng võ công cao nhất điện chúng ta, như thế thì điện giám sẽ không chọn chúng ta. Tóm lại, theo phương cách đó, ta lại được con khi giúp đỡ, thuận lý thành chương đến được đây. Giờ nghĩ lại mới thấy phương cách đó có ích với ta, khiến ta đến được đây một cách hợp lý, nếu ta không tình cờ thấy Mục điện giám bị giết thì đây đúng là trường mưu sát gọn ghẽ, không hề có manh mối gì.”

“Nhưng có thể chỉ là xảo hợp, phương cách này nghe ra không có gì không ổn... A.” Trương Úy chưa dứt lời liền bị Bạch Chỉ Vi giẫm một cú, không dám nói gì nữa.

“Ừ, có lẽ là ngẫu nhiên, việc này cứ đợi về Thục Sơn rồi xem có sơ hở nào không.” Đường Mật tiếp lời: “Những việc còn lại xem ra không có cách nào điều tra được, giờ con khi đã biến mất, song vẫn còn manh mối để tìm, bởi nó là hồn thú của Hoa Tuyền, theo lý thuyết thì thuyết nhân vong hồn thú vong, nó còn sống đến giờ chứng tỏ có ẩn tình gì đó.”

“Không chỉ hồn thú vong mà pháp thuật người đó bố trí cũng tan biến. Hiện giờ ta chỉ thấy pháp thuật của hai người bố trí không tan biến, thậm chí không yếu đi. Một là kết giới ở Thục Sơn do Đọa Thiên đại nhân bày, hai là ảo ảnh Ma vương bố trí ở địa cung.” Mộ Dung Phỉ nói.

Đường Mật biết y nói không hoàn toàn đúng, chuyển thế của Đọa Thiên đã chết, kết giới do ông ta bố trí cũng yếu hơn, nhưng việc chuyển thế không còn quan hệ trọng đại, chưa cần thiết thì không nên nói ra.

Hoàn Lan vẫn nghĩ ngợi, giờ mới lên tiếng: “Nếu người nhìn nhận những việc đó như vậy, thì kẻ chủ mưu kỳ thật bắt đầu tính toán từ lúc mưu sát Mục tông chủ, trong hai năm này, bao nhiêu sự việc xảy ra đều hợp lý, đều nằm trong lòng tay hắn, lẽ nào trên đời thật sự có người trí kế thâm trầm, quyết thắng thiên lý đến thế? Nên biết trong những việc đó không ít việc không thể khống chế, lẽ nào mỗi con cờ đều hành động theo ý đồ của hắn?”

Đường Mật bật cười: “Đúng, ta cũng không tin trên đời có người như thế, có phải đang viết tiểu thuyết đâu.”

Bốn đồng bạn không hiểu “tiểu thuyết” là gì nhưng không hỏi, vì những lời Đường Mật nói tiếp quá quan trọng, họ không còn lòng dạ nào nghĩ đến việc khác.

“Nếu người đó đúng như Hoàn Lan nói thì chúng ta không cần điều tra nữa, nên lập tức tìm cách giữ mạng mới đúng. Chúng ta tuyệt không đấu lại người ta.” Đường Mật nhìn gương mặt bốn thiếu niên: “Ta cho rằng hắn nhất định có mục đích gì đó, để đạt được thì từ lâu đã lưu ý đến mỗi người hoặc việc quan trọng. Tích lũy lâu ngày, hắn nắm vững tích cách mỗi người, quan hệ lợi hoặc hại, thậm chí mọi việc bí ẩn, đợi đến thời cơ thích hợp là sẽ thành công. Trong quá trình hành động, tuy hắn không thể khống chế mỗi bước diễn ra theo kế hoạch nhưng vì quá quen thuộc mỗi con cờ, bất kỳ cục diện nào xuất hiện thì hắn đều có thể dẫn đạo vào kết quả mong

muốn. Đó là yếu tố hấn thắng lợi cũng là yếu tố chúng ta có thể thắng được hấn.”

“Ý người là...?”

“Là năm chúng ta là nhân tố kẻ đó không thể nắm vững, là Loạn thế ngũ kiếm có thể khuấy loạn toàn bộ bố cục.” Đường Mật nằm trên giường, đột nhiên nụ cười biến thành lấp lánh, như tia sáng đầu tiên buổi sớm mai phá tan bóng đêm, chói mắt đến mức lòng người.

Dứt lời, nó thở hơi gấp, gương mặt đỏ lên màu đặc trưng của người bệnh. Chúng nhân lúc ấy mới nhớ ra nó kỳ thật đang dưỡng thương, thậm chí cảm thán tiểu cô nương này lấy đâu ra khí lực như thế.

Chỉ riêng Bạch Chỉ Vi thoáng lo lắng, biết Đường Mật vốn không phải là người nỗ lực, động lực phấn đấu của nó luôn là hiếu kỳ và xung động nhất thời, hiện giờ bị thương thành như thế này, không nằm trên giường kêu la mới là lạ.

Đường Mật dừng lời một chút rồi tiếp tục: “Hiện còn một câu hỏi chưa giải thích được, mục đích của hấn là gì? Nếu hấn hiểu tình thế Thục Sơn đến thế, lại tinh thông cách thuận nước đẩy thuyền đến kết quả mong muốn, vậy thì chúng ta cần nghĩ cách khiến sự tình không phát triển theo hướng hấn đã tính trước.”

Mộ Dung Phỉ bảo: “Còn mục tiêu gì nữa, ẩn mình lâu như thế, ngầm quan sát động tĩnh của Thục Sơn thì chắc là đối đầu của chúng ta, là gian tế Ma giáo. Mục tiêu của hấn nhất định là hủy diệt Thục Sơn.”

“Có thể là nhằm đến quyền lợi.” Hoàn Lan nói.

“Kết luận thế quá sớm, sẽ khiến cách suy nghĩ của chúng ta hạn chế, lần trước ta cho rằng kẻ lén theo dõi chúng ta ở Tầng thư các là người nên mới phạm sai lầm.” Đường Mật chợt cảm thấy thật sự mệt mỏi, vẫn cố lấy tinh

thần nói thêm một câu với Bạch Chỉ Vi: “Chỉ Vi, bảo hồn thú của Hoàn Lan đưa tin cho thân thích Ngạn Thượng của người, nhờ mạng lưới tin tức của bà ta giúp chúng ta nghe ngóng về Ngân Hồ và Lý Liệt, nếu tìm được một trong hai người thì mọi việc sẽ dễ dàng hơn.”

“Được, cứ yên tâm.” Bạch Chỉ Vi gật đầu, thấy Đường Mật tỏ vẻ mệt mỏi, liền bảo tất cả lui ra. Đợi khi tất cả ra khỏi trường, cô ngoái lại dặn dò: “Đường Mật, đừng quên chú ý đến bản thân.”

Bạch Chỉ Vi vốn chỉ định bảo Đường Mật lo lắng cho bản thân, ai ngờ Đường Mật một lòng nghĩ đến câu hỏi chưa giải đáp được, Bạch Chỉ Vi biết rõ thân thế kỳ dị của nó mà cũng nhắc nhở thì tất có can hệ gì đó đến tình thế, bất giác nó nhú mày trầm tư suy nghĩ.

Cứ miên man suy nghĩ, dần dần nó mệt mỏi thiếp đi, không hiểu được bao lâu chợt có người đỡ dậy, sau lưng chảy vào một dòng khí ấm, rồi giọng Cổ Thanh Thành cất lên: “Vây đến Ngụy vương cung đi, bản lĩnh của Thạch Thiên Minh rất cao, chỉ là không có người nội lực thâm hậu giúp điều tức thì quá trình điều trị sẽ lâu hơn thôi.”

“Không sao, còn lâu mới đến tháng Ba.” Nó đáp bình thản.

Nếu lâu như thế không thấy y, tương lai dù phát hiện y là địch nhân cũng có thể sẽ do dự, bất giác khẽ thở dài.

Sáng sớm hôm sau, Âu Dương Vũ mang xe lăn chế tạo trong một ngày hai đêm đến, Đường Mật được Bạch Chỉ Vi đỡ ngồi lên, rồi cười bảo Âu Dương Vũ: “Xem này, muội và sư phụ đều ngồi lên thứ này, hiện tại chỉ còn huynh... Huynh còn không mau nhân lúc tay chân nhanh nhẹn, làm sẵn một cái cho mình.”

Nếu là bình thường, Âu Dương Vũ nhất định cãi nhau với nó nhưng giờ thấy tấm thân nhỏ bé ẩn trong tấm áo bào đỏ, mệt mỏi ngồi trên ghế, chợt mũi y cay cay, quay mặt đi đáp: “Nói nhăng gì thế, mau khỏi cho huynh.”

Khoảnh khắc đó, Đường Mật nhìn bóng dáng gầy gò của Âu Dương Vũ, ngón tay mới có thêm vết dao, liền tự nhủ: “Đường Mật, người cũng cần cố lên.”

Mộ Dung Phi cười khoái mã đến huyện An Hưng điều tra việc Sử Thụy, bốn người còn lại thuê xe ngựa về đô thành Đại Lương của nước Ngụy. Dọc đường nhờ có thuốc của Mạc Thất Thương, cộng thêm Hoàn Lan, Bạch Chỉ Vi, Trương Úy ngày ba lần thay phiên giúp Đường Mật điều tức, nội tức của nó khôi phục được bảy, tám phần, tứ chi hơi có cảm giác, đủ khả năng tỳ lên thành xe ngắm cảnh bên ngoài.

Đại Lương thành lớn hơn đô thành nước Sở nó từng đến nhiều. Vì nước Ngụy ở phương bắc, địa thế cao nên Đại Lương thành là tòa thành thị xây dựng trên con dốc cao dần lên, chưa vào cửa thành, từ xa đã thấy Ngụy vương cung nằm ở nơi cao nhất, điện đài lầu các trải liên miên, tỏa ánh rực rỡ dưới cái nắng thu trong veo, khiến người ta liên tưởng đến chỗ ở của thiên thần, vượt khỏi cõi phàm gian.

“Hoàn Lan.” Đường Mật nói với thiếu niên đi song song ngoài xe: “Người từng đứng ở đó ngắm cảnh chưa?”

Đường Mật vì không ngẩng đầu lên được, chỉ biết dùng cằm hất hất về phía Ngụy vương cung ra hiệu, thấy Hoàn Lan tỏ vẻ nghi hoặc, tựa hồ không hiểu gì, nó bèn bảo: “Ta nói đến chỗ cao nhất vương cung, chắc là nơi cao nhất Đại Lương?”

Hoàn Lan hơi rúng động, chỗ cao nhất vương cung chính là chính điện, hiện giờ chỉ có một người được phép đứng đó nhìn cả Đại Lương thành là ca ca Ngụy vương Hoàn Thương. Đường Mật thấy y không đáp, tưởng y chưa hiểu, liền hướng cằm về phía đó gật gật, giọng nói hơi đứt quãng: “Ta nói chỗ cao nhất là trên nóc cung điện.”

Tư thế cổ quái của nó khiến Hoàn Lan bật cười ha hả: “Chưa, bất quá phong cảnh chắc đẹp lắm.”

“Vậy hả, cả người cũng chưa ngắm thì tối nay chúng ta đi xem sao.” Xe vào Đại Lương thành, Đường Mật mới nhận ra ngôi thành cực kỳ phồn hoa, hơn nữa thỉnh thoảng còn gặp cả người dị tộc mũi cao mắt sâu, tóc màu vàng rực.

“Oa, đô thị quốc tế hóa.” Nó cảm thán.

“Người nói gì hả?” Bạch Chỉ Vi không hiểu.

“Ta nói là ở đây nhiều người ngoại quốc quá. Không phải người ngoại quốc kiểu ta và người mà là những người râu tóc thế kia kìa.” Đường Mật giải thích.

“Đại khái là khách thương từ Tây Vực.” Bạch Chỉ Vi nói, tuy cô nói vậy nhưng cũng chỉ nghe kể, giờ cũng hiếu kỳ nhìn qua cửa sổ xe: “Trong bốn nước chỉ có nước Ngụy và nước Tề ở phía đông là tiếp giáp sa mạc và thảo nguyên ở mặt bắc. Biên giới phía bắc nước Ngụy dài nhất, những khách thương này đều vượt qua thảo nguyên và sa mạc đến đây.” Đường Mật đã học về tri thức địa lý của thế giới này ở Ngự Kiếm đường, biết hoàn cảnh địa lý cũng tương tự như thế giới cũ, tây cao đông trũng, đông nam giáp biển, tây bắc giáp núi. Hiện thời hàng hải và kỹ nghệ đóng thuyền chưa phát đạt, những người dị vực chỉ có thể vượt núi cao, xuyên sa mạc mới đến được Đại Lương thành. Bất quá lần đầu tiên thấy người khác mình ở dị giới, vẫn khiến nó vui vẻ kêu lên, nghiêng đầu nhìn các tiệm buôn hai bên đường, lú lú lo lo mãi.

Bạch Chỉ Vi và Hoàn Lan, thậm chí cả Trương Úy trì độn hơn cũng nhận ra Đường Mật lần đầu tiên vui vẻ sau mấy ngày nay, nghe nó léo nhéo ré lên, dù cả ba đang mang tâm sự trong lòng cũng vui lây.

Vào cung ở không thuận tiện như lầu điểm. Cả nhóm vào cung lúc hoàng hôn, dùng cơm xong thì trời sập tối, Đường Mật vẫn hưng phấn, sai cung nữ đi gọi ba người kia, hào hứng bảo: “Hoàn Lan, chúng ta lên chỗ cao nhất ngắm cảnh.”

Hoàn Lan biết nó nhớ những lời lúc vào thành, nhưng ban đêm leo lên nóc cung không ổn, liền thoái thác: “Người còn chưa khỏe lại, đợi mấy hôm không sao.”

Đường Mật không vui: “Các người cũng ta lên, ôi, sao người lại không hiểu tâm tình của du khách nhỉ?”

Hoàn Lan hiểu ra ý nghĩa của hai chữ ‘du khách’, lại thêm gương mặt hớn hở của Đường Mật ám đạm đi, định mở miệng đồng ý thì Trương Úy đã đến cạnh nó, đỡ nó lên lưng: “Vậy để ta cũng người lên đó.”

Trương Úy là tiểu tử nhà quê, không quan tâm lắm đến quy củ nhà quyền quý, chỉ thấy rằng mấy ngày năm hiếm khi Đường Mật cao hứng thế nào, không cả nghĩ mà cũng nó ra khỏi cửa, nhảy lên nóc phóng lướt về tòa điện cao nhất. Bạch Chỉ Vi tuy hiểu rõ quy củ nhưng thấy hai đồng bạn lướt nhanh trên nóc vương cung trọng địa khác nào chốn không người, liền mặc kệ tất cả, phi thân theo.

Hoàn Lan theo sau, thấy Đường Mật nằm trên lưng Trương Úy, kề sát tai gã thì thầm gì đó, không hiểu sao lòng lại không vui, chợt hối hận không đồng ý sớm, tâm tư đó cứ quanh đi quẩn lại, vô tình đến luôn nóc chính điện.

Trương Úy đặt nó xuống, đỡ nó ngồi lên mái ngói, Bạch Chỉ Vi ngồi cạnh giữ, đề phòng nó ngã xuống. Hoàn Lan và Trương Úy đứng hai bên hai thiếu nữ, cùng ngắm Đại Lương thành dưới ánh trăng.

Thành quách chìm trong bóng đêm được đường phố sáng đèn chia thành những khối vuông lớn nhỏ đủ cả, giống như bàn cờ khổng lồ nổi lên giữa

thiên địa, còn những thiếu niên đứng trên nóc điện khác nào đang đứng trên đỉnh thế giới, nhìn xuống chúng sinh. Trương Úy chợt cảm thán: “Hóa ra đứng trên cao nhìn xuống thiên hạ như xem đánh cờ. Việc đời như ván cờ, chỉ có anh hùng cùng vương giả tung hoành trong đó là cảm giác này đây.”

Lần đầu tiên Hoàn Lan ngắm nhìn quốc gia ở chỗ thế này, cảnh sắc hoành tráng khiến y đột nhiên hiểu được cảm giác của huynh trưởng lúc ngồi trên ngai vàng, nhất thời cảm xúc dâng trào, khó lòng biểu đạt.

Lúc đó Đường Mật chú ý thấy ở cũng điện ngoài xa có một toán người đang từ từ cất bước. Vì quá xa nên nhìn không rõ, đi trước là hai nội thị cầm đèn, phía sau cũng là hai nội thị đang khiêng gì đó. Nó lấy làm kỳ quái, không hiểu muện thế này mà nội thị trong cung còn chuyển cái gì, liền quay sang hỏi Hoàn Lan: “Người xem kìa, có người đang khiêng một vật, họ làm gì nhỉ?”

Hoàn Lan thuận theo hướng nó nhìn, mặt đỏ lên hạ giọng: “Đi thị tẩm.”

Đường Mật và Bạch Chỉ Vi hiểu ra, lấy làm hứng thú nhìn toán người đang tới gần, quả nhiên hai nội thị khiêng một tẩm thảm dày cuộn lại, bên trong thò ra mái tóc đen, vàng trán và cần cổ trắng muốt, vàng trán nhấp nhô theo bước chân của hai nội thị. Đường Mật chợt bật cười, bảo Bạch Chỉ Vi: “Chỉ Vi xem kìa, thân là nữ tử, như thế là cùng.”

Bạch Chỉ Vi hiểu ý, cười bảo: “Nhưng may mà chúng ta không đến nỗi như thế.”

Đoạn hai thiếu nữ kiêu ngạo nhìn nhau, cười vang ở trên nóc chính điện vương cung.

Trương Úy còn chưa hiểu hàm nghĩa của hai chữ ‘thị tẩm’, cũng không hoàn toàn hiểu hết lời Đường Mật và Bạch Chỉ Vi, chỉ cho rằng hai cô cười thoải mái như thế, dấy lên trong lòng gã cảm xúc khôn tả, nên cũng cười theo.

Lúc đó, Hoàn Lan đứng ở cạnh Đường Mật cũng lấy làm kỳ quái, không hiểu sao nó vốn không thể động dậy lại cười thoải mái như thế. Nhưng trong giây phút đó, nụ cười nó bùng nở trong ánh trăng, đẹp đến độ kinh tâm đoạt phách.

Y thất thần, nhận ra rằng mình thích nụ cười sáng lạng đó.

Tiếng cười vang vọng trên nóc Ngự vương cung khiến đội ngũ ‘thị tẩm’ hoảng loạn, rồi có tiếng thét chói tai vang lên: “Người đâu, bắt thích khách.” Tiếng thét này như thạch phá kinh thiên, khiến hai nội thị đang khiến người giật mình, cả người lẫn tâm rơi phịch xuống, từ trong tấm thảm vang lên tiếng nữ tử kêu ré cùng mắng chửi. Đường Mật và Bạch Chỉ Vi trên nóc được càng cười vang, Bạch Chỉ Vi lớn tiếng quát: “Đúng là nô tài nhát gan, xảy ra chuyện không lo bảo vệ chủ mà lại ném chủ nhân đi, hôm nay bản ma nữ phải lấy mạng mấy tên quý nhát gan này.”

Đội thị tẩm ở dưới nhìn lên mấy bóng đen trên nóc, chỉ thấy rằng tà áo họ lất phất trong gió đêm, thân hình quý dị như yêu ma, lại càng coi là thật, kinh hãi chạy tứ tán, chỉ còn nữ tử ‘thị tẩm’ bị vớt dưới đất, hoảng sợ co rúm người lại.

Động tĩnh này lập tức thu hút hộ vệ trong cung, nhất thời bốn phương tám hướng vang lên tiếng thanh la, tiếng hô ‘bắt thích khách.’

Đường Mật nổi tính trẻ con: “Mau, tất cả cùng bịt mắt vào đùa với họ.”

Hoàn Lan nhận ra sự tình loạn lên, vội nói: “Đừng, để ta xuống giải thích.”

Bạch Chỉ Vi đang hào hứng, không thềm nghe lời y, xé một mảnh vạt áo, che mặt Đường Mật không hành động gì được. Trương Úy xưa nay vẫn hòa theo hai cô, cũng không nghĩ gì nhiều, theo thói quen công Đường Mật lên lưng. Hoàn Lan chợt nghĩ: Mặc kệ, cứ để đùa vui một lúc.

Bốn người chuẩn bị xong thì phía dưới chính điện đã bị thị vệ bao vây, hơn mười bóng đen lướt lên nóc. Đường Mật cao giọng hô như trọng tài điều khiển tỷ đấu: “Chạy.” Trương Úy, Bạch Chỉ Vi cùng Hoàn Lan liền lao nhanh đi, thấy hộ vệ xung quanh đến nhưng không ngần ngại mà dựa vào bộ pháp khinh khoái quý đệ Ma La vũ tránh né.

Nếu đơn giản độc đấu, cả nhóm không thắng được cao thủ trong cung, nhưng với Ma La vũ thì chạy trốn không thành vấn đề. Toán thị vệ chỉ thấy mấy ‘thích khách’ như quỷ mị trong đêm, thân hình thoạt tả thoạt hữu, thoáng chốc đã thoát khỏi vòng vây, lướt sang nóc điện bên cạnh.

Thống lĩnh thị vệ ở bên dưới lớn tiếng quát chúng thị vệ phóng tên, vừa hay văng trắng lẫn vào đám mây, thị vệ đứng dưới hành lang rực ánh đèn, nhìn lên nóc chỉ thấy một vùng tối om, bắn tên chỉ dựa vào cảm giác thì không những không bắn trúng bọn Đường Mật mà rất dễ ngộ thương những người đang truy đuổi. Thống lĩnh lập tức lệnh cho thủ hạ tìm tổng quản nội cung điều động toàn bộ nội thị dùng sào trúc giơ đèn lồng lên chiếu sáng mọi nóc nhà trong cung.

Vương cung nước Ngụy là vương cung Đại Chu năm xưa, qua mấy trăm năm lại càng rộng lớn. Bọn Đường Mật nhảy đi nhảy lại trên nóc, chỉ cảm giác dưới chân cao thấp thấp cao, liên miên bất tuyệt. Thoáng sau, bốn đứa thấy dưới các mái hiên đều vươn cao một ngọn sào trúc treo đèn lồng, không hiểu từ đâu mọc ra một toán người ở dưới đất giơ đèn lồng chạy theo.

Đường Mật càng thấy thú vị, cười bảo: “Hay, hay lắm, võ đài và tụ quang đăng đều tề tụ lại rồi, bắt đầu diễn xuất.” Đoạn nó bảo Trương Úy nhảy lui về phía mấy ngọn đèn trên nóc phòng gần đó, phía dưới liền vang lên tiếng kinh hô: “Ở đây, ở đây này.” Đội nội thị cầm đèn và đội hộ vệ cấp tốc lao tới, những thị vệ bị bỏ rơi phía sau ở trên nóc cũng lao theo.

Trương Úy hiểu rõ tâm ý của nó, thấy chúng nhân bị hấp dẫn đến, lập tức lách người vào góc không có ánh đèn, cùng Bạch Chỉ Vi và Hoàn Lan xông đến chỗ lồng đèn bị cản trúc khêu lên.

Chúng nhân ở dưới chỉ thấy mấy ‘thích khách’ lúc xuất hiện ở nóc hòng này, lúc ở nóc phòng khác, quỷ dị đến cực điểm. Ngay cả các thị vệ lên nóc truy đuổi cũng hoa mắt, thường thường mắt vừa thích ứng với bóng tối thì không hiểu ở đâu mọc ra lồng đèn sáng chói khiến họ không mở mắt được. Còn khi lao vào vùng sáng thì mấy ‘thích khách’ lại ẩn mình vào bóng tối, các thị vệ đứng ở ngoài sáng nhìn vào chỉ thấy tối hơn, nào thấy bóng dáng ‘thích khách.’

Toán thị vệ truy bắt trên nóc điện lớn tiếng mắng nội thị đang đốt đèn: “Con bà nó chứ, mấy tên đoạn tử tuyệt tôn kia, ai bảo các người đốt đèn, tắt ngay cho lão tử.”

Đội nội thị bị hống lĩnh thị vệ quát tháo đốt đèn đã hơi bất mãn rồi, giờ bị mắng là “đoạn tử tuyệt tôn” thì khác nào bị chạm vào nỗi đau lớn nhất, liền nổi điên lên, ném sào trúc vào toán thị vệ trên nóc nhà.

Thị vệ trên nóc đều là cao thủ, bình thường quen thói kiêu căng, giờ đang bức mình mà toán nội thị lại dám trả đòn liền thuận tay nhặt ngói ném xuống, công phu của toán thị vệ này rất khá, một viên ngói ném xuống đủ lấy mạng người, toán nội thị lập tức bị thương mấy người. Vô tình lại khiến tất cả nổi giận, nội thị đông hơn, thoáng cái đã tụ tập được một đám đông, ném đá, đèn lồng, sào trúc lên nóc.

Song phương bắt đầu giao đấu, cung tiễn thủ vừa hay tới nơi, những nội thị thông minh không đợi cung tiễn thủ hiểu rõ tình thế, liền hét to: “Thích khách ở trên nóc, mau bắn tên.”

Cung tiễn thủ bị kéo vào vòng chiến, nhất thời đổ dầu vào lửa, tất cả loạn hết lên.

Đường Mật cười ranh mãnh trước cục diện loạn xà ngầu, hô to: “Thiên hạ đại loạn rồi, mau rút đi.”

Mấy người trên nóc điện lỗ nhổ lướt đi, dần rời khỏi chốn thị phi, chọn một cung viện hẻo lánh hạ xuống.

Mấy thiếu niên đứng trong sân, nhận ra vì chạy nhanh quá nên khí tức không đều, hồi tưởng lại tình hình, cảm giác vừa kinh hiểm vừa thú vị dâng lên. Cùng nhìn nhau bật cười ha hả.

Hoàn Lan từ bé sống ở cung đình, đã quen giữ lên, hôm nay làm loạn thế này cũng thấy thống khoái đặc biệt, ngoẹo đầu nhìn Đường Mật đang cười đến độ nheo mắt lại, y thầm nghĩ: Nếu cả đời này người ấy ở cạnh mình thì chẳng vui vẻ lắm ru. Bốn người chưa dứt, trong bóng tối chợt lặng lẽ xuất hiện một bóng người, võ công Hoàn Lan cao nhất, cảm giác chưởng phong quét tới, liền lật tay đón đỡ. Không ngờ người đó võ công cực cao, y đối chưởng liền bị chấn lùi liền ba bước, cả kinh ngược mắt nhìn: người đó có mái tóc dài, là một nữ tử.

Gương mặt tròn vo, trắng muốt của nữ tử nổi đầy vằn vện đen nhánh, đôi mắt lại quyến rũ mê hồn. Lòng Hoàn Lan thất lại, quát: “Người là ai?”

Không ngờ Đường Mật và Bạch Chỉ Vi đồng thời gọi: “Ngọc Diện tỷ tử.”

Ngọc Diện hơi kinh ngạc hỏi: “Các người là ai?”

Bạch Chỉ Vi vội kéo khăn che mặt của mình và Đường Mật: “Bọn muội đây.”

Ngọc Diện nhìn rõ hai tiểu cô nương, thần tình hơi động, có vẻ không dám tin: “Các người đến ám sát Ngụy vương làm gì? Nể tình cứu mạng năm xưa, ta tha cho người một lần. Mau đi đi, lần tới còn dám tới thì ta cũng bó tay.”

Đường Mật biết ngay Ngọc Diện là người của Ngụy vương, vội giải thích: “Tỷ tỷ, hiểu lầm thôi. Bọn muội không phải thích khách mà là khách nhân. Là khách của công tử Hoàn Lan.”

Hoàn Lan đã cởi khăn che mặt, Ngọc Diện quan sát một lúc, bán tín bán nghi: “Giống Ngụy vương mấy phần, chỉ là sao ban đêm lại chạy lên nóc vương cung làm gì?”

Đường Mật bật cười: “Không làm gì cả, buồn bức quá nên lên nóc điện hít thở cho nhẹ lòng.”

Ngọc Diện lúc đó mới chú ý rằng Đường Mật nằm trên lưng một thiếu niên: “Người thụ thương?”

“Đúng thế, bằng không sao lại buồn bức?” Đường Mật đáp.

Ngọc Diện nắm lấy cổ tay nó, ngưng thần một chốc: “Nội lực khôi phục bảy tám thành rồi, xem ra linh dược của lão Mạc không tệ. Chỉ là người thế này, nên tìm cao thủ giúp điều tức mỗi ngày, đả thông gân mạch toàn thân, sao không ở Thục Sơn?”

Đường Mật biết Ngọc Diện không phải địch nhân, nhưng không thể cho nàng ta biết mình hoài nghi gười Thục Sơn, nhất là ba người võ công tối cao, nghĩ một lúc rồi đáp: “Mục điện giám vừa qua đời, Thục Sơn loạn hết lên. Hoàn Lan bảo là y quan ở Ngụy vương cung rất giỏi, vừa hay bọn muội đến Hoa Sơn tỷ võ với Thanh Nguyên tự, nên đến đây dưỡng bệnh.”

Gương mặt vẫn vẹn của Đường Mật ngẩn ra, khắc chế niềm kinh hãi: “Mục điện giám của các người sao lại chết?”

“Bị cự viên đánh.” Đường Mật giải thích đơn giản: “Lúc đó muội vô tình có mặt, bị yêu viên đả thương luôn.”

“Yêu viên không lồ?” Ngọc Diện cúi đầu trầm tư, nửa tự nhủ, nửa nói cho Đường Mật nghe:

THỤC SƠN THIẾU NIÊN

Hạ Sinh

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 111

Trưởng Thành Sau Một Đêm

Sáng hôm sau, Hoàn Lan hẹn Thạch Thiên Minh đến chẩn mạch cho Đường Mật. Tuy ai cũng bảo y thuật của Thạch Thiên Minh và Mạc Thất Thương ngang nhau nhưng thanh danh họ Thạch hơn hẳn. Mạc Thất Thương cả năm ở Thục Sơn, trừ người bản phái thì hiếm khi trị bệnh cho người khác còn Thạch Thiên Minh cư trú ở đô thành phồn hoa nhất, kết giao với toàn bộ quyền quý hào môn, danh vọng tất nhiên cao hơn.

Thạch Thiên Minh chừng trên dưới bốn mươi, tướng mạo tuấn mỹ, ngôn ngữ ôn hòa, dưới cằm là chòm râu tía tốt công phu, dáng vẻ khác hẳn với vị đại phu khám bệnh một lần thu trăm đồng như tưởng tượng của Đường Mật. Lão chẩn mạch xong, dùng một dùi đồng nhỏ gõ khắp các đốt xương của Đường Mật, gật đầu tựa hồ mãn ý với tình hình hồi phục của nó: “Phương thuốc của Mạc tiền bối, tại hạ đã xem, cứ thế dùng là được.” Lão chột liếc Hoàn Lan, phát hiện y nhíu mày liền bảo: “Nhưng thân thể cô nương yếu ớt, cần phải bồi bổ, sau này mỗi ngày cần dùng băng đường tổ yến, cho thêm một phần bách niên xích chi vào thang thuốc của Mạc tiền bối thì càng tốt, cho y nữ đến châm cứu xoa bóp mỗi ngày thì không cần một tháng sẽ hoàn toàn khôi phục.”

Thạch Thiên Minh liếc nhìn Hoàn Lan, thấy vị tiểu phạt này có vẻ đồng ý liền mỉm cười: “Vậy để y nữ lại châm cứu cho cô nương, tại hạ tạm thời cáo từ, sau này có việc gì cứ sai người đến là được.”

Thạch Thiên Minh đứng dậy định đi, Trương Úy và Bạch Chỉ Vi vừa hay đi vào. Thạch Thiên Minh nhìn thấy Trương Úy, thân hình nhắc chân lên chuẩn bị đi chột cứng lại, dáng vẻ thất thái đó khiến Đường Mật vốn không quen biết gì lắm với lão cũng giật mình, ho khẽ: “Thạch đại phu, đây là bằng hữu của Mật, Trương Úy và Bạch Chỉ Vi. Đều là kiếm đồng Thục Sơn.”

Thạch Thiên Minh cười gượng: “Vậy hả, vị Trương thiếu hiệp này rất giống với một cố nhân của tại hạ, lúc còn trẻ tại hạ quen thân với người đó, vừa này thấy Trương thiếu hiệp, còn tưởng xuất hiện ảo giác rằng vị bằng hữu đó tới.”

Trương Úy thấy thú vị, hỏi: “Có việc đó hả, không hiểu vị bằng hữu của Thạch đại phu tên là gì? Hiện tại ở đâu?”

Thạch Thiên Minh hình như không muốn nói nhiều: “Người đó mất sớm, không nhắc đến thì hơn. Thạch mỗ cáo từ.” Đoạn vội vàng bước đi.

Trương Úy không để tâm, đến hỏi thăm thương thế của Đường Mật. Đường Mật cho rằng có ẩn tình khác, bèn ghi nhớ trong lòng, đợi lúc thích hợp sẽ hỏi rõ ràng.

Sau đó mỗi ngày Thạch Thiên Minh đều đến chỗ Đường Mật hỏi han. Nó hỏi dò về vị bằng hữu giống Trương Úy, Thạch Thiên Minh khéo léo ứng phó, tựa hồ không muốn nói nhiều, càng khiến nó cho rằng có ẩn tình gì đó. Vốn nó vẫn hoài nghi thân thế Trương Úy, bởi nhà bình thường thì lấy đâu ra bảo vật như Trầm Định, càng không nói đến bảo vật khiến cha con nhà họ Quân nhắm tới, giờ với thái độ của Thạch Thiên Minh thì thân thế của đầu to nhất định không đơn giản.

Một người nữa nó muốn hỏi chuyện là Ngọc Diện.

Vì mặt Ngọc Diện vẫn vẹn nên nó không đoán được tuổi của nàng ta, mỗi lần điều tức đều trò chuyện, nó hỏi đông hỏi tây mới biết tên thật nàng

ta là Lâm Uyển, từ bé đã sống ở Thục Sơn, cùng thế hệ với Tiêu Vô Cực, Mục Hiến và Tư Đồ Minh, là một trong năm trưởng sứ của Khí tông.

“Lúc nhỏ điện giám của bọn muội là người thế nào?” Nó hiếu kỳ.

Ngọc Diện xếp bằng trên giường, ngoẹo đầu nghĩ ngợi. Mỗi lần như thế, Đường Mật lại cảm giác trên mình Ngọc Diện xuất hiện khí chất ngây thơ, thầm cho rằng nàng ta đặc biệt, chắc từ bé ở Thục Sơn nên ngần này tuổi vẫn còn tính trẻ con, chỉ cần gọi nàng ta là tỷ tỷ hoặc khen xinh đẹp là nàng ta cười ha hả. Nhưng có lúc không hiểu chạm vào góc nào mà tâm tình Ngọc Diện đột ngột biến đổi thành nóng nảy.

“Mục Hiến từ bé đã nghĩ nhiều, đọc nhiều nhưng không thích nói năng gì. Tâm địa cũng tốt, ngay cả yêu vật yếu ớt cũng không nỡ thương tổn đến.” Ngọc Diện đột nhiên nhớ ra: “Đúng rồi, ta còn nhớ có lần y cứu một con Cùng Kỳ non thụ thương, lúc đó ai cũng bảo là yêu vật tà ác nhất trên đời, nhân lúc nó còn bé lại thụ thương thì mau giết đi, nhưng y không nhẫn tâm, sau đó lén ôm đi đâu đấy, ta đoán rằng y nuôi nó.”

Đường Mật sáng mắt: “Còn ai biết việc đó?”

“Lúc đó có nhiều người lắm, để ta nghĩ, có lão Mạc, Trí Mộc điện, đệ đệ của y, còn cả... Ôi, lâu quá rồi, nhớ không rõ nữa, đại khái Tiêu Vô Cực cũng có mặt.” Ngọc Diện lắc đầu, không dám khẳng định.

“Vậy Tiêu chương môn và Tư Đồ tông chủ là người thế nào?”

“Tư Đồ Minh từ bé đã may mắn, hiện giờ nghĩ lại chắc y có phúc nhất, con cái đầy đàn, vô dục vô cầu. Tiêu Vô Cực thì không có gì thú vị, từ bé đã nghiêm cẩn, sùng bái Đạo Thiên đại nhân cực độ, chắc từ lúc đó đã muốn làm chương môn Thục Sơn, ngồi lên vị trí mà đại nhân từng ngồi. Nên lúc nào y cũng luyện võ, không ngừng luyện, không hiểu Nhạc Oánh gả cho y thì thế nào.” Ngọc Diện đáp.

“Đúng rồi Ngọc Diện tỷ tỷ có tìm được người biết Ma La vũ không?”

Đường Mật hỏi câu này, thần sắc Ngọc Diện biến hẳn, dù được vô số văn vện che giấu nhưng từ độ uốn khúc của những hoa văn đó là viết nàng ta giận thế nào. Tay Ngọc Diện nắm lấy cổ tay Đường Mật, ngón tay ấn sâu vào da nó, giọng không giấu được phần nộ: “Sau đó các người không gặp người mặc áo xám đã dạy Ma La vũ?”

Cổ tay Đường Mật bị nắm đau nhói, kêu lên: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ, bỏ tay ra đi, đau quá.”

Ngọc Diện không lỏng tay mà gia lực cơ hồ bóp nát cổ tay Đường Mật, quát khê: “Nói mau.”

Đường Mật biết việc này nhất định quan hệ trọng đại với Ngọc Diện, cho rằng không nên lừa gạt: “Tỷ tỷ, nghe muội này, kỳ thật muội không học Ma La vũ với người áo xám nào hết mà từ một cái đèn. Lúc đó muội nói thế vì chưa quen tỷ tỷ, sợ nói ra sự thật thì tỷ tỷ không tin. Tỷ tỷ, bỏ tay ra đã, có gì từ từ nói.”

Ngọc Diện từ từ buông tay, trầm mặc một lúc, tựa hồ muốn bình lặng tâm tư, hồi lâu mới nói: “Hài tử người trơn tuột, không biết câu nào thật câu nào giả nữa.”

Đường Mật lập tức phát thệ: “Muội đảm bảo lần này là nói thật, nếu có nửa lời dối trá thì bị thiên lôi đánh. Không tin thì tỷ tỷ thử hỏi đồng bạn của muội xem, tất cả cùng tìm được cái đèn, cùng học Ma La vũ.”

Ngọc Diện bảo: “Tất nhiên ta sẽ hỏi, nào thế cái đèn lấy được từ đâu, trông thế nào?”

Đường Mật kể lại sơ qua quá tình lấy đèn và hình dáng: “Tỷ tỷ, cái đèn đó cũng là bảo vật, tỷ có nghe nói đến không?”

Ngọc Diện đã tin tám phần: “Ta không biết nhiều về bảo vật, bất quá Đại Lương thành là nơi thương buôn trên bảo tập trung, nổi danh nhất là Đại bảo quán ở Đông thị. Ta sẽ đến đó nghe ngóng, chưa biết chừng có thể tìm được người cần tìm.”

Đường Mật hiểu kỳ, tuy biết hỏi tiếp sẽ kích nộ Ngọc Diện nhưng vẫn thăm dò: “Người biết Ma La vũ đó là cừu nhân của Ngọc Diện tỷ tỷ”?

Ngọc Diện vỗ mạnh xuống cái ghế bên cạnh, nghiêng răng: “Không sai, thù này không báo chết không nhắm mắt.”

Cái ghế gỗ hoàng lê bị một chưởng của Ngọc Diện chấn nát, tan tác dưới đất, Đường Mật thè lưỡi, không dám hỏi nữa.

Thạch Thiên Minh nói không sai, không đầy một tháng, ngay khi năm mới sắp đến, Đường Mật hoàn toàn khôi phục. Lúc đó Hoàn Lan mới bảo cả nhóm đi bái kiến mẫu thân và ca ca y.

Bọn Đường Mật nghĩ cũng đúng, đến đây lâu thế, quấy loạn cả nhà Hoàn Lan lên mà chưa đến bái kiến chủ nhân, thật không hợp lễ số. Cuối năm là thời điểm quân chủ một nước bận nhất, trừ việc hàng ngày còn đủ loại nghi thức cần tham gia, nên họ đến bái kiến mẫu thân Hoàn Lan - Linh Lung phu nhân.

Ba đứa ở Ngự cung đã hơn tháng, được cung nhân cho biết nhiều việc về mẫu thân Hoàn Lan. Đồn rằng Linh Lung phu nhân là người dị tộc ở thảo nguyên tái ngoại, lúc còn thiếu nữ xinh đẹp vô cùng, được đưa vào lời ca tiếng hát, sau đó có người nước Ngự đi sứ, thấy Linh Lung phu nhân rồi thì về báo lại cho Ngự vương: Người này linh lung như ngọc, sáng rực khắp nhà, đẹp đến cực điểm, không dám nhìn thẳng vào. Nên bà ta tuy là người man tộc phương bắc nhưng được phụ vương Hoàn Lan nghênh đón cực kỳ long trọng, sai mười vạn đại quân hộ tống, phong làm phu nhân chỉ đứng sau hoàng hậu, vinh sủng vô vàn.

Nhưng Đường Mật cũng được cung nhân cho biết Linh Lung phu nhân tính tình lạnh lùng, rất khó thân cận, ngay cả đứa con duy nhất là Hoàn Lan cũng không được bà ta quan tâm, hiếm khi nói câu nào ngọt ngào. Thành ra trên đường đi gặp Linh Lung phu nhân, nó cứ thấp thỏm, không hiểu sắp gặp một mỹ nữ tính tình cổ quái thế nào.

Vừa vào cung thất liền ngửi thấy mùi thơm hoa cỏ thoang thoảng, Đường Mật hỏi Hoàn Lan: “Mùi hương gì mà thơm thế, như mùi cỏ thu phơi khô, lại khiến người ta nghĩ đến trời xanh cao vời.”

“Là cỏ Vô ưu, chỉ ở quê mẹ ta mới có.” Hoàn Lan dứt lời, rèm châu khẽ động, vòng xuyên leng keng, váy áo sột soạt, Linh Lung phu nhân đến.

Mấy thiếu niên chưa nhìn rõ dáng vẻ bà ta đã cùng quỳ xuống, cúi đầu hành lễ. Giọng nói yếu điệu cất lên: “Lan, đây là bằng hữu con nhắc đến hả?”

“Hồi bẩm mẫu thân đại nhân, đây là Bạch Chỉ Vi và Trương Úy, đồng môn ở Thục Sơn mà Lan từng nhắc đến.” Hoàn Lan đáp, thanh âm khiêm cung lễ độ như thần tử.

“Đường Mật là ai, ngẩng lên cho ta xem.”

Đường Mật không ngờ mình là người được nhắc đến đầu tiên, ngẩng lên nhìn mỹ nhân ngồi trên ghế mềm, bất giác hít sâu một hơi. Nó cho rằng trong đời mình gặp không ít mỹ nữ, như Bạch Chỉ Vi, Quân Nam Phù đều thuộc hạng nhất nhưng dù mười Bạch Chỉ Vi hoặc Quân Nam Phù đứng cạnh Linh Lung phu nhân cũng bị che mờ, bèn than thầm: Linh Lung phu nhân quả nhiên người như danh hiệu, thật không dám nhìn thẳng vào.

Nó khẽ ổn định hơi thở, cung kính đáp: “Vâng, dân nữ Thục Sơn Đường Mật.”

Linh Lung phu nhân khẽ nhú mào ngài, hỏi Hoàn Lan: “Tiểu cô nương này sao nói năng cứng thế, không giống nữ hài tử chút nào, giọng nói không dễ nghe như Gia Hòa.”

Hoàn Lan hơi biến sắc, vội giải thích: “Mẫu thân đại nhân, họ mới vào cung đình, không khỏi cần trọng quá, kỳ thật tính Đường Mật rất hoạt bát.”

Linh Lung phu nhân tựa hồ không nghe thấy lời Hoàn Lan: “Hai hài tử còn lại cũng ngẩng đầu lên đi.” Trương Úy và Bạch Chỉ Vi cùng ngẩng lên, cung kính nhìn bà ta. Ánh mắt Linh Lung phu nhân vừa thấy Trương Úy thì gương mặt lạnh lùng chợt máy động, gãi cảm giác được đôi mắt đẹp cực độ nhìn mình, một lúc sau vang lên giọng nói đang khắc chế hết mức: “Hài tử này tên gì?”

Trương Úy bị nữ tử xinh đẹp như thế nhìn chăm chăm, lòng run lên, cố ý tránh ánh mắt Linh Lung phu nhân: “Thưa phu nhân, con tên Trương Úy.”

Linh Lung phu nhân tựa hồ không nhận ra mình thất thái, ngón tay mảnh mai nắm chặt tấm gấm năm sắc trên ghế mềm, dải tua rua bị nắm thành một mớ, nát vụn hỗn loạn.

“Cha người tên gì, nhà ở đâu?” Bà ta hỏi tiếp.

Trương Úy định đáp thì Đường Mật nhận ra Linh Lung phu nhân hơi khác thường, định ngăn cản nhưng không biết dùng cách gì, nóng lòng quá liền đảo người giả bộ ngắt xiu.

Trương Úy không kịp đáp, vội đưa tay đỡ, Hoàn Lan cũng nắm tay nó bắt mạch, Bạch Chỉ Vi hiểu nó hơn hết vội chấp tay: “Phu nhân thứ tội, Đường Mật trọng thương mới lành, có lẽ quý lâu nên thể lực không chịu nổi, bọn tiểu nữ xin cáo từ, hôm khác sẽ đến thỉnh an.”

Linh Lung phu nhân hừ lạnh: “Có khác gì thiên kim tiểu thư, các người lui đi.”

Về đến phòng, Đường Mật bảo những người khác lui đi, riêng Bạch Chỉ Vi ở lại, tỏ vẻ lo lắng hỏi: “Chỉ Vi, người có thấy Linh Lung phu nhân khác thường không?”

Bạch Chỉ Vi thoáng nghĩ: “Từ đầu đến cuối không thấy bà ta cười, với Hoàn Lan cũng không tỏ tình cảm gì, còn nữa, ta thấy ánh mắt bà ta nhìn đầu to...” Cô nhìn Đường Mật xem nó có cùng cảm giác với mình không.

“Chứa hận ý, đúng không?”

Quả nhiên Đường Mật nói ra điều Bạch Chỉ Vi nghĩ. Cô gật đầu: “Đúng, nhưng bà ta không lý gì lại hận đầu to, mà hận người Thạch đại phu quen, vốn giống đầu to mới đúng.”

“Ta cũng nghĩ thế. Từ thái độ của Thạch đại phu và Linh Lung phu nhân, chắc Trương Úy rất giống người đó, không có quan hệ máu mủ thì khó giống nhau lắm. Chúng ta không phải vẫn nghi ngờ thân thế đầu to hả? Nên đi hỏi Thạch đại phu.” Đường Mật nói.

“Có phải người nói là Thạch đại phu đang ứng phó, tựa hồ không muốn cho người biết?” Bạch Chỉ Vi hỏi.

“Ta vốn cho rằng như thế nhưng hôm nay từ thái độ của Linh Lung phu nhân, ta lại nghĩ ông ta đang bảo vệ đầu to, vì đây là cung đình, ông ta không thể nói nhiều.”

Bạch Chỉ Vi cho rằng Đường Mật đoán đúng, nên quyết định xuất cung đi tìm Thạch Thiên Minh, để thuận tiện nên gọi thêm Hoàn Lan và Trương Úy. Hai gã tuy lo lắng cho Đường Mật nhưng không chịu được nó mè nheo nên đành đồng ý. Cũng may ra khỏi cửa, thấy nó sinh long hoạt hổ thì cả

hai yên tâm hẳn, cùng hai thiếu nữ hào hứng bát phở khắp Đại Lương thành náo nhiệt.

Chốc sau, Đường Mật và Bạch Chỉ Vi nói là muốn đi mua son phấn, hẹn Trương Úy và Hoàn Lan gặp mặt lúc ăn trưa, rồi vội vàng đến nhà Thạch Thiên Minh ở gần đó.

Người cho hai cô biết chỗ ở của Thạch Thiên Minh bảo rằng nhà Thạch đại phu rất dễ tìm, chỉ cần thấy ở cửa có người khóc gào xin chữa bệnh là đúng. Quả nhiên, hai cô vào ngõ, nghe thấy có người khẩn cầu trước một vòm cổng. Đường Mật và Bạch Chỉ Vi nhờ tạp dịch vào thông báo, thấy người đó đáng thương liền cho mấy đồng tiền, người đó gạt đi, tức giận: “Ta đến cầu đại phu chứ không xin cơm.” Đoạn nhổ toẹt vào cánh cửa đỏ rực của Thạch phủ, quay người đi ngay.

Gặp Thạch Thiên Minh, Đường Mật vẫn bất bình, nhưng vì cần hỏi nên không tiện chỉ trích mà khéo léo hỏi: “Thạch đại phu có thấy mỗi ngày những người đến cửa quấy nhiễu phiền lắm không? Ngài động đầu ngón tay là thanh tịnh ngay mà.”

Thạch Thiên Minh tất nhiên hiểu ý, cũng không tức giận mà cười đáp: “Nếu đại phu bình thường thì không cần tìm tại hạ, còn nếu không chữa được mà tại chữa được thì tất phải dùng đến dược vật quý, phương thuốc này không phải chỉ một hai thang mà xong, không có tiền chịu sao thấu? Chi bằng sớm siêu sinh luân hồi thì hơn.”

Đường Mật uất ức, nhưng không tiện tranh luận, cố nén giận hỏi: “Thạch đại phu đại khái đoán được bọn tiểu nữ đến làm gì rồi?”

“Để hỏi thăm về người giống Trương Úy, đúng không? Thạch mỡ vẫn đợi hai vị đại giá quang lâm.” Thạch Thiên Minh nhìn hoa cỏ khô héo khắp vườn: “Đường cô nương có thể cho Thạch mỡ biết thân thế Trương Úy chăng?”

Đường Mật đáp: “Cha y chỉ là bách tính bình thường, tựa hồ từng làm truyền lệnh binh dưới trướng Ngụy quốc đại tướng quân Thầm Mộc, sau đó Thầm tướng quân bị gian thần hại, ông ta liền rời quân ngũ.”

Thạch Thiên Minh hơi giật giật mí mắt: “Cha y nói Thầm tướng quân thị bị gian thần hại là y tin? Ủ, cha y có lẽ sống ở nơi rất hoang vắng. Tuy là việc đã hơn mười năm rồi nhưng cô nương cứ thử hỏi khắp Đại Lương thành xem người năm xưa hiệu xưng bách chiến bất bại chiến thần Thầm Mộc vì sao mà chết thì sẽ được trả lời rằng chiến bại nên hổ thẹn tự vẫn sa trường. Mười vạn đại quân gần như chết hết, Thầm Mộc mười tám tuổi làm tướng quân, trải qua hơn hai mươi trận lớn nhỏ chưa từng thất bại, sau cùng lại dùng phương thức sỉ nhục đó kết thúc sinh mệnh.” Thạch Thiên Minh ngừng lời, thu ánh mắt khỏi hoa cỏ khắp vườn, nhìn Đường Mật và Bạch Chỉ Vi: “Thầm Mộc là vị bằng hữu của tại hạ giống hệt Trương Úy.”

Đường Mật và Bạch Chỉ Vi tuy chuẩn bị nghe những tin tức bất ngờ nhưng vẫn không giấu được thần sắc kinh ngạc. Đường Mật hỏi: “Thầm tướng quân có con cái gì không?”

Thạch Thiên Minh lắc đầu: “Không, lúc chết y mới hai mươi năm, quanh năm chinh chiến, chưa từng lấy vợ, ngay cả bồng hữu tốt nhất của y là tại hạ cũng không biết y có con nên lúc tại hạ gặp Trương Úy mới lấy làm lạ, không có quan hệ máu mủ sao giống nhau đến thế. Giờ biết cha Trương Úy từng phục vụ dưới trướng Thầm Mộc, tại hạ đoán...”

Lão không nói tiếp, Đường Mật cũng hiểu ý, hỏi: “Thạch đại phu, tiểu nữ còn một việc muốn hỏi. Có phải Linh Lung phu nhân liên quan gì đó đến Thầm tướng quân chăng?”

Thạch Thiên Minh hơi biến sắc: “Hài tử đó đã gặp Linh Lung phu nhân?”

“Mới gặp sáng nay.”

Thạch Thiên Minh thở dài, đi đi lại lại trong phòng, cân nhắc hồi lâu mới nói: “Các vị không còn nhỏ nữa, cũng nên biết có nhiều không như các vị nghe nói, về Linh Lung phu nhân cũng thế. Vốn bà ta là mỹ nữ được người Thất Đát ca ngợi trong bài hát, sau đó Thăm Mực dẫn quân qua bộ tộc của bà ta, có duyên gặp mặt một lần. Về Đại Lương, tiên vương hỏi Linh Lung phu nhân dáng vẻ thế nào, y đáp: Người này linh lung như ngọc, sáng rực khắp nhà, đẹp đến cực điểm, không dám nhìn thẳng vào. Thăm Mực giỏi vẽ nên tiên vương lệnh cho y vẽ một bức tranh, ai ngờ xem xong thì tiên vương nảy lòng muốn cướp đoạt, sai sứ thần đến cần thân. Lúc đó Linh Lung phu nhân đã gả cho thủ lĩnh bộ tộc nên cứng cỏi cự tuyệt, tiên vương bèn lệnh cho Thăm Mực dẫn mười vạn đại quân tấn công, nếu bị kháng cự thì diệt bộ tộc đó để đoạt Linh Lung phu nhân.”

Thạch Thiên Minh hơi trầm ngâm: “Nếu hài tử đó là con của cố hữu thì dưỡng phụ của nó đã giấu một số việc, không muốn nó phải chịu sỉ nhục. Cũng để giúp nó tránh được một vài cừu địch. Các vị cũng biết thế nào là vinh diệu của tướng quân thường thắng đứng trên xương máu vô số người.”

Đường Mật và Bạch Chỉ Vi rời Thạch phủ, lòng đều không vui vẻ gì, trầm mặc đi một đoạn, Bạch Chỉ Vi mới lên tiếng: “Người nói thử xem, việc này nên cho đầu to biết mới phải. Linh Lung phu nhân nhất định sẽ đến hỏi thân thế, y không thể trả lời thật, bằng không ngoài chuyện y gặp nguy hiểm ra thì y phải cư xử thế nào với Hoàn Lan đây?”

Đường Mật cũng cân nhắc việc này: “Kỳ thật, nếu đầu to và Hoàn Lan hiểu rõ, việc này không ảnh hưởng đến họ. Trầm tướng quân làm gì cũng là tuân theo mệnh lệnh của phụ vương Hoàn Lan, còn Linh Lung phu nhân, ôi, mỗi người có lập trường riêng, không phải chuyện chúng ta bình phẩm được.” Nói đến đây, nó nhớ ra mẫu thân Hoàn Lan có vẻ chú ý đến mình, thoáng do dự: “Nên cho đầu to biết để y biết đường phòng bị, tránh bị Linh Lung phu nhân hỏi thì không mắc hờm, còn về Hoàn Lan thì đừng để y biết là hơn.”

Bạch Chỉ Vi cũng thấy thế thỏa đáng: “Ừ, cũng được. Hiện tại cũng đoán được đại khái cha Quân Nam Phù muốn gạt đầu to chuyện gì, chắc là di vật Thẩm tướng quân để lại.”

“Đúng vậy, Trầm Dịch chắc là một di vật, vậy thì Trầm Dịch bị hỏng thật đáng tiếc.” Đường Mật nói đoạn, ngẩng nhìn cửa một gian điểm trước mặt có một vũ cơ Ba Tư đang đứng, uốn éo eo múa theo tiếng địch du dương.

Ngoài cửa có một đám đông vây quanh, hứng thú xem điệu múa đẹp đẽ, Đường Mật và Bạch Chỉ Vi hòa vào, nhìn kỹ mới thất vũ cơ là một con rối. Có điều con rối được chế tạo quá ư tinh diệu, eo nhỏ tay ngọc, tóc vàng mắt xanh, tư thái quyến rũ.

“Kỳ quái, sao lúc đến không thấy nhỉ?” Đường Mật lẩm bẩm.

“Tiệm này chính ngộ hàng ngày mới để con rối ra múa.” Người qua đường đáp.

Nó quan sát kỹ gian tiệm, hóa ra là Dị bảo quán mà Ngọc Diện từng đề cập, vốn định đến đó một chuyến, thăm nhủ đã gặp rồi thì đến, liền kéo Bạch Chỉ Vi đi tới.

Cả hai đẩy cánh cửa quán khép chặt, như bước chân vào một thế giới khác.

Đó là một gian tiệm rộng rãi nhưng tối tăm, cửa sổ đóng kín, trên nóc treo một ngọn đèn cổ quái hình chim chóc, ánh lửa lập lòe, khắp phòng bày đủ loại giá cao cao thấp thấp, dưới đất ngổn ngang những thứ cổ quái. Đường Mật nhìn sơ qua, có một cái giá bày mười đế đèn đủ loại hình thù, có hình quái thú, hình nô lệ quỳ... đều phủ một lớp đồng, xem ra cực kỳ cổ kính. Một cái rương mở hờ, bên trong kim quang lấp lánh, thoáng thấy được một cái chậu vàng đáy khắc hình cá chép. Góc tường bày năm, sáu

con rồi gỗ tạo hình người Hồ, ánh mắt hắc bạch phân minh nhìn nó và Bạch Chi Vi chăm chăm, dị quang lóe lên dưới ánh đuốc lập lòe.

Xuyên qua gian phòng chất đầy dị bảo, hai cô đến trước một quầy dài, một lão nhân người Hồ mũi cao mắt sâu, râu tóc đều bạc phơ đang sửa một sợi dây chuyền, ngẩng lên nhìn hai tiểu cô nương, hỏi: “Hai tiểu hài đến xem hay mua đồ?”

Ông chủ người Hồ có cái mũi đỏ phối hợp cùng chòm râu trắng xóa, rất giống ông già Noel, Đường Mật cho rằng lão rất dễ bắt chuyện liền cười hỏi: “Lão gia gia, tiểu nữ muốn hỏi mấy chuyện.”

Không ngờ ông chủ liếc nó bằng ánh mắt xám xịt, rồi tiếp tục cụp mắt xuống sửa sợi dây chuyền vàng, đáp: “Thấy chiêu bài không, đây là Dị bảo quán, chỗ hội tụ của đồ cổ kỳ trân khắp thiên hạ, không phải chỗ nghe ngóng tin tức.”

“Bọn tiểu nữ muốn hỏi tin tức bảo vật.” Đường Mật nói.

“Bảo vật gì?” Ông chủ không thèm nhìn, tiếp tục công việc.

“Lão bản có nghe nói đến một cái đèn làm bằng gỗ đen, đốt nến lên liền xuất hiện một nữ tử múa trong đó?” Đường Mật hỏi.

Ông chủ hơi ngừng lại, tựa hồ hồi tưởng: “Không, vật như thế thì là bảo vật gì chứ, chẳng qua do người ta dùng pháp thuật cao minh tạo ra.”

“Có lẽ không phải bảo vật nhưng cũng hơn trăm tuổi rồi, thế nào cũng là đồ cổ, lão bản không nghe nói qua?” Đường Mật hỏi với vẻ không cam lòng.

Lão nhân hừ đầy coi thường: “Trăm năm thì có là gì, chưa từng nghe.”

Thái độ muốn đuổi khách của lão nhân khiến Đường Mật nhận ra người này là thương nhân cực kỳ tinh minh, không mốn hao phí thời gian với những việc vô bổ. Nó chợt hỏi: “Bọn ta muốn mua mấy thứ, thử nói xem ở đây có bản vật gì đáng cho bản tiểu thư chú ý.”

Lão bản ngẩng lên đánh giá hai tiểu cô nương: “Đồ tốt nhiều lắm, hai vị là người Thục Sơn, thì ở kia có tinh thiết ngân ti hộ giáp, mặc vào là đao thương bất nhập, chỉ có mười vạn kim thôi. Ở kia có kim lý ngư bồn, mỗi ngày dùng rửa mặt thì giữ được dung nhan bất lão, chỉ mỗi năm mười vạn. Còn cả...”

“Được rồi, được rồi...” Đường Mật cắt ngang, tuy biết lão bản nói ‘kim’ là chỉ tiền đồng, nhưng nó vẫn giật mình, nói thẳng luôn: “Bọn ta muốn mua một thứ, đồng thời hỏi tin một vật, nói đi, ở đây có gì hữu dụng cho bọn ta mà bọn ta mua được. Cho giá đi.”

Lão bản cười xán lạn, chỉ vào sợi dây đang sửa: “Chính là Như ý câu này, giá một nghìn đồng.” Đoạn đưa cho Đường Mật xem, nó nhận ra sợi dây dài chừng hơn mười thước, hai đầu gắn câu. Lão bản thu sợi dây vào cái đeo cổ tay màu bạc rồi ấn cơ quan, hai đầu sợi dây bắn ra, móc vào hộp gỗ đàn đặt trên cái giá sau lưng hai cô, rồi lại ấn cơ quan, sợi dây thu về, cái hộp cũng bị móc theo.

Lão bản giải thích: “Như ý câu này đúc bằng tinh thiết đúc kiếm, vừa sắc vừa bền. Nếu móc thứ gì cũng không sợ câu bị hỏng, sử dụng như ban này lão phu dùng. Nếu sợ câu hỏng thì lúc ấn cơ quan gạt thêm cái này, sợi dây sẽ xoay chuyển, quấn lấy sự vật, hai móc câu móc phụ trợ, giữ chặt hơn.”

Bạch Chỉ Vi hỏi: “Vật này có ích gì với bọn tiểu nữ, là đồ chơi trẻ con mà.”

“Sao lại vô dụng, lúc leo tường có thể dùng làm móc, lúc đánh nhau có thể làm ám khí, bình thường đeo ở cổ tay cũng rất đẹp, đeo chán thì đổi thành dây lưng. Đây chính là bảo vật tiện dụng bậc nhất.”

Đường Mật nghe ông chủ bịa đặt, cảm giác muốn bật cười nhưng nghĩ một lúc, hình như tương lai cần dùng đến vật này, bèn bảo: “Vậy được, mua vật này, mai trả tiền.”

Ông chủ lập tức đổi sắc mặt, cười hỏi: “Vậy hai vị hỏi thăm cái đèn đó định để mua chẳng? Thế này đi, lão phu sẽ hỏi thăm hộ, không dám giấu gì, chỉ cần xuất hiện cổ vật nào là lão phu đều nghe ngóng được.”

“Tất nhiên muốn mua, có tin thì báo cho bọn tiểu nữ.” Đường Mật lại hỏi: “Còn một việc, ở đây có sửa được bảo vật bị hỏng không?”

“Có, hai vị muốn sửa vật gì?”

“Lão bản có biết Trầm Định không? Bảo châu Trầm Định của bằng hữu bọn tiểu nữ bị Cùng Kỳ tập kích hỏng mất, sửa được không?”

Lão bản lắc đầu, tỏ vẻ không tin: “Không thể nào, Trầm Định là bảo vật phòng ngự mạnh nhất trên đời, chuyên môn phòng ngự pháp thuật và yêu vật, dã thú, kể cả là Cùng Kỳ cũng không thể làm hỏng được, trừ phi không phải Trầm Định chân chính.”

Dám vẽ lão bản khiến Đường Mật sinh nghi, quyết định ngày mai đưa Trương Úy và Trầm Định đến xem sao.

Cả hai rời Dị bảo quán, Bạch Chỉ Vi hỏi: “Người thấy có manh mối gì không?”

Đường Mật gật đầu: “Dáng vẽ Mục điện giám lúc lấy cái đèn đi thì đích xác điện giám chưa thấy nó. Nhưng sau đó điện giám lấy một cái giống hệt từ trong cái hồ ở rừng Ảo hải. Mộ Dung Phi bảo rằng cái đèn của chúng ta

là Đọa Thiên tặng Ma vương vào dịp sinh thần, có thể Hoa Anh sinh cùng ngày với Ma vương cũng nhận được một cái. Khả năng đĩa đèn trong tay Mục điện giám là cái này. Hai cái đèn này vốn không có gì, ta chỉ nghĩ Ngọc Diện đã gặp người biết Ma La vũ, giả thiết Ma La vũ chỉ được ghi lại trong hai cái đèn thì nhất định người đó từng thấy một trong hai cái đèn. Trực giác của ta cho biết, người này liên quan đến việc chúng ta đang điều tra.”

Bạch Chỉ Vi ngẫm nghĩ một lúc: “Lúc chúng ta thi triển Ma La vũ từng bị chương môn và phương trượng Thanh Nguyên tự nhận ra, tất võ công này từng xuất hiện trên giang hồ, hơn nữa có thể người Ma cung sử dụng. E rằng còn phải đi hỏi họ xem trừ ngọn đèn đó ra, còn sách vở gì ghi lại võ công này không.”

Việc này khiến đó đau đầu: “Đúng, có những việc nghe ngóng từ người Ma cung là hay nhất. Ví như vì sao hồn thú của Ma vương không biến mất. không được thì tìm cách làm quen với người Ma cung.”

Bạch Chỉ Vi lúc đó nghĩ tới một việc khẩn bách hơn: “Đường Mật, chúng ta lấy đâu ra một ngàn đồng mua Như ý câu?”

“Còn thế nào, bán sạch gia sản.”

Cả hai vừa đi vừa thương lượng, thoáng cái đã đến chỗ quán cơm ước hẹn với bọn Trương Úy, nhưng khách trong quán lại thi nhau chạy ra, hai cô kéo một người lại hỏi: “Trong đó xảy ra chuyện gì?”

“Có người đánh nhau.”

Hai cô nhìn qua song cửa, thấy Trương Úy và Hoàn Lan đang cầm kiếm, giận giữ nhìn một cầm y thiếu niên. Đường Mật nhìn xéo cũng nhận ra, là Lý Liệt suýt nữa giết chết nó.

Trương Úy đang áp chế lửa giận: “Lý Liệt, người trúng kế tá đao sát nhân, ta không trách người nhưng sao người hạ thủ Đường Mật như thế?”

Sắc mặt Lý Liệt cau lại, choang một tiếng tuốt kiếm chỉ vào Trương Úy: “Người nói nhăng gì hả? Ta trúng kế tá đao sát nhân? Ta tra rõ rồi, đây là kẻ giết cha ta.”

Trương Úy nhìn thanh kiếm rung rung trước mặt, không tuốt kiếm ra mà thầm nhủ: Giết tiểu này cũng vô dụng, nhất định phải giúp Đường Mật nói rõ những uất ức đã chịu. Gã nén lửa giận trong lòng: “Được, tạm lùi một bước, coi như Mục điện giám là cừu nhân của người thì là nam nhân cũng nên chính diện quyết đấu, không lại thì khổ tu mười năm rồi tái đấu, vì sao người lại dùng kế mưu âm hiểm như thế, còn kéo cả tình cảm của Đường Mật vào. Người cũng biết Đường Mật từ bé không còn cha mẹ, vốn phải được mọi người yêu thương, nhưng người lại lừa gạt cảm tình của người ta, uổng phí ta và Bạch Chi Vi vui mừng vì cho rằng có người thích Đường Mật.”

Lý Liệt hừ lạnh: “Cần gì người lắm chuyện, ả chỉ diễn trò với ta chứ đã bao giờ mở lòng với ta. Nếu không nhân lúc ả ý chí bạc nhược, ta không bao giờ đọc được bí mật trong lòng ả.”

“Nói nhăng, phàm trên đời có ai đối tốt với Đường Mật một phần thì người ta đều đáp lại. Người cũng biết Đường Mật cho người đôi chuông vì sợ người nguy hiểm, sau này bọn ta tấn công được lên núi, người ta thấy người chưa lên liền dẫn người đi tiếp ứng, người tự hỏi mình xem lúc đó là diễn trò sao?”

Sắc mặt Lý Liệt âm tình bất định, nhưng khẩu khí vẫn lạnh nhạt: “Việc đó chỉ mình ả biết.”

Trương Úy thấy y lạnh lùng như vậy, phần hận nói: “Không ngờ người ngu xuẩn đến thế, thà tin thuật Khuy hồn chứ không tin vào mình.”

Sắc mặt Lý Liệt và Hoàn Lan đều sầm xuống.

Hoàn Lan chỉ nghe Đường Mật giảng giải qua loa sự tình, không hiểu giữa nó và Lý Liệt có dây mơ rễ má như vậy, chợt cảm thấy lòng chua xót, không rõ vì sao nhưng thấy nó đối tốt với Trương Úy và Mộ Dung Phi thì không hề xuất hiện tâm trạng này. Còn nghĩ đến việc Lý Liệt từng giả bộ thích nó, thân cận với nó là y lại khó chịu, lòng như thắt gút, bức bối cực độ.

Lý Liệt nghiêng rằng, khắc chế tâm trạng một lúc mới hỏi nhỏ: “Hiện tại ở thế nào?”

Trương Úy định đáp thật thì Hoàn Lan đã lạnh lùng trả lời: “Chết rồi.”

Bàn tay cầm kiếm của Lý Liệt tựa giác hạ xuống, dáng vẻ cứng lại: “Không thể nào, một chương đó của ta không hề, ả, ả lẽ ra vẫn còn sống...” Chợt hung quang rực lên trong mắt y: “Người định lừa ta hả, ta đã hỏi rồi, trừ Mục Hiến thì Thục Sơn không còn ai tử vong trong lần tẩy võ đó.”

“Không sai, lúc đó không chết nhưng thương thế của Đường Mật quá nặng, Mạc điện giám chỉ kéo dài mạng sống cho Đường Mật được mấy hôm. Lúc bọn ta đưa đến nước Ngụy cho Thạch Thiên Minh chữa nhưng không được. Đường Mật chết nửa tháng trước.” Hoàn Lan nói đoạn, thần tình lãnh lẽo như vạn niên hàn băng: “Còn nữa, ta ghét nhất bị người khác chỉ kiếm vào mình.”

Dứt lời, tay thiếu niên sáng rực, trường kiếm như ánh tuyết tháng Ba vô thanh vô tức xuất hiện trên tay.

Đường Mật trốn ngoài cửa sổ, thấy hai bên sắp giao thủ, lòng do dự có nên xuất hiện không. Nếu xuất hiện thì nhất định sẽ kéo theo nhiều việc, nếu từ y mà hỏi được là ai bày ra kế sách thì hay nhất nhưng được chăng? Còn nếu không hỏi được, lại khiến Lý Liệt hiểu lầm thì có nên chăng?

Trong lúc nó vẫn vợ, Hoàn Lan và Lý Liệt đã giao thủ.

Thân hình Lý Liệt cao lớn, cây kiếm trong tay cũng dài hơn kiếm thường ba, bốn tấc, giữa thân kiếm có một vết màu xanh đen, múa lên giống hệt một con rắn xanh đang uốn mình. Không gian quán cơm không lớn, y và Hoàn Lan đấu được vài chiêu liền thấy bó hẹp, song song nhảy lên bàn, liên tục lướt qua lướt lại giữa hơn mười cái bàn.

Kiếm của Lý Liệt dài mà mềm, tuy sử dụng Thục Sơn kiếm pháp nhưng ẩn chứa đôi phần tiên pháp, đại khai đại hợp, khí thế bất phàm. Hoàn Lan lại kiếm pháp tinh kỳ quả quyết, chiêu nào cũng cực nhanh, không để đối thủ kịp lấy hơi. Mỗi lần Lý Liệt bức được Hoàn Lan lùi xa liền chiếm thượng phong, một khi Hoàn Lan áp sát được thì lại khiến y luống cuống, chật vật chống đỡ. Lâu dần, ưu thế của Lý Liệt bắt đầu hiện rõ.

Đường Mật biết Hoàn Lan tuy được coi là thiên tài trăm năm khó gặp của Thục Sơn nhưng Lý Liệt nhiều tuổi hơn, bất kể là thân thể hay kinh nghiệm đều cao hơn một bậc. Nó quen Lý Liệt một năm nay, cũng là năm sau cùng y ở Thục Sơn, theo quy củ, kiếm đồng rời Ngự Kiếm đường sẽ tu luyện ba năm ở tông môn rồi được lựa chọn ở lại Thục Sơn tu hành hay hạ sơn. Thành ra Lý Liệt đã luyện gần như mọi môn võ công trọng yếu của Thục Sơn, cộng thêm bản thân y thiên phú cao siêu, được coi là người võ công cao nhất lớp trẻ bản môn. Y đấu lâu với Hoàn Lan, những ưu điểm vốn không dễ nhận ra như độ nhuần nhuyễn kiếm pháp hoặc kinh nghiệm thực chiến dần lộ ra.

Có mấy lần, y biết được Hoàn Lan nóng lòng áp sát nên cố tình để lộ sơ hở. Cảm giác về kiếm pháp của Hoàn Lan cực tốt, không phải không nhận ra sơ hở đó là cố ý nhưng y quá tự tin vào tốc độ của mình, cho rằng dù sơ hở là cố ý thì với tốc độ cực nhanh, hoàn toàn có thể biến thành sơ hở thật sự, nên không hề do dự tấn công luôn.

Không ngờ kiếm của Lý Liệt cũng cực nhanh, không phải là tốc độ của bản thân thanh kiếm sinh ra mà khi kiếm thủ và kiếm hồn tâm ý tương thông, kiếm hồn sẽ nảy sinh phản ứng tự nhiên với nguy hiểm. Hoàn Lan liên tục không đắc thủ, biết rằng Lý Liệt đang dùng một phương thức kín đáo khác sử dụng sức mạnh kiếm hồn. Lần đấu với Mộ Dung Phi, kiếm hồn chi lực của y thua mất không ít, giờ đâm ra nổi giận, ngưng tụ tâm lực để điều động kiếm hồn chi lực...

Trương Úy thấy Lý Liệt và Hoàn Lan càng đấu càng kịch liệt, nhất thời không biết có nên can thiệp chẳng. Còn nữa, nếu thắng Lý Liệt, có nên giữ y lại, bức y nói ra ai là chủ mưu không? Hay là mặc kệ tất cả cho y một trận? Đang do dự thì hai người đã dùng đến chiêu thức liều mạng, tựa hồ đều nổi giận, sẵn sàng lưỡng bại câu thương.

Gã cho rằng mọi sự không ổn, tuốt kiếm định ngăn cản. Nhưng lúc đó Lý Liệt và Hoàn Lan đã điều động đến sức mạnh kiếm hồn, hình thành khí trường vô hình, gã muốn vào nhưng khác nào vấp phải một bức tường trong suốt, biết rằng chỉ có kiếm hồn chi lực của mình mới xé được bức tường này, nên thử dùng chút tâm lực duy nhất điều động kiếm hồn. Quá khứ, mỗi lần gã thử đều cực kỳ vất vả, phảng phất kéo từng chút một khối khe hở bằng thép, đặc biệt là lần cùng Đường Mật và Bạch Chỉ Vi tạo ra ảo ảnh đấu với Thanh Nguyên tự, gã cảm giác tâm tạng đau đớn cơ hồ nghẹt thở. Nhưng lần này, có lẽ vì không nhất định phải xông vào, lòng không nhất thiết phải đột phá trở ngại, nên tâm lực như dòng khí ấm từ nham thạch chảy ra, hòa hoãn nhưng liên miên bất tuyệt.

Cảm giác thông sướng kỳ dị này khiến gã hớn hờ, kiếm hồn hồi ứng mang lại cho gã cảm thụ chân thực rằng cây kiếm trong tay tích đủ sức mạnh. Khoảnh khắc đó, kiếm không còn bị thân thể gã khống chế mà tự xuất ra một kiếm.

Nhát kiếm vạch lên một đường hoàn mỹ cắt ngang hai con mãnh hổ đang ác đấu, Hoàn Lan và Lý Liệt tách ra hai bên, kinh ngạc trước sức

mạnh từ kiếm của Trương Úy, gần như đồng thời thốt lên: “Sao người...”

“Chúng ta khó khăn lắm mới gặp được Lý Liệt, nên hỏi y toàn thể sự việc, dù sao chúng ta cũng chỉ đoán mò.” Trương Úy giải thích.

Lý Liệt định thần lại, theo tình thế thì y không thể chiến thắng đối phương có tới hai người hợp lực, nên không nói thêm gì, tra kiếm vào vỏ, quay người đi ra. Trương Úy hét to: “Lý Liệt đứng lại, là nam nhân thì không được sợ chứng kiến chân tướng.”

Lý Liệt hơi run lên, không ngoái lại, loạng choạng chạy khỏi quán cơm.

Đường Mật không hỏi Hoàn Lan nguyên nhân vì sao nói dối là nó chết rồi, tựa hồ nó cảm giác được nhưng không nắm bắt được nên chọn cách giả vờ không biết. Nó cố ý hào hứng kể lại việc ở Dị bảo quán cùng dự định mua Như ý câu, đoạn tính cách gom đủ một ngàn đồng.

Lần trước cả nhóm lấy được không ít đồ quý từ Xích phong tứ dực xà nhưng lần này đi tỷ võ nên không mang theo. Hoàn Lan tuy là chủ nhà nhưng vì là công tử chưa thành niên, chỉ có bổng lộc hàng tháng, nhất thời cũng không moi đâu ra nhiều tiền, cả bốn gom lại cũng còn thiếu nhiều. Bạch Chỉ Vi ngẫm nghĩ một lúc, móc ra bông hoa sen thủy tinh được “chia phần” lần trước: “Vật này ta vẫn mang theo bên mình, không có tác dụng gì, bán đi chắc cũng được ít tiền.”

Trương Úy đưa tay ngăn lại: “Không được, người thích nó như thế, không thể bán.”

Đường Mật cũng thấy không ổn, hỏi Hoàn Lan: “Chi bằng chúng ta lén lấy đồ trong cung ra bán.”

Hoàn Lan thấy đáng vẽ nó ranh mãnh như thế liền bật cười: “Đâu ra hạng ăn trộm còn hỏi chủ nhân. Không cần lấy trộm, chúng ta hỏi thẳng là

được, huynh trưởng ta lúc trẻ khảng khái nổi danh thiên hạ, giờ quyết không hẹp hòi.”

Lúc Đường Mật mới nhớ ra rằng Ngụy vương năm xưa lúc còn là công tử Hoàn Thương đã nổi danh thiên hạ là khảng khái, chợt nghĩ: Không phải một Mạnh thường quân ư, sao ở thời không này lại nảy nòi ra người thích tặng tiền cho thiên hạ thế nhỉ?

Bạch Chỉ Vi tất nhiên cũng biết danh tiếng khảng khái của Hoàn Thương, tỏ vẻ không tin: “Ngụy vương chỉ khảng khái với người có tài, chúng ta được sao?”

Hoàn Lan đáp: “Dù gì chúng ta cũng là người Thục Sơn, dựa vào điểm này thôi thì huynh trưởng cũng coi trọng mấy phần. Chỉ cần lúc nói chuyện không quá đáng, chắc không thành vấn đề. Hà huống, ta hiếm khi xin huynh ấy cái gì, thi thoảng mới nhờ chắc không nỡ từ chối.”

Chỉ là cuối năm Ngụy vương quá bận, bốn đứa đợi hai ngày mới được truyền triệu, địa điểm triệu kiến không chính thức, là Noãn các mà cung nhân nghỉ chân sau khi đi chơi ngự hoa viên. Đường Mật cho rằng chốn riêng tư này lại tiện cho việc mượn tiền.

Ngụy vương Hoàn Thương là huynh trưởng của Hoàn Lan, mới hơn ba mươi, bất quá mặc y phục bằng gấm thêu màu lam, trông trẻ hơn nhiều. Y tùy ý tựa lên ghế mềm, khí độ cao nhã, gương mặt khá giống đệ đệ, vì khỏe mắt hơi trẻ xuống nên không cười cũng đượm nét cười.

Lúc nói chuyện, Ngụy vương cũng dùng thái độ trò chuyện bình thường: “Đó là bằng hữu của Lan hả, đúng là những hài tử xuất sắc.”

So ra, Hoàn Lan giữ lễ hơn, thái độ khiêm cung của thần tử: “Vâng, đây là Đường Mật, Bạch Chỉ Vi và Trương Úy, đều là bằng hữu tốt của Lan ở Thục Sơn.”

Ngụy vương ngồi xuống, nhìn Đường Mật hỏi: “Kiếm đồng thụ thương đây hả, khỏi rồi chứ?”

“Thưa vương thượng, Mật đã khỏi rồi.” Đường Mật định thêm kiểu mấy câu vỗ mông ngựa kiểu ‘nhờ hồng phúc của vương thượng’ nhưng thấy Ngụy vương tuy tỏ ra thân thiết nhưng lại ngầm chứa uy nghiêm thì không dám nói ra. Ngụy vương lúc trẻ từng tu luyện ở Thục Sơn, làm môn hạ Khí tông nên rất vui vẻ gặp mấy đứa, hỏi han tình hình hiện tại của Thục Sơn, nghe nói huynh đệ Mục Hiến, Mục Hoảng không còn thì buồn bã. Trong lúc trò chuyện, bầu không khí dần nhẹ đi, Ngụy vương nói với khẩu khí nửa đùa nửa thật: “Lúc ta ở Thục Sơn không được xuất sắc như Lan, ngũ đại điện thí cũng chỉ miễn cưỡng lắm mới qua được, đành vào Khí tu thân dưỡng tính.”

Đường Mật thấy Ngụy vương ngang tuổi với Cố Thanh Thành, hỏi: “Vương thượng có biết tông chủ của bọn Mật không?”

“Tất nhiên, đại danh Cố Thanh Thành có ai không biết, hai mươi tám tuổi trở thành nhất tông chi chủ quả thật tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả.” Ngụy vương cũng hơi cảm khái: “Kỳ thật bản vương còn có vài cố nhân giao tình không tệ ở lại Thục Sơn, ví như Chúc thủ thư của các vị năm xưa là tiểu huynh đệ vẫn theo đuôi ta. Còn cả hiệp nữ danh mãn giang hồ Tư Đồ Duyệt, năm xưa bản vương từng có ý với Tư Đồ cô nương nhưng người ta không thích chốn thâm cung cao tường, nên sau cùng không có duyên.”

Tư Đồ Duyệt là con gái duy nhất của Tư Đồ Minh, trước khi thành hôn được xưng tụng là giang hồ đệ nhất mỹ nữ, tuy bọn Đường Mật chưa gặp nhưng đã nghe danh. Những lời này lọt vào tai người khác thì chỉ mỉm cười nhưng Hoàn Lan nghe xong lại nhớ đến hôm cùng Đường Mật và Bạch Chi Vi đứng trên nóc điện nhìn dáng vẻ mấy nữ tử thị tẩm, lập tức hiểu rõ rằng hai cô đều là nữ tử tự do như thế, nếu có một toàn cung điện vây họ lại thì họ nhất định sẽ mọc cánh bay đi. Ý niệm vừa nảy ra, lòng y thoáng bất an,

cảm giác những lời định nói với Đường Mật vẫn ẩn sâu trong lòng càng khó mở miệng.

Ngụy vương nhận ra Hoàn Lan hơi lơ đãng, hỏi: “Lan đang nghĩ gì?”

Hoàn Lan định thần, cố che giấu tâm trạng, cúi đầu xuống tránh ánh mắt huynh trưởng: “Đệ đang nghĩ với tính cách của Chúc thủ thư mà cũng có lúc là tiểu huynh đệ của người khác. Mục tông chủ đã khừ thể không thích thủ thư, nói là thủ thư đi theo tà lộ.”

Ngụy vương khê hừ: “Cái gì là tà lộ, không hợp với ý nguyện của Đọa Thiên đại nhân là tà lộ hả? Ai biết được Đọa Thiên hay Ma vương gì đó đều là hậu nhân thêm mắm dặm muối tô vẽ vào. Đệ có biết hai người đó sinh ra chỉ sử dụng cái tên đó có một lần, cũng là lạc khoản năm xưa ở Thanh Nguyên tự, sau này tra xét khắp văn thư của họ, bất kể tư hàm hay công hàm, đều tự xưng tên hoặc xưng tên đối phương mà thôi. Nên ý nguyện của Đọa Thiên đại nhân cũng thế mà thôi, chúng ta nào biết ý nguyện chân chính của đại nhân là gì.”

Đường Mật cũng thấy có lý, tiếp lời: “Đúng vậy, hiện nay tài phú của Thục Sơn e rằng Đọa Thiên đại nhân năm xưa không ngờ được. Còn nữa, đại nhân khai sáng Thục Sơn phái vốn định cung cấp nhân tài cho các nước, e rằng không ngờ trăm năm sau lại biến thành mạng lưới quan hệ phức tạp thế này. Dù sao thì không ai là thần minh, dù bố trí kỹ càng mọi sự sau khi khừ thể cũng không thể khống chế hết mọi bất ngờ, người đương thời sao lại cứ khừ khừ theo cổ nhân.”

Nó nói cực kỳ hợp tâm ý Ngụy vương, y vỗ bàn đứng dậy, lộ vẻ kinh thán: “Nói hay lắm.” Đường Mật vui mừng, biết lần này một ngàn đồng coi như mượn được.

Ngụy vương quả nhiên không hổ danh khảng khái, bốn đứa thuận lợi mượn được tiền, dùng xe ngựa trong cung chở đến Dị bảo quán.

Lão bản nhận ra xe ngựa có phù hiệu vương cung, càng khách khí hơn với bọn Đường Mật, nhưng vẫn chưa tìm được tin tức về ngọn đèn, bất quá lão chỉ trời chỉ đất thề rằng, chỉ cần trên đời từng xuất hiện thì Dị bảo quán sẽ tra ra.

Ngược lại việc sửa Trầm Định khiến lão bản bó chân bó tay, xem xét hồi lâu rồi lật xem một loạt sách, sau cùng mới kết luận: “Đúng là bảo châu Trầm Định, pháp bảo phòng ngự mạnh nhất trên đời.” Đoạn ngừng lên hỏi Trương Úy: “Lẽ nào thật sự bị Cùng Kỳ làm hỏng? Tiểu tử xác định xem trước đó có bị công kích nào lợi hại không?”

Trương Úy hồi tưởng lại: “Không có, trước khi gặp Cùng Kỳ thì yêu vật thụ yêu và Xích phong tứ dực xà đều không lợi hại bằng.”

“Lúc bị thụ yêu và Xích phong tứ dực xà công kích, lực phòng ngự của Trầm Định thế nào?” Lão bản hỏi.

“Tốt lắm, bị yêu vật công kích lợi hại thì làn sáng của viên ngọc lúc sáng lúc tối. Nhưng không phòng ngự được dịch thể của thụ yêu và Xích phong tứ dực xà.”

Lão bản càng không hiểu, vuốt chòm râu bạc đi lại trong tiệm, lắc đầu: “Không đúng, không đúng, không phải không chống được dịch thể, thứ thụ yêu và Xích phong tứ dực xà phun ra là pháp thuật của yêu vật, Trầm Định là bảo vật chuyên môn phòng ngự pháp thuật của yêu vật, đã thú công kích, sao lại không chống nổi? Nghĩ lại xem trước đó có gặp phải công kích pháp thuật nào cực mạnh không?”

Trương Úy nghĩ kỹ rồi nói: “Có lẽ là lần đầu tiên tiểu tử bị công kích nhưng không dám xác định có phải công kích pháp thuật hay không. Đây là lần đầu tiên tiểu tử lên Kiếm tông học kiếm thuật từ khi gia nhập Ngự Kiếm đường, nghe nói có đường tắt đi xuyên qua Áo hải hạ sơn, liền mang Trầm Định đi thử. Lúc đến giữa rừng đột nhiên cảm giác trước mắt sáng trắng,

mắt bị ánh sáng chiếu vào không mở ra được, lúc đó còn tưởng bị mù rồi, không ngờ thoáng sau ánh sáng tan biến, tất cả trở lại nguyên dạng, còn tiểu tử không hề hấn gì.”

Gã vốn không cho việc đó quan trọng gì, lại xảy ra trước khi quen Đường Mật và Bạch Chỉ Vi nên không nhắc với hai cô. Cả hai nghe xong nhìn nhau, cảm giác lần tế ngộ đó của đầu to không tầm thường, nhưng nhất thời không nói ra được bất thường ở đâu.

Lão bản không dám định luận, chỉ bảo: “Việc này thì lão phu không dám đoán mò, nếu tiểu tử từng gặp phải công kích pháp thuật cực mạnh thì dễ giải thích vì sao Trầm Định yếu ớt như thế, sức mạnh của nó đại khái chỉ tan biến vào hai nơi. Một là tiêu hao hết lúc chống lại công kích, hai là rời khỏi bảo châu để bảo vệ những bộ phận quan trọng của người, sau đó vì tiêu hao quá nhiều nên sức mạnh còn lại không thể quay về viên ngọc.”

Đường Mật và Bạch Chỉ Vi gần như cùng chỉ vào Trương Úy kêu lên: “Đầu to, ở trong mình người.”

Trương Úy cùng Hoàn Lan giật mình, Trương Úy ngẩn người, nhưng không dám khẳng định hoàn toàn: “Các người muốn nói là sức mạnh Trầm Định ngăn trở ta phát huy tâm lực?”

“Đúng, rất có thể. Như lão bản nói, sức mạnh của Trầm Định thì một phần bảo vệ tâm người, không để pháp thuật xâm hại, đồng thời khiến người không thể phát huy tâm lực.” Bạch Chỉ Vi suy đoán.

“Đầu to, nghĩ thử xem, lần đầu tiên phát giác cảm ứng không nổi tâm lực là sau đó hả?” Đường Mật hỏi.

“Đúng, nhưng trước đó ta chưa từng thử điều động tâm lực nên không hiểu...” Trương Úy vẫn thấy sự tình quá bất ngờ, không dám khẳng định.

“Đừng cả nghĩ, nhất định là thế, về Thục Sơn chúng ta sẽ đến Áo hải điều tra, chưa biết chừng giúp được người thi triển tâm lực.” Đường Mật nói.

Hoàn Lan này giờ không nói gì chột hỏi: “Trương Úy, sức mạnh kiếm hồn của người là thế nào? Sao lại mạnh như thế?”

Trương Úy giải thích: “Sức mạnh vốn có của kiếm hồn đó có lẽ không tan biến. Lúc ta cầm kiếm lên, kiếm hồn nói là đang đợi ta.”

“Việc này hiếm khi xảy ra.” Lão bản chen lời: “Đại khái kiếm chủ tiền nhiệm khi chết đi còn mang di nguyện hoặc không cam lòng cao độ, vẫn hi vọng về sau có người hoàn thành giúp. Hiếm có lắm, thật sự hiếm có.”

Đường Mật và Bạch Chỉ Vi nhìn nhau, từ thần sắc đối phương cùng đoán ra một việc. Đường Mật nhú mày, mím chặt môi nhìn Trương Úy và Hoàn Lan, ngẫm nghĩ hồi lâu mà không nói gì.

Hôm sau là ngày đầu tiên tân xuân du yến ở Ngụy vương cung. Ngụy cung du yến nổi danh bốn nước, khoản đãi văn võ trong triều cùng gia quyến, cả sứ thần các nước và tân khách. Du yến suốt ba ngày hai đêm, bày biện thịnh soạn, mỹ vị trân quý như nước chảy, ca vũ người đẹp vô vàn. Yến hội xa hoa như thế là chủ ý của Ngụy vương Hoàn Thương, ban đầu trong triều còn lời ra tiếng vào nhưng y trị quốc hữu đạo, quốc khổ ẩm ắp, hơn nữa yến hội sẽ thể hiện cho sứ thần nước khác thấy được quốc lực của nước Ngụy, cộng thêm mời nhiều tân khách, cả quan viên cấp thấp cũng được mang gia quyến đến dự, càng biểu hiện được rằng vương gia vui cùng dân chúng, dần dần yến hội trở thành việc lớn được nhiều người mong đợi.

Nội dung du yến ngày đầu tiên là Ngụy vương dẫn chúng nhân báỉ Phật tế trời, nghênh tiếp tân niên, còn từ buổi tối thì mọi trò vui mới bắt đầu.

Màn đêm buông xuống, ngự hoa viên thắt lên vô số hoa đăng, nội thị trong cung giả thành tiểu thương buôn bán ngoài đường, thuê cả người Hồ

biểu diễn, biến hoa viên vương gia thành lễ Nguyên tiêu chốn dân gian.

Hoàn Lan là ấu tử của tiên vương nên không có giá trị chính trị gì, miễn được nhiều nghi thức, cùng ba người bạn Đường Mật du ngoạn hoa viên.

Bốn đứa đang thú vị, Trương Úy chợt dừng bước. Gã thấy cách không xa lắm là Tư Đồ Thận đang ngẩng đầu đoán một câu đố treo dưới đèn cá chép. Gặp y ở yến hội cũng không có gì lạ, gia đình y nhân đình hưng vượng, nhân tài ăm ắp, đại ca Tư Đồ Thâm là Tả tư mã của nước Ngụy. Có điều cạnh y là một thiếu nữ, tuy quay lưng lại nhưng Trương Úy vẫn nhận ra.

Là Quân Nam Phù.

Cô ghé mặt tới, sắc mặt hơi đỏ lên, gương mặt vốn cực kỳ mỹ lệ sáng lên như ngọc dưới ánh đèn. Tư Đồ Thận chỉ vào ngọn đèn nói gì đó, cô mỉm cười, chuỗi vòng ngọc đeo trên tóc khẽ chấn động, quang hoa lấp lóe như ngàn sao rơi trên ba ngàn sợi tóc xanh. Tư Đồ Thận cũng cười, nắm tay Quân Nam Phù, rất tự nhiên đi về giữa hoa viên, nơi đèn đuốc rực rỡ.

Lòng Trương Úy thắt lại, nhất thời quên cả mình đang ở đâu, bốn phía là vô số dải sáng, tiếng người xa xa gần gần đều biến thành mơ hồ, cơ hồ quay lại đêm Nguyên tiêu, thiếu nữ mặt mũi rực rỡ Như Hoa đào đứng cạnh gã, chỉ vào câu đố treo dưới đèn nói: “Đơn giản mà, muội biết đáp án, không hiểu đã có ai trả lời chưa.” Rồi gã kéo tay cô đi xuyên qua đám đông, nói: “Nhanh lên, đừng để bị người ta trả lời trước.”

Khi đó, bàn tay gã được nắm lấy. Nóng bỏng. Mềm mại.

Gã cảm giác cơn đau trong lòng lan ra, như mất đi tâm tạng, bèn thò tay sang nắm lấy bàn tay thon thả bên cạnh, nói: “Đi, đi mau.” Gã nhắc chân lao vút đi giữa vô vàn đèn lửa, tất cả hòa thành quang ảnh hư ảo. Gã từ chỗ tới lao ra chỗ sang rồi lại vào chỗ tối, chạy tứ tung, không hiểu tìm kiếm hay quên đi.

“Đứng lại.” Sau lưng gã vang lên giọng nói bằng lạnh.

Bàn tay gã cũng lạnh. Giọng nói đó khiến gã tỉnh mộng, ngoái nhìn Bạch Chỉ Vi áo đỏ như lửa đứng sau lưng. Gã khẽ rút tay khỏi tay cô, nhãn thần bình tĩnh đến độ gần như tê cứng.

Gã nghe thấy cô nói: “Trương Úy, lúc nào người cần an ủi, ta đều sẵn lòng, nhưng không phải lúc này.”

Bạch Chỉ Vi nói đoạn, không quay đầu lại đi luôn, để lại Trương Úy đứng ngơ ngẩn giữa rừng đèn đuốc. Đường Mật thấy gã nhận ra Quân Nam Phù rồi thì kéo Bạch Chỉ Vi chạy đi, nhất thời không kịp phản ứng, ngẩn ngơ nhìn hai đồng bạn tan biến trong ánh sáng mênh mông.

Hoàn Lan phát hiện chỉ còn lại y và Đường Mật, lòng chột run lên, nhìn thiếu nữ đứng dưới ánh đèn quay lại mỉm cười: “Họ đi xa rồi, hai người đó làm gì nhỉ?”

“Chúng ta cùng đi thôi.” Y đáp, cố làm ra vẻ thoải mái.

Đường Mật đang có tâm sự, không muốn đến chỗ náo nhiệt, liền tùy ý chọn chỗ thưa thớt đèn đuốc. Đi đi theo, ngẩng lên mới nhận ra không hiểu trăng trốn vào đám mây từ lúc nào, sát na đó tức mệnh kỳ dị đẩy y tiến bước, thầm nhủ: Chốc nữa, nếu người đó quay lại, ta sẽ nói...

Đường Mật ngoái lại, tứ phía là bóng đêm dày đặc, chỉ có nó đáng đứng trong ánh đèn vàng tỏa sáng lấp lánh.

Nó định nói thì Hoàn Lan ngăn lại: “Người nghe ta nói đây, mẫu thân ra hiểm khi cười. Trong trí nhớ của ta, chỉ khi ta tử kiếm thắng mấy vị vương huynh thì mẫu thân mới cười, ta cho rằng đó là nụ cười đẹp nhất đời.”

Thiếu nữ dưới ánh đèn sững người, không hiểu đối phương muốn nói gì.

<

THỰC SƠN THIẾU NIÊN

Hạ Sinh

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 116

Âm Mưu Và Cắt Đứt

Sáng hôm sau, bốn người như thể đã thỏa thuận, gặp nhau là tránh đi, coi như không biết. Trong cung mời đoàn kịch và đoàn ca vũ về, dựng một đài cao, Đường Mật cùng Bạch Chỉ Vi đến từng nơi, tìm xem Trương Úy và Hoàn Lan có ở đó không. Dù biết không có nhưng nó vẫn bất an, điệu múa đẹp thế nào cũng không để tâm, tiếng ca ngọt ngào cũng như dao cắt vào tai, không ngồi được lâu là lại kéo Bạch Chỉ Vi sang chỗ khác.

Bạch Chỉ Vi cũng không yên lòng, bị Đường Mật kéo đi lung tung một lúc, lòng càng nóng nảy, liền giật tay áo nó: “Chúng ta kiếm chỗ nào ngồi nghỉ.”

Cả hai vào một gian điện vắng người, lò lửa trong điện còn chưa tắt, giường vẫn vương hơi ấm, tựa hồ mới có người rời đi. Cánh cửa điện dày dặn vừa khép lại, ồn ào bên ngoài bị cách tuyệt, hai cô nhìn nhau ngồi lên giường.

“Chỉ Vi, đang phiền não gì hả?” Đường Mật lên tiếng trước.

“Không rõ, nếu nói rõ được thì không phiền não nữa.” Bạch Chỉ Vi đáp: “Ta thấy bộ dạng của đầu to là lại phiền lòng, hận không thể cho y một gậy vào đầu, dù ta biết lúc đó nên giúp y trút bỏ nỗi lòng mới đúng. Còn người, sao rồi?”

Đường Mật nói: “Ta hi vọng tất cả đều ở cạnh mình bạn bè, nhưng tối qua mới phát hiện không thể.”

“Vì sao?”

“Vì sẽ có người muốn được nhiều hơn.”

“Phải làm sao?”

Đường Mật thở dài, vùi mặt vào tay áo: “Không biết, nhưng tối qua ta xử lý không tốt. Ủ, mất hết tiêu chuẩn.”

Giờ y hồi tưởng lại vẫn không hiểu nên làm thế nào mới đúng. Lúc đó nó đáp nhẹ tênh: “Đa tạ bất quá ta không đẹp như Linh Lung phu nhân.” Rồi đi thêm mấy bước, giả bộ hào hứng xem hoa đăng, đoạn cùng Hoàn Lan giải đố xem mỹ nữ, không để y có thêm cơ hội mở miệng.

“Có người đến.” Bạch Chỉ Vi nhảy bật lên, kéo Đường Mật vào sau màn.

Cửa điện kèn kẹt mở ra, một nội thị thò đầu vào, thấy không có ai mới vào hẳn, đi đi lại lại trong điện, liên tục nhìn ra ngoài như đang đợi ai.

Chừng một tuần trà sau, một nữ tử ăn vận theo lối cung nữ đi vào, nội thị bước tới hỏi: “Có dặn dò gì không?”

Cung nữ đưa một cái vòng trắng nhỏ xíu, hạ giọng: “Nhớ rõ hình dáng chưa?”

“Cô nương yên tâm.”

“Được rồi, không hiểu hôm nay y có đến không, phu nhân đã dặn công tử nhà ta đến.”

“Mong cô nương báo lại với phu nhân, chỉ cần y đến, tiểu nhân nhất định không thất thủ.”

Đợi khi trong điện chỉ còn lại Đường Mật và Bạch Chỉ Vi, Bạch Chỉ Vi hỏi: “Tựa hồ là âm mưu gì đó ở hậu cung, chúng ta có nhúng vào không?”

“Tất nhiên mặc kệ, ai biết trong đó có những ân oán gì?” Đường Mật đáp: “Vũng nước đục giữa một toán nữ nhân và một nam nhân, chúng ta không nên nhúng vào.”

Cả hai rời khỏi gian điện, mặt trời đã lên quá đỉnh đầu, bụng cũng đói rồi, bèn đi đến chỗ yến tịch. Yến tịch dành cho tân khách được bày theo thân phận mỗi người, hai cô đến tất sẽ gặp Hoàn Lan và Trương Úy, tránh cũng không được. Đường Mật đang không hiểu phải xử lý thế nào, thì một bóng người màu lam ung dung lướt tới, cười bảo nó: “Tại hạ về rồi.”

Đường Mật xưa nay chưa từng thấy ai mà vui thế, lòng thầm hoan hô: Đại cứu tinh đến rồi, chỉ hận không thể lên ôm y, ngoài mặt nó vẫn cố giữ nụ cười khắc chế: “Tốt quá, Mộ Dung Phi, người đến đúng bữa.”

Đường Mật cho rằng hôm đó Mộ Dung Phi tuyệt đối đóng vai trò Chúa cứu thế. Nó không biết y có nhận ra bầu không khí thay đổi không, nhưng y vẫn cười nói, kể lại tình hình trên đường, bình phẩm mọi thứ, khiến tình cảnh vốn có thể trở nên khó xử tiêu tan vô hình. Dần dần, khi tất cả bình thường lại như trước, y mới tìm thời cơ thích hợp, kể lại kết quả điều tra.

Y cân nhắc dùng từ, nói với Đường Mật: “Ta điều tra một vòng ở nước Triệu, như lời Trương Úy về Sử Thụy thì thân thể của y không vấn đề gì, y và hành vi của người nhà cũng hợp lý. Chỉ có điều xa phu bỏ đi nửa chừng đó đã chết, ngay ngày các người rời huyện An Hưng, chết trên đường về nhà, quan phủ cho rằng gặp cướp phi. Bất quá, việc này có vấn đề, con đường đó chưa từng có cướp phi, hà huống, phi đạo đời nào cướp một cái xe không, chỉ có xa phu. Ta đã hỏi người nhà xa phu đó, họ không biết hôm

đó y quay về, cũng không viết thư gọi y về. Nên khẳng định rằng xa phu bảo gia đình có việc là gạt các vị. Việc này, để hợp lý, chỉ có một cách giải thích.”

Y nói đến đây, nhìn chúng nhân, nói với vẻ khẳng định: “Xa phu nhất định bị diệt khẩu rồi.”

Đường Mật nghe được nửa đã đoán ra, nên không kinh ngạc tí nào: “Còn tình hình ở thôn đầu cầu thì sao?”

“Điều tra rồi, căn phòng các người ở hôm đó và cả thôn đều bị đốt rụi, người ở thôn trấn cạnh đó đều không biết xảy ra việc gì, vì nơi ấy từ lâu không có người ở.” Mộ Dung Phi nói đoạn, phát giác thần tình mọi người đều trầm xuống, biết rằng không cần giải thích gì, quay sang hỏi Đường Mật: “Thủ pháp này khiến người ta nghĩ tới Ma cung.”

Đường Mật gật đầu: “Đúng, người Ma cung chắc là vẫn biết hành tung của ta, bằng không chẳng vài lần đến bắt. Hơn nữa, di phụ của Bạch Chỉ Vi xuất hiện ở thôn đó vì truy theo ký hiệu liên lạc của người Ma cung. Chỉ là nếu thật sự do người Ma cung gây ra thì bỏ qua mọi việc, tại sao kẻ chủ mưu hiểu được việc lúc nhỏ của Mục điện giám như thế? Nên biết, hình vẽ trên giấy, thậm chí lúc đồ thôn cổ ý hạ thủ nặng tay với con chó đều để lại manh mối khiến ta hoài nghi Mục điện giám. Nhưng hiểu được những thứ đó thì tất phải là người biết rõ huynh đệ Mục điện giám, đúng không?”

“Chưa biết chừng là nội ngoại câu kết.” Bạch Chỉ Vi nói.

Đường Mật đột nhiên nghĩ đến cách dùng từ của Mộ Dung Phi, nhắc đến Sử Thụy thì nói “y và hành vi của người nhà cũng hợp lý”. Nó biết Mộ Dung Phi cẩn thận, không bao giờ ước đoán hoặc nói lung tung, hiển nhiên câu này có thâm ý khác, bèn hỏi: “Hành vi của Sử Thụy và người nhà sao lại hợp lý, ý người là còn phương thức khác giải thích hành vi của họ?”

Mộ Dung Phỉ nhìn nó, cảm giác giữa hai người có thể hiểu nhau không cần nói ra, niềm vi diệu này chỉ mình nó nhận ra, y bèn nói: “Đúng, hàng xóm cho biết, người nhà Sử Thụy từng tiêu pha rộng, hàng xóm hỏi thì bảo tiền do Sử Thụy cho, nhưng chỉ được vài ngày là trở lại như cũ, hàng xóm hỏi tiếp thì được đáp rằng nhi tử để lại không nhiều tiền lắm, còn phải để lại cho y cưới vợ, không thể tiêu pha bừa bãi. Việc như thế Sử Thụy cũng từng làm, hàng xóm bảo y trêu tên ngọc sống sát vách rằng tiền sinh ra tiền, cho tên ngọc đó mười đồng, nhưng sau đó tên ngọc tìm y thì y bảo tiền không sinh ra được nữa. Tại hạ nghi hoặc nên nhân lúc nhà y không có ai, lén vào tìm, phát hiện quả không có thứ gì đáng giá, là gia đình bình thường mà thôi. Nên đúng như Sử Thụy nói, chỉ là tiền trắng bạc thôi mà. Nhưng...”

Mộ Dung Phỉ hơi ngừng lời: “Nhưng nếu có người cho Sử Thụy một món tiền lớn thì việc này có thể giải thích như sau. Ban đầu họ thấy tiền thì hưng phấn quá nên mới tiêu nhiều, sau đó được cảnh cáo không được để ai chú ý nên mới thu liễm, ngay cả gia đình cũng không mua thêm vật gì. Còn một cách giải thích hợp lý là có người cho Sử Thụy một món tiền lớn nhưng ứng trước một phần, còn lại đợi khi y hoàn thành công việc mới trả, còn người nhà y đã nhận được rồi.”

Đường Mật gật đầu lia lịa, nó để Mộ Dung Phỉ đi điều tra việc Sử Thụy vì chỉ y là người không dễ để cảm tình xen vào phán đoán, đồng thời lại chu toàn mọi sự, xem ra hiện giờ bản thân y cũng cho rằng Sử Thụy khó lòng trong sạch.

Trương Úy nhíu mày, nhưng thấy cả Bạch Chỉ Vi và Hoàn Lan đều tỏ vẻ đồng ý, Đường Mật và Mộ Dung Phỉ đều giỏi ăn nói, gã muốn biện giải cho Sử Thụy vài câu cũng không lấy đâu ra chứng cứ, đành nhẫn nại đợi xem sao.

Đường Mật nói: “Giờ cần đến nước Triệu một chuyến trước khi về Thục Sơn, một là cần hồn thú của Hoàn Lan lấy tin ở chỗ Ngạn Thượng, nghe

nói nàng ta thường xuất hiện ở nước Triệu. Thứ hai, Ngụy vương nói năm xưa ba nước đánh vào vương cung nước Triệu chỉ đoạt tài bảo mỹ nữ, nhiều thư tín của Hoa Tuyền vẫn còn tùy tiện vứt trong cung, nhờ cơ duyên mà Ngụy vương đã đọc qua một ít, xem ra còn lại vẫn chưa bị hủy, chúng ta mà tìm được, chưa biết chừng sẽ lần ra manh mối vì sao hồn thú không tiêu vong. Còn nữa, nước Triệu là sào huyệt của Ma cung, ta đang nghĩ ra một kế sách, đến lúc thì chúng ta cứ theo thể hành sự, may ra tóm được kẻ chủ mưu.”

Buổi trưa là lúc chơi mã cầu, năm nào Hoàn Lan cũng là chủ tướng, năm nay thấy Mộ Dung Phi, Bạch Chỉ Vi và Trương Úy vừa hay tổ thành một đội liền kéo họ đi cùng.

Bốn người đổi sang trang phục cưỡi ngựa màu trắng, dắt ngựa đến sát sân đấu, hai bên tụ tập không ít khán giả, chỉ riêng đài dành cho Ngụy vương và vương hậu là còn trống. Đường Mật đứng bên ngoài, trang phục đỏ rực của kiếm đồng nổi bật trong rừng áo hoa hòe của các cung nữ, lớn tiếng hô: “Các đồng chí cố lên.”

Bốn đồng bạn cùng bật cười, Mộ Dung Phi bảo: “Cũng may người khác không hiểu, bằng không mất mặt lắm.”

“Đường Mật nói gì vậy?” Sau lưng họ chột vang lên giọng nói.

Bốn người ngoái nhìn, Tư Đồ Thận và ba thiếu niên khác dắt ngựa, cầm gậy đánh đứng đó, mỗi người đều mặc áo đen, chính là trang phục đối thủ của bọn Mộ Dung Phi.

Thấy Tư Đồ Thận, thần sắc Trương Úy âm đạm hẳn, Bạch Chỉ Vi liếc gã, ghé sát tai: “Đầu to, vốn ta định dùng gậy gõ vào đầu người nhưng giờ đổi ý.”

Mộ Dung Phi không hiểu việc xảy ra đêm qua: “Chỉ là những từ trợ uy mà Đường Mật tự nghĩ ra. Người cũng ở đây hả, xảo hợp quá.”

Tư Đồ Thận có vẻ kiêu ngạo: “Đúng, ta đến thăm huynh trưởng, à, Quân Nam Phù cũng đến xem.” Đoạn chỉ ra ngoài, quả nhiên thấy Quân Nam Phù đứng cách Đường Mật không xa, y phục màu trắng nổi bật hẳn lên.

Tỷ thí bắt đầu khá hấp dẫn, các thiếu niên đều là cao thủ, đội của Tư Đồ Thận hiển nhiên có tập luyện trước, phối hợp cực kỳ nhuần nhuyễn. Nhưng bốn người đội Hoàn Lan đều xuất sắc, đặc biệt là kỹ nghệ cưỡi ngựa của Trương Úy như được sinh ra trên yên ngựa, khiến chúng nhân khen ngợi mãi.

Rồi đội Hoàn Lan dẫn trước, đội Tư Đồ Thận bắt đầu cuống lên, mùi “thuốc súng” lan khắp toàn trường. Bạch Chỉ Vi nắm lấy cơ hội ngăn chặn Tư Đồ Thận, vung gậy đánh đập vào quả cầu da mà Tư Đồ Thận đang điều khiển, thật ra cô uốn cổ tay đập cho y một đòn. Tư Đồ Thận nổi giận, vung gậy trả đòn, Trương Úy đang lướt tới trông thấy, liền giật cương giơ gậy ngăn lại.

Bạch Chỉ Vi đoạt lấy quả cầu, chuyển cho Mộ Dung Phi. Tư Đồ Thận tưởng rằng hai người đối phương đã tính trước phương pháp hạ lưu này, càng thêm giận, lại tấn công Bạch Chỉ Vi. Cô quay đầu ngựa, sau lưng hoàn toàn lộ ra, không còn năng lực phòng bị, Trương Úy lại đến cứu, không ngờ Tư Đồ Thận đã liệu trước đã hành động thế nên thu gậy ở lưng chừng không. Trọng tâm của gã đã rướn tới quá nhiều, không kịp thu lại, ngã luôn xuống ngựa.

Khán đài hô lên kinh ngạc, cho rằng gã ngã xuống, ai ngờ lớp bụi tan đi, một chân gã vẫn móc lấy bàn đạp, treo lơ lửng trên yên. Gã uốn bụng thẳng người lại, định quay về yên ngựa, không ngờ con ngựa chột nhảy lên không hí vang rồi đáp xuống đất, bắt đầu phát cuồng đá loạn xạ.

Cũng may Trương Úy chưa bò lên lưng ngựa, cách mặt đất rất gần, cộng thêm quả cầu được Bạch Chỉ Vi chuyển đi, chung quanh không bị thốt

ngựa nào quấy nhiễu, gã nhắm chuẩn cơ hội lăn xuống đất, tránh khỏi thốt ngựa phát cuồng.

Đường Mật đứng ngoài cũng đầm đìa mồ hôi, biết nếu lúc đó mà có kỹ thuật ở gần thì Trương Úy tất đã bị giẫm nát. Nó định chạy đến thì thấy Quân Nam Phù đã chạy trước, lập tức kéo đối phương lại: “Đừng đến đó, nguy hiểm.”

Quân Nam Phù hất tay, không ngờ bị giữ chặt, liền bảo: “Ta đến xem thử, lẽ nào người không lo.”

“Lo chứ, bất quá người đến thì ta càng lo.” Đường Mật đáp, thấy cung nhân và Bạch Chỉ Vi đưa Trương Úy đi, nó mới thở phào.

Không lâu sau Bạch Chỉ Vi thần sắc ngưng trọng đến trước mặt. Đường Mật tưởng Trương Úy xảy ra việc gì, hỏi: “Đầu to sao rồi?”

“Không sao, chỉ bị thương ngoài da.” Bạch Chỉ Vi kéo nó đến chỗ không người, xòe tay cho nó xem.

Tay cô phủ một lớp dầu mỏng, Đường Mật không hiểu: “Tay người có dầu, sao thế?”

“Ta phát hiện thứ này dưới yên ngựa của đầu to.” Bạch Chỉ Vi nói: “Hiện giờ là mùa đông, nếu dùng dầu mỡ đông lại bọc lấy độc châm rồi nhét xuống yên ngựa, khi ngựa chạy nóng lên, dầu mỡ tan ra, độc châm sẽ cắm vào lưng ngực. Đường Mật, người còn nhớ trưa qua chúng ta thấy nội thị đó không, ta gặp hắn ở chuồng ngựa, hóa ra chuyên môn trông nom nơi đó.”

Đường Mật hít sâu một hơi khí lạnh: “Xem ra chúng ta phải đến nước Triệu rồi.”

Bạch giang chảy xiết từ tây sang đông xuyên qua vùng đất này, bờ nam con sông là nước Triệu.

Toán Đường Mật dừng chân ở bên đò bờ bắc, thấy một con thuyền chở khác từ từ trôi đến, đầu thuyền có một thiếu niên áo lam, thân hình cao ráo, chính là Lý Lý ăn vận nam trang.

Không đợi thuyền đỗ hẳn, Lý Lý đã điểm chân xuống lướt về phía bọn Đường Mật, cười hỏi: “Ta không đến muộn.”

Đường Mật cũng vui vẻ: “Không đến muộn, kỳ thật ta không lo về người, chỉ lo lắng về tốc độ đưa tin của Hành Trì.”

Lý Lý móc Hành Trì vẫn ngủ say từ trong tay áo ra đưa cho Đường Mật: “Việc người nhờ nghe ngóng, ta ghi cả trong này.” Đoạn lại móc một mảnh lụa trắng đầy chữ đưa cho nó: “Nên nhớ ở nước Triệu không được tùy tiện nhắc đến Ma vương. Đây là nhà của Ma vương, ở đây chia thành hai phái, một cực kỳ sùng bái vì dưới thời nàng ta trị vì, nước Triệu có cương thổ rộng nhất, Hàm Đan là đô thành tối phồn hoa dưới gầm trời này, cũng là năm tháng vinh diệu nhất của người Triệu. Một phái cực kỳ ghét nàng ta, bởi ma tướng và ma binh thủ hạ của nàng ta giết người như ngóe, phong bế mọi tự miếu, sau cùng mới khiến ba nước liên quân, tạo thành cục diện hiện thời của nước Triệu.”

Cục diện hiện này của nước Triệu thì chúng nhân đều biết sơ qua, tuy cương thổ nước Triệu đứng đầu bốn nước nhưng từ hơn trăm trước đã bị ba nước phân chia mất không ít thành bang. Đối với nước Triệu, mất lãnh thổ không gây tổn thương nguyên khí nhiều nhất mà sau khi Hoa Tuyền chết, quân vương được ba nước dựng lên cực kỳ yếu đuối, chính lệnh của vương quốc không được địa phương chấp hành, quân đội cũng không duy trì nổi trị an. Ban đầu, các đại địa chủ có thực lực để tự bảo vệ đầu thành lập bảo an đoàn riêng, những bảo an đoàn này mạnh dần, tiếp quản trị an từng nơi, còn các đại địa chủ biến thành quân phiệt một phương, trên danh nghĩa vẫn

trung thành với Triệu vương nhưng thực ra có thể chế thu thuế và quản lý độc lập, gần như là một nước riêng trong vương quốc. Di phụ Lục Triệt của Bạch Chi Vi là một quân phiệt rất có thực lực.

Vì nguyên nhân này, đi lại trong nước Triệu khá phiền phức, từ thành trấn này sang thành trấn khác cần đổi thông điệp, cũng may Côn Bằng bang của ông ngoại Lý Lý là địa đầu xà ở Bạch giang, có cô đi cùng, chúng nhân đi lại dễ dàng trên sông, chuyển sang nhánh lớn nhất của Bạch giang là Hàm giang, mất ba ngày là đến được Hàm Đan.

Lý Lý chia tay bọn Đường Mật ở bến đò, lúc đi còn móc ra một khối thạch bài làm từ đá trứng ngỗng ở ven Bạch giang, điêu khắc một con cá một con chim, chính thị tiêu ký của Côn Bằng bang.

“Giữ cho kỹ, chỉ cần ở Bạch giang hoặc sông nhánh, đưa cho bất kỳ thuyền nhân nào đều được giúp đỡ. Các người cẩn thận, gặp lại ở Thục Sơn.” Lý Lý nói đoạn, vòng tay ôm quyền với các nam hài, nhảy lại thuyền, từ từ đi xa.

Hàm Đan thành tựa theo thế núi, phân thành ba phần, lão bách tính phổ thông đều cư trú trên đồng bằng dọc bờ Hàm giang, tường thành cũng không xây theo lối mở, dưới chân núi được tường thành xám xịt hợp lại, men theo sườn núi là vương thành, nơi ở của quý tộc và quan lại. Lưng chừng núi là tường đỏ rực vây lấy cung thành của quân vương. Cả nhóm đứng ở bến đò, loáng thoáng thấy được bức tường đỏ sậm, hòa cùng điện vũi rải rác phía trong, nóc điện thếp vàng, ánh lên màu vàng chanh rực rỡ dưới ánh nắng, phản chiếu vào màn sương chưa tan hết trong núi, tạo thành vầng ráng hoặc đậm hoặc nhạt, như nơi thiên thần cao cao tại thượng cư trú.

Đường Mật cảm thán: “Quả nhiên, phong thủy thành này không lợi cho quân vương.”

Mộ Dung Phi lấy làm lạ: “Sao lại thế? Theo phong thủy, thành này giáp núi giáp sông, là địa thế thượng thừa, cộng thêm lưu vực Bạch giang tập nập vận chuyển, dù là xưa hay nay đều cực kỳ giàu có. Nên biết, nếu không có thuế thu từ Hàm Đan thành, Triệu vương hiện nay khó lòng duy trì cục diện.”

Đường Mật đáp: “Ta nói thế vì vương giả ở trên cao cùng mây, nếu mỗi ngày đều nhìn xuống đô thành của mình, dần dà sẽ dễ dàng quên mất mình chỉ là quân vương tục thế mà ngộ nhận mình trở thành thần phật vạn năng. Thân là quân vương mà nghĩ thế thì e rằng hỏng bét.”

“Đúng, coi như là một loại ảo ảnh.” Trương Úy tán đồng.

oOo

Ca vũ phường Bảo Hương lâu.

Cả toán nghỉ lại tại khách sạn gần chân núi nhất, đêm xuống liền theo lời Lý Lý chỉ dẫn đến một ca vũ phường mang tên Bảo Hương lâu. Đường Mật đưa thạch bài cho tạp dịch gác cửa, không lâu sau thì một người đàn bà dáng vẻ tinh nhanh ra đón. Người này biết nhìn người, thấy cả nhóm tuy ăn vận tầm thường nhưng đều khí độ bất phàm, liền mỉm cười: “Mời các vị quý khách, nô gia là Hoa nhị nương, Lý cô nương có dặn rồi, xin hãy theo nô gia.”

Cả toán theo Hoa nhị nương đến hậu viện, vào một gian sương phòng, chỉ thấy trên ghế bày năm, sáu bộ trang phục nữ. Hoa nhị nương chỉ vào y phục: “Các vị thay đi, không hợp thì nô gia gọi người chuẩn bị.”

Trương Úy ngần ra: “Nam tử cũng mặc hả?”

“Tất nhiên. Bên trong bức tường xám, vào đêm rồi chỉ có ca vũ cơ và người thu dọn đồ mới vào được, thiếu hiệp muốn giả là ca vũ cơ hay người dọn rác?” Hoa nhị nương hỏi.

Trương Úy cúi đầu lí nhí: “Dọn rác.” Bất quá gã biết Đường Mật và Bạch Chỉ Vi thà bị kẻ kiểm vào cổ cũng không chịu đi dọn rác, đấy chỉ là ảo vọng của gã mà thôi.

Đường Mật và Bạch Chỉ Vi hưng phấn vô cùng, nhanh chóng lấy vũ y màu vàng và lam nhạt mặc vào, lúc xong xuôi thì thấy ba thiếu niên vẫn đang lúng túng với mớ vũ y đủ màu xanh đỏ, liền nhìn nhau cười ha hả, bắt chập ba gã phản đối, mặc cho mỗi người một bộ.

Hoàn Lan bị khoác lên tấm áo màu xanh đậm, Mộ Dung Phỉ bị mặc váy lụa màu thạch lưu. Đường Mật và Bạch Chỉ Vi vẫn còn hào hứng, lại hơn hớn tô son trát phấn, cài thoa giặt lược, sau một phen tô lục chuốt hồng thì hai gã biến thành mỹ nữ đẹp hơn hoa nở, mặt mũi đỏ bừng đứng lóng ngóng một chỗ, nhìn cũng có phong vận yêu kiều riêng.

Đến lượt Trương Úy thì khó hơn, Đường Mật và Bạch Chỉ Vi trang điểm thế nào cũng không đạt. Vốn khung xương của gã thô, mặt mũi cứng cỏi, thân thể lại cao, tuy cục hần chưa lộ rõ hằn nhưng đã hiện rõ đường nét nam tử, giả trang thành vũ cơ mặc áo sa mỏng, nhìn thế nào cũng thấy quái quái.

Đường Mật vỗ trán, ra khỏi nhà ôm về một mớ y phục, ăn vận lạ cho Trương Úy, biến gã thành một nha hoàn. Lúc đó nó mới hài lòng gật đầu: “Đầu to, bộ này không tệ, người tên Như Hoa, là nha hoàn ôm đàn cho ta.” Đoạn chỉ vào hai ‘mỹ nữ’ một lục một hồng đang ngẩng đầu nhìn trời ở góc tường: “Hai người tên Tiểu Thúy và Tiểu Hồng.”

Trương Úy quen với việc tiếp nhận vận mệnh bi thảm rồi, nên ngoan ngoãn ôm hộp đàn lên. Hoàn Lan và Mộ Dung Phỉ dờ khóc dờ cười, Mộ Dung Phỉ hỏi: “Hai vị tên gì?”

“Ta tên Oanh nhi, đây là Yến nhi, thế nào, khả ái lắm hả?” Đường Mật đáp, nở nụ cười tinh ranh.

Xe của ca vũ phường thuận lời lọt vào vòng tường màu xám thứ nhất, dừng ở cửa ngách một tòa phủ đệ. Cả toán theo các vũ cơ khác vào đình viện, đợi một chốc trong gian sương phòng liền có gia nô trong phủ gọi đi. Chúng vũ cơ và nhạc sư theo gia nô vào sâu trong đình viện. Nhóm Đường Mật đi cuối, nhân lúc không ai để ý, lén tách khỏi.

Năm người đi qua hoa viên, chuẩn bị quay về gian sương phong thay đồ dạ hành thì chợt sau lưng vang lên giọng nam tử: “Các người định đi đâu.”

Đường Mật quay người lại nhìn, một nam tử ăn vận kiêu võ nhân dân năm sáu binh tốt đứng ngay sau lưng, nó vội dẫn chúng nhân hành lễ: “Nô gia là vũ cơ Bảo Hương lâu, đến múa hát chúc rượu các vị đại gia.”

Nam tử đó tướng mạo anh vĩ, sắc mặt ngăm đen, ánh mắt hơi lơ đãng, cơ ngồ ngà ngà say, nhìn mấy thiếu nữ một lúc, tỏ vẻ kinh ngạc: “Các người tên gì? Sao trước đây ta không gặp?”

“Thưa đại gia, nô gia tên Oanh nhi, đây là Yến nhi, Tiểu Thúy và Tiểu Hồng.” Đường Mật đáp.

Nam tử thấy Tiểu Thúy và Tiểu Hồng đều cúi đầu xấu hổ, bất giác động lòng: “Các người theo ta.”

Cả toán được đưa đến một ngôi thủy tạ bày sẵn rượu nóng và thức ăn, nam tử đó ngồi lên ghế chỉ vào Hoàn Lan và Mộ Dung Phi: “Tiểu Thúy cùng Tiểu Hồng đến bồi rượu.” Lại chỉ vào Đường Mật và Bạch Chi Vi: “Hai người đánh đàn múa hát cho ta xem.”

Đường Mật biết Hoàn Lan và Mộ Dung Phi mới võ giọng nhưng không thể giả thành giọng thiếu nữ được, liền bảo: “Đại gia, hai người này đều câm, nhưng múa rất đẹp, chi bằng để nô gia và Yến nhi bồi rượu đại gia, còn họ múa cho đại gia giải sầu.”

Hoàn Lan và Mộ Dung Phi thấy Đường Mật và Bạch Chỉ Vi sắp bị ôm ấp thì cuống lên, không ngờ nam tử đó phất tay: “Cô nương này láu táu quá, đàn cho đại gia nghe, không được lên tiếng nữa, Yến nhi vào hát, Tiểu Thúy Tiểu Hồng hầu rượu.”

Đường Mật vận kinh chuẩn bị xuất thủ, nhưng thấy tòa thủy tạ trống trải, binh sĩ ngoài xa đều nhìn vào được, nên cả nhóm nhìn nhau, ngoan ngoãn tuân lời.

Đường Mật vốn không biết đánh đàn, cũng may trong năm đầu tiên ở Ngự Kiếm đường có học môn này, thành thử nó cũng biết đôi chút thô thiển, gắng gượng cũng đánh được một hai khúc. Bạch Chỉ Vi lại là cao thủ ngũ âm bất toàn, mở miệng tất nhiên sẽ lộ, Đường Mật nghĩ vậy liền vất óc tìm đối sách.

Nam tử thấy Đường Mật khẽ so dây đàn, đàn một khúc cực kỳ bình thường Quan thư, thân là võ nhân như y tất nhiên rất quen, sau khúc dạo thì người hát sẽ ngân lên: “Quan quan thư cữu, tại hà chi châu, yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu.” Bèn giơ tay, nhìn Yến nhi đứng yêu kiều giữa thủy tạ, chuẩn bị khi cô hát lên là gõ phách hòa cùng.

Không ngờ cánh tay giơ lên rồi không hạ xuống được, Đường Mật đàn xong khúc dạo liền chuyển sang khúc khác. Y định hỏi thì Tiểu Hồng đã đưa chén rượu tới môi, y nhìn nụ cười của ‘Tiểu Hồng’, liền uống cạn, quay đầu định gõ phách thì tiếng đàn của Đường Mật lại chuyển sang khúc dạo thứ ba. Y giật mình, định hỏi tại sao, Hoàn Lan xuất thủ điểm vào thùy huyệt của y, Mộ Dung Phi cũng nhảy bổ vào theo tư thế ngã vào ngực, hất y ngã xuống.

Cả toán thở phào nhưng không dám bật cười, đợi thêm một chốc mới đứng dậy, lúc đi qua nhóm binh sĩ, Đường Mật còn cố tỏ ra quan tâm: “Vị đại gia đó say rồi, các vị nên đưa vào phòng, ngoài trời gió lạnh.”

Đến khi năm người thay đồ dạ hành xong, ra khỏi phủ đệ, lướt nhanh trên nóc nhà nhấp nhô, mới buông tiếng cười vang. Di hại duy nhất là từ đó, Bạch Chỉ Vi và Đường Mật thích gọi Trương Úy, Hoàn Lan, Mộ Dung Phi là Như Hoa, Tiểu Thúy cùng Tiểu Hồng.

Theo Ngụy vương Hoàn Thương, lúc trẻ y làm sứ thần ở Triệu vương cung, nhàn rồi vô liêu nên vô tình lọt vào lầu gác chứa sách của Hoa Tuyền, giờ chỉ nhớ được là trong ngôi điện vắng vẻ trên núi.

Năm đứa căn cứ vào manh mối duy nhất đó, cố gắng tìm mọi nơi vắng vẻ, mới nhận ra rất nhiều điện đường trống trơn, lâu năm chưa được tu sửa, sơn bong loang lổ, cỏ dại mọc đầy, mạng nhện giăng tứ phía, đâu còn khí phái hoa lệ đường hoàng như xưa.

Đường Mật càng đi càng nghi hoặc, hình như cảnh tượng này từng thấy ở đâu, chỉ là trong ký ức không đến nỗi hoang tàn thế này. Nó hồi tưởng lại, chợt sáng bừng lên trong lòng, là cung điện từng thấy trong ảo ảnh.

Cung điện này cũng như mê cung.

Trương Úy cũng nhận ra cảnh tượng rất quen, Bạch Chỉ Vi khẽ nói: “Ai thấy địa phương quỷ quái này chưa? Vốn là mê cung mà.”

Trương Úy lập tức nhớ ra trong ảo ảnh của Đường Mật, gã từng thấy một nơi như thế này, cũng đình đài lầu các tương tự.

Gã đến bên Đường Mật khẽ nói: “Đường Mật, lần trước tại Đào hoa chướng, ngươi sa vào một nơi giống hệt thế này.”

Đường Mật thoáng nghĩ rồi hỏi: “Sao ngươi biết, chẳng phải Cố tông chủ vào ư?”

“Ta cũng vào nhưng không đưa ngươi ra được.” Trương Úy ngượng ngùng: “Lúc đó ngươi khóc ghê lắm, nói là xin tha thứ gì đó...”

Đường Mật kêu “A” một tiếng, những người khác đều quay nhìn. Nó vội xua tay: “Không, không sao, ta thấy một con mèo lượn qua.”

Đoạn Trương Úy thấy nó buông ra một câu không đầu không đuôi: “Đầu to, đa tạ người.”

Gã nghi hoặc ngoái lại nhìn nó, gương mặt bình thường vẫn cười ranh mãnh giờ đượm nụ cười dịu dàng. Nụ cười đó như làn sóng khẽ gợn lên trong mặt ao yên tĩnh, không hiểu sao khiến lòng gã cảm động, nhớ lại những lời nói với nó trong ảo ảnh, nói khẽ: “Ta nói thật mà.”

“Ta hiểu, đa tạ người.”

Tối đó, cả nhóm không nhớ đã tìm qua bao nhiêu gian phòng, sau cùng ở một gian lâu không người, tìm thấy thứ cần tìm.

Gian tiểu lâu hai tầng đó không lớn, qua lớp bụi bầy cũng mạng nhện căng chịt thì thấy tựa hồ lâu lăm không ai ghé qua, cầu thang dẫn lên tầng hai xiêu vẹo chực sụp đổ, đặt chân lên phát ra tiếng kẽo kẹt. Thấy một nơi tàn tạ thế nào trong vương cung khiến các thiếu niên từng được chứng kiến khí phái ở Ngụy quốc vương cung cảm thán không ngớt.

Đến tầng hai, mỗi người phát ra một dải ảo hóa trên đầu ngón tay, cả gian phòng lấp lánh màu sắc. Trước mặt họ là thư các cùng vô số sách và thư từ chất đống dưới đất, tuy chưa từng đọc nhưng đều cảm giác được là di vật của Hoa Tuyền.

Khác với văn thư kiểu tấu chương, đây đều là thư do chính Hoa Tuyền viết. Cả nhóm liếc qua, thảo luận vài câu, không thể biết được năm xưa khi Triệu vương cung bị cướp, ai đã cứu sổ sách vở chuyển đến nơi này. Tất nhiên người đó rất vội vàng, mọi thứ đều xếp chất đống, nhiều cuốn văn vương dấu bị thiêu, may mà chất giấy và lụa đều chế tác cẩn thận, trừ phần bị thiêu ra, tuy qua trăm năm mà vẫn còn tốt.

Lúc đầu năm đưa chỉ lật qua qua, muốn nhanh chóng tìm ra manh mối hữu dụng nhưng dần dần, qua những di vật cổ xưa, các thiếu niên hình dung ra được đôi nét về nữ vương hắc ám trong truyền thuyết, bất giác dần nhập mê.

Thư tín đa phần người khác viết cho Hoa Tuyền nên không rõ nàng ta viết gì cho họ, nhưng căn cứ vào nội dung thư tín cũng đoán được phần nào Hoa Tuyền viết những gì. Vì vậy sự kiện này ngày càng thú vị, cả nhóm vừa đọc vừa đoán xem năm xưa xảy ra chuyện gì, như thế giải câu đố, dần dần lật ra từng mảng quá khứ được giấu kín.

Cả nhóm chú ý đến quan chức ghi trên lục khoản thư tín ở những năm đầu, phần lớn là quan viên tướng lĩnh chức vị thấp, ngôn từ họ viết tương đối kịch liệt, đả phá chế độ thừa tập quan tước và thuế khóa bất hợp lý. Xem ra lời lẽ của họ được Hoa Tuyền cổ vũ nên thư từ viết về sao không hề có ý thu liễm.

“Truyền thống của Đại Chu được bốn nước thừa tập, chỉ khi không còn nam tử kế thừa thuộc vương gia trực hệ thì mới đến lượt nữ tử kế thừa vương vị. Nhưng thực tế mỗi lần xảy ra chuyện này, cục diện đều phức tạp. Hoa Tuyền lên ngôi năm mười sáu tuổi, kết quả của triều thần đấu tranh với nhau, còn nàng ta khi đủ lông đủ cánh cũng muốn thoát khỏi cái ách của quyền thần, tất phải tập hợp những thần tử trẻ tuổi làm lực lượng cho mình.” Mộ Dung Phi bình luận.

Quả nhiên, cùng với thời gian, quan chức được ghi vào tăng dần, đi cùng là những sự kiện lịch sử thường được hậu nhân nhắc tới như phong đất, hạn chế thế tập, thay đổi thuế.

“Thật ra chế độ thuế và thế tập không quá ba đời hiện nay ở bốn nước là mô phỏng theo thời Hoa Tuyền, nhưng người cũng thấy bây giờ mọi thứ loạn hết lên.” Hoàn Lan cầm một phong thư đưa cho mấy đồng bạn.

Những bức thư này hiển nhiên là do Hoa Tuyền tự viết, trực tiếp điểm lại ngôn từ và hành vi của những người phản đối chế định mới. Lúc đó Hoa Tuyền có lẽ đã nắm vững quyền hành, hơn mười người bị nàng ta điểm danh đều đã bị “đuổi đi” hoặc ‘diệt tộc.’

Đường Mật thấy hai chữ ‘diệt tộc’, mí mắt giật giật: “Đây là dấu hiệu của máu chảy thành sông.”

“Nhưng cũng mười năm sau, nước Triệu trở thành quốc gia mạnh nhất.” Bạch Chỉ Vi nói. Trời sáng dần, chúng nhân nhận ra mới đọc được một phần nhỏ, đành tạm rời đi, đợi trời tối lại đến tiếp.

Hôm sau, cả nhóm đọc lá thư của một tướng lĩnh cấp thấp tên Bùi Khánh Chi. Khi Hoa Tuyền mới lên ngôi, y đề xuất ý kiến thanh toán cả ba nước, thành lập một đế quốc thống nhất như Đại Chu. Trong những bức thư sau, kế hoạch này dần hoàn thiện, sau cùng, qua mười mấy năm, Hoa Tuyền theo kế hoạch này mà phát động chiến tranh khuếch trương lãnh thổ.

Năm đứa đều được học binh pháp, không khỏi chắc lưỡi với kế hoạch của Bùi Khánh Chi, phảng phất nhìn thấy tướng lĩnh trẻ tuổi đứng trước nữ vương mà y thề chết trung thành, lời lẽ khảng khái miêu tả kế hoạch giành lấy thiên hạ. Hùng tâm tráng chí đưa tay ra là chạm vào ấy khiến các thiếu niên sôi trào.

“Xem cái này đi.” Đường Mật đưa một bức thư lên: “Y thỉnh cầu đồ thành.”

Trong bức thư, Bùi Khánh Chi xin được đồ thành, nguyên nhân là tấn công thành Trì của người tộc Việt ở phía tây nam mà chưa hạ được, để phủ an binh sĩ, y thỉnh cầu Hoa Tuyền đồng ý phá thành rồi sẽ đồ thành. Sau hai bức thư như thế, đến bức thứ ba, y tuân theo lệnh của Hoa Tuyền “dạy dỗ những kẻ thức thời, giết sạch những kẻ cứng đầu.”

Đường Mật thở dài: “Quả nhiên, bắt đầu đi về phía bóng tối.”

Mộ Dung Phi nhú mào, tựa hồ nghĩ ra một việc: “Hình như ta đọc được ở đâu đó ma tướng Thi vương tên thật là Bùi gì gì đó, có phải y không?”

“Mặc kệ là ai, y thiên về bạo lực như thế thì sa vào ma đạo là báo ứng.” Trương Úy phản hận, vỗ mạnh lên bức thư, bụi bay mù mịt.

Đường Mật dự liệu không sai, khi quyền lực của Hoa Tuyền dần ổn định, máu tươi động trong đó cũng nhiều lên. Dù những thư từ đó đều do thần tử trung thành nhất viết ra, lời lẽ đầy ngạo ca thì các thiếu niên vẫn như nhìn thấy hình ảnh phản chiếu dưới nước nữ tử ở đầu kia ảo ảnh đã rũ bỏ mọi lo sợ, ngượng ngùng, bất an khi mới lên ngôi, dần biến thành vương giả mạnh mẽ quả quyết, đồng thời ngày càng tàn khốc. Sau đó, Bạch Chỉ Vi tìm được một vài bức thư thú vị khuyên Hoa Tuyền mau chóng lấy chồng, lúc đó các thiếu niên mới nhớ ra cả đời nàng ta không lấy ai, quả thật cuộc đời lắm nỗi éo le.

Trong một góc, Đường Mật tìm được một chồng thư, lật khoản đề chữ “Lắm”, chữ người đó viết cũng là lướt nhưng toát lên vẻ tiêu sái, nội dung bàn về đủ thứ, từ võ công, pháp thuật đến Phật học, thậm chí ăn uống và phong cảnh.

“Đây là thư của Đọa Thiên đại nhân.” Đường Mật nói. Những người khác đều cho rằng đó là thư trả lời Thanh Nguyên tự, vội đến xem, hóa ra nội dung ghi lại ngày tháng sau khi xảy ra việc ở Thanh Nguyên tự, nên ai cũng thất vọng, nhưng đọc kỹ mới thấy còn nhắc nhiều đến võ học và pháp thuật, khiến ai nấy như được đề hồ quán đỉnh. Vừa đọc vừa cảm nhận, vô tình đến trời sáng, cả nhóm đành tiếp tục rời khỏi.

Ngày thứ ba, năm người tiếp tục đọc chồng thư, phát hiện ra ý kiến của một người tên Anh mà họ nhiều lần thảo luận. Bạch Chỉ Vi dựa vào ngày tháng trong thư đoán rằng: “Thư này do Hoa Anh khi mười tám tuổi đến nước Sở viết cho Đọa Thiên đại nhân.” Nội dung thư cho thấy có lúc kiến

giải của Hoa Anh khá độc đáo, nàng ta cũng là người cực kỳ thông minh nhưng thân thể yếu đuối khiến người ta lo lắng.

Mấy thiếu niên không khỏi hiếu kỳ với mỗi quan hệ tay ba này, có điều những bức thư còn nguyên không hề để lộ nhi nữ tư tình. Cả nhóm tìm kỹ một lượt, sau cùng tìm thấy trong góc một mảnh thư bị đốt cháy gần hết, chữ viết là lướt gọn gàng, cực kỳ giống bút pháp của Đọa Thiên đại nhân: “Đêm rằm, ánh trăng vắng vặc, đứng một mình giữa đêm vắng, nhớ lại ngày xưa, lòng buồn bã, nước mắt vô tình rơi xuống.”

Cả toán đọc đi đọc lại bức thư cháy dở không đầu không đuôi, im lặng hồi lâu, chợt cuồng phong dấy lên ngoài cửa sổ, thổi tan song cửa già nua, gió đêm mùa đông ở Giang Nam lạnh lẽo, cuốn tờ giấy trên tay Đường Mật vào bóng tối.

Đường Mật nhìn mớ mảnh vụn tan biến vào trời đêm, đột nhiên cảm thấy bi thương, thì thầm: “Từ rày trở đi, không còn ai biết việc này nữa.”

Kỳ thật, còn tìm được một ít thư trao đổi giữa Hoa Tuyền và Vương Lãm, chỉ là lạc khoản đề rất rõ ràng hai chữ Vương Lãm, nội dung cũng chính thức hơn, tỷ như khuyên Hoa Tuyền đừng động võ với ba nước, ngôn từ càng về sau càng nghiêm túc, thậm chí kịch liệt, không còn bóng dáng thoải mái như lúc còn trẻ nữa.

Nếu không có bức thư cháy dở, mấy thiếu niên đọc được bức thư thế này e rằng cũng không thấy có gì lạ. Hiện giờ hoài tưởng lại hai nhân vật từng có một đoạn quá vãng với nhau, tuy năm thiếu niên chưa từng trải nghiệm những thương tang biến thiên của cõi đời nhưng lòng cũng cảm thán, buồn bã vô cùng.

“Kỳ quái, vì sao không thấy thư giữa Hoa Tuyền và Hoa Anh?” Bạch Chi Vi đột nhiên nghĩ ra: “Dù trước đó hai người sống cùng nhau, sau đó Hoa Anh xuất giá thì cũng phải có thư trao đổi mới đúng.”

Mấy đứa cũng thấy rằng quả thật không có nửa chữ nào trao đổi giữa hai chị em, nên cùng tìm kỹ nhưng không thấy gì.

Mộ Dung Phi chú ý thấy có một tờ thư cách mặt đất chừng nửa thước mà không rơi xuống, chỗ đó y đã tìm, không hề đặt thứ gì, liền cho rằng thư bị gió cuốn lên mắc vào mạng nhện, bèn đến nơi cầm lên xem, té ra không hề có mạng nhện. Y lấy làm kỳ quái, thò tay vào góc tường trống trơn, đột nhiên sờ thấy một vật cứng.

“Các vị xem là gì này?” Y gọi.

Bốn người còn lại đến xem, đưa tay sờ vào đều xác định chỗ thoát trông không có gì đó lại có một cái hộp vuông cao chừng nửa thước.

Hoàn Lan nói: “E rằng đây là yêu quái ẩn tàng bí mật trong truyền thuyết.”

Chúng nhân lần đầu tiên nghe thấy điều này, cùng hiếu kỳ nhìn y. Hoàn Lan giải thích: “Ta cũng chỉ nghe các lão nhân trong cung kể. Yêu quái loại này hiếm có lắm, hình dạng như cái hộp, trừ chủ nhân ra thì không ai nhìn thấy. Chủ nhân đặt thứ muốn giấu vào trong, nếu không có mật ngữ của chủ nhân đặt ra thì cái hộp sẽ không mở, tựa hồ Ngụy vương xưa kia từng có yêu quái kiểu này.”

“Nếu thật thế thì phiền rồi, ai đoán được mật ngữ là gì, có thể là một câu tùy ý kiểu người ăn gì.” Đường Mật nói.

Mấy thiếu niên khác đều khó nghĩ, hiện giờ vẫn chưa tìm thấy mục tiêu thật sự của chuyến đột nhập vào Triệu vương cung, ví như manh mối vì sao hồn thú của Hoa Tuyền không tan biến, giờ thấy cái hộp ẩn hình này, mỗi người đều hiểu rằng nếu còn phát hiện được gì thì tất nằm trong đó.

Đường Mật vừa suy nghĩ vừa cúi đầu đi đi lại lại trong phòng, đặt chân lên nền nhà dày bụi, thỉnh thoảng lại tung lên một lớp bụi mờ, phát ra tiếng

loạt xoạt cực kỳ nhẹ. Nó đột nhiên đứng lại, nhìn xuống dấu chân xám xịt, lẩm bẩm: “Có khi chúng ta suy nghĩ sai rồi.”

“Người nói gì?” Bạch Chi Vi hỏi.

“Ta cho rằng chúng ta vẫn nghĩ có ai đó cứu mớ thư tín này từ trong chiến hỏa vào chắt ở đây. Nhưng sự thật có thể là trước khi xảy ra chiến đấu đã có người chắt những thứ này vào đây. Nên người đó mới có thời gian thiêu hủy những thứ cho rằng nên hủy, vì thế mà tro tàn của thư tín mới xuất hiện tại đây.” Đường Mật đáp, đoạn quay sang khẳng định với mặt đồng bạn: “Nếu ta đoán không sai, có khả năng người đó là chính Hoa Tuyền..”

Chúng nhân không đáp, lặng lẽ đợi nó tiếp tục phân tích. “Hoa Tuyền là thống soái tối cao của chiến tranh, chắc phải dự liệu được vận mệnh thất bại của mình, nên có đủ thời gian chuẩn bị cho khi thất bại. Hiện tại ta vẫn không giải thích được vì sao những bức thư này không bị hủy, có thể nàng ta cố ý lưu lại cho hậu nhân, hoặc còn nguyên nhân nào khác nữa. Nhưng nhất định nàng ta đã hủy đi những bức thư trọng yếu, cũng vì nguyên nhân nào đó mà không muốn cho người ta biết nội dung những bức thư này. Do đó nội dung mà chúng ta muốn tìm, vĩnh viễn không tìm được nữa.”

Nó bước nhanh đến góc tường, đặt tay lên cái hộp: “Nếu Hoa Tuyền có đủ thời gian thiêu hủy thư tín thì bức thư cháy dở không phải nàng ta quên không hủy mà không nỡ hủy, giật lại từ ngọn lửa.” Nó thở dài, thử đọc: “Đêm rằm, ánh trăng vắng vặc, đứng một mình giữa đêm vắng, nhớ lại ngày xưa, lòng buồn bã, nước mắt vô tình rơi xuống.”

Đường Mật chưa dứt lời, trong bóng tối, dưới ánh ảo hóa lập lòe, góc thoát nhìn trống trơn đó đột nhiên xuất hiện mấy phong thư. Nó cầm lên thấy ở góc có hình mẫu đơn được sáu viên minh châu vây quanh, lòng máy động, nhớ lại hình trên cái lược tinh thiết: “Đây là tiêu ký riêng, chắc là thư của họ.”

Cả nhóm mở thư ra đọc kỳ, phát giác những bức thư này khác hẳn, thứ nhất là không ít bức do Hoa Tuyền viết từ lúc chưa lên ngôi, còn lại là sau khi đã ngồi lên ngai vàng. Thứ hai, trong đó cả thư Hoa Anh viết cho tỷ tỷ và Hoa Tuyền viết cho muội muội. Từ thời gian thì thư Hoa Tuyền viết cho Hoa Anh đều trước khi Hoa Anh lấy chồng ở nước Sở, đại khái khi Hoa Anh rời nước Triệu không mang theo, để lại cho Hoa Tuyền bảo quản.

Cả nhóm biết được rằng hóa ra khi Hoa Anh bằng tuổi họ, vì cầu y mà rời vương cung, nên trong thư có viết về những kiến văn ở ngoài cung đình, Hoa Anh gặp được một thiếu niên đặc biệt, tài học khiến nàng ta kính phục.

Sau đó, tại một bức thư, Hoa Tuyền nói với Hoa Anh rằng lúc du lịch Thục Sơn, nàng ta có gặp thiếu niên mà muội muội đề cập tới, vì lúc ấy thiếu niên tưởng nàng ta là Hoa Anh, còn nàng ta muốn hí lộng thiếu niên kiêu ngạo này nên không nói thật.

Những bức thư này còn đề cập đến một vài môn võ công và pháp thuật, Hoa Tuyền trẻ tuổi vẫn oán hận vì vương nhiều tục sự, không thể chuyên tâm tu luyện. Hoa Anh liền viết rằng tuy thân thể mình không khỏe để tu luyện những môn đó nhưng vì tỷ tỷ mà đọc hết mọi loại sách, tìm lối tắt để tập luyện nhanh hơn. Trong thư, hai người thường bàn luận vấn đề này, nhiều lúc khác hẳn với phương pháp của Thục Sơn. Chúng nhân đọc được mà kinh hãi, biết rằng vô tình đã chạm đến tinh túy võ công và pháp thuật của Ma cung. Thư của Hoa Anh nhiều lần nhắc đến lục đạo toàn thư, đọc xong thì Hoa Anh còn viết một bản thông yếu để đọc và lý giải nhanh hơn. Đường Mật và Bạch Chỉ Vi nhìn nhau, cùng nghĩ đến Lục đạo toàn thư thông yếu ở phòng mình.

Trương Úy tỏ vẻ không hiểu: “Vì sao họ cũng như Đọa Thiên đại nhân đều thích bàn luận về luân hồi chuyển thế nhỉ?”

Đích xác, bất luận là thư giữa Hoa Tuyền và Hoa Anh hay Vương Lãm, thì cách nhìn sau cùng của Vương Lãm về vấn đề này là: Đã không xác

định được việc gì có tồn tại hay không thì thà ta cứ tin là nó tồn tại. Còn quan điểm của Hoa Tuyền là: Vì không xác định được nó có tồn tại không thì ta chọn cách tin là nó không tồn tại.

Trương Úy hỏi Mộ Dung Phi về vấn đề đó vì nước Tề của y được coi là phật quốc, cũng là quốc gia thế lực phật gia tối cường thịnh trong bốn nước. Nhưng Mộ Dung Phi còn trẻ, chưa từng thật tâm học phật pháp, cũng không nghĩ thông được nên đáp: “Ta cũng không hiểu. Bất quá, danh hiệu Ma vương liên quan đến việc nàng ta phong bế mọi tự miếu ở nước Triệu. Có thể nàng ta là người thích đối chọi với tín ngưỡng của đại đa số người khác.”

Đường Mật giải thích: “Kỳ thật, đó không chỉ là vấn đề liên quan đến luân hồi mà là thế giới quan.” Nó chợt nhớ ra mình dùng từ các đồng bạn không hiểu, quả thật khó giải thích rõ ràng, liền bảo: “Nếu một người tin rằng sinh mệnh mãi mãi không ngừng tuần hoàn, còn người khác tin rằng sinh mệnh là khoảnh khắc xán lạn trong sát na rồi vĩnh viễn tan biến thì phương thức, thái độ và hành vi xử sự với nhân sinh của họ cũng khác nhau, hiểu không?” Các thiếu niên gật đầu nửa hiểu nửa không, trong một đêm họ tiếp xúc với quá nhiều thứ, dù thông minh cũng không thể lập tức thông triệt. Đường Mật tự hỏi, chẳng lẽ mình đã nghĩ thông mọi sự?

Pháp thuật mà Hoa Tuyền và Hoa Anh thảo luận qua thư sau đó ngày càng hắc ám, vấn đề tập trung sau cùng là cách kéo dài sức mạnh mãi mãi. Đọc đến đây các thiếu niên đều biết đã tìm được thứ cần tìm.

Những bức thư này là sau khi Hoa Tuyền lên ngôi mười năm, toàn là thư Hoa Anh hồi đáp, qua đó, các thiếu niên thấy được phương diện lo lắng của nữ vương ngự trị vương quốc mạnh nhất cõi đời. Thân thể Hoa Tuyền tựa hồ ngày càng suy nhược, xuất hiện chứng bệnh như muối muối song sinh, nhưng nàng ta vẫn chưa thấy ai có được tư chất đủ để kế thừa, lo rằng sau khi mình chết, vương triều sẽ tan rã, biết rằng chưa phải thời cơ tốt nhất để thống nhất thiên hạ nhưng vẫn quyết định hành động.

Còn Hoa Anh lo lắng tìm biện pháp duy trì sức mạnh vĩnh hằng cho Hoa Tuyền, dần dần đề cập đến khía cạnh đen tối của pháp thuật, lần đầu tiên các thiếu niên đọc được những từ “chế tạo Thích quý”, hiển nhiên hai tỷ muội đã dùng đủ phương pháp để đạt được bất diệt.

Trong bức thư sau cùng, các thiếu niên lần đầu tiên nhìn thấy pháp thuật liên quan đến “ma huyết”, Hoa Anh nói: “Vạn bất đắc dĩ, duy cách này hữu dụng.”

“Hóa ra nguồn gốc ma huyết là đây. Hủy thân thể mình để huyết dịch thấm vào vạn người rồi qua họ đời đời truyền thừa, chỉ cần người mang ma huyết còn tồn tại, sức mạnh sẽ theo một cách nào đó được duy trì.” Đường Mật suy đoán.

Những thiếu niên khác tuy thấy thư tín không nói rõ, bất quá đại khái giống như vậy. Trương Úy có phần không hiểu, ngẫm nghĩ một lúc mới lên tiếng hỏi: “Hiện giờ thì hình như mỗi người đều có thể mang trong mình ma huyết. Có nghĩa trên mình người có thể có, ta cũng thế, kỳ thật trên mình ai thì có gì khác nhau? Hai tỷ muội thông minh đến thế, sao lại trở nên hồ đồ vào lúc quan trọng nhỉ?”

Lần đầu tiên Đường Mật cảm thấy đồng chí đầu to không hề ngốc, lại nhìn thấu sự tình theo cách đó. Những người khác đều tỏ vẻ kinh ngạc, Bạch Chỉ Vi cười: “Vậy đầu to, nếu người biết mình kế thừa ma huyết thì định làm gì?”

“Ta không vì thế mà sát nhân phóng hỏa.” Trương Úy thản nhiên đáp.

“Còn người?” Đường Mật hỏi Bạch Chỉ Vi.

“Tất nhiên là mặc kệ, thứ hoặc có hoặc không này thì mặc kệ nó.” Bạch Chỉ Vi đáp.

Các thiếu niên cùng cười, tuy tiếng cười thật nhỏ nhưng Đường Mật vẫn cảm nhận được tiếng được đó xua tan hết bóng tối đang vây quanh.

Trước khi lê mình đến, cả toán đọc xong bức thư cuối cùng của Hoa Anh. Trong thư, Hoa Anh cho Hoa Tuyền biết mình phát hiện một tảng văn thạch lớn ở nước Sở, tựa hồ có tác dụng ổn định pháp thuật, nhưng không hiểu có ổn định được ma thuật không, định đưa về địa cung thử nghiệm, nếu phát hiện tác dụng khác thì sẽ đưa đến cho Hoa Tuyền.

“Hóa ra ảo ảnh bảo vệ Ma cung bất diệt liên quan đến văn thạch này.”
Mộ Dung Phỉ nói.

Bạch Chỉ Vi nhìn ngày tháng trong thứ, phát giác không xa ngày Triệu vương cung trứ danh bị phá, bất giác cảm thán: “Tiếc là Hoa Tuyền sau rốt không đợi được.”

Xem xong thư, cả nhóm thương nghị với nhau, cho rằng nội dung ghi chép trong thư quá tối tăm, để lại cho hậu nhân cũng không ích gì, nếu kẻ tâm thuật bất chính đọc được thì thậm chí còn tạo thành tai họa, trước khi đi liền châm lửa đốt sạch tòa tiểu lâu.

Về đến khách sạn, chúng nhân ngủ vui, Đường Mật đang say giấc nồng chợt nghe tiếng gõ cửa, mở ra thì thấy Hoa nhị nương ủ rũ đứng đó.

Hoa nhị nương lách vào hỏi: “Đường cô nương, việc này thì nô gia không xử lý được, mau cho nô gia biết ai là Tiểu Hồng cô nương?”

Đường Mật ngủ đến mù mị đầu óc, ngẩn ra hồi lâu không hiểu chuyện gì, mai đến khi Hoa nhị nương liến láu nói xong, mới hiểu hóa ra nam tử hôm đó bị bọn nó đánh ngã tên Tôn Thành, y lại xiêu lòng với Tiểu Hồng cô nương do Mộ Dung Phỉ đóng giả, mấy lần đến Bảo Hương lâu tìm người. Hoa nhị nương lúc đầu còn dùng lời lẽ ứng phó được nhưng không ngờ Tôn Thành mặt dày, ngày nào cũng đến đòi người, Hoa nhị nương bó tay đành tìm Đường Mật xin trợ giúp.

Đường Mật bật cười hỏi: “Tôn Thành là quan lớn nào?”

Hoa nhị nương đáp: “Quan thì không lớn lắm, chỉ là Kinh kỳ úy phụ trách hộ vệ kinh thành, nhưng dù sao ở kinh thành, ai cũng phải nể y ba phần.”

Đường Mật vẫn thầm tính toán kế sách, nghe vậy thì động lòng: “Hoa nhị nương yên tâm, việc này để tiểu nữ xử lý. Nhị nương cứ nói bọn muội là vũ cơ ghé qua, gây sự với nhị nương rồi tức giận bỏ đi, nhưng bọn muội nợ tiền, nhị nương đã phái người đi tìm, có tin tức sẽ báo cho Tôn Thành.”

Hoa nhị nương đi rồi, Đường Mật gọi đồng bạn đến, hào hứng bảo: “Ta kỳ thật nghĩ ra một kế, hiện tại cứ điều tra thể này thật thái quá bị động, chúng ta nên chủ động xuất kích, giờ đọc thư của Ma vương xong, ta càng nắm chắc.”

Nó nhìn chúng nhân, hỏi: “Các người nhớ không? Thần tử trung thành với Ma vương từng liên tục yêu cầu Ma vương xây lăng tẩm, bảo đảm chết rồi thì sẽ linh hồn bất diệt, chuyển thể đầu sinh. Người Ma cung thấy ta cầm Vị Sương thì cũng cho rằng ta là Ma vương chuyển thể, dù thấy những kẻ đi theo Ma vương vẫn hi vọng nàng ta luân hồi chuyển thể.”

“Ừ, xem ra thật nực cười, những kẻ ủng hộ người không tin tưởng vào luân hồi chuyển thể, lại hy vọng chủ nhân chuyển thể.” Mộ Dung Phi gật đầu.

“Đã vậy, chúng ta cũng cho rằng người Ma cung liên quan đến cái chết của Mục điện giám, chỉ bằng ta cứ tự xưng là Ma vương chuyển thể, lọt vào nội bộ của chúng. Thứ nhất nếu Thục Sơn thật sự có gian tế của chúng thì đó là phương pháp tìm ra nhanh nhất, thứ hai là nếu chúng không liên quan đến việc này thì với sức chúng ta khó đối phó được kẻ chủ mưu, cứ dùng sức mạnh của Ma cung chế trụ địch nhân là hơn. Nên biết, vạn nhất người chúng ta dự đoán giữ vị trí cao ở Thục Sơn còn chúng ta không có

bằng cớ thì với mấy chúng ta không thể xử trí được hẳn, vậy thì nên tá đao sát nhân.” Nó bảo Bạch Chỉ Vi: “Ta định kéo cả Sử Thụy vào, đến thời điểm thì ta sẽ nói hai chúng ta là người Ma cung, muốn y gia nhập, xem y phản ứng thế nào, chí ít cũng biết y có thật sự thích người không?”

Bốn thiếu niên đều tỏ vẻ ngạc nhiên nhìn nó mà không nói gì, trừ bị kế sách táo bạo này chấn kinh thì tà khí ẩn tàng sau mưu kế cùng cách tính toán với người và việc đó khiến họ tuy không nói ra được không chính đạo ở điểm nào nhưng đều nhận ra tâm tư Đường Mật thâm trầm hơn mình nhiều, nhìn nó mà chột thấy lạ lẫm.

Đường Mật lại cho rằng họ đều giật mình với kế hoạch của nó, tiếp tục giải thích: “Nghe ta này, ta suy nghĩ kế sách này lâu lắm rồi, không hề nguy hiểm. Thứ nhất, từ việc người Ma cung bắt ta năm xưa thì quả thật chúng đang tìm Ma vương chuyển thế, hiển nhiên vẫn chưa tìm được, ta là đối tượng chúng hoài nghi nhất, ta nói một tiếng thì dễ khiến chúng tin ta là Ma vương chuyển thế nhất. Thứ hai, ta tất nhiên không chạy đến gõ cửa bảo: Ta là Ma vương chuyển thế, các người giúp ta đi. Ta sẽ nghĩ cách khiến chúng tự đến nhận định ta là Ma vương, dù sau này phát hiện không phải cũng không thể trách ta, đúng không? Thứ ba, ta giả trang thành Ma vương chuyển thế, sẽ dễ dàng tìm được nhược điểm của Ma cung, không chỉ chúng không thương tổn được ta mà chưa biết chừng ta sẽ diệt trừ chúng. Thứ tư, hiện tại ta hiểu về Ma vương còn hơn người Ma cung, không cần lo lắng bị lộ. Thứ năm, có lẽ người Ma cung hi vọng Ma vương chuyển thế có được sức mạnh kinh nhân, ta chưa có nhưng khả dĩ mượn cớ rằng sức mạnh đó chưa thức tỉnh, nên có cơ hội học lén võ công của Ma cung, đến lúc trở oán càng dễ dàng.”

Chúng nhân không tán đồng với giải thích của nó, Trương Ủy phản đối đầu tiên: “Ta không đồng ý. Người toàn chiếu theo lẽ thường đoán định về người Ma cung còn hành vi của họ không thể suy đoán theo cách đó, nên ta cho rằng người sẽ gặp nguy hiểm. Hơn nữa, người làm vậy, Bạch Chỉ Vi bị

lợi dụng đã đành, không bằng không cố lại lôi cả Sử Thụy vào, ta hỏi người, nếu Sử Thụy trong sạch mà người lợi dụng tâm ý của y với Bạch Chỉ Vi, kéo y vào ma đạo thì làm cách nào mà nhìn mặt y nữa?”

“Vấn đề là y vốn không trong sạch được.” Đường Mật có phần bị kích nộ.

Việc này ủ trong lòng Trương Úy đã lâu, cơn giận bốc lên liền không nhịn được nữa, nhướn mày hỏi ngược: “Người dựa vào đâu bảo y không trong sạch, Đường Mật, bình tĩnh lại tự hỏi mình xem, người thấy Sử Thụy là người như thế chẳng? Nhìn thấu một người là cần dùng đến cái đầu thông minh hả? Đừng quên lúc xưa nhận định Mục điện giám có vấn đề chính là cái đầu thông minh hơn tất cả bọn ta đấy.”

Nói xong, Trương Úy hối hận ngay, sao gã lại không biết đây là nỗi đau Đường Mật vẫn ẩn giấu, vội gạt đi: “Ý ta là ta lo người đi theo tà lộ...”

“Chát.” Một cái tát đích đáng giáng

THỤC SƠN THIẾU NIÊN

Hạ Sinh

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 121

Bằng Hữu Quan Trọng

Mấy thiếu niên đợi ở khách sạn đến tận tối, không thấy người Ma cung đến gặp, ngược lại Sử Thụy tới.

Lúc Sử Thụy ôm Hành Trì vào phòng, trừ Đường Mật ra thì tất cả đều kinh ngạc. Đặc biệt là Bạch Chỉ Vi, cô căn môi, nhìn Đường Mật, cảm giác trong lòng dâng lên cảm xúc khó tả. Cô biết với tốc độ đưa tin của Hành Trì cùng lộ trình của Sử Thụy từ huyện An Hưng đến Hàm Đan thì Đường Mật sai Hành Trì đưa tin từ lúc gặp Lý Lý. Từ lúc đó nó đã hình thành kế sách toàn vẹn, chỉ là sau khi đọc thư của Ma vương thì kế sách đó càng hoàn thiện mà thôi. Nhưng trước tối qua, nó không nói gì với cô, chỉ sau cùng mới bảo: “Người nên kéo Sử Thụy gia nhập Ma cung.”

Cô đột nhiên muốn hỏi nó: “Người có nghĩ ta sẽ cự tuyệt không?”

Sử Thụy ngược lại rất vui, thậm chí nhiệt tình chào hỏi cả Hoàn Lan và Mộ Dung Phi không quen biết, rồi hỏi Trương Úy: “Ta nhận được thư của Đường Mật bảo các người du ngoạn nước Triệu liền vội cưỡi khoái mã tới ngay. Bất quá nói thật, tuy là người Triệu nhưng cũng chỉ đến Hàm Đan một lần với cha từ hai năm trước, không biết nhiều chỗ để ăn chơi ở đây.”

Gương mặt Trương Úy không giấu được nộ khí, lúc ở ngự hoa viên, gã xuất thủ giúp Đường Mật không phải vì tán đồng với nó mà vì lo lắng. Vốn gã cũng thấy mình nói năng quá đáng, định tìm cơ hội nhanh chóng nói

chuyện với nó, không ngờ nó đã bố trí sẵn, mặc kệ cả nhóm ủng hộ hay không, cứ thực hiện theo dự tính.

Đường Mật liếc nhìn, thấy gã lạnh lùng không để ý đến Sử Thụy, định lên tiếng làm dịu bớt thì Bạch Chỉ Vi nói: “Không sao, bọn ta cũng muốn đông người vui vẻ hơn, khẩu âm ở đây ta nghe khó hiểu quá, có người thì tiện hơn.”

Sử Thụy không ngờ cô chủ động lên tiếng với mình, lòng vui vẻ cực độ, không để ý đến thần sắc Trương Úy, nói với Bạch Chỉ Vi: “Đúng, rồi chúng ta cùng về Thục Sơn, tốt quá.”

Bạch Chỉ Vi cười đáp: “Đúng, hay lắm.” Tay cô giấu trong ống tay áo, ấn lên tay Trương Úy, khẽ dụng lực, ra hiệu cho gã đừng sinh sự.

Trương Úy chạm vào bàn tay băng lạnh đó, lòng chột mềm đi, nhớ lại rất lâu trước đây, bàn tay ấy từng viết vào lòng tay mình chữ “phủ nhận” để bảo gã không thừa nhận từng học Ma La vũ, còn cả khi gã hoang mang chạy trong biển đèn đuốc, đã nắm chặt lấy tay gã. Gã nghiêng răng, cố nén lửa giận, tránh ánh mắt Sử Thụy, ừ hừ cho qua.

Ai nấy đều mang tâm sự, cười nói một hồi, Đường Mật thấy trăng dần lên giữa trời, thăm nóng lòng, dù thế nào Tôn Thành cũng là người có tiếng tăm trong Hàm Đan thành, gây lộn ở đường phố tất nhiên là tin nóng, cộng thêm nó bỏ tiền thuê người cố ý đồn đại, lẽ ra phải đến tai người Ma cung mới đúng, với khả năng liên tưởng của họ và khát khao tìm Ma vương chuyển thế, sao vẫn chưa tìm đến.

Trăng ngả dần về tây, nó bảo mọi người giải tán, nằm trên trường kỷ, dần chìm vào giấc mộng. Giờ nó biết võ công, lúc ngủ cũng giữ ba phần cảnh giác, đang lúc朦胧 lung, chợt cảm giác có điều khác thường, định trở mình thì bị người ta điểm huyết tê, mềm nhũn ngã vào ngực một người xức hương thơm lạ lùng.

Người đó nhắc nó lên, khê khằng nhảy qua cửa sổ, lướt đi trong đêm như quỷ mị.

Nó đoán người này đến tám phần mười là từ Ma cung, thầm bực tức vì không đoán được thói quen hành sự của người Ma cung. Nó vốn nghĩ, người Ma cung đoán ra được nó là Ma vương chuyển thế, nhất định sẽ lễ phép đến mời, không ngờ vẫn như lần trước, cơ hồ nhét nó vào bao mang đi, lẽ nào không sợ nhớ nó thật sự là Ma vương chuyển thế, nóng giận lên sẽ xử trí tất cả?

Rồi nó nhận ra lần này có điểm khác, người vác bao này võ công cao hơn Thích quỷ nhiều. Võ công của nó không tệ, cộng thêm bọn Hoàn Lan ở cạnh đó thân thủ cũng bất phàm, mà người này vẫn dễ dàng lọt vào phong bắt nó đi, e rằng võ công cao hơn cả nhóm nhiều. Lẽ nào quy cách nghênh đón nó đã tăng lên? Lần này nó cũng không bị bịt mắt. Có hai cách giải thích, một là người Ma cung muốn thể hiện tôn trọng với nó, quyết định không bịt mắt, hoặc họ không định để nó còn sống trở về, nên bịt mắt hay không cũng thế. Ý niệm này loáng qua óc, hơi lạnh từ đáy lòng nó dâng lên, thân thể hơi run run.

Nhưng chỉ run lên một chút rồi chính sát na niềm khiếp sợ dấy lên đó, nó tự nhủ: “Có gì đâu, đầu rơi là cùng, dù sao ta cũng chết một lần rồi.”

Lúc Đường Mật mới vạch ra kế hoạch, không phải không nghĩ đến việc này, nên bản thân nó cũng thấy kỳ quái, không hiểu từ bao giờ mình đạt được khía cạnh quyết tuyệt này. Nếu là hai năm trước, nó thấy mình không có khả năng, không, phải là không thể như vậy, nhưng hiện tại, nó thừa nhận mình đã biến đổi về mặt nào đó.

Như thế là tốt hay xấu, nó cũng không rõ. Có lẽ, dũng cảm hơn là việc tốt, nhưng trong lòng nó biết Trương Úy đúng, nó cũng quyết tuyệt tự nhủ, đến sau rốt, thủ đoạn gì cũng dám dùng. Với nó, những thiếu niên bạn bè

cũng giống như ánh nắng, luôn nhắc nhở nó về khía cạnh tối tăm ở tận đáy lòng.

Chừng nửa thời thần, đến cửa một trạch viện, khê ho mấy tiếng, cửa hé ra, người đó lách qua viện tử đến nhà chính, đặt Đường Mật xuống ghế: “Được rồi, đừng cãi nhau nữa, ta đưa người đến đây.”

Người này lên tiếng, nó mới biết đối phương là nữ tử, một mỹ nữ người Hồ tóc vàng, mũi cao mắt sâu, cực kỳ xinh đẹp, thân thể cao ráo đầy đặn hơn nữ tử bình thường, tuy mặc áo dạ hành nhưng không che giấu được những đường nét quyến rũ.

Nó lại nhìn vào hướng phát ra tiếng nói, ba nam tử đang nhìn nó chăm chăm, một người trong đó là người quen: hộ pháp Xích Ngọc cung Đông Ngao. Một trong hai người còn lại chừng trên dưới bốn mươi, thân hình gầy gò, mặt hơi vàng vọt, mắt ti hí lại vô thần khiến người ta cảm giác như đang mắc bệnh lao. Người còn lại không thể đoán ra tuổi tác, tuy trẻ hơn, chỉ chừng hai mươi nhưng Đường Mật cảm giác người này thiếu đi hơi hướm tuổi trẻ thật sự. Người này không hẳn xấu xí mà tướng mạo tương đối âm nhu, dễ coi, mái tóc dài không buộc lại, tùy ý bay theo gió, tà áo gấm tím tuy đẹp nhưng thắt lưng lằng lộn, gợi cho người đối diện cảm giác phóng đảng. Đường Mật biết nam tử trên đời chỉ trừ trẻ con và kẻ điên không buộc tóc, nên thấy nam tử rồi, nó nghĩ: Người này nếu không phải mới ngủ dậy thì là kẻ thích tạo hình giống nhân sĩ thời cổ đại tính tình kỳ quặc. Trực giác cho nó biết khả năng thứ hai cao hơn.

“Nhân sĩ thời cổ đại” neho mắt nhìn nó thật kỳ, mũi khê hừ bảo: “Hài tử này hả?”

Đông Ngao cực kỳ bất mãn với khẩu khí này, cố ý trịnh trọng nói: “Đúng, đó là người cả ta và thú thần đều cho rằng là Ma vương chuyển thế.”

Trong lúc hai người nói chuyện, lao bệnh quỷ đã lắc mình đến trước mặt Đường Mật, khẽ nói: “Đắc tội.” Ngón tay dài mảnh điểm lên mình nó giải huyết, rồi chộp luôn lấy cổ tay, quay lại bảo hai người kia: “Nội lực không cao lắm, nhưng ở tuổi này thì như thế là rất khá.”

“Nhân sĩ thời cổ đại” ngửa mặt cười vang, ngữ điệu thể hiện rõ nét trào phúng: “Hay lắm, chúng ta chẳng phải vẫn mong chờ một Ma vương chuyển thế võ công chỉ hơn trẻ con chút ít ư? Chờ được rồi đấy.”

Sắc mặt Đông Ngao càng khó coi hơn, song chưởng nắm chặt thành quyền đầu: “Hoàng Bộ Ngang, không ai bảo vương thượng chuyển thế là sức mạnh thức tỉnh ngay.”

“À, ai nói nhỉ? Ma vương hay là cung chủ đời thứ nhất? Họ thậm chí không tin việc đó, thật ra ai không ngừng thêm mắm dặm muối cho lời đồn này?” Hoàng Bộ Ngang hỏi ngược, ánh mắt rõ ràng muốn gây hấn Đông Ngao.

Hai người còn lại đều biến sắc, biết tranh đấu vừa lắng lại sắp bùng phát. Gia tộc Đông Ngao đời đời phụng thị Ma vương, sau khi Ma vương chết thì luôn coi đợi Ma vương chuyển thế là sứ mệnh, Hoàng Bộ Ngang nói vậy không chỉ đối chọi với Đông Ngao mà cả gia tộc của hắn, với tính tình của Đông Ngao sao có thể nhẫn nại được?

Trán Đông Ngao nổi gân xanh, vỗ mạnh một chưởng tới. Hoàng Bộ Ngang đã chuẩn bị sẵn, lách người tránh khỏi chưởng phong, xoay tay đánh vào sườn hắn. Đông Ngao không thu chưởng mà thúc khuỷu tay, chặn đòn của Hoàng Bộ Ngang. Hai người định xuất chiêu tiếp, bị lao bệnh quỷ và nữ nhân người Hồ ngăn cản, nữ tử bảo: “Đừng đánh nhau nữa, không phải đã bảo đưa người đến rồi tính sao.”

Đường Mật ở ngoài minh bạch đại khái tình hình, hiển nhiên ý kiến của người Ma cung không thống nhất, trong đó nhân vật đại biểu tha thiết tìm

Ma vương chuyển thể là Đông Ngao, còn Hoàng Bộ Ngang hiển nhiên là người không tin hoặc chí ít đến giờ vẫn chưa tin Ma vương sẽ chuyển thể.

Nó không nghĩ được tình hình này từ trước, vốn cho rằng người Ma cung cũng như Thục Sơn coi Đọa Thiên chuyển thể là một dạng tín ngưỡng, vẫn tin có ngày Ma vương sẽ luân hồi chuyển thể, không ngờ lại khác hẳn, ngay cả nội bộ ma cũng cũng nhìn nhận việc này khác nhau. Muốn chứng minh mình là Ma vương chuyển thể, thuyết phục những kẻ không tin quả thật không dễ.

Kế hoạch ban đầu của Đường Mật hoàn toàn dựa theo thái độ năm trước của Đông Ngao, thậm chí đến thời điểm thì bản thân không cần chứng minh gì, người Ma cung sẽ giả định nó thành Ma vương chuyển thể. Tình hình hiện tại cho thấy nếu không đưa ra được bằng cứ, e rằng khó giữ mạng, nhưng làm thế nào mới tìm được chứng cứ luân hồi chuyển thể? Người duy nhất nó biết được coi là luân hồi chuyển thể chính là chuyển thể đã chết của Đọa Thiên, nó lại hoàn toàn không hiểu lúc đó vì sao thân phận chuyển thể này được xác định. Kế trước mắt là phải bịa đặt gì đó cho hợp lý, đầu óc nó liền xoay chuyển nhanh chóng.

Thật ra năm xưa chuyển thể của Đọa Thiên được xác nhận bằng cách nào? Trên mình có ký hiệu, tay cầm binh khí hay là qua thân hình tướng mạo? Nếu không để nó chứng minh thì nó lấy đâu ra bằng cứ? Nó nhanh chóng suy tính, Hoàng Bộ Ngang từng bước lại gần, ánh mắt sắc bén như cắt đứt từng lớp suy nghĩ của nó, có một sát na đầu óc nó cơ hồ đình trệ, chỉ có tiếng hô hấp vang lên.

Trên đời chưa từng có ai tạo cho nó áp lực đến thế. Cảm giác này bắt nguồn từ chỗ nó không nhìn thấu Hoàng Bộ Ngang là người thế nào, trên mình lão có tà khí tự nhiên lộ ra, phảng phất mỗi nháy mắt lại biến ảo bất định, hoàn toàn không thể nắm bắt được.

“Cô nương có biết được mời đến làm gì không?” Lão hỏi, khóe môi hơi nhếch lên, thanh âm ôn hòa, ngược với thái độ lúc nãy.

“Vốn không biết, nhưng hiện tại thì đã rõ, Đông hộ pháp nhất định hiểu lầm ta có liên quan gì đó đến Ma vương.” Nó đáp, đấy vốn là những từ ngữ nó nghĩ từ trước, không thừa nhận gì hết mà hoàn toàn lợi dụng tâm lý cấp thiết tìm Ma vương của bọn Đông Ngao để hấn đưa nó lên vị trí của Ma vương.

“Vậy là cô nương cho rằng mình không liên quan đến Ma vương?”
Hoàng Bộ Ngang lại hỏi.

“Nếu nói có thì các người thả ta đi hả?”

“Không, người Thục Sơn vào đây còn muốn ra được ư?” Giọng lão chuyển thành sắc lạnh: “Ảo ảnh ở ngự hoa viên không tệ đâu, lại tung cả tin đồn, tiếc rằng đặt tiền không đủ, mới uy hiếp hai câu là phun ra hết.”

Lưng Đường Mật lạnh ngắt, nhất thời không biết lão nói thật hay giả, cố lên gân: “Xin hỏi ý người là gì?”

“Ý ta là người giả mạo Ma vương chuyển thế có ý đồ gì?” Giọng Hoàng Bộ Ngang càng hung hãn.

Đường Mật suýt nữa tưởng kế hoạch bại lộ, nhưng lập tức nghĩ ra, nếu bại lộ thật, chứng cứ rõ ràng như thế, người Ma cung còn định bày trò gì với nó? Hơn nữa, tiền thuê người tung tin không phải nó trả, đều do Mộ Dung Phi thực hiện, y là người cẩn thận, nhất định không dễ dàng bạo lộ thân phận. Dù lộ thì người Ma cung cũng chỉ tra được đến tin giao đấu ngoài phố với Tôn Thành là cố ý tung ra, còn về hoa mẫu đơn trong ngự hoa viên đã qua nhiều ngày như thế, một đồn mười, mười đồn trăm, dù Ma cung có là thần tiên trên trời cũng không thể nhanh chóng tra ra nguồn tin. Vậy bọn ta cố ý tung tin thì đã sao, tung tin là phạm pháp hả?

Lòng nó yên lại, nói thản nhiên: “Xin lỗi đại thúc, xin các vị làm rõ, chính các vị ba lần bốn lượt nói ta có quan hệ với Ma vương còn ta chưa từng nói gì, càng không hề giả mạo. Ta hoàn toàn không hiểu các vị nói gì, cứ gọi người khai hết ra đây, ta sẽ đối chất trực tiếp.”

Hoàng Bộ Ngang nào ngờ nó còn nhỏ mà trấn tĩnh được như thế, cũng lấy làm lạ, ngoài mặt không bớt hung hãn tí nào: “Hừ, người tưởng đây là nha môn quan phủ chắc mà cho người cơ hội đối chất?”

Đường Mật nhớ ra Trương Úy từng bảo mình không thể theo lẽ thường suy đoán hành vi của người Ma giáo, hiện tại quả nhiên ứng nghiệm, lần đầu tiên nó thấy mình không nhìn thấu mọi sự như gã đầu đất đỏ mà lại luôn tự cho mình cao cao tại thượng. Đến nước này, trừ nói cứng ra thì nó không còn đường lùi nữa: “Đúng, các người muốn giết cứ việc, hà tất gán cho ta thêm tội danh.”

Lúc đó Đông Ngao vốn được nữ tử người Hồ và “Lao bệnh quỷ” giữ tay đã bớt giận, nói với hai người: “Bệnh Vô Thường, Y Na, buông ta ra, ta sẽ nói năng tử tế với Hoàng Bộ Ngang.”

Bệnh Vô Thường và Y Na nhìn nhau, nói với hẳn: “Đồng sư tử, người và Hoàng Bộ Ngang cứ thông thả nói chuyện, đừng để hài tử này cười nhạo tử đại hộ pháp chúng ta.”

Bệnh Vô Thường và Y Na buông tay, Đông Ngao lắc vai rũ hai người ra, rảo bước đến trước mặt Đường Mật và Hoàng Bộ Ngang, đưa tay ngăn Hoàng Bộ Ngang đang áp sát Đường Mật, hỏi: “Hoàng Bộ Ngang, ta chỉ hỏi người một câu, có phải người không hi vọng Ma vương chuyển thế xuất hiện, trùng chấn Xích Ngọc cung?”

“Tất nhiên hi vọng, bất quá ta chờ đợi Ma vương chân chính chứ không phải trẻ con, đừng nói với ta rằng sẽ tỉnh lại gì đó, lúc nào mới tỉnh lại hả?”

Hoàng Bộ Ngang thay đổi khẩu khí nhạo báng lúc trước, chuyển thành nghiêm túc.

Đông Ngao đáp: “Chuyện đó thì ta không biết nhưng ta biết hài tử này sở hữu Vị Sương, vừa đến Hàm Đan thành, ngự hoa viên liền xuất hiện quái sự. Còn mẫu đơn có phải ảo ảnh hay không, chúng ta không đủ tư cách nói, người đến điều tra là Bệnh Vô Thường và Y Na, người không tin hả?”

“Ta tin nhưng vì sao ban ngày lại không thấy hoa mẫu đơn nữa, cách giải thích dễ nhất là có người tạo ra ảo ảnh, ban ngày không dễ ẩn mình, có đúng không?” Hoàng Bộ Ngang hỏi ngược.

Lòng Đường Mật dấy lên khí lạnh, đến giờ nó mới nhận ra mình tự tác thông minh thế nào, hóa ra ở cùng một toán trẻ con quá lâu, càng lúc nó càng tự cho mình là giỏi, cho rằng cả thế giới đều nằm trong tính toán của mình. Kỳ thật “sơn ngoại hữu sơn nhân ngoại hữu nhân”, dù là Hoàng Bộ Ngang hay hung thủ thật sự giết chết Mục điện giám đều cực kỳ thông minh, không dễ đối phó.

Thần sắc Đông Ngao hơi lay động, nó thầm kêu không ổn, quyết định chơi sát ván.

Đông Ngao định đáp thì Đường Mật dùng giọng nói lúc cao lúc thấp: “Hoa mẫu đơn trong ngự hoa viên nở rồi hả, Anh thích mẫu đơn ở đó nhất, ta đồng ý đón muội ấy khi hoa năm nay nở.”

Đông Ngao và Hoàng Bộ Ngang kinh hãi nhìn nó, mắt nó mơ hồ vô thần, vẫn nói với giọng nhạt nhẽo: “Anh nói đã chuẩn bị lễ vật cho ta, là một khối vân thạch hả, đâu rồi?”

Hoàng Bộ Ngang vốn không tin những việc huyền hoặc này, nhưng Đường Mật giờ đột nhiên nhắc đến vân thạch, bí mật này của Ma cung vô cùng trọng đại, người ngoài không thể biết được. Dù biết cũng không thể

hiếu đây là lễ vật của Hoa Anh tặng Hoa Tuyền. Lão liền nhìn nó với vẻ không tin nổi: “Cô nương nói lại xem sao, tại hạ không nghe rõ.”

Đường Mật nháy mắt, biến tình linh động trở lại, hỏi: “Đại thúc bảo cháu nói gì?”

Đông Ngao không nén được kích động trong lòng, nắm cổ tay nó: “Đường cô nương không biết mình vừa nói gì hả?”

Đường Mật cố tình không hiểu nên lại nháy mắt: “Biết chứ, câu cuối cùng của ta là các vị muốn xử trí thế nào thì tùy, hà tất cho thêm một tội danh, ta làm gì cơ hội lên tiếng.”

Nói xong, nó cảm giác tâm trạng tựa hồ ngưng trệ trên không, mồ hôi lạnh chảy dọc sống lưng, biết rằng sống hay chết phụ thuộc vào khoảnh khắc này, đối phương có tin mình hay không.

Hoàng Bộ Ngang kéo Đông Ngao thần sắc kích động: “Đồng sư tử, ta hiểu tâm tình người, ra phía sau với ta, chúng ta bàn một chút.”

Những lời này khiến trái tim Đường Mật không hiểu từ đâu đó rơi lại lồng ngực. Nó hiểu rõ sát na đó, Hoàng Bộ Ngang đã do dự, đã lay động, chỉ ít cũng để mình sống thêm một lúc nữa. Muốn sống sót, tất phải lợi dụng niềm tin của Đông Ngao cũng những sự tình Hoàng Bộ Ngang còn nửa tin nửa ngờ, tìm cơ hội từ mâu thuẫn giữa hai người.

Trong lúc đợi, nó nghe thấy bên ngoài có tiếng đả đấu, lòng chợt thất lại, thầm nhủ có phải bọn Bạch Chỉ Vi đuổi tới nơi. Bất chợt nó hồi hận vô cùng, giờ nó không còn là thiếu nữ đi dạo Ma cung như năm ngoái mà là con quỷ xui xẻo không biết chết lúc nào, nếu họ đến thật thì cứu được nó tuy tốt, vạn nhất không cứu được, chết uổng ở đây thì phải làm sao?

Cùng lúc, bốn vị hộ pháp Ma cung lướt ra, nhìn gương mặt họ không lộ ra hỉ nộ, nó nghiêng răng nghĩ: Dù thế nào cũng phải giữ được mạng cho

bằng hữu. Nó trấn tĩnh lại hỏi: “Mấy vị hộ pháp thật ra muốn gì?”

Hoàng Bộ Ngang nhìn ra cửa sổ, ngử điệu hòa hoãn: “Mấy vị bằng hữu của Đường cô nương đến rồi, mấy hài tử này quả thật bất phàm, bám theo được đến đây.”

Đường Mật nhận ra ngử khí lão khác lúc trước, lòng hơi yên: “Đại thúc, tuy Thục Sơn và Ma cung đối đầu nhưng với địa vị của Ma cung ở giang hồ thì không nên tùy tiện giết người. Mấy vị bằng hữu đó thuần túy đến cứu ta, ta ra nói rõ với họ, bảo họ nhanh chóng lui đi là được, không cần kéo thêm nhiều người vào việc này.”

Hoàng Bộ Ngang nhướng mày: “Đường cô nương niên kỷ tuy còn nhỏ nhưng là người có tình có nghĩa. Tại hạ nói với cô nương thế này, cô nương không cần lo cho họ, vì thân phận hiện tại của cô nương khả nghi, nếu bọn tại hạ xác định được cô nương là Ma vương chuyển thế, thì những người Thục Sơn đó không có gì phải bàn đến tình nghĩa với cô nương nữa, nên giết để chào đón cô nương. Còn nếu cô nương không phải, tính mạng mình còn không giữ được, lo cho người khác làm gì?”

“Được, các người xác định đi, định làm thế nào?” Đường Mật không hề do dự hỏi, thăm nhử đã thế thì liều một phen.

“Còn phải đợi, nhân vật quan trọng chưa đến, bất quá bọn lão phu đã phát tin, người đó nhanh tới thôi. Cô nương không cần nóng nảy.” Hoàng Bộ Ngang đáp.

Đường Mật tuy không biết người đó là ai nhưng hiểu rằng chí ít hiện tại mọi người đều mong muốn chứng minh được thân phận của mình, tình thế đã khác hơn ban nãy nhiều, nó nắm lấy con bài tẩy duy nhất trong tay mình: “Được, ta đợi. Bất quá, nếu ta có thể là Ma vương chuyển thế, xin hỏi các vị có thể nể mặt thả cho các bằng hữu của ta con đường sống chẳng?”

“Chúng ta ra đón khách cho Đường cô nương.” Hoàng Bộ Ngang nói đoạn, nhảy ra ngoài, ba người kia theo sau, biến mất vào màn đêm.

Thoáng sau, tứ đại hộ pháp Ma cung áp giải năm người đi vào, quả nhiên là Bạch Chỉ Vi, Trương Úy, Mộ Dung Phi, Hoàn Lan và Sử Thụy. Năm người bị trói chặt, loạng choạng bước vào, cũng may y phục tuy rách nhưng không ai chảy máu thọt thương.

Đường Mật thấy đồng bạn tạm thời vô sự mới thở phào, biết sa vào cảnh này do mình cố chấp, lòng chợt ảo não, hổ thẹn tránh ánh mắt Trương Úy.

Hoàng Bộ Ngang hành sự quả thật không theo lẽ thường, vùng trường kiếm cắt đứt dây trói: “Không ngờ anh hùng xuất thiếu niên, tại hạ bội phục công phu của các vị, chỉ thế thôi cũng xứng đáng là thượng khách của Xích Ngọc cung.”

Đường Mật thầm nhủ lão quả thật ngang ngạnh, không nể mặt cả người có thể là Ma vương mà ngược lại, đối đãi như khách quý với mấy người vừa giao đấu kịch liệt, xem ra tính mạng cả nhóm tạm thời giữ được. Chỉ là không biết nó đang phải đợi ai, đến rồi thì thế nào, nhất định phải mau nghĩ ra cách mới được.

Các người sao lại đến nhanh thế?” Đường Mật nghi hoặc hỏi.

“Việc này phải đa tạ Sử Thụy.” Trương Úy lên tiếng trước: “Y vừa tỉnh dậy, thấy một bóng đen từ phòng người lướt ra, chạy đến xem thì người không còn trong phòng nữa. Cũng may y kịp thời gọi bọn ta dậy, người thấy trong phòng người còn mùi thơm thoang thoảng, hồn thú kỳ lân của ta khứu giác linh mẫn hạng nhất, dựa vào mùi thơm lưu lại trên đường mà đuổi theo.” Trương Úy vốn định nói giúp cho Sử Thụy, không ngờ Đường Mật chỉ rử mắt xuống, lạnh nhạt: “À, ra vậy.” Rồi quay đi như thể không lưu

tâm đến chuyện đó, hỏi Bạch Chỉ Vi: “Các người nhếch nhác thế này, chắc ban này vừa ác chiến?”

“Đúng vậy, nữ tử đó lợi hại thật, ngọn roi vàng cứ như muốn tước y phục người ta.” Bạch Chỉ Vi đờm về trào phúng. Y Na nghe thấy không hề giận mà cười ha hả: “Đúng, không chỉ tước y phục tiểu cô nương mà cả mấy vị tiểu công tử, tiểu cô nương đúng là có nhân phúc.”

Mấy thiếu niên y phục rách rưới đỏ mặt, Đường Mật phản kích: “Mấy đứa trẻ thì có gì đáng xem, ngược lại chân tử tử vừa trắng vừa nõn nà, khiến người ta thật sự được hưởng nhân phúc.”

Y Na nhìn xuống chân, phát hiện y phục dạ hành không biết bị tiểu quý nào đâm trúng một kiếm, lộ ra làn da trắng nõn. Kỳ thật chỗ hở không lớn, lộ chút da thịt với nàng ta không đáng gì nhưng thấy con bé chỉ mười hai, mười ba nói ra những lời này, quả thật tà khí cực độ.

“Xin hỏi mấy vị vừa sử dụng Ma La vũ chẳng?” Bệnh Vô Thường chen lời, ngữ điệu khá cung kính. Mộ Dung Phi đáp: “Đúng.”

“Đệ tử Thục Sơn sao lại biết võ công của Xích Ngọc cung?” Bệnh Vô Thường lại hỏi.

Mộ Dung Phi định đáp thì Đường Mật đã cướp lời: “Vì trong cung của các người có gian tể, lén ra dạy bọn ta. Là ai thì bọn ta không biết, y luôn che mặt, các người tự đi mà điều tra.”

Hoàng Bộ Ngang hừ lạnh: “Tiểu cô nương, kế ly gián này kém quá, Ma La vũ là trấn cung chi bảo của bản cung, thất truyền rồi, vốn không ai biết cả.”

Đường Mật sáng bừng cõi lòng, ban này nó chỉ định khuấy vũng nước đục lên, mưu kế lại trở dậy trong lòng: “Ta không dùng kế ly gián gì hết,

biết đại thúc thông minh tuyệt đỉnh, tuyệt không dễ bị ly gián. Chỉ là ta nói thật, e rằng các vị không tin, nên đành nói liều.”

“Cô nương nói thật đi.” Hoàng Bộ Ngang bảo.

“Thôi đi, này giờ cháu toàn nói thật, đại thúc không tin câu nào, lần này toàn điều lạ lùng, nói ra đại thúc cũng không tin...”

“Chưa hẳn, nói ra xem nào.” Giọng Hoàng Bộ Ngang nhu hòa hẳn, như đang dỗ ngọt trẻ con. “Được, thật ra là trong một đêm ta luyện võ, luyện đi luyện lại thì thành bộ pháp này. Võ công này là ta tự sáng tạo, sau đó mấy người bọn ta sử dụng trong trò sư hí tại lễ thọ, kết quả bị điện giám cho rằng tương tự với Ma La vũ của Ma cung, bảo bọn ta không được dùng nữa, sẽ tổn hại đến danh dự phái Thục Sơn. Nhưng mỗi khi cần giữ mạng, bọn ta lại nhớ đến môn võ công này.”

Nó vừa dứt lời, trừ Sử Thụy không hiểu chân tướng thì mấy thiếu niên còn lại đều toát mồ hôi lạnh. Họ biết nó đang cuống nhưng những lời bịa ra này hơi quá đà, phàm người đầu óc bình thường sẽ không tin. Không ngờ bốn vị hộ pháp Xích Ngọc cung đều tỏ vẻ kinh hỷ, xem ra tuyệt không phải không tin, mấy thiếu niên đều nghĩ: Lẽ nào đầu óc người Ma cung đều bất thường?

Khẩu khí Đông Ngao khá cung kính: “Các vị cứ ra hậu viện nghỉ ngơi mấy hôm.”

Đông Ngao đưa chúng nhân vào một tòa viện đứng riêng rẽ, lúc Đường Mật định bước vào thì hắn gọi nó lại, khẽ thỉnh cầu: “Đường cô nương, Ma La vũ là trấn cung chi bảo của bản cung nhưng không có võ công đồ phổ, đời đời truyền miệng, cung chủ đời trước đột ngột qua đời chưa kịp truyền lại thành ra thất truyền. Lần trước Đông mỗ giao thủ cùng các vị cũng thấy thân pháp này quen thuộc, đã là Ma La vũ thì Đường cô nương có thể dạy

cho mỡ chẳng để Ma La vũ không đứt đoạn từ đời mỡ. Cô nương có điều kiện gì cứ nói.”

Đường Mật bắt đầu tính toán, thầm nhủ nếu không dạy, Đông Ngao giờ trò tra tấn đã đành, nếu tính mạng toán Bạch Chỉ Vi cũng mất thì sao? Nhưng nếu dạy thì chẳng phải Ma cung như hổ thêm cánh ư? Nó đang trù trù, nghĩ đến lời Đông Ngao, hình như võ công này vốn chỉ truyền cho người kế thừa ngôi cung chủ? Nếu thật vậy, nó dạy hẳn thì có thể sẽ đẩy lên mâu thuẫn giữa người Ma cung.

Nó liền cười đáp: “Đông hộ pháp, dạy cũng được nhưng hộ pháp phải bảo đảm rằng dù ta có là Ma vương chuyển thế hay không thì người cũng phải thả bằng hữu của ta. Vì việc này vốn là các vị sai, tuy nói rằng phái Thục Sơn và Xích Ngọc cung đối lập, nhưng bọn ta không gây chuyện với các vị, đúng không?”

Đông Ngao đáp: “Tất nhiên, năm trước đã thả các vị, Đường cô nương còn không tin Đông mỡ sao? Đông mỡ lấy mạng bảo đảm, bất luận Đường cô nương có phải Ma vương chuyển thế hay không, chỉ cần chịu dạy Ma La vũ thì sẽ an toàn rời khỏi đây.”

“Đông hộ pháp, chẳng phải ta không tin người, chỉ e người không phải đối thủ của Hoàng Bộ Ngang, bức quá hẳn trở mặt thì sao?” Đường Mật cố ý dùng lời lẽ khích bác, thấy thần sắc lão hơi động, liền tiếp tục: “Thế này đi, ta dạy người một nửa trước, nửa còn lại nếu ta an toàn về được Thục Sơn thì dạy nốt. Đông hộ pháp, không cần lo ta không giữ lời, vì người bắt ta thì dễ như trở bàn tay.”

Đông Ngao thoáng nghĩ: “Được rồi, thế đi.”

Đợi khi tất cả đều nghỉ ngơi, Đường Mật tìm cơ hội gạt Sử Thụy ra, gọi chúng nhân lại, kể sơ qua tình hình.

Mộ Dung Phi bật cười: “Đường Mật đừng sợ, Hoàng Bộ Ngang đang dùng kế, hẳn không thể nào tra ra có người cố ý thuê người phát tin người ở Hàm Đan.”

“Vì sao?” Đường Mật hỏi.

“Vì tại hạ không thuê người.” Mộ Dung Phi đáp: “Tại hạ cho rằng cô nương thuê người lần thứ hai thì hơi bất cần, lần này đâu phải lần đầu khi cô nương có đủ thời gian đợi cho tin tức lan đi, dù có ai đó tìm cũng không ra được. Lần này nếu người Ma cung hoài nghi thì cô nương nguy hiểm. Thành thử tại hạ lo lắng cho cô nương, không hề thuê người, gần đây tính tình cô nương không vui nên tại hạ không nói ra.”

Đường Mật nghe xong, nhìn gương mặt y đang dần thoát khỏi nét trẻ con, đột nhiên nhận ra mọi người đều lặng lẽ trưởng thành, trong khi nó không phát giác thì họ biến thành bạn hữu có thể thật sự sánh vai, tin tưởng lẫn nhau. Khoảnh khắc đó, dù phải đối diện với tương lai bất định, nó cũng không sợ.

Hóa ra không phải mình nó đơn độc, nó nghĩ vậy nên mỉm cười.

Mấy ngày sau đó trôi qua thập phần bình tĩnh, người Ma cung đối đãi cực kỳ khách khí, nghiêm nhiên cho bọn nó thành khách quý. Nhưng Đường Mật biết chẳng qua vì họ đang đợi người có thể xác định thân phận đến, là ai nhỉ? Lúc dạy Đông Ngao Ma La vũ, nó định hỏi dò một số tin tức, nào ngờ hẳn không phải người lắm chuyện, không đến mức không lộ nửa câu nhưng từ thái độ cho thấy, hình như hẳn thật sự coi nó là Ma vương chuyển thế.

Thời gian trôi đi, nó càng lúc càng lo, ban đêm thường nằm thao thức nhìn trần nhà. Tối đó nó mất ngủ, nghe thấy ngoài cửa có động tĩnh gì đó, bèn nín thở, tay lần xuống Vị Sương ở dưới gối.

Cửa sổ bị chọc thủng một lỗ rồi một bàn tay nhỏ xíu thò vào, từ từ mở ra.

Lòng Đường Mật thất lại, tay người có nhỏ đến đâu cũng không thò vào được, nhất định là --- nó chưa kịp đoán ra kết quả thì cửa sổ đã được mở ra, một con khỉ lông xanh nhỏ xíu thò đầu vào.

Đường Mật tất nhiên quá quen thuộc con khỉ lớn cỡ bàn tay này, chính là hồn thú suýt nữa hại chết nó rồi lại cứu giúp. Nó nheo mắt, ngằm vận khí phòng bị, con khỉ nhảy xuống đất, tay cầm một vật gì đó, ánh trắng xuyên qua khe hở trên cửa sổ lóe sáng, là một con dao. Con khỉ nhẹ nhàng nhảy đến trước giường, điểm vào huyết đạo Đường Mật, không ngờ nó chuẩn bị sẵn, chém trả một kiếm, con khỉ nhảy lùi tránh được. Đường Mật lật mình dậy, xuất liền ba kiếm, con khỉ linh xảo tránh được, nhưng không bỏ chạy mà hạ giọng: “Nghe ta này, ta không hại người.”

“Người đến làm gì?” Nó hỏi.

“Nói khẽ thôi, chung quanh toàn người canh gác.” Giọng con khỉ vẫn chật vật như lần đầu tiên nói ở Hoa Sơn.

Đường Mật hạ giọng: “Người cầm dao sắc đến còn bảo không hại ta?”

Mắt con khỉ lóe lên u quang quỷ dị trong đêm: “Ta muốn lấy chút huyết dịch của người, họ định dùng cách dung huyết xác nhận thân phận của người. Nếu máu của người và ta không thể tan vào nhau thì họ sẽ cho rằng người không phải là Ma vương chuyển thế.”

“Vì sao, huyết dịch của người và Ma vương giống nhau?”

“Đúng, ta là một phần thân thể nàng ta.”

Đường Mật cũng thấy hoang đường, dựa vào đâu mà cho rằng huyết dịch của Ma vương và chuyển thế giống nhau, nhưng nó biết không thể lý

luận với người Ma cung, người tác xác định phương pháp gì thì mặc.

“Người định làm gì?” Nó hỏi.

“Ta định lấy một ít huyết dịch của người, giấu dưới cổ tay, đến thời điểm thì sẽ cầm dao cắt vào đó, huyết dịch chảy ra là của người, tất nhiên sẽ dung hợp được.” Con khi đáp.

Đường Mật nhất thời hoang mang, không hiểu con khi làm thế làm gì, có nên tin không?

Con khi tựa hồ nhận ra nó do dự: “Nghĩ cho kỹ đi, nếu ta muốn hại người, lúc trước còn cứu làm gì.”

Đường Mật cũng đã nghĩ đến việc này nhưng không hiểu vì sao con khi xuất thủ cứu mình, nên hỏi: “Người làm vậy để đạt được điều gì?”

“Đây là việc của ta, người có muốn sống nữa hay không, chọn đi.” Con khi bảo.

Giọng con khi rin rít, trong đêm khiến người nghe sởn da gà, Đường Mật nhận ra không còn lựa chọn nữa, nghiêng răng đưa tay ra.

Bạch quang lóe qua đầu ngón tay, máu tóe trong đêm như mực, nó nhìn dịch thể màu đen rơi vào hư không tối tăm, phảng phất bản thân cũng đang rơi xuống tương lai không thể biết được.

Với Sử Thụy, mấy ngày này vô liêu cực độ. Y vốn thích náo nhiệt, về huyện An Hưng thì ngày nào cũng cùng bạn bè rong chơi, đang lúc phiêu nổi thì nhận được thư của Đường Mật, nói nó và Trương Úy, Bạch Chỉ Vi đang du ngoạn nước Triệu, mời y đến Hàm Đan để “tận tình địa chủ”. Tuy cùng ở nước Triệu nhưng huyện An Hưng cách đô thành Hàm Đan khá xa, y chỉ miễn cưỡng xưng là ‘địa chủ’. Nhưng nghĩ đến cảnh được cùng Bạch

Chỉ Vi du sơn ngoạn thủy, thì trong lòng y lại ca ngợi Đường Mật không biết bao nhiêu, hào hứng cười khoái mã đi ngay.

Ai ngờ đêm đầu tiên đến nơi đã gặp người Ma cung bắt Đường Mật, kết quả y rập trên lưng ngựa, hai móng bị xóc nảy sừng vù lên, bám theo mấy đồng bạn khinh công cao kinh người, rồi hồ đồ xông vào một viện tử.

Thật ra hôm đó thật phiền muộn. Khinh công của y kém hơn hẳn bọn Bạch Chỉ Vi, chỉ biết bám theo bóng họ, nhưng khi họ khuất bóng sau bức tường cao ngất thì y đành rầu rĩ đứng dưới nhìn lên, tường cao thế này thì bình sinh y chưa từng nghĩ mình ‘bay’ qua được, giờ tuy y biết khinh công song chỉ cho rằng ưu điểm của khinh công là khi lén trốn khỏi nhà có thể nhảy qua bức “tường đất”, hoặc khi đánh nhau có thể chạy nhanh hơn. Còn ưu điểm gì nữa thì sau khi từ Thục Sơn về nhà, y chưa đánh thua bao giờ nên chỉ đoán mà thôi.

Y cho rằng ưu điểm hành sự của mình là quyết không lãng phí sức lực cho những việc vô ích, nhìn bức tường cao nhất mà đành lắc đầu rồi tìm cách lọt vào trong. Lúc vòng sang bức tường ở rìa thì nhận ra có một con sông nhỏ từ phía trong tường chảy ra, chắc chảy vào Hàm giang. Lúc theo cha đến Hàm Đan, y có nghe kể rằng những nhà cực giàu sẽ trực tiếp cắt ngang một nhánh chảy vào Hàm giang rồi thuê nhân công đào một cái hồ gì đó trong vườn, như thế ở nhà cũng nhìn được cảnh cá nhảy.

Nhánh sông khiến y cao hứng vô cùng, định dự vào thủy tính bơi vào trong nhưng nhìn kỹ mới thấy ở điểm nhánh sông chảy khỏi vườn có đặt chấn song sắt, cái nào cũng lớn cỡ cổ tay, căn bản không thể phá được bằng sức người.

Ngay lúc đó, y nghe thấy trong đình viện vang lên tiếng choang choảng, tiếng la hét cùng tiếng binh khi chạm nhau vang lên, loáng thoáng có tiếng nữ tử quát rõ ràng nhất, càng nghe y càng cho rằng là tiếng Bạch Chỉ Vi,

lòng chợt cuống lên, hận không thể lập tức xông vào diễn vai anh hùng cứu mỹ nhân.

Bình thường y vẫn cho rằng đầu óc mình sáng láng nhất, trong lần khẩn yếu quan đầu này, trong óc lại hiện linh quang, y chọn một khối đá vừa tay, nghiêng răng nhay xuống dòng nước lạnh băng giữa mùa đông.

Y lặn xuống đáy, gạt hết bùn ứ dưới hàng chấn song. Quả nhiên như y dự tính, cực kỳ mềm mại, sau khi dùng phiến đá gạt hết ra, đáy nước liền xuất hiện cửa động sâu chừng một thước, y cạy ngậm khí, đành nổi lên hít hơi.

Nước Triệu ở Giang Nam, mùa đông tuy không đến nỗi nước sông đóng băng nhưng lạnh thấu xương. Sử Thụy va răng lập cập vào nhau, thầm nhủ nếu không đào tiếp đủ để chui qua thì e rằng lạnh chết mất ở đây. Lúc lặn xuống, phát hiện cửa động bị nước khoét thêm một phần, mừng thầm vì ông trời cũng thành toàn cho mình, cho mỗi duyên ‘mẫu đơn trên vách đá’, nỗ lực khoét thêm một lúc, có thể chui qua được.

Bên kia tường là dòng sông ngầm lát đá, cũng may nước không đầy nên y có thể liên tục nổi lên lấy hơi, bơi một chốc thì trên đầu chợt rộng hẳn ra, trước mặt xuất hiện một cái hồ nhân tạo cực lớn. Dù y lạnh đến độ tứ chi cứng đờ, thái dương huyết thất lại nhưng không khỏi cảm thán: “Mẹ nó chứ, sao lại lắm tiền thế.”

Y run rẩy bên bờ sông, trước mặt là giả sơn trập trùng, tiếng đá dẫu từ bên kia hòn núi vọng lại. y bất chấp tất cả chui qua sơn động giữa giả sơn, chạy về hướng phát ra âm thanh, vừa chạm đến động khẩu thì một người lao thẳng vào ngực, chưa kịp nhìn rõ thì một ngọn roi vàng luồn theo, quật vào lưng người trong lòng y.

Y không kịp nghĩ, ôm lấy người trong lòng, ngọn roi vàng lướt qua tà áo đỏ của người đó, nhưng không thương tổn đến thân thể, rồi người đó gọi

khẽ: “Sử Thụy hả?”

Là giọng Bạch Chỉ Vi.

Giây khắc nghe thấy giọng nói này, lòng Sử Thụy run lên không ngớt, nhưng chưa kịp cảm nhận ôn nhuận trong lòng thì đã bị Bạch Chỉ Vi đẩy ra. Cô thở dốc: “Nhân lúc người còn chưa bị phát hiện, mau đi đi, bọn ta đánh không lại chúng. Nơi này cách Hàn Giang thành không xa, đến đó cầu viện di phụ của ta.”

Sử Thụy chưa kịp đáp, bên ngoài đã vang lên giọng nữ tử kiêu mị: “Nhóc con, ra mau, đừng tưởng trốn ở đó là ta bó tay. Còn không ra là ta đốt khói.”

Bạch Chỉ Vi mặc kệ, tiếp tục bảo Sử Thụy: “Đi mau, ta chặn ở đây, nếu thật sự bị đốt khói thì cả hai đều không ra được.”

Lòng Sử Thụy nóng lên, nhiệt huyết sôi trào: “Không, tại hạ không đi, chúng ta cùng chết.”

Bạch Chỉ Vi trừng mắt: “Người bị chạm dây gì vậy, đi mau.” Đoạn đẩy y sang một phía động khẩu, tuốt trường kiếm lao ra.

Sử Thụy do dự có nên đi chẳng thì nghe thấy giọng nữ tử cất lên phía ngoài: “Trong động còn ai, người đang nói chuyện với ai?”

“Không có.” Bạch Chỉ Vi lại vung kiếm xông lên, chưa rời khỏi động khẩu bao xa lại lùi về đứng đó, lớn tiếng: “Hừ, có người cũng đã đi rồi. Không đây tuần trà là viện binh Thục Sơn sẽ tới.”

“Nha đầu cóc, nếu chỉ có mấy các người có lẽ còn sống sót chứ viện binh xuất hiện thì các người chết chắc.” Nữ tử nói: “Còn không tránh ra.”

Tiếp đó tiếng trường tiên xé không khí cùng tiếng kim thuộc va nhau vang lên.

Sử Thụy biết Bạch Chỉ Vi nói cho mình nghe, theo tình hình thì nữ tử bên ngoài đã nhận ra trong động có người, Bạch Chỉ Vi chỉ còn cách tử thủ ở cửa động kéo dài thời gian cho y. Nhất thời, lòng y sôi trào, hào khí từ đáy lòng dâng lên tận mây cao, quát to đẩy Bạch Chỉ Vi đứng ở cửa động ra: “Ta ở đây, có bản lĩnh thì tới.”

Chưa dứt lời, trước mắt lóe kim quang, y phục bị quật tét hai lỗ, theo bản năng vung kiếm chặn lại thì eo lại bị thít chặt. Ngọn roi như độc xà đã quấn chặt lấy y, rồi giọng nói yêu kiều cất lên: “Ở đâu ra loại kiếm cỏi này, một chiêu cũng không chặn nổi.”

Lúc đó y mới nhìn rõ người dùng roi là một nữ tử cực kỳ xinh đẹp, thu roi kéo y về phía mình, nói với chúng nhân đang giao chiến: “Mấy nhóc con Thục Sơn, mau bó tay chịu trói, bằng không ta giết thẳng nhóc này trước.”

Mỗi lần nghĩ lại, Sử Thụy lại không hiểu trong lòng có tư vị gì, Bạch Chỉ Vi ném kiếm xuống đất, ánh mắt nhìn y như dao đâm vào lòng, dù đã mấy ngày qua nhưng chỉ cần ánh mắt đó lướt qua óc là khí lạnh lại từ đáy lòng y dâng lên, lạnh hơn cả nước sông.

Y trù trừ mấy ngày liền, càng nghĩ càng uất ức, hôm đó sau cùng không nén được nữa, chạy đến tìm Bạch Chỉ Vi giải thích một phen. Y tính đi tính lại tìm cách mở miệng, nên nói mình liên lụy mọi người hay là bộc lộ tâm tình lúc đó của mình. Trong lúc suy tư, y đến trước cửa phòng Bạch Chỉ Vi, gõ cửa mới biết không có người, định đi thì lại sợ đi rồi sẽ không còn dùng khí nói ra, do dự một lúc mới quyết định vào trong đợi cô quay lại.

Thoáng sau, y nghe thấy ngoài cửa có giọng nha hoàn: “Bạch cô nương có trong đó không?”

Y biết nha hoàn tạp dịch ở đây đều là người canh gác, y khó khăn lắm tránh khỏi tai mắt họ lén đến đây, quyết không thể bị phát hiện, liền lách người ẩn vào bình phong.

Nha hoàn không thấy ai đáp liền đẩy cửa vào xem, định lui ra thì thấy ngay Đường Mật chặn ở cửa. Nha hoàn bảo: “Đường cô nương, trong nhà không có ai, có lẽ Bạch cô nương đi đâu rồi.”

“Người tìm giúp ta, ta đợi ở đây.” Đường Mật nói.

“Chuyện đó...” Nha hoàn tựa hồ hơi do dự.

“Ta không chạy mất đâu, bên ngoài viện tử và hoa viên có ngăn đầy người không đủ ư, Đông hộ pháp đã bảo người nghe lời ta dặn cơ mà.” Đường Mật nói.

“Vâng.” Nha hoàn đi ra, để lại mình Đường Mật đi lại trong phòng. Sử Thụy trốn sau bình phong, đang nghĩ có nên ra ngoài không thì cửa phòng lại mở ra, Bạch Chỉ Vi quay về.

Cô hạ giọng: “Xảy ra chuyện gì, nói mau, nha hoàn đi theo ta rất lạnh lợi, chốc nữa sẽ về.”

Đường Mật ghé sát tai cô: “Tối qua ta được biết cách chúng định chứng nghiệm ta là Ma vương, việc này nói sau. Ngày chứng nghiệm, tất cả sẽ được gọi đến, nếu chúng tin thì ta sẽ qua ải. Nhất định Sử Thụy cũng sẽ có mặt, người nhân cơ hội nói với y là dù ta là ai thì người cũng đứng về phe ta, hy vọng y cũng thế.”

“Đường Mật, thật sự liên quan đến y hả? Ai tin y được?”

“Không biết, nhưng không thể không đề phòng, trừ những nơi chúng ta vốn hoài nghi ra, người có từng nghĩ vì sao chúng ta bị người Ma giáo bắt, y là người đầu tiên phát hiện không? Nên nhớ chúng ta không phải bị bắt vì

đuổi theo, ta đâu đến nỗi bị động như thế, hiện tại các người bị chế trụ, ta càng khó xử.”

“Nhưng người Ma cung muốn chế trụ người, lúc đó cứ việc bắt chúng ta ở khách sạn chẳng phải dễ hơn ư?”

“Không hẳn, một là động tĩnh quá mức thì dễ thất thủ. Thứ hai, Sử Thụy chưa hẳn là người Ma cung, đừng quên chúng ta chưa đoán ra kẻ chủ mưu là ai. Rất có khả năng y là người được phái đến Ngự Kiếm đường ngầm theo dõi ta, thấy ta bị bắt thì phải bám theo xem sao. Tóm lại, dù y có mục đích gì, ý đồ của ta là để y không thể giữ vai trò đứng ngoài quan sát, nhất định kéo y vào vũng nước đục này, lúc đó có thể y vì loạn mất kế hoạch mà để lộ manh mối.” Bạch Chỉ Vi hiển nhiên đã bị nó thuyết phục: “Cũng đúng, nếu không vì y lao ra hô mấy tiếng thì bọn ta đâu bị bắt nhanh thế. Được rồi, để ta nói.”

Sử Thụy đứng sau bình phong nghe rõ từng câu, toàn thân run lên, chưa bao giờ giận dữ, oan ức đến thế, lửa giận dâng lên trong ngực, nghiến răng kèn kẹt.

“Ai đấy?” Bạch Chỉ Vi thính tai, nghe được tiếng động lạ sau bình phong, tuốt Vụ Ẩn ra.

Đường Mật cũng nắm chặt Vị Sương, cùng Bạch Chỉ Vi vòng ra sau bình phong, thấy Sử Thụy mặt mũi xanh lè đứng đó, lửa giận bùng bùng đợi hai cô.

“Đường Mật, y nghe hết rồi, làm sao đây?”

Sát nhân diệt khẩu, ý nghĩ đầu tiên lóe lên trong óc nó là thế.

Đường Mật cũng bị chấn nhiếp trước ý tưởng đột nhiên lóe lên, bàn tay cầm kiếm hơi run, Vị Sương tựa hồ cảm giác sát ý cùng do dự của chủ, sức

mạnh ào ạt thông qua chuôi kiếm tràn lên lòng tay rồi hướng đến tâm nó, mãnh thú ngủ say trong lòng thức dậy.

“Con không thích tỳ hưu hả?” Nó nhớ Hồ điện phán từng hỏi.

“Vâng, không khí phải hung mãnh gì cả, quá khả ái.”

Lão giả râu tóc bạc phơ cười: “Khả ái chỉ là vẻ ngoài, hồn thú nào lúc bé chẳng khả ái, cũng như trẻ con, không có sức mạnh thì đều khả ái. Nhưng phải nhớ nó là mãnh thú, khi có đủ sức mạnh sẽ thể hiện bản tính.”

“Nhưng xa vời quá.”

“Không xa vời, sức mạnh là tương đối, sẽ có lúc con gặp người nhược tiểu hơn mình.”

Đúng, như thiếu niên trước mặt nó, giết y thật dễ dàng.

“Con không chế kiếm hồn chi lực kém quá, không gọi được hả Đường Mật?” Mộ Dung Trinh Lộ từng hỏi vậy.

“Vâng, kiếm hồn của con tính tính hiền lành, không thích đánh đánh giết giết, nên không muốn hiện ra.” Nó đáp loạn xạ như vậy.

“Vớ vẩn, thiên tính của kiếm hồn là khát máu.”

“Chẳng phải người cầm kiếm cũng khát máu sao?”

“Không, là người có thể khắc chế hung tính?”

Thật thế ư? Sao nghe ra có vẻ mâu thuẫn quá.

Sử Thụy nhìn hai thiếu nữ, đột nhiên hoảng sợ, nếu trên đời thật sự có vật nào mang sát khí, nhất định không thể lạnh lùng như ánh mắt Đường Mật nhìn y. Y cố nén sợ hãi, ưỡn ngực hỏi: “Các vị hoài nghi tại hạ?”

“Ta hoài nghi người cố ý đưa bọn ta đến thôn ở đầu cầu.” Đường Mật nói.

“Sao người lại nghĩ thế, xác thật ta nhầm đường.”

“Hiện tại vì sao người lại ở đây?” Bạch Chỉ Vi hỏi.

“Tại hạ đến giải thích nguyên nhân lúc trước không chạy khỏi sơn động.”

“Đúng, mọi việc đều khả dĩ giải thích.” Đường Mật dùng khẩu khí lạnh lùng, mang cả đôi chút khinh miệt.

Sử Thụy phát giác giải thích cũng chẳng để làm gì, khẩu khí cứng hằn: “Các người định thế nào, giết ta hả?” Bàn tay Đường Mật cầm kiếm hơi run, tưởng rằng nó định bật kiếm, theo bản năng y lùi một bước, dù biết mình không còn thời gian bật kiếm, nhưng vẫn theo thói quen đặt tay lên đốc kiếm.

Đường Mật không bật kiếm, bàn tay cầm kiếm vì dùng lực quá độ nên trắng nhợt, ánh mắt dần hoang mang, khẽ nghiêng người lộ ra khoảng trống không đủ cho một người lướt qua.

Sử Thụy không kịp suy nghĩ, lao vào giữa hai cô bỏ chạy, vừa đẩy cửa thì gặp nha hoàn đẩy cửa vào, liền đẩy ngã nha hoàn, lao ra ngoài.

Bạch Chỉ Vi lo lắng nhìn Đường Mật, phát giác áo nó cũng ướt mồ hôi: “Đường Mật, Sử Thụy...”

“Đừng hỏi, ta không xác định được thân phận Sử Thụy, không hiểu sao y lại làm thế.” Sắc mặt Đường Mật nhợt nhạt, đứng dậy, hạ giọng: “Sao người...”

“Ta chỉ không muốn thắng đối thủ như thế.” Cô đáp. Đột nhiên nó ngẩng nhìn Bạch Chỉ Vi, nở nụ cười tươi tắn, giọng nói nhẹ nhàng như trút được gánh nặng: “Chỉ Vi, việc của Sử Thụy cứ nghe theo mệnh trời, hiện tại ta chỉ có thể nắm vững chính mình.”

Sau lưng vang lên giọng nha hoàn đầy trách móc: “Hai vị cô nương, Hoàng hộ pháp mời hai vị ra tiền sảnh, ở đây xảy ra chuyện gì?”

Đường Mật và Bạch Chỉ Vi đến hơi muộn, Mộ Dung Phi, Hoàn Lan và Trương Úy đã đợi sẵn. Họ đều được nó cho biết phương pháp chứng nghiệm nên không lo lắng quá, thấy sắc mặt hai cô đều nhợt nhạt, thầm nhủ hai cô đang diễn kịch.

Trên trường kỷ đặt một cái bát sứ men trắng xanh, con khỉ đã khôi phục hình dạng cự viên, đứng bất động, tứ đại hộ pháp chấp tay sau lưng đứng phía sau.

Hoàng Bộ Ngang thấy thiếu một người, hỏi: “Hài tử tên Sử Thụy đâu?”

“Thưa hộ pháp, vừa chạy ra, Đường cô nương nói là vừa cãi nhau với y.” Nha hoàn đáp.

“À, cãi nhau?” Hoàng Bộ Ngang tựa hồ phát giác có điều không tầm thường, mỉm cười nói: “Đúng là trẻ con, đợi một chút, ta đi tìm.”

Dù Đường Mật thông minh thế nào cũng không biết dùng cách gì ngăn cản lão, nhìn theo bóng lão tan biến ngoài cửa, thầm nhủ: Nếu mất mạng ở đây đúng là ứng với câu phụ người thì bị người phụ.

Hoàng Bộ Ngang đưa Sử Thụy quay lại, nói luôn: “Đủ rồi, bắt đầu thôi.”

Đường Mật không nhận ra ý vị gì trong câu nói, Sử Thụy lại cúi đầu, tránh ánh mắt nó, nó nghiêng răng hỏi: “Các vị muốn gì?”

Hoàng Bộ Ngang nói: “Cự viên này là hồn thú Ma vương để lại, máu trên mình nó là máu của Ma vương, nếu máu của cô nương dung hòa được thì có nghĩa là Ma vương chuyển thế.”

Đường Mật không ngờ lão thật sự muốn việc này diễn ra, không hiểu định giờ trò gì, đành bảo: “Được rồi.”

Cự viên cầm con dao mỏng cắt nhẹ lên cổ tay đầy lông, dịch thể đỏ tươi theo từng sợi lông chảy vào cái bát sứ. Cái bát vốn đựng nước trong, máu đỏ chảy vào liền biến thành một bát màu đỏ.

Đường Mật bước tới cầm một con dao cắt nhẹ lên cổ tay, mấy giọt huyết châu đỏ sậm rơi vào bá, rồi từ từ tan biến, hòa vào màu đỏ đựng trong đó.

Bốn hộ pháp Xích Ngọc cung gần như đồng thời hít sâu một hơi, cự viên quỳ xuống, nên họ không nghĩ ngợi gì, cùng nói: “Cung nghênh chủ nhân quay về nhân thế.”

Đường Mật hơi choáng váng với mấy tiếng hô, liếc nhìn Sử Thụy, y vẫn cúi đầu không nhìn nó, nhất thời nó không biết có nên diễn tiếp không, đành nghiêng răng nói theo những lời soạn sẵn: “Các, các người cân nhắc lại đi, ta không phải Ma vương chuyển thế gì đó.”

Đông Ngao quỳ dưới đất, không nén được kích động: “Chúa thượng, xin hãy mau thức tỉnh, chúa thượng sở hữu Vị Sương, không có thầy mà tinh thông Ma La vũ, huyết dịch tương đồng với Ma vương tiền nhiệm, lẽ nào những thứ đó không khiến Người nhớ ra?”

“Việc này thì ta không biết, bất quá ta đồng ý ở lại đây thử hồi tưởng, đủ chưa?” Đường Mật ra vẻ khó xử, đoạn nói: “Nhưng thả hết bằng hữu của ta ra.”

“Không được. Chúa thượng, những người này hoặc đi theo hoặc chúa thượng hoặc chết ở đây.” Hoàng Bộ Ngang nói: “Mấy thiếu niên này đều

còn nhỏ tuổi nhưng võ công siêu quần, nếu chịu theo chúa thượng thì nhất định có ích cho đại nghiệp.”

“Đại nghiệp gì của ta? Người để ta nghĩ lại đã, xong sẽ bàn bạc với họ.” Đường Mật đáp, tỏ vẻ bức mình.

Đông Ngao không dám bức nó quá: “Vâng, chúa thượng cứ thông thả cân nhắc.”

Đường Mật thấy mọi việc đến giờ khá thuận lợi, lòng cảm thấy bất an, nhìn sang Sử Thụ ở bên, vừa hay gặp ánh mắt y nhìn nó, Sử Thụ vội ngoảnh đầu đi.

Đợi khi tất cả về phòng, nó vẫn bất an, không hiểu Sử Thụ có giở trò gì không, cũng may lúc đó Ma cung đã rút mấy thị nữ hầu cận đi. Nó cân nhắc một hồi, quyết định trực tiếp tìm Sử Thụ nói rõ.

Nó gõ nhẹ hai lên cửa, giọng Sử Thụ vọng ra: “Đường Mật hả, vào đi.”

Đường Mật đi vào, khép chặt cửa, nhìn bốn thiếu niên trước mặt: “Chúng ta bàn thẳng với nhau đi.”

Sử Thụ cảm thấy nực cười, hừ lạnh hỏi: “Sao người tin ta?”

“Không biết, người cũng không tin ta đấy thôi.”

Sử Thụ ngoẹo đầu, nhìn ngọn nến lập lòe, mắt y cũng sáng lên hai ngọn lửa như vậy: “Ta có thể cáo mật, cũng như người khả dĩ giết ta. Nhưng ta không làm thế, người tin không, không phải vì ta không nghĩ ra kế sách độc ác gì mà chỉ vì ta từng thật sự thích các người.”

Đường Mật máy động trong lòng, không hiểu sao nó chợt muốn quên hết những phân tích chặt chẽ theo lý tính, cứ theo trực giác tin tưởng thiếu niên đầu tóc rối bù này.

Sử Thụy thấy mắt Đường Mật lấp lánh nhưng không nói gì, liền tiếp tục: “Những lời này ta chỉ nói thế mà thôi, không có bằng cứ gì chứng minh. Ta biết, dù ta làm thế, người không tin thì vẫn có thể cho rằng kỳ thật ta đã nói với người Ma cung rồi thông đồng với họ, họ cũng giả trang coi như ta không nói gì, họ không biết gì, tiếp tục bày kế với người.”

Y thở dài, quay lại nhìn nó, ánh mắt sáng chói: “Lần này là lần oan ức nhất đời ta, xem ra đúng là dính đến nữ nhân là vậy. Nhưng sau này nghĩ lại, hai người là bằng hữu quan trọng nhất của Trương Úy, chỉ thế thôi là ta không còn gì để nói.”

Đường Mật bị ánh mắt đó chấn nhiếp, chính là ánh mắt chân chính của tuổi trẻ, trong veo không hề ẩn chứa chút tâm tối nào. Đột nhiên nó tự thẹn mình xấu xa trước ánh mắt đó, cúi đầu xuống: “Sử Thụy, có lẽ ta sai, ít nhất ta nên giả định là người vô tội.”

“Không nên, Đường Mật, người không hiểu hả, làm thế thì không còn là người nữa.” Sử Thụy lắc đầu: “Xưa nay người đều đứng trên cao chỉ dẫn bọn ta, phảng phất người hiểu hết mọi thứ trên đời, lúc trước ta hâm mộ người lắm. Ta nghĩ nếu mình có bằng hữu như người hoặc Mộ Dung Phi thì thật hay, nhưng hiện tại ta mới nhận ra bằng hữu trước kia của mình cũng tốt, ít nhất họ cũng tin tưởng ta. Năm nay ta sẽ rời Thục Sơn, thật ra cũng tiếc, sau cùng lại thế này, nhưng cũng quen được Trương Úy, không uổng công đến Sử Thụy một chuyến. Đường Mật, dù hiện tại người tin ta thì cũng không cần tự trách, dù sao lúc đó người không hạ sát thủ, đúng không?”

“Người nhận ra?”

“Sinh tử quan đầu còn không nhận ra thì chẳng phải ngốc lắm hả.”

“Sử Thụy.”

“Hả?”

“Nếu ta bảo từ nay người cũng là bằng hữu quan trọng nhất của ta, người có tin không?”

“Không tin, người lại lừa ta?”

“Quan trọng thứ hai, tin không?”

“Không tin.”

“Thứ ba?”

“Ừ...việc này... người xin lỗi hả?”

THỤC SƠN THIẾU NIÊN

Hạ Sinh

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 126

Bí Ẩn Sơ Hiện Trọng

Đường Mật tạm biệt Sử Thụy, đứng hồi lâu trong đình viện ngập ánh trăng rồi đến chỗ Trương Úy.

Gã mở cửa, thấy thiếu nữ mỉm cười đứng trước cửa, đầu tiên ngẩn ra rồi không giấu được niềm vui: “Đường Mật, đồng ý nói chuyện với ta rồi hả?”

“Sao lại nói vậy? Người không đến chỗ ta nói chuyện.” Đường Mật gục gặc đầu, giả bộ tức giận.

Trương Úy cuống lên, vội xua tay: “Không phải, ý ta là người, ôi, người, không phải, là ta, ôi, là ta quá ngốc.” Lấp bắp hồi lâu, gã mới nghĩ được cách nói ra ý cần diễn đạt: “Bằng hữu với nhau thì có ý kiến là bình thường, ta mà thông minh giống Mộ Dung Phi, biết chọn thời cơ thích hợp, dùng cách hợp lý để nói với người thì hay quá. Nhưng ta thì lại khiến người giận, hôm đó lời ta nói chắc khiến người đau lòng? Kỳ thật mấy hôm nay ta vẫn tìm cơ hội, thận trọng nhìn sắc mặt người nhưng càng nhìn càng không tìm được cơ hội, thật ra là do ta ngốc.”

Dáng vẻ luống cuống của gã khiến lòng nó trầm xuống, cặp mắt bảo: “Xin lỗi đầu to, hóa ra ta vô tình biến thành người khiến các người phải nhìn sắc mặt mà đoán tâm tình. Người thấy đấy, ta sắp thành Ma vương rồi.”

Trương Ủy cho rằng nó nói thế vì bị mình chọc giận, lòng cuống lên, vội nói: “Không phải, sao người lại so mình với Ma vương, ta cam tâm tình nguyện mà.”

Đường Mật ngẩng lên nhìn gã: “Những người theo Ma vương chưa hẳn vì bị bức ép, đầu to, ta nói thế có lẽ người không hiểu nhưng kỳ thật huyết dịch mỗi người đều chảy ma huyết, chỉ là khi đến lúc mới biểu hiện ra mà thôi.”

“Người muốn nói đến pháp thuật ma huyết gì đó của Hoa Tuyền hả?”
Trương Ủy hỏi.

“Không, ta hoài nghi đó chỉ là pháp thuật đơn giản khiến máu bắn lên không rồi trút xuống như mưa, có thể Mộ Dung Phỉ cũng thực hiện được. Còn những người dính phải máu đó sẽ là người kế thừa ma huyết, đời đời tương truyền chỉ là nàng ta nói cho Đọa Thiên đại nhân nghe, không, cho mọi người có mặt nghe. Người hiểu không, có lẽ đó là đòn phản kích sau cùng của nàng ta trước khi thất bại. Việc này tất tạo cho Đọa Thiên đại nhân vô vàn khó khăn, tất nhiên không thể giết hết mấy vạn người dính phải máu đó, nhưng trong số những người có mặt, sẽ có người nảy sinh chủ trương giết sạch, để thuyết phục những người đó, đại nhân phải đau đầu lắm, tốn nhiều công phu. Liên quân ba nước vốn lâm thời tổ thành để đối kháng Ma vương, cũng vì thế mà có khả năng phát sinh xung đột. Dù sau cùng tất cả đều bị thuyết phục, thì Đọa Thiên đại nhân cũng phải nghĩ cách khắc chế pháp thuật này, đổ công đổ sức nghiên cứu cách đối phó với pháp thuật mình không biết gì tất nhiên hao phí tâm lực vô cùng, đại nhân cũng không trường thọ, Ma vương chiến tử được mười lăm năm thì đại nhân cũng khủ thế, chưa biết chừng vì có liên quan đến công việc quá lao tâm phí thần đó. Không chỉ vậy, sau khi chết đi, Ma vương vẫn khiến người đời hoảng sợ trước cảnh ma huyết tỉnh lại.”

“Nếu thế thì trí kế của Ma vương quả thật lợi hại.” Trương Ủy cảm thán.

“Cũng không có gì, công việc trước kia của ta cũng là tung tin giả mỗi khi chủ thuê gặp phải vấn đề gì đó, giúp họ vãn hồi sai lầm.” Đường Mật thấy Trương Úy tỏ vẻ nghi hoặc, biết là mình lại nói hớ: “Ta nói lung tung gì thế nhỉ, đó đều là suy đoán, ta muốn nói chuyện khác với người cơ.”

“Ma huyết mà người nói là gì?” Trương Úy chợt nảy sinh trực giác, thiếu nữ trước mắt tuy cười nói nhẹ tênh nhưng có lời gì đó quan trọng cần nói.

Quả nhiên Đường Mật tắt cười, ngữ điệu trầm trầm nhưng cực kỳ nghiêm túc: “Ta muốn nói là trong một nhóm người sẽ có một người vì nguyên nhân nào đó mà đứng ở đại vị chủ đạo, có thể do tài cán của người đó hoặc do võ công, nói chung là dựa vào gì cũng được, từ thời điểm ban đầu, người đó dẫn cả nhóm người hoàn thành nhiều việc cực kỳ khó khăn, nên cả nhóm người đều tin tưởng, đều ỷ lại, cho rằng người đó làm được mọi việc. Thời gian lâu dần, vì mọi người chung quanh đều nhìn nhận người đó như thần linh vạn năng, dần dần bản thân người đó cũng thấy thế, một khi người đó nghĩ vậy, tức là ma huyết thức tỉnh, hơn nữa còn khiến ma huyết của những người theo mình tỉnh lại, thậm chí những người này còn cuồng nhiệt hơn. Sau đó, cơn cuồng nhiệt như vũng xoáy hút thêm nhiều người nữa vào, khiến ma huyết hiện hình ngày càng nhiều. Nếu người đó là một quân vương, thì cơn cuồng nhiệt này sau cùng sẽ lan đi cả quốc gia. Đầu to, người tưởng tượng xem dưới sự lãnh đạo của người như thế, toán người sẽ gây ra những việc ngu xuẩn gì? Cũng như các người bị ta đưa vào hiểm cảnh vậy.”

Trương Úy cảm giác đã hiểu, hỏi: “Người đó thông minh như thế, lại là lãnh đạo tốt dù làm việc gì đó ngu xuẩn, chỉ cần kịp thời hiểu ra thì sẽ cùng mọi người sửa chữa chứ? Biết sai mà sửa ngay cũng được mà.”

Đường Mật lắc đầu: “Không đơn giản như thế, không tính việc người đó có kịp hiểu ra không, chỉ nói nhiều khi vì tình thế bức bách, không thể sửa đổi được. Ví như Hoa Tuyền phát động chiến tranh thôn tính ba nước được

nửa chừng, nhận ra hình như khởi bình hơi vội vàng, nhưng lúc đó, như người xem thư tín các nơi gửi về cho nàng ta thì thấy, người Triệu đang chìm trong giấc mộng thẳng lợi và mở rộng cương thổ, người bảo nàng ta dừng lại bằng cách nào? Lại như hiện tại ta hiểu lúc trước mình tự tác thông minh, phạm phải bao nhiêu sai lầm, ban này đã xin lỗi Sử Thụy rồi, nhưng ta đưa các người đến cảnh này, nếu ta không làm Ma vương thì tất cả sẽ chết ở đây, nên ta đành thực hiện theo kế hoạch đã định.” Nó hơi ngừng lời rồi nói tiếp, ngữ điệu trịnh trọng chưa từng có: “Đầu to, tuy hiện tại ta tỉnh táo nhưng không dám bảo đảm sau khi trở thành Ma vương, mười năm hoặc hai mươi năm sau vẫn còn tỉnh táo như bây giờ. Nếu có ngày đó, ma huyết trên mình ta tỉnh lại, xin người đồng ý giúp ta một việc, trong số những người ta quen, chỉ người thực hiện được.”

Gã cảm giác tâm tạng thắt lại: “Việc gì?”

“Xin người cứ ở cạnh ta, nếu phát hiện ma huyết trên mình ta tỉnh lại thì nhắc nhở ta, nếu ta còn cố chấp thì cứ thẳng tay giết chết.”

Trương Úy kéo tay nó: “Không, chỉ cần ta còn ở cạnh người, người sẽ không bao giờ phạm sai lầm.”

Thiếu nữ dưới ánh trăng bạc chợt mỉm cười ngọt lịm: “Tức là người đồng ý trông coi ta?”

“Đồng ý.”

“Vậy từ ngày mai ta sẽ là Ma vương.”

Người được phái đến giám thị bọn Đường Mật được lệnh triệt thoái, không để nó phát hiện. Biết những thiếu niên Thục Sơn này võ công không tệ nên những người theo dõi này không dám đến gần, thành thử chỉ biết báo lại việc hôm đó như sau: Đường Mật đứng một mình chừng nửa canh giờ trong sân rồi gõ cửa phòng Trương Úy, hạ giọng trò chuyện hồi lâu rồi mới về phòng nghỉ.

Tuy không biết Đường Mật và Trương Ủy nói gì song bốn vị hộ pháp Xích Ngọc cung đoán được phần lớn, vì ngày hôm sau Đường Mật đã nói: “Được rồi, đã vậy ta đồng ý tiếp nhận việc mình là Ma vương chuyển thế. Các bằng hữu của ta đều sẽ đi theo dù ta mang thân phận nào. Mong các người đừng làm khó họ.”

Bốn vị hộ pháp Xích Ngọc cung lập tức quỳ xuống cung nghênh Ma vương bệ hạ mới. Đường Mật đứng đó, chỉ nhìn thấy đỉnh đầu bốn cao thủ tuyệt đỉnh của võ lâm, đột nhiên nảy sinh ý nghĩ: Từ nay về sau, đứng ở vị trí này không hiểu sẽ thấy đỉnh đầu bao nhiêu người? Có bao nhiêu người để nó thấy được gương mặt chân thật? Số lượng đó tất vượt khỏi dự liệu của nó.

Theo những tri thức Đông Ngao dạy, nó mới biết hóa ra hắc đạo cũng phức tạp vô cùng. Nói đơn giản, hắc đạo phân thành hai phe do và không do Xích Ngọc cung thống lĩnh, các môn các phái do Xích Ngọc cung thống lĩnh lại chia thành hai loại, một là bộ hạ của Ma vương sau khi chiến bại cùng thoái ẩn giang hồ sáng lập môn phái, hai là các môn phái phân liệt khỏi Xích Ngọc cung sau khi Hoa Anh chết. Võ công của những môn phái loại đầu chỉ một phần xuất phát từ Hoa Tuyền, còn lại vẫn tôn nàng ta là chủ cũ. Những môn phái loại thứ hai công hoàn toàn truyền từ Hoa Tuyền, chỉ do khi đó nội bộ Xích Ngọc cung bất hòa, nên không qua lại nữa, nhưng vì Xích Ngọc cung là tổ chức giang hồ duy nhất do Hoa Tuyền và Hoa Anh sáng lập, hơn trăm năm nay trên danh nghĩa vẫn nằm dưới quyền thống lĩnh của Xích Ngọc cung. Còn Đường Mật, không, nên là Ma vương chuyển thế, nhiệm vụ trọng yếu là thống nhất hai lực lượng này.

Bộ phận không do Xích Ngọc cung thống lĩnh đều là những tà phái độc ác, tuy không có dính dáng thật sự đến Xích Ngọc cung nhưng vẫn kính trọng Ma vương, Hoàng Bộ Ngang cho rằng chỉ cần Ma vương chuyển thế sẽ trùng chấn thanh thế của Xích Ngọc cung, tất họ sẽ nghe hiệu lệnh.

Lúc đó Đường Mật mới biết trên vai mình gánh cả trách nhiệm nặng nề của hắc đạo.

“Từ khi cung chủ thượng nhiệm chết, các vị không có cung chủ nữa?” Nó quan tâm đến việc quan trọng này.

“Tất nhiên có, cung chủ hiện đang bận việc, vài nữa sẽ đến. Hơn nữa cung chủ nói rằng chỉ cần chúa thượng trở về, Xích Ngọc cung sẽ do chúa thượng làm chủ.” Đông Ngao giải thích.

“Người đó tên gì? Hiện tại ở đâu?”

“Đến lúc đó chúa thượng sẽ biết.” Hoàng Bộ Ngang đáp.

Đường Mật nhận ra kỳ thật mình không có quyền lợi chân chính, những người này vẫn nghe theo hiệu lệnh của vị cung chủ kia.

Đông Ngao nhận ra sắc mặt nó bất thường, đoán được nó nghĩ gì: “Việc trong cung tạm thời chưa thể giao vào tay chúa thượng, vì chúa thượng còn nhỏ, cần từ từ học tập nhiều việc. Tiếp nữa, chúa thượng vẫn chưa hoàn toàn tỉnh lại, mấy người bọn thuộc hạ đoán rằng khi chúa thượng lớn lên, năng lực và ký ức sẽ từ từ trở về. Nên trước khi thời điểm đó đến, chức trách của bọn thuộc hạ là bảo vệ và dạy dỗ chúa thượng.”

Đường Mật biết mình không thể nhanh chóng biết được bí mật quan trọng của Xích Ngọc cung, tâm tư xoay chuyển, hỏi: “Cũng được, chỉ là ta còn muốn tu luyện ở Ngự Kiếm đường, biết mình biết người vẫn hơn.”

“Tất nhiên, chúa thượng có cơ duyên này, học được bản lĩnh hai nhà đương nhiên tốt đẹp.” Đông Ngao đáp.

“Nhưng ta lo rằng dù các bằng hữu không tiết lộ việc ta là Ma vương thì thiên hạ không có chuyện gì giấu được mãi, vạn nhất lộ phong thanh, người Thục Sơn biết thân phận của ta thì phải làm sao?” Đường Mật lo lắng.

“Việc đó xin chúa thượng yên tâm, dù ở đó cũng có người bảo vệ an toàn cho chúa thượng.” Hoàng Bộ Ngang đáp. Đường Mật giật mình, biết việc này lại do mình tìm ra, quả nhiên Thục Sơn có người của Ma cung cài vào.

Đường Mật cho rằng thân phận của mình hiện tại cũng như nữ hoàng Anh, địa vị rất cao, được tôn sùng nhưng thực ra không có quyền quyết định việc gì, quyền lợi chân chính của Xích Ngọc cung vẫn nằm trong tay vị cung chủ chưa xuất hiện.

Việc này với nó vừa tốt vừa xấu.

Mật tốt là nó không cần làm việc gì trái với lương tâm, lúc quyết định giả làm Ma vương, lo lắng nhất của nó là sẽ giống với tiểu thuyết võ hiệp, người Ma cung sẽ hỏi nó có nên giết ai đó hay diệt môn phái nào đó. Nó nghĩ vạn nhất gặp phải việc đó thì sao? Lẽ nào mồm năm miệng mười thuyết phục họ nên dĩ hòa vi quý, hoặc dùng đạo lý giảng giải cho chúng nhân rằng nhúng chân vào hắc đạo thì không có tiền đồ, ngay cả đảng Bàn tay đen ở Ý còn đang cố gắng tẩy sạch, hà huống họ vẫn chưa đen hẳn. Không, không thể nào, vạn vạn lần không thể. Thật sự là thế thì Hoàng Bộ Ngang nhất định sẽ hạ cổ độc hoặc thuốc câm biến nó thành con rối chỉ biết gật đầu, mỉm cười.

Mật xấu là kế hoạch tìm hiểu bí mật của Ma cung đành vứt bỏ, dù nó nghe ngóng từ chính diện hoặc cửa sau thì không ai để lộ nửa điểm về việc Xích Ngọc cung cài cắm ai vào Thục Sơn, đừng nói gì đến kế hoạch đối phó Thục Sơn. Ai cũng khách khí, nói với nó rằng đích thân cung chủ sẽ tự cho nó biết, những việc đó chỉ có vị cung chủ chưa lộ mặt rõ nhất. Đường Mật nghi hoặc vạn phần: Vì sao cung chủ này cứ chần chừ chưa xuất hiện? Có phải hoài nghi nó không?

Nó muốn tìm hiểu một việc nữa là Xích Ngọc cung có di vật nào của Hoa Anh và Hoa Tuyền để lại không, hy vọng thông qua đó tìm ra manh

mỗi nào khác chẳng. Nhưng trong đại viện tại Hàm Đan thành này, những nơi nó có thể tìm thì đều không thấy gì. Sự thật, theo Đông Ngao nói, hai tỷ muội này khó lòng để lại di vật gì, hơn trăm năm trước, liên quan ba nước do Vương Lãm dẫn dắt tấn công Triệu cung, các tướng tinh định cho một mối lửa đốt sạch Triệu cung, rồi treo thi thể Hoa Tuyền lên đầu thành, sau đó vì Vương Lãm ngăn cản nên họ cướp sạch Triệu cung, thi thể Hoa Tuyền cũng mất tích trong lúc hỗn loạn. Về phần Hoa Anh, Sở vương vẫn sủng ái nàng ta đột nhiên ban chết nên những vật phẩm bên mình, thứ gì đáng tiêu hủy thì tiêu hủy, đáng bồi táng thì bồi táng, hiện giờ trừ phi đào mộ của nàng ta ở nước Sở ra thì khó lòng tìm được gì.

Xem ra, kế hoạch thâm nhập hổ huyết của nó vô tình kéo tất cả vào vòng nguy hiểm, sau cùng vẫn không đạt được gì.

“Mọi người mắng ta đi, muốn ta tạ tội thế nào cũng được.” Đường Mật cúi đầu ủ rũ.

Bạch Chỉ Vi kéo tay nó khuyên: “Đâu đến nỗi thế, người xem bọn ta chẳng phải vân yên lành sao, hơn nữa cũng có thu hoạch đấy chứ.”

“Đúng, chỉ ít chúng ta cũng biết Thục Sơn chắc chắn có nội ứng của Xích Ngọc cung. Hơn nữa chúng đã có kế hoạch đối phó Thục Sơn. Chỉ cần chúng tin cô nương, ngày tháng còn dài, cô nương sẽ biết được điều muốn biết.” Mộ Dung Phỉ cũng khoan dung.

“Nhưng sắp phải về Thục Sơn rồi, không còn nhiều thời gian nữa.” Đường Mật vẫn ảo não.

“Đừng vội, lần này chẳng phải người quá nóng lòng mới thế sao. Đối phương tốn thời gian như thế để bày mưu, làm gì có chuyện người chỉ tốn chút xíu thời gian là phá được.” Trương Úy cũng nói.

“Đường Mật, ta tìm hiểu được một việc.” Sử Thụy bảo: “Mấy ngày nay ta cố ý kết thân với vài hộ vệ, ngày nào cũng uống rượu đánh bạc với

chúng, hôm qua một hộ vệ uống nhiều, nói ta phải đa tạ y vì không có y thì ta không thể trở thành bằng hữu của Ma vương. Ta lựa lời hỏi dò, sau cùng cũng hiểu ra, hóa ra lần trước ở khách sạn tại huyện An Hưng, xa phu bị chúng mua chuộc nên mới đột nhiên đòi đi, vốn chúng sai mấy tên đóng giả xa phu, khi hai cô nương thuê thì chúng đưa đến thôn ở đầu cầu. Không ngờ ta đột nhiên xuất hiện, có tên trong bọn chúng kiến nghị giết ta trên đường về nhà nhưng y sợ nếu hai xa phu đột nhiên biến mất thì sẽ khiến người hoài nghi, nên y ngăn cản. Sau đó chúng đi trước sửa đổi biển chỉ đường nên chúng ta mới đến thôn đầu cầu.”

Đường Mật vui mừng: “Quả nhiên do người Ma cung bày ra. Sử Thụy, người khá lắm, làm rất tốt.”

Sử Thụy được khen đâm ra ngượng ngùng, sờ gáy ấp úng: “Đâu, đâu có, luận võ công ta kém, còn uống rượu, đánh bạc, moi tin tức thì còn được.”

“Đừng nói thế, bọn ta trừ người ra làm gì còn ai có bản lĩnh đó. Đổi lại là ta, tin tức chưa moi được thì đã say khướt rồi, đấy cũng là bản lĩnh.”
Trương Úy khen.

Sử Thụy hớn hờ, liếc nhìn Bạch Chỉ Vi mà lòng nở hoa, không khiêm tốn nữa, cười ha hả: “Nói cũng đúng.”

Hoàn Lan nói: “Mục đích của Ma cung dễ đoán, chẳng qua nhằm hủy diệt Thục Sơn, có điều họ khẳng định không chỉ muốn giết mỗi Mục điện giám và Mục tông chủ, chúng ta phải nghĩ cách tìm ra mưu đồ của họ.”

Đường Mật gật đầu: “Đúng, tình hình hiện tại thì ta khó mà biết được những việc đó, chúng ta cứ về Thục Sơn xem có manh mối gì để tìm ra nội ứng.”

“Sao lại cho rằng nhất định chỉ có một nội ứng?” Mộ Dung Phi hỏi.

Chúng nhân cũng cho rằng có khả năng này, chỉ là tìm được một đã khó, là mấy nội ứng thì thật đau đầu.

“Các người nói xem Thục Sơn thế này thì ai được lợi nhất?” Đường Mật nghĩ hồi lâu rồi hỏi.

“Theo lý, ai thành tông chủ và điện giám mới thì là người được lợi. Nhưng tông chủ Kiếm tông hiện tại do chưởng môn nhân tạm thời kiêm nhiệm, nhân tuyển cho chức điện giám còn chưa rõ, nên cứ chờ đã.” Bạch Chỉ Vi đáp.

“Ừ, trước đây chức tông chủ đều do tiền nhiệm tông chủ tiến cử cùng năm vị trưởng sử trong tông thương nghị quyết định. Điện giám cũng như vậy, do tiền nhiệm điện giám tiến cử rồi mọi điện phán cùng thương nghị.” Mộ Dung Phỉ nói: “Nhưng tình huống hiện tại thì khẳng định không thể theo cách đó, nếu tông chủ và điện giám mới, mà theo tình hình trước kia không thể trở thành nhân tuyển, thì càng khả nghi.”

“Ta cũng nghĩ thế.” Đường Mật tán đồng: “Chúng ta đợi xem, chưa biết chừng đấy lại là điểm quan trọng.”

Trương Úy hơi nóng lòng: “Ý người là không tìm Ngân Hồ? Lúc Mục điện giám lâm chung chẳng dặn phải để Ngân Hồ làm điện giám là gì?”

“Không, còn phải đi ngay. Chỉ là chúng ta phải cho Ngân Hồ biết mọi chuyện rồi án binh bất động. Để xem ai thò mặt ra.” Đường Mật đáp.

Nghĩ đến cảnh sắp có viện thủ như Ngân Hồ, chúng nhân đều thấy yên lòng hẳn.

Theo tin tức của Ngạn Thượng, Ngân Hồ đến chín phần mười đang ở trong Lô âm cốc tại Tiểu Trùng sơn ở nước Sở. Ngọn núi này nằm ở bờ một nhánh nhỏ tại thượng du Hàm giang, do mười hai đỉnh tạo thành, mỗi

đỉnh không cao lắm nhưng trùng điệp vách đá dài cả trăm dặm, sơn cốc trập trùng, địa hình rất phức tạp.

Đường Mật dựa vào địa đồ đi liền hai ngày mới biết trình độ địa trắc của thế giới này cực kỳ lạc hậu, theo địa đồ thì khó mà tìm được vị trí Lôi âm cốc. Cũng may đó không phải là nơi vắng vẻ quá, vào ngày thứ ba, cả nhóm gặp một người hái thuốc, được người đó chỉ dẫn mới tìm được phương hướng Lôi âm cốc.

Người hái thuốc cũng lấy làm kỳ quái: “Các vị đến Lôi âm cốc làm gì?”

“Bọn tiểu nữ có một vị sư trưởng đó nên đến thăm.” Đường Mật đáp.

Người hái thuốc lấy làm lạ: “Trong Lôi âm cốc sao lại có người cư trú, cách xa lắc đã nghe thấy tiếng sấm ầm ầm, ai mà chịu được?”

“Vì sao lại có tiếng động ầm ầm nhỉ?”

“Không biết, không ai dám đến, ai cũng bảo đó là nơi ở của thượng cổ yêu vật.” Người hái thuốc đáp, giọng nói đượm mùi dọa nạt trẻ con.

Mấy thiếu niên nhìn nhau, phát giác đồng bạn không hề sợ, hiếm khi tâm ý tương thông như thế, gần như đồng thời mỉm cười. Đường Mật nói: “Đi, xem yêu quái.”

Cả nhóm đi một ngày mới đến cốc khẩu nằm giữa hai ngọn núi, chỉ đủ cho một người đi qua, lại đi chừng một tuần trà giữa khe núi hẹp, bầu trời trên đầu chỉ nhỏ như sợi chỉ đột nhiên rộng mở, hóa ra đã đến một sơn cốc.

Khí hậu trong sơn cốc riêng biệt, ấm áp hơn bên ngoài, hoa cỏ rậm rạp, cảnh tượng như mới đầu hạ. Điểm kỳ quái duy nhất là cây cối không quá dày tán, không gốc cây nào có lá xanh.

Trương Ủy gõ gõ gốc cây khô cạnh mình, tiếng bộp bộp vang lên: “Hình như bị sâu đục rỗng rồi.”

Đường Mật hỏi: “Cây gì mà gõ lên nghe như gõ trống nhỉ?”

Cả nhóm quan sát cái cây hồi lâu nhưng không lần ra tên cây là gì.

“Tiếng sấm có phải do những cây này bị gió thổi vào pháp ra? Cốc khẩu ở đây hẹp thế này, thanh âm lồng lộng, nghe khác gì tiếng sấm đâu.” Sử Thụy nói, lại gõ mạnh vào thân cây: “Cốc.” Tiếng động vang lên, một con chim nhỏ nằm trong hốc cây kinh sợ bay lên.

“Sử Thụy, người dọa chim sợ rồi.” Đường Mật ai oán, chưa kịp nhìn rõ hình dáng thì con chim vút vào rừng cây khô như mũi tên rời dây cung.

Sử Thụy định đáp, chợt nghe trong rừng vang lên tiếng sấm, càng lúc càng lớn, tựa hồ có vô số mặt trống cùng gõ, thoáng sau biến thành tiếng ầm ầm khắp sơn cốc.

Đường Mật bịt tai, gào lên với Sử Thụy: “Ta thấy không phải do gió, chưa biết chừng là con chim đó mổ vào cây, Sử Thụy, người chọc giận chim gõ kiến rồi.” Nhưng dù là gió thổi hay chim mổ vào cây thì cả toán cũng biết được nguyên do của tiếng sấm, tuy nhiên cũng cảm thấy tiếng sấm khó chịu, phảng phất tâm phẫn đều rung động, đành bịt tai cùng đi vào khu rừng khô héo.

Đường Mật vừa đi vừa nghe, phát giác “tiếng sấm” không đơn điệu, mà cao cao thấp thấp, dài dài ngắn ngắn, có tiết tấu rõ ràng.

Sáu người lại đi thêm một chốc, khu rừng khô ngày càng dày, Sử Thụy lẩm bẩm: “Sao còn chưa đến, tai sắp long ra rồi.” Tiếng than vừa buột ra thì chìm lấp trong tiếng ầm ầm, thấy chúng nhân không để ý, y định nói thêm một câu, ai ngờ mới mở miệng thì cổ họng mẫn chát, phun ra một ngụm máu.

Trương Úy đi trước mặt y, chợt cảm thấy cổ nóng lên, đưa tay sờ thì thấy dính dính, mùi tanh xộc vào mũi, kinh hãi ngoái lại nhìn. Sử Thụy đang bịt mồm, kinh hãi nhìn gã, máu theo kẽ ngón tay chảy ra, thấm ướt nửa tay áo.

Trương Úy đến trước mặt Sử Thụy, thò tay bắt mạch: “Thế nào, khó chịu ở đâu?”

Trong cuộc đời chưa dài lắm của Sử Thụy, y chưa từng bao giờ thổ huyết, nhất thời không biết hình dung thế nào, tựa hồ không chỗ nào quá khó chịu nhưng toàn thân lại không khỏe lắm, liền nói cho qua: “Không rõ, không đau chỗ nào nhưng trong lòng khó chịu.”

Trương Úy cảm nhận được nội tức của y hơi hỗn loạn, có vẻ bị nội thương: “Hình như thụ nội thương, ai đã thương người? Bắt đầu khó chịu từ lúc nào?”

Cảm giác khó chịu trong lòng Sử Thụy ngày một rõ ràng, nhưng không đến mức không chịu nổi, không hiểu sao lại nghiêm trọng đến mức thổ huyết, y thoáng nghĩ rồi đáp: “Lúc mới nghe âm thanh thấy hơi khó chịu nhưng ta cho rằng ai nghe tiếng động lớn thế cũng đều khó chịu nên không để ý.”

Kỳ thật Trương Úy cũng thấy khó chịu, cũng cho rằng âm thanh quá lớn, giờ nghe Sử Thụy nói vậy liền kéo y ngồi xuống điều tức. Gã tuần hoàn nội tức liên tục, chừng một tuần trà sau thì cảm giác đó tan biến, tiếng động tuy không giảm nhưng tâm không còn bức bối nữa, gã hỏi Sử Thụy: “Người thấy thế nào?”

“Tựa hồ ổn rồi, sao thế nhỉ?” Sử Thụy hỏi xong, cũng hiểu ra đôi phần, tự đáp: “Âm thanh đó khuấy loạn nội tức của ta, đúng thế.”

“Ta nhớ điện phán từng bảo Thanh Nguyên tự có môn võ công là Phật âm bổng hát dùng thanh âm chế ngự địch, trên giang hồ cũng có cao thủ đủ

khả năng dùng âm thanh đả thương người. Tiếng động này có lẽ cũng như thế.” Trương Úy đáp.

“Nhưng vì sao tất cả nghe thấy lúc đầu lại không sao?” Sử Thụy hỏi tiếp.

Trương Úy ngẫm nghĩ một chút: “Có lẽ sức mạnh nhiễu loạn nội tức của thanh âm này không mạnh, chỉ ta chỉ thấy hơi khó chịu nên không để ý. Nếu cũng mạnh mẽ như nội lực khi cao thủ xuất chiêu thì võ công cỡ Hoàn Lan tất đã nhận ra.”

Sử Thụy ngượng ngùng: “Vì võ công của ta quá kém nên mới không chịu được, bất quá lúc ta mới vào rừng, cảm giác khó chịu tăng dần.”

Trương Úy cũng có cùng cảm giác, mơ hồ hiểu được có điểm bất thường: “Ta cũng thấy cổ quái, nhưng không nói rõ ra được, chúng ta gọi mọi người lui đi đã.”

Nhưng lúc đó bọn Đường Mật đã đi mất bóng, Trương Úy và Sử Thụy không hiểu vì hai gã đi cuối, cộng thêm tứ phía toàn âm thanh nên không chú ý đến người khác hay còn nguyên nhân nào nữa mà mấy người kia không hề nhận ra hai gã đã lạc.

Trương Úy càng lúc càng bất an: “Sử Thụy, người mau rời khỏi cốc, tìm chỗ nào âm thanh nhỏ mà vận khí điều tức, ta đi tìm họ.” Sắc mặt gã cho Sử Thụy biết sự tình không đơn giản, biết mình có đi cũng chỉ loạn thêm, liền đáp: “Được, không cần lo lắng, mau đi đi.”

Trương Úy đi vào trong rừng tìm kiếm, vừa tìm vừa dùng nội lực chống lại âm thanh, nhận ra nội lực của gã cứ giữ nguyên, cũng có nghĩa là sức mạnh của tiếng sấm không hề tăng thêm, không hiểu sao lúc đầu Sử Thụy chịu được mà sau đó lại thổ huyết nhỉ? Gã đang tự hỏi chợt nhớ ra Đường Mật từng kể cho mình nghe chuyện luộc ếch, đại ý là cho con ếch vào nước sôi, nó sẽ nhảy ra ngay nhưng nếu cho vào nước lạnh rồi tăng nhiệt từ từ thì

con ếch sẽ chết trong nồi nước. Lúc đó Đường Mật bảo: “Kỳ thật nhiều người và quốc gia đều bại vong vì chính nguyên nhân này, đột nhiên có thiên tai thì sẽ đẩy lên sức mạnh cầu sinh, nghiêng rằng chống chọi qua được. Ngược lại, gặp phải thứ gì đó từ từ xâm lấn và tổn hại, đến khi người cảm thấy không chịu được nữa thì đã quá muộn mất rồi.” Gã cảm thấy chuyện này rất hợp lý, khiến lòng người ta được khai khiêu, giờ bên tai vang lên tiếng sấm ầm ầm thì chợt tỉnh ngộ: Hồng rồi, lẽ nào họ cũng biến thành ếch.

Gã lập tức hiểu vì sao Sử Thụy thổ huyết, bởi âm thanh đó từ từ tổn hại đến tâm mạch, nội lực Sử Thụy không cao nên không lâu sau đã xảy ra chuyện, còn gã và những người khác công lực cao hơn nên không thấy gì, nhưng cứ đi tiếp thế nào cũng bất tri bất giác bị trọng thương.

Gã lo lắng vạn phần, biết rằng âm thanh này chuyên đối phó với cao thủ, như Sử Thụy thì đi chưa bao lâu đã phát hiện có chuyện nên lui nhanh, còn cao thủ nhất định sẽ vào sâu trong rừng với rút lui thì đã muộn. Gã không hiểu võ công của Hoàn Lan và Mộ Dung Phi thì đi đến đâu mới bị trọng thương, nhất định sớm tìm được họ vẫn hơn.

Càng khiến gã lo lắng là Trầm Phong bắt đầu xáo động, kiếm hồn tất nhiên không thể bị thanh âm gây thương tổn, thật ra là chuyện gì? Gã không kịp nghĩ thông, đã nhắc chân chạy vào trong rừng.

Ban đầu gã đi trong rừng còn có thể vận công đối kháng, vừa chạy nhanh thì không thể chia nội lực ra làm đôi để vừa thi triển khinh công vừa chống lại âm thanh. Gã nghiêng rằng mặc kệ âm thanh tác động, dốc mười thành công lực vào hai chân.

Gã cảm giác rõ ràng sức mạnh của Trầm Phong dồn lên mình, cũng như lúc trong Đào hoa chướng, phảng phất có một mũi dùi đâm vào bức tường thép bao quanh tâm linh. Lẽ nào âm thanh này cũng như hoa đào, có thể gọi

được kiểm hồn chi lực, óc gã vừa dấy lên ý nghĩ này thì thấy bốn người bọn Đường Mật đang đi tới.

“Đường Mật, sao các người đã về rồi, để ta tìm.” Trương Úy bước ra hỏi.

Ai ngờ bốn người như thế không thấy gã, ánh mắt trống rỗng nhìn thẳng, tiếp tục cất bước. Gã từng thấy tình cảnh này trong Đào hoa chướng, lúc đó mọi kiếm đồng đều làm theo ý mình, không ai để ý đến gã. Lẽ nào họ cũng bị khốn trong ảo ảnh? Gã chợt thấy kiểm hồn chi lực tăng hẳn, đau đốn đến độ trán toát mồ hôi lạnh.

Xưa nay gã chỉ biết ảo ảnh là pháp thuật mê hoặc nhãn tình rồi tiến tới mê hoặc tâm linh, không ngờ âm thanh cũng có thể, gã cuống lên không biết cách phá giải thế nào. Trầm Phong ngày càng náo động, như thể đang gầm gào trong bao, nhất thời gã không biết làm thế nào, đi sau bọn Đường Mật gọi loạn xạ: “Đường Mật, nghe thấy không, tỉnh lại đi.”

Bọn Đường Mật vẫn thản nhiên đi tiếp. Lúc đó Trương Úy đã hiểu rõ toàn bộ uy lực của âm thanh, có thể khiến cao thủ từ từ thụ thương rồi đẩy họ sa vào ảo ảnh. Cứ thế thì dù thương tổn của ảo ảnh gây cho tâm mạch không nặng nhưng cao thủ bị khốn mấy canh giờ liền, bị thương nặng sẽ khó lòng thoát thân. Tuy gã biết mình không bị ảo ảnh mê hoặc, có thể vì sức mạnh của người tạo ra ảo ảnh không cao, nhưng hiện tại kiểm hồn của gã đang báo động như lúc ở Đào hoa chướng, khó dám chắc kiểm của bốn người kia không như thế. Gã không biết ngũ kiếm hợp lực sẽ tạo ra được ảo ảnh cỡ nào, rồi bản thân cũng bị mê hoặc thì thật sự không thể cứu được nữa.

Gã càng nghĩ càng lo lắng, cơn đau trong tâm đồn dập từng hồi, thân thể run lên vì không chịu nổi, cộng thêm gã không chống cự lại thanh âm, tâm mạch dĩ nhiên tổn hại, trước mắt chợt tối sầm rồi ngã xuống.

Ngay sát na thân thể sắp ngã xuống đất, gã bật trường kiếm chống xuống, thân hình lảo nhão không lượn vòng, đáp xuống đất yên ổn, múa kiếm như lúc ở trong Đào hoa chưởng. Nhất thời kiếm khí ràn rạt, kiếm phong ngang dọc.

Khu rừng khá rậm rạp, gã không để ý một chốc, Trầm Phong đã chém gục một gốc cây khô, một con chim từ trong hốc cây bay lên. Gã vốn không để tâm, chém gục một gốc cây nữa, lại có một con chim từ hốc cây bay ra.

Gã đâm ra nghi hoặc, sao mỗi gốc cây lại có một con chim? Trưa giã cho gã biết có chuyện bất thường, liền dừng múa kiếm, chém gục liên tục hai gốc nữa, vẫn có chim ẩn mình trong hốc. Gã nhớ lại lúc vào rừng Đường Mật bảo tiếng động xuất hiện là do chim mổ vào thân cây, lập tức gã thông suốt. Vốn gã không hiểu tiếng động sao cứ luân quần tứ phía, hóa ra là trong hốc cây có chim mổ vào.

Nhưng làm cách nào trừ bỏ được âm thanh? Gã cho rằng tìm được nguồn gốc âm thanh cũng vô dụng, ở đây cả rừng toàn cây khô, lẽ nào phải chặt sạch? Gã là người đầu óc đơn giản, không nghĩ được cách gì hay hơn liền nghiêng rằng vùng kiếm chém tứ phía.

Múa kiếm lên, cảm giác kiếm hồn chi lực cắn xé bản thân liền biến mất dần, múa càng lâu thì gã càng nhận ra tuy tâm lực chỉ có một chút đó nhưng vì kiếm hồn quá sống động nên nảy sinh cảm giác kỳ diệu dùng tâm không chế kiếm. Gã quên cả chém cây, cứ thoải mái vùng kiếm trong rừng, bộ pháp dần biến thành Ma La vũ, nhất kiếm chém ra, kiếm khí vô hình như thể sợi dây tơ ẩn tàng trong ánh sáng, từ từ lan ra, đi qua chỗ nào là cành cây lay động, thân cây run lên, những gốc không chắc đều bị kiếm khí chặt đứt, đổ xuống ầm ầm.

Gã hớn hờ, chém cách này nhanh hơn ban nãy ba lần, không lâu sau, trong vòng năm trượng quanh gã có quá nửa số cây bị hủy, tuy tiếng động

vẫn còn nhưng gã không thấy ở sát cạnh mình nữa. Gã biết mình tìm đúng thủ phạm, đã không tìm được cách nào hay hơn thì cứ liều mạng hủy cây thôi.

Gã đề khí, cảm giác nội tức thoáng bất ổn, biết tâm mạch bị thương nặng hơn, nhưng lúc đó không thể cả nghĩ nữa, vung kiếm lao đến một vạt cây. Lúc vung kiếm lên, chợt vang vang tiếng địch du dương, chỉ tiếng địch thôi nhưng vang lên rõ rệt trong mớ tiếng sấm ì ùng.

Gã nhận ra tiếng địch không dễ nghe, cao cao thấp thấp kỳ quái khó tả, tựa hồ có thể xung kích tâm mạch như tiếng sấm, gã vừa múa kiếm vừa cảm giác một luồng sức mạnh khác ập tới. Lòng gã thắt lại, không hiểu tiếng địch là bạn hay thù, cứ vận đủ sức mạnh lên đối kháng. Khoảnh khắc đó, sức mạnh của gã, của kiếm hồn, của tiếng địch và tiếng sấm đồng thời dồn lên tâm mạch gã vốn đã thương tổn. Gã đau lớn kêu lên thê thảm, tay lỏng ra, trường kiếm rơi xuống.

Có thứ gì đó nát vụn, trước khi mất đi ý thức gã nghĩ thế, tựa hồ là tâm của gã.

Lúc Trương Úy tỉnh lại, thứ đập vào mắt đầu tiên là mấy gương mặt quen thuộc của Đường Mật, Bạch Chỉ Vi, Mộ Dung Phi, Hoàn Lan và Sử Thụy. Tuy gã chưa hiểu rõ tình hình nhưng bạn bè đều ở đây, lòng yên tĩnh hẳn, hít sâu một hơi hỏi: “Sao rồi, các người đều ổn chứ?”

“Bọn ta vẫn ổn, người sao rồi?” Đường Mật thấy lúc gã nói, trung khí đầy đủ, biết gã không sao, lấy làm vui mừng hỏi.

“Tâm mạch bị Thiên âm chưởng thương tổn, vận công điều tức một ngày là khỏe.”

Trương Úy nghe thấy giọng nói mười phần thân thuộc, liền vượt qua thân ảnh mấy đồng bạn, thấy một người đang ngồi trên ghế cách đó không xa. Mái tóc người này bạc trắng rủ xuống vai, gương mặt vẫn trẻ trung,

khóe mắt hơi nheo lại, tựa như cười tựa như không, chính là Ngân Hồ Tạ Thượng mà bọn gã đang tìm.

“Tạ đại ca quả nhiên ở đây.” Gã lên tiếng, lòng thầm hoan hỉ, lục tục bò dậy, không ngờ vì mới bị thương nên vừa nhóm dậy, khí huyết xông lên, lòng chợt trống rỗng đầy cổ quái, cũng may hàng ngày gã khổ luyện võ công, hạ bàn căn cơ chắc chắn, thân hình không hề lay động, chúng nhân cũng không nhận ra.

“Thôi, vì tiếng gọi đại ca này, ta không tính toán với đệ nữa, đệ hủy mất của ta một khoảnh lớn Thiên âm lâm.” Tạ Thượng nói, “xưa nay người ta vào rừng, phát hiện bị khốn thì đều tìm cách phá trận chứ có ai như tiểu tử ngốc, vung kiếm chém cây.”

Trương Úy cười ngượng ngùng.

Trừ Đường Mật và Bạch Chỉ Vi, còn lại đều không hiểu vì sao Ngân Hồ Tạ Thượng đủ vai vế là lão tiền bối lại xưng huynh gọi đệ với Trương Úy, nhìn một già một trẻ với vẻ nghi hoặc. Trương Úy xưa nay vẫn trì độn với ánh mắt của người khác còn Tạ Thượng từ bé đã đầu tóc bạc phơ, quan bị chỉ chỉ trở trở nên tạo thành tính cách coi ánh mắt người đời là không khí, thành ra cả hai trò chuyện đầy tâm đắc.

“Tạ đại ca nói đến Thiên âm lâm là khu rừng cây khô hả? Chim chóc ở đó cổ quái thật, vì sao lại gõ vào cây phát ra tiếng ầm ầm? Còn nữa, vì sao tiếng động có thể đả thương tâm mạch người ta, lại tạo ra được ảo ảnh?” Trương Úy hỏi.

“Tiếng gõ vào cây nghe như trống trời nên được gọi là Thiên âm thụ, còn Thiên âm điều này là loại chim cộng sinh với cây, vốn mười phần yếu ớt, không có sức chống lại ngoại địch, một khi thấy ngoại địch, Thiên âm điều cảm giác được nguy hiểm liền trốn vào hốc cây, mổ mạnh vào vỏ tạo thành âm thanh inh tai đuổi địch nhân đi. Còn về việc âm thanh này thương

tồn đến tâm mạch thì chắc các điện phán đã dạy, lúc huynh mới đến đây, thấy âm thanh này có thể từ từ gây thương tổn cho con người, có thể dùng làm lớp phòng ngự địch nhân. Chỉ là công lực của âm thanh này không mạnh, nếu cao thủ thật sự đến sẽ an toàn đi qua được khu rừng, nên huynh khoét thêm nhiều hốc cây, một khi Thiên âm thụ phát ra thanh điệu sẽ biến đổi, tạo thành ảo ảnh vây khốn địch nhân.” Tạ Thượng giải thích.

Trương Úy có phần không hiểu: “Tạ đại ca ở trong đó không thấy ồn sao?”

Tạ Thượng nói: “Không hẳn, Thiên âm điệu không mỗ vào cây khi không gặp địch nhân, vạn nhất có dã thú tiến vào thì Thiên âm điệu khê mỗ, ta thối địch là dễ được chúng.”

Vừa hay một con Thiên âm điệu bay đến, chúng nhân phát hiện thân thể nó nhỏ xíu, không lớn hơn ngón cái nam tử trưởng thành bao nhiêu, lông màu đen nhạt không có gì bắt mắt nhưng lại là loài chim có thể tạo thành đại trận giết người.

“Thật không ngờ thứ này khiến bọn muội suýt nữa mất mạng ở đó.” Đường Mật than.

“Đúng, ngàn vạn lần đừng nên coi thường kẻ yếu, chỉ cần họ tích tụ sức mạnh, sẽ tạo thành phản kích kinh hồn.” Tạ Thượng nói.

Đường Mật nhớ ra, Tạ Thượng và Trương Úy tuy coi là quen nhau, không đến nỗi vì bí mật phòng ngự của nơi ẩn cư mà coi như không quen, tâm niệm chợt động: “Tạ đại ca không định ở đây nữa hả?”

Tạ Thượng nhìn Đường Mật và Bạch Chỉ Vi, biết hai tiểu cô nương này đều rất thông minh, bằng không năm trước y đã không tắc tị với cả hai, vì thế mà y vốn thích Trương Úy hơn hai cô, giờ thấy Đường Mật nói đúng liền hơi nhú mày: “Đúng vậy, các vị đến vừa hay, vốn chỉ mấy ngày nữa là ta sẽ đi.”

“Tạ đại ca định đi đâu?” Trương Úy hỏi.

“Về Ngự Kiếm đường, ta nhận được tin từ Thục Sơn là Mục Hiến đã khử thế, họ không tìm được người kế nhiệm, mời ta xuất sơn.” Tạ Thượng mỉm cười, xem ra không để tâm lắm đến danh hiệu điện giám Ngự Kiếm đường được người đời tôn kính, khẩu khí tỏ vẻ khó xử.

Đường Mật đâm ra cảnh giác, theo ý thức nhìn những người khác, họ cũng đang nhìn nó, tất cả hiểu nhau nên không nói gì nữa.

Trương Úy cũng ngăn người, trong óc loáng qua ý kiến từ rút ra từ phân tích hôm trước rằng ai đăng lên ngôi tông chủ hoặc điện giám đều đáng hoài nghi, nhưng gã không muốn Tạ Thượng liên quan đến chuyện này, vội hỏi: “Tạ đại ca năm xưa đã từ nhiệm chưởng môn để quy ẩn, chắc không thích việc thế tục bận rộn, lẽ nào lại chịu xuất sơn?”

Đường Mật nói: “Đúng, kỳ thật mấy người bọn muội cũng muốn xin Tạ đại ca xuất sơn, lúc Mục điện giám lâm chung có dặn thế nhưng dọc đường bọn muội đều cho rằng đại ca sẽ cự tuyệt.”

Tạ Thượng tựa hồ không muốn trả lời, đáp hàm hồ: “Ta có nguyên nhân riêng, sau này hẵng nói.” Đoạn chuyển sang chủ đề khác, hỏi Trương Úy: “Trương Úy, sao đệ lại biết nửa pho Ma La vũ?”

Trương Úy không hiểu ‘nửa pho Ma La vũ’ là gì, giải thích đơn giản việc học được rồi hỏi: “Tạ đại ca muốn nói rằng Ma La vũ bọn đệ thấy trong đền chỉ là một nửa pho võ công nào?”

Tạ Thượng đáp: “Có thể nói thế, Ma La vũ là võ công Ma vương sáng tạo ra khi tỷ võ với Đọa Thiên đại nhân, đại nhân cực kỳ tán thưởng pho võ công này, lại được gợi hứng nên sáng tạo ra một pho phối hợp với Ma La vũ. Nhưng đại nhân không đặt tên cho bộ pháp mới bởi hoàn toàn thoát thai từ Ma La vũ của Ma vương, cũng như nửa thân thể khác của một người. Gọi nó là Ma La vũ luôn cũng được.” Ngờ ngợ Tạ Thượng tỏ vẻ coi thường:

“Chỉ là người Thục Sơn chúng ta lại ký hủy cái tên này vì cho rằng Ma la là chướng ngại ngăn cản người ta thành phật, người khai sáng Thục Sơn sao có thể sáng tạo ra võ công này. Đâu ngờ những nhân vật năm xưa đâu có nhỏ nhen như thế, họ mới là những nhân vật phong lưu chân chính.”

“Đúng, nếu lúc tỷ võ hai người đó thi triển cả hai pho Ma La vũ thì quả thật thiên y vô phù, tuyệt thế phong tư đến mức nào nhỉ?” Đường Mật cảm thán.

Nhắc đến việc này, Tạ Thượng rất có hứng, tiếp tục nói: “Ma La vũ trừ bộ pháp khinh linh phiêu dật, lại không tiêu hao nhiều nội lực ra thì còn một nguyên nhân nữa mà được gọi là Ma La vũ. Các vị có nhận ra rằng trong những lúc khẩn cấp, bộ pháp sẽ tự động chuyển thành Ma La vũ không? Còn nữa, dù sử dụng võ công gì, Ma La vũ đều có thể tương thích.”

Trương Úy nhận ra quả nhiên như thế. Ví như lúc này, vốn gã định dùng võ công Thục Sơn, sau đó chột nhiều cây, lòng cuống lên, kiếm vung càng lúc càng nhanh, bộ pháp liền biến đổi.

“Đúng vậy, sao lại thế nhỉ?” Gã hỏi.

“Việc đó thì huynh đã nghĩ kỹ rồi, thứ nhất vì không cần nhiều nội lực, mỗi khi khẩn yếu, chúng ta thường tập trung nội lực lên tay, người biết Ma La vũ tất nhiên sẽ chuyển bộ pháp sang. Thứ hai, thoát nhìn thì phức tạp nhưng mỗi nước của Ma La vũ cực kỳ đơn giản, không xung đột với bất kỳ chiêu thức nào. Con người bị Ma la bất tri bất giác mê hoặc, đặt cái tên này cũng vì nó vô tình len lỏi vào võ công bản môn, dung hợp thành một thể.” Tạ Thượng không hề cố kỵ gì, cảm thán trước mặt mấy hài tử: “Ma vương đích xác tài hoa, dù ở vị trí đối địch cũng phải khâm phục năng ta.”

Mấy thiếu niên nhìn nhau, Đường Mật cố ý hỏi: “Tức là Tạ đại ca cũng biết Ma La vũ?”

Kỳ thật đó cũng là nghi vấn trong lòng chúng nhân, ai cũng cho rằng Tạ Thượng dù biết cũng sẽ nói là không, chỉ có Đường Mật hiểu y vô cùng tự thị, chưa biết chừng sẽ không che giấu, quả nhiên y đáp: “Tất nhiên biết chứ, lúc Đọa Thiên đại nhân khứ thể có viết một bức thư cho chưởng môn, điện giám Ngự Kiểm đường cùng các vị tông chủ, trong đó để lại cho chưởng môn và điện giám mỗi người một bộ võ công bí tịch nhằm khống chế lẫn nhau, gộp hai pho lại là Ma La vũ hoàn chinh duy nhất trên đời.” Nghe đến đây, ngay cả đầu có chậm chạp như Trương Úy cũng hiểu nếu Tạ Thượng tiếp nhiệm chức điện giám thì y là người đầu tiên sau hơn trăm năm được đọc đầy đủ hai bản bí tịch. Gã không giỏi che giấu, vừa nghĩ thế, ánh mắt nhìn Tạ Thượng liền thay đổi.

Tạ Thượng linh mẫn cực độ, nhận ra thần sắc gã biến đổi. Giang hồ xưng tụng y là Ngân Hồ, không chỉ vì mái tóc sinh ra đã bạc trắng mà vì y thông minh, võ công tu vi cực cao, trứ nhan thuật hơn người, như thể hồ tiên bất tử. Cũng may y biết Trương Úy tính tình đơn thuần, không bao giờ suy nghĩ theo hướng phức tạp, hiểu gã không chấp nhận được việc chưởng môn Thục Sơn cũng biết Ma La vũ, liền cười: “Thế thì sao, võ công thôi mà, tên có tà một chút thì Đọa Thiên đại nhân cũng không quan tâm.”

Đường Mật đại khái đoán ra vì sao sắc mặt Trương Úy biến đổi, sợ gã lơ lờ liền xoa dịu: “Đúng, cũng không sao hết.”

Khi Tạ Thượng đi rồi, mấy đứa chụm lại thương lượng, đều thấy rằng không nên hoài nghi Ngân Hồ nhưng tình hình này cần phải cẩn thận, ít nhất trước khi tìm rõ chứng cứ chứng minh Tạ Thượng không liên quan gì đến việc này thì không thể nói gì nhiều. Đặc biệt họ biết có thể Ngọc Diện bị một người biết Ma La vũ hại thì càng phải phòng bị.

Thương nghị xong xuôi, mấy thiếu niên nhìn nhau, chợt nhận ra giờ chỉ có mấy đứa dám hoàn toàn yên tâm tin tưởng nhau. Ngoài trời, màn đêm đã buông xuống tự khi nào, bóng tối đen thẫm như mực len qua khe cửa vào trong nhà, từ từ xâm lấn ánh nến leo lét. Đường Mật nhìn những gương mặt

thiếu niên quanh mình, ánh nến chao chát trên từng gương mặt ngây thơ, lòng nó ấm lại: “Kỳ thật cũng chẳng sao hết, có mọi người là đủ rồi.”

Các thiếu niên từ biệt Tạ Thượng rồi về Thục Sơn, dọc đường cười nói trò chuyện rất vui vẻ. Điều khiến tất cả đều cao hứng là Đường Mật sau rốt cũng hoàn toàn khôi phục lại dáng vẻ trước kia, ánh mắt không còn nóng lòng mà lấp lánh sáng rực.

Nó thích gọi Hoàn Lan là Tiểu Thúy rồi nói với thiếu niên đang xanh lét mặt mày: “Người xem này, mặt mũi xanh thế kia, đúng là danh phù kỳ thực.” Mỗi lần như thế, Hoàn Lan lại giãn mặt mũi ra, bật cười giơ cờ trắng đầu hàng.

Nó cũng hay giả theo cử chỉ lịch lãm của Mộ Dung Phi ra rồi nói với y đầy thành thật: “Phi quân cư xử gần như hoàn hảo, chỉ có một điểm không ổn khiến người ta cảm thán sao tường trắng lại có vết than.”

Mộ Dung Phi cười hỏi: “Chỗ nào?”

Nó đưa tay áo che kín nửa mặt, đôi mắt tròn to long lanh chợt hấp háy: “Cười không hở răng, Tiểu Hồng cô nương.”

Tất nhiên nó thích nhất là cùng Bạch Chỉ Vi trêu Trương Ủy, có mặt gã là nó giả dò gục đầu lên vai Bạch Chỉ Vi tí tê khóc: “Tức chết mất, ban nay ta nghe mấy tiểu nha đầu ở khách sạn nói ta là loại nhà quê không cha không mẹ, lấy đâu ra đại tiểu thư không có nha đầu đi theo hầu hạ. Chỉ Vi, ta nhớ cha mẹ lắm, nếu họ vẫn còn thì ta sẵn sàng phản ứng nhưng hiện giờ chỉ biết nuốt giận.”

Bạch Chỉ Vi ra vẻ đồng tình, an ủi: “Đừng giận, chi bằng sau này ta giả làm nha hoàn của người.”

Nó lắc đầu: “Người là thiên kim đại tiểu thư, bảo người bưng nước rót trà mà làm giống mới là lạ. Người ta còn bảo lấy đâu ra loại tiểu thư mà

nha hoàn còn có thần khí hơn chủ.”

Trương Úy nghe thấy, trong lòng bất nhẫn: “Đường Mật, hay là ta giả thành đầy tớ của người?”

Nó giả dò lau nước mắt: “Không được, có tiểu thư nào ra khỏi nhà lại mang theo đầy tớ, người phải giả làm nha hoàn.”

Trương Úy nghiêng rằng: “Được.”

Nó tức thì hớn hờ: “Đồng ý rồi không được nuốt lời nhé, Như Hoa.”

Nhưng chỉ Đường Mật biết, càng gần Thục Sơn, nó càng bất an.

Lúc không có ai, nó liên tục móc chìa khóa Mộc Hiến để lại ra nắm trong tay, hồi lâu sau mở tay ra, chìa hóa hằn vết lên lòng tay đỏ ửng. Nó dùng ngón trỏ tay kia khẽ vuốt dấu đỏ, không cảm thấy đau mà lòng yên tĩnh lại, biết dù thế nào thì nó cũng nắm trong tay một manh mối hữu dụng.

Nó chỉ không nghĩ thấu là chiếc chìa khóa này mở được vật gì. Theo tình hình lúc đó, Lý Liệt không hề lục lọi khi giết Mộc Hiến, cũng có nghĩa rằng đối phương không cần hoặc chí ít không vội lấy được thứ Mộc Hiến nắm trong tay. Phía sau chiếc chìa khóa này ẩn tàng điều gì có thể giúp nó giải được câu đố trước khi chết, Mộc Hiến định làm gì?

Cuối tháng cả nhóm mới về đến Ngự Kiếm đường. Đại đa số kiếm đồng cũng đã tề tụ. Đường Mật theo chúng nhân đặt chân lên cửa chính Ngự Kiếm đường, trước mắt là một rừng màu trắng. Tuy dọc đường đã biết phải đối diện với sự thật nhưng khi nhìn thấy pha trắng tung bay chiều hồn cho người chết vì sai lầm của nó, lòng nó lại hồi hận khôn nguôi, cúi đầu tránh màu trắng sắc lẹm dưới ánh nắng xuân, mím môi đi về phòng.

Bạch Chỉ Vi nhận ra điều dị thường, đuổi theo nắm tay nó, cũng không nói gì, cùng về Mai uyển.

Trước táng lễ mấy ngày, Ngự Kiếm đường chìm trong không khí bi thương tất bật. Các kiếm đồng đều không cười nói, nhân sĩ võ lâm đến bá tửc rất đông, mỗi kiếm đồng đều được giao một việc, ai nấy đều lo hoàn thành việc của mình, gặp nhau cũng chỉ chào sơ qua rồi đi tiếp. Tất cả kiếm đồng đều mặc áo vải gai trắng, càng khiến Đường Mật chìm trong biển màu trắng, có lúc nó đột nhiên thấy nghẹt thở, cơ hồ ngập trong thủy triều đau thương.

Mục Hiến trú trong một tòa viện đơn độc ở phía đông Ngự Kiếm đường. Từ lúc về, nó lén đến một lần, dùng chìa khó mở cửa, trong phòng trần thiết đơn giản, mấy tháng rồi không ai quét dọn, dưới ánh trắng xám bạc thì như phủ lên một lớp tuyết mỏng. Nó tìm kỹ mấy lần mà không thấy vật gì đáng chú ý.

Hôm sau, nó gặp Mộ Dung Trinh Lộ phụ trách việc táng lễ, cố ra vẻ tùy ý nói là Ngân Hồ sẽ về, không hiểu nơi ở đã thu dọn chưa. Mộ Dung Trinh Lộ lúc đó mới nhớ ra: “Ờ, bạn quá nên ta quên mất, Đường Mật, muội đi tìm mấy tạp dịch quét dọn qua loa đi. Nghe nói trên mình Mục điện giám không mang theo chìa khóa, đi tìm Chúc Ninh nghĩ cách mở ra.”

“Lúc đó muội nhặt được vật này trên bãi cỏ, có phải không?” Đường Mật lấy ra hỏi.

Mộ Dung Trinh Lộ liếc nhìn: “Không biết, muội thử đi, đúng thì mau quét dọn, ngày mai Ngân Hồ sẽ tới.” Đoạn vội vàng đi mất.

Như thế, nó chính đại quang minh ra vào chỗ Mục Hiến ở ngay giữa ban ngày ban mặt.

Nhưng dù ban ngày ban mặt nó cũng không tìm thấy gì, bất quá nó quen thuộc cơ quan, gõ gõ mọi chỗ xong cảm thấy phía sau giá sách là nơi dễ có cửa ngầm nhất. Giá sách chất đầy, nếu cũng như ngăn kéo ở thực đường, phải đổi vị trí từng ngăn mới mở được cơ quan thì thật sự phiền hà, nó cũng

lay lay từng quyển sách mà không thấy cơ uan gì. Nó chợt nghi hoặc, không hiểu Mục Hiến bảo mình đến đây tìm thứ gì.

Nó cầm chìa khóa lên nghịch, nhớ ra Mộ Dung Trinh Lộ bảo mình đi mở khóa, hình như có điểm bất thường, chìa khóa này chỉ làm bằng đồng thông thường, muốn mở loại khóa kiểu này không khó khăn gì, Mục Hiến dùng để khóa những thứ quan trọng thì hơi bất cần.

Chìa nếu không hợp với khóa thì còn có tác dụng gì? Đường Mật vừa nghĩ vừa quan sát. Gian phòng này trừ chỗ ngủ và giá sách ra chỉ còn hòm gỗ đàn lớn đựng quần áo và đồ vật linh tinh, nó đã tìm đi tìm lại mấy lần trong đó rồi. Trước giá sách có bày một cái trường kỷ, trên đó trừ bút mực đài nghiên ra không còn gì, bên cạnh là đĩa đèn bằng đồng. Ngọn đèn mang hình dáng người nâng bình nước thường thấy, hai tay giơ lên đỡ lấy thân đèn, giống như hình thiên bình.

Hai từ “thiên bình” lóe qua đầu óc nó, trong lòng sáng lên, chạy đến thử lay động ngọn đèn. Quả nhiên không thể lay động, biết ngay cơ quan ở đó, bèn cho chìa vào đế đèn cao hơn ở bên không có đĩa đèn, đợi một lúc sau mà không thấy động tĩnh gì.

Nó tưởng mình tìm được bí mật mở cơ quan, lợi dụng trọng lượng chìa khóa để đưa “thiên bình” về đúng vị trí, nhưng bây giờ hoàn toàn vô dụng. Nó quan sát đĩa đèn thật kỹ, ánh mắt dừng lại một chút ở đĩa đèn thấp hơn, chợt cảm để lên, đồ sạch dầu chưa đốt hết đi rồi bỏ chìa khóa vào đế cao hơn, quả nhiên đĩa đèn từ từ dâng lên, đến khi cân bằng với đĩa đế chìa khóa thì dừng lại. Rồi tiếng lách cách rất khê vang lên, nó quay lại đẩy giá sách, một hốc ngăm xuất hiện.

Hốc ngăm này cực nhỏ, được xây trên tường, bên trong đặt một cái bao vải màu lam, một hộp gỗ nhỏ cũng mấy tờ giấy.

Nó mở bao màu lam ra trước, bên trong đặt một chiếc chìa khóa hình cái lược và hai phong thư. Nó cầm chìa khóa lên, thoạt nhìn là nhận ra để mở địa cung bên dưới chính điện Ngự Kiểm đường. Nó từng nghiên cứu kỹ cái lược tinh thiết của mình, nhận ra rằng lược tuy cách nhau không nhiều nhưng mỗi răng đều có khác biệt cực kỳ tinh tế, làm giả không dễ tí nào. Giờ so ra, cái lược của nó nhiều hơn của Mục Hiến mấy răng, hiểu ngay vì sao lão không mở được một số cánh cửa vì những cánh cửa đó cần những răng lược mà chìa khóa của lão thiếu, còn chương môn có thể mở được kiểm thất. Còn về ý tưởng của Vương Lãm để chương môn và điện giám khống chế nhau thì nó đoán rằng, chìa khóa của chương môn cũng thiếu mất vài răng, mỗi người khả dĩ mở những gian phòng khác nhau dưới địa cung, tất nhiên khả năng lớn hơn là cả chương môn và điện giám gộp lại cũng không thể mở được hết mọi khung cửa dưới địa cung, theo ý thức nó sờ lên Vị Sương, biết mình có trong tay chìa khóa mở được toàn thể địa cung.

Nó nhìn hai phong thư trong bao. Bức đầu tiên ghi: “Gửi chương môn, điện giám cùng các tông chủ”, gọi cho nó nhớ lại lời Ngọc Diện rằng khi Vương Lãm khử thể có viết thư cho năm người tối cao ở Thục Sơn, xem ra là bức này. Chữ viết đúng là chữ nó từng thấy, kiểu chữ nghiêng ngả của Vương Lãm, dạn dò cách điều hành Thục Sơn sau khi ông ta mất. Quả nhiên Vương Lãm là người không thủ cựu quan niệm môn phái, có một đoạn đại ý rằng người Thục Sơn không nhất thiết phải câu nệ hai chữ Thục Sơn, đến các nước tìm công danh cũng được, tự khai môn lập phái cũng được, Thục Sơn chỉ dạy đệ tử hai chữ “nhân” và “hiệp”.

Đường Mật thầm thở dài, tất nhiên hiểu rõ dụng tâm của Vương Lãm, như thế một là có thể dùng nhân tài giúp rập bốn nước, hai là mọi người Thục Sơn đều mang lòng “nhân hiệp”, trên đời sẽ bớt đi không biết bao nhiêu là phân tranh. Chỉ tiếc rằng hiện giờ người Thục Sơn vì thế mà bị cuốn vào vòng danh lợi, e rằng lúc còn sống ông ta không ngờ tới. Xem ra Vương Lãm đã đánh giá quá cao sức ảnh hưởng của mình, lòng người là

vật khó khổng chế nhất, nguyện vọng của ông ta chỉ e thần tiên mới đạt thành được. Nó nghĩ vậy rồi đọc tiếp.

Đoạn thứ hai nói về sau khi ông ta khứ thể trăm năm thì dùng cách nào nghênh tiếp chuyển thể của ông ta. Nó đọc đi đọc lại đoạn này vẫn không hiểu. Thứ viết rằng ngày ông ta khứ thể tròn trăm năm, bất luận chương môn, điện giám và tông chủ đương thời là ai cũng phải đến Tị thất trên Tịch Chiếu phong, dùng âm dương làm tâm bày Ngũ hành trận, tụ tâm lực và nội lực của năm ng

THỤC SƠN THIẾU NIÊN

Hạ Sinh

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 131

Một Phần Chân Tướng

Đường Mật về phòng, đốt đèn cùng Bạch Chỉ Vi đọc bút tích của Mục Hiển. Hóa ra lúc bé nhà lão nghèo không có sách đọc, vào Ngự Kiếm đường thì thích đến mượn sách, sách ở Tàng thư các có kết giới bảo vệ, không thể tùy hứng viết ở đó nên khi lão đọc đến chỗ hào hứng lại mang đi nơi khác chú vào một vài chữ, sau này lão thích viết lại cảm xúc, lâu dần gom những gì mình tổng kết được thành sách, chính là những thứ hai cô đang đọc.

“Chắc trước khi Mục điện giám đến Hoa Sơn chưa kịp chỉnh lý, mới còn trang rải rác thế này.” Đường Mật vừa giở vừa nói: “Không hiểu ý Mục điện giám là gì, trong hốc ngăm chỉ có cái bao màu lam và mấy thứ tạm coi là đặc biệt này, điện giám bảo ta xem rồi sẽ phát hiện manh mối nhưng ta đọc sách ghi lại cảm xúc thì tìm được gì?”

Bạch Chỉ Vi cũng không hiểu, ban đầu cô lật qua qua, toàn là sách đính lại theo từng loại, ví như sách loại về lịch sử đính thành một quyển, yêu vật thành ba quyển. “Theo thời gian đọc sách thì chỉ ít chúng ta cũng biết được điện giám xem sách gì, làm gì trước khi khứ thế. Hiện tại theo phân loại thế này, trừ biết được lúc còn sống điện giám đọc gì, thích gì thì còn tác dụng gì?” Chợt lòng cô sáng lên: “Ái chà, có phải điều Mục điện giám muốn bảo người ở trong một quyển sách mà điện giám đã đọc, ít nhất cũng có ám ngữ gì đó chỉ dẫn, người có thể từ đó tìm ra đúng cuốn sách.”

“Ừ, có khả năng, hoặc như kẹp một bức thư vào trong sách, điện giám có nhắc đến việc đó. Ban đầu ta cũng đoán thế. Cần đọc một lượt toàn bộ mới biết, hơn nữa khi gặp phải chỗ nào đó khả nghi thì phải đọc những sách liên quan, không hiểu đến năm nào tháng nào chúng ta mới bắt được tên khốn xấu xa đó.” Đường Mật thoáng ủ rũ.

Bạch Chỉ Vi nhìn gương mặt Đường Mật ẩn một nửa vào bóng tối, ánh đèn chao chát, linh hồn thiếu nữ nóng nảy hiện rõ, cô chợt thương cảm, cầm tay nó nói: “Không sao, người chỉ nóng lòng quá thôi, chúng ta cùng đọc tất sẽ tìm ra.” Đường Mật ấm lòng, biết Bạch Chỉ Vi tuy không nói nhưng nhận ra điểm bất thường của mình từ lúc về Ngự Kiếm đường, liền mỉm cười vui vẻ: “Được.”

“Nhưng cũng phải tính đến cái bao đó.” Bạch Chỉ Vi lại nói: “Ta vẫn cho rằng không đơn giản là có người muốn đoạt vị trí của Mục điện giám, nếu chỉ như vậy thì khi Mục điện giám lâm tử sẽ có thời gian nói rõ với người, chỉ nói một câu hoài nghi thì sẽ rõ ràng hết nhưng lại bảo người vào hốc ngầm tìm tức là sự tình phức tạp hơn nhiều, nhất thời điện giám không nói rõ được, đành dựa vào người tự tìm ra, tự xử lý.”

“Ta cũng nghĩ đến chuyện đó nên tối nay ta lén lấy về, lấy cả hai bức thư của Đọa Thiên, sự tình trong đó chúng ta cứ từ từ tìm hiểu.” Đường Mật bất chợt thở dài: “Thật sự không thể vội được.”

Quả vậy, nó thấy an lòng hẳn, chẳng phải nó không biết mình quá nóng lòng nên cuốn bằng hữu vào chốn Ma cung hiểm địa, nhưng về đến Ngự Kiếm đường là lòng nó lại bất an như quái thú ẩn dưới đáy hồ ngoi lên mặt nước, dù cố che giấu nhưng Bạch Chỉ Vi vẫn nhận ra. Nó chợt cảm hoài, lạc đến chốn xa xôi này mà vẫn có được tri giao như cô quả là may mắn của đời người.

Hôm sau, Ngân Hồ quả nhiên cùng chương môn và chư vị tông chủ, điện phán xuất hiện tại buổi tập trung sớm của Ngự Kiếm đường, khi Tiêu

Vô Cực tuyên bố chức điện giám do Ngân Hồ kế nhiệm thì các kiểm đồng vì biết phong thanh nên không lấy làm lạ, đều lén liếc dáng vẻ khác thường của Tạ Thượng rồi nhìn nhau.

Tạ Thượng vào Ngự Kiếm đường, việc đầu tiên là chủ trì tế lễ Mục Hiến. Lúc đó toàn bộ kiểm đồng đã tề tụ nhưng đệ tử Thục Sơn ở các nơi và các lộ nhân mã đến tế bái nên chưa học gì. Năm nay Đường Mật lên Lễ Thủy điện, kiểm đồng của điện này và Tín Thổ điện trừ ban ngày trông coi linh đường thì ban đêm cũng phải chia ra coi sóc.

Tối đó đến lượt Đường Mật và Trang Viên phải trông linh đường, Trang Viên tuy thích náo nhiệt nhưng lúc yên tĩnh thì thích suy nghĩ những vấn đề huyền hoặc. Tùy tiện trò chuyện mấy câu, cả hai lại bàn đến vấn đề về tồn tại và hư ảo.

“Đường Mật, người biết không, lúc ta mới đến Ngự Kiếm đường, có một đêm ngồi trong Áo hải suy nghĩ vấn đề này, kết quả sa vào ngõ cụt, chìm trong trạng thái kỳ dị, tựa hồ xuất hiện ảo giác, không thể tự rút chân ra, may mà Cố tông chủ đi qua cứu giúp.” Trang Viên nói.

“Người lớn mật thật, một mình dám đến Áo hải vào ban đêm.” Đường Mật nói.

“Đúng, lúc đó sao ta lại không biết gì đến sống chết nhỉ? Hiện tại không còn can đảm đó, con người mà, biết càng nhiều càng nhát gan.” Trang Viên nói đến đó thì hạ giọng, hai má ửng đỏ: “Lúc đó mục đích của ta không đơn thuần.”

Đường Mật cười: “À, tiểu nha đầu người còn mục đích gì không đơn thuần hả?”

Mấy nốt ruồi trên gương mặt trắng ngần của Trang Viên vì hưng phấn trông càng rõ hơn: “Lúc đó ta lần đầu tiên thấy nam tử như Cố tông chủ, mê mẩn hết mức, bắt đầu lưu ý đến tông chủ, kết quả phát hiện tông chủ

thường đến Áo hải vào ban đêm nên ta đến đó, nhờ may gặp thì giả bộ sợ hãi để tông chủ đưa về, ha ha, thật sự đã xảy ra việc đó. Bất quá là việc lúc trẻ con thôi, hiện tại không còn gan dạ đó.”

Lâu lắm rồi Đường Mật không để mình nhớ đến Cố Thanh Thành, giờ Trang Viên nhắc đến, liền cố ra vẻ không để tâm nhìn ra ngoài linh đường, khẩu khí trêu chọc: “Ừ, người lớn hơn bốn năm trước nhiều, chuyển thành thích nhóc con như Hoàn Lan.”

Trang Viên bật cười: “Ai cũng nói đùa thế nên ta đùa với người luôn, thật sự vui vẻ hiếm có. Càng ngày càng thấy Trương Úy không tệ, năm ta vào Ngự Kiếm đường, y không thi qua được lần đầu tiên, cơ hồ ta không nhớ được y lúc đó, tựa hồ y không nói với ai bao giờ, cả ngày vui đầu khổ luyện, hiện tại thay đổi nhiều rồi, phần lớn nhờ công người và Bạch Chi Vi?”

Ánh mắt Đường Mật từ ngoài linh đường quay lại, cười ngọt lịm: “Ta cũng thay đổi nhiều, nhờ mọi người mà.” Đoạn nó xuất thủ điểm thủy huyết Trang Viên.

Nó khẽ đặt Trang Viên xuống, nói với ra ngoài linh đường: “Người vào đi.”

Một bóng người loáng lên ngoài cửa, còn gầy gò hơn trong ấn tượng của Đường Mật, người đó không bước vào, nói khẽ: “Sao cô nương biết là ta?”

“Ta vẫn nghĩ người có đến thắp một nén hương không, nếu có tất sẽ đến vào lúc này.” Đường Mật nói với người đó: “Kỳ thật người không cần đốt khi ta có mặt, vì trừ mấy bằng hữu tốt ra, ta không nói với ai là người giết điện giám, người Thục Sơn đều không hiểu thật ra người đi đâu, người cứ chính đại quang minh xuất hiện tại Ngự Kiếm đường cũng không sao.”

Người đó không đáp, từ từ đi thêm mấy bước, dừng lại ở chỗ ánh đèn nhu hòa màu vàng cam trong linh đường giao hòa với bóng đêm, toàn thân

chìm trong quầng tối, tựa hồ e sợ ánh sáng ấm áp. Một lúc mới nói: “Đa tạ.”

“Không cần, ta chỉ bảo vệ chính mình.” Đường Mật đáp, cầm hương châm vào lò lửa trường linh sàng, đặt vào tay thiếu niên trong quầng tối, đột nhiên nhìn thấy ánh mắt hổ phách lóe lên, lòng chột thắt lại, lùi về quầng sáng.

Trong không khí tĩnh mịch dị thường, thiếu niên quỳ xuống thấp hương tể bái, thân thể cong lại như dã thú phòng bị, Đường Mật đứng ngoài thờ dài, đón lấy nén hương cắm vào trước linh đường, quay lưng lại nói với y: “Hà tất cẩn thận như vậy, ta đã đồng ý với bá phụ của người là bỏ qua cho người, sao người vẫn không tin ai như thế?”

Sau lưng nó im lặng, nó cho rằng y đã đi, quay lại mới thấy vẫn ở đó.

“Từ bé ta vẫn cho rằng cha mình là người bình thường đã chết đi đó.” Y đột nhiên lên tiếng, không đầu không đuôi: “Nhưng mỗi năm ông ấy đều đến thăm ta, ông ta là người đánh bại Ma cung, được tất cả coi là đại anh hùng. Vì ông ấy hay đến, ta cho rằng ông ấy ít nhiều cũng thích ta, có một lần muốn thân cận với ông ấy trước mặt người khác, nhưng bị đẩy ra. Ngay cả tay mà ông ấy cũng không dùng, mà dùng nội lực cách không đẩy ta lui nửa thước. Dù sau này biết rõ thân thế, ta đến Thục Sơn cũng vì muốn trở thành một người không dễ bị ông ấy đẩy lui nữa.”

Đường Mật nhìn y, không hiểu sao y lại cho mình biết chuyện đó, chỉ nghe y nói tiếp: “Nhưng đến khi ông ta chết thì ta mới biết không phải vậy. Lúc đó họ bảo cô nương chết rồi.”

Y đột nhiên dừng bước, tựa hồ không muốn nói gì nữa, nhưng lại không đành giấu những lời đó trong lòng, trầm ngâm một lúc mới bảo: “Cô nương còn sống, hay lắm. Ta nợ cô nương.”

Đường Mật cũng thấy hơi bất an, lớn tiếng: “VẬY cho ta biết những gì người biết đi.”

Y không ngoài lại: “Đấy là việc của ta.” Dứt lời thân ảnh tan biến vào bóng đêm.

Suốt ba tháng, người giang hồ đến bái tế không ngớt, tận ngày hạ táng mà Ngự Kiếm đường không học được buổi nào. Bọn Đường Mật không được ngồi chân ngồi tay tí nào, vì nhân thủ không đủ nên ai cũng phải phụ trách một việc, tuy chỉ nhẹ nhàng như chỉ dẫn cho khách nhưng vẫn cứ phải ở gần linh đường suốt, coi như để thời gian trôi đi lãng phí.

Bất quá Đường Mật và Bạch Chỉ Vi có mang theo thủ bút của Mục Hiến, mỗi khi rỗi lại đem ra đọc xem có phát hiện được điều gì đặc biệt không, buổi tối nào không cần trông coi linh đường thì lại đến Tàng thư các đọc sách. Thành thử hai cô còn chăm chỉ gấp trăm ngày thường, trong vòng một tháng còn được nhiều sách hơn cả năm qua.

Coi như công sức không phụ người có lòng, hai cô tỉ mỉ tìm kiếm, sau cùng tìm được một việc khác thường trong mớ sách viết tay. “Nội dung sách Mục điện giám đọc rất hấp dẫn.” Đường Mật chỉ vào một quyển mới đóng được mười trang nói, nó thuận tay chỉ vào chất giấy, tuy còn dày nhưng hình như có từ lâu lắm rồi.

Bạch Chỉ Vi đón lấy đọc vài đoạn, nói: “Ừ, số sách này đều là tà thư, bàn về lục đạo luân hồi, cách khiến thân thể bất hủ, pháp thuật ở đỉnh cao nhất.... những thứ Thục Sơn chúng ta không cho phép bàn đến.” Đường Mật cũng biết thế, nếu theo quan niệm hướng về thân thể bất hủ thì gần như đi ngược với luân hồi chuyển thế, quan niệm phổ biến của người đời rằng kẻ vĩnh sinh bất tử bất nhập luân hồi đều là yêu nghiệt, vĩnh hằng chân chính chỉ đạt được qua con đường chính đạo là siêu việt lục giới đốn ngộ thành phật, rũ bỏ mọi sự vật hữu hình. Người Khí tông tuy theo đuổi đường sinh nhưng tuyệt đối không nhắc đến “vĩnh sinh” mà hy vọng thông qua

không ngừng dưỡng khí tu thần sau cùng sẽ đạt đến cảnh giới không linh kiểu đồn ngộ thành phật, còn có ai đạt đến mục tiêu này chưa thì Đường Mật không chắc. Muốn rũ bỏ mọi sự vật hữu hình thì trước hết phải bỏ mọi tham niệm, những ai chưa rũ bỏ được thì thứ đợi chờ là bại vong. Dù sao, Khí tông một lòng theo đuổi nội lực và tâm lực nên dạy dỗ được nhiều nhân vật cấp tôn sư nội lực thâm hậu, tâm lực tinh thuần vẫn được giang hồ nhắc tên.

“Ta thề chưa thấy những quyển sách này trong thư các.” Đường Mật vừa xem vừa nói, tuy nó không nhớ hết tên mọi quyển ở Tàng thư các nhưng cũng có ấn tượng mơ hồ, tên những cuốn sách này đều hoàn toàn lạ lẫm, tuyệt không thấy trong lúc chinh lý sổ mượn.

“Người cũng không chinh lý toàn bộ, chẳng phải Âu Dương Vũ cùng góp một tay sao?” Bạch Chỉ Vi hỏi.

“Tuy là vậy nhưng sách kiểu này không thể tùy tiện đặt tại Tàng thư các cho người ta đọc.” Đường Mật nói.

Hai đến Tàng thư các tìm vào buổi tối, quả nhiên không ngoài sở liệu, sách không hề có tại đó. Đường Mật không hề kinh ngạc: “Ta biết nơi để có những quyển này nhất.” Đoạn kéo Bạch Chỉ Vi đi về hướng chính điện.

Lúc vào chính điện, thấy tứ bề không có ai, Đường Mật nói: “Ta có chìa khóa địa cung. Chỉ là lúc ta xuống thì người trông chỗ này, địa cung không phải chỉ mình ta vào được. Theo ta đoán thì còn người nữa có thể mở được.”

Bạch Chỉ Vi cũng hơi nghi hoặc, biết Đường Mật đã giao chìa khóa của Mục điện giám cho Tạ Thượng. Với trí thông minh của y, tìm ra học ngầm chỉ là sớm muộn, còn chìa khóa thứ hai nằm trong tay chương môn Tiêu Vô Cực, thì chìa khóa thứ ba mọc ở đâu ra, nên cô hỏi: “Người thứ ba có thể mở được chỗ này là ai?”

Ánh mắt Đường Mật lấp lánh như bảo thạch trong bóng tối: “Nếu vạn nhất không phải chương môn và điện giám thả Thi vương vào địa cung thì nhất định còn người thứ ba vào được nơi đó. Ta cũng có chìa khóa thì không thể chắc chắn người khác không có, đúng không?” Bạch Chi Vi gật đầu, nảy sinh cảm giác càng gần chân tướng thì trong lòng càng hoảng sợ.

Cô không kịp nói gì thêm, Đường Mật đã nhảy đến lối vào địa cung. Sát na nhảy xuống, nó ngừng tụ tâm lực chống lại kết giới ảo ảnh của địa cung nên lúc vào tuy vẫn là thông đạo thăm thẳm ngoằn ngoèo nhưng không còn cảm giác khiến người ta phiền loạn đến hoảng sợ nữa, bước chân đặt lên nền đá mà lòng cực kỳ yên ổn.

Đi qua mỗi đoạn thông đạo, nó lại thấy một khung cửa đá đóng chặt, cạnh cửa là một hàng lỗ nhỏ. Đại đa số cửa không có khóa, dùng lực đẩy khẽ là mở ra, những sau cánh cửa thường là thạch thất trống trơn hoặc nối với một thông đạo khác. Nó vừa đi vừa đẩy, mấy lần thấy lối đi khác lại nảy sinh ý niệm rẽ sang nhưng nhớ lại lời Trương Úy nói lúc đi trong mê cung ảo cảnh, phương pháp thoát khốn là kiên trì đi theo một hướng, nên nó lại rụt chân lại.

Đi được một chốc, nó gặp cánh cửa đầu tiên cần chìa khóa, đẩy cửa nhìn vào thì là kiến thất từng đến, nhìn đến miệng hố sâu hút, lòng nó thắt lại, nhớ đến những việc xảy ra dưới sâu lòng đất hôm ấy, gáy nó tựa như có gió lạnh lùa qua, ngoái nhìn thông đạo sau lưng, nhanh chóng khép cửa đi ngay.

Nó cứ vừa đi vừa đẩy cửa, ở ngã rẽ lại vẽ ký hiệu, không nhớ đã xem qua bao nhiêu gian thạch thất, qua bao nhiêu ngã rẽ, sau cùng cũng đến một gian bày tán loạn sách vở. Thoạt nhìn cũng nhận ra gian thạch thất này là phòng của một người, không lớn lắm, nhìn một lần là hết. Trên trường kỷ đặt mấy quyển sách và bút mực, tựa hồ chủ nhân không đi đâu xa, tùy lúc trở về cầm bút lên viết. Phía sau là mấy giá sách nhỏ bày mười mấy quyển sách cùng một đĩa đèn giống như đĩa đã bị hủy của bọn Đường Mật. Góc

tường kê một cái giường phủ da hổ trắng và một cái tủ cao chừng nửa thân người, qua khe hở hoa văn hải đường trên cánh thì là tủ đựng quần áo.

Bước chân nó hơi ngần ngừ, có nên vào chỗ người khác ở không nhỉ? Bất quá đó là căn phòng duy nhất có sách mà nó thấy, trù trừ một lúc thì vẫn đi vào.

Nó lật mấy quyển sách trên trường kỷ và trên giá, quả nhiên có những quyển mà Mục Hiến nhắc đến, nắm được bảy phần chủ nhân thạch thất là ai. Nhìn xuống tờ giấy trên bàn, hóa ra là một bản văn thế, nét chữ nghiêng ngả nhưng không mất đi cốt khí, là bút tích của Vương Lãm.

“Gặp người khi mới chưa đôi mươi, cùng du ngoạn Thục Sơn gặp nhiều kỳ ngộ, chỉ có việc gặp địa cung của người xưa là không dám quên. Còn nhớ năm đó người mỉm cười bảo rằng: Đất này đẹp quá, nếu ngày sau tội ác đầy mình, kẻ thù khắp thiên hạ thì sẽ ẩn thân ở đây, làm ác quỷ không thấy ánh mặt trời, mang lòng thấp thỏm đến già. Lúc ấy ta đáp: Nếu thế sẽ cùng người đến đây, cùng làm ác quỷ. Không ngờ việc đời không theo ý người, thi thể người không được an táng chốn này, những việc đó đều một tay ta gây ra, đành tự giam mình chốn này, không bao giờ thấy ánh mặt trời nữa để giữ lời đã nói khi xưa với người.” Đường Mật đoán rằng văn tế này viết cho Hoa Tuyền, liền hiểu ra địa cung vốn là di tích Vương Lãm và Hoa Tuyền cùng phát hiện, Vương Lãm chọn nơi này lập lên phái Thục Sơn có phải vì thực hiện lời hứa năm xưa?

Nó vốn cho rằng nếu thi cốt Hoa Tuyền không còn nữa thì khả năng lớn nhất là được Vương Lãm táng tại nơi nào đó, hiện tại xem ra không đặt ở đây, liền hiểu kỳ xem được đặt ở đâu. Đoạn dưới văn tế là một hàng dài cảm hoài, nó đọc đi đọc lại hồi lâu, chỉ thấy rằng nếu hai người có tình cảm nhưng không thể gán ghép là mấy chữ này ẩn chứa nhi nữ chi tình. Mỗi lần nghĩ đến việc Vương Lãm và Hoa Tuyền có tình cảm nhưng rồi phải động thủ với nhau thì lòng nó nhói lên, như có sợi dây tơ bạc bền chắc quấn lên tim bị ai đó thít chặt, không đau đến nhập cốt nhưng cứ âm ỉ trong lòng.

Giờ đọc được văn tế của Vương Lãm theo đúng kiểu bằng hữu viết thể cũng được, người yêu viết thể cũng không sao, thì không biết nên vui mừng hay thất vọng.

Bức văn tế này khiến nó hiểu rằng thực sự có chiếc chìa khóa thứ ba. Vương Lãm có một chiếc thì Hoa Tuyền vì sao lại không có? Chiếc chìa khóa đó năm xưa lạc đến nơi nào sau trận chiến nước Triệu thì không biết được. Chiếc của nó từ đâu mà có? Nó nắm chặt cái lược tinh thiết, vật này do cây kiếm của Hoa Anh chế thành, quan hệ giữa Vương Lãm và Hoa Anh rất tốt, có phải sau khi Hoa Anh khước thế, Vương Lãm lấy tinh thiết kiếm làm kỷ niệm, vừa hay vì nguyên nhân nào đó chìa khóa của ông ta bị hỏng nên dùng thân kiếm cải tạo thành chìa khóa, lúc nào cũng mang theo để kỷ niệm Hoa Anh? Nó biết đây chỉ là suy đoán, sự thật từ trăm năm trước thế nào e rằng hậu thế vĩnh viễn không hiểu được hết.

Theo cách nghĩ này, nó chợt thấy cái lược của mình rất có thể do Xích phong tứ dực xà thích ra vào mộ huyết lấy được tại lăng mộ Vương Lãm, lăng mộ này tất có kết giới bảo vệ nhưng vì chuyển thế của ông ta xảy ra chuyện nên kết giới bố trí lúc còn sống yếu đi, yêu xà mới có cơ hội ra vào. Đường Mật đưa tay cầm đĩa đèn, nhớ Mộ Dung Phi từng bảo y đọc được hàng chữ “chúc mừng sinh thần lần thứ mười sáu” ở đáy đĩa đèn lấy được từ Xích phong tứ dực xà, bất giác cũng nhìn xuống đáy, đập vào mắt là hàng chữ tương tự, nó kinh hãi run tay, tí nữa không cầm vững đĩa đèn.

Đường Mật lấy đá lửa ra đốt lên ngọn đèn, nữ tử từng thấy trước kia lại xuất hiện trong ngọn lửa, yếu điệu thi triển Ma La vũ. Nó nhìn một lúc, cảm giác ngọn đèn này khác, quan sát nữ tử thanh lệ thi triển Ma La vũ ba lần liền vẫn không nói rõ được cảm giác đó là gì.

Nó vốn không hiểu vì sao ngọn đèn tận mắt thấy bị hủy đi rồi mà còn xuất hiện, giờ chợt máy động tâm niệm, tự hỏi: Ai bảo chỉ có một đĩa đèn, hai tỷ muội cùng sinh nhật cơ mà. Lập tức nó hiểu nguyên do cảm thấy hai đĩa đèn khác nhau, đã nhìn đĩa đèn có Ma La vũ không biết bao nhiêu lần,

so với đĩa đèn hiện giờ thì tướng mạo hai nữ tử bên trong giống nhau nhưng nữ tử trong ngọn đèn trước đầy khí thế còn nữ tử trong ngọn đèn hiện tại yếu ớt hơn. Nếu đó là lễ vật tặng Hoa Tuyền thì đây nhất định là quà tặng Hoa Anh.

Nó chợt thấy hình như đã nằm được manh mối nào đó, hai ngọn đèn tặng cho hai tỷ muội vào năm mười sáu tuổi thì phải ở trong tay họ chứ sao lại quay về Thục Sơn? Càng nghĩ nó càng cảm thấy trong đồ vật nhỏ bé có từ trăm năm trước này ẩn tàng nhiều bí mật.

Đường Mật nhất thời không nghĩ thông hai ngọn đèn này đã trải qua những gì, đặt xuống đọc kỹ sách của Vương Lãm.

Ai cũng bảo sách một người cất giữ nói lên sở thích của người đó, Đường Mật đọc cả một ngày sách mà Vương Lãm để lại, chợt thấy mê hoặc: Ông ta sao lại thích đọc sách về tà thuật nhỉ?

Tà thuật là cách gọi của phái Thục Sơn hoặc danh môn chính phái, ví như Đường Mật thấy pháp thuật bất tử mà Hoa Anh và Hoa Tuyền tham khảo tại Triệu cung, trong đó pháp thuật yêu dị kiểu huyết tể là tà thuật tối điển hình. Người Thục Sơn cho rằng thiên địa ngũ hành chi khí tràn ngập trong thân thể người và cả thế giới bên ngoài. Trong thân thể, ngũ hành chi khí ngưng tụ hình thành khí quan, còn ngũ hành chi khí ở ngoại giới ngưng tụ hình thành vạn vật trong thiên hạ. Thực chất của pháp thuật là lấy thân làm môi giới, thông qua tâm lực tụ tập ngũ hành chi khí vô hình ở ngoại giới để thi thố pháp thuật. Còn tà thuật là lợi dụng huyết nhục, linh hồn, ác niệm làm môi giới để thi triển pháp thuật, hành động này bị Thục Sơn cực kỳ bài xích.

Đường Mật lúc mẫu thân Vương Lãm mang thai không hiểu sao lại cư trú tại Thanh Nguyên tự, thời ấu thơ và niên thiếu đều sống ở đó, nên ai cũng bảo Đọa Thiên không bị ảo ảnh ảnh hưởng vì sinh ra đã được nghe phật âm. Không ai biết vì sao Vương Lãm không gia nhập Thanh Nguyên

tự làm tăng nhân mà tự sáng lập phái Thục Sơn. Võ công và pháp thuật của Thục Sơn tuy thành một phái nhưng vẫn còn dấu tích thoát thai từ phật gia, rõ ràng nhất là kết thủ ấn khi thi triển pháp thuật đều chiếu theo phật gia thủ ấn. Tuy điều đó khiến Thanh Nguyên tự hiện nay yếu hơn một chút ít nhiều kiêu ngạo nhưng chính vì như thế, hai thế lực cùng gốc trên giang hồ này mới tồn tại cạnh nhau yên ổn.

Vì thế nó cho rằng trong máu thịt mình, Vương Lãm công nhận thế giới quan về lục đạo luân hồi, nếu không thì hà cớ khi thảo luận qua thư với Hoa Tuyền, dù không thể chứng minh luân hồi là có thật thì một người nói có một người nói không? Trong những ngày tháng sau cùng, vì sao ông ta còn nghiên cứu tà thuật này? Nó vừa đọc vừa nghĩ, lật lật mấy quyển sách trên bàn.

Những cuốn sách này khác hẳn sách được kết giới bảo vệ trong Tàng thư các, thỉnh thoảng còn xuất hiện một hàng chữ khiến người ta hoài nghi người đọc không phải người cẩn thận, có chỗ còn phê vào mấy hàng chữ cảm nghĩ của người đọc, nó biết là bút tích của Vương Lãm, liền tĩnh tâm đọc kỹ.

Bạch Chỉ Vi đợi ở chính điện đến vô liêu, mơ mơ màng màng nhìn cánh cửa đóng kín. Gió đêm đầu xuân lạnh lạnh lườn qua khe cửa, như dao cắt vào da thịt khiến người ta không thể thật sự ngủ say. Cô không rõ mình đợi bao lâu, chỉ nhớ ăn tối sau thì đến Tàng thư các, không lâu sau thì đến đây, theo vầng trăng bên ngoài thì Mai uyển sắp đóng cửa rồi.

Dưới ánh trăng chợt xuất hiện một điểm đen, cô nhìn chăm chăm vào đó. Điểm đen ngày càng lớn dần, là một người ngự kiếm phi hành tới. Người đó đáp xuống bãi trống trước chính điện, tà áo màu nguyệt bạch phất phơ trong gió, chính thị tông chủ Khí tông Tư Đồ Minh. Một chốc sau, Cổ Thanh Thành cũng ngự kiếm tới nơi, cả hai thông thả cười nói, tựa hồ đang đợi ai.

Thêm một chốc nữa, Tạ Thượng mặc áo bào xám tro cũng tới. Ba người hàn huyên một chốc, Tư Đồ Minh bảo: “Tà áo xám của Tạ sư thúc khiến mọi người liên tưởng đến phong thái năm xưa sư thúc còn làm chưởng môn, khi ấy Thục Sơn chúng ta huy hoàng biết bao, gần như tận diệt người ma giáo.”

“Vô Cực hành sự tuy bảo thủ nhưng cẩn thận hơn, trong hơn mười năm ta không có mặt, Thục Sơn chẳng phải vẫn ổn sao.” Tạ Thượng đáp.

Bạch Chỉ Vi nhìn mấy người qua khe cửa đại điện, không hiểu vì sao họ tề tụ ở đây, họ đều là cao thủ đỉnh cao, tuy cô không ẩn thân quá gần nhưng vẫn ép hơi thở thành cực khẽ. Họ không có ý vào đại điện, tựa hồ đang đợi ai đó, một lúc sau Tạ Thượng nóng lòng: “Vô Cực sao còn chưa đến?”

“Chưởng môn bận hơn nhiều, chỉ bằng chúng ta xuống đại cung xem sao.” Cố Thanh Thành đề nghị.

Tạ Thượng hừ một tiếng: “Không cần, ta đợi y.”

Bạch Chỉ Vi cả kinh, biết họ định cùng xuống địa cung, vội chạy đến cửa địa cung thò đầu xuống xem, chỉ thấy thông đạo dằng dặc, hai bên vách phát ra ánh sáng mờ mờ của huỳnh thạch, nào thấy bóng Đường Mật. Mấy cao thủ ngoài kia lúc nào cũng có thể tiến vào, cô lại không dám lớn tiếng gọi, cũng không dám chạy xuống tìm, dù thường ngày thông minh bậc nhất thì giờ cũng không nghĩ ra được cách gì.

Hồn thú, nếu ta có hồn thú thì tốt quá, Bạch Chỉ Vi nghĩ, lần đầu tiên buồn bã vì mình không thể triệu hoán hồn thú được.

Cô trốn sau một cây cột lớn, thử triệu hoán hồn thú, nhưng cũng như vô số lần trước, vẫn không thể gọi được vật gì. Kỳ thật, cô hiểu rõ tình trạng này, sát na triệu hoán hồn thú cần phải rũ bỏ mọi sức mạnh nhưng cô không thể làm được, dù chỉ một sát na.

Sức mạnh là thứ duy nhất cô thật sự có, như đứa trẻ cố giữ lấy đồ chơi, coi đó là giữ được toàn thế giới.

“Của con hết đây, Chỉ Vi, con thích không?” Mẹ cô đã hỏi thế, rồi đẩy y phục đẹp để hoặc đồ chơi hay ho đến trước mặt.

“Thích.”

“Vậy được, cầm lấy, đừng cho ai hết.”

Nhưng những tiểu hài tử đó đến, chúng là đệ đệ muội muội của cô, có đôi mắt tròn mà cô không có. Chúng bảo: “Tỷ tỷ cho bọn đệ/muội cái đó, tỷ tỷ, đệ/muội muốn lấy cái kia.”

“Lấy đi nhưng phải chơi với tỷ.”

Chúng cầm lấy, cười hi hi, ôm chặt vào lòng rồi tản đi, chỉ để lại mình cô, vẫn không có gì.

Lúc mẫu thân tìm thấy, cô vẫn còn khóc, bà hỏi nguyên do rồi cốc đầu mắng mỏ một trận, dạy cô phải biết giữ vật của mình, đoạn sai người bắt mấy hài tử đó đến, mặc cho mẫu thân chúng ôm chân cầu xin thế nào cũng đánh cho chúng thừa sống thiếu chết. Từ đó, đệ đệ muội muội liền chuyển sang ở cùng tổ phụ.

Ngày chúng đi, có trốn sau cửa nhìn lén, mong mỗi hài tử đau đớn đến độ không ngồi xuống nổi, được nhũ mẫu ôm vào xe ngựa. Phụ thân sắp xếp xong xuôi, nhảy lên ngựa, đột ngột quay lại, ánh mắt cơ hồ xuyên thấu cánh cửa sơn đỏ: “Con nói với bà ta rằng thứ bà ta muốn không bao giờ đạt được đâu.” Lúc đó cô còn bé, không hiểu mẫu thân muốn gì nhưng thấy xe ngựa rời đi, sau cùng khuất bóng trong sương sớm, chợt nhận ra mình không có gì cả.

“Chỉ Vi, nếu lần sau khi rũ bỏ sức mạnh mà thấy khẩn trương thì nhớ đến ta là được.” Lúc Đường Mật nghe cô bảo không gọi được hồn thú thì kiến nghị như thế.

“Nghĩ thì có tác dụng gì?” Trương Úy nghi hoặc.

“Ta thường nghĩ đến Chỉ Vi, lúc thấy thì vui vẻ, không gặp thì nhớ mong. Ừ, đúng rồi, Chỉ Vi, nhớ đến đâu to cũng được. Đầu to, nói lại lời ta một lần xem nào, mau phát thệ đi.” Đường Mật hùng hổ nghiêng người về phía Trương Úy, ra vẻ uy hiếp.

“Hữu dụng hả?”

“Hữu dụng. Nói mau.”

“Vậy được Bạch Chỉ Vi, ta thề khi thấy người sẽ vui vẻ, không thì thì nhớ mong.”

Trước mắt Bạch Chỉ Vi phảng phất hiện lên hình ảnh hai đồng bạn, liền bật cười, lòng lỏng hẳn ra, sát na đó cổ tựa hồ cảm giác được một luồng sức mạnh khác từ đáy lòng trỗi lên, như tiểu thú đầy sinh cơ sắp phá kén chui ra, một cái tên đột ngột bật lên, cô gọi khẽ: “Thanh Dực.”

Trong tay cô có một con kỳ lân màu xanh đậm, trừ màu sắc và trên đầu mọc một cái u tròn xoe thì sáng vẻ giống hệt hồn thú của Trương Úy. Điểm khác biệt trên đầu khiến cô biết hồn thú của mình là lân còn của Trương Úy là kỳ. “Nhân nghĩa chi thú cơ đấy.” Cô khẽ than, thoáng kinh ngạc với hồn thú của chính mình, lẩm bẩm: “Là rắn thì hợp tình hợp lý với con vật bé tí này hơn.”

Đường Mật đang chuyên tâm đọc sách, chợt cảm giác vạt áo bị kéo, một con thú nhỏ xíu màu xanh đậm đang kéo mạnh nó ra ngoài cửa, từ sau khi trúng kế của con khi thì đâm ra để phòng những con thú có bề ngoài khả ái, liền hất mạnh con thú ra: “Người muốn gì?”

Thanh Dực hóa ra rất cố chấp, lăn lộn dưới đất bò dậy, tiếp tục kéo chéo áo Đường Mật.

“Người gọi ta ra ngoài?” Đường Mật hỏi.

Thanh Dực gật đầu, tiếp tục kéo Đường Mật ra ngoài, nó nghi hoặc, đặt sách xuống, ra đến ngoài cửa thì nghe thấy tiếng Tạ Thượng trong thông đạo: “Cuối con đường này là có ngã rẽ.”

Đường Mật cả kinh thò đầu ra, không thấy ai dù tiếng nói khá gần, nếu lúc này mà ra thế nào cũng chạm mặt nhau, nhưng muốn tránh thì quả thật trong gian phòng không có nơi nào trốn được.

“Ở đây.” Là giọng Cố Thanh Thành, hình như y mới vào.

Đường Mật không kịp nghĩ gì nữa, không hiểu mấy người này đến đây với mục đích gì, bản năng cho nó biết quyết không thể để họ biết nó ở đây, liền vội đóng cửa đi một vòng trong phòng, ôm Thanh Dực đến sát tường, nắm chặt cái lược tinh thiết, ngưng tụ tâm lực thi triển ảo thuật. Nó biết hiện giờ chỉ còn biết dựa vào sức mạnh kinh nhân của kiếm hồn, thăm nghiệm: “Kiếm hồn chẳng phải đều bảo vệ chủ nhân đã nhận sao? Người nhận ta đúng không? Mau thi triển ảo ảnh chi tường.”

Đúng, một bức tường, một bức tường, ta cần một bức tường, nó bất an cầu khẩn, đành liều một phen vậy, những người đó sẽ đi vào gian phòng mà không phòng bị gì. Nó biết kiếm hồn chi lực có mạnh hơn nữa thì sức mạnh của kiếm chủ không đủ cũng không thể thi triển ảo ảnh quá mạnh, muốn hạt được cao thủ cờ Tạ Thượng, Cố Thanh Thành thì hy vọng duy nhất là họ vì vào căn phòng Vương Lãm ở lúc sinh tiền chứ không phải vào trận địa của địch nên không cảnh giác, bằng không nó đừng hòng thoát khỏi bị bắt tại trận.

Cánh cửa đá từ từ mở ra, tim nó nhảy lên trong ngực, nó quay lưng tựa vào bức tường hư vô, nhìn ra cửa, vừa hay gặp ánh mắt Tạ Thượng. Y quét

mắt một vòng, không hề dừng lại ở vị trí của nó mà bảo: “Vào đi, nơi này vẫn giữ nguyên dạng như lúc Đọa Thiên đại nhân khứ thế.”

Nó thở phào, biết Tạ Thượng không nhận ra bức tường chỉ là ảo ảnh, coi như nó qua được ải đầu tiên nhờ bức tường này.

Tiếp đó Tiêu Vô Cực và Tư Đồ Minh đi vào, ánh mắt quét qua chỗ Đường Mật, không hề tỏ vẻ gì lạ. Người vào sau cùng là Cố Thanh Thành, định nhắc chân bước qua ngưỡng cửa thì bàn chân còn trên không chợt hơi ngừng lại trước khi đặt xuống đất, nhưng y không nhìn nó mà đi thẳng đến trước mặt mấy người kia.

Đường Mật vừa định thở hắt nốt nửa ngụm khí thì Cố Thanh Thành đột ngột quay đầu lại, trong mắt đen như mặc ngọc thông qua hư vô chỉ tường do ảo ảnh kết thành nhìn nó im lặng.

Đường Mật tin rằng lúc đó không phải nó nhìn nhầm, Cố Thanh Thành thật sự nắm bắt được ánh mắt nó, yên lặng một lúc rồi mới quay đi.

Tư Đồ Minh cầm ngọn đèn lên đưa cho Tạ Thượng: “Tạ sư thúc, đây rồi, quả nhiên bị giấu ở đây. Lúc đó mấy người bọn tiểu diệt thấy nó trong mộ Đọa Thiên đại nhân, không ngờ Mục đại lấy nó ra.”

Tạ Thượng quan sát ngọn đèn hồi lâu, miết nhẹ lên ngọn nến trong đèn, ánh lửa liên lấp lóe, mỹ nhân trong đèn khẽ múa. Y nhíu mày: “Có kiếm đồng tên Trương Úy nói với ta là cùng đồng bạn lấy được vật này trong bụng Xích phong tứ dực xà, sau đó các người hủy đi, sao lại còn một đĩa đèn ở đây? Vì sao các người vào lăng tẩm của Đọa Thiên đại nhân?”

Tư Đồ Minh đáp: “Lại lịch đĩa đèn đó thì bọn tiểu diệt không rõ. Khi thấy đĩa đèn, ai cũng cho rằng không nên để lại vật của tà ma, sau đó Mục nhị bị ma tướng Thi vương giết, Mục đại hoài nghi kết giới ở địa cung lỏng lẻo, yêu vật vào được nên mấy người bọn tiểu diệt mới kiểm tra bốn khung cửa dưới đất, đều được bảo vật phong bế chặt chẽ. Năm xưa chuyển thể của

Đọa Thiên đại nhân xảy ra chuyện, mấy người bọn tiểu diệt thương nghị rằng không nên quấy nhiễu lăng tẩm của người, nên chỉ dùng sức của mấy người gia cố phòng ngự, bốn khung cửa này không mở được nên không ai để ý. Sau khi xem xét lại, Mục đại vẫn không yên tâm, thuyết phục bọn tiểu diệt theo di tín của Đọa Thiên đại nhân để lăng tẩm xem thử, ngọn đèn này có ở trong mộ nhưng không ai lấy ra.”

“Sau đó phát hiện ngọn đèn không còn nữa bằng cách nào, ai đến lăng tẩm?” Tạ Thượng hỏi.

“Cực có đến đó.” Tiêu Vô Cực đang thuận tay lật mấy cuốn sách, khẩu khí cực kỳ tùy ý.

Tiêu Vô Cực và Tạ Thượng vừa lên tiếng, bầu không khí liền trở nên cổ quái. Tạ Thượng là sư phụ của lão kiêm chương môn tiên nhiệm, hiện giờ lại địa vị bình đẳng, nhưng bối phận thì không thể loạn xạ được. Tiêu Vô Cực năm Thục Sơn hơn mười năm, cùng lứa với Tư Đồ Minh và Mục gia huynh đệ, ngày thường vẫn gọi thẳng tên nhau hoặc xưng hô thân cận kiểu Mục đại Mục nhị. Gặp đệ tử hoặc người ngoài, Tiêu Vô Cực đều được cung kính gọi là chương môn hoặc sư phụ, bản thân lão lâu lắm rồi không mở miệng nói ra hai tiếng “sư phụ”, còn với Tạ Thượng thì tất nhiên không thể tùy ý xưng hô, bảo phải cung kính gọi là ‘sư phụ’ hoặc ‘Tạ điện giám’ thì lão không quen. Lão đành cố ý tránh không nói gì với Tạ Thượng nữa.

“Vì sao lại đi?” Tạ Thượng hỏi.

“Mục Hiến có lẽ bị thương quá độ vì huynh đệ qua đời, lúc thảo luận về luân hồi chuyển thế thì đầu óc đầy ý tưởng tà ma, cho rằng bản thân y nhận thấy Đọa Thiên đại nhân cũng không dám chắc về khả năng chuyển thế của mình, còn bảo nên vào trong mộ xem sao. Vì thế Cực không yên tâm, phải đến đó xem.” Tiêu Vô Cực đáp.

“Tuy chìa khóa tinh thất này do điện giám Ngự Kiếm đường giữ nhưng lịch đại điện giám đều tuân thủ truyền thống không tự tiện vào đây. Còn Mục điện giám hiển nhiên ra vào nhiều lần, còn giấu cả đồ vật, dù thế nào cũng khó biện bác.” Cổ Thanh Thành lên tiếng.

Tạ Thượng gật đầu, lại hỏi Tiêu Vô Cực: “Lúc mới đến Ngự Kiếm đường ta có hỏi người về việc Đọa Thiên chuyển thế, đó là việc lớn nhất của Thục Sơn chúng ta, sao người không đáp?”

Năm xưa Tạ Thượng là vị sư phụ nghiêm khắc, hiện thời nói năng vẫn mang khẩu khí chất vấn đồ đệ, Tiêu Vô Cực tuy không vui nhưng ngoài mặt vẫn cung kính: “Vì mấy người bọn Cực cũng không nói được là tại sao. Năm đó theo đúng lời Đọa Thiên đại nhân bày Ngũ hành trận tại Tị thất, ban đầu thấy một thân ảnh mơ hồ rồi vang lên tiếng nổ, ánh lửa ngút trời, sau đó tất cả lặng tắt. Mục Hoảng cho rằng chuyển thế của đại nhân chắc đã chết rồi, Cực tuy không dám định luận như vậy nhưng đã lâu không thấy chuyển thế giáng lâm, cũng biết nhất định xảy ra bất ngờ.”

Tạ Thượng nhìn Tư Đồ Minh và Cổ Thanh Thành, hai người gật đầu, y tiếp tục: “Việc này chúng ta tra xét sau, ngọn đèn này cần đưa lại về mộ Đọa Thiên đại nhân, Thục Sơn lăng viên là nơi địa nhân và tiên hiền các đời yên nghỉ, vốn là cấm địa, không thể bị phiền nhiễu, cũng may Mục Hiến sắp hạ táng, đèn này tạm thời do ta bảo quản, ngày hạ táng sẽ trả về nguyên vị.”

Tạ Thượng lên tiếng, khẩu khí đợm vẻ hiệu lệnh chúng nhân, mấy người kia đều gật gù rồi rời khỏi thạch thất. Đường Mật từ đầu đến cuối chỉ nhìn Cổ Thanh Thành nhưng y không nhìn nó thêm lần nào, đến liếc khẽ cũng không. Hiện tại nó không còn lòng dạ nào tìm hiểu xem y có nhìn thấy mình không, nhìn thấy thì sao lại không lật tẩy, cảm giác tim đập thình thịch như người đào vàng đột nhiên phát hiện khoáng mạch, hưng phấn muốn kêu lên.

Nó nén kích động, đến khi mấy người đi xa rồi mới thở phào, ôm Bạch Chỉ Vi đang chạy tới, lớn tiếng: “Chỉ Vi, y lộ sơ hở rồi, tự y nói ra.”

Bạch Chỉ Vi nhìn nó với vẻ không hiểu gì: “Người không bị phát hiện, thế nào, ai nói gì nữa?”

Nó thầm nghĩ giờ không thể giấu việc Đọa Thiên chuyển thế đã chết, hơn nữa Bạch Chỉ Vi vốn có khả năng chống lại đả kích, không dễ bị giật mình, liền kể lại những gì đã thấy trong địa cung. Nhưng nó kể rất nhanh, gom cả mớ tin tức cho Bạch Chỉ Vi khiến thiếu nữ nhanh nhạy thông tuệ đó cũng nhíu chặt chân mày, nhãn thần mê hoặc, nghe xong toàn bộ liền dừng lại hồi lâu mới hỏi: “Ừ, Đường Mật, thật ra ai để lộ sơ hở?”

Đường Mật thở hắt ra, chinh đồn tâm tư hỗn loạn vì kích động: “Người còn nhớ tám việc ta bảo là phán đoán sai lầm không? Một trong số đó là khi con khi đưa ta đi xem một vài hành động cổ quái của Mục điện giám như dùng pháp thuật gần như tà thuật lấy ngọn đèn từ dưới đáy hồn Áo hải lên. Hiện tại thì lúc đó Mục điện giám đang tra xét việc Thi vương và Đọa Thiên chuyển thế, kẻ chủ mưu cũng biết điện giám làm vậy bằng không sẽ không để con khi đưa ta đến vào lúc thích hợp như thế? Ban nãy ta bảo người ai nói ra điều đó nhỉ, còn biết cả Mục điện giám lấy ngọn đèn đi?”

Bạch Chỉ Vi nhìn vào đôi mắt lấp lánh của bằng hữu, rõ ràng đang nóng lòng đợi đáp án của mình, bèn hơi do dự: “Là... là chương môn.”

Đường Mật nghe thấy đáp án cần nghe, hưng phấn vung quyền trên không: “Đúng, là ông ta.”

“Nhưng Đường Mật, còn nhiều việc chưa thông, ví như mục đích ông ta làm thế để làm gì. Hiện thời mà xét, Ngân Hồ quay về hình như không có gì tốt đẹp với chương môn cả. Hơn nữa người suy đoán cũng không chặt chẽ, người biết thì có lẽ người khác cũng biết Mục điện giám làm gì, chương môn không phải người duy nhất biết những việc này.” Bạch Chỉ Vi

nhớ lại trận cãi vã giữa Đường Mật và Trương Ủy về Sử Thụy, tuy trong lòng cố kỵ nhưng vẫn cố dùng khẩu khí thương lượng nói ra.

Đường Mật cũng biết trước đây mình đoán lầm nhiều việc nên lần này không thấy bị đả kích: “Đúng, người nói đúng hết. Ta biết vấn đề của mình là có lúc dựa vào trực giác và linh cảm đi tìm đáp án, nên ta chỉ tạm giả thiết chương môn có vấn đề. Trong đó còn nhiều việc chưa giải được, ví như Mục điện giám xuống đáy hồ làm gì? Vào mộ lấy đĩa đèn với mục đích gì? Nói chung phải làm rõ từng việc mới đi đến kết luận được, bất quá chỉ ít chúng ta cũng có thể chờ xem chương môn có chứng minh được mình trong sạch hay không?”

“Sao lại thế?”

“Ngày mai đi hỏi Mộ Dung điện phán.” Hôm sau, hai cô tìm gặp Mộ Dung Trinh Lộ, giả đồ không có việc gì đến trò chuyện văn, nhắc đến biểu hiện đặc sắc của nhóm Đường Mật khi tỷ võ năm ngoái, Đường Mật mượn cơ hội: “Kỳ thật phương thức tuyển đó giúp muội rất nhiều, ví như để Mục điện giám tuyển ba kiểm đồng tham gia tỷ võ hoặc cho phép các đệ tử thủ hiếu cũng đi thì làm gì đến lượng tổ muội lên Hoa Sơn.” Đoạn nó cười ngọt ngào: “Mộ Dung tỷ tỷ, cách đó nhất định do tỷ nghĩ ra, tỷ tốt quá, thiên vị hết cỡ.”

Mộ Dung Trinh Lộ cười bảo: “Sao có thể, ta muốn giúp con nhưng việc này sau cùng do Mục điện giám và chương môn quyết định, những người khác chỉ đề xuất kiến nghị mà thôi.”

Đường Mật ngằm giữ tay Bạch Chỉ Vi.

Bạch Chỉ Vi hiểu ý Đường Mật, việc này nằm trong tám việc nó từng phân tích – theo phương thức tỷ võ đó, kẻ chủ mưu chỉ cần nghĩ cách khiến Đường Mật tăng tiến võ công rồi thắng lợi, thuận lợi cho nó mang Vị Sương kiểm yếm hộ con khi có yêu khí vào Hoa Sơn. Hiện giờ trong tám

việc có tới hai nhắm vào Tiêu Vô Cực, tuy còn nhiều việc chưa thông nhưng cô cũng thấy Tiêu Vô Cực đáng hoài nghi.

“Người định thế nào?” Bạch Chỉ Vi hỏi, sau khi Mộ Dung Trinh Lộ đi khỏi.

Lúc đó Đường Mật đang chống cằm ngồi trên rễ một gốc cổ thụ tại Ngự Kiếm đường, nhìn phan chiêu hồn trắng xóa đến xuất thần: “Để ta nghĩ xem sao, dù sao ta cũng thấy mới tìm được một phần của núi băng, hôm đó Cổ tông chủ tại thạch thất nếu nhìn thấy ta thì hành động thật kỳ quái, Ngân Hồ bị gọi lại cũng thật kỳ quái, ngọn đèn đó là sao nhỉ...” Giọng nó nhỏ dần, sau rốt gần như hoàn toàn biến thành lẩm nhẩm. Chợt nó vỗ đùi, ảo não thốt lên: “Không được, còn nhiều việc chưa nghĩ thông, chúng ta đến mộ Đọa Thiên đại nhân một chuyến đã, xem phát hiện được gì trong đó không rồi tìm cách đến đáy hồ trong Áo hải, chưa đến những chỗ đó thì còn nhiều việc chưa thông.”

Bạch Chỉ Vi tự biết mình không phải người giữ quy củ nhưng vẫn bị ý tưởng muốn vào mộ Đọa Thiên của Đường Mật khiến cho giật mình: “Nhất định phải vào mộ địa của Đọa Thiên đại nhân sao? Chi bằng chúng ta vào cái hồ ở rừng Áo hải xem sao.”

“Không được, không được, Mục điện giám đến mộ địa trước thì chúng ta cũng nên đến đó trước, nếu hiểu rõ điện giám định làm gì thì chúng ta có thể theo đó, điện giám đến đọc sách thì chúng ta đọc sách, đến mộ địa thì chúng ta cũng đến. Chỉ cần hiểu được điện giám định làm gì tất sẽ hiểu vì sao có người muốn diệt trừ điện giám.” Đường Mật nói đoạn, lại nhớ ra việc mình hoang xưng Ma vương liên lụy đến đồng bạn, giờ còn tự tiện vào lăng viên tất sẽ bị trục xuất khỏi Thục Sơn, vội nói: “Việc này để mình ta đi, có gì thì mình ta chịu.”

Bạch Chỉ Vi mỉm cười lắc đầu, không nói đồng ý hay không: “Ta không nói đâu, người hỏi Trương Ủy, Mộ Dung Phỉ và Hoàn Lan xem có bỏ người

một mình không.” Đường Mật hiểu ý cô, chợt cảm thấy ấm áp, ôm lấy thiếu nữ mỉm cười trong bóng tối.

Linh cữu Mục Hiến hạ táng đúng lễ nghi, đội ngũ thiếu niên đưa tang dài mấy dặm, uốn lượn trên sơn đạo Thục Sơn, như dòng sông bi thương chậm chậm chảy.

Tiếp đó bầu không khí Ngự Kiếm đường dần đượm sinh cơ theo thời tiết tháng Tư. Tất cả đều trở lại bình thường, các kiếm đồng tiếp tục luyện tập, lúc đi trên dãy bậc đá các lam y thiếu niên và hồng y thiếu nữ thi thoảng vẫn nhìn sang hai bên, hi vọng phát hiện ra nhánh cỏ đồng quả đầu tiên chuyển đỏ.

Trên hàng bậc đá trước Lễ Thủy điện, Sử Thụy ngồi trong ánh hoàng hôn ngày xuân vàng rực, đọc tờ giấy viết: “Sơn hữu mộc hề, mục hữu chi, tâm duyệt quân tâm hề, quân bất tri.” (Vốn là hai câu trong bài Việt nhân ca, tạm dịch: Non có cây chừ, cây có cành chừ; lòng yêu chàng chừ, chàng biết không?). Đây là bài tình ca lưu truyền rộng nhất trong dân gian, y đọc đi đọc lại, óc lóc lên linh quang: Có phải Bạch Chỉ Vi thật ra cũng thích ta, chỉ là không tiện nói ra miệng? Không hẳn không có khả năng này, con gái hay xấu hổ mà.

Nhắc lại việc bị Đường Mật hoài nghi, thứ khiến y đau lòng nhất là suốt quá trình đó Bạch Chỉ Vi luôn đứng về phía Đường Mật, mỗi lần nghĩ đến là y lòng lạnh tro tàn. Nhưng lần này tình ý vốn tưởng cạn hết lại chực dấy lên.

Lúc đó Trương Úy, Bạch Chỉ Vi và Đường Mật rời Lễ Thủy điện, đều mệt mỏi vì kết thúc môn học pháp thuật phòng ngự, không hẳn vì môn học hao phí tâm lực mà vì cả điện phán ở điện này yêu cầu rất nghiêm, đốc xúc các kiếm đồng chuẩn bị cho ngũ đại điện thí năm tới. Đường Mật thấy Sử Thụy đợi liền tỏ vẻ vui mừng: “Sử Thụy, thế nào hả, lấy được không?”

Y đưa tờ giấy có chép tình ca tới, nói: “Tất nhiên, Sử Thụy ta ở Ngự Kiếm đường này, từ điện giám đến tạp dịch đều có giao tình. Còn không được sao.” Đoạn lén liếc thần sắc Bạch Chi Vi đứng cạnh đó.

Đường Mật đón lấy. Tờ giấy viết “Canh hai hôm nay, phía sau Tín Thổ điện, ở dưới gốc cây, Tôn Phúc ở Tùng uyển.” Nếu nhìn kỹ thì mấy chữ này khác với kiểu chữ viết thư tình, bèn nói: “Mấy chữ này do người viết theo, không phải Phúc bá viết. ”

“Ừ, mấy chữ đó không giả được, ta đành tự bù vào, rõ chưa?”

“Không sao, Tần ma ma tất không nhận ra.” Đường Mật cười ranh mãnh, vấy tờ giấy: “Chốc nữa ta sẽ dùng phi tiêu ném vào phòng Tần ma ma, tối nay chúng ta có thể ung dung ra ngoài.”

Sử Thụy có phần ganh tỵ: “Có mang ta theo được không?”

“Không được, võ công của người còn kém, thôi vậy.” Đường Mật đáp, Sử Thụy thở dài, thoáng buồn bản thân không chú tâm học võ.

Dùng cơm tối xong, trời chưa tối hẳn, bọn Đường Mật ra khỏi Ngự Kiếm đường, đứng ở dãy bậc đá thông lên Vô Lượng phong đợi Hoàn Lan và Mộ Dung Phi. Thoáng sau, hai gã lần lượt tới, năm đứa liền lẫn vào rừng, tìm bãi đất trống ngồi xuống nghe Đường Mật kể lại những phát hiện gần đây.

Hoàn Lan và Mộ Dung Phi đều từng trải, nhưng nghe nói chuyển thế của Đọa Thiên chết rồi thì kinh ngạc không biết phản ứng thế nào. Mộ Dung Phi định nói gì đó nhưng lòng trống rỗng, tựa hồ mất đi thứ lâu nay vẫn tin vào.

Phản ứng này Đường Mật từng thấy ở Trương Úy, tuy không ai nói ra miệng nhưng người Thục Sơn đều tin rằng dù xảy ra chuyện gì thì sẽ có

ngày Vương Lãm sẽ chuyển thế quay lại. Đây là một loại tín ngưỡng, không cần phải thốt ra đầu môi chót lưỡi nhưng ai cũng tin tưởng.

Đối với nó, cũng như Ngụy vương Hoàn Thương nói, trừ bức thư trứ danh ở Thanh Nguyên tự ra, không tìm được chứng cứ nào về việc Vương Lãm cùng Hoa Tuyền tự xưng là Đọa Thiên hoặc Ma vương, còn phong thư ở Thanh Nguyên tự hiện giờ không biết nơi nào, nhưng danh hiệu tựa hồ là thần linh đó đều do những kẻ ủng hộ tình nguyện gọi. Nó vốn không thích lắm về việc Vương Lãm được thần hóa và Hoa Tuyền bị yêu ma hóa, vô vô vai Mộ Dung Phi: “Chuyển thế rồi lại sụp đổ, đây là thế giới của chúng ta cơ mà.”

Nó vì không muốn bầu không khí quá nghiêm túc nên khẩu khí câu này nhẹ tênh, nhưng Mộ Dung Phi và Hoàn Lan lại chấn động thần sắc, cả Bạch Chỉ Vi và Trương Úy cũng hơi biến sắc. Đường Mật nhún vai: “Các đồng chí, chúng ta chủ nhân tương lai của thế giới, nhưng lời thế tục này ta ngại nói lắm, ngàn vạn lần đừng sùng bái ta.”

Các thiếu niên đều mỉm cười, trong sát na, mỗi cá nhân tựa hồ cảm giác được kiếm trong bao hơi rung lên, phát ra tiếng ngân đầy khát vọng.

“Cô nương định thế nào?” Mộ Dung Phi hỏi.

Mấy hôm nay Đường Mật vẫn chỉnh lý cách nghĩ, bèn đáp: “Thứ nhất ta cho rằng Tiêu chương môn đáng nghi nhưng không nhất định là ông ta. Thứ hai, nếu lúc đó Cố tông chủ thấy ta mà không lật tẩy, vậy thì...” Nó chợt ngừng lại, nhận ra tuy nghĩ rất thấu đáo nhưng nói ra trước mặt người khác lại là một chuyện, khê thở dài: “Vậy tông chủ cũng đáng nghi, hơn nữa rất có thể là người Ma cung.”

“Mấy hôm nay ta vẫn lần mò tìm hiểu xem lúc Mục điện giám sinh tiền làm gì, đến cả tỉnh thất dưới địa cung đọc sách, đến giờ mới tạm tìm ra.” Nó nhìn chúng nhân: “Nếu ta là Mục điện giám, thấy Thi vương vào địa

cung thì sao lại không tìm hiểu? Thứ đầu tiên điện giám nghĩ tới là do Đọa Thiên chuyển thế thất bại, pháp thuật trấn yêu đại nhân để lại cũng mất hiệu nghiệm hoặc pháp thuật bảo vệ lỏng lẻo, và thực tế điện giám cũng giải thích như vậy với ta. Tuy trong di tín của Đọa Thiên có nói về cách bố phòng nhưng chắc không đủ giải đáp nghi vấn cho Mục điện giám. Để tìm hiểu nguyên nhân Đọa Thiên đại nhân làm gì trong giây phút sau chót hoặc để tìm ra cách tốt hơn bảo vệ Thục Sơn, điện giám mới bất chấp cấm kỵ, đến tỉnh thất và lăng mộ. Ở những nơi này, điện giám phát hiện vài việc không tầm thường, hơn nữa đã thảo luận với Tiêu chương môn. Chúng ta không biết những phát hiện ở mộ địa là gì nhưng ở tỉnh thất thì ta có biết sơ qua.”

“Người muốn nói đến việc Tiêu chương môn và Mục điện giám thảo luận tà thuật?” Bạch Chỉ Vi hỏi.

“Có thể điện giám cũng như ta, hiểu được vì sao Đọa Thiên đại nhân xem sách về tà thuật.” Đường Mật cho rằng những lời tiếp theo khiến người ta khó chấp nhận, hơn nữa tất cả mới là những thiếu niên mười ba, mười bốn tuổi, song vẫn quyết định nói ra. Để tránh quá đột ngột, nó hỏi: “Các người còn nhớ tám việc ta ngộ ra không, lúc đó chúng ta đều kỳ quái vì sao pháp thuật của Ma vương và Đọa Thiên đại nhân chết rồi mà vẫn tiếp tục tồn tại, còn cả hồn thú của Ma vương không hề tiêu vong.”

“Đúng, còn nhớ.”

“Hồn thú thì ta không hiểu, nhưng kết giới ảo ảnh bảo vệ Ma cung là vì Hoa Anh công chúa tìm được vãn thạch có thể duy trì sức mạnh, còn Thục Sơn chúng ta là dựa vào tà thuật mới duy trì được, bất quá tà thuật này chỉ kéo dài được trăm năm. Về điểm này, người thi triển thuật, cũng là Đọa Thiên đại nhân hiểu rất rõ.” Truyện "Thục Sơn Thiếu Niên " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc ()

Thần sắc bốn thiếu niên trấn định hơn Đường Mật liệu tưởng, Hoàn Lan nói: “Ừ, liên quan đến tà thuật hay không không quan trọng, nếu đại nhân không biết là chỉ duy trì được trăm năm tất không để lại thư.”

Thấy khả năng chấp nhận của các đồng bạn không tệ, nó tiếp tục: “Mấy hôm nay, ta đọc hết những lời ghi chú trong sách, tuy đều thuận tay ghi bên lề sách nhưng đọc nhiều thì hiểu được ý nghĩ lúc đó của đại nhân. Với Đọa Thiên đại nhân, câu hỏi đau đầu nhất là làm cách nào ức chế ma huyết, có thể đó là nguyên nhân ban đầu khiến đại nhân đọc sách tà thuật. Hình như đại nhân thử rất nhiều cách nhưng không tìm được các nào chắc chắn, cơ hồ hao phí chút tinh lực cuối cùng của đại nhân, trước khi lâm chung phải dùng đến một cách nhưng không chắc chắn mười phần.”

“Từ điểm này thì Ma vương chiếm thượng phong ở đòn sau cùng.”
Bạch Chỉ Vi chen lời.

Đường Mật gật đầu tán đồng: “Đúng, đại nhân hiểu rõ năng lực của mình, pháp thuật thi triển ra chỉ duy trì được trăm năm nên luôn hy vọng tìm được phương pháp nào đó chứng minh con người thật sự có thể luân hồi chuyển thế, thậm chí là khống chế luân hồi chuyển thế, để bản thân quay lại Thục Sơn vào trăm năm sau khi mình chết đi. Nhưng sau cùng không tìm được, hơn nữa cũng bắt đầu lay chuyển quan niệm về luân hồi chuyển thế.”

“Sở dĩ, Mục điện giám đọc được, bị Đọa Thiên đại nhân ảnh hưởng nên mới viết lại những thứ này?” Bạch Chỉ Vi chợt ngộ ra, “những thứ này quá ư kinh nhân, cộng thêm chuyển thế của đại nhân xảy ra biến cố, nên điện giám mới đến bàn cùng chương môn?”

“Đúng, khả năng này lớn nhất.” Đường Mật đáp: “Mục điện giám nhất định càng tra xét càng mê hoặc, để tìm đáp án cho nhiều câu hỏi, tất phải đến mộ địa và hồ Ảo hải, nếu phát hiện sự tình đúng như ta suy đoán thì động cơ chương môn giết điện giám coi như đã xuất hiện.”

Nó lại nhìn chúng nhân: “Họ quen nhau lúc còn thiếu niên, ở Ngự Kiếm đường, Mục điện giám thích mày mò, nảy sinh ý nghĩ kinh thế hãi tục gì cũng không lạ, nhưng Ngọc Điện có bảo Tiêu chương môn tử bé đã sùng bái Đọa Thiên đại nhân, nếu Mục điện giám có nói với ông ta rằng Đọa Thiên đại nhân sử dụng tà thuật, không tin vào luân hồi chẳng hạn thì kỳ thật đã khiêu chiến với điều Tiêu chương môn tin tưởng nhất. Tiêu chương môn vì thế mà coi Mục điện giám là nguy hiểm tiềm tàng của Thục Sơn cũng chưa biết chừng.”

“Nên vì thế mà ông ta giết Mục điện giám?” Trương Úy tỏ vẻ không tin được, tuy gã là người trung thành với niềm tin nhưng bảo vì niềm tin của mình mà giết người khác thì gã không dám tưởng tượng.

Bạch Chỉ Vi nhíu mày, gật đầu đồng ý: “Rất có thể, hơn nữa trước khi tử võ có người lấy thủ dụ của Mục điện giám cho Lý Liệt xem trước, thiết nghĩ nếu Tiêu chương môn đọc được thủ dụ đó thì

THỤC SƠN THIẾU NIÊN

Hạ Sinh

www.dtv-ebook.com

Quyển 3 Chương 136

Kẻ Đánh Lén

Cả nhóm ra khỏi rừng, trời đã tối hẳn, con đường thông lên Thục Sơn lằng viên phải vòng qua Vô Lượng phong, vì đi qua một khu rừng, nên tay mỗi đứa đều sáng rực ảo hóa soi đường.

Đường Mật vô tình phát hiện Trương Úy gọi ảo hóa nhuần nhuyễn hơn bình thường nhiều, hỏi: “Đầu to, sao giờ thi triển pháp thuật nhuần thế?”

Trương Úy cười: “Ta cũng phát hiện, tựa hồ qua lần ở Thiên âm lâm, sức mạnh của Trầm Định tan mất.”

“A, chúc mừng người. Hồn thú của Chỉ Vi cũng gọi được, lần này ba chúng ta có thể chính đại quang minh qua được kỳ điện thí thứ tư.” Đường Mật vui vẻ.

“Gì hả, trước đây chúng ta không chính đại quang minh hả?” Bạch Chỉ Vi đi bên cạnh phản kích.

Trương Úy cùng Đường Mật mỉm cười, Đường Mật bảo: “Đúng rồi, Bạch đại tiểu thư đã nói chính đại quang minh thì ai dám bảo không?” Mấy thiếu niên đều mỉm cười.

Thục Sơn lằng viên không có tường bao mà là vạt rừng thủy sam lớn nằm phía sau Vô Lượng phong, cây nào cũng là cổ thụ ngàn năm, đám lá

xanh biếc hình lông vũ đan vào nhau dày khít, dù đi vào giữa ban ngày cũng thấy tối om như ban đêm. Gió núi lướt qua rít lên lạnh lạnh kỳ dị hồi lâu không tan, như khúc hát bi thương của vong hồn.

Khu rừng này là cấm địa của Thục Sơn, lúc các thiếu niên đưa tang cũng chưa từng đặt chân vào, giờ ban đêm vào đây, dù gan mật lớn đến đâu cũng không khỏi sợ. Đội ngũ vốn sắp thành hàng bất giác sít lại, ai nấy thở thật khẽ, tay áo chạm nhau cũng thấy yên tâm hơn.

Ở trong rừng thường nhìn thấy những ngôi mộ đá nhỏ, nơi các bậc tiên hiền của Thục Sơn an nghỉ, đến giữa rừng là lăng mộ Vương Lãm. Ngôi mộ hình bán nguyệt này lớn hơn mộ thường hai lần, không phải kiến trúc gì hùng vĩ mà xây từ đá trắng, ánh lên lấp lánh dưới màn đêm, ẩn dưới màu trắng là vân đỏ, xem ra thuộc hàng hi hữu.

Đường Mật tuân theo phương pháp ra vào mộ trong di tín, đi một vòng quanh mộ, đánh mạnh lên một vài khối đá, bức tường phía nam từ từ lún xuống, lộ ra dãy bậc thang dẫn xuống lòng đất. Nó dẫn đồng bạn đi xuống mộ thất, giờ nó tương đối hiểu biết cơ quan thuật, cộng thêm chỉ dẫn trong di tín nên đi từ cửa xuống lòng mộ không hề phí sức, chừng một tuần trà sau, mấy đứa đến trước quan tài đá, bên trái quan tài có một giá đèn, đĩa đèn đã quay về chỗ cũ, treo ở trên đó.

Không chỉ chúng nhân thấy xuống đây quá dễ dàng mà Đường Mật cũng lấy làm may mắn vì đã lấy theo di tín của Mục Hiển, lúc đó nó không hiểu lấy đi có tác dụng gì nhưng trong lòng cho là quan trọng nên cứ lấy đi. Nó nhìn quan tài đến xuất thần, không hiểu vì sao đến thế giới này lại thường vô cớ nảy sinh cảm giác khi đến nơi nào đó hoặc thấy vật gì đó quan trọng, có phải việc này liên quan đến quá trình nó đến thế giới này?

Mộ Dung Phi thấy nó đang ngẩn ra liền hỏi: “Đường Mật, cô nương thấy kỳ quái hả, vì sao lăng mộ này không có pháp thuật bảo vệ?”

Đường Mật tỉnh lại, nghĩ đến việc này liền hỏi: “Trong thư có viết rằng rừng sam vốn giảm hẳn sức mạnh pháp thuật, còn loại đá trắng xây mộ này miễn nhiễm mọi pháp thuật, dù có cao thủ sử dụng pháp thuật công kích lợi hại như Thiên lôi trăm cũng không phá hoại được. Nhưng Đọa Thiên đại nhân lại dựa vào tà thuật bố trí kết giới ở ngoại vi ngôi mộ, trong thư cũng có viết lại phương pháp giải khai, vốn ta tưởng với sức chúng ta khó lòng giải được, ai ngờ kết giới đã không còn nữa, xem ra pháp thuật thật sự chỉ duy trì được trăm năm.”

Mấy thiếu niên tuy đã nghe nó kể rằng sức mạnh của Vương Lãm chỉ duy trì được trăm năm, nhưng giờ tận mắt nhìn thấy, lòng không khỏi mất mát, ai cũng quen với vòng tay che chở của Vương Lãm, hiện tại không còn nữa, tất nhiên thấy bất an.

Dáng vẻ chúng nhân khiến Đường Mật đoán được tâm sự: “Không có gì quan trọng hết, năm chúng ta biết nhau, sức mạnh của Đọa Thiên đại nhân đã không còn rồi, đây bậc đá phải nhờ vào chưởng môn và các tông chủ bày kết giới phòng ngự, bằng không Mục tông chủ đâu thể dễ dàng mở được.”

Chúng nhân lúc đó mới tỉnh ngộ: đúng là thế thật. Kỳ thật Thực Sơn từ lâu đã dựa vào sức mình để tự vệ. Hoàn Lan khẽ than: “Hóa ra thâm thoát mà thời đại của họ đã qua rồi.”

Câu nói cực khê nhưng chấn động lòng mỗi người. Nếu bảo lời Đường Mật lúc trước “đây là thế giới của chúng ta” là những lời khích lệ thì hiện giờ tận mắt thất sức mạnh nhất trong truyền thuyết đã tan, nhân vật không thể ngã gục biến thành hình tượng thần linh chân chân chính chính chỉ để lễ bái chứ không còn ý nghĩa thực tế nào, thậm chí ngay cả ma huyết, vật khiến các tiền bối biến sắc, cũng không còn mang tính uy hiếp thực sự nữa, thì có lẽ thời đại đó đã qua rồi.

Trong sát na, tại sâu thẳm của khu mộ địa, thế giới mới hiện lên trước mặt các thiếu niên, theo phương thức không rõ ràng lắm, có thể nói là hơi mù mờ lại chứa đựng tức mệnh thần bí.

Đường Mật ấn cơ quan, từ góc phía bắc quan tài đá bắn ra một cái hộp, bên trong chỉ chứa một lá thư chất giấy ngả vàng. Nó lấy bức thư ra, dựa vào ánh sáng ảo hóa của đồng bạn đọc xong rồi nhướng mắt lên nói:

“Trong thư, Đọa Thiên đại nhân nói rằng trung tâm phòng vệ Thục Sơn được đặt ở lòng hồ giữa Áo hải, khi không còn cách gì nữa thì có thể cho phép điện giám Ngự Kiếm đường lấy đĩa đèn bên quan tài đá mang xuống hồ vào ngày mười lăm tháng Tám xem sẽ xảy ra chuyện gì. Việc này giải thích chuyện mùa hè năm ngoái ta thấy Mục điện giám xuất hiện tại cái hồ trong Áo hải.”

Chúng nhân đều tỏ vẻ thất vọng, Bạch Chỉ Vi hỏi: “Cũng có nghĩa là Đọa Thiên đại nhân không dám chắc mình có chuyển thể được sau trăm năm hay chẳng, cũng không dám chắc nếu chuyển thể thất bại rồi thì còn cách nào hay hơn để ức chế ma huyết và bảo vệ Thục Sơn, nên để các điện giám Ngự Kiếm đường đời sau tự nghĩ cách?”

“Đúng, ta cũng thấy thế.” Đường Mật nói đoạn, đưa bức thư cho đồng bạn xem.

Mộ Dung Phỉ nói: “Lịch đại điện giám khi chọn người kế nhiệm đều chọn bậc bác học đa tài, khác hẳn tiêu chuẩn chọn người võ công cao nhất làm chưởng môn, xem ra Đọa Thiên đại nhân cũng hy vọng hậu nhân có thể nghĩ ra cách nào hay hơn, nên chìa khóa tinh thất của người mới để lại cho điện giám.”

Hoàn Lan đặt thư xuống, tán đồng: “Hiện tại xem ra mọi thứ đều như Đường Mật đoán, trong giây phút sau cùng, Đọa Thiên đại nhân đã dao động với thuyết luân hồi chuyển thể nên chọn cách người cho rằng có thể khống chế được, chính là tà thuật, để duy trì sức mạnh bảo vệ Thục Sơn.

Nhưng sau trăm năm, bản thân Người cũng không dám chắc là chuyển thể được nên thứ để lại sau cùng cho hậu nhân là những bố trí quan trọng nhất về pháp thuật, hy vọng hậu nhân có thể nghĩ ra cách riêng.”

Đường Mật nói: “Như vậy giải thích được vì sao khi Mục điện giám sắp chết lại đưa chìa khóa cho ta, vì có quá nhiều thứ cần giải thích. Lúc ấy ta hỏi điện giám nghi ngờ ai giết mình, nhất định điện giám nhớ đến việc bản thân đang làm và chuyện tranh chấp với chương môn, và cho rằng việc đó đáng hoài nghi nhất.”

Trương Úy đưa thư cho Bạch Chỉ Vi, lắc đầu, hỏi Đường Mật với vẻ mê hoặc: “Người vẫn bảo Đọa Thiên đại nhân gửi hy vọng sau cùng vào chuyển thể, nhưng rồi nghe chương môn nói với Ngân Hồ rằng lúc họ nghênh tiếp đại nhân chuyển thể có thấy bóng người rồi lóe lên hỏa quang gì gì đó, thật ra là sao hả?”

Đường Mật đáp: “Chỗ đó ta chưa nghĩ thông, luôn cho rằng trong việc Đọa Thiên đại nhân chuyển thể còn có gì đó mắc mưu. Di tín của người nhắc đến Tị thất và Tịch Chiếu phong nhưng ta cùng Bạch Chỉ Vi nghe ngóng khắp Thục Sơn vẫn không biết đó là nơi nào.”

Mộ Dung Phỉ xen lời: “Tị có ý rời đi, căn nhà rời đi có phải chỉ phần mộ?”

Đường Mật sáng bừng trong lòng: “Đọa Thiên đại nhân chết như thế nào?”

Mộ Dung Phỉ nói: “Nghe nói đại nhân biết ngày tháng của mình không còn nhiều liền bái biệt chương môn, điện giám và chư vị tông chủ ở chính mộ địa này, tự đóng cửa mộ. Chương môn lúc đó tự trông mộ trăm ngày, thấy đá trắng trước mộ có máu tươi chảy ra, biết rằng đại nhân đã khứ thể.”

“Có phải tòa mộ này không? Âm dương chi tâm là nói đến quan tài đá?” Đường Mật thử đoán.

Cả nhóm đều thấy có lý, thương lượng xem có nên mở quan tài ra xem không. Chỉ là trừ lòng kính ngưỡng với Vương Lâm ra thì trong mộ thất tối om này, cả nhóm chỉ dựa vào ảo hỏa lập lòe trên ngón tay chiếu sáng, dưới áp lực vô thanh vô tức từ bốn bề dồn lại, quả thật cũng hơi sợ những nơi ảo hỏa không chiếu đến có ẩn tàng quái thú gì đó. Sau rốt Trương Úy, Hoàn Lan, Mộ Dung Phi gan dạ hơn hợp lực đẩy quan tài ra xem.

Đường Mật và Bạch Chỉ Vi thò đầu vào nhìn, trong quan tài đá chỗ có một bộ xương mặc áo xanh, thoát nhìn không có cả đồ tùy táng nhưng sạch sẽ vô cùng, tuy nói vốn nên tìm trong quan tài nhưng không ai chịu, nên đành thôi.

Mắc tội khinh nhờn tiền bối để mở quan tài đá ra xem cũng không thấy gì, chúng nhân đều thất vọng, Đường Mật liền gọi tất cả đi xem những nơi khác trong mộ hòng phát hiện được gì chẳng. Thoáng sau, Bạch Chỉ Vi gọi khẽ: “Các người đến đây.”

Bạch Chỉ Vi dùng ảo hỏa chiếu sáng một bức tường mộ, trên bức tường trắng có dấu vết hình tròn cao chừng nửa thước, không theo quy tắc nào. Chất đá trong hình tròn hơi khác chung quanh, không lưu ý tất không phát hiện. Đường Mật sờ lên rồi bảo: “Chất đá này mịn hơn, hình như dùng thứ gì khác lấp vào lỗ.”

Chúng nhân cho rằng đó là cơ quan nhưng rồi kiểm tra mấy lần vẫn không thấy gì, đành tạm để lại, tiếp tục xem xét mộ thất còn chỗ nào bất thường không. Một lúc sao, cả nhóm phát hiện ra những dấu vết hình tròn tương tự trên tường đá và vách thạch quan, đâm ra sinh nghi.

“Là gì đây nhỉ, như thế mộ bị thủng rồi mới lấp vật liệu khác vào. Lẽ nào do chuột đào?” Đường Mật không hiểu.

Lòng Bạch Chỉ Vi máy động: “Có phải Xích phong tứ dực xà? Trong sách có dạy rằng yêu xà cảm nhận được từ xa bảo vật trong mộ huyết rồi

xâm nhập vào. Nhưng chúng chỉ nuốt bảo vật chứ không gây hại cho mộ huyết, phương pháp xâm nhập vào là ăn đá và đất cát trên tường mộ rồi bài tiết những gì ăn được ra để lấp lại.”

Bạch Chỉ Vi thoáng đỏ mặt, có vẻ hơi ngượng, Đường Mật nói thẳng ruột ngựa: “Hiểu rồi, dùng phân rắn lấp vào động.”

Trương Úy, Hoàn Lan và Mộ Dung Phỉ không thấy lời nó có vấn đề gì, Trương Úy tiếp tục: “Xem ra là vậy, ăn vào phải thải ra, tuy là cùng một thứ nhưng đã được dạ dày nghiền nhỏ rồi, chất đã thay đổi.”

Mộ Dung Phỉ lần lần một dấu vết: “Ừ, có lẽ còn dùng cả tân dịch trong thân thể mới khít thể này.”

Bạch Chỉ Vi đỏ mặt, ho khan hai tiếng, luống cuống chuyển đề tài: “Nên nơi này đã bị Xích phong tứ dực xà xâm nhập.”

Thảo luận đến phân rắn, mấy đứa mới nhận ra rằng không nên tập trung vào đó, Hoàn Lan chỉ vào ngọn đèn trên nắp quan tài hỏi: “Kỳ quái, chúng ta thấy ngọn đèn này trong bụng Xích phong tứ dực xà, được yêu xà nhận định là bảo vật thì sao khi yêu xà vào đây lại không nuốt nó?”

Cả nhóm thoáng nghĩ, quả nhiên thấy không ổn, mộ thất này hiển nhiên bị Xích phong tứ dực xà quét sạch, ngay cả quan tài đá cũng có dấu hiệu bị xâm nhập, chỉ còn lại một đĩa đèn.

Đường Mật nghĩ có phải nơi này bảo vật tùy táng quá nhiều, yêu xà không nuốt nổi thêm ngọn đèn nữa? Nhưng đem theo vô số trân bảo nhập táng không phải là tác phong của Vương Lãm. Nó chợt nhận ra còn có chỗ chưa thông về ngọn đèn, bèn yên tâm lại, chẳng nổi kỹ càng mọi manh mối rải rác, tựa hồ nắm bắt được điều gì đó, cấp thiết hỏi: “Chỉ Vi, Hoa Anh chết rồi thì di vật có thể lọt ra ngoài không? Ví như được Đọa Thiên đại nhân lấy đi.”

Bạch Chỉ Vi không hiểu sao nó lại hỏi thế, mím môi suy nghĩ: “Hoa Anh được Sở vương lúc đó sủng ái, vương lệnh cho nàng ta tự tận ban xuống quá đột nhiên nên viện thủ không đến kịp, bằng không, tuy Hoa Tuyền chết rồi nhưng một tay nàng ta lập lên Xích Ngọc cung làm hậu thuẫn, sao lại dễ dàng bó tay chịu chết. Nàng ta được ban chết rồi, lập tức bị phong bế cung điện và hạ táng, toàn bộ đồ vật yêu thích đều được táng cùng, với mức độ bảo vệ bên ngoài vương lăng cùng cơ quan bên trong lăng tẩm thì dù Đọa Thiên đại nhân muốn thần bất tri quỷ bất giác tiến vào cũng không phải dễ. Nhưng hai, ba chục năm trước từng xảy ra loạn, lăng mộ vương gia bị hủy hoại, nhiều trân bảo tùy táng trong các lăng tẩm bị trộm mất.”

Đường Mật thấy sự tình đúng như suy tính, liền nói với chúng nhân: “Đã vậy các người thử nghe suy đoán của ta xem sao. Ngọn đèn này là để chúc mừng sinh nhân tử muội Hoa Tuyền, Hoa Anh, ngọn hiện treo ở đây là tặng Hoa Anh. Lúc ấy hai tử muội mới mười sáu, giao tình với Đọa Thiên đại nhân vẫn còn tốt đẹp, tặng đèn thì nhất định phải tặng cho mỗi người, hiện giờ ngọn đèn ở đất tất có nguyên nhân.”

“Nguyên nhân gì?” Bạch Chỉ Vi hỏi.

“Đọa Thiên đại nhân muốn lấy làm kỷ niệm. Theo lý, ngọn đèn trong tay Hoa Tuyền thì đại nhân rất dễ dàng lấy được khi đánh vào Triệu cung, còn ngọn của Hoa Anh thì không dễ, nên đại nhân muốn lấy vật gì đó của Hoa Anh làm kỷ niệm thì đến Xích Ngọc cung lấy Vị Sương kiếm sẽ hợp lý hơn, Xích Ngọc cung dù gì cũng là chốn đại nhân đã vào quá quen thuộc. Như vậy thì ngọn đèn này vốn là của Hoa Tuyền.” Đường Mật đáp.

“Vì sao ở đây lại có ngọn đèn của Hoa Anh?” Mộ Dung Phi hỏi.

“Theo ta nghĩ, ở đây vốn treo ngọn đèn của Hoa Tuyền. Lúc chuyển thế của Đọa Thiên đại nhân xảy ra chuyện, kết giới phòng vệ bên ngoài lăng mộ tan biến, Xích phong tứ dực xà vốn tin nhạy với bảo vật, tất cảm được

mà vào đây, vì thế bọn ta mới thấy ngọn đèn của Hoa Tuyền và cái lược của ta trên mình yêu xà. Khi đó, các vị điện giám, tông chủ, chương môn chỉ theo lời dặn đi bố phòng lại kết giới chứ không dám xâm nhiễu lăng mộ, sở dĩ, họ thấy ngọn đèn của bọn ta mới không biết là vật trong mộ, lập tức hủy đi. Còn nếu ngọn đèn của Hoa Anh cũng bị trộm cùng với bảo vật trong lăng mộ nước Sở thì rất có thể do cơ duyên xảo hợp bị ai đó lấy được, người này ngày nào cũng quan sát ngọn đèn sẽ dễ dàng nhận ra lai lịch của nó, như Mộ Dung Phi từng phát hiện, mà người này lại có thể ra vào lăng mộ thì sẽ thấy giá đèn đặc chế ở đây, cộng thêm được đọc thư để lại trong hộp đá, và biết Xích phong tứ dực xà từng tìm được ngọn đèn thì sẽ dễ dàng phán đoán ra trên giá đặt thứ gì.” Đường Mật ngừng lời đợi chúng nhân phản ứng.

Ai nấy đều im lặng, nín thở đợi Đường Mật nói tiếp, nhưng ngay cả Trương Úy cũng nghe rõ, tuy nó không chỉ mặt đặt tên ai nhưng phù hợp điều kiện chỉ có mấy người.

Đường Mật tiếp lời: “Người đó biết rằng muốn dụ Mục điện giám vào ngày mười lăm tháng Tám, cũng là ngày sinh thần của chị em Hoa Tuyền, vào hồ Ảo hải để ta thấy điện giám sử dụng tà thuật thì ngọn đèn này không thể thiếu. Nhưng hiện nay ngọn đèn ban đầu đã bị hủy, nhất định người đó rất vui mừng vì lấy được ngọn đèn này, nên mới treo ở đây.”

Nó hít sâu một hơi, cảm giác tảng đá ngàn cân đè lên ngực mình nhẹ hẳn đi: “Nếu lão bản Dịch bảo quán tìm được ai lấy đĩa đèn từ trong mộ ra thì chúng ta sẽ có chứng cứ bắt thóp kẻ đó.”

Cả nhóm rời lăng mộ, bàn bạc một hồi đều thấy còn lâu mới đến rằm tháng Tám, không thể đến hồ Ảo hải tra xét, ai nấy cứ lưu ý thấy việc gì khả nghi, đặc biệt là từ các nhân vật chủ chốt như Tiêu Vô Cực, Cố Thanh Thành thì càng phải chú ý, dùng hồn thú đưa tin ngay.

Tiếp đó, Đường Mật bận rộn vô cùng, công trình tu sửa cơ quan ở Thục Sơn vẫn tiếp tục, lúc nào rồi là nó bị Chúc Ninh kéo đi, cùng Âu Dương Vũ kiểm tra mọi nơi, thuận tiện hỏi thăm về Tị thất và Tịch Chiếu phong nhưng không thu được kết quả gì.

Để chuẩn bị cho kỳ thi lên điện cuối cùng trong ngũ đại điện thí, Lễ Thủy điện học tập rất bận rộn, yêu cầu của điện phán cũng nghiêm khắc gấp nhiều lần. Đường Mật cho rằng yêu cầu của Mộ Dung Trinh Lộ về Ngự kiểm thuật đạt đến độ biến thái, chỉ cần hơi sai sót là bị phạt luyện tập một trăm lần. Nên dù Hoàn Lan vẫn là đệ tử đốc thúc nhưng không còn nữ kiểm đồng nào phân thần chú ý đến y nữa, với những thiếu nữ thông minh này, thiếu niên đẹp trai xa xăm đó không chân thực như trừng phạt hiện ngay trước mắt, dù thật sự có ý với y cũng đành nén xuống đáy lòng. Đường Mật nghĩ: Kỳ thật đại đa số mọi người không khác gì Trang Viên, ngoài miệng nói mạnh nhưng trong lòng không thích thật sự, còn thích thật sự thì sẽ vui xuống đáy lòng, không dễ nói ra miệng.

Nó chợt thấy có lỗi với Quân Nam Phù, quả thật lúc đó xuất thủ vừa chuẩn vừa độc. Đột nhiên nó hiểu vì sao Trương Úy tác giận, cần tìm cơ hội xin lỗi Quân Nam Phù vậy. Sát na nghĩ như thế, nó cảm giác mình thật sự giống một thiếu niên, bất giác ngẩng nhìn thình không trong trẻo giữa tháng Tư Thục Sơn biếc xanh một màu, mỉm cười hoan hỉ.

Nhưng bảo nó dành thời gian ta thì quả thật khó khăn, ban tối mà có thời gian thì đều cùng Bạch Chỉ Vi lén vào địa cung đọc sách Vương Lãm để lại, xem có tìm thêm được manh mối nào không. Thục Sơn nguyệt báo vẫn phải tiếp tục, tháng Tư cỏ Đồng quán chuyển đó càng là lúc cập rập, thời gian rồi của nó và Lý Lý đổ hết vào tờ tạp chí. Vì thấy vất vả, nó nghĩ ra cách mới kiếm thêm tiền, lấy lý do thêm nội dung liên quan đến cỏ Đồng quán mà giá bán cũng tăng thành hai đồng. Thành ra nội dung nguyệt báo không tăng bao nhiêu nhưng kiếm được gấp đôi.

Thật ra nó cũng thấy may mắn, nhân vật chính của nguyệt báo lần này là người quen --- Bạch Chỉ Vi. Vì sao cô nổi tiếng thì quả thật bất ngờ. Với cô không xinh đẹp lắm, từ bé đã mang khí chất lạnh lẽo, không bắt mắt như những thiếu nữ cười nói ngọt ngào, linh hoạt, thiếu niên cùng tuổi thấy cô khó tiếp cận chứ đừng nói tiến xa hơn. Nhưng một năm nay cô lớn rất nhanh, cao hơn Đường Mật một cái đầu, thoáng cái đã hoàn toàn thoát khỏi dáng vẻ trẻ con, thân hình mảnh mai, mắt sáng mành thanh, thể hiện rõ phong vận chân chính của một thiếu nữ. Chú ý đến đoá hoa nở thắm này không phải kiếm đồng Ngự Kiếm đường mà một buổi sáng, Bạch Chỉ Vi, Đường Mật và Trương Úy đang đi lên Khí tông thì một thiếu niên mặc áo màu nguyệt bạch không hiểu từ đâu chui ra, cúi gằm đầu, trán nhỏ mồ hôi thấy rõ, ấp úng hồi lâu không thành câu hoàn chỉnh, sau cùng đưa ra một nhánh cỏ Đồng quân đỏ rực rồi cắm đầu chạy mất. Bạch Chỉ Vi hoang mang nhìn theo thân ảnh thiếu niên, quay sáng hỏi Đường Mật cười ha hả cạnh đó: “Đường Mật, người đó không nói gì, y tên gì hả?”

Rồi không hiểu tin đồn từ đâu ra, có người nói đệ nhất mỹ nữ Ngự Kiếm đường kỳ thật là một kiếm đồng tên Bạch Chỉ Vi chứ không phải Quân Nam Phù như vẫn đồn đại. Việc này dẫn đến tranh luận kịch liệt xem ai mới là đệ nhất mỹ nữ. Lúc đầu “Bạch phái” người ít thế lực nhưng khi sa vào nghịch cảnh, con người ta lại bùng phát vô hạn, nên rất nhanh Bạch Chỉ Vi trở thành ‘tiểu thiên hậu’ mới.

Đường Mật tất nhiên không bỏ qua chủ đề này, đóng cửa phòng phỏng vấn cô: “Người thấy ai là Ngự Kiếm đường đệ nhất mỹ nữ?”

“Ta nhận định ai thì người đó là đệ nhất thật ư?”

“Ủng hộ người là đệ nhất mỹ nữ phần lớn là các nữ kiếm đồng, người thấy thế nào?”

“Hơi kinh ngạc.”

“Người thế nào thì người sẽ tặng lại cỏ Đồng quản?”

“Người cũng bảo là ta không muốn trả lời thì thôi.”

“Nghe nói người khiến các nam kiếm đồng cảm thấy áp lực, người thấy sao?”

“Người phải hỏi các nam kiếm đồng.”

Tuy liên tục có người tặng Bạch Chỉ Vi cỏ Đồng quản nhưng Sử Thụy không đến, khiến Đường Mật lấy làm lạ, tìm cơ hội hỏi y: “Người sao thế? Không biết năm nay Chỉ Vi thu được bao nhiêu có đâu nhỉ? Nhánh của người đâu?”

Sử Thụy có phần buồn bã: “Có tác dụng gì, không phải nhánh cỏ đầu tiên chuyển màu đỏ, tặng cũng phí thôi mà.”

“Sao người không tìm nhánh đó? Hiện tại muộn rồi.”

Sử Thụy tỏ vẻ ảm ức, nhắc nhở: “Ta nghe lời người nói rằng Thuật tông thường là nơi cỏ Đồng quản chuyển đỏ đầu tiên vì ở đó có ôn tuyến, liên tồn công kết giao với tạp dịch Thuật tông, y đồng ý giúp ta giám sát hai ngọn suối của đó, khi cỏ Đồng quản chuyển đỏ thì hái hộ ra, ai ngờ y chỉ hơi lơ đãng một chút là bị người ta lấy mất.”

Với chức nghiệp của ký giả, Đường Mật hiếu kỳ: “Ai hái?”

“Một nơi là Tạ điện giám, một là Cố tông chủ.” Nghe đến tên Cố Thanh Thành, lòng nó buồn hẳn, không còn hứng thú hỏi nữa.

Đường Mật vẫn không được yêu thích như mọi năm, dù quan hệ với các nam kiếm đồng khá tốt, bình thường vẫn xưng huynh gọi đệ, nhưng cỏ Đồng quản thì không thể tặng huynh đệ được. Đặng Phương năm ngoái vì nó nhúng tay mà y vẫn còn giữ chực nhánh cỏ, giờ đã ép thành cỏ khô, nếu

không ai tặng thì cứ lấy hết ra khoe. Tất nhiên, y nói xong liền bị võ kiểm Vị Sương làm từ da xích măng đập cho sừng u một cục.

Năm ngoái, Mộ Dung Phi tặng nó cỏ Đồng quản. Năm nay không tặng nữa, không phải nó đoán ra mà chính miệng y nói. Sáng hôm đó, nó và Bạch Chỉ Vi, Trương Úy vừa đến Vong Ưu phong của Thuật tông, từ xa thấy một đội nam nữ đứng dưới ánh nắng sớm vàng nhạt, không ai nhìn rõ dung mạo họ. Thiếu nữ đó mặc áo đen, tấm lưng thẳng lên để lộ tâm trạng khẩn trương. Ba đứa ở xa chỉ thấy thiếu nữ đưa ra một ngọn cỏ mềm màu đỏ, chốc sau đến gần hơn nhận ra thiếu niên được tặng chính là Mộ Dung Phi, giọng y cũng bay tới: “Đa tạ, bất quá Phi chưa từng tặng lại ai cỏ Đồng quản, năm nay cũng không ngoại lệ.”

Huyền y thiếu nữ nói: “Ta biết, bất quá ta muốn tặng thôi mà.” Đoạn dứt khoát quay người đi khỏi, khiến Đường Mật bội phục tính cách thẳng thắn của nhi nữ Thục Sơn.

Ba người đến trước mặt Mộ Dung Phi, Đường Mật cười quý dị: “Mộ Dung Phi, không phải tác phong của người, trước đây người nói những lời kiểu này khéo lắm.”

Mộ Dung Phi thấy ba đứa đến, mỉm cười đáp: “Năm nay chợt nghĩ thông, không muốn làm người tốt kiểu vô vị đó nữa. Năm trước chẳng phải cô nương cười tại hạ không dám đắc tội với ai ư.”

Bạch Chỉ Vi hừ khế: “Tiếc là người nói dóc, từng tặng lại Đường Mật rồi mà.”

Mộ Dung Phi thần sắc thản nhiên: “Không phải tặng lại. Đây là tại hạ tặng Đường Mật. Nhưng năm nay không tặng nữa.” Đoạn y liếc Bạch Chỉ Vi: “Cũng không tặng ai khác?”

“A, vì sao? Vì sao? Người làm lòng ta đau lắm, ngày nào ta cũng háo hức đợi người tặng.” Đường Mật giả bộ nhăn nhó, ngữ điệu khoa trương.

Mộ Dung Phi bật cười, thông minh như y tất hiểu rõ Đường Mật chẳng phải người vô tâm, Bạch Chỉ Vi không phải tâm lạnh như băng nhưng tâm tư hai cô đều không ở đây. Đóa hoa trước mắt tuy say lòng nhưng tỏa mùi hương khiến người ta phiền não, cũng may y chưa lún sâu quá mức, chỉ cần cố khắc ý giữ tình cảm ở đáy lòng là được. Có bạn như hai cô cũng là may mắn trong đời.

“Vì ta thấy tặng cỗ Đồng quán cho bằng hữu thì cỗ quái quá, dù là nữ bằng hữu cũng vậy.” Y đáp.

“Chà vậy là nói ta cỗ quái hả? Năm nay ta cũng không tặng nữa, dù sao hai người cũng không thiếu.” Trương Úy chen lời.

Đường Mật nhăn mặt: Năm nay coi như không nhận được nửa cọng.

Có hôm luyện kiếm ở Kiếm tông xong xuôi, Hoàn Lan phụ trách đốc thúc đến cạnh nó, hỏi khê: “Đường Mật, chốc nữa có bận không?”

“Không, đi ăn cơm tối thôi.” Nó tùy ý đáp.

“Vậy đừng ăn vội, có việc quan trọng tìm người.” Hoàn Lan nói đoạn, ra hiệu cho nó đi theo.

Đường Mật theo sau y, lòng thoáng đoán rằng có việc, thời điểm này nam nam nữ nữ đều mặn cảm hơn hẳn, hà huống nó đã biết tâm ý y, liền bảo: “Đi đâu đây, có gì nói luôn đi.”

Cước hộ Hoàn Lan nhanh dần, thấy nó còn dung dăng phía sau liền kéo tay áo: “Nào, đi mau.”

Lúc đó vầng dương ngả xuống trời tây, thái dương màu vàng chanh ảm quá nửa sau đỉnh núi ở cực tây Thục Sơn, Hoàn Lan dẫn Đường Mật nhảy lên tảng đá đột ngột nhô lên, chỉ vào ngọn núi ở mé tây hỏi: “Đường Mật, có biết tên ngọn núi kia không?”

Đường Mật đưa mắt nhìn, ngọn núi đỏ rất kỳ lạ, lưng chừng đỉnh núi hình bình ngọc như bị chém một đao, hé ra một khe vừa sâu vừa hẹp xuống tận chân núi, tuy nó biết tên nhưng lại cố ý nói sai: “Biết, là núi Đoạn Bối.”

Hoàn Lan ngẩn ra, nhưng không quan tâm vì sao nó đáp bừa: “Không phải, là Nhất Tâm phong.”

Vầng dương hoàn toàn chìm xuống sau Nhất Tâm phong, cả Thục Sơn chìm vào bóng tối, chỉ có khe núi dài trên Nhất Tâm phong lóe lên ánh sáng màu vàng đỏ, cuốn nốt tia sáng sau cùng vào màn đêm. Hoàn Lan hít sâu một hơi: “Người thấy ánh đỏ trong khe núi có giống cỏ Đồng quán không?”

Đường Mật hiểu ngay ý, lòng thắt lại, không biết dùng cách gì ngăn y đừng nói ra, nhìn khe núi đỏ chăm chăm, lòng rung động kêu lên: “À, ta hiểu rồi, đó có thể là Tịch Chiếu phong, đỉnh núi sau cùng được tịch dương chiếu sáng. Đúng, đúng, hắc vụ cốc ở bên dưới, trong cốc là mộ Ma vương, cũng coi là một phần mộ, gọi Tị thất không phải hợp lắm ư? Đúng không, Hoàn Lan.”

Đoạn nó không đợi Hoàn Lan kịp phản ứng, vừa chạy vừa kêu lên: “Hoàn Lan, đi mau, chúng ta phải cho những người khác biết phát hiện trọng đại này.”

Việc lớn nhất tháng Tư với Thục Sơn là lễ thọ vào cuối tháng, năm nay vì táng lễ của Mục Hiến nên người Thục Sơn ở các nơi về rất đông, lúc các kiếm đồng đến lượt tế bái, Đường Mật bị ánh nắng to ngoài Trùng Dương điện trên Vô Lượng phong khiến đầu óc nặng trĩu, lúc vào trong điện tối tăm thì mắt hoa lên, một lúc sau mới kịp thích ứng.

Hiện giờ nó là kiếm đồng lâu năm, vị trí đứng tế bái ở hàng đầu, lần đầu tiên nhìn rõ hình vẽ Vương Lãm ở sau bài vị. Ông ta không anh tuấn như nó tưởng tượng, khóe mắt hơi rủ xuống toát lên vẻ tán mạn, lông mày rậm

riết là điểm nổi bật nhất trong ngũ quan. Gương mặt đỏ vốn đượm vẻ hòa hoãn nhưng cầm lại cứng cáp kiên nghị khiến người ta tin rằng ông ta chính là Đọa Thiên từng vùng kiếm chém Ma vương.

Đường Mật thất thần nhìn ảnh Vương Lâm, đầu óc trống rỗng, phảng phất mất đi mọi ký ức, mãi đến khi Bạch Chi Vi kéo áo thì nó mới tỉnh lại, vội quỳ xuống.

Tế lễ kết thúc là thời điểm thết yến khách bên ngoài Vô Lượng điện, năm nay sư hỉ đến lượt kiếm đồng của điện mà Tư Đồ Thận học, Đường Mật nghe nói một trong hai người đóng sư tử vàng là Quân Nam Phù thì liếc nhìn Trương Úy. Không hiểu gã biết hay không mà thần tình cực kỳ chăm chú, một lúc sau mới nhận ra Đường Mật nhìn mình, ngoẹo đầu cười: “Không hay như lúc các người diễn.”

Kết quả tổ sư tử vàng thắng, lúc mấy kiếm đồng bỏ trang phục xuống, gã thấy Quân Nam Phù giữ vị trí đuôi, còn đầu sư tử là Tư Đồ Thận, thần sắc gã hơi cứng lại rồi nhìn sang chỗ khác. Đường Mật khẽ nắm tay gã, thì thầm vào tai: “Đầu to, ta sẽ tìm cơ hội xin lỗi Nam Phù, người đừng để tâm. Không đáng đâu.”

Trương Úy nhìn Đường Mật, gương mặt thiếu nữ luôn nở nụ cười tinh nghịch, lúc đó trời xuân trong veo, nó lại không dùng ngữ khí cao cao tại thượng mà mang ba phần thương lượng, bảy phần quan tâm, tuy không nói ra những lời ấm áp song lòng y như tắm gió xuân, thoáng dâng hân, bật cười đáp: “Được rồi, ta hiểu.”

Mấy kiếm đồng đóng sư tử lui xuống, Tiêu Vô Cực bước lên đài cao trước Vô Lượng điện nói mấy lời cảm tạ tân khách rồi bày tỏ đau xót vì mấy năm nay Thục Sơn liên tục mất đi nhân vật trọng yếu, đặc biệt phần khải trước việc điện giám Ngự Kiếm đường Mục Hiến chết dưới tay hồn thú của Ma vương, tất nhiên có đề cập đến chuyện ma đạo lại hưng vượng, thuận tiện tự trách mấy câu.

Mấy câu tự trách này vốn là lời khách sáo, võ lâm hào kiệt ở dưới vốn không ai nói gì, đột nhiên Tạ Thượng đứng cùng hàng với Tư Đồ Minh, Cổ Thanh Thành cách sau lưng Tiêu Vô Cực không xa hừ lạnh rồi bảo: “Vậy thì nên giao chức chương môn ra đi để bù tội.”

Tạ Thượng dùng nội lực nên đệ tử Thục Sơn và quần hào võ lâm đều nghe rõ. Sát na, cả quảng trường trước đại điện lặng ngắt, nghe rõ cả tiếng thở, ai nấy đều nhìn hai bóng xám bất động trên đài cao, không hiểu xảy ra chuyện gì.

Tiêu Vô Cực từ từ quay lại, dùng khẩu khí uy nghiêm của chương môn một phái hỏi: “Tạ điện giám có ý gì?”

“Tỷ võ chương môn hai mươi năm trước, sư phụ là ta đây tự bỏ đi, hai tay dâng chức chương môn cho đồ đệ người, tiếc là cho người nhiều thời gian như thế mà Thục Sơn ngày càng tệ, giờ ta cần thu hồi lại chức vị đấy.” Y cố ý nhấn mạnh hai chữ sư phụ, ánh mắt nhìn Tiêu Vô Cực đầu uất hận.

Sát na Tiêu Vô Cực chạm vào ánh mắt đó liền hiểu được mấy phần, biết không thể chối được: “Ý Tạ điện giám là hôm nay tái hiện lại trận tỷ võ hai mươi hai năm trước, trước mặt hào kiệt võ lâm?”

Tạ Thượng cười lạnh: “Nếu đồ nhi thấy như thế mà tâm phục khẩu phục ra đi thì đương nhiên tốt nhất.” Cổ Thanh Thành và Tư Đồ Minh đều động dung, Cổ Thanh Thành nói: “Xin chương môn và điện giám cân nhắc, dù có mâu thuẫn gì cũng là chuyện cũ, hà tất phải như thế.”

Hào kiệt võ lâm có mắt phần lớn từng là đệ tử Thục Sơn hoặc có vô vàn quan hệ, không ai ngờ trong thời khắc này hai nhân vật quyền lực cao nhất lại trở mặt, thi nhau khuyên can. Mặc kệ bao nhiêu người, Tạ Thượng đều bỏ ngoài tai, quyết ý tỷ võ với Tiêu Vô Cực.

Tiêu Vô Cực hiểu tính y hơn hết, biết y võ công tạo nghệ cực cao nhưng tính vẫn như thời trẻ, đã quyết định gì là bất chấp tất cả, không đạt được

mục đích không dừng. Tiêu Vô Cực vốn cẩn thận lo xa, thấy khó tránh khỏi giao đấu, bản thân không nắm chắc tí nào, tâm niệm xoay chuyển: “Tạ điện giám, ở vị trí chúng ta mà đánh đấm trước mặt ngàn này hào kiệt võ lâm thì không ổn, nếu nhất quyết tỷ thí thì đổi sang cách khác được chăng?”

“Người muốn tỷ thí thế nào?”

“Cực và điện giám cũng chọn ra một đệ tử Thục Sơn, trong thời gian ba nén hương truyền cho một pho võ công do chúng ta tự sáng tạo, rồi để hai đệ tử đó tỷ võ, thế nào?” Tiêu Vô Cực hỏi. Lão đề xuất ý kiến này tất nhiên đã tính toán, một là e dè võ công Tạ Thượng lợi lại, hai là hai mươi năm nay lão quả thật khổ công sáng tạo một pho kiếm pháp mới thoát thai từ Thục Sơn kiếm pháp, còn Tạ Thượng có thể cũng sáng tạo được nhưng cũng có thể không, nếu không thì trong vòng ba nén hương bảo y sáng tạo ra một pho võ công mới, dầu là kiếm tiên cũng không thể. Thứ ba, dù Tạ Thượng có sáng tạo võ công thì Tiêu Vô Cực cũng hiểu đệ tử Thục Sơn hơn, nhất định chọn được người thích hợp, cuối cùng dù đệ tử thua nhưng chỉ cần bản thân lão không thua tất vạn sự đều có thể vẫn hồi.

Tạ Thượng cũng nghĩ đến những điều đó nhưng y kiêu ngạo vô cùng, đồ đệ là Tiêu Vô Cực còn dám nói thế thì y đáp ứng luôn: “Được, người chọn người trước đi.”

Tiêu Vô Cực biết trước Tạ Thượng không cự tuyệt, nhìn đệ tử Thục Sơn ở Vô Lượng điện, gọi: “Hoàn Lan, lại đây.”

Tiêu Vô Cực vốn cho rằng Tạ Thượng sẽ trù trừ nhưng không ngờ y gọi luôn: “Trương Ủy, ra đây.”

Tạ Thượng dứt lời, Trương Ủy ở dưới cũng kinh hãi kêu a một tiếng. Lúc chúng nhân thấy từ đám đông bước ra một thiếu niên áo lam thêu ba đoá hoa vàng thì tiếng thì thầm vang lên: “Kiếm đồng, sao lại là kiếm đồng?”

“Mới ở Lễ Thủy điện thôi.”

Trương Úy cũng bất ngờ, tuy mấy ngày nay cả nhóm vẫn để ý đếm hành động của mấy nhân vật cao cấp như Tiêu Vô Cực nhưng không thấy lão và Tạ Thượng có gì đáng phải trở mặt, sao giờ Ngân Hồ lại đột nhiên như vậy? Gọi gã ra tỷ võ càng kỳ quái hơn. Giấy khắc bị điểm danh, gã nhìn Đường Mật hỏi ý kiếm, dù nó thông minh thế nào cũng không thể đưa ra quyết định ngay, đành bảo: “Tận toàn lực là được, chúng ta tính từng bước.”

Trương Úy cũng hiểu ra, bước khỏi đám đông, cúi người thi lễ: “Đệ tử có mặt.”

Tạ Thượng dẫn Trương Úy đến một gian viện ngách phía sau Vô Lượng điện, quan sát thiếu niên kỹ càng một lượt. So với lúc mới gặp hai năm trước, Trương Úy cao hơn nhiều, gương mặt đượm vẻ trẻ con đã xuất hiện góc cạnh, chỉ riêng đôi mắt trong veo là vẫn thế. Y thầm mân ý, mỉm cười hỏi: “Hiện tại huynh dạy đệ một pho kiếm pháp khổ công nghiên cứu suốt hai mươi năm nay, tên Ảo Loạn bát kiếm, tám chiêu này trông đơn giản nhưng thật ra rất thâm ảo, người tâm lực cực mạnh thì không thể sử dụng. Tám chiêu này dựa vào kiếm hồn hữu lực mới thi triển được, lúc sử dụng sẽ mê loạn bát thức của đối thủ gồm: nhãn thức, nhĩ thức, tị thức, thiệt thức, thân thức, tàng thức, mạt na thức và a lại da thức. Mới học thì chỉ cần mê loạn được ngũ thức của đối thủ là khá lắm rồi, nếu loạn được tàng thức thì địch nhân sẽ không thể khống chế bản thân, còn loạn được mạt na thức, địch nhân sẽ sa vào ảo ảnh do đệ sáng tạo ra, cuối cùng khi loạn được a lại da thức, địch nhân tất hoàn toàn mất đi tự ngã, trở thành con rối cho đệ khống chế?”

Trương Úy biến sắc, có vẻ không tự tin: “Võ công lợi hại thế này, đệ, đệ sao có thể học ngay.”

“Không sợ, tuy nói là lợi hại như thế nhưng bản thân huynh cũng chỉ đạt được đến loạn tàng thức. Tâm lực của đệ có lẽ không mạnh nhưng tác dụng lớn nhất của tâm lực với kiếm pháp này chỉ là đừng để bản thân bị mê hoặc. Đệ có Trầm Phong có kiếm hồn chi lực cực mạnh, lòng lại không lay động trước ảo ảnh, vốn là nhân tuyển cực tốt cho kiếm pháp này. Ta đã xem đệ múa kiếm trong Thiên âm lâm, kiếm hồn mạnh như thế tất kiếm chủ đời trước gặp phải biến cố gì đó đặc thù.” Tạ Thượng đặt tay lên Trầm Phong: “Nếu huynh đoán không lầm thì kiếm này là của hài tử đó, Thẩm Mục, đúng không? Đệ giống nó đến tám phần.”

Trương Úy từng nghe Đường Mật và Bạch Chỉ Vi nói về việc giữa gã và Thẩm Mục, lần đầu tiên nghe nói mình giống với vị tướng quân vẫn được phụ thân nhắc đến, nhưng giờ không phải lúc cả nghĩ, liền bảo: “Tạ điện giám, giờ đệ đã khôi phục tâm lực, sức mạnh giúp đệ không nhìn thấy ảo ảnh đã tan biến sau lần ở Thiên âm lâm.”

Tạ Thượng không ngờ như vậy, thần sắc hơi biến đổi, trầm ngâm hồi lâu: “Không sao, tuy phiền nhiễu một chút nhưng đệ vẫn khác mọi người. Đệ hiểu rõ và đối diện với ảo ảnh siêu cấp nhưng vẫn không mất đi cảm tri, đúng không? Vậy là đủ rồi. Đệ có biết trạng thái tâm có tường bao quanh thì chính bản thân cũng dựng lên được, một là dựa vào tâm lực cực mạnh, mọi tuyệt đỉnh cao thủ Thục Sơn đều làm được, hai là dựa vào ngộ tính không linh trời sinh, không hề có cảm giác với ảo ảnh, Đọa Thiên đại nhân thuộc nhóm này. Hơn nữa tư chất của đệ thuần tịnh, từng trải nghiệm cảm giác bất mê bất hoặc đó, có thể học được.”

Dứt lời, y tuốt bội kiếm, một cây kiếm dài bản hẹp, ánh lên màu lam, kiếm phong bất động cũng có hàn khí tràn ra. Y giơ kiếm ngang ngực, dùng khởi thức chắc chắn nhất diễn lại chiêu đầu tiên: “Đệ xem cho kỹ nhé, ta múa chậm để dạy đệ chiêu thức, rồi dạy tâm pháp sau.”

Trương Úy chăm chú nhìn Tạ Thượng múa, hiểu được năm phần về chiêu thức kiếm pháp này. Không hẳn vì chiêu thức kiếm pháp do Tạ

Thượng sáng tạo đơn giản mà vì gã từng xem qua bích họa trong Thục Sơn bí động, nhận thức về không cao hơn hẳn kiếm đồng cùng tuổi, tuy còn thiếu quá trình tu luyện và thực chiến nhưng lĩnh ngộ và lý giải được đến như thế cũng là bất phàm.

Tạ Thượng thấy gã nhìn quan một lần mà vẫn thần sắc an nhiên, biết trong lòng gã đã có chủ định liền đưa tay diễn lại đoạn bảo gã tự luyện hai lần, thấy khá trôi chảy rồi mới dạy tâm pháp. So với chiêu thức, tâm pháp cực kỳ khó khăn, yêu cầu kiếm hồn và kiếm chủ nối thông với nhau qua tâm lực, phối hợp chiêu thức phát ra sức mạnh mê loạn bát thức. Trương Úy gắng sức cũng chỉ nắm được sáu phần, thời gian ba nén hương trôi qua, Tạ Thượng tuy chưa hài lòng lắm nhưng cũng đành, vỗ vai gã bảo: “Đi thôi, thế là đủ rồi.”

Lúc rời khỏi Vô Lượng điện, Hoàn Lan cảm giác ánh mắt chúng nhân đều nhìn về mình, cước bộ hơi ngừng lại rồi bước tiếp. Dù biết được coi là kỳ tài trăm năm khó gặp của Thục Sơn, y vẫn không quen bị chú ý, trước khi lên Thục Sơn, y vẫn là vị ấu đệ rụt rè của huynh trưởng Hoàn Thương, tránh xa vòng quyền lợi, sống đời sống đơn thuần. Đến khi vào Ngự Kiếm đường, thiên phú và tài hoa tiềm tàng trong thân thể y hiển lộ ra, chỉ mình y mới biết kiếm đồng thiên tài được người người ngưỡng mộ chẳng qua chỉ là thiếu niên cô đơn sa vào mê cung, đứng ở rìa nhìn mây bay trên trời.

Sau lưng y có người bước tới, y không ngoái lại nhưng thân thể tự căng lên theo phản ứng phòng ngự. Có lúc y cũng ngạc nhiên trước khả năng sắc bén của thân thể, khác nào vũ khí hoàn mỹ được trời cao tạo ra. Người sau lưng y nói: “Hoàn Lan, chuẩn bị sẵn sàng chưa?”

Giọng nói đó khiến y lỏng người ra, ngoái lại bảo: “Xong rồi, Trương Úy, việc này Đường Mật nghĩ sao?”

“Tận lực tỷ thí là được, đến đâu hay đến đó.”

“Được, vậy là hay nhất.” Hoàn Lan nói đoạn, bước ra bài trống ở Vô Lượng điện.

Cọc gỗ chuẩn bị cho sư hí trên bài trống đã được rút đi, thiếu niên áo đen và lam đứng ở hai góc, tay đặt lên kiếm, đợi thời cơ ra tay. Tân khách phần lớn xuất thân Thục Sơn song vẫn bội phục đệ tử do Ngự Kiếm đường dạy dỗ thành, tư thế đứng yên không hề sơ hở kia chính là của bậc cao thủ.

Hoàn Lan nổi danh khoái kiếm, lần này Tiêu Vô Cực dạy y Phá Quang kiếm pháp, khoái kiếm có thể cắt được cả ánh sáng, hết sức hòa hợp với kiếm lộ của y. Tiêu Vô Cực thành danh lâu năm, xưa nay nổi danh với kiếm pháp khoáng đạt, khí thế hùng hồn, nhưng kiếm pháp tự sáng tạo lại thiên về chữ “khoái”, ít nhiều cũng khiến Hoàn Lan kinh ngạc. Tiêu Vô Cực nhận ra suy nghĩ của y: “Ta học kiếm từ bé, luôn thua người ta chữ nhanh, đừng nói so với Mục tông chủ của các con mà kém cả Tư Đồ tông chủ, vì thế lúc mới đầu cũng chú ý đến chữ nhanh, tư thế một thức kiếm cũng luyện cả trăm lần. Sau này mới biết mỗi người một thiên phú, ta không bằng người ta ở khía cạnh đó nhưng lại hơn ở mặt khác, kiếm pháp vì thế mà thú vị. Bất quá, trong lòng ta luôn giữ chấp niệm, luôn muốn thắng bằng chữ khoái. Luyện kiếm mấy năm nay chột đốn ngộ về chữ khoái, hóa ra mình luôn theo đuổi cái nhanh của thân thể mà quên rằng kiếm hồn còn có thể xuất kiếm nhanh hơn.”

Hoàn Lan không hiểu: “Lam chi biết kiếm hồn khả dĩ tăng thêm kiếm lực, giúp rập được cho ảo thuật nhưng không biết có thể tăng tốc cho kiếm.”

Tiêu Vô Cực không đáp, chậm rãi biểu diễn lại kiếm pháp một lần. Hoàn Lan cả kinh, pho kiếm này do những chiêu thức công kích sắc bén nhất trong kiếm pháp Thục Sơn tổ thành nhưng không có chiêu thức phòng thủ. Tiêu Vô Cực thu kiếm lại, bảo y: “Con có biết vì sao không có chiêu phòng thủ không? Trong lúc kiếm hồn hoàn toàn bạo lộ sẽ tự chống lại nguy hiểm, còn nhanh hơn động tác thân thể nhiều, đối phương càng mạnh

thì kiếm hồn phản ứng càng rõ. Con nên học cách lợi dụng sức mạnh kiếm hồn tự phát này để chế ngự thanh kiếm, tất sẽ xuất kiếm nhanh hơn cả ánh sáng.”

Nắng tháng Tư rọi lên gương mặt thiếu niên sáng rõ khiến đối thủ không thể dấy lên lòng phòng bị. Hoàn Lan nhìn thiếu niên đó, lòng thoáng tiếc nuối, nếu gã là Mộ Dung Phi thì tốt, mạnh hơn cũng được, bàn tay nắm chặt chuôi kiếm trượt xuống. Động tác này với đệ tử Thục Sơn mang hàm nghĩa bất thường, ra hiệu cho đối thủ xuất kiếm trước, một kiểu nhân nhượng không làm mất mặt người khác.

Trương Úy biết Hoàn Lan cho rằng thực lực của gã kém hơn, liền mỉm cười: “Đa tạ.” Đoạn tuốt kiếm tấn công. Khí thế nhát kiếm này khiến Hoàn Lan cũng bất ngờ, lòng chột kinh hãi xen lẫn vui mừng tuốt kiếm đón đỡ. Trương Úy chưa từng thấy ai phản kích nhanh như thế, như điện quang lóe lên, kiếm khí của gã đã bị xé nát, Tuyết Thương lặng lẽ xẹt tới. Cũng may kiếm hồn chi lực của gã cực mạnh, Tuyết Thương tăng tốc đột ngột nên tốc độ giảm dần, hơn nữa Áo Loạn bát kiếm thiên về phòng thủ, nhát kiếm xoay sang phòng ngự của gã cực kỳ tinh diệu, đỡ được chiêu thức của Hoàn Lan. Hoàn Lan chuyển cổ tay, lại xuất kiếm, lần này bị Trương Úy đón đỡ chính diện, kiếm hồn chi lực của gã dồn tới, sức mạnh khiến Hoàn Lan bất ngờ. Sau hai chiêu, song phương đều biết đối thủ không hời hợt, lòng đều hoan hỉ, tinh thần dấy lên, lao vào nhau.

Chúng nhân đều khen ngợi không ngớt kiếm pháp của Hoàn Lan, so ra Trương Úy chỉ biết phòng ngự quả thật chặt vật. Riêng Đường Mật và Bạch Chỉ Vi không biết cổ vũ bên nào, chỉ thấy kiếm pháp hai bên đều cực kỳ đặc biệt, kiếm chiêu của Hoàn Lan nhanh đến mức khiến người ta thấy được kiếm lộ còn kiếm pháp của Trương Úy tựa hồ không thiên về công kích nhưng phòng thủ tinh diệu, đấu năm sáu hiệp với Hoàn Lan mà vẫn trụ được.

“Tiểu tử Trương Úy thua đến nơi rồi.” Bên cạnh Đường Mật chợt vang lên giọng nữ trầm thấp. Nó ngoái lại nhìn, không hiểu Ngọc Diện đến từ lúc nào.

Đường Mật không kịp hỏi Ngọc Diện vì sao xuất hiện ở đây, mà hỏi: “Vì sao?”

“Kiếm pháp Ngân Hồ dạy quá cao thâm, còn xa tiểu tử đó mới nắm vững được.” Ngọc Diện chăm chú nhìn trận đấu: “Kiếm pháp này thoát trông phòng ngự tinh xảo nhưng tựa hồ chỉ muốn tiêu hao thời gian với địch, nhất định không phải bản ý của kiếm pháp.”

Đường Mật nhớ lại lúc ở Thiên âm lâm cũng vì tiêu hao lâu mà sa vào ảo cảnh, liền bảo: “Có thể cứ tiêu hao thế sẽ khiến đối thủ sa vào bẫy rập gì đó.”

Ngọc Diện nhướn mày, vắn vện trên mặt vắn vẹo: “À, khó lắm. Nếu thật sự như thế, bản thân Ngân Hồ e rằng mới thực hiện được chứ để một hài tử thực hiện thì hơi khó, bất quá Ngân Hồ hành sự vẫn thế, chỉ theo ý thích cá nhân.”

Quả nhiên, Ngọc Diện mới nói xong, thế thủ của Trương Úy dần bị thế công dồn dập của Hoàn Lan xuyên thủng, một chiêu hơi chậm liền bị Hoàn Lan chém xéo một kiếm vào ngực, y phục rách toạc cả tấc, máu tươi trào ra.

Đường Mật và Bạch Chỉ Vi không ngờ Hoàn Lan xuất thủ nặng như vậy, kinh hãi kêu lên. Không ngờ Hoàn Lan không dừng tay là đâm thêm một kiếm, Trương Úy chật vật đỡ được, tay áo bị cắt thêm một đoạn. Hoàn Lan chợt thu kiếm về: “Có mùi máu, người bị thương hả?”

Trương Úy nhân cơ hội nhảy lùi lại, thoát khỏi vòng chiến, vòng tay: “Đúng, ta thua rồi, kiếm pháp của Hoàn Lan thật khiến người ta bội phục.”

Hoàn Lan không đổi sắc mặt: “Trương Úy, từ rày ta sẽ coi ngươi là đối thủ.”

Trương Úy bịt vết thương, mỉm cười: “Đa tạ.”

Tiêu Vô Cực lớn tiếng: “Thằng phụ đã định. Ta điện giám còn gì để nói?”

Tạ Thượng xanh lét mặt mày, nhìn Hoàn Lan hỏi: “Hài tử, nhận sai hướng rồi, Trương Úy ở sau lưng ngươi cơ, lẽ nào nhĩ thức đã giảm đi rồi?”

Hoàn Lan theo ý thức quay người đi, nhận ra bị gạt liền vội quay lại, không nói gì.

Tạ Thượng chậm rãi bước đến trước mặt Hoàn Lan, xua xua tay, thấy mắt y không nháy liền hừ lạnh: “Nhĩ thức bị phong bế, không nhìn thấy gì nữa, xem ra thiệt thức cũng đã bị phong bế nốt. Còn nữa thân thức của ngươi tất bị phong bế quá nửa, không cầm nổi cả kiếm mà dùng nội lực hút kiếm, đúng không?” Y chợt quay sang bảo Tiêu Vô Cực: “Giờ y chỉ còn nhĩ thức và tị thức để sử dụng, vài chiêu nữa là bại. Trương Úy tự nhận thua, chứ nếu đấu tiếp thì sao thua được.”

Tiêu Vô Cực cũng nói cứng: “Hoàn Lan không thu kiếm về, nhát kiếm tiếp theo sẽ lấy mạng Trương Úy, làm gì còn hai ba chiêu nữa.”

Tạ Thượng cười ha hả: “Hay, dùng âm mưu hoặc miệng lưỡi thì ta không lại ngươi. Nhưng ngôi chưởng môn Thục Sơn theo di huấn của Đọa Thiên đại nhân sẽ truyền cho người võ công tối cao, đấy là đạo lý.” Đoạn không cho Tiêu Vô Cực cơ hội, y xuất kiếm.

Tiêu Vô Cực biết tính Tạ Thượng nên đã phòng bị, thấy y tấn công liền vùng kiếm nghênh đón. Hai thanh kiếm chưa va nhau, song phương đều bị kiếm khí của đối phương quét trúng, không tiến thêm nửa nửa tấc. Tạ

Thượng lại biến chiêu chém xéo xuống, Tiêu Vô Cực một lần nữa xoay tay phòng ngự được.

Tân khách còn có người định ra can nhưng lúc này đều bị trận đối quyết giữa hai đại cao thủ hấp dẫn, nín thở quan sát cẩn thận. Những người ở gần vì cảm giác được khí lạnh từ kiếm khí tỏa ra, bị bức phải lùi lại mấy bước. Chỉ có Đường Mật và Bạch Chỉ Vi không để tâm vào trận tỷ võ, thương lượng xong liền chia ra, Bạch Chỉ Vi đến chỗ Trương Úy, Đường Mật đi tìm Hoàn Lan.

Lúc đó Hoàn Lan đã lui ra rìa, vì nhân thức bị phong bế, không dám tùy ý động đậy, chợt nghe Đường Mật gọi: “Đi ngay, cẩn thận bị kiếm khí quét trúng.” Đoạn thiếu nữ kéo tay y bước đi. Y cảm giác lướt qua đám đông, rõ ràng rất đông nhưng đều dễ dàng xuyên qua, không hề chạm vào ai, chỉ có tà áo phất qua. Tuy không nhìn thấy nhưng y biết Đường Mật dọn đường cho mình, lòng ấm hân, muốn nắm chặt tay nó nhưng thân thức cũng giảm đi, tay không còn nghe theo điều khiển.

Đường Mật kéo Hoàn Lan đến chỗ vắng người, hỏi đầy lo lắng: “Thế nào, vẫn không nhìn rõ hả, đầu to dùng tà thuật gì hả, có cần ta gọi y đến giải trừ không?”

“Không cần, khác hẳn với pháp thuật.” Hoàn Lan đáp, “ban này Trương Úy có bảo tình trạng này không kéo dài, chốc nữa sẽ hết.”

Đường Mật lúc đó mới yên tâm: “Bàn tay đó thật sự không cảm kiếm được nữa?”

Hoàn Lan gật đầu, biết Đường Mật và Trương Úy giao hảo rất thân, lòng thoáng bất an, giải thích: “Đúng, dùng nội lực hút kiếm rất hao nội lực, không duy trì được mấy chiêu, lại vì ta không nhìn thấy nên mới xuất độc chiêu.”

“Ừ, hiểu rồi, Hoàn Lan thắng rất tuyệt.”

Hoàn Lan máy động, chợt dấy lên dũng khí: “Đường Mật, gần đây người luôn tránh ta hả?”

Nhất thời Đường Mật không biết nói gì, biết thẳng nhóc này kỳ thật mất hơn hơn nó tưởng tượng nhiều, nhiều lúc không thể đối đãi với y như với trẻ con, tùy tiện giở bài ra là xong. Nó trầm ngâm một lúc: “Ta tránh vì có nhiều việc quan trọng cần giải quyết, trước khi xong ta không thể nghĩ đến những việc khác.”

Y trầm mặc, thông minh như y, tất nhiên hiểu ý. Một lúc sao, mắt y dần mơ hồ nhìn thấy tà áo đỏ, không hiểu sao lại hỏi: “Có phải nếu mắt ta không thấy gì thì người sẽ ở cạnh ta mãi?”

“Sao đột nhiên lại hỏi chuyện này, có phải mắt không hồi phục được không?” Đường Mật hỏi, đưa tay khua khua trước mắt y, dáng vẻ cuống lên.

“Không, gần đây đọc nhiều sách quá, cảm giác mọi thứ hơi mơ hồ.” Hoàn Lan thuận miệng tìm lời giải thích.

“À, nếu cận thị thì phải tìm cách chữa ngay, hiện tại mới là giả cận thị.” Đường Mật nói với khẩu khí chuyên gia.

"Cận thị?"

“Ừ, đúng.” Đường Mật vừa nói vừa nhăn nhó: “Dạy các người mấy động tác này vậy.” Rồi nó đặt ngón tay lên huyệt Tình Minh gần mắt để thị phạm, nghĩ ra Hoàn Lan không nhìn thấy gì, liền điểm lên huyệt của y: “Bảo vệ thị lực, dự phòng cận thị, đầu tiên là xoa huyệt này.”

“Đường Mật, lăm bắm gì thế hả?” Hoàn Lan không hiểu, nhận ra ngón tay thiếu nữ điểm lên mi tâm mà như đâm vào lòng mình khiến lòng y mềm hẳn lại.

“À, đúng rồi, còn nữa, từ nay ít ăn đồ ngọt thôi, dễ cận thị lắm.” Đường Mật tiếp tục nói.

“Ta không ăn đồ ngọt. Đường Mật, câu vừa nãy ta hỏi, người còn chưa trả lời.”

“Ừ, đúng rồi, có thể là thiếu vi ta min nhóm B.”

“Cái gì cơ? Đường Mật, hỏi mà người vẫn chưa trả lời.”

“Hả, hỏi gì ta? Vi ta min nhóm B thì người ăn nhiều gan lợn là được.”

“Ta không hỏi chuyện đó mà...”

“Tiếp theo là giờ thứ hai, có học không hả? Không học thì ta đi đây.”

"Học."

Thiếu niên đột nhiên nghĩ không hỏi thì thôi vậy, nếu cứ thế này cũng tốt.

Trong lúc Đường Mật cười nói, mắt Hoàn Lan dần nhìn thấy mọi vật, lúc đó cả hai mới nhớ ra còn hai cao thủ tuyệt đỉnh đang giao đấu, trước mặt có cả biển người ngăn cản, liền nhảy lên cây cổ thụ, chọn cành to ngồi xem.

Hoàn Lan cảm giác tình cảnh này quen quá, hai năm trước, cũng vào ngày xuân thế này, y và nữ hài ngồi bên cũng lên cổ thụ ngoài Vô Lượng điện xem tỷ võ, thời gian qua như điện, hôm nay cả hai lại ngồi cùng một chỗ, cứ như túc mệnh luân hồi.

“Hoàn Lan, là chỗ này, hình như cả cây lá cũng thế.” Đường Mật chăm chú nhìn tỷ võ, tựa hồ vô tâm thốt ra một câu.

“Ừ.” Thiếu niên nhất thời không biết nên nói tiếp thế nào, lòng đột nhiên hớn hở.

Hai người tử võ đang giảng co ban đầu chúng nhân đều cho rằng Tạ Thượng có cơ hội thắng cao hơn, không hẳn vì y thành danh sớm hay là sự phụ của Tiêu Vô Cực, mà vì kiếm pháp ban này y dạy Trương Úy thật khiến người ta kinh ngạc. Ai cũng biết kiếm pháp và pháp thuật không thể đồng thời thi triển, đặc biệt là Thục Sơn kiếm pháp chú trọng dùng tâm lực ngự kiếm, nếu muốn phân tâm lực thi triển pháp thuật thì khác nào tự tìm đường chết. Chúng nhân đều hiểu pho kiếm pháp ban này cũng như pháp thuật có thể phong bế cảm quan của địch nhân, không cần tính tới tâm pháp và chiêu thức thế nào, chỉ nghĩ thôi cũng đủ lạnh mình, đại đa số mọi người nếu dùng võ công đó e rằng chưa mê loạn được địch nhân thì bản thân vì cường cầu tâm lực chia đôi mà tự mê loạn trước.

Người võ lâm xem ở bên ngoài đều kinh thán trước việc Tạ Thượng trong vòng ba nén hương dạy được một kiếm đồng như thế, thầm kỳ vọng được thấy toàn bộ uy lực của pho kiếm pháp dưới tay y. Không ngờ Ngân Hồ đấu với Tiêu Vô Cực lâu như thế nhưng không sử dụng Áo Loạn bát kiếm, chỉ dùng công ph

THỰC SƠN THIẾU NIÊN

Hạ Sinh

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 141

Chạy

Đường Mật nhớ lúc Ngọc Diện tấn công Tiêu Vô Cực, bộ pháp ông ta sử dụng là Ma La vũ, tựa hồ hiểu ra thêm một chút: “Ngọc Diện tỷ tỷ, chưởng môn là người đã hại tỷ tỷ?”

Ngọc Diện biến sắc, Nhạc Oánh cũng biến sắc. “Được, dù gì ta cũng không còn sống lâu nữa, hôm nay sẽ cho hai muội muội biết việc đó. Hoàn Lan, ra cửa canh gác giúp ta.” Ngọc Diện nói đoạn, Hoàn Lan lui ra cửa, nàng ta biết đại hạn đã tới, cố nén hận ý trong lòng xuống, nói với khẩu khí bình tĩnh: “Trên mặt ta đầy vết thương hình củ ấu do chu kế tạo thành, những vằn vện màu xanh hiện thời là tác phẩm của lão Mạc để che đi những vết thương đó.”

Nhạc Oánh và Đường Mật tuy ngoài mặt không thể hiện nhưng trong lòng đều chấn kinh. Chu kế là nguyên liệu chủ yếu chế tạo thủ cung sa, xử nữ bị chu kế rạch phải thì vết thương lành ngay, còn không phải xử nữ thì vĩnh viễn để lại dấu vết. Hai người đều biết Ngọc Diện sinh ra ở Thực Sơn, chỉ hứng thú với võ học, chưa từng biết gì về chuyện nam nữ, hơn hai mươi năm trước rời Thực Sơn cũng chưa từng nghe nói có qua lại với nam tử nào, vì sao bị chu kế để lại vết thương.

Ngọc Diện biết hai người đã hiểu ý, không cần giải thích tiếp, liền nói: “Lúc đó ta tuy không còn nhỏ, cả Nhạc Oánh muội muội cũng đã gả cho

người ta, nhưng ta chưa từng động lòng với nam tử nào, chỉ một lòng muốn thành tựu về võ học, chưa đầy ba mươi đã trở thành trưởng sử của Khí tông, cực kỳ hiếm thấy trong số các nữ tử Thục Sơn. Tiếc rằng ta chưa từng trải sóng gió trên giang hồ, không hiểu nhân thế hung hiểm, võ công đến đâu cũng không địch nổi ác nhân. Một hôm ta luyện võ buổi đêm, gặp một người bịt mặt tập kích, người đó cũng luyện được một thân công phu Thục Sơn, tương đương với ta. Ban đầu ta cho rằng hắn có ý xấu, nhưng qua mười chiêu thì biết người bịt mặt không hạ sát chiêu, cơ hồ muốn luyện võ cùng ta, ta nổi tính trẻ con, cho rằng đồng môn muốn cùng luyện nhưng sợ thua nữ tử nên mới bịt mặt mà tới. Hôm đó giao đấu thật sự hứng trí, võ công của hắn kém hơn một chút, sau cùng thất bại đi mất. Tối hôm sau, hắn lại đến luyện cùng ta, liên tiếp ba ngày đều thất bại. Đến ngày thứ tư, bộ pháp của y chợt biến đổi, chính là Ma La vũ. Ta chưa từng thấy Ma La vũ, càng đấu hưng phấn hơn, còn hắn lợi dụng bộ pháp phiêu hốt đông tránh tây né, dần dụ ta đến một sơn cốc mọc đầy loại hoa nhỏ màu trắng thơm nức, ta ngủi vào liền mất đi ý thức cùng tri giác. Lúc tỉnh lại thì thấy y phục nhàu nát, mặt tựa hồ bị gai hoa cào thành những vết nhỏ, biết rằng đã xảy ra chuyện. Sau đó lâu ngày mà vết thương không lành thì hiểu hắn, ta là nữ tử, sao có thể mang vết thương chu kế này mà gặp người khác, đành lén gặp hảo hữu Mạc Thất Thương nhờ nghĩ cách. Tuy bất đắc dĩ phải dùng màu xanh che đi nhưng ta vẫn thấy không còn mặt mũi gặp ai, càng sợ bị hỏi đến, làm mất mặt cha là tông chủ, vì thế mới rời Thục Sơn.”

Đường Mật không ngờ nàng ta từng trải qua việc đau lòng như vậy, nổi giận: “Ngọc Diện tỷ tỷ cho rằng Tiêu chương môn là kẻ vô sỉ sử dụng Ma La vũ đó?”

Không đợi Ngọc Diện đáp, Nhạc Oánh thần sắc hoảng loạn biện giải: “Không phải, Vô Cực luôn coi tỷ tỷ là bằng hữu tốt, không thể gây ra việc như thế.”

Lửa giận dâng lên trong lòng Ngọc Diện, phất tay gạt song chường Nhạc Oánh đang giúp mình vận công, mắng: “Giờ muội còn nói giúp hần, nếu muội cho rằng hần không phải loại người đó thì sao sau khi tỷ võ tranh chường môn còn chia tay hần? Hôm nay vì sao Tà Thượng lại muốn tỷ võ?”

Nhạc Oánh biết Ngọc Diện dựa vào nội lực của mình mới kéo dài được sinh mệnh, vội đưa hai tay ra, không ngờ Ngọc Diện nổi tính trẻ con, hất tay Nhạc Oánh ra, thân hình loạng choạng ngã vào lòng Đường Mật, nói với Nhạc Oánh bằng giọng đầy phẫn hận: “Nhạc Oánh, vì thân phận nên người đừng nói gì nữa, người gọi ta là tỷ tỷ ngàn ấy năm, ta chỉ muốn người lần cuối cùng nhìn rõ xem mình đã lấy người thế nào...” Đoạn chụp lấy tay Đường Mật, thở hồng hộc nói: “Đường Mật, tuy muội và ta quen nhau chưa lâu, muội cũng không nợ gì ta, nhưng nể tình chữa thương, ta xin muội thay ta báo thù sau khi ta chết.”

Đường Mật tuy biết sức mình khiêu chiến Tiêu Vô Cực khác nào kiến càng lay cố thụ, nhưng nghĩ đến Ngọc Diện cả đời đau khổ, liền đáp: “Được, muội đồng ý.”

Nhạc Oánh thấy ánh mắt Ngọc Diện đã loạn, vội giải thích: “Vô Cực chỉ cố chấp giữ ngôi chường môn, nhưng vào vì thế mà thương tổn đến bằng hữu từ bé thì không phải, tỷ tỷ, tỷ tỷ, nghe muội nói đã.”

Đường Mật nhì Ngọc Diện trong lòng, con người nàng ta trợn hần lên, ám đạm vô quang, đã đi rồi. Nó vẫn nghe Nhạc Oánh biện hộ cho Tiêu Vô Cực thì đột nhiên nổi giận, đẩy đôi tay định đỡ lấy Ngọc Diện ra, mắng: “Hay cho kẻ không thương tổn đến bằng hữu từ thừa bé, tỷ có biết Mục điện giám cũng do hần giết không?”

Nhạc Oánh trợn tròn mắt, không dám tin vào tai mình, định hỏi tiếp thì cửa phòng bật mở, Hoàn Lan bị ném vào, rơi phịch xuống đất, một người lên tiếng: “Không sai, Mục Hiến do ta giết thì sao, y đi vào con đường tà

ma, phạm đến Đọa Thiên đại nhân, còn định lan truyền lời đồn đại, đoạt ngôi chưởng môn của ta, hủy đi cơ nghiệp trăm năm của Thục Sơn. Bại loại như thế không đáng giết hả?”

Nhạc Oánh thấy người đến là phu quân Tiêu Vô Cực, nghe lão nói vậy liền chất vấn: “Vậy Ngọc Diện tỷ tỷ là do người hại?”

Tiêu Vô Cực đáp: “Ta không biết việc của Ngọc Diện, nhưng ta thề với trời chưa từng hại Ngọc Diện.”

Đường Mật hừ lạnh: “Kế sách độc ác tá đao sát nhân người cũng nghĩ ra được, thề thốt làm gì.”

Tiêu Vô Cực nắm Thục Sơn hơn mười năm, chưa từng có ai dám nói với lão như vậy, cộng thêm đang buồn bực vì bại dưới tay Tạ Thượng, sát ý đột nhiên dấy lên, giờ kiếm tấn công Đường Mật. Cũng may Hoàn Lan phòng sẵn, vung kiếm gạt đi, Nhạc Oánh vội cầm kiếm lên đứng trước mặt Đường Mật, thần sắc lạnh liệt: “Tiêu Vô Cực, dù hôm nay hay về sau, chỉ cần Nhạc Oánh ta còn sống thì người không được động đến hài tử này.”

Tiêu Vô Cực nhìn dáng vẻ quyết tuyệt của ái thế, cơn giận trong lòng bình tĩnh lại, ngửa mặt thở dài, khẩu khí đượm buồn thương: “Năm nay y lại tặng muội cỏ Đồng quán hả?”

“Ta vẫn không cần.”

“Vậy, lời ta nói muội có đồng ý tin không?”

“Đồng ý, chỉ cần người nói thật.” Nhạc Oánh cố dụ giọng.

“Ta không biết hài tử này và Ngọc Diện nói gì với muội nhưng ta thật sự chưa từng hại đến Ngọc Diện. Còn Mục Hiến thì đáng tội, ta tá đao sát nhân bất quá vì e ngại võ công của y lợi hại, thứ nữa là không muốn người ta nghĩ Thục Sơn chúng ta tàn sát lẫn nhau hoặc lời đồn rằng điện giám

Ngự Kiểm đường tu luyện tà thuật truyền ra. Mục Hiến vong mạng vì đấu với hồn thú của Ma vương, coi như cũng oanh oanh liệt liệt.”

Đường Mật thấy lão lại bảo Mục Hiến tu luyện tà thuật thì càng tức giận: “Chả trách Ngọc Diện bảo người cổ hủ, Mục điện giám điều tra toàn là sự thật, người không thừa nhận, tự lừa mình đã đành, lại còn chỉ trích điện giám đi vào tà lộ. Đọa Thiên đại nhân cũng không xác định được mình có chuyển thể được không, ngài không kỵ hủ dụng tà thuật thì sao các người lại ngại nhắc tới? Giờ các người luôn miệng nói là ý nguyện của Đọa Thiên đại nhân, thật ra có mấy phần là ý nguyện thật sự của đại nhân, bao nhiêu phần là do các người tự bịa ra?”

Tiêu Vô Cực không ngờ nó biết nhiều như thế, nhất thời cân nhắc nên xử trí kiểm đồng phiên nhiều này thế nào, nhưng thấy ánh mắt nửa tin nửa ngờ của thê tử, lại nhớ ra mình không còn là chương môn Thực Sơn, chợt thấy tính toán nhiều cũng thế mà thôi, lòng lão âm đạm hẳn, sát ý tiêu tan, cặp mắt xuống tra kiểm vào bao: “Mỗi người đều mang trong lòng một thứ không thể rũ bỏ, thứ ta tin tưởng từ bé sao có thể để người khác phá hủy, bất quá ta chỉ dùng cách mình cho là chính xác để bảo vệ Thực Sơn.” Lão nhìn Nhạc Oánh thật sâu: “Nhưng ta thừa nhận giết Mục Hiến vì y nhắm đến ghế chương môn của ta, có thủ dụ của y làm chứng. Oánh nhi, vì ngôi chương môn mà ta mất đi quá nhiều, sao có thể để y đạt thành? Còn về Ngọc Diện, ta chưa từng làm gì có lỗi, sao hôm nay Ngọc Diện lại muốn dồn ta vào tử địa? Muội không tin cũng được, ta không còn là chương môn Thực Sơn, muốn đến trả thù thì chỉ cần thấy đủ bản lĩnh cứ việc tới.” Đoạn lão khẽ thở dài bước đi.

Đường Mật ngẩn người, nhận ra người xấu mình muốn bắt đã đi mất, nhất thời không biết nên làm gì. Nhạc Oánh khẽ kéo tay áo nó, dịu giọng: “Hài tử, có muốn nghe ta nói không? E rằng hài tử hiểu lầm việc của Ngọc Diện.”

Đường Mật cảm giác tư duy hỗn loạn, gật đầu theo phản ứng, Nhạc Oánh thương cảm vuốt tóc nó: “Lúc ta quen Vô Cực cũng chỉ bằng tuổi muội, y là đại ca ca nghiêm túc của Kiếm tông còn là búp bê nhỏ của Ngự Kiếm đường. Vì ta thích y nên sau đó lên Kiếm tông bái làm môn hạ của Ngân Hồ, đến khi ta và Vô Cực thành hôn mà vẫn không biết sư phụ thích mình. Việc đó không cần nói nhiều nữa, chỉ nói về Vô Cực thôi.” Nàng ta nói đến đó, nhìn lên hư không như muốn nhìn thấy ảo ảnh từ xa xưa: “Mười hai năm trước, Vô Cực đợi đến kỳ tỷ võ chương môn đầu tiên kể từ khi đảm nhiệm chức tông chủ Kiếm tông, lúc đó võ công của y gần như không có đối thủ tại Thục Sơn, người duy nhất thắng được chính là chương môn đương thời, sư phụ Ngân Hồ của ta. Vô Cực rất lo, với võ công của sư phụ, nếu người muốn tỷ đấu thì chức chương môn nắm chắc trong tay thêm mười năm nữa, Vô Cực tuy là đệ tử nhưng có nhiều khác biệt với sư phụ. Muội cũng biết tính Ngân Hồ, quản lý Thục Sơn không nghiêm, thường phạt theo hứng nên giang hồ e ngại, chỉ nhờ uy tín trăm năm của Thục Sơn mới duy trì được cục diện. Nói chung Thục Sơn dưới quyền Ngân Hồ khác xa Thục Sơn trong tưởng tượng của Vô Cực, y vẫn luôn mong muốn chinh đồn lại theo ý mình, nên trước khi tỷ võ đã giả bút tích của ta viết thư cho sư phụ, nói ta thích sư phụ đã lâu, bất quá e ngại thân phận nên mới ỉn nhẩn trong lòng, chỉ cần sư phụ đồng ý bỏ ngôi chương môn thì ta sẽ cùng người cao bay xa chạy, ẩn cư sơn lâm, ước hẹn cả thời gian và địa điểm ra đi. Muội cũng biết Ngân Hồ thật thà, chức chương môn còn lâu mới sánh được với tình ý nhi nữ, vì thế sư phụ đã không tham gia tỷ võ.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó sư phụ thấy quá ngày mà ta chưa đến liền nổi giận chất vấn, ta vốn bị che mắt, nhưng nghe qua là biết ngay ai giờ trò, bởi ta vẫn biết chỉ mình và Vô Cực hiểu được chuyện sư phụ thích ta, nhưng khi ấy theo bản năng, ta muốn bảo vệ Vô Cực, liền bảo Ngân Hồ là ta cố ý gạt sư phụ để phu quân lên làm chương môn, có bản lĩnh thì cứ nói ra mưu kế của ta với

chúng nhân. Sư phụ nghe xong thương cảm vô cùng, từ đó đi xa.” Sắc mặt Nhạc Oánh xạm đi, mắt ầng ậng nước.

“Tỷ đúng là gốc, Tiêu, à, chương môn dám làm mọi thứ, kể cả tình ý của tỷ cũng đem ra tính toán.” Đường Mật vốn định mắng nàng ta nhưng ngữ điệu nhu hòa, không đành lòng nặng lời với nữ tử như thế.

Nhạc Oánh cười tham: “Sao ta lại không biết nên sau hôm đó ta đến Bích Ngọc phong tĩnh tu, hơn mười năm liền không gặp Vô Cực một lần.”

“Lần đó Ngân Hồ sao lại biết do chương môn giới trò?”

“Chân tướng việc này vốn chỉ có ta và Vô Cực biết, còn vì sao Ngân Hồ biết thì ta không rõ. Ta và Ngân Hồ hơn mười năm không gặp, không ngờ hai năm trước y đến Thục Sơn bái tế, nghe nói phu nhân chương môn tĩnh tu từ sau lần tỷ võ mười năm trước, liền cho rằng có liên quan đến y, mang cỏ Đồng quản đến hỏi ta năm xưa có ẩn tình chăng, nhưng ta khéo léo cự tuyệt.”

“Ừ, năm đó bọn muội có gặp Ngân Hồ.”

“Không ngờ năm đó sư phụ đột nhiên mang cỏ Đồng quản đến nói là biết mọi chuyện, sẽ đoạt lại thứ đã mất vào lễ thọ, ta sợ xảy ra chuyện nên mới ẩn thân trong đám đông, chỉ không ngờ ra mặt lại là Ngọc Diện tỷ tỷ.” Nhạc Oánh không nén được nữa, trào lệ nắm tay Đường Mật: “Việc Mục Hiến thì ta không biết ai đúng ai sai nhưng biết là nếu Vô Cực thật sự cho rằng Mục Hiến uy hiếp đến Thục Sơn thì y sẽ hạ thủ. Còn về việc giữa chúng ta và Ngân Hồ thì ta đã cho muội biết rồi, giờ chức chương môn quay lại với Ngân Hồ, coi như kết thúc mọi sự. Có ai hiểu chồng hơn vợ, ta tin Ngọc Diện tỷ tỷ không phải do Vô Cực hại.”

Đường Mật vốn cho rằng một người si tình đến ngu xuẩn thì đáng mắng chửi nhưng lúc đó dáng vẻ khổ não của Nhạc Oánh khiến nó không mắng nổi, chỉ gạt tay nàng ta ra: “Uy hiếp đến Thục Sơn hay đến hãm thì e rằng

chỉ trong lòng y biết rõ.” Đoạn nó đứng dậy, đỡ lấy thi thể Ngọc Diện: “Hoàn Lan giúp ta, mau để Ngọc Diện tử tử nhập thổ vi an.”

“Hài tử, vẫn muốn trả thù Tiêu Vô Cực hả?” Nhạc Oánh hỏi gặng.

“Ân oán phải kết thúc, cừu nhân cũng không chỉ có một người.”

Đêm đó, cả Ngự Kiếm đường đều xáo động, qua hơn trăm năm lần đầu tiên Thục Sơn mới xuất hiện cục diện một người nắm cả Ngự Kiếm đường và tam tông, ngay cả những kiếm đồng nhỏ tuổi cũng thấy bầu không khí dị thường, xúm nhau lại khe khẽ bàn luận, đoán xem sẽ xảy ra biến hóa gì trọng đại.

Gió đêm thổi qua rừng núi, trở nên dịu hãn, cây cối khẽ lay động, xào xạc xào xạc.

Ba mươi tháng Tư, đêm không trăng, trời tối như mực, năm thiếu niên ở trong rừng vây quanh đồng lửa, ánh mắt đượm nét kinh ngạc nhìn ngọn lửa bập bùng, sáng rõ.

“Người cho rằng ai hại Ngọc Diện tử tử?” Bạch Chỉ Vi hỏi.

“Ta cũng không biết, bất quá không cần nghĩ vội. Trước đây ta chỉ suy đoán nhưng giờ có thể khẳng định kẻ chủ mưu không chỉ mình Tiêu chương môn.” Đường Mật đáp chắc nịch.

“Với tâm tính của Tiêu chương môn tuyệt không liên thủ với người Ma cung, nhưng dấu vết về Ma cung nhiều quá, nếu không ngoài dự đoán thì gian tế Ma cung ẩn trong Thục Sơn lợi dụng Tiêu chương môn và Mục điện giám có hiềm khích để thúc đẩy tất cả.” Mộ Dung Phỉ tán đồng.

Không để Đường Mật nói gì, Bạch Chỉ Vi đã tiếp lời: “Ta cũng thấy vậy, nếu lúc ở địa cung Cổ tông chủ thấy Đường Mật nhưng lại giấu hộ thì tông chủ đáng nghi nhất. Đường Mật, có đúng không?” Đường Mật đã nghĩ

về việc này nhiều lần nhưng bị người khác nói ra thật không dễ chịu, nó tránh ánh mắt thiếu nữ sáng đến bức lòng người, đáp: “Đúng.”

Manh mỗi đến đó là đứt, Tiêu Vô Cực đi mất tích, Mộ Dung Phi được phân công giám thị Cổ Thanh Thành cũng không phát hiện được gì, Đường Mật mong ngóng nhưng Di bảo quán không tin không tức, cả nhóm chỉ còn cách nén lòng lưu ý tình thế của Thục Sơn, đợi ngày vào hồ Ảo hải.

Đường Mật và Bạch Chỉ Vi ban đêm vẫn vào tĩnh thất trong địa cung đọc sách vở Vương Lãm để lại, chú ý cả những câu ông ta chú ở lề sách. Có lúc nảy sinh cả cảm xúc với những cảm nghĩ của Mục Hiến ghi lại lúc đọc sách, lâu dần tuy không chân chính học tập những pháp thuật đó nhưng hiểu tà thuật hơn nhiều. Quan trọng nhất là Đường Mật hiểu thấu triệt hơn Vương Lãm nghĩ gì trong những ngày tháng sau cùng, có lúc bất ngờ nhìn trăng sáng trên trời, nó lại nảy sinh dự cảm kỳ dị, như thể đến rằm tháng Tám vào hồ Ảo hải, nhìn tận mắt những bố trí sau cùng của Vương Lãm là sẽ giải khai được mọi câu đố.

Mùa hè thấm thoát tràn tới rồi lặng lẽ đi dần sang thu. Có lúc Đường Mật cảm giác quá bình tĩnh, rõ ràng là Thục Sơn đã thay đổi mà sao yên tĩnh hơn bất kỳ lúc nào? Nhưng dù thế nào, ngày mười lăm tháng Tám cũng tới rồi...

Ngày hạ rất dài, lúc các thiếu niên cầm đĩa đèn từ mộ Vương Lãm ra đến ảo hải, trời vẫn chưa tối hẳn, rừng núi dưới màn đêm đang buông còn vương lại một chút ánh vàng. Yêu thảo màu lam vươn mình trong gió, thì thầm cười nói. Sương mù chợt dâng lên, màn sương trắng đục thấm vào cây cỏ, thoáng sau đã bị gió thổi tan. Ngẩng mắt nhìn, hư không tối tăm phía trước sừng sừng khu rừng đen thẫm. Các thiếu niên đi vào Ảo hải, Mộ Dung Phi nhìn cổ thụ và dây leo vạn năm bất biến, chợt hồi tưởng lại hai năm trước cả nhóm cùng vào Ảo hải, buột miệng: “Giống hệt lúc chúng ta vào bắt yêu xà, không có gì thay đổi cả.”

“Không phải, con người thay đổi rồi.” Đường Mật nói tiếp.

“Không phải mấy chúng ta ư?” Trương Úy không hiểu lắm.

“Ngốc, người không thấy ta cao lên rồi hả?” Đường Mật giả bộ giận.

“Ừ, đầu to không thay đổi, vẫn là khúc gỗ.” Bạch Chỉ Vi tỏ ra nghiêm túc.

Trong lúc nói cười, mấy đứa đi qua một tảng đá, Đường Mật chợt dừng chân đi quanh quan sát. Hoàn Lan nhìn tảng đá thật kỹ, tựa hồ nghĩ ra việc gì: “Khối đá chúng ta đã thấy vào năm bắt yêu xà, để bày trận, ta nhớ ngoài xa còn một tảng nữa, nhảy lên là nhìn thấy.”

Đường Mật gật đầu: “Đúng, là tảng này, ở vị trí Kim.” Đoạn nó nhảy lên nhìn ra xa, quả nhiên thấy một tảng khác, không giải thích gì mà tiếp tục lắc mình như xích đu lướt sang tảng đá khác. Cả nhóm thấy nó đứng trên tảng đá quan sát một lúc rồi mới thi triển khinh công quay về chỗ cũ, nói với bốn đồng bạn: “Từ tảng đá này có thể thấy tảng khác, tổng cộng gồm bốn tảng, cộng thêm với hồ Ảo hải là thành Ngũ hành trận. Hồ Ảo hải ở vị trí Thủy, thuật Phách thủy tất phải tại hồ Ảo hải thi triển về vị trí Kim, Thổ.”

Mộ Dung Phỉ nhíu mày: “Đường Mật, thuật Phách thủy đó thật ra là gì?”

“Thuật này không có tác dụng gì, chỉ để chẻ nước hồ Ảo hải, là pháp thuật do Đọa Thiên đại nhân sắp đặt sẵn.” Đường Mật giải thích: “Dạo này ta và Chỉ Vi vẫn nghiên cứu di vật của Đọa Thiên đại nhân, nếu bọn ta đoán không sai thì nước hồ là kim thủy do máu và thủy ngân hòa trộn, bề ngoài trông giống nước nhưng thật ra cứng như đá.”

Nước hồ tuy có vẻ tà môn nhưng mấy đứa đều biết trong khoảnh khắc sau cùng Vương Lãm muốn qua tà thuật giải quyết vấn đề nên không thấy

kinh ngạc. Đến bên hồ, Đường Mật thuận tay lấu một cành cây khô chọc xuống nước, xuống được hai thước liền chững lại, nó nhìn chúng nhân: “Bên trên là nước, phía dưới là kim thủy.”

“Ngũ hành trận có rất nhiều tác dụng, Ngũ hành trận này có tác dụng gì?” Mộ Dung Phi hỏi.

“Phải xem dưới mặt nước trấn áp thứ gì đã, mấy viên đá này tựa hồ đều là vắn thạch có thể phát ra năng lượng kinh nhân, hơn nữa vạn năm không đổi nên ta đoán rằng trận pháp này để trấn áp sức mạnh nào đó hoặc phát ra sức mạnh nào đó.” Đường Mật cầm đĩa đèn lên: “Đây là quang dẫn cho thuật Phách thủy.” Nó móc đồ đánh lửa ra châm vào ngọn nến trong đĩa đèn, chợt kêu lên kinh ngạc: “Không còn nhiều nến nữa.”

Cả nhóm liếc nhìn, không phải rồi, ngọn nến đỏ trong đèn cao không đẩy ngón tay cái, tất cả vẫn như hiếm khi đốt ngọn nến lên, lúc xưa mỗi đêm học Ma La vũ cũng không dùng mất bao nhiêu nến.

Cả nhóm không chú ý còn lại bao nhiêu nến nên đành đoán mò. Bạch Chỉ Vi nói: “Có phải người lấy được ngọn đèn này ngốc, đốt lên nhiều lần mới học được?”

“Có thể có người đã động đến đĩa đèn rồi. Nhóm Tiêu chương môn lần đó muốn Ngân Hồ để ngọn đèn lại, chứng tỏ họ đều biết cách ra vào lăng mộ chứ không chỉ riêng Ngân Hồ biết. Có lẽ như thế để dễ dàng lấy đèn.” Hoàn Lan cũng như bọn Đường Mật, chưa quen gọi Tạ Thượng là chương môn.

Đường Mật lại nhìn ngọn nến đỏ đến phát ngốc, chợt lắc đầu: “Không nghĩ nữa, làm việc quan trọng đã.” Đoạn nó đốt đèn, giơ lên bằng tay trái, tay phải vẽ phù chú lên không, thầm niệm khẩu quyết, ngưng tụ tâm lực, thi triển thuật Phách thủy.

Nước hồ phẳng lặng chợt tách làm đôi, dâng thành hai bức tường cao chừng mười trượng, lộ ra một lối đi hẹp hướng xuống dưới. Đường Mật giờ đèn đi xuống, ánh đèn chiếu lên bức tường nước trong suốt ánh lên quầng sáng kim thuộc màu đỏ pha bạc, bóng người múa trong ánh đèn, đầu nghiêng lên phiến kim thuộc lạnh lẽo. Yêu dị như quỷ mị loạn vũ.

Pháp thuật này chỉ đủ cho một người thông qua, những người khác đành đợi trên bờ. Nước hồ khép lại sau lưng nó, thoáng sau đã yên tĩnh như ngọc. Trương Úy lo lắng, tuốt kiếm đâm xuống nước, quả nhiên chỉ được hai thước là bị ngăn lại, tựa hồ gặp phải vật gì đó cứng rắn, thân kiếm rung lên, phát ra tiếng ong ong. “Thật ra Đường Mật lại đi vào một nơi cứng như đá,” thiếu niên kinh thán.

Bản thân nó cũng thấy kỳ dị, bức tường nước phía sau khép lại, che kín thình không đầy sao, nhưng ánh trăng vẫn xuyên qua nước hồ trong vắt rọi xuống. Có lúc nó cảm giác bản thân đang đi trong thể rắn, thân thể như làn khói hư vô xuyên qua được bất kỳ thực thể nào, thoáng sau lại thấy xung quanh là hư vô, chính nó là thực thể cứng như kim cương.

Đi trong cảm giác thay đổi như thế quên cả thời gian, sau cùng nó đến đáy hồ, dựa vào ánh đèn thấy năm con yêu thú đứng trước mặt. Chúng bất động, nhưng giữ nguyên tư thế như vẫn sống. Đường Mật không nhận biết toàn bộ, chỉ biết một là con lợi xỉ mã, còn con rắn mang mai rùa là huyền vũ.

Giữa năm con yêu thú kê một cái giường ngọc màu mỡ đông, trên giường có một thi thể nữ tử mặc chiến bào nhưng đã cởi khôi giáp. Vì bị kim thủy cách tuyệt với ngoại giới, thi thể nữ tử không hề rửa nát, phảng phất chỉ đang ngủ say, gương mặt nhợt nhạt đượm thêm nét ưu thương băng lạnh, mang theo khí lạnh thấm vào lòng người khiến Đường Mật run lên. Nó hít sâu một hơi, đến gần hai bước nhìn gương mặt nữ tử đang ngủ rồi lại nhìn nữ tử đang múa trong đèn, lầm bầm: “Sau cùng chúng ta lại gặp nhau, Ma vương.”

Thi thể Hoa Tuyền xuất hiện ở đây cũng không ngoài dự liệu, nó quan sát thật kỳ, phát giác tay trái phất phơ, biết rằng nhất định khi đó Hoa Tuyền tự đoạn tay để máu văng lên trời. Vết cắt từ vai trái xuống sườn, nó kinh hoàng, vết thương trên vai trái nó loáng thoáng đau nhói lên.

Vết thương cơ hồ cùng một vị trí, nó nghĩ, ta là ai?

Nó nhìn thi thể Hoa Tuyền một lúc mới tỉnh lại, ngoái đầu quan sát vị trí năm yêu thú, một con là lợi xỉ mã thuộc hỏa, một là huyền vũ thuộc thổ, ba yêu thú còn lại nó không biết, lần lượt thuộc kim, mộc, thủy, vị trí năm yêu thú này cấu thành Ngũ hành trận, thi thể Hoa Tuyền ở trung tâm trận. Ngũ hành trận khả dĩ biến hóa ra nhiều loại, nhất thời nó không hiểu ý nghĩa của tòa trận. Lần mò một hồi, nó nhận ra vị trí Ngũ hành trận này và phương vị Ngũ hành trận do đá tạo thành dưới đất khác nhau, phương vị kim mộc thủy hỏa thổ khi nghịch chuyển sẽ là vị trí Yêu thú Ngũ hành trận.

Phát hiện này khiến nó máy động, gom mọi nhân tố tổ thành trận hình lại, so sánh với sách vở đọc được ở địa cung Thục Sơn, đột nhiên kêu lên tỉnh ngộ: “A, hóa ra là ý đồ này.”

Sau cùng cũng hiểu, đối diện với sự thật, bi ai khôn tả dấy lên từ đáy lòng nó.

Bọn Bạch Chi Vi đợi cạnh hồ đến chán ngắt, nhưng dù sao cũng chỉ biết nhìn mặt hồ ngưng đọng màu xanh tĩnh lặng.

Cô vào rừng tản bộ, được vài bước thấy một khối vãn thạch tạo thành thạch trận. Lúc đến đây cô chưa quan sát kỹ, giờ cũng muốn coi lại xem sao, hóa ra tảng đá tuy đầy rêu nhưng một vạt rêu lớn đen xì, tựa hồ bị đốt cháy, có cụm rêu bị cháy đã mọc lên rêu mới, xanh mướt như những nơi khác. Cô lấy làm lạ, định xem những tảng đá bày trận khác có thể không, liền rảo bước sang một tảng đá khác.

Đi được nửa đường, chân phải Bạch Chi Vi đạp hụt, suýt nữa ngã bổ nhào, cũng may cô phản ứng nhanh nhẹn, xoay người nhảy lên mấy thước đáp xuống bãi cỏ, ngoái nhìn chỗ vừa trượt chân. Ở đó có một lỗ nhỏ vừa bàn chân, rất giống hang chuột, ở trong rừng thì những cái hang thế này cực kỳ nguy hiểm, đều ẩn trong cây cỏ, bất cẩn giẫm phải là gãy chân ngay. Bạch Chi Vi thầm lấy làm may mắn, định bước đi thì không hiểu sao lại nảy ra ý định đến xem qua cái hang. Cửa hang tròn xoe, vách trơn nhẵn, còn dấu bị thiêu cháy đen xì, cô bật lửa lên soi, quả nhiên hang chỉ sâu nửa thước, không thể là nhà của động vật nào được. Cô tuy thấy kỳ quái, định đi xem tảng đá khác nhưng sợ sau này không dễ tìm ra cái hang, liền tìm cành khô cắm cạnh cửa hang, xé vạt áo đỏ ra buộc lên làm tiêu ký.

Lúc đến tảng đá thứ hai, cô cùng phát hiện dấu rêu bị đốt cháy, liền khẳng định có nguyên nhân gì đó, nhảy lên tảng đá nhìn về tảng đá đầu tiên, hóa ra cành cây buộc vải đỏ nằm giữa đường thẳng nối liền hai tảng đá. Tuy cô không hiểu điều đó có ý nghĩa gì nhưng lòng hơi rung động, dù thế nào thì động huyết nằm giữa đường nối hai vị trí trong Ngũ hành trận nhất định có gì đó cổ quái. Cô vội phi thân xuống, tìm đồng bạn thảo luận.

Trương Úy, Mộ Dung Phi, Hoàn Lan theo lời cô tìm vãn thạch và địa động nhỏ. Trương Úy khá quen thuộc với mọi thứ trong rừng, liếc nhìn đám rêu mới mọc ra trên tảng đá lớn: “Đại khái mấy năm trước tảng đá này bị đốt cháy.”

“Tựa hồ là địa động và vãn thạch gặp lửa, cây cối quanh đây vẫn còn nguyên. Lửa thông thường không thể không lan ra chung quanh, đây nhất định là vết cháy do pháp thuật gây ra.” Mộ Dung Phi kiểm tra cây cối chung quanh, khẳng định.

Mấy đứa liền tìm xem mấy phương vị khác của Ngũ hành trận, phát hiện giữa đường nối liền mỗi hai phương vị đều có một lỗ nhỏ cháy xém, năm lỗ nhỏ này có cùng độ sâu, vách cứng dị thường. Không hiểu lửa cỡ nào mới đốt thành thế này được.

Mộ Dung Phi cũng thấy bất thường, nhìn khắp Ngũ hành trận tổ thành từ cái hồ và vãn thạch. Đứng ở mặt đất không thể nhìn thấy toàn bộ bởi diện tích tòa trận quá lớn. Dù thế y vẫn đưa ra giả thiết bất ngờ với ba đồng bạn: “Trận pháp chi thuật cực kỳ tinh diệu, sở học của ta hiện tại không thể nhìn thấu tác dụng của mấy động huyết. Bất quá nếu vị trí động huyết từng được đặt pháp khí hoặc bảo vật thì có thể hoàn toàn cải biến tác dụng ban đầu của trận thế.”

“Đường Mật có gặp nguy hiểm không?” Hoàn Lan hỏi.

“Tại hạ đoán là không sao, vì hiện lại chỉ còn lại vết cháy, không quấy nhiễu đến Ngũ hành trận có sẵn.” Mộ Dung Phi đáp, tỏ vẻ hơi do dự: “Nhưng chỉ là đoán mà thôi.”

Lúc đó nước hồ đột nhiên dao động, cả ba cùng đến bờ hồ, nước tách ra làm đôi còn Đường Mật thong thả bước ra, nó đứng trên bờ niệm khẩu quyết, nước hồ sôi trào dâng sóng cao cả chúc trước, dần dần trở nên đỏ rực như máu. Cả ba thấy khung cảnh yêu dị như vậy, chẳng trách Đường Mật từng cho rằng Mục điện giám thi triền tà thuật gì đó.

Bạch Chỉ Vi thấy nó bình an, định hỏi xem có phát hiện gì thì nhận ra thần sắc nó buồn bực, vội hỏi: “Thế nào Đường Mật, dưới đó có gì?”

“Nơi này quả nhiên là Ngũ hành trận trấn trụ Hoa Tuyền, làm giảm mọi sức mạnh của nàng ta.” Đường Mật đáp.

Bạch Chỉ Vi cho rằng đáp án này không có gì đáng kinh ngạc, di thư của Đọa Thiên cũng nói nơi đây là phòng ngự chủ chốt, tác dụng trận đồ tất nhiên hợp lý, liền hỏi: “Chuyện gì khiến ngươi khó chịu như thế?”

Đường Mật giãn sắc mặt ra, thở dài: “Chỉ Vi còn nhớ Ngũ hành vãng phục huyết trận chúng ta đọc được trong sách không?”

“Nhớ, đây là một loại biến hóa của Ngũ hành trận, người bày trận để thi thể người thân thiết với mình, như vợ, con cái, phụ mẫu vào trung tâm, sức mạnh của người được đặt vào sẽ bị tước đoạt cho người bày trận sử dụng.” Bạch Chỉ Vi đáp, tâm niệm liền lay động: “Người nói đây là Ngũ hành vãng phục huyết trận?”

“Đúng, là Ngũ hành vãng phục huyết trận do năm yếu thú thuộc năm thuộc tính cường hóa, trung tâm trận là thi thể Hoa Tuyền.”

“A.” Bạch Chỉ Vi khẽ thở dài, lúc thấy trận pháp này cô còn thảo luận với Đường Mật rằng quả là tà thuật, sao lại có hạng người dùng thi thể thân nhân đặt vào trung tâm trận, hà huống thời bấy giờ tin vào thuyết lục đạo luân hồi mà lại đối đãi với người thân như vậy tức là muốn người thân vĩnh viễn không được nhập thổ vi an, trọng nhập luân hồi.

“Không ngờ Đọa Thiên đại nhân có thể quyết tuyệt như vậy với Ma vương, tại hạ vẫn tưởng hai người có giao tình.” Mộ Dung Phi cảm thán.

“Nếu thật sự quyết tuyệt như vậy thì hay quá.” Đường Mật nói, “Luyện chế kim thủy khó lắm, đây là thứ những người nghiên cứu tà thuật dùng để bảo tồn thân thể, họ cho rằng chỉ cần thi thể không tiêu vong, hồn phách sẽ có ngày quay lại, người chết cũng sẽ trùng sinh. Nếu Đọa Thiên đại chỉ bày Ngũ hành vãng phục huyết trận thì đâu cần dùng kim thủy bảo tồn thi thể Hoa Tuyền, cứ vùi xuống đất cũng được. Đại nhân làm vậy là hy vọng có ngày nàng ta quay lại.”

“Chắc Đọa Thiên đại nhân lúc đó mâu thuẫn lắm.” Trương Úy xưa nay phản ứng chậm hơn người khác, nhưng không biết sao lúc đó như thể chạm đến linh hồn dẫn vật của Vương Lâm.

Thần sắc Đường Mật xui hẳn: “Đúng, lúc ta hiểu ra lòng cũng khó chịu lắm, cơ hồ hiểu được tâm cảnh người bày trận. Đối với Đọa Thiên đại nhân, luân hồi là việc không thể chứng minh, dùng kim thủy trấn trụ thi thể

đội ngày trùng sinh cũng vậy. Đại nhân dùng trận pháp khiến nàng ta không thể luân hồi chuyển thế, đoạt lấy sức mạnh của nàng ta nhưng cũng để lại một lối thoát; những điều này thì đại nhân cũng không thể xác định được kết quả. Tâm tình đó, ta nghĩ đến là đau lòng.”

Lúc đó, làn gió rít lên bi thương khe khẽ lướt qua mặt hồ, cỏ dại trên bờ xào xạc. Màn đêm tĩnh lặng cuối hạ ẩn chứa đôi phần ý thu man mác, các thiếu niên đứng trong đó, thoảng như cảm ngộ nỗi buồn của đời người, nhất thời không thốt thành lời.

“Nhưng khẳng định đoạt được mọi sức mạnh liên quan đến Ma vương.” Hoàn Lan nói: “Mọi yêu vật dưới trướng Ma vương, kể cả Thi vương, không gây loạn gì được trong hơn trăm năm cũng do trận pháp này. Hiện giờ Thi vương tái xuất hiện, nhất định là như Đọa Thiên đại nhân dự liệu, trận pháp của người chỉ duy trì được trăm năm, sau đó tác dụng lấy đi sức mạnh sẽ biến mất, yêu vật dần khôi phục lại, Thi vương là yêu vật mạnh nhất, nên xuất hiện đầu tiên. Cũng vì thế, kết giới phòng ngự của đại nhân bố trí tại Thục Sơn sẽ tan biến.”

Đường Mật gật đầu: “Hiện tại coi như biết vì sao người chết thì sức mạnh tan biến chỉ có hai người bọn họ là vẫn duy trì được. Chỉ là nếu bảo sức mạnh của ảo ảnh ở Xích Ngọc cung bắt nguồn từ vãn thạch do Hoa Anh tìm thấy thì họ dùng cách gì khiến hồn thú không tiêu vong.”

“Mặc kệ việc đó, Đường Mật, để xem bọn ta phát hiện được gì nào.” Bạch Chỉ Vi nói đoạn, kéo nó đi vào tiểu địa động.

Đường Mật không giải thích được tiểu động cổ quái và vết cháy trên vãn thạch, đưa tay sờ lên bốn bức tường cháy đen, mày nhíu chặt lại, một lúc sau hoang mang ngẩng lên, thấy Trương Úy liền máy động hỏi: “Đầu to, nghe nói mớ đá này bị thiêu từ dăm ba năm trước còn việc người bị tập kích trong Ảo hải, được Trầm Địch bảo hộ khi người mới vào Ngự Kiếm đường cũng là thời gian đó nhỉ? Ta nhớ lão bản Dị bảo quán nói là nếu

không gặp phải sức công kích siêu cường thì Trầm Định sẽ không như thế, cũng như nếu không phải pháp thuật hỏa diễm cực mạnh thì sao có thể đồng thời đốt cháy bốn khối vãn thạch này, có phải lúc đó người cũng có mặt chăng?”

Không đợi Trương Úy lên tiếng, Hoàn Lan đã mẫn cảm tranh quyền: “Ái chà, năm ta và Trương Úy vào Ngự Kiếm đường là vừa tròn trăm năm Đọa Thiên đại nhân khứ thế. Trương Úy, có nhớ người bị tập kích vào tháng mấy không?”

Việc này qua lâu rồi, Trương Úy không còn nhớ kỹ nữa, cũng may mỗi năm Ngự Kiếm đường bắt đầu học vào cuối tháng, gã tính một lúc, tỏ vẻ không chắc: “Đầu tháng Ba.”

“Có phải ngày mừng ba tháng Ba?” Hoàn Lan lại hỏi gặng.

Lòng chúng nhân thắt lại, biết người Thục Sơn đều tế bái vào ngày lễ thọ chứ không tế điện gì vào ngày Vương Lãm khứ thế, bởi họ tin có ngày ông ta sẽ quay lại chứ chưa chết, tế điện hóa ra trở thành hành vi bất kính. Thành ra ai cũng biết ngày ông ta rời bỏ cõi đời là mừng ba tháng Ba nhưng không bày nghi thức đặc biệt gì.

Trương Úy khó khăn lắc đầu không dám khẳng định, cũng may năm đó Hoàn Lan cùng điện với gã, cả hai xòe ngón tay đếm lại, sau cùng gã hít sâu một hơi, ngẩng lên nhìn cả nhóm: “Hôm đó có lẽ là mừng ba tháng Ba.”

Bốn năm trước, ngày ba tháng Ba, ngày Vương Lãm an bài sẽ chuyển thế sau trăm năm, thật ra đã xảy ra chuyện gì trong Ngũ hành trận? Có phải vì thế Vương Lãm không trở về được? Các thiếu niên gần như đồng thời nghĩ vậy, đứng trong khu rừng viển cổ rực linh quang, cùng đột nhiên thấy khăn trương khi chân tướng bí ẩn sắp được vén màn.

Tối đó Mộ Dung Trinh Lộ ngủ không sâu, nửa đêm tỉnh lại rồi không ngủ được nữa, khoác áo vào, ra khỏi tiểu viện, đi dạo trong Ngự Kiếm đường vắng lặng.

Trăng lên giữa trời, Ngự Kiếm đường ban ngày còn đầy náo nhiệt giờ im phăng phắc, ngoài xa giữa màn đêm có hai ngọn phong đăng trôi xa dần. Mộ Dung Trinh Lộ nhìn kỹ, là Tần ma ma của Mai uyển và Phúc bá của Tùng uyển đang xách đèn. Tần ma ma thân hình phốp pháp, tựa đầu vào bờ vai gầy guộc của Phúc bá, cơ hồ dồn trọng lượng toàn thân lên đó khiến Mộ Dung Trinh Lộ lo rằng Phúc bá cất bước là sẽ gục xuống, nhưng hai người đều vui vẻ, bước chân nhẹ nhàng đầy hạnh phúc.

Nhìn hai người khuất bóng, nàng ta chợt nhận ra mình đang nở nụ cười. Vốn đã nghe đồn về việc của hai người đó nhưng tối nay mới tận mắt thấy lần đầu tiên, chợt nghĩ: Hai người quen nhau lâu như vậy, sao năm nay đột nhiên lại gần nhau, có điều gì trong đó chẳng. Bất quá việc này lại trở thành phúc của các kiếm đồng, họ không còn kiểm tra nghiêm khắc nữa, kiếm đồng về muện dễ dàng thoát tội. Nàng ta lại nghĩ đến Đường Mật, hài tử này có tiếng hay về muện, không hiểu hôm nay có nhân cơ hội chẳng?

Nàng ta đi về phía Mai uyển, mới đến cửa thì dừng lại bật cười, nhớ lúc còn là kiếm đồng rất sợ điện phán hay giám thị người khác, sao lúc trở thành điện phán thì lại như thế? Nàng ta liền quay về. Các điện phán ở trong một viện tử riêng rẽ phía đông Ngự Kiếm đường, sát na Mộ Dung Trinh Lộ đẩy cửa bước vào, chợt nhận ra bất thường, bàn chân dừng trên không định rút lại nhưng không kịp. Nàng ta cảm nhận chân bị luồng đại lực cuốn chặt, cúi nhìn lại không thấy gì, nhìn xéo bên sườn thấy một sợi tơ mảnh gần như trong suốt đang quấn lấy đùi mình.

Mộ Dung Trinh Lộ cả kinh, tuốt kiếm định cắt đứt sợi tơ. Kiếm tên Thừa Ảnh, thân kiếm bằng tinh thiết màu lam đậm có dấu rỉ sét màu vàng chanh, từng bị Mộ Dung Phi trêu rằng kiếm cũng cổ quái như người, song đây chính là tinh thiết cứng rắn nhất trong thiên hạ. Thừa Ảnh chém lên sợi

tơ, Mộ Dung Trinh Lộ cảm giác chém vào nham thạch, sợi tơ còn bé hơn sợi tóc không đứt mà lóe lnh quang hắt Thừa Ảnh ra.

Tiếng cười vang lên, Mộ Dung Trinh Lộ nhìn theo tiếng nói, trên cây đào trong sân không biết từ lúc nào đã có một người ngồi, tấm áo dạ hành màu đen bó lấy thân thể đầy đặn, mặt che khăn chỉ lộ ra đôi mắt đong đưa, thoáng nhìn cũng biết là nữ tử. Nữ tử dùng giọng ngọt ngào: “Ai cũng bảo tú sương thiết là tinh thiết cực phẩm, nhưng hóa ra cũng thế mà thôi, Ân chu ti của ta còn hơn...”

Biết rằng gặp phải đối thủ mạnh, nàng ta vận đủ chân khí lên tay chém Ân chu ti, cắt đứt sợi tơ mảnh rồi nhảy lùi lại, lùi ra ngoài cửa, tỏ vẻ khinh thường: “Đánh lén đắc thủ mà thôi, tà ma oai đạo có đáng gì.”

Nữ tử đó giơ tay, điểm điểm hàn quang lóe lên trong đêm tỵ về phía tay ả, tựa hồ thu hồi Ân chu ti: “Sao ngươi không hỏi ta vào được Ngự Kiếm đường được kết giới trùng trùng bảo vệ này bằng cách nào?”

Từ giây khắc đầu tiên Mộ Dung Trinh Lộ đã tự hỏi câu này, trăm năm nay chưa từng xảy ra việc người ngoài xuyên qua được kết giới của Đọa Thiên đại nhân bố trí, nghĩ đến việc nữ tử này có được sức mạnh ấy, nàng ta lại lạnh ngắt cõi lòng, cũng may kinh nghiệm giang hồ phong phú nên không đổi sắc hỏi: “Ta hà tất quan tâm xem ngươi vào bằng cách nào, bất quá kẻ không mời mà đến Thục Sơn đều không có kết quả tốt.”

Nữ tử không hề giận, lại khẽ cười: “Vậy ư, Thục Sơn chẳng qua dựa vào trò cũ mà thôi, ta tưởng Ngân Hồ thế nào, không ngờ kết giới y bầy bố cũng thế mà thôi. Để xem các ngươi không còn Đọa Thiên bảo vệ, giờ được trò gì nhỉ.”

Mộ Dung Trinh Lộ toát mồ hôi lạnh, buột miệng: “Ngươi nói gì, việc đó có gì liên quan với kết giới của Tà điện giám?”

Nữ tử cười nghiêng ngả, gõ gõ ngón tay trắng ngần vào cành cây: “Thế nào, người còn không biết hả? Sức mạnh của Đọa Thiên đã tan biến rồi. kết giới bảo vệ ở đây hình như do Ngân Hồ bố trí, kết giới mọi nơi khác đều do tông chủ, chương môn bố trí lại. Nha đầu đáng thương, giờ vẫn còn kê cao gối ngủ, nếu Đọa Thiên đại nhân mà các người sùng kính không mau chuyển thế thì Thục Sơn còn gì để dựa dẫm?”

Thoáng chốc đầu óc Mộ Dung Trinh Lộ trống rỗng, rồi tức giận quát lên: “Yêu nghiệt ở đâu đến đây nói nhăng nói cuội.”

Nữ tử xoay người nhẹ nhàng đáp xuống đất: “Ta biết Thục Sơn các người khó lòng chấp nhận chuyện này nhưng tiếc là sự thật như thế. Nghĩ mà xem, nếu kết giới của Đọa Thiên bố trí vẫn còn thì ta vào được sao.”

Mộ Dung Trinh Lộ biết đối phương nói có lý, nhưng dù sao cũng không thể thua về khí thế, rung trường kiếm chỉ vào ả: “Dù không có kết giới của Đọa Thiên đại nhân thì người tưởng có thể thắng được kiếm của ta ư?”

Nữ tử không áp sát, cười khê: “Mộ Dung Trinh Lộ, đến Thục Sơn từ bé, cực kỳ có thiên phú về kiếm pháp, sau đó lên Kiếm tông được trường sư Tả Hoài Sơn thân truyền, được coi là đệ tử có tiềm lực nhất của Kiếm tông, tiếc là xuất sư rồi thì kiếm pháp không tiến bộ nữa, lang thang giang hồ, hoang phế nhiều năm, năm ngoái mới được Mục Hiến triệu hồi, ta không nói sai chứ?”

Lòng Mộ Dung Trinh Lộ thắt lại, giờ kiếm ngang ngực: “Người là ai?”

“Ta là người tìm lễ dâng lên lễ chúc thọ của Ma vương bệ hạ.” Giọng nữ tử đượm niềm vui: “Đêm trăng tròn rằm tháng Tám là lễ thọ của Ma vương bệ hạ, lấy Ngự Kiếm đường dâng cho người là lễ vật hay nhất.”

Với người bình thường, rằm tháng Tám là tết Trung thu về nhà đoàn viên, các kiếm đồng không về nhà được nên được chấp thuận dự tiệc đêm, thậm chí uống một chút rượu. Bọn Đường Mật vì vào tra xét rừng Áo hải

mà lỡ mất, lúc ra khỏi rừng, Trương Ủy ngẩng nhìn ánh trăng trên đầu nói: “Đi mau, sắp đến giờ Ngự Kiếm đường đóng cửa rồi.”

Tiếng chuông đóng cửa chưa vang, cả nhóm vì từng trở về vào lúc còn gấp hơn thế này nên giờ đi không nhanh lắm. Đường Mật nói: “Chậm một chút cũng không sao, hôm nay Ngự Kiếm đường chắc náo nhiệt lắm, Tần ma ma và Phúc bá chắc đi ngắm trăng rồi, chúng ta không bị phát hiện đâu mà lo.”

“Nếu không vào được thì nghỉ đêm ở Thuật tông, tối này người các tông đều đến Vô Lượng phong ăn Trung thu, uống say sẽ nghỉ lại đó, chỉ còn binh tôm tướng cá như chúng ta ở lại trông coi, các vị đến không sao đâu.” Mộ Dung Phi đề nghị.

“Chắc các điện phán Ngự Kiếm đường cũng ở Vô Lượng phong, Mộ Dung đường tử nói là mấy người còn ít kinh nghiệm sẽ ở lại, nếu không vào được, người sai hồn thú báo tin nhé, tử ấy có cho chúng ta vào không?” Bạch Chỉ Vi hỏi.

Đang cười nói, Hoàn Lan đi đầu tiên chợt dừng phắt lại, quay người đặt tay lên môi ra hiệu im lặng, đoạn chỉ chỉ vào bụi cây hai bên đường, hàm ý cùng ẩn mình vào. Bọn Đường Mật không hiểu nguyên nhân nhưng cứ lao vào, thu liễm hô hấp, quan sát bên ngoài qua kẽ lá.

Cả nhóm đang ở ngã rẽ trên từ dây bậc đá nối với sơn đạo thông lên Ngự Kiếm đường, lên sơn đạo đi không bao xa là đến chính môn. Một chốc sau, cả nhóm nghe thấy tiếng vó ngựa trầm trầm từ xa vang đến, rồi hơn mười thốt tuần mã lướt nhanh qua sơn đạo về phía Ngự Kiếm đường. Đợi đối phương đi khỏi, Hoàn Lan nhú mày nói với bốn đồng bạn: “Nhìn rõ không, mười sáu thốt tuần mã, vó đều được bọc da trâu.”

Thần sắc Mộ Dung Phi trầm xuống: “Đúng, trên lưng ngựa toàn người mặc áo dạ hành lại bịt mặt, tư thế cười đều là cao thủ, xem ra lai giả bất

thiện.”

“Dù có mười sáu cao thủ, nhưng ban đêm tập kích Ngự Kiếm đường không khỏi...” Trương Úy chưa dứt lời liền nhớ ra kết giới bảo vệ hiện giờ do Ngân Hồ bố trí, dù sức đại ca đến đâu cũng sánh được Đọa Thiên đại nhân, nếu trong mười sáu người này có cao thủ ngang với Tạ Thượng, thậm chí kém hơn nhưng mười sáu người liên thủ thì chưa biết chừng sẽ phá được. Tạ Thượng và đại đa số điện phán đều ở trên núi, giờ là lúc Ngự Kiếm đường yếu nhất. Gã nhìn bốn đồng bạn, qua thần sắc biết họ cũng nghĩ tới khả năng này, liền hỏi: “Các người thấy thế nào?”

“Chúng ta cứ lên qua xem ý đồ của chúng là gì rồi tính.” Đường Mật đáp.

Năm thiếu niên e ngại võ công của mười sáu người đó, không dám dùng khinh công áp sát, cũng may họ ẩn thân cách Ngự Kiếm đường không xa, với pháp thuật của năm đứa có thể đột thổ tới được, liền cùng ngưng tụ tâm lực thầm niệm khẩu quyết, sát na sau cả năm từ từ chìm xuống đất, tan biến giữa cây cỏ dưới ánh trăng bạc.

Lúc Đường Mật từ dưới đất nhô lên, biết rõ trên mình không dính đất nhưng vẫn theo thói quen phất tay áo khắp người, Hoàn Lan và Mộ Dung Phi như hai mầm măng non nhú lên dưới gốc cổ thụ đã ước định trước, còn nó cách hai bước mới đến, thầm lấy làm hổ thẹn, may mà Bạch Chỉ Vi cùng Trương Úy còn cách mục tiêu xa hơn mới khiến nó dễ chịu đôi chút. Bình thường tất nó sẽ tự khen mấy câu nhưng hôm nay không còn lòng dạ nào nữa, kéo Bạch Chỉ Vi và Trương Úy nhảy lên cây ẩn mình sau tàng lá. Cùng lúc, tiếng chuông đóng cửa của Ngự Kiếm đường gióng lên.

Tiếng chuông gióng lên yên ổn như thường, các thiếu niên lại thất lòng, tựa hồ dự cảm được đại sự sắp xảy ra. Quả nhiên, chuông tắt chưa lâu, mười sáu hắc y nhân như quỷ mị xuất hiện ở bên ngoài bức tường Ngự

Kiểm đường. Các thiếu niên ở xa nên không nghe rõ toán hắc y nhân thì thầm, chỉ thấy chúng chỉ chỉ trỏ trỏ đoạn men tường tản đi.

Mộ Dung Phi thấy những kẻ đó biến mất, hạ giọng: “Hình như chúng đang tìm chỗ dễ đột phá kết giới nhất?”

Năm đứa bất động mai phục hồi lâu trên cây, phía trong tường dần tĩnh lặng, mười sáu người kia quay lại. Xem ra họ đi một vòng, sau cùng chọn nơi bộn Đường Mật ẩn thân không xa để động thủ. Một hắc y nhân thân hình nhỏ thó giơ tay, dải vân vụ lấp lánh tỏa ra, dải vân vụ dừng sừng cách bức tường Ngự Kiểm đường nửa thước, như vấp phải bức tường vô hình rồi tan biến. Giọng hắc y nhân đó loáng thoáng vọng lại: “... Ẩn chu ti bố trí xong rồi... Một đòn đánh gục...” Đường Mật không thấy “tơ nhện” nào hết, nghiêng đầu đổi góc độ nhìn, lòng chột lạnh ngắt, phía trước mặt hắc y nhân đó có một tấm lưới khổng lồ dính chặt lên kết giới vô hình, sáng lên ngân quang dưới ánh trăng, tựa ngàn vạn con đĩa hút máu đang tham lam hút lấy sức mạnh phòng ngự của kết giới.

Chừng một tuần trà sau, nữ tử nhỏ thó quát khê: “Coi như xong rồi, xuất kiểm.” Mười lăm người còn lại nghe hiệu lệnh, đồng thời bật kiểm tấn công kết giới đầy tơ nhện, thoáng chốc cả Ngự Kiểm đường sáng lên hàn quang, nữ tử đó cười bảo: “Được, phá xong rồi, sức mạnh của Ngân Hồ cũng không đến mức như lời đồn.”

Các thiếu niên bình tĩnh nằm trên cây, đợi toán hắc y nhân nhảy qua tường vào Ngự Kiểm đường, mới thở phào lên tiếng. Trương Úy hỏi Đường Mật: “Các người bảo chúng sẽ làm gì?” Những thiếu niên còn lại cũng nhìn nó.

Đường Mật lúc đó mới nhớ ra trong tình huống nguy hiểm thế này, nó cần đảm nhiệm vai trò lãnh đạo, nhú mày suy ngẫm rồi nói: “Năm chúng ta không đánh lại chúng, chúng ta nên sai hồn thú báo tin gọi người ra cứu.”

“Tìm ai đến cứu bây giờ?” Hoàn Lan hỏi.

Đường Mật ngẩn ra, hiện giờ không còn ai cho bọn nó hoàn toàn tin tưởng, chợt hoảng lên. Nhưng nó nảy ngay ra chủ ý: “Chúng ta cứ lên Vô Lượng phong lớn tiếng gọi cứu mạng, kinh động tất cả. Bất quá, chúng ta nên lén quay về trước xem chúng làm gì, nếu chúng định hạ độc thủ với tất cả thì chúng ta nên đi còn nếu chúng vung kiếm sát nhân thì chúng ta đành...” Nó chợt do dự, nếu là vậy thì nó và bốn nhóc con này làm được gì? Nghĩ đoạn nó ngẩng nhìn bốn đồng bạn đợi đáp án.

“Đành liều mạng thôi.” Trương Úy quả quyết.

Mộ Dung Phi lập tức phản bác: “Không, như thế thì chúng ta cũng chỉ nên ẩn mình tìm cách cứu người, ưu thế duy nhất của chúng ta là chưa lộ diện. Hiện tại Ngự Kiếm đường chỉ còn vài điện phán, chọi cứng thì kiểu gì chúng ta cũng bất lợi. Ngự Kiếm đường đông người như thế, chúng muốn cũng không thể giết hết ngay, chúng ta còn sống là còn cơ hội.”

Trương Úy lạnh buốt cõi lòng, buột miệng: “Lẽ nào trơ mắt nhìn chúng...” Gã chưa nói dứt lời đã bị Bạch Chỉ Vi kéo áo, thiếu nữ thần sắc băng lạnh trừng mắt: “Cứu một người với trăm người, bên nào quan trọng hơn.”

Trương Úy tuy không phản bác nhưng thần sắc không vui. Đường Mật biết gã sinh trưởng trong hoàn cảnh khác với Mộ Dung Phi, Hoàn Lan và Bạch Chỉ Vi, với người trong vương gia đại tộc, hi sinh thiếu số để bảo vệ đa số là việc đơn giản, nhưng gã thì thà hi sinh mạng mình cũng phải giữ được tính mạng người khác. Nó kéo tay gã: “Đầu to, tin ta đi, chỉ còn một chút hy vọng thì ta sẽ cố gắng để tất cả cùng sống sót.” Cả ba không dám chần chừ nữa, nhảy qua bức tường bao Ngự Kiếm đường, thương lượng xong xuôi phân công Đường Mật, Hoàn Lan và Trương Úy đến chỗ các kiếm đồng, Bạch Chỉ Vi và Mộ Dung Phi đến chỗ các điện phán xem xét tình hình.

Ba người bọn Đường Mật nẩy lên nóc nhà, ẩn mình vào chỗ cành cây cổ thụ xòa lên nóc điện, thoáng sau đến sát Tùng uyển và Mai uyển, từ xa đã thấy trên tường bao có hơn mười hắc y nhân đứng sừng sững, tựa hồ đang giám sát mọi động tĩnh bên trong. Đường Mật xua tay ra hiệu cho hai đồng bạn dừng lại, thấp giọng: “Chỉ có mười hai người.”

“Bốn tên còn lại có lẽ cao thủ của chúng. Đại khái để đối phó các vị điện phán, những vị nào ở lại phòng thủ?” Hoàn Lan hỏi.

“Mộ Dung tử tử, Tuyên điện phán, Diêm điện phán và Chúc thủ thư.” Đường Mật đáp. “Tình hình cho thấy chúng chuẩn bị động thủ, chúng ta quan sát thêm một chốc, nếu còn không động tĩnh gì thì chúng ta báo tin.”

Ba đứa đợi không bao lâu, Mộ Dung Phi và Bạch Chỉ Vi lén quay lại, Bạch Chỉ Vi tỏ vẻ lo lắng: “Bốn người nhóm Mộ Dung tử tử đã bị bắt, chúng trói họ bằng Ấn chu ti nửa ẩn nửa hiện. Bốn địch nhân võ công thậm cao, theo ta thì ở Thục Sơn, trừ điện giám và hai vị tông chủ cùng các trưởng sứ, không ai địch nổi chúng.”

Đường Mật hít sâu một hơi khí lạnh, cổ ép mình lãnh tĩnh lại, hỏi: “Chỉ là chế trụ thôi, không giết người?”

“Đúng, chỉ chế trụ, không giết người.”

“Xem ra mục đích của chúng không phải là sát nhân phóng hỏa.”

“Chúng ta loáng thoáng nghe thấy nữ tử phá kết giới nói là lấy Ngự Kiếm đường làm lễ mừng sinh thần Ma vương.” Mộ Dung Phi đáp.

Đường Mật nhíu mày: “Là người Ma cung, sao chúng lại tập kích Thục Sơn mà không thông tri cho ta một câu nhỉ, lẽ nào vẫn không tin ta? Chúng ta đừng đi vội, đến gần Tùng uyển chút nữa xem chúng định làm gì?”

Năm người ẩn thân trong vùng tối bức tường, đến sát Tùng uyển, nhận chuẩn một tàng cây rậm rạp rồi phi thân lên cành, nhìn qua kẽ lá. Hai chiếc phong đăng treo ở cửa Tùng uyển sáng rực trong bóng tối, cánh cửa đóng chặt, bên trong im lìm, chắc các kiếm đồng đã ngủ rồi mà không hề biết rằng trên tường còn hơn mười đôi mắt ý đồ bất minh đang giám thị. Không lâu sau, hai người từ tiền điện thông thả đi tới, Đường Mật nhận ra điện phán Tuyên Di và Diêm Giai Chi. Nó nghi hoặc nhìn Mộ Dung Phi, quá gần toán bịt mặt nên y không dám lên tiếng, chỉ lắc đầu hàm ý bản thân cũng không hiểu cơ sự.

Tuyên Di và Diêm Giai Chi cầm trong tay một cái thanh la đồng vốn được sử dụng trong tình huống khẩn cấp hoặc xảy ra hỏa hoạn. Tuyên Di cầm thanh la đi về phía Mai uyển, Diêm Giai Chi dừng lại trước cửa Tùng uyển, gần như đồng thời gõ mạnh, tiếng keng keng vang lên gấp gáp, bên trong lập tức nháo nhác.

Xông ra khỏi Tùng uyển đầu tiên là Đặng Phương, áo quần còn nhàu nhĩ, đầu tóc rối bù, cầm kiếm lao ra khỏi cửa, lớn tiếng: “Diêm điện phán, sao rồi, sao rồi?” Y chưa kịp nhìn rõ thì người bịt mặt mai phục trên tường giơ tay, tựa hồ ném thứ gì đó, y liền im lặng đến bên Diêm Giai Chi. Gần như đồng thời, hơn mười người mai phục trên tường Tùng uyển và Mai uyển cũng xuất thủ với các nam nữ kiếm đồng, không hiểu chúng bắn ra thứ gì mà tất cả đều như Đặng Phương, bị bắn trúng rồi đều im lặng. Các kiếm đồng chạy ra sau cũng cảm thấy không ổn, chạy về phía Diêm Giai Chi, hỏi: “Diêm điện phán...” Chưa dứt lời đã bị người bịt mặt trên tường bắn trúng, có kiếm đồng cảnh giác, tuy không hiểu chuyện gì nhưng theo bản năng chạy vào bên trong ẩn nấp, có điều chân chưa qua cửa đã bị bắn trúng, thân hình cứng đờ, khẽ khép cửa rồi quay lại. Thoáng sau, toàn bộ kiếm đồng đều bị bắn trúng, viện tử ban này còn xôn xao chột tỉnh lặng lại.

Các thiếu niên trên cây nhìn nhau, đều tỏ vẻ không tin nổi, không thể ngờ Tuyên Di và Diêm Giai Chi lại là gian tế Ma cung. Đường Mật chuyển

động tâm trí, đổi góc độ nhìn Diêm Giai Chi, phát hiện cách sau lưng y không xa, dưới vùng tối không được ánh đèn rọi tới có một sợi Ấn chu ti vươn dài về phía y đứng. Kỳ dị là trong bóng tối nhìn ra ánh trắng mờ mờ còn thấy được Ấn chu ti chứ dưới ánh trắng vằng vặc thì không thấy gì.

Hành động cổ quái của Diêm điện phán phải chăng liên quan đến sợi tơ? Nó nháy mắt ra hiệu, chỉ chỉ vào sợi tơ, ra hiệu chúng nhân đổi góc độ quan sát. Mấy đứa hiểu ý, khẽ ngoẹo đầu, thử nhìn các kiếm đồng đang bất động

THỤC SƠN THIẾU NIÊN

Hạ Sinh

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 146

Không Phải Một Mình

Các thiếu niên lao vào bóng tối, lướt nhanh trong cơn gió se lạnh lúc cuối hạ đầu thu. Ma La vũ quả thật là võ công giữ mạng tuyệt diệu, lúc đầu, cả toán còn cảm thấy sau lưng có người truy đuổi nhưng sau đó chỉ còn tiếng gió rít bên tai.

Cứ thế lao lên dãy bậc đá ở Vô Lượng phong, Đường Mật chợt nhận ra điểm bất thường, hô to: “Đừng chạy nữa.” Những người khác vội dừng bước, kinh ngạc quay lại nhìn nó.

Đường Mật ổn định hơi thở: “Chúng ta không thể cứ thế này đến Vô Lượng phong, ý đồ quá rõ ràng.”

Thần sắc Mộ Dung Phi hơi biến đổi, nhìn đường đi nói: “Đúng, sau lưng không còn truy binh, hình như hơi bất thường.”

Đường Mật nhìn tứ bề, khu rừng hai bên dãy bậc đá xào xạc trong gió, dù có người tiếp cận từ trong rừng cũng sẽ bị che mất âm thanh, lòng nó lạnh buốt: “Nếu truy binh đoán được ý đồ của chúng ta, chặn lối ở con đường xuyên rừng thì hỏng bét. Chúng đã tìm được cách đột phá kết giới Ngự Kiếm đường thì kết giới ở dãy bậc đá cũng không còn an toàn nữa. Chúng ta không thể chạy ở đây, không có gì che chắn, e rằng là nơi mất an toàn nhất.”

Dứt lời, cả nhóm nghe thấy phía trước vang lên tiếng cười khẽ, bất giác cùng lùi nửa bước, giờ kiếm ngang ngực phòng bị. Phía trên dãy bậc đá xuất hiện một người bịt mặt mặc áo dạ hành đen, phân thủy thích màu bạc trong tay tỏa lam quang lạnh lẽo dưới trăng, người đó bật cười: “Coi như thông minh, tiếc là tính ngộ quá muộn. Tiểu cô nương đầu lĩnh này ban này chạy như ruồi nhặng quả thật khả ái.”

Giọng nói xem ra vẫn còn thiếu niên, Đường Mật thầm hồi hận, biết kinh nghiệm lâm chiến không đủ, giờ không thể chịu nhún được, liền thẳng lưng lên nói: “Thế thì sao, hâm mộ công phu khinh thân của Thục Sơn hử? Bọn ta thích đi đường lớn chứ không giống tà ma oai đạo, làm việc gì cũng bịt mặt, giấu giấu diếm diếm.”

Thiếu niên hừ lạnh: “Cho người chết thấy mặt Huyền Phong ta đây cũng không sao.” Đoạn giơ tay gỡ khăn che xuống. Quả nhiên là một thiếu niên chừng mười sáu, mười bảy tuổi, sắc mặt đen xì, mắt phượng hơi xếch lên, mày liễu cau lại như đao, sát khí ngút ngàn.

Không đợi Đường Mật lên tiếng, Hoàn Lan cướp lời: “Người chết tất nhiên không cần che mặt.” Đoạn y cung kiếm tấn công, kiếm của y nhanh mà lạnh lẽ, Huyền Phong cảm giác được hơi lạnh thì kiếm đã đến trước mặt, cũng may phân thủy thích của hắn là binh khí ngắn, xuất chiêu nhanh hơn trường kiếm, bèn vung tay phải che mặt, chặn được nhát kiếm. Trên phân thủy thích có cơ quan, ẩn xuống là song thích tách thành hai cái riêng rẽ, Huyền Phong vừa chặn đòn thì tay trái cũng đón lấy ngọn thích rơi xuống trả đòn Hoàn Lan. Hoàn Lan không ngờ đối thủ trong khi miễn cưỡng tiếp chiêu còn có thể đồng thời công kích, lòng cũng lạnh buốt, kiếm pháp của y cao siêu, nhát kiếm này tuy có vẻ dốc toàn lực nhưng thật ra vẫn chưa lối phòng ngự, xoay cổ tay chặn chiêu thức của Huyền Phong.

Huyền Phong vốn cho rằng chỉ truy kích ba kiếm đồng, nhận ra là những năm đứa nhưng đều còn nhỏ nên hắn không để tâm, nào ngờ gặp phải cao thủ, bèn không dám khinh địch, song thích trên tay xoay tít giao

đấu với Hoàn Lan. Kiếm pháp của Hoàn Lan tuy tinh nhưng vì cận chiến với đối thủ sử dụng binh khí ngắn nên y không chiếm được thượng phong, lúc nào cũng phải đề phòng song thích, sau mấy lần liên nhận ra võ công của mình tuy cao hơn nhưng bị hạn chế, định cách xa một chút, không ngờ Huyền Phong vừa đấu vừa lùi, y thầm mừng rỡ, kiếm kiếm nối nhau xuất ra.

Đường Mật thấy chỉ năm, sáu chiêu mà Hoàn Lan đã bức Hoàn Lan lùi lên trên, cho rằng Huyền Phong chịu lép quá sớm, nó nghiêng đầu nhìn thấy trên bậc đá hắt qua tựa hồ có ánh ngân quang, liền hiểu ra gọi to: “Bậc đá có Ẩn chu ti.” Đoạn phóng phi kiếm ra. Bạch Chỉ Vi, Trương Úy, Mộ Dung Phi gần như đồng thời ném phi kiếm cứu người.

Lúc đó tấm lưới Ẩn chu ti ở dưới đất bay lên rồi chụp xuống Hoàn Lan, bốn đạo kiếm quang sắp hất bay tấm lưới thì một cái búa bay ra chặn ngang đường bốn cây phi kiếm. Ngự kiếm thuật của Trương Úy, Bạch Chỉ Vi, Đường Mật đều không cao, phóng kiếm ra rồi là không khống chế được, bị cái búa đánh rớt hết. Mộ Dung Phi đảo bàn tay, Bách Vũ kiếm xoay vòng trên không tránh khỏi cái búa, mắc vào tấm lưới, y giơ tay hất bay tấm lưới đi.

Hoàn Lan cảm nhận được sợi tơ mỏng mảnh những bèn chắc lướt qua má, má nhói lên, hiểu ngay da mặt đã bị cào rách, tuy không bị trói nhưng lửa giận bốc lên trong lòng, vung kiếm tấn công Huyền Phong, kiếm kiếm đoạt mệnh, bất tri bất giác sử dụng Phá Quang kiếm pháp.

Bốn thiếu niên còn lại triệu hồi phi kiếm, thấy ngay một thiếu niên cao lớn cầm búa đứng trên dãy bậc đá, như hòn núi nhỏ ngăn cách thị tuyến, hoàn toàn cách tuyệt bốn đứa và Hoàn Lan. “Thanh Ngưu, mấy tên còn lại giao cho người.” Sau lưng thiếu niên cầm búa vang lên giọng Huyền Phong.

“Được.” Thanh Ngưu đáp, vung búa lên chém xuống như thiên thần giáng thế.

Mộ Dung Phỉ vốn định dùng Bách Vũ cắt đứt Ẩn chu ti nhưng mấy sợi tơ này cơ hồ có sinh mệnh, trăm ngàn sợi quấn lấy thanh kiếm, nhất thời không thể hất đi, kễ xuống đất cắt cũng không đứt. Thanh Ngưu tấn công tới, y mặc kệ kiếm vẫn bị tơ quấn, vung lên chặn lại, quát bọn Đường Mật: “Ta và Hoàn Lan chặn chúng, các người vòng qua rừng lên núi báo tin đi.”

Đường Mật thấy võ công Huyền Phong và Thanh Ngưu kém hơn Hoàn Lan, Mộ Dung Phỉ một chút liền yên tâm bảo: “Đề phòng Ẩn chu ti của chúng.” Đoạn dẫn Bạch Chỉ Vi và Trương Úy lao mình vào vạt rừng rìa dãy bậc đá. Nó lo lắng truy binh phía sau đoán được ý đồ sẽ đuổi theo nhanh nên đi sau trong rừng một đoạn rồi mới hướng lên đỉnh núi. Lúc này cây cối trong rừng tươi tốt nhất, không có đường hiện rõ để đi, ba đứa chỉ còn cách vung kiếm chặt cây tiến bước, chùng được một ném hướng, khi Bạch Chỉ Vi chém vào một bụi gai, tựa hồ nhìn thấy vật gì đó lóe lên, trực giác cho cô biết có điều bất thường, giơ kiếm lên nhìn rồi kêu khẽ: “Ẩn chu ti.”

Chưa dứt lời thì một nữ tử cười khanh khách: “Bị phát hiện rồi, còn tưởng là sẽ thần bất tri quỷ bất giác bao vây các vị.” Đường Mật giật mình, cho rằng nữ tử phá kết giới đã tới, cao thủ như thế dù ba đứa liều mạng cũng không đấu lại. Dưới gốc đại thụ cách đó không xa, một thiếu nữ trạc tuổi Huyền Phong, mặt trái xoan mắt hạnh, dưới khóe mắt vẽ một đóa hoa mai đỏ, cũng có nét quyến rũ.

Thiếu nữ đó uể oải tựa vào gốc cây: “Huyền Phong sắp xếp quả nhiên tuyệt diệu. Ta vốn tưởng bố trí nhiều Ẩn chu ti trong rừng thì phiền hà lắm, không ngờ mới làm xong thì các người đã tới, không để ta được nghỉ tí nào, định khiến người ta mệt chết hả.”

Đường Mật hiểu ra rằng Huyền Phong và Thanh Ngưu chặn năm đứa để thiếu nữ có thời gian giăng lưới trong rừng, đề phòng cả nhóm đi vòng lên

núi. Trong lòng nó còn một việc chưa thông, cố ý dùng giọng cười nhạo hỏi: “Đừng khoác lác, khu rừng rộng thế này, người sao biết ta chạy đến chỗ nào? Bố trí cái gì hả, rõ ràng ăn may thôi.”

Thiếu nữ trên cây cười: “Chưa từng giết tiểu muội muội nào khả ái thế này, được rồi, để muội chết được nhắm mắt, Ngọc Dương tỷ tỷ sẽ cho muội biết ảo diệu trong việc này.”

Ba thiếu niên thấy thiếu nữ tự xưng là Ngọc Dương cũng chỉ lớn hơn mình ba, bốn tuổi mà nói đến chuyện giết người bằng giọng nhẹ tênh như thế, lòng đều lạnh buốt, Ngọc Dương nói tiếp: “Các vị tướng Ân chu ti là tở thường hả, sai lầm rồi, là yêu vật có thể tự sinh trưởng, tất nhiên cũng biết tìm bạn, ta chỉ cần rải khắp rừng thì chúng sẽ tự tìm được các vị, thử nhìn chân tiểu tử kia là biết.”

Đường Mật và Bạch Chỉ Vi nhìn xuống chân Trương Úy, một sợi tơ mong manh cuốn lấy gót gã, đêm nay họ toàn thấy Ân chu ti lớn cỡ sợi dây buộc, sợi tơ này lại mảnh như sợi tóc, nếu Ngọc Dương không nhắc thì không thể nhận ra. Trương Úy cuống lên, đưa tay kéo sợi tơ, Đường Mật nhớ ban nãy Mộ Dung Phi không cắt đứt được, Hoàn Lan vị quét qua cũng thụ thương thì hiểu sợi tơ này chắc như thép, vội bảo: “Cẩn thận.” Không ngờ Trương Úy kéo đứt được. Ngọc Dương ở trên cây lắc đầu: “Đúng là bắt nạt kẻ yếu, nếu ba sợi Ân chu ti bện lại với nhau thì người đứt thử xem có đứt ngón tay không.”

Lúc đó Đường Mật mới hiểu Ân chu ti hóa ra mềm như bông, một sợi thì mỏng mảnh nhưng khi kết lại cực kỳ bền chắc, chỉ là dễ dàng bị nhìn ra ma thôi, liền tỏ ra không phục: “Nếu chập ba sợi lại lẽ nào bọn ta còn không nhận ra, để cho các người ám toán chắc?”

“Tùy các người nói gì cũng được, không còn sớm nữa rồi, tỷ tỷ không thừa hơi tranh cãi, mau chịu chết đi.” Ngọc Dương nói đoạn vung hai tay, mấy chục sợi Ân chu ti trong veo trút xuống như mưa.

Đường Mật biết Ẩn chu ti là yêu vật, không dám chạm vào, thi triển phong thuẫn che kín đỉnh đầu. Ẩn chu ti bị phong thuẫn gạt xuống đất thì lại bật lên tấn công, Trương Úy và Bạch Chi Vi vùng kiếm chống đỡ, như đồng thời kịch chiến với mấy chục con rắn, kiếm chém lên Ẩn chu ti không đứt, chỉ gạt bắn đi được, nhưng bị gạt bắn xong thì mấy sợi tơ lại vút tới. Đường Mật gia nhập vòng chiến, vừa đánh vừa nói với Trương Úy: “Đầu to, hao sức thế này sau cùng chúng ta sẽ thua, người mau dùng Áo Loạn bát kiếm, ta và Chi Vi che cho. Yêu vật cũng phải có cảm quan, hỗn loạn cảm rồi thì chờ coi chúng đấu với bọn ta thế nào.”

Ngọc Dương đứng trên cây xem ba thiếu niên đấu say sưa với mấy chục sợi Ẩn chu ti, lấy làm thú vị, nhưng không hiểu sao đột nhiên biến thành thiếu niên đó một mình chịu trận, hai thiếu nữ chỉ tham gia khi gã không kịp bố phòng, lẽ nào hai thiếu nữ không đủ nội lực? Xem thêm một chốc thì Ẩn chu ti lúc trước còn tấn công theo đúng lẽ lối giờ loạn xạ như đàn nhặng, thậm kê không ổn thì mấy chục sợi tơ đã mất đi chiến lực, bèn vùng hai tay bắn thêm mấy chục sợi nữa.

Đường Mật đang dốc toàn lực bảo vệ Trương Úy, không ngờ trên đầu bị một dải mưa tơ trút xuống, vội dùng phong thuẫn chặn lại, mắng: “Nha đầu đáng chết, trên mình người có nhiều thứ quý quái thế này, lẽ nào người là yêu quái.”

Ngọc Dương cười hì hì: “Gần như thế, Ẩn chu ti ký sinh trong thân thể tử tử, hòa thành một thể rồi, muội muốn gọi tử là yêu quái cũng được.”

Đường Mật cả kinh, nếu Ngọc Dương không nói láo thì không hiểu ả còn phát ra được bao nhiêu sợi Ẩn chu ti, Áo Loạn bát kiếm của Trương Úy cực kỳ tiêu hao tâm lực, không thể kéo dài, nó bèn nói: “Chi Vi, đầu to, bày kết giới.” Đoạn đẩy lùi Ẩn chu ti, chớp thời gian nắm tay nhau hợp lực bày ra một tiểu kết giới vây quanh ba đứa. Thông qua, kết giới vô hình, vô số Ẩn chu ti đan thành lưới dính vào kết giới, hút lấy sức mạnh. Ngọc Dương nhảy từ trên cây xuống, đi một vòng rồi cất tiếng: “Thế nào, không đánh

nữa hả? Ẩn chu ti tuy không lợi hại như tỷ tỷ nhưng không cần nhiều thời gian cũng hút được hết sức mạnh của các người, đừng hao phí sức lực duy trì kết giới, đằng nào cũng bị hút cạn.”

Bạch Chỉ Vi có phần bất an nhìn Đường Mật, hỏi: “Tính sao bây giờ?”

“Chúng ta cố gắng một lúc nữa, còn hơn hao phí tâm lực vào Áo Loạn bát kiếm, chỉ cần đợi Hoàn Lan và Mộ Dung Phi đến là được, võ công của họ cao hơn đối thủ, nhất định sẽ thắng.” Đường Mật đáp.

Ngọc Dương ngửa mặt cười vang: “Tiểu muội muội, tỷ tỷ chưa bảo muội Huyền Phong và Thanh Ngưu cũng là yêu quái như tỷ nhỉ?”

Ba người bọn Đường Mật tại Triệu cung từng thấy Hoa Tuyền và Hoa Anh thảo luận về tà thuật kết hợp giữa người và yêu vật, Đường Mật và Bạch Chỉ Vi đã thấy Thích quý, gần đây đọc nhiều sách vở về tà thuật nên không chấn kinh trước việc ba người nhóm Ngọc Dương có yêu vật ký sinh trên người, chỉ lo Hoàn Lan và Mộ Dung Phi có ứng phó được không. Đường Mật khó xử, không biết nên kiên trì phòng thủ trong kết giới, đợi Hoàn Lan và Mộ Dung Phi đánh lùi đối thủ rồi đến tìm hay xông ra tiếp tục chiến đấu. Nếu cứ cố thủ, ba đứa sẽ phải liên tục tiêu hao tâm lực để duy trì kết giới, kéo dài mà viện binh không tới thì chỉ còn cách dốc hết tâm lực, dựa vào võ công ngạnh tiếp. E ngại lớn nhất khi xông ra là phải tìm cách khắc chế Ẩn chu ti, võ công ba đứa không sánh được với Hoàn Lan và Mộ Dung Phi, nếu không nhanh chóng giết được Ngọc Dương tất phải đấu với mấy trăm sợi tơ, cuối cùng cũng kiệt lực mà chết. Nó tính toán hồi lâu, thấy Ẩn chu ti của Ngọc Dương không lợi hại như của nữ tử phá kết giới Ngự Kiếm đường, kết giới của nó bày ra không tổn hại bao nhiêu, liền quyết định hạ thủ.

Để giảm hao tổn công lực, cả ba ngồi xuống đất nhắm mắt tĩnh tâm. Đường Mật xâu chuỗi lại nhưng việc xảy ra trong tối nay, chợt hiểu rõ dần. Không biết bao lâu sau, chợt nghe giọng Hoàn Lan: “Bọn ta đến rồi.” Cả ba

vui mừng, đồng thời mở mắt ra, Hoàn Lan và Mộ Dung Phi sóng vai đứng cách chừng bảy, tám bước, trời chưa sáng hẳn, sương sớm nhàn nhạt mới giăng, bóng dáng hai người có phần không chân thật.

Đường Mật vừa định gọi hai người, chợt nhận ra không ổn, gọi khẽ: “Chỉ Vi, đầu to, tăng lực duy trì kết giới.”

“Sao thế, Đường Mật?” Bạch Chỉ Vi hỏi, tuy không hiểu nhưng vẫn làm theo.

Đường Mật nhìn hai thiếu niên: “Các người đã bao giờ thấy Hoàn Lan và Mộ Dung Phi đứng gần như thế bao giờ chưa, lại còn nói là bọn ta đến rồi nữa.” Bạch Chỉ Vi cũng thấy như vậy, tuy năm xưa thường đi cùng nhau nhưng Hoàn Lan và Mộ Dung Phi luôn giữ khoảng cách, nếu cự ly cách xa hơn chút nữa, đồng thời Hoàn Lan nói: “Ta và Mộ Dung Phi đến rồi” thì mới hợp lý, nguyên nhân xuất hiện tình cảnh lúc trước nếu không vì hai người hợp lực chiến đấu, tan hết hiềm khích thì là --- Bạch Chỉ Vi nhớ đến cảnh toán người bịt mắt dùng Ấn chu ti khống chế người khác, liền tỉnh ngộ kêu to: “A, họ bị Ấn chu ti khống chế.”

Trong bóng tối phía sau Hoàn Lan và Mộ Dung Phi vang lên tiếng cười ha hả, Huyền Phong cùng Thanh Ngưu bước ra, Huyền Phong kéo sợi tơ: “Đúng là không thể coi thường người Thục Sơn, ta vốn tưởng hai tiểu tử nay khó chơi như thế là hiếm thấy, không ngờ còn tiểu nha đầu thông minh thế này.”

Viện binh bị chế trụ, Đường Mật không còn chỗ dựa đâm ra sinh lòng quyết tuyệt, nhìn ba thiếu niên bị yêu vật ký sinh ở ngoài kết giới, nghiêm sắc mặt bảo Bạch Chỉ Vi: “Chỉ Vi, còn nhớ chúng ta cùng đọc trong sách cách yêu vật ký sinh không? Chủ nhân tự tổn thương dâng lên máu tươi, cam tâm cầu xin yêu vật ký sinh, lấy thân nuôi yêu vật.”

Bạch Chỉ Vi không hiểu vì sao lại nhắc đến việc đó vào lúc này nhưng về mặt Đường Mật chưa bao giờ nghiêm túc thế, biết rằng nó có hàm ý quan trọng: “Nhớ, Đường Mật, người định làm gì?”

Đường Mật kéo Trương Úy, nói khề với hai đồng bạn: “Nghe cho rõ này, nhất định phải làm theo lời ta, không được sai sót. Đây là cơ hội duy nhất của chúng ta, các người đồng ý không?”

Thấy ngữ khí của nó như vậy, cả hai gật đầu. Nó nói tiếp: “Chốc nữa ta sẽ có cách dẫn hết Ân chu ti đến chỗ ta. Không còn Ân chu ti, Hoàn Lan và Mộ Dung Phi sẽ thoát được không chế, lúc đó hai người và họ chia ra đối phó với địch nhân, quyết không để chúng có cơ hội tấn công ta. Trương Úy, người dùng Ảo Loạn bát kiếm đối phó Ân chu ti, kiếm pháp này có thể phong bế năng lực cảm nhận ngoại giới của mọi sinh linh, Ân chu ti sẽ biến thành đàn ruồi nặng bay lung tung, khi đó Hoàn Lan và Mộ Dung Phi vốn võ công cao hơn địch nhân, nhất định chúng ta sẽ thắng.”

Bạch Chỉ Vi hiểu ngay: “Lẽ nào người định để mấy yêu vật ký sinh, không được.”

Đường Mật bật cười: “Vẫn là thần tiên muội muội thông minh, theo sách thì yêu vật ký sinh trên mình một người lâu dài, tinh khí của người đó mất dần, nếu có người mới đồng ý dâng lên thân thể thì chúng nhất định vui vẻ lắm.”

“Không được, sau đó người sẽ ra sao?” Trương Úy cự tuyệt. “Ngốc thật, ta lại chịu để mình thiệt hại?”

Đường Mật cố ý mỉm cười nhẹ tênh: “Người và yêu vật muốn kết hợp ổn định cần hơn tháng trời, chỉ cần các người thắng, Thuật rộng sẽ có cách giúp ta trừ khử yêu vật, hơn nữa còn người Xích Ngọc cung, họ không thể trơ mắt nhìn ta biến thành nhân yêu.” Đường Mật định giảm căng thẳng cho bầu không khí, nhấn mạnh hai chữ “nhân yêu”, thấy hai hàng mi trước mặt

vẫn nhúu chặt, biết rằng họ không hiểu, liền an ủi vỗ vai Trương Úy: “Nhất định phải thắng, thắng rồi chúng ta mới cứu được tất cả.”

“Không được, không thể dùng cách đó.” Bạch Chỉ Vi lại cự tuyệt.

Không ngờ Trương Úy kéo tay cô, nói đầy chém đinh chặt sắt: “Dùng cách đó đi, nhất định có thể thắng.”

Khoảnh khắc đó, Bạch Chỉ Vi cơ hồ bị giọng nói kiên định của gã mê hoặc, môi mấp máy nhưng không nói gì. Đường Mật bỏ kết giới, không để Bạch Chỉ Vi ngăn cản, đưa Vị Sương lên cổ tay cắt khê, máu trào như suối, nó cất giọng như tụng niệm: “Ta tự nguyện lấy máu thịt mình nuôi dưỡng máu thịt người, lấy tinh khí mình nuôi tinh khí của người.”

Sát na sau, vô số Ấn chu ti như ngàn vạn đạo quang mang từ nhóm Huyền Phong xạ vào Đường Mật, chui qua vết thương trên cổ tay nó. Đường Mật không thấy đau, cảm giác như ngàn vạn con rắn đang ngo nguậy ở vết thương khiến cơn đau tê cứng lại, nó nhìn xuống vai, huyết quản nổi hẳn lên, hiện rõ màu tím lam, không biết vì Ấn chu ti tiến vào thân thể khiến huyết quản phồng lên hay bản năng thân thể bài xích dị vật.

Tình cảnh đó quả thật rợn người, Đường Mật biết không thể do dự, trong sách có nói lấy thân nuôi yêu vật thì quan trọng là khi yêu vật tiến vào cần giữ tâm thái hoàn toàn tự nguyện, rũ bỏ toàn bộ đề kháng về tinh thần, bằng không người và yêu quái bản chất khác nhau, yêu vật khó lòng tiến vào thể nội con người, cảm giác của chúng sắc bén, phát hiện ra là sẽ không phí tinh lực tiến vào nữa.

Nó nhắm mắt, hít sâu một hơi để bản thân thả lỏng hơn. Bản thân nó cũng thấy kỳ quái, thứ khiến nó yên tâm không phải thắng lợi của bằng hữu mà là lòng tin dù thế nào, mặc cho Cổ Thanh Thành có thân phận gì thì y cũng không đời nào để nó và yêu vật hợp thể, nhất định sẽ nghĩ cách đuổi hết yêu vật đi.

Đồng thời, đúng như Đường Mật dự liệu, ba người bọn Huyền Phong đã bị xâm thực hết, chỉ dựa vào yêu khí để duy trì, Ấn chu ti vừa rời khỏi, ba thân thể suy bại nhanh chóng. Bạch Chỉ Vi bảo Hoàn Lan và Mộ Dung Phi vừa thoát khỏi: “Mau xuất thủ bảo vệ Đường Mật.”

Hoàn Lan và Mộ Dung Phi chưa hiểu chuyện gì, chỉ thấy thân hình khô quắt của Huyền Phong và Thanh Ngưu lao vào Đường Mật liên tục kiếm ngăn cản, Bạch Chỉ Vi tấn công Ngọc Dương ở gần nhất. Ba người đó vì yêu vật ly thân nên thoát lực, căn bản không đấu lại, chỉ vài chiêu là bị đánh gục. Trương Úy ngưng tụ toàn bộ tâm lực và nội lực thi triển Ảo Loạn bát kiếm đấu với Ấn chu ti bay múa quanh Đường Mật. Lúc Đường Mật cắt cổ tay vốn cố tình cắt không lớn, Ấn chu ti từ ba người đều tham lam muốn lao vào thân thể nó, nhất thời hàng loạt sợi tơ tụ ở vết thương, nhiều sợi không chen vào được, bay múa quanh người nó, công kích mắt miệng tai mũi của nó hòng tìm được lối vào khác. Trương Úy tuy không hiểu lắm về tà thuật này nhưng trực giác cho gã biết càng ít yêu vật vào thân thể Đường Mật càng tốt nên múa kiếm điên cuồng, nhát nào cũng đánh trúng mục tiêu, tuy không thể cắt đứt nhưng dần dần yêu vật không còn cuồng loạn lao vào vết thương của Đường Mật nữa, thoáng sau mấy trăm sợi tơ nhỏ tụ thành một sợi lớn bằng cổ tay, quấn quanh mình Đường Mật như cự xà, từ từ uốn éo nhưng không kết hợp với thân thể nó.

“Chuyện gì thế này?” Bạch Chỉ Vi chạy đến hỏi.

Vấn đề lớn nhất với pho kiếm pháp này của Trương Úy là cực kỳ hao lực, lần này gã không tiếc sức hơn bao giờ hết, thậm chí cả khí lực đứng vững cũng không còn, chống kiếm xuống đất gượng đứng thẳng người: “Không rõ, Ngân Hồ nói kiếm pháp này luyện đến tầng sau cùng sẽ mê hoặc toàn bộ tám loại cảm tri, ta không biết yêu vật có mấy loại cảm tri hay ta mê hoặc được những loại nào, ít nhất chúng cũng không còn như trước.”

Đường Mật vốn thấy vui mừng nhưng chớp mắt sau đã thấy hơi thở bản thân nặng dần, Ấn chu ti đang quấn chặt lấy nó, như măng xà thít chặt con mồi.

Hoàn Lan và Mộ Dung Phi hiểu rõ nguyên do, song song xuất kiếm chém vào Ấn chu ti trên mình Đường Mật. Nó chặt vật lên tiếng: “Vô dụng, yêu vật này cực kỳ cứng, ta biết là phàm vật cứng trong suốt như kim cương hoặc pha lê đều cứng. Các người mau lên núi báo tin, nhất thời ta không chết ngay được đâu.”

Mộ Dung Phi tuy không biết pha lê là gì nhưng được hai chữ “tinh thiết” nhắc nhở: “Kiếm của đường tử đức từ tú sương thiết, loại tinh thiết cứng nhất thiên hạ, ta đi lấy, chắc có thể chặt đứt được.” Đoạn cầm kiếm đi ngay.

Đường Mật quát: “Quay lại, hiện tại đến Ngự Kiếm đường, người làm gì còn mạng, mau lên núi báo tin. Mộ Dung Phi, người còn nhớ đã nói gì lúc tối ở Ngự Kiếm đường không, sao lúc này lại không biết cân nhắc gì thế hả?”

Mộ Dung Phi hiểu nó muốn bảo rằng dù thấy người chết cũng phải lấy đại cục làm trọng, liền ngoái lại mỉm cười: “Đường Mật, tại hạ tuy phân biệt rõ nhưng cô nương là bằng hữu của tại hạ.” Rồi nói với ba người kia: “Các vị lên núi báo tin, tại hạ đi tìm kiếm.”

Hoàn Lan và Bạch Chỉ Vi gần như đồng thời buột miệng: “Ta đi cùng.”

Không đợi Mộ Dung Phi đồng ý, Đường Mật đã lớn tiếng mắng: “Các người đều không đi được, đầu óc không tỉnh táo hả? Không ai biết Tú sương kiếm có cắt được Ấn chu ti hay không, các người thấy liều mạng vì một việc không chắc chắn là đáng hả?” Nó cảm giác lồng ngực bức bối, thở liền mấy hơi đoạn nói tiếp: “Nghe kỳ này, việc này ta đã nghĩ kỹ rồi. Những người đó tuyệt đối đến từ Xích Ngọc cung. Thứ nhất người Xích

Ngọc cung không giết ta; thứ hai, việc thế này chúng không cần ta quyết định; thứ ba, lộ số của Thích quý và mấy tên đó không giống nhau, so với Thích quý thì phương pháp chế tạo bán yêu này quá kém. Tuy không biết chúng mọc ở đâu ra nhưng mục đích của chúng thì ta hiểu rõ. Người xem, trừ mấy cao thủ thì toàn là thiếu niên mười mấy tuổi đầu, dù thân thể có yêu vật ký sinh nhưng dựa vào đó mà muốn đối phó Thục Sơn thì thật vọng tưởng, đời nào địch nhân ngốc đến thế.”

Nó chợt thấy ngực đau nhói, thầm nghĩ nếu không nghẹt thở mà chết, xương sườn gãy ra chọc vào nội tạng thì càng nhanh chết, ý niệm này xuất hiện, nó nhìn thấy bóng dáng tử thần lướt qua khu rừng, không hiểu lấy đâu ra dũng khí chưa từng có, lối suy nghĩ cũng cực kỳ rõ ràng: “Sử dụng những thiếu niên này vì thân hình họ tương tự kiếm đồng Ngự Kiếm đường, dễ dàng trà trộn vào, ngày mười sáu tháng Tám là khi kiếm đồng lên Vô Lượng phong dâng quả tươi.”

Hóa ra phía đông Ngự Kiếm đường là một vườn quả, bình thường vẫn do tạp dịch trông nom nhưng quả chín thì các kiếm đồng hái giúp, Trung thu năm nào cũng là lúc các kiếm đồng lên núi dâng quả. Bạch Chỉ Vi hỏi: “Người muốn nói là chúng trà trộn vào các kiếm đồng để diệt Thục Sơn?”

Đường Mật đáp: “Không phải, chúng có lợi hại hơn nữa thì ngần ấy nhân thủ không diệt nổi Thục Sơn, nhưng có thể giết người cần giết rồi bắt kiếm đồng làm con tin để thoát thân. Các người còn chưa hiểu hả, người chúng muốn giết nhất định là người duy nhất chúng ta tin tưởng được, nếu các người còn không đi báo tin thì chỗ dựa sau cùng của chúng ta ở Thục Sơn cũng không còn nữa.”

Trương Úy chợt nói: “Mộ Dung Phi, ba các người mau lên núi báo tin. Ba tên này không quay về, địch nhân có khi lại phái người khác đuổi theo chúng ta, võ công các người cao cường, lên núi chắc chắn hơn. Ta có cách giải quyết chuyện của Đường Mật ở đây rồi, ta sẽ ở lại.”

“Cách gì?” Bạch Chỉ Vi hỏi với vẻ bất an.

Trương Úy không nói mà mắng: “Đi mau, các kiếm đồng hiện giờ đã lên đường rồi, đến muộn còn tác dụng gì nữa, ta đảm bảo lúc các người quay lại, Đường Mật vẫn còn sống.”

Bạch Chỉ Vi định hỏi tiếp, Hoàn Lan ngăn lại: “Chúng ta đi thôi, tin y đi.”

Đợi khi thân ảnh ba người tan biến vào rừng, Trương Úy nói với Đường Mật: “Đường Mật, xin lỗi, kiếm pháp của ta chưa đạt đến hỏa hầu.”

Đường Mật miễn cưỡng mỉm cười: “Không sao, người cứ tận lực.”

Trương Úy mỉm cười, chột vạch tay trái xuống lưỡi Trầm Phong thành một vết dài cả tấc, gã học theo ngữ điệu của Đường Mật: “Ta tự nguyện lấy máu thịt mình nuôi dưỡng máu thịt người, lấy tinh khí mình nuôi tinh khí của người.”

Trương Úy thật thà, không tính toán nhiều như Đường Mật, vết thương rất lớn, máu chảy như suối, mùi máu lan khắp không khí, Ấn chu ti quả thật bị kiếm pháp của gã làm loạn cảm quan nhưng vì kiếm pháp chưa luyện đến nơi khiến cảm tri còn lại của yêu vật khiến chúng tụ lại theo bản năng, quăn chặt lấy vật thể. Yêu vật được mùi máu kích phát, cảm quan còn lại phát giác có người mới đang sẵn sàng nghênh tiếp, mấy trăm sợi liên nháo nhác, thoáng sau lao bổ vào Trương Úy.

Khoảnh khắc đó, thiếu niên như bị cuốn vào trung tâm cơn bão, mất hết cảm giác.

Không biết bao lâu sau, gã nghe thấy thiếu nữ bên mình khẽ thở dài: “Tốt thôi, thế này cũng hay, chí ít ta không cô độc một mình.”

Ngày mười sáu tháng Tám, trời đẹp, sương đêm mới buông, hơi khói chưa tan.

Tạ Thượng, Cố Thanh Thành, Tư Đồ Minh cùng bước vào chính điện Ngự Kiềm đường. Mỗi năm vào thời điểm này, trong điện đều bày năm cái ghế, hiện giờ chỉ còn lại ba, ai cũng thấy hơi đột ngột. Tạ Thượng trầm ngâm một chốc rồi nói với Cố Thanh Thành, Tư Đồ Minh: “Vị trí tông chủ Kiềm tông cần định sớm mới được.”

Cố Thanh Thành và Tư Đồ Minh nhìn nhau, đều đáp “vâng” cho xong rồi im lặng. Tạ Thượng biết việc này muốn giải quyết ổn thỏa phải đến sang năm, hai người kia đều không muốn dính vào vũng nước đục này. Trong tam tông, người Kiềm tông cá tính hơn hết, luôn tự cho rằng đứng trên hai tông kia, ngay cả trong tông cũng không ưa nhau. Cố tông chủ Mục Hoảng là người cứng rắn, không ai dám điều tiếng gì với lão, lão chết rồi thì ai cũng thấy mình có tư cách hơn hết, tranh chấp rất lung. Lúc Tiêu Vô Cực tại vị, một là lão có ý riêng, hai là sợ không sắp đặt vị trí tông chủ hợp lý thì lại lảm chuyện, thành ra luôn áp chế. Kỳ thật ai cũng biết quan trọng nhất là phải giữ mình chờ đợi, Tạ Thượng không phải không nhận ra nhưng đây không hợp với tác phong hành sự của y.

Ba người ngồi xuống, đệ tử tam tông ngồi xuống mấy dãy ghế bày trong đại điện, đợi các kiếm đồng Ngự Kiềm đường dâng quả mùa thu. Tuy thổ nhượng Thục Sơn tốt nhưng hoa quả ở đây cũng không thể ngon như tiên quả được, nghi thức này thuần túy mang tính chất tâm lý. Xuân hoa thu thực, bất luận người Thục Sơn sau này thành tựu đến đâu cũng do Thục Sơn dạy dỗ thành, trong lòng luôn giữ niềm kính sợ.

Tạp dịch lớn tiếng báo, chúng nhân nhìn ra bên ngoài điện, hai hàng lam y thiếu niên và hồng y thiếu nữ, tay xách giỏ quả tươi đi vào. Mọi kiếm đồng đều cung kính cúi đầu, không nhìn rõ diện mạo nhưng đội hình và cước bộ khá chỉnh tề, rõ ràng được huấn luyện nghiêm ngặt. Các kiếm đồng vào đại điện, đội ngũ đi đầu tách ra ba người, cung kính cúi thấp đầu

đến trước mặt Tạ Thượng, Tư Đồ Minh, Cố Thanh Thành, quỳ xuống đưa giỏ trái cây lên cao quá đầu: “Kiếm đồng Ngự Kiếm đường mang quả tươi mùa thu lên bái tạ ơn dạy dỗ của tiền bối Thục Sơn.”

Giọng nói trẻ con chưa dứt, ba thiếu niên đột nhiên xuất thủ, ba sợi tơ trong veo lớn cỡ ngón tay xạ vào Tạ Thượng, Cố Thanh Thành, Tư Đồ Minh ngồi trên ghế đứng dậy đón hoa quả. Thời cơ quả thật tuyệt diệu, vừa lúc ba người đứng dậy, thân thể đang vươn lên, không thể thi triển thực lực, lại không phòng bị, dù là cao thủ cũng khó lòng tránh được. Cũng may ba người đều không phải cao thủ bình thường, trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch, thân hình Tạ Thượng không ngừng lại mà dựa vào lực đạo đứng lên khễ nghiêng người, xoay cổ tay chụp lấy sợi dây cơ hồ ẩn vào không khí. Tư Đồ Minh không tránh mà phát tay áo, tụ phong hất sợi dây bật ra một tắc, tay áo thuận thế quấn lấy đầu sợi dây. Còn Cố Thanh Thành trong sát na sợi dây bắn ra, y sử dụng công phu thiên cân trụ, nửa thân hình đang đứng lên chợt quay về ghế, sợi dây vốn nhắm vào yếu hầu y sượt qua đỉnh đầu, y dùng đầu ngón tay bắt lấy sợi dây.

Chỉ chậm hơn ba kiếm đồng đó nửa tích tắc, cách không xa sau lưng họ lại có ba kiếm đồng bắn tơ ra, hai đợt công kích gần như nối liền. Ba cao thủ Thục Sơn đều lạnh ngắt cõi lòng, định phòng bị thì Mộ Dung Trinh Lộ đứng ở đầu hàng kiếm đồng đã ra tay, quét trường kiếm cắt đứt dây tơ, nhanh chóng điểm huyết ba kiếm đồng.

Lúc đó ba kiếm đồng tấn công đầu tiên đã bị nhóm Tạ Thượng chế ngự, Mộ Dung Trinh Lộ quay lại, đi tới mấy bước, đến trước mặt Tạ Thượng: “Đệ tử vô năng, để gian tể trà trộn vào Ngự Kiếm đường, quấy nhiễu...”

Mộ Dung Trinh Lộ chưa nói xong, ngoài điện vang lên giọng thiếu niên: “Tạ chương môn cẩn thận.” Giọng nói ở ngoài xa tắp, Tạ Thượng không nghe rõ, thoáng ngẩn người thì Mộ Dung Trinh Lộ đã cùng Thừa Ảnh lướt tới, tốc độ và lực đạo của nhất kiếm hơn xa làn tơ của ba kiếm đồng ban

này. Tà Thượng không hề phòng bị, tưởng rằng tính mạng hủ hỉ thì một bóng trắng loáng lên, Tư Đồ Minh phi thân đỡ nhất kiếm.

Nhất kiếm xuyên qua ngực Tư Đồ Minh, mũi kiếm thò ra sau lưng, Tà Thượng nổi giận bạt kiếm tấn công Mộ Dung Trinh Lộ. Nàng ta thấy Thừa Ảnh đâm sâu quá, dùng lực cũng không bạt ra được, thân hình cấp tốc lùi về giữa hàng kiếm đồng, quát to: “Lùi lại, có muốn giữ mạng các kiếm đồng này không?”

Chúng nhân lúc đó mới kịp phản ứng, mọi kiếm đồng đã vây thành vòng tròn, ở giữa là Mộ Dung Trinh Lộ, Tuyên Di, Diêm Giai Chi và Chúc Ninh đột nhiên đứng lên được. Bên ngoài bốn người là một vòng tròn nhỏ khác do mười kiếm đồng tạo thành, ai nấy giơ cao tay, tựa hồ đang điều khiển, nhìn kỹ thì tay mỗi người cầm hơn mười sợi tơ trong suốt, đầu kia cắm sâu vào cổ mỗi kiếm đồng.

Vừa hay thiếu niên báo tin chạy vào đại điện, chính là Mộ Dung Phi đến trước, sau lưng là Hoàn Lan và Bạch Chỉ Vi. “À không phải Mộ Dung Trinh Lộ, kiếm đồng và các điện phán đều bị chúng dùng Ẩn chu ti chế trụ.” Mộ Dung Phi đứng lại nói lớn, nhưng chữ sau cùng bị nuốt ngược lại, biến thành tiếng kêu kinh hãi, nhìn chằm chằm thi thể Tư Đồ Minh ở dưới đất, không biết nên nói gì.

Mộ Dung Trinh Lộ giả cười đắc ý: “Không sai, hiện tại toàn bộ các kiếm đồng đó bị bọn ta chế trụ, nếu không cần tính mạng của chúng thì cứ việc xông lên.”

Tà Thượng nghe nói đến Ẩn chu ti, biết là yêu vật còn bền hơn kim cương, nhất thời e dè, giơ kiếm kiếm chế cơn giận, quát Mộ Dung Trinh Lộ giả: “Các người là ai, có xung đột gì với ta?”

Mộ Dung Trinh Lộ giả nói: “Xích Ngọc cung và Tà chương môn không có vướng mắc gì, chỉ là hiện tại Tà chương môn là đệ nhất nhân của Thực

Sơn và võ lâm, bọn ta muốn dùng máu của chưởng môn tế cờ, nghênh tiếp Ma vương điện hạ quay lại nhân giới, ma huyết thức tỉnh sau trăm năm.”

Thục Sơn chúng nhân đều hít sâu một hơi khí lạnh, Tạ Thượng nổi giận: “Nói láo, ma huyết của yêu nghiệt Hoa Tuyền đã bị khai sơn thủy tổ của Thục Sơn dùng pháp thuật trấn trụ.”

Mộ Dung Trinh Lộ giả cười vang: “Tạ chưởng môn, ông định gạt ai hả? Sức mạnh của Vương Lâm chỉ duy trì được trăm năm, đến giờ chuyển thế của hắn còn chưa xuất hiện, kết giới ở Thục Sơn không còn là của hắn bố trí nữa. Kết giới Ngự Kiếm đường là do các hạ bố trí đúng không? Chặt chẽ thì có nhưng vẫn bị công phá, nếu vẫn còn là của Vương Lâm bố trí thì tại hạ sao có thể dễ dàng đắc thủ?”

Tất thảy xôn xao. Tạ Thượng biết sự tình không giấu được nữa, bèn hỏi: “Các người muốn thế nào mới thả các kiếm đồng đó?”

Mộ Dung Trinh Lộ giả nói: “Tính toán mọi bề vẫn không ngờ có con quỷ chịu chết thay, nhưng tốt xấu gì cũng là một vị tông chủ, tạm coi là được. Xin chư vị nhớ cho kỹ hôm nay, Ma vương điện hạ lễ thọ vào hôm qua, từ hôm nay bọn tại hạ và Thục Sơn sẽ lại đường hoàng giao chiến. Bọn tại hạ cũng không muốn thương tổn đến các kiếm đồng này, còn phải xem các vị có chịu nghe lời không.”

Chúng nhân đều nghe rõ, hóa ra người Ma cung không chỉ muốn ám sát chưởng môn Thục Sơn mà định trực tiếp hạ nhục Thục Sơn, hạ cả chiến thư. Ai nấy bưng bưng lửa giận, biết sức mạnh của Đọa Thiên đã cạn, chuyển thế lại chưa xuất hiện, một lúc sau mới qua khỏi cơn chấn kinh, có người quát: “Bọn yêu nghiệt các người đừng hòng lấy kiếm đồng ra uy hiếp bọn ta, các người giết Tư Đồ tông chủ mà còn định sống sót rời khỏi Thục Sơn sao.”

“Chương môn, đừng sợ gì cả, những hài tử này có xuống suối vàng cũng biết vì thành toàn cho Thục Sơn, sẽ ngậm cười vì đại nghĩa.” Thêm một giọng khác cất lên.

Ánh mắt Tạ Thượng như băng giá quét qua người nói, hỏi Mộ Dung Trinh Lộ giả: “Nói điều kiện ra đi.”

Mộ Dung Trinh Lộ giả bật cười: “Quả nhiên là chương môn, kiến thức khác hẳn người ta. Ta biết ngự kiếm phi hành của người lợi hại nên sẽ mang những kiếm đồng này rời khỏi Thục Sơn hai mươi dặm, người chỉ được cho phép hai đệ tử Thục Sơn đi theo, đến nơi bọn ta sẽ rút lại Ấn chú ti, mấy hài tử sẽ tỉnh lại, thân thể cũng không bị di hại gì.”

“Dựa vào đâu ta tin người?”

“Không vào đâu cả, người không đồng ý thì những hài tử đó an toàn sao?”

Tạ Thượng cân nhắc hồi lâu: “Được, ta đồng ý, bất quá báo với chủ tử nhà người rằng mỗi nhục này, ngày khác Thục Sơn sẽ trả gấp đôi.”

Rất lâu sau bọn Đường Mật mới biết việc xảy ra trên Vô Lượng phong, vốn nó và Trương Úy định lên núi nhưng chưa được bao xa thì thân thể chưa thích ứng kịp với yêu vật nên gục ngã, lúc Cố Thanh Thành tìm thấy thì đã gần mất hết ý thức. Mấy hôm sau, cơ chế phòng vệ của thân thể cả hai bắt đầu kịch liệt bài xích dị vật, sốt cao liên mấy ngày không khỏi.

Trong lúc hôn hôn trầm trầm, Đường Mật cơ hồ quay lại lúc bé, sốt bốn mươi độ nằm trong bệnh viện, cổ tay được truyền dịch ngày càng băng lạnh, mẹ đặt tay lên tay nó, hơi ấm truyền qua da tay, như mưa xuân rỉ rả thấm vào thân thể. Nó chật vật mở miệng: “Con nhớ mẹ, nhớ lắm.” Bất chợt, bàn tay cầm tay nó nắm chặt, nó đau đớn kêu lên, mở mắt ra thì là Cố Thanh Thành, liền mơ mơ hồ hồ nghĩ: Người đó mà, hoảng loạn làm gì?

Nó liên tục sốt cao ba ngày, Trương Úy vì thân thể có nhiều Ấn chu ti hơn nên sốt suốt bảy ngày mới khỏi. Tiếp đó Cố Thanh Thành và Mạc Thất Thương tìm cách khu trừ yêu vật cho hai đứa, sử dụng đủ cả dược vật lẫn trận pháp, quả thật khu trừ được không ít yêu vật nhưng Cố Thanh Thành vẫn lo lắng. Có lần y tốn cả ngày mới đẩy được một sợi Ấn chu ti khỏi thân thể Đường Mật, chợt nổi giận, mắng nó: “Đầu óc con có vấn đề hả, yêu vật kiểu này vào thân thể đâu có dễ dàng đi ra, vạn nhất không trừ được hết thì sau này làm thế nào?”

Đường Mật thè lưỡi ra: “Lúc đó không thể tính nhiều thế, hiện tại nghĩ lại đúng là hối hận, nhưng làm thế nào được?”

Cố Thanh Thành nhìn nó, thần sắc thoáng phiêu hốt, chuyển thành khẩu khí ôn hòa: “Đường Mật, vậy thì con chỉ còn cách ở cạnh ta cả đời, ta có cách chế trụ yêu vật này, đồng ý không?” Nó thất lòng, cúi đầu hoang mang, vì sao khi đã gần như chắc chắn xác định y là người Ma cung thì lại gặp phải việc này? Không hiểu nên vui hay buồn nữa.

Cố Thanh Thành thấy nó cúi đầu không đáp, lại nói bằng giọng bình thản: “Bất quá ta hơn tuổi con nhiều, sẽ phải ra đi trước, lúc đó thì phải làm sao? Thế này vậy, ta dạy hai con một pho tâm pháp, mỗi ngày luyện một lần thì dù không diệt được hết yêu vật cũng sẽ chế trụ được.”

Nó đáp: “Được.” Rồi thở phào, ngẩng nhìn ánh mắt Cố Thanh Thành đang dạt đi, chợt như mất đi thứ gì đó, lòng ảm đạm hẳn.

Lúc nó và Trương Úy được phép gặp người khác, trở về Ngự Kiếm đường thì đã là cuối tháng Tám. Đường Mật nghe Bạch Chỉ Vi kể lại việc xảy ra trong ngày mười sáu cùng tình hình Ngự Kiếm đường trong đêm mười lăm sau khi Mộ Dung Phi cứu được Mộ Dung Trinh Lộ, nó hỏi: “Chúng thật sự nói mình là người Xích Ngọc cung?”

“Lúc đó bọn tại hạ còn chưa đến, bất quá mọi người có mặt đều nghe rõ.” Mộ Dung Phi đáp.

“Hừ, mấy tên lừa đảo.” Đường Mật mắng: “Chúng không ngờ Ma vương ta vẫn ở đây, một câu là lộ hết.”

Bạch Chỉ Vi nói: “Ta cho rằng chúng muốn làm loạn cục diện. Chúng mang kiếm đồng đi cả hai chục dặm, dọc đường gặp biết bao nhiêu người, lẽ nào giang hồ còn không biết? Nghe nói Xích Ngọc cung vốn thanh minh việc này không liên quan đến họ nhưng người giang hồ đều cho rằng chính họ làm. Ma huyết thức tỉnh và việc sức mạnh của Đọa Thiên đại nhân mất đi khiến lòng người hoảng hốt, các đạo nhân mã chính đạo giang hồ sẽ tề tụ tại Thục Sơn vào ngày táng lễ Tư Đồ tông chủ, bề ngoài là bái tế, thật ra thương thảo việc quyết tử chiến với Xích Ngọc cung.”

“Vậy thì bị gạt rồi.” Đường Mật nhú mày, không nói gì nữa, cảm giác mọi manh mối năm được đang từ từ hợp lại, nhưng chưa tìm được thứ quan trọng.

“Đường Mật, người nói người bị giết là người chúng ta tin được, vậy người đó là Tà điện giám hay Tư Đồ tông chủ?” Trương Úy hỏi.

Đường Mật lắc đầu: “Không phải, ta đoán thế quá đường đột, nói thật, hiện tại ta không dám tin cả người chết.”

“Ý ngươi là gì?”

Đường Mật đáp: “Ở quê nhà của ta có một thứ gọi là mạng, nhiều người vừa viết truyện vừa đưa lên mạng cho người khác đọc, nếu có ai đó không viết tiếp được thì sẽ bỏ dở, đột nhiên biến mất rồi viết một truyện khác, truyện cũ có viết tiếp hay không cũng không sao.”

Những người khác đều mơ hồ, nó lại mỉm cười: “Là thế này, nếu Tư Đồ tông chủ có vấn đề, lại phát hiện không che giấu được thì có thể mượn cơ

trá tử để biến mất rồi đổi sang thân phận khác, đúng không?”

Mộ Dung Phi tỉnh ngộ vỗ đùi: “Nhưng trong mấy người đó chỉ có Tư Đồ tông chủ thích hưởng thụ niềm vui tục thế nhất, con cái đầy đàn, xưa nay vẫn theo đuổi đạo trường sinh, người như thế mà có dũng khí phi thân cứu người mới là lạ.”

Đường Mật gật đầu: “Nhưng cũng có thể đây là xung động nhất thời, hiện tại chúng ta còn thiếu một chút manh mối, nếu Dị bảo quán nghe ngóng được tin về ngọn đèn thì tốt. Hơn nữa, để ta nghĩ xem nào, trong tám việc nhằm lần lúc trước còn một việc nhỏ mà ta chưa xem xét, là vì sao lúc chinh lý sổ mượn ở Tàng thư các lại vừa hay đọc được ghi chép về Mục điện giám.”

Lúc Đường Mật đến Tàng thư các, thấy Chúc Ninh đang nằm trên ghế viết lách gì đó. “Chúc thủ thư lại viết lách hả?” Nó hỏi, giờ Chúc Ninh và nó thân mật, y không hề tránh né mà đặt bút xuống: “Đúng, gần đây nhiều việc nên không viết được gì.”

Đường Mật nghe nói những kẻ đánh lén không gây thương tổn cho toán Chúc Ninh nhưng cũng trải qua một trường ác chiến, bèn hỏi lấy lòng: “Sư phụ còn chỗ nào không khỏe, con có thuốc bổ của Mạc điện phán cho, sẽ đưa đến cho sư phụ.”

“Đi, đừng lôi kéo. Ta biết hết về thuốc của con, đều là ảnh hưởng đến đầu óc, nghe nói đầu óc con hỏng hết rồi.”

Đường Mật cười hì hì, hỏi với khẩu khí trò chuyện thông thường: “Sư phụ, năm trước chúng ta chinh lại sổ mượn là lệnh của ai, Tiêu chương môn chẳng?”

“Không phải, mỗi hai mươi năm lại chinh lý một lần, quy củ mà. Hỏi chuyện đó làm gì?” Chúc Ninh hỏi ngược.

“Quy củ thành văn hả? Cho con xem được không?” Đường Mật hỏi thẳng.

Chúc Ninh trừng mắt nhìn, cúi xuống lần mò ở gầm ghế một chốc rồi đưa cho nó một quyển sách. Trang đầu cuốn sách ghi đủ quy củ quản lý Tàng thư các, trong đó có điều là cứ hai mươi năm lại chỉnh lý sổ mượn một lần, những trang sau ghi cả tên người chỉnh lý và thiếu những sách nào, trang sau cùng là tên nó, Chúc Ninh và Âu Dương Vũ.

Đường Mật không phát hiện được gì, thất vọng quay lại, gặp ngay Bạch Chỉ Vi, gấp gáp đưa một bức thư ra: “Dị bảo quán đưa tới.” Hai cô không nén được hưng phấn, mở ra xem ngay, nội dung khiến cả hai thất vọng cực độ, chủ nhân Dị bảo quán nói hơn nửa năm nay vẫn nghe ngóng về ngọn đèn nhưng vì đây là đồ cổ không có gì nổi bật nên sau cùng chỉ xác định được ngọn đèn là vật lưu lạc từ vương lăng nước Sở trong cơn nội loạn hơn hai mươi năm trước, được người ta mua nhưng vì không đáng tiền lắm nên không có tên chủ mua. Đường Mật không thu hoạch gì được ở Tàng thư các, cộng thêm lá thư này thì mọi manh mối đều đứt đoạn, nó vô cùng buồn bã, song vẫn cố gắng an ủi Bạch Chỉ Vi: “Không sao, lá thư này còn nhiều tin tức hữu dụng lắm.”

“Tin hữu dụng gì?”

“Ta còn chưa nói xong, để ta nghĩ lại cho rõ đã.”

Tối đó Đường Mật nằm trên giường ghép lại mọi manh mối, chợt phát giác một việc, nhảy lên gọi: “Chỉ Vi, có lẽ, có lẽ có một sơ hở.”

“Sơ hở gì?” Bạch Chỉ Vi bò dậy, mắt nhắm mắt mở hỏi.

“Đặng Phương là Đặng Phương ới.” Đường Mật kêu lên: “Đặng Phương vốn được đi tỵ võ nhưng vì đầu óc hỗn loạn nên không đi được. Y mà không tỉnh lại thì nếu việc này là xảo hợp, coi như ông trời giúp kẻ chủ mưu. Thật ra chúng tính toán đủ đường, giúp đỡ như thế mà ta vẫn thua

người khác, vậy nên chúng phải nghĩ cách khiến Đặng Phương không thể đến Hoa Sơn được. Ta vẫn nhớ sau lần thi đấu, Đặng Phương về nhà ngày càng hồ đồ, luôn có kiếm đồng trông nom, thành ra có khả năng nhất là trên đường về y bị hạ thủ. Nên biết, với việc xảy ra đột ngột như thế, chúng không thể có nhiều thời gian an bài bố trí, chỉ cần chúng hạ thủ Đặng Phương là những việc khác không còn dấu vết gì. Đi nào, chúng ta mau đi hỏi Đặng Phương xem khi đó xảy ra chuyện gì, kẻ xuất thủ với y không là hung thủ cũng là đồng lõa.”

Nửa đêm nửa hôm Đặng Phương bị Đường Mật kéo khỏi giường, bực bội mắng: “Đường Mật, chưa từng thấy cô nương nào mặt dày như người, lần thứ mấy ta bị lôi chặn khỏi người rồi nhỉ?”

Đường Mật không còn lòng dạ nào giải thích, cấp thiết hỏi: “Đặng Phương, nhớ lại xem nào, tỷ võ năm ngoái, trên đường về người có gặp ai hoặc xảy ra việc gì bất thường không?”

“Không nhớ, lúc đó đầu óc ta hồ đồ lắm.” Đặng Phương lầm bầm.

“Mới bắt đầu mà, cố tỉnh lại đi, ta xin người nghĩ lại cho kỹ, quan trọng lắm, xin người đấy.”

Đặng Phương chưa từng thấy Đường Mật cầu xin ai như thế, hai con mắt to chớp chớp như sắp khóc, lòng y mềm nhũn, nghĩ kỹ một lúc rồi bảo: “Ra khỏi cửa điện chưa bao xa thì gặp Tư Đồ tông chủ võ võ vai ta, bảo rằng trận tỷ võ đó rất hay, có thể vốn không phải tông chủ nói chính xác như thế nhưng đại ý là vậy.”

Sáng hôm sau, Bạch Chỉ Vi tỉnh dậy, Đường Mật đang ngồi đó, hai con người vằn tia máu, cả đêm nó không ngủ.

“Nghĩ ra gì chưa?” Cô hỏi khẽ.

Tình thần nó tựa hồ khá ổn, mỉm cười: “Còn một chút sự tình cần chứng cứ, nếu đoán không sai thì đồng chí Bạch Chỉ Vi, chúng ta chuẩn bị phản kích thôi.”

Táng lễ tông chủ Kiếm tông Thục Sơn phái còn long trọng hơn của điện giám Ngự Kiếm đường Mục Hiến, giang hồ đều đồn đại việc Tư Đồ Minh xá thân cứu chưởng môn, bị Ma cung giết nên người đến bái tế trừ người Thục Sơn còn cả những giang hồ hào hiệp kính trọng nghĩa dũng của lão. Tuy di thể đặt trong linh đường bảy ngày nhưng ngày đầu tiên vẫn có nhiều người đến tế bái nhất, Vô Thận phong của Khí tông bình thường vẫn thanh u giờ đây các lộ nhân mã thiên nam địa bắc.

Linh đường đặt tại chính điện Thanh Hồng các, cửa sổ đều che vải bố trắng, trong điện buông rủ tầng tầng rèm vải gai trắng, ánh sáng ảm đạm, nền cháy leo lét, toát lên không khí như chốn âm tào địa phủ. Linh cữu Tư Đồ Minh chưa đóng nắp, thi thể đặt trong đó hơn tháng rồi nhưng vì được tắm được vật nên không hề rửa nát, làn da vẫn hồng nhuận như người sống. Trước linh cữu đặt một chậu lửa đốt giấy tiền, ba nhi tử một nhi nữ của Tư Đồ gia mặc áo hiệu quỳ hai bên, Tư Đồ Thận nhỏ nhất khóc sừng vù mắt, đưa từng tờ giấy tiền vào chậu lửa. Hai bên điện có hai hàng đệ tử Khí tông quỳ lạy, Tạ Thượng và Cố Thanh Thành mang thân phận trưởng bối nên đứng ra chủ trì cục diện. Cửa điện mở toang, bên ngoài là chúng nhân xếp hàng đợi tế bái.

Vào tế bái đầu tiên là phương trượng Huyền Trí, trụ trì Thanh Nguyên tự, lão tăng râu bạc phơ tiếp lấy tờ giấy tiền trong tay Tư Đồ Thận đặt vào chậu lửa thì ngọn lửa bùng lên ba thước, liếm vào râu lão. Theo bản năng, Huyền Trí lùi lại nửa bước, tăng chúng ở bên ngoài lo lắng kêu lên: “Phương trượng!” Lão vốn định quay lại bảo chúng nhân là mình không sao nhưng bị cảnh tượng trước mắt khiến cho ngây người, nhất thời không nói thành lời.

Giữa ngọn lửa rừng rực, thân hình một nam tử chột hiện, dần dần hiện rõ, dáng vẻ giống hệt Vương Lâm vẫn được Thục Sơn mỗi năm tế bái. Chúng nhân Thục Sơn trong điện đều hô lên kinh hãi khiến bên ngoài tràn vào cửa, hòng xem là việc gì.

Ngọn lửa ngày càng mãnh liệt, thân hình Vương Lâm đạt đến chiều cao người bình thường, trường kiếm trong tay ông ta múa lên, chừng một tuần trà thì ngọn lửa nhỏ dần, thân ảnh lại mơ hồ rồi tan biến. Chúng nhân nín thở quan sát lúc đó mới thở phào, chưa kịp định thần thì trong linh cữu, Tư Đồ Thận chột thở dài, ánh mắt tinh quang nội liễm, thần tình uy nghiêm nói: “Lâm quanh quẩn trong thiên địa lục đạo mấy ngày, giờ giữ lời hứa quay về.”

Bầu không khí Thanh Hồng các im phăng phắc, phảng phất thời gian ngưng trệ, sau đó không hiểu ai hô to: “Đệ tử Thục Sơn quỳ đón Đọa Thiên đại nhân chuyển thế.” Chúng đệ tử Thục Sơn tỉnh ngộ, nhất tề quỳ xuống, có kẻ hiểu sự đứng ngoài cửa hiện quay ra hét: “Đọa Thiên đại nhân, Đọa Thiên đại nhân chuyển thế.” Dứt lời, bên ngoài điện xôn xao, rồi có người hét: “Quỳ xuống, đệ tử Thục Sơn quỳ xuống cung nghênh Đọa Thiên đại nhân chuyển thế...” Đệ tử Kiếm tông, Khí tông đợi vào tế bái cùng kiếm đồng Ngự Kiếm đường đồng loạt quỳ xuống. Lại có người gào lên: “Đọa Thiên đại nhân là thống lĩnh võ lâm chính đạo, chúng ta vạn lòng như một cùng chống lại tà ma.” Có người quỳ xuống khiến chúng nhân ngoài điện đua nhau quỳ theo, cục diện ban nãy còn nhốn nháo chột biến thành yên tĩnh, mấy trăm người quỳ rạp, thành khẩn cực độ, như nghênh tiếp thần phạt chí tôn xuống nhân thế.

Thần sắc Tư Đồ Minh bình hòa nhìn Cổ Thanh Thành và Tạ Thượng vẫn đứng yên bất động, Cổ Thanh Thành nhíu mày, nét hồ nghi thoáng qua nhưng rồi vẫn vén áo quỳ xuống. Tạ Thượng nhìn Tư Đồ Minh, cảm giác khí độ khác hẳn tông chủ Khí tông thường ngày, nhưng vẫn cho rằng quá khó tin. Y không có mặt lúc Đọa Thiên chuyển thế, chỉ nghe nói lại những

việc xảy ra, nhưng dù thế nào thì cục diện hiện tại cả giang hồ đang hoảng loạn vì Ma vương trùng hiện và ma huyết tỉnh lại, cần thiết có một nhân vật như thần linh thống lĩnh toàn cục. Nghĩ vậy nên y cho rằng quỳ lạy một kẻ diện mạo như Tư Đồ Minh có phần oan ức nhưng vẫn nghiêng rằng chuẩn bị quỳ xuống.

Cùng lúc đó, ngoài cửa điện vang lên giọng thiếu nữ trong trẻo: “Tạ điện giám đừng quỳ, những kẻ đó đều là lừa đảo.”

Giọng nói không cao nhưng trong bầu không khí yên tĩnh, ai nấy đều nghe rõ, chúng nhân nhìn ra, một nữ kiếm đồng mặc áo đỏ cần đĩa đèn đứng ở cửa, sắc mặt trắng trẻo, ánh mắt linh động còn vương nét ngây thơ, tuy bị chúng nhân nhìn nhưng không kinh hoảng, từng bước đến trước chậu lửa, chỉ vào Tư Đồ Minh cách đó mấy thước: “Đây là tên đại bịp.”

“Đường Mật, người nói những gì hả?” Tư Đồ Thận nổi giận.

Đường Mật liếc y, quay lại nói với chúng nhân: “Các vị nghe tiểu nữ nói xong xem có lừa gạt không.” Đoạn nó đốt đĩa đèn, trong đèn liền xuất hiện một nữ tử đang múa, thoáng sau nó tắt đèn, cười cười nói với chúng nhân: “Vật này do khai sơn sư tổ của Thục Sơn là Đọa Thiên đại nhân chế tạo, vốn tiểu nữ cho rằng đây là đồ chơi cao thâm mị hoặc, không ngờ ở đây có một vị sư huynh cực kỳ tinh thông cơ quan thuật, các vị có muốn nghe sư huynh tiểu nữ giảng giải không?”

Thân sắc Tư Đồ Minh vốn cố trấn định lại biến đổi, quát to: “Giờ đệ tử Thục Sơn đều mục vô tôn trưởng hả, bắt lại cho ta.”

Tạ Thượng ngăn: “Để Đường Mật nói hết đã.” Giọng nói trầm trầm nhưng cực kỳ uy nghiêm, những người định động thủ lập tức lui xuống.

Đường Mật vẫy tay ra ngoài cửa, một thiếu niên cao gầy mặc y phục Thuật tông đi vào, thi lễ với chư vị tôn trưởng trong điện, thông thả nói: “Tại hạ Âu Dương Vũ, môn hạ Chúc thủ thư ở Thuật tông. Tại hạ nghiêng

cứu đĩa đèn này mấy ngày, tuy không thể làm giống hệt nhưng cũng được phần nào, muốn người xuất hiện trong ngọn lửa múa máy, lửa càng lớn thì hình người càng lớn thật không dễ. Cách để ngọn lửa bùng lên nhiều lần, đơn giản nhất là bôi một chút lân phấn lên lớp giấy bao quanh.”

Tạ Thượng nhíu mày hỏi: “Các người nói là hình ảnh Đọa Thiên đại nhân là giả, có chứng cứ không?”

Đường Mật nói: “Có. Dùng cách gì cũng cần chất sáp của cự kinh ở Đông Hải chế luyện, hiện tại chúng ta gạt lớp tro trong chậu lửa xem có sáp không là biết ngay.” Đoạn nó thò Vị Sương vào đồng tro tàn gạt gạt mấy cái, quả nhiên tìm được một vật chưa hoàn toàn ngưng kết. Khối mềm mềm đó còn dính tro giấy nhưng vẫn nhận ra chất sáp, nó mỉm cười với Tư Đồ Minh: “Tư Đồ tông chủ quả thật cao minh, tiếc là trăm năm nay không ai bắt được cự kinh, trên đời không còn tìm được chất sáp này nữa. Thành ra tông chủ chỉ còn cách lấy một đoạn nến trong ngọn đèn này ra dùng, nếu không vì tiểu nữ nhận

THỤC SƠN THIẾU NIÊN

Hạ Sinh

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 151

Phản Kích Của Kẻ Yếu

Cổ Thanh Thành thấy nó đứng bất động, vương vấn mãi trong ảo cảnh không tỉnh, lòng chột bất an, thò hai ngón tay điểm lên mi tâm nó khẩu quyết, cùng vào trong ảo cảnh.

Ảo cảnh là tình cảnh Triệu cung bị công phá vào hơn trăm năm trước, cơn mưa máu từ trên trời trút xuống khiến không ai mở mắt được. Vương vương mặc chiến giáp dính đầy máu đứng ở cao nhất cung thành, tay trái đã mất, tay phải bịt vết thương, cười điên cuồng như người thắng lợi. Nam tử mặc giáp bạc đứng dưới nhìn lên, tỏ vẻ đau đớn gào to: “Xin lỗi, tha thứ cho ta.”

Lúc đó y còn niên thiếu, cầm kiếm xông lên, đỡ lấy thân thể vương thượng sắp gục ngã. Tấm giáp quá nặng, thiếu niên loạng choạng một chút rồi mới đứng vững được, phát hiện trong tay có một cái lượt thiếu răng. “Đây là chìa khóa địa cung Thục Sơn, có lẽ sẽ hữu dụng.” Nàng ta nói, chỉ vào vết thương đầm đìa máu: “Nhớ lấy vết thương của ta, mỗi hận của ta, sỉ nhục của ta.”

Nam tử mặc giáp bạc đến bên họ, thiếu niên giơ kiếm định bảo vệ vương thượng nhưng chưa kịp xuất thủ, trường kiếm đã bị đánh bay, ngã ngửa văng đi, máu tràn lên miệng, cơn đau nhói lên trong cổ họng. Nam tử đó ôm thân thể vương thượng đang thoi thóp lên, quay lại bảo thiếu niên

chìm trong phần hận: “Muốn báo thù thì người cần mạnh hơn.” Đây là lần đầu tiên thiếu niên nhìn thấy nam tử như người trời trong truyền thuyết đó, cũng lần đầu tiên y chân chân thiết thiết cảm thấy mình nhỏ bé đến thế, bàn tay không cầm nổi thanh kiếm phục thù run rẩy trong vũng máu.

Cố Thanh Thành nhắm mắt lại, không muốn nhìn cảnh đó, hơn mười năm nay, mỗi năm phải quý báu nam tử vận giáp bạc là cố hòng y đau nhói, ở đó không có vết thương nhưng ký ức đau đớn vẫn chân thật đến thế, hết như trận mưa máu khi ấy bùng cháy. Lúc mở mắt ra, trước mắt y là dị thế giới hoàn toàn xa lạ, nữ tử thần sắc kinh hoàng ở trước mặt quả nhiên giống hết Đường Mật khi lớn lên. Sau lưng Đường Mật nổ vang, nó ngoái lại, ngấn ra một chốc rồi bùng tỉnh, lao ra mở cửa.

Giấy khắc cửa mở, ngọn lửa rừng rực cùng dòng khí đẩy nó ngã nhào, nó bò dậy định lao vào biển lửa thì thấy hai người toàn thân rực cháy đang lao ra kêu vang, giấy giụa. Tóc và da hai người đó bị lửa đốt nổ tanh tách.

“Mật Mật, mau chạy đi.” Trong biển lửa vang lên tiếng người giục giã.

“Cha, mẹ.” Đường Mật hô lên, định giúp họ đột nhiên có tiếng nổ, sóng khí hất nó bắn đi, đập vào mặt gương, mặt gương vỡ thành mấy mảnh, một miếng pha lê cắt vào vai nó.

Cố Thanh Thành cảm giác có chưởng phong quét đến, quay lại định chặn nhưng lo lắng Đường Mật đang chìm vào ảo ảnh đau lòng không thể thoát thân, do dự một thoáng rồi thi triển pháp thuật phá tan ảo ảnh. Dĩ nhiên không còn kịp đỡ ngọn chưởng, y đành nghiêng người dùng vai trái đón lấy, tiếng xương vỡ vang lên thật khê, y biết xương vai trái đã vỡ, tay phải vận toàn bộ công lực vung ra, giáng trúng ngực kẻ đánh lén.

Cố Thanh Thành và người đánh lén cùng lùi mấy bước mới đứng vững, y kêu khê: “Thanh viên, sao lại là người?”

Thanh viên định há miệng, máu liền phun ra, hai khóe môi mấp máy hồi lâu mới nói: “Hóa ra người ẩn tàng thực lực.”

Cố Thanh Thành vốn kinh ngạc, thấy Thanh viên nói được tiếng người, lại càng kinh hãi đến cực điểm: “Thật ra người có phải Thanh viên không?”

“Không, ta là Tiểu An?” Thanh viên đáp.

Cố Thanh Thành hồi tưởng một chốc, hỏi: “Người là tiểu nội thị bị bắt đến hợp thể cùng Thanh viên? Sao có thể được, sau khi hợp thể người phải mất ý thức mới đúng.”

Thanh viên phản hận: “Không sai, mọi quái vật do Ma vương tạo ra đều mất ý thức sau khi nhân và yêu hợp thể, chỉ có ta vì hợp thể với hồn thú nên giữ được ý thức. Kỳ thật từ năm đó, ý thức Thanh viên luôn muốn thanh toán ý thức của ta nhưng mỗi lần nghĩ đến cảnh bị Hoa Tuyền biến thành quái vật, sống không bằng chết này thì ta lại qua được. Hơn trăm năm nay, ý thức của ta và Thanh viên dày vò nhau, đều muốn thanh toán đối phương để hoàn toàn chiếm cứ thể xác, sau cùng ta thắng, tuy hao phí mất hơn trăm năm nhưng ta đã thắng.”

“Đây là bí mật hồn thú của Hoa Tuyền không tan biến hả?” Đường Mật hỏi, nó đứng trước gương đồng, mặt đầm lệ nhưng thần trí đã tỉnh táo.

“Đúng, Hoa Tuyền thấy thất bại đã rõ, lòng không cam nhưng muốn phục thù thì lại không đủ dũng khí sống trộm, hy vọng có người thay thế báo cừu nhưng sợ cừu hận rồi sẽ mờ dần theo thời gian, liền gọi hồn thú Thanh viên hoàn toàn trung thành với mình ra. Nàng ta vẫn nghiên cứu tà thuật hồn thú tồn tại vĩnh hằng, từng lấy mấy vạn binh tướng cho hợp thể cùng yêu vật. Chút việc vặt này không làm khó được nàng ta, nhưng lúc đó Triệu cung gần như tan hoang, những kẻ trung thành không hiểu đang cự địch ở nơi nào, nàng ta bèn thuận tay bắt ta. Ta, Tiểu An, nội thị duy nhất trong điện Hy Khánh hôm đó không đào tẩu. Đây là phần thưởng cho ta.”

Thanh viên kích động, miệng trào bọt máu, thở hồng hộc hồi lâu: “Tiếc là Hoa Tuyền vĩnh viễn không biết, hạt giống nàng ta để lại đã hủy đi đại nghiệp phục cừu của mình.” Đoạn Thanh viên bất chấp nội thương, cười vang.

Cố Thanh Thành thất lòng: “Ý người là gì?”

Thanh viên chỉ vào Đường Mật: “Người hỏi tiểu cô nương, hiện giờ tiểu cô nương biết hết, cũng không phải là Ma vương chuyển thế.”

Sắc mặt Cố Thanh Thành trắng nhợt, nhìn Đường Mật, thần sắc không tin nổi đó khiến lòng nó đau nhói, hít sâu một hơi rồi nói: “Đúng, ban nãy con đã tìm được ký ức bị mất, con không phải Hoa Tuyền chuyển thế, còn ngài là hung thủ giết cha mẹ con.”

Nó dứt lời, Tị thất chìm vào im lặng, đột nhiên Thanh viên cười điên cuồng: “Đúng, ta biết từ đầu, từ lần đầu tiên ta thấy tiểu cô nương ở Tầng thư các, lúc đó ý thức của Thanh viên vẫn còn một chút nên cảm giác được tiểu cô nương không phải là hồn chủ. Ta cố ý cho các người biết tiểu cô nương khiến ta thấy bất thường, ta muốn nhìn cảnh các người sắp xếp bao lâu nhưng sau cùng bị hủy hết.”

“Nên người dùng máu của ta tạo ra Huyết ảnh lưu ly, pháp thuật đó có ghi trong lục đạo toàn thư thông yếu, lấy máu một người chế tạo Huyết ảnh lưu ly thì ai mang huyết mạch đó mới hiện lên được dưới ánh lưu ly. Huyết ảnh lưu ly do Vương Lãm lấy máu Hoa Tuyền chế tạo đã hủy hết dưới địa cung, người dùng máu ta để chế tạo thì tất nhiên chỉ chiếu ra được ta. Chắc người hiến kế cho Tư Đồ Minh, để hắn trở thành Đọa Thiên chuyển thế rồi lấy Huyết ảnh lưu ly ra trước mặt chúng nhân, coi ta là Ma vương thật sự, đồng thời lật tẩy Cố tông chủ, đúng không?” Đường Mật rít lên.

Thanh viên chưa kịp đáp, Cố Thanh Thành đã cất giọng thê lương: “Nói láo, ta không tin, vết thương đó là sao? Triệu cung trong óc con là gì?”

Đường Mật thở dài: “Vết thương do kính cắt phải, ban này người cũng thấy rồi, còn về Triệu cung là do ta còn lưu lại một chút kí ức của Vương Lãm. Vì chút kí ức đó mà ta có cảm giác với Áo hải và nơi này.”

“Con muốn nói rằng mình là Vương Lãm chuyển thế?” Giọng Cố Thanh Thành gần như khàn khàn.

“Không phải, ta không phải Vương Lãm chuyển thế, ta là ta.” Đường Mật ngồi xổm xuống, nhúng tay vào máu Thanh viên rơi xuống đất, vẽ vị trí giữa Tị thất và lăng tẩm: “Đây là trận hình mà ngài cũng biết nhưng ngài không biết rằng dưới đây hồ cũng có một tòa Ngũ hành trận khác, dùng năm con yêu thú trấn trụ thi thể Hoa Tuyền. Trận pháp ở Áo hải này hút lấy toàn bộ sức mạnh liên quan đến Hoa Tuyền, vì lý do này sau trăm năm Thi vương hoặc yêu thú đều suy nhược, sức mạnh đều đã bị trận pháp liên tục hút lấy duy trì kết giới của Thục Sơn, nhờ thế mà Vương Lãm chết rồi nhưng sức mạnh vẫn duy trì. Hiện tại ngài nhìn toàn diện trận hình này xem cả đại trận là gì?” Nói đoạn nó nhìn Cố Thanh Thành, biết y tinh thông trận pháp hơn mình, tuy đây là trận pháp tà thuật nhưng y tất đoán được.

Cố Thanh Thành ngơ ngẩn nhìn dấu máu, đột nhiên nói bằng giọng cực kỳ bình tĩnh: “Là lục giới cấm thuật.”

“Đúng, trong giây phút cuối cùng, Vương Lãm vì không tìm được bằng cớ luân hồi tồn tại, không thể chắc chắn quay về được Thục Sơn khi sức mạnh tiêu tan nên đã sử dụng lục giới cấm thuật. Trước khi chết, ông ta khoét một lỗ thủng thời không tại lăng tẩm, để hồn phách ngủ say trong một thân thể ở dị thế giới. Còn con do cơ duyên xảo hợp đã nhập vào thân thể đó, trăm năm sau tại thế giới này, các vị phát động Ngũ hành trận, mở lại thời không đó, kéo con về qua tấm gương, hồn phách Vương Lãm ngủ say trong thân thể con tỉnh lại, chiếm lấy thân thể con, chân tướng Đọa Thiên chuyển thế là vậy.”

Cố Thanh Thành đã hoàn toàn trấn tĩnh, hỏi: “Vì sao ta phá trận rồi mà không giết chết con? Lẽ nào phá trận không thành công?”

“Không, ngài thành công rồi, nên cha mẹ mới chết trong ngọn lửa, sau đó vốn phải là con. Nhưng trời không giúp ngài, lúc các ngài phát động Ngũ hành trận thì Trương Úy mang theo bảo vật phòng ngự Trầm Địch mạnh nhất trên đời đi vào Ảo hải, phá hoại cả bố cục, còn bảo vệ con xuyên qua được hai thế giới, lại sống sót, còn mấy ngày sau ngài mới phát hiện ra con vì xuyên việt qua thế giới khác cũng cần thời gian, không phải nháy mắt là đến ngay.” Đường Mật nhìn thân thể thiếu nữ của mình, nói tiếp: “Vì sao con biến nhỏ lại thì khó giải thích lắm, tại thế giới của con có một lý thuyết là lúc xuyên việt thời không tất vượt hơn tốc độ ánh sáng, như thế sẽ quay ngược thời gian, người trẻ dần ra, bất quá đây chỉ là lý thuyết. Nhưng con nghĩ, khả năng lớn nhất là sức mạnh phá trận của ngài đã hủy đi hồn phách Vương Lâm, tổn thương đến cả con nên con nhỏ đi mười tuổi, nhờ Trầm Địch bảo vệ nên con không chết.”

Đường Mật giải thích xong liền nhìn Cố Thanh Thành, phát giác trong khoảnh khắc tựa hồ y già hẳn, mắt xám xịt như vong hồn đã chết. Nó mệt mỏi ngồi thụp xuống, không đứng dậy nổi.

Thanh viên cười khê: “Được, được rồi, ta vật vã hơn trăm năm, coi như thấy được kết cục muốn thấy, khuyên các vị câu cuối cùng, nếu muốn sống thì mau đi đi, còn cho rằng đời không còn gì đáng sống, cứ đợi thêm chốc nữa, ta đã cho Tư Đồ Minh biết các vị ở đây.”

Nói đoạn Thanh viên loạng choạng rời đi, Cố Thanh Thành nói: “Người thụ thương thế này, không còn sống được bao lâu nữa.”

Thanh viên không quay đầu lại, cười vang: “Sống không còn gì vui nữa, chỉ là đợi đến ngày hôm nay, năm xưa ta chỉ là kẻ quét cửa điện Hy Khánh, không ngờ lại có ngày hủy được đại kế báo thù của Ma vương, ha ha, ha ha...”

Cố Thanh Thành nhìn theo Thanh viên đi mất, thạch môn chợt đóng lại, y ngửa mặt thở dài, đột nhiên đốn ngộ, nói với Đường Mật: “Xin lỗi, việc của cha mẹ con là ta không cố ý, chính bọn ta đã cuốn con vào thế giới hỗn loạn này.”

Đường Mật lắc đầu: “Đã đến nước này, xin lỗi cũng vô dụng, con ở thế giới này đã quen với những người quan trọng, lại muốn bảo vệ những người rất yêu thương mình, đi chuyển này cũng không uổng. Lúc ở trong ảo ảnh, con đã hiểu mọi chuyện, đích xác có hận ngài, hiện tại thì không bởi hiểu rằng ngài có nỗi khổ, hà huống đã bị trừng phạt. Giờ nghĩ lại thấy như thế lại hay, mọi ân oán đều kết thúc, từ rày không còn Đọa Thiên hay Ma vương, thế giới của họ không còn nữa.”

Cố Thanh Thành cúi đầu, tránh khỏi ánh mắt trong trẻo của thiếu nữ: “Còn một việc chưa rõ, kẻ tham niềm vui thế tục như Tư Đồ Minh, lại luôn bị ta khống chế, lần này vì sao lại gây ra việc đó?”

“Vì sao hắn lại bị ngài khống chế?”

Cố Thanh Thành nói: “Hắn theo đuổi thuật dưỡng sinh, mỗi ngày hao phí biết bao nhiêu dược vật quý giá, tiền nong không minh bạch, mọi chứng cứ đều nằm trong tay ta nên hắn luôn nghe lời, cho ta biết kế sách của hảo hữu Mục Hoảng, cùng hợp mưu giết Mục Hiến. Còn về Tiêu Vô Cực, kỳ thật cũng là hai bọn ta hợp mưu đuổi đi. Còn nhớ lúc tỷ võ chương môn năm xưa, ta thi triển liên hỏa với Tiêu Vô Cực không? Kỳ thật còn nhiều pháp thuật mạnh hơn liên hỏa nhiều, nhưng liên hỏa có thể dò xét tâm tư người khác, chỉ là vô dụng với cao thủ, lúc đó Tiêu Vô Cực toàn lực phản kích, sức phòng ngự trong lòng bạc nhược, bị ta dò được bí ẩn giữa y với Tà Thượng. Ta biết sẽ có ngày dùng đến Tà Thượng nên khi Mục Hiến chết rồi, vị trí điện giám Ngự Kiểm đường sôi sùng sục, ta và Tư Đồ Minh thương lượng dùng Tà Thượng tiễn Tiêu Vô Cực đi là hay nhất. Nên biết với tính cách bình ổn của Tiêu Vô Cực, rất khó tìm ra nhược điểm, Tà Thượng võ công tuy cao song không thích hợp làm chương môn, ta sẽ càng

dễ dàng khống chế cả Thục Sơn. Ta không nhận con chỉ vì đợi con khôi phục ký ức, đem cả Thục Sơn làm lễ vật.”

Đường Mật miễn cưỡng mỉm cười: “Là tặng cho Ma vương, không phải con.”

Cố Thanh Thành ngăn người: “Đường Mật, ta tặng con một lễ vật. Mau, đến đứng trước gương.”

Đường Mật không hiểu nhưng vẫn làm theo, Cố Thanh Thành nhìn Ngũ hành trận dưới đất, đến vị trí Kim: “Với sức của ta, cộng thêm Anh thiết chiến giáp có thể nghịch hành Ngũ hành trận, may ra đưa được con trở về.”

Đường Mật lắc đầu buồn bã: “Trở về làm gì, hiện giờ cha mẹ con đều chết, làm gì còn nhà mà về.”

“Không, ta nghịch chuyển thời gian có thể đưa con về thời điểm trước vụ nổ, lúc đó cha mẹ con vẫn còn, thế giới của bọn ta cũng không bị thay đổi. Đi mau, ta trả lại họ cho con.” Cố Thanh Thành nói xong, mặc kệ Đường Mật đồng ý hay không, nhắm mắt vận công.

Đường Mật hớn hở, mặt gương đồng xuất hiện một quầng sáng từ từ lan rộng. Đột nhiên cửa Tị thất kèn kẹt, Tư Đồ Minh mỉm cười đi vào.

Cố Thanh Thành đang toàn lực vận công, đạt đến cảnh giới vong ngã, Đường Mật định bật kiếm lao tới thì nhận ra vầng sáng đang khuếch đại trong gương phát ra sức hút kinh hồn, nó không động đậy được nửa bước.

“Người định làm gì?” Nó quát hỏi Tư Đồ Minh.

“Ta phải bắt Ma vương mà gian tể của Thục Sơn. Tiểu nha đầu, người hại ta không ít, bất quá nếu ta bắt được người về thì vẫn còn đất sống, chỉ cần bảo rằng vì muốn trừ khử các người, quý mê tâm khiêu nên đi nhằm

đường, tất ta sẽ được tha thứ.” Tư Đồ Minh nói đoạn, đi đến chỗ Cố Thanh Thành đang nhắm mắt vận công.

“Người không sợ Cố tông chủ tiết lộ sự tình hả?”

“Sợ, nên chỉ cần đầu các người là đủ.”

“Người vì muốn thoát khỏi vòng khống chế của Cố tông chủ nên mới làm thế?” Đường Mật hỏi, cố gắng kéo dài thời gian.

“Không, kỳ thật không ngại cho người biết, ta còn một chủ nhân khác, với Cố Thanh Thành chẳng qua là lợi dụng lẫn nhau.”

Đường Mật cả kinh, nó hiểu nhiều việc như thế mà không biết chủ nhân của Tư Đồ Minh là ai, bèn hỏi: “Chủ nhân của người là ai, định làm gì?”

Tư Đồ Minh bật cười: “Không phải người thông minh lắm sao, ta cho manh mối nhé, người đó có rất nhiều bằng hữu ở đây tự nguyện kể cho người đó nghe tình hình. Lúc người đó ở đây tu luyện cũng như Cố Thanh Thành, quan sát kỹ càng mọi thứ, mục tiêu của Cố Thanh Thành là hủy Thục Sơn còn người đó muốn nắm lấy Thục Sơn, lấy thiên hạ. Hơn nữa, Ma vương thiện nghệ kết hợp người và yêu vật, người đó cũng thường thử, hình như người từng gặp, người đó thường bảo mình là người kế thừa ma huyết nhưng không cần một Ma vương chuyển thế.”

Tự hợp mọi manh mối lại, nó cảm giác huyết dịch ngưng tụ lại trong sát na, khẽ thốt ra mấy chữ: “Ngụy vương Hoàn Thương.”

Tư Đồ Minh không ngờ nó nhanh chóng đoán ra như thế, dừng bước hỏi đầy kinh ngạc: “Sao người đoán được?”

“Hoàn Thương nổi danh khảng khái, từng tu luyện ở Thục Sơn, chính miệng nói rằng có nhiều bạn tốt ở đây, ví như Chúc thủ thư thường viết thư cho y. Ta từng chinh lý sổ mượn ở Tàng thư các, hai mươi năm trước chính

y làm việc này, nên nói kể sách tá đao sát nhân do người và Cốt tông chủ nghĩ ra không đúng bằng do Ngụy vương Hoàn Thương và Cốt tông chủ nghĩ ra. Còn nữa, y cũng ta, từng đọc cách Hoa Anh thử phương pháp kéo dài sinh mệnh, rất có thể nhờ thư tín về yêu vật và người mà được gợi ý mở lối khác.” Đường Mật cảm giác lực hút sau lưng tăng hẳn, đứng cũng không vững, biết thời gian đến rồi, liền cấp thiết hỏi: “Người nắm được Thục Sơn rồi thì định thế nào?”

“Còn phải xem ý Ngụy vương thế nào, có lẽ sẽ biến tất cả thành bán nhân bán yêu như Huyền Phong, chắc Mộ Dung Phi, Bạch Chỉ Vi biến thành bán nhân bán yêu sẽ hữu dụng hơn Huyền Phong, Ngọc Dương nhiều.” Tư Đồ Minh đáp, rồi mặc kệ nó, đi đến chỗ Cốt Thanh Thành.

“Cốt tông chủ cẩn thận.” Đường Mật gào đến lạc giọng, cùng lúc Cốt Thanh Thành mở bừng mắt, quát: “Đường Mật, cửa đã mở hẳn rồi, mau đi đi, thế giới này không liên quan gì đến người nữa.”

Đường Mật không hiểu lấy đâu ra dũng khí, giơ tay ấn vào cơ quan Như ý câu, phi câu màu bạc xẹt vào Tư Đồ Minh, y đang tập kích Cốt Thanh Thành, hoàn toàn không phòng bị, liền bị trói chặt. Đường Mật lại ấn cơ quan, sợi dây nhanh chóng thu về, kéo Tư Đồ Minh lao đi cùng mình.

Tư Đồ Minh thi triển thiên cân trụ định kháng cự, Cốt Thanh Thành cũng lớn tiếng: “Bỏ hẳn ra, sức ta không thể đưa cả hai an toàn rời đi.”

“Thử vận khí xem sao.” Đường Mật nói đoạn, bị sức hút kinh hồn cuốn vào quang mang trong kính.

Ngay sát na rơi xuống đầu kia của thời gian, thấy Tư Đồ Minh bị sợi dây bạc kéo theo, nó chợt yên tâm, nghĩ đến mình bằng hữu thân yêu, tựa hồ thấy cả cảnh họ tung hoành giang hồ, bất giác nó mỉm cười. Ta về nhà đây, nó nghĩ vậy, yên tâm nhắm mắt, cùng Tư Đồ Minh tan biến vào dòng thác lũ thời gian.

Hết